பரமகாருணிகரான

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார் அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருத₃யம்

ஆய்ஜநந்யாசார்யர் அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநத்துடன் முதல் இரண்டு ப்ரகரணங்கள்

सर्वधारि-तुला-श्रोणा-जातं लोकार्यमाश्रये ।
श्रीकृष्णपादतनयं लोकाचार्यपदाश्रितम् ॥
चैत्रे रेवति-सञ्जातं रम्यजामातरं गुरुम् ।
लोकाचार्यपदासक्तं कृष्णपादसुतं भजे ॥

Pillai Lokacharyar & Alagiya Manavala Perumal Nayanar

Swami Nammazhwar

पूर्वाषाढा-तुला-जातं आचार्य-हृदयोदितम् ।
देवराजार्य-सच्छिष्यं सानुदासं गुरुं भजे ॥

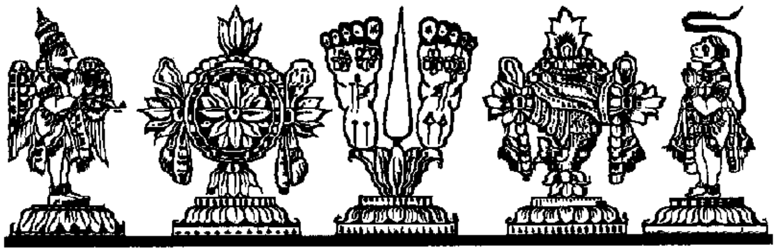
Ayee Jananyacharyar

வெளியிடுவோர்
ஸ்ரீ யாதவாத்ரி ஜநந்யாசார்ய ஆயி கைங்கர்ய வர்திநிஸபை
பெங்களூர்

ஸ்ரீ ஆயிஸ்வாமி திருவரசு
திருநாராயணபுரம்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பரமகாருணிகரான

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார் அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருத₃யம்

ஆய்ஜநந்யாசார்யர் அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநத்துடன்

முதல் இரண்டு ப்ரகரணங்கள்

பதிப்பாசிரியர்
கோயில் ஆத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே.விஜயராகவாசார்யர்
பரிஶோதகர்
கரியமாணிக்கம் ஸ்ரீ.உ.வே.நாராயணஅய்யங்கார்

விரோதிவருஷம் ஐப்பசிப்பூராடம் 24-10-2009

வெளியிடுவோர்
ஸ்ரீ யாதவாத்ரி ஜநந்யாசார்ய ஆயி கைங்கர்ய வர்திநி ஸபை
பெங்களூர்

Acharya Hrudayam

Acharya Hrudayam of Swami Alagiya Manavala Perumal Nayanar with commentary of Thirunarayanapuram Ayee Jananyacharya Swami – Prakaranas 1,2

Edition : 2009

Pages: xii + 120

Price: INR 100
USD 8

Copies Available at:

S Vijayaraghavan.
24 / 2 , Dasavatara Sannidhi Main road,
Srirangam,
Trichy - 620 006.

Sri Yadavadri Jananyacharya Ayee Kainkarya Vardhini Sabha
#116, 'Sreesanudasa Nilayam', 15th cross
AECS Layout, RMV 2nd Stage, Sanjaynagar
Bangalore-560 094. INDIA
Tel: 080-2351 7547
Email: ayeenarasimhan@gmail.com

Sri Yadavadri Jananyacharya Ayee Kainkarya Vardhini Sabha
'Ayee Thirumaligai', Raja Veedhi
Melkote 571 431, Mandya District
Karnataka, INDIA

Printed at:
Sri Srinidhi Printer
No. 1351, 5th Main, 'E' Block,
2nd Stage, Rajajinagar,
Bangalore - 560 010
Ph : 98447 57752

Sri
Srimathe Ramanujaya Namaha
Sri Mathru Guruve Namaha
Srimad Varavaramunaye Namaha

In the galaxy of Srivaishnava philosophers, Nammalvar is the foremost who delivered rich essence of Vedic literature to Tamil. The rich and meritorious delivery of Swami Nammalvar outpourings form the Thiruvoymozhi. The marvel of Tamil literature and a sacred one for Srivaishnavas, the outpourings of Alwar on his ecstacy he enjoined in bliss. The present work 'Acharya Hrudaym' is a monumental work of Swami Alagiya Manavala Perumal Nayanar, second son of Swami Vadakku Thiruveedhi Pillai and the elder son being Swami Pillai Lokacharya. The literary excellence and ingenuity of Nayanar has been exhaustively achieved in this text. Swami Vedanta Desika in his Lokacharya Pancasat lauds the two sons of Vadakku Thiruveedhi Pillai for their two compositions Srivacanaboosanam and Acharya Hrudayam. It is not an exaggeration to say that the understanding of Thiruvoymozhi as incomplete without the study of this terse text Acharya Hrudayam, but for the two commentaries of Thirunarayanapuram Ayee Jananyacharyar and Koil Manavala Mamuni, Yatindrapravana Prabhavam of Pillai Lokam Jeer quotes the instance which made Manavala Mamuni seek the guidance of Ayee Swami who outpoured the complete understanding of this text to Mamuni.

The post Ramanuja period consolidated and there arrived a stream of Acharyas writing the Rahasya Granthas. This tradition of Rahasya Granthas culminated with Swami Pillai Lokacharya's Astadasa Rahasya. This text Acharya Hrudayam is a compilation of churnikas re-establishing the tradition documented in the text Srivacanaboosanam. Nayanar represented Pillai Lokacharyar to satisfy stream of scholars on the objections raised in Srivacanaboosanam, convinced Namperumal ordered the restoration of sanctity to the text and honoured Nayanar.

This compilation of Nayanar was delivered to Petrar or Kidambi Thirumala Iyengar who delivered to Ayee Swami of Melkote, Ayee Swami later delivered this to Manavala Mamuni. The other works of Nayanar include Arayirapadi-commentary on Thiruppavai, commentary on Kanninun Chiruttambu and Amalanadipirran and a text called Arulicheyal Rahasyam.

The present publication is the text Acharya Hrudayam with the commentary of Swami Ayee Jananyacharyar for the first two prakaranas, the next volume to be released very soon shall have the commentary for the third and fourth prakaranas.

It is our sincere duty to thank Sri.U.Ve.Athan Vijayaraghavachariar Swami for spending his valuable time in making this Tamil edition possible. His dedication in publishing Srivaishnava texts is highly appreciable and enormous. The Sabha takes this opportunity to thank him and Sri U. Ve. Kariamanikkam Narayana Iyengar for devoting his time in finalizing this publication. It is a privilege to thank Sri U. Ve. Puttur Krishnaswami Iyengar for his compilation of Ayee Swami Vaibhavam, also a great opportunity to thank my mentor Sri U. Ve. Areyar Srirama Sharma Swami for his brilliance in classifying this text Dravida Brahmasutras into Adhikarana and Padas.

The Sabha has already published many texts in Kannada, Tamil and Sanskrit. This shall be followed by many more texts of our poorvacharyas. The list of books published by the Sabha is enclosed.

This publication is undertaken with financial contribution from Smt. Geetha Santanam and her children Sri T. K. Lakshminarasimhan and Sri T.K. Ranganathan. I am duty bound to thank them for their generous contribution.

It is a deserving duty of the publisher to thank Sri Ravi of Srinidhi Printers for their effort in making this publication possible. The Publication committee of the Sabha thanks all its members directly and indirectly responsible in bringing out this publication.

For and behalf of
Sri Yadavadri Jananyacharya Ayee Kainkarya Vardhini Sabha,
Asuri Ayee Narasimha Sreesanudasan

வெளியீடுகள்

1. ஆயி ஜநந்யாசார்யர் - வாழ்கை வரலாறு (தமிழ்)
2. ஆயி ஜநந்யாசார்யர் - வாழ்கை வரலாறு (கன்னடம்)
3. ஆசார்ய ஹ்ருதயம் - மூலம் (கன்னடம்)
4. பகவத்-பாகவத தனியன் சங்க்ரஹம் (சம்ஸ்க்ருதம்)
5. யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபாவம் (கன்னடம்)
6. வாக்ய குருபரம்பரை வ்யாக்யானம் (கன்னடம்)
7. திருப்பாவை (கன்னடம்)
   (ஆறாயிரப்படி, மூவாயிரப்படி, நாலாயிரப்படி, ஈராயிரப்படி மூன்று ஸ்வாபதேசத்துடன்)
8. நன்ஜீயர் வைபவம் (கன்னடம்)
9. விரோதி பரிஹாரம் (கன்னடம்)
10. அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் (கன்னடம்)
11. ஞானஸாரம், ப்ரமேயஸாரம் (கன்னடம்)
    (மணவாள மாமுனிகள் வ்யாக்யானத்துடன்)
12. ஆசார்ய ஹ்ருதயம் - ப்ரகரணங்கள் 1,2 (தமிழ்)
    (திருநாராயணபுரத்து ஆயி வ்யாக்யானம்)

வெளிவரவிருக்கும் நூல்கள்

1. ஆசார்ய ஹ்ருதயம் - ப்ரகரணங்கள் 3, 4
   (திருநாராயணபுரத்து ஆயி வ்யாக்யானம்) (தமிழ்)
2. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்
   (ஆயி மற்றும் மணவாள மாமுனிகள் வ்யாக்யானங்கள்) (கன்னடம்)
3. ஸ்ரீவசநபூஷணம்
   (ஆயி மற்றும் மணவாள மாமுனிகள் வ்யாக்யானம் அரும்பதத்துடன்) (கன்னடம்)

ஒரு விண்ணப்பம்

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனுர் அருளிய ஆசார்யஹ்ருத₃யத்துக்கு மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த வ்யாக்₂யாநம் ஏற்கனவே தமிழில் அச்சிடப்பட்டு ப்ரஸித்₃த₄மாக உள்ளது. அதற்குத் திருநாராயணபுரத்து ஆய் எனும் ஜநந்யாசார்யர் அருளிய வ்யாக்₂யாநம் இப்போது முதல்முறையாகத் தமிழ் எழுத்தில் வெளிவருகிறது. அதில் முதல் இரண்டு ப்ரகரணங்கள் மட்டும் தெலுங்கு எழுத்தில் பல வருடங்களுக்கு முன் ப்ரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது; அதை இப்போது நாம் வெளியிடுகிறோம். இன்னும் வெளிவரவேண்டிய மேலிரண்டு ப்ரகரணங்கள் ஓலைச்சுவடியிலிருந்து அச்சிட வேண்டியுள்ளது. எம்பெருமான்க்ருபையால் விரைவிலேயே அப்பகுதியும் வெளிவரும்.

ஜநந்யாசார்யரது திருவம்ஶத்தின் மூலபுருஷர் ப₄க₃வத்₃ராமாநுஜருடைய விடப்பட்ட பத்நியின் க₃ர்ப₄த்தில் பிறந்த எம்மான், பெம்மான் என்ற இரட்டைக் குழந்தைகளில் இரண்டாம் பிள்ளையான பெம்மான் ஆஸூரிப்பெருமாள். ஆயிஸ்வாமிக்கு ஈடுவ்யாக்₂யாந,ரஹஸ்யங்களுக்கு ஆசார்யர் மேல்நாடாச்சான் பிள்ளை என்று பெயர் பெற்ற தே₃வராஜநாலூராச்சான்பிள்ளை. ஆசார்யஹ்ருத₃யம் என்ற த்₃ராவிட₃ப்₃ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு ஆசார்யர் கிடாம்பிநாயனுர் வரத₃ வேங்கடஸூரி என்ற திருமலைஅய்யங்கார்; இவருக்குப் பெத்தார் என்று திருநாமம். இவர் ஆசார்யஹ்ருத₃யபரம்பரையில் இரண்டாம் பெத்தார். ஆயி ஸ்வாமிக்கு ஸந்யாஸதீ₃க்ஷாகு₃ரு மணவாளமாமுனிகள். இவர் 'கல்யாணி நாச்சியார்' என்ற திருநாராயணபுரத் தாயாரின் திருத்தேரின் அம்ஶம். இவர் மணவாள மாமுனிகளிடம் ஸந்யாஸ ஆஶ்ரமத்தைப் பெற்று, விராகி₃யாகத் திருநாராயண புரத்தில் கல்யாணிபுஷ்கரிணிக்கு வடக்கே திருக்குலத்துச் சேரியின் அருகே திருநந்தவநம் செய்து திருநாரணனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து வந்தார். இவ்வுலகில் 105 வருஷம் எழுந்தருளியிருந்து திருநாராயண புரத்திலேயே திருநாடலங்கரித்தார். இவருடைய திருவரசு கல்யாணி புஷ்கரிணிக்கு அருகே உள்ளது; இன்றும் ஸேவிக்கலாம்.

திருப்பாவைக்கு இவர் ஒரு ஸ்வாபதேஶம் அருளியிருக்கிறர். இவர்விஷயமாக மாமுனிகள் 13 பாசுரங்கள் கொண்ட ஒரு அந்தாதியும், ஜீயர்நாயனுர் மங்களம், ப்ரபத்தியும் அருளியிருக்கிறர்கள். இவ்வாறு பல பெருமைகளைப்பெற்ற இவ்வாசாரியரின் வ்யாக்யாநம் சுருக்கமாகவும், தெளிவாகவும் உள்ளது. இதை ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகம் படித்து அநுபவிக்கும் என்று நம்புகிறோம்.

தாஸன், கோயில் ஆத்தான் விஜயராகவன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமஃ

திருநாராயணபுரத்து ஆய் (என்னும்)

ஜநந்யாசார்யர் வைபவம்

[ஸ்ரீ உ. வே புத்தூர் க்ருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்]

ஆசார்யஹ்ருதயஸ்யார்த்தாஃ ஸகலா யேந தர்ஶிதாஃ ।
ஸ்ரீஸாநுதாஸமமலம் தேவராஜம் தமாஶ்ரயே ॥

[ஆசார்யஹ்ருதயத்தின் அர்த்தங்கள் அனைத்தையும் அருளிச்செய்தவராய், ஸ்ரீஸாநுதாஸர், தேவராஜர் என்னும் திருநாமங்களை உடையவரான திருநாராயணபுரத்து ஆயை ஆஶ்ரயிக்கிறேன்]

ஸ்ரீயாதவாத்ரி, திருநாராயணபுரம், அஷ்டோத்தரஶதஸ்தாநஸாரம், தக்ஷிணபதரிகாஶ்ரமம், வைகுண்டவர்த்தநக்ஷேத்ரம், இந்திராக்ஷேத்ரம், ஸம்யமிஸார்வபௌமவிஜயஸ்தாநம் என்னும் பலபல திருநாமங்களால் விளங்குகிற (மேலக்கோட்டை) திவ்யக்ஷேத்ரத்தில், ஸேனைமுதலியார் அவதரித்த ஓங்குதுலாப்பூராடநன்னாளில் உதித்து, எம்பெருமானார் தம் திருக்கைகளாலே திருவாராதநம் ஸமர்ப்பித்த திருநாராயணப் பெருமாளுக்கும், ராமப்ரியனும், யதிராஜஸம்பத்குமாரனுமான செல்வப்பிள்ளைக்கும் யஶோதாதேவியைப் போலப் பாலமுதும், ஸ்ரீமாலாகாரர், ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர், ஆண்டாள் முதலானவர்களைப் போலப் புஷ்பமும் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டு புஷ்ப-க்ஷீரகைங்கர்யநிரதராய், நம் தர்ஶநத்தை நிர்வஹித்துக்கொண்டு ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகராய் விளங்கினவராய், 'திருநாராயணபுரத்து ஆய்', 'திருத்தாழ்வரைதாஸர்' (ஸ்ரீஸாநுதாஸர்), 'ஜநந்யாசார்யர்', 'மாத்ருகுரு', 'ஆயி', 'தேவராஜர்' என்று ப்ரஸித்தி பெற்றவரே இம்மஹாசார்யர்.

எம்பெருமானார் திருவவதரித்த வம்ஶம் ஹாரீதவம்ஶம். 'ஆஸூரிப்பெருமாள்', 'ஆஸூரி தேவர்' என்று ப்ரஸித்தரான ஆஸூரி புண்டரீகாக்ஷர் இந்த ஹாரீதவம்ஶத்தில் அவதரித்து, எம்பெருமானாரை அடிபணிந்துபோந்த மஹாநுபாவர். இவர் எழுபத்துநாலு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளுள் ஒருவர். ''குடீங்க்ருத்வா தஸ்மிந் யதுகிரிதடே நித்யவஸதிஃ'' என்று எம்பெருமானார் பரமபதத்துக்கு எழுந்தருளுவதற்கு முன்பு நியமித்த ஆறு உபதேஶங்களில் நான்காவதான ஸ்ரீயாதவகிரியில் நித்யவாஸத்தை ஆதரித்து இந்த ஆஸூரிப்பெருமாள் திருநாராயணபுரத்துக்கு எழுந்தருளி எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பாக அங்கே நிலையாக நின்று பெருமாளுக்கு மங்களாஶாஸநபரராய், தர்ஶநநிர்வாஹகராய் எழுந்தருளி இருந்தார். இவர்வம்ஶத்தில் அவதரித்தவர் ஜநந்யாசார்யர். இவர்திருத்தகப்பனார்திருநாமம் ஆஸூரி லக்ஷ்மணாசார்யர். இவர் திருக்குமாரர் ஆயி கேஶவாசார்யர். இந்த ஆயிஸ்வாமி ஸர்வஸங்கபரித்யாகம் பண்ணி உத்துங்கமான ஸந்யாஸாஶ்ரமத்தை ஸ்வீகரித்தார்.

நம்பிள்ளை ஶிஷ்யர்களில் ஒருவராய், அவரிடமிருந்து திருவாய்மொழி ஈட்டைப் பெற்றவர் ஈயுண்ணிமாதவர். இவருடைய ஶிஷ்யபரம்பரையிலே ஈடு ஓராண்வழியாய் உபதேஶிக்கப் பெற்று வந்தது. இவருடைய குமாரர் (ஶிஷ்யர்) ஈயுண்ணி பத்மநாபர். இவருடைய ஶிஷ்யர் நாலூர்பிள்ளை என்னும் ஸு மநஃகோலேஸர். இவருடைய குமாரர் (ஶிஷ்யர்) தேவராஜர் என்னும் நாலூராச்சான்பிள்ளை. இவருடைய ஶிஷ்யர்களில் முக்யமானவர் திருநாராயணபுரத்து ஆய் என்னும் ஜநந்யாசார்யர்.

தேவராஜர்க்கு 'ஆய்' என்று திருநாமம் வந்த வகையாவது - இவர் தினந்தோறும் பரிவுடன் செல்வப்பிள்ளைக்கு ரஸவிஶேஷம் குறையாமல் ஸு கோஷ்ணமாயும், ஏலாலவங்ககநஸார-குங்குமபரிமளயுக்தமாயும் பாலமுது காய்ச்சி அமுது செய்யப் பண்ணிவந்தார். ஒருநாள் பாலமுது கொண்டுவரச் சிறிது தாழ்க்கவே செல்வப்பிள்ளை அதுபொறுமல் 'நம் ஆய் (தாய்) எங்கே? இன்னம் காணோமே?' என்று அர்ச்சகமுகேந வினவினபடியாலே இவருக்கு 'ஆய்' என்றும், 'ஜநந்யாசார்யர்' என்றும் திருநாமமுண்டாயிற்று என்பர்.

பகவத்பாகவதர்களுக்குத் தாய்போலே பரிவுகாட்டி வந்தமையாலே 'ஆய்' என்றும், 'ஜநநீ' என்றும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றவர் என்றும் கொள்ளலாம். தேவராஜர் என்பது இவருடைய இயற்பெயர். திருநாராயணபுரத்தில் அவதரித்தவராகையாலே 'திருநாராயணபுரத்து ஆய்' என்று அழைக்கப்படுவர். இவர் அருளிய ஸ்ரீவசநபூஷணவ்யாக்யாநமும், திருப்பாவை வ்யாக்யாநங்களான ஈராயிரப்படியும், நாலாயிரப்படியும் இப்போது உள்ளன. திருமாலைக்கு இவர் வ்யாக்யாநமிட்டருளினதாகப் பெரியதிருமுடியடைவு கூறும். அது இப்போது கிடைப்பதில்லை.

ஆயி ஶிஷ்யர் நல்லப்பநாயன் என்பவரை பிள்ளைலோகம் ஜீயர் ''சச்சம்பிரதாயம்'' (உப.ர. 58) என்கிறபாட்டு வ்யாக்யாநத்தில் கூறியிருக்கிறார். ஆயி பெருமைகூறும் பின்வரும் பாடலையும் எடுத்துள்ளார்.

மாறில்முடும்பை உலகாரியன் வசனக்கலனும்
மாறன் கருத்தின் மணவாளன் வார்த்தையும் வல்விருளைச்
சீறும்படி திருத்தாழ்வரை தாதன் தெரிந்தெனக்குத்
தேறும்படி உரைத்தான் திருத்தாள்களென் சென்னியதே.

[வசனக்கலன் - வசநபூஷணம். மாறன்கருத்தின் மணவாளன் வார்த்தை - ஆசார்யஹ்ருதயம்] என்று பிள்ளைலோகம்ஜீயர் எடுத்துள்ள பாடல் இவரை ஆசார்யஹ்ருதயஸ்ரீவசநபூஷண-ப்ரவசநத்தில் ஈடுபட்டவராகக் காட்டுகிறது.

மாமுனிகளுக்கும் இவருக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவத்தில் பின்வருமாறு விவரிக்கப்பட்டுள்ளது :-
(மாமுனிகள்) ஆசார்யஹ்ருதயத்திற்குப் பொருள் அருளிச்செய்யும்போது ''ஜ்ஞாந-சதுர்த்திகளின் மேலேயிறே ஆநந்தஷஷ்டிகளுக்குதயம்'' என்கிற வாக்யத்திற்கு அர்த்தம் ஸ்வரஸமாக ஆகாமையாலே இதற்கு அர்த்தமருளிச்செய்வார் ஆர்? என்று விசாரமுண்டாய், திருநாராயணபுரத்தாயிபக்கலிலே இவ்வர்த்தம் கேட்கவேணுமென்னும் பேராசையோடே

ஆழ்வாருக்கு விண்ணப்பம் செய்து அவரநுமதிகொண்டு திருநாராயணபுரத்துக்குப் போவோம் என்று புறப்பட்டெழுந்தருளாநிற்க, ஆயியும் ஜீயருடைய ப்ரபாவம் கேட்டு இவரை ஸேவிப்பதாகத் திருநகரிக்கு ஆஸந்நமாக மார்க்கமத்யே வந்து ஸங்கதராக அவரைக்கண்டு, 'எண்ணின பலம் எதிரிலே வரப்பெறுவதே!' என்று பெரிய ப்ரீதியோடே தீர்க்கப்ரணாமம் பண்ணிநிற்க, ஆயியும் தாளும் தடக்கையும் கூப்பி ஸேவிக்க, இருவரும் அந்யோந்யம் வந்தநபரராய் குஶலப்ரஶ்நம் பண்ணி நிற்க, இதைக்கண்டு ஜீயர்ஸ்ரீபாதத்துமுதலிகளெல்லாரும் 'பெரியநம்பியும் எம்பெருமானாரும் எதிர்ப்பட்டாற்போலாயிற்று' என்று மிகவும் உகந்தருளினார்கள். அநந்தரம் குன்றமாடத்திருக்குருகூரேற எழுந்தருளி ஆயிபக்கலிலே ''ஆசார்யஹ்ருதயஸ்யார்த்தாஸ்ஸகலா யேந தர்ஶிதா: । ஸ்ரீஸாநுதாஸமமலம் தேவராஜம் தமாஶ்ரயே'' என்று அந்த உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு அவர்விஷயமாக ஒரு தனியன் அருளிச்செய்தருள; ஆயி தமக்கு அதில் அந்வயமற்றபடி தோற்ற,

பூதூரில் வந்துதித்த புண்ணியனோ? பூங்கமழும்
தாதாருமகிழ்மார்பன் தானிவனோ? - தூதூர
வந்த நெடுமாலோ? மணவாளமாமுனிவன்
எந்தையிவர்மூவரிலும் யார்?

என்று அருளிச்செய்து, ஜீயரை அவதாரவிஶேஷமென்று ஆதரித்துக்கொண்டு ஆழ்வாரையும் அநுதிநம் ஸேவித்துக்கொண்டு ஆங்கே சிலகாலம் எழுந்தருளியிருக்க; அதுவே ஹேதுவாக 'ஆயி திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்' என்று திருநாராயணபுரத்திலுள்ள அஸூயாளுக்கள் திருமாளிகையிலுள்ள ஸர்வஸ்வத்தையும் செல்வப்பிள்ளை அங்கீகரித்தருளும்படி ஸ்ரீபண்டாரத்தில் சேர்க்க, அக்காலத்திலே ஆயியும் மீண்டு திருநாராயணபுரத்துக்கு எழுந்தருளி இச்செய்தியைக்கேட்டு ஹ்ருஷ்டராய், ''யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தஸ்ய வித்தம் ஹராம்யஹம்'' [எவனுக்கு நான் அருள்புரிய விரும்புகிறேனோ அவனுடைய செல்வத்தை எடுத்துக்கொள்கிறேன்] என்னும் திருமுகப்படியே ப்ரத்யக்ஷமாகச் செல்வப்பிள்ளை இத்தைக் கைக்கொண்டருளினபின்பு நாம் இனி இரக்கத்துக்கு விஷயம் என்கிறது கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமிறே. ''யஸ்யைதே தஸ்ய தத்தநம்'' [மனைவி, புத்ரன், அடிமை ஆகியவர்களுடைய செல்வம் அவர்களுடைய யஜமாநனுக்கே உரியது] அன்றோ? என்று ஈடுபட்டு ஆநந்தாஶ்ருக்கள்பனிப்ப எழுந்தருளி, ஆசார்யக்ருபாலப்தரான ஞானப்பிரானொருவரையுமே அர்த்தித்துப்பெற்று மற்றவைகளையெல்லாம் அங்குத்தைக்கு ஸமர்ப்பித்து, யாதவகிரிநிலயனுக்கு மால்யஸமர்ப்பணைகநிஷ்டராய், அங்கே ப்ரீதராய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

மாதவத்தோர் வாழ்த்தும் முடும்பை மணவாளன்
தோதவத்தித் தூய்மறையோரான பெற்றார் - தீதற்ற
ஆசாரியவிதயம் பெற்றார் நம்மாயியிவர்
தேசாரத்தாள்கள் நெஞ்சே! காண்

என்று ஆசார்யஹ்ருதயஸம்ப்ரதாயத்தைத் தாம் (மாமுனிகள்) அநுஸந்தித்தருள, அப்படியே முதலிகளும்,

மாதவத்தோன்மாறன் மனங்கூறும் மணவாளன்
தோதவத்தித்தூய்மறையோரான பெற்ருர் - நீதியினல்
ஆங்கவர்தாள் சேர்பெற்ருர் ஆயிமணவாமுனி
பூங்கமலத்தாள்கள் நெஞ்சே! போற்று – என்று அநுஸந்தித்தார்கள்.
பூர்வாஷாட₄ாவதீர்ணுய துலாயாம் யது₃பூ₄த₄ரே ।
ஸ்ரீஸாநுத₃ாஸகு₃ரவே தே₃வராஜாய மங்க₃ளம் ॥

[திருநாராயணபுரத்தில் ஐப்பசிப்பூராடத்தில் அவதரித்தவராய், திருத்தாழ்வரைதாஸர் எனப்படும் தேவராஜருக்கு மங்களம்]

ஜநந்யாசார்யர் வைபவம் முற்றிற்று

ஜநந்யாசார்யர் வாழித்திருநாமம்

ஒங்குதுலாப்பூராடத்துதித்த செல்வன் வாழியே
ஒண்மதியோன் எதிராசன் ஒண்சரணேன் வாழியே
பாங்குடனே ஞானப்பிரான் பணியுமவன் வாழியே
பஞ்சமத்தின் பொருள்தன்னைப் பரிந்துரைத்தோன் வாழியே
தேங்குபுகழ் தேவராசர் திருவருளோன் வாழியே
தென்மறையின் மனப்பொருளைத் தெளிவித்தான் வாழியே
தாங்குதிருக்கை திரிதண்டம் தரித்தவள்ளல் வாழியே
திருத்தாழ்வரைதாதர் திருவடிகள் வாழியே.

[பஞ்சமம் - பஞ்சமோபாயமான ஆசார்யாபிமாநம்; தேவராசர் - நாலூராச்சான்பிள்ளை]

ஶ்ரீஸூரிஸூக்தி-ப்$_3$ரஹ்மஶாஸ்த்ரம் - த்$_3$ராவிடப்$_3$ரஹ்மஸூத்ரம்

ஆசார்யஹ்ருத$_3$யம்

[திருநாராயணபுரம் அரையர் ஸ்ரீ உ வே ஸ்ரீராமஶர்மாஸ்வாமி]

இந்த க்$_3$ரந்த$_2$ம் த்$_3$விகத்$_3$வயமாகவும், அத்$_4$யாயசதுஷ்டயமாகவும், ஷோட$_3$ஶ-பாத$_3$மாகவும், ஸப்தவிம்ஶத்யதி$_4$கரணமாகவும் பிரிவுகளை உடையது.

(1) பூர்வத்$_3$விகம் - ஸூரிவைப$_4$வம் 1 முதல் 186வது ஸூத்ரம் வரை (186)
(2) உத்தரத்$_3$விகம் - ஸூரிஸூக்திவைப$_4$வம் 187 முதல் 234 முடிய (48)

(1) ப்ரத$_2$மோத்$_4$யாய: - ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யாதி$_4$காரிவைப$_4$வம் 1 - 38 (38)
(2) த்$_3$விதீயோத்$_4$யாய: - க்$_3$ரந்த$_2$கர்த்ருவைப$_4$வம் 39 - 186 (148)
(3) த்ருதீயோத்$_4$யாய: - க்$_3$ரந்த$_2$ாந்தரதாரதம்யவைப$_4$வம் 187 - 207 (21)
(4) சதுர்த்தே$_2$ாத்$_4$யாய: - க்$_3$ரந்த$_2$ப்ரதிபாத்$_3$யக்ரமவைப$_4$வம் 208 - 234 (27)

	சூர்ணிகள் (முதல்	- முடிய)	மொத்தம்
பாத-அதிகரணக்ரம:			
1 ஶாஸ்த்ராரம்ப$_4$பாத$_3$: ப்ரத$_2$ம: 1 - 1	1	15	
1 ஶாஸ்த்ரப்ரத$_3$ாநாதி$_4$கரணம் (ஶாஸ்த்ராரப்$_4$யாதி$_4$கரணம்)	*1*	*15*	*15*
2 தாத்பர்யமூலபாத$_3$: - த்$_3$விதீய: 1 - 2		16	1
2 ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யப்ரத$_3$ாநாதி$_4$கரணம்		*16*	*1*
3 விஷயபாத$_3$: - த்ருதீய: 1 - 3	17	18	2
3 ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யவிஷயவிஶேஷாதி$_4$கரணம்	*17*	*18*	*2*
4 ஆசாரபாத$_3$: - சதுர்த்த$_2$: 1 - 4	19	38	20
4 ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யநிஷ்ட$_2$ாசாராதி$_4$கரணம்	*19*	*38*	*20*
5 ஸூரிவைப$_4$வபாத$_3$: - பஞ்சம: 2 - 1	39	96	58
5 க்$_3$ரந்த$_2$-தத்கர்த்ருவைப$_4$வாதி$_4$கரணம்	*39*	*74*	*36*
6 ஸூரிப்ராமாண்யவிஶேஷாதி$_4$கரணம் (ப்ரமாத்ருவைப$_4$வம்)	*75*	*93*	*19*

இதி ஶ்ரீராமநாம்நேஹ யாத3வாத்3ரிநிவாஸிநா ।
த்3ராவிட3ப்3ரஹ்மஸூத்ராணாம் விபா4க3ஸ்ஸம்ப்ரத3ர்ஶித: ॥
ஸ்வபா4நுபா4த்3ரஶுத்3தா4ஷ்டமீஜ்யேஷ்டா2பு3த4வாஸரே ।
யதா2த்4யயநமக்3ரே ப்ரகரணஸ்ஸ்யாத் ப்ரபஞ்சநம் ॥

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பரமகாருணிகரான

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார் அருளிச்செய்த
ஆசார்யஹ்ருத$_3$யத்தின்

தனியன்கள்

ஆசார்யஸ்வாந்தவக்தாரம் அபி$_4$ராமவராபி$_4$த$_4$ம் ।
ஸ்ரீக்ருஷ்ணதநயம் வந்தே$_3$ ஜக$_3$த்$_3$கு$_3$ருவராநுஜம் ॥

பணவாளரவணைப் பள்ளிபயில்பவர்க்கெவ்வுயிரும்
குணபோகமென்று குருகைக்கதிபனுரைத்ததுய்ய
உணர்பாவினுட்பொருள் ஒன்றுமறியா உலகறிய
மணவாளன்மாறன் மனமுரைத்தான் வண்முடும்பை வந்தே.

மாதவத்தோன்மாறன் மனங்கூறும் மணவாளன்
தோதவத்தித் தூய்மறையோரான பெற்றார் - நீதியினா
லாங்கவர் தாள் சேர் பெற்றார் ஆயி மணவாளமுனி
பூங்கமலத்தாள்கள் நெஞ்சே போற்று.

பரமகாருணிகரான திருநாராயணபுரத்து ஆய் அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருத$_3$யவ்யாக்$_2$யாநம்

ஆசார்யஹ்ருத$_3$யஸ்யார்த்த$_2$ாஸ்ஸகலா யேந த$_3$ர்ஶிதா: ।
ஸ்ரீஸாநுத$_3$ாஸமமலம் தே$_3$வராஜம் தமாஶ்ரயே ॥

ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன் "அசித$_3$விஶேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி" (ஸ்ரீர. ஸ்தவே 2 - 41) என்று சொல்லுகிறபடியே கரணகளேப$_3$ரங்களை இழந்து அசித$_3$விஶேஷிதமாய், அத ஏவ போ$_4$க$_3$மோக்ஷஶூந்யமாய்க் கிடக்கிற சேதநவர்க்க$_3$த்தை, இவற்றின்பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்வாபா$_4$விகஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே ஹேதுவாக "ததை$_3$க்ஷத" (தை. ஆ. 6) என்கிறபடியே பார்த்தருளி, 'ஸூரிகளுடைய அநுப$_4$வத்துக்கு இட்டுப்பிறந்த இச்சேதநர் இவ்வநுப$_4$வத்தை இழந்து இங்ஙனே க்லேஶிக்கவொண்ணாது' என்று "கரணகளே-ப$_3$ரைர்க$_4$டயிதும் த$_3$யமாநமநா:" (ஸ்ரீர. ஸ்தவே 2 - 41) என்கிறபடியே த$_3$யமாநமநா-வாய்க்கொண்டு கரணகளேப$_3$ரப்ரத$_3$ாநம் பண்ணுவதாக "ப$_3$ஹுஸ்யாம்" (தை. ஆ. 6) என்று ஸங்கல்பித்து "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா" (தை. ஆ. 6) என்கிறபடியேயத$_2$ாஸங்கல்பம் இவர்களுக்குக் கரணகளேப$_3$ரங்களைக் கொடுத்து, அநந்தரம், "தத$_3$நுப்ரவிஶ்ய" என்கிற படியேஅநுப்ரவேஶித்து வஸ்துத்வநாமபா$_4$க்த்வங்களை உண்டாக்கி, "அந்த: ப்ரவிஷ்டஶ்-

ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா'' என்கிறபடியே ஜ்ஞாநவிகாஸத்தையும், ப்ரவ்ருத்தி-
நிவ்ருத்தியோக்$_{3}$யதையையும் பண்ணிக்கொடுத்து இந்த ஜ்ஞாநகார்யமான த்யாஜ்யோ-
பாதே$_{3}$யவிவேகத்துக்குப் பரிகரமாக *''மாநம் ப்ரதீ$_{3}$பமிவ காருணிகோ த$_{3}$தா$_{3}$தி''* (ஶ்ரீர.
ஸ்தவே 2 - 1) என்கிறபடியே வேத$_{3}$ப்ரதா$_{3}$நத்தைப்பண்ணி, அநந்தரம் மந்வாதி$_{3}$களுக்கு
அந்தர்யாமியாய் நின்று சேதநருடைய விஶிஷ்டவேஷவிஷயமான ஶாஸ்த்ரத்தை
வெளியிட்டருளியும், அந்த ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநம் சிரகாலஸாத்$_{4}$யமுமாய், அதி$_{4}$க்ருதா-
தி$_{4}$காரமுமாய், அநேகயோக்$_{3}$யதாஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கையாலே து$_{3}$ஷ்கரமுமாயிருக்கும்
என்று, ஏவமாதி$_{3}$தோ$_{3}$ஷரஹிதமுமாய், நிஷ்க்ருஷ்டவேஷவிஷயமான திருவஷ்டாக்ஷர-
ப்$_{3}$ரஹ்மவித்$_{3}$யையைத்தானே உபதே$_{3}$ஶித்தவிடத்திலும் இதில் இழிவாரற்றபடியாலே
ஓலைப்புறத்திலே செல்லாத ராஜ்யத்தை எடுத்துவிட்டுச் செலுத்திக்கொள்ளும்
ராஜாக்களைப்போலே *''அஜாயமாந:''* (யஜு. ஆர. 3 - 17) என்று சொல்லப்படுகிற
தானே ஸாது$_{4}$பரித்ராணார்த்த$_{2}$மாக வந்து அவதரித்துப்போருகிற அளவிலும், இவை
ஒன்றிலும் அர்த்த$_{2}$க்ரியாகார்யமாகாதிருக்கிறபடியாலே, 'விஸஜாதீயரான நம்மால்
ஒன்றாலும் இவர்களைத் திருத்தவொண்ணாது. இனிப் பார்வைகாட்டி ம்ருக$_{3}$ம் பிடிப்பாரைப்
போலே ஸஜாதீயரைக்கொண்டே கார்யம் கொள்ளக்கடவோம்' என்று அறுதியிட்டு
''ஸுஹ்ருத$_{3}$ம் ஸர்வபூ$_{4}$தாநாம்'' (கீதை 5 - 29) என்கிறபடியே ஸர்வபூ$_{4}$தஸுஹ்ருத்-
தாகையாலே தன்னுடைய நிர்ஹேதுகமான ப்ரஸாத$_{3}$த்தாலே எங்கும் பார்த்து இலக்குக்
காணாதிருக்கிற அளவிலே, அந்தப்பார்வைதானே தா$_{3}$க்ஷிண்யமானவளவிலே, *''மாறி
மாறிப்பல பிறப்பும் பிறந்து''* (திருவாய். 2 - 6 - 8) என்கிறபடியே ஸம்ஸரிக்கிற ஆழ்வார்
மேலே நிர்ஹேதுகமாகப்பட அதுதானே *''மா நிஷாத$_{3}$ ப்ரதிஷ்டா$_{2}$ம் த்வமக$_{3}$மஶ்-
ஶாஶ்வதீஸ்ஸமா: । யத்க்ரௌஞ்சமிது$_{2}$நாதே$_{3}$கமவதீ$_{4}$: காமமோஹிதம்''* (ரா. பா$_{3}$. 2 - 15)
என்கிறபடியே ஶோகம் ஶ்லோகமாய் அவதரித்தாப்போலே ஸர்வலக்ஷணோபேதமான
ப்ரப$_{3}$ந்த$_{4}$மாய்த் தலைக்கட்டிற்று.

அதுதானும் த்$_{3}$ராவிடவேத$_{3}$மானபடியாலே பலவான அர்த்த$_{2}$ங்களை உடைத்தாய்,
பரந்திருக்கையாலே இதில் தாத்பர்யம் எல்லார்க்கும் ப்ரதிபத்திபண்ணப்போகாதென்று
பார்த்து, இதில் அர்த்த$_{2}$விஶேஷங்களையும், இவற்றில் இவ்வாழ்வார்க்குத்திருவுள்ளக்
கருத்து இன்னபடிப்பட்டிருக்குமென்று, இவ்வாசார்யருசிபரிக்$_{3}$ருஹீதமான அர்த்த$_{2}$மே
எல்லார்க்கும் தஞ்சம் என்னுமிடத்தையும், இவர் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே
ஆசார்யபரம்பராப்ராப்தமான அர்த்த$_{2}$விஶேஷங்களை எல்லார்க்கும் ப்ரதிபத்தியோக்$_{3}$ய-
மாம்படி ஸங்க்$_{3}$ரஹேண இவ்வாசார்யஹ்ருத$_{3}$யப்ரப$_{3}$ந்த$_{4}$முக$_{2}$த்தாலே அருளிச்செய்-
கிறார்.

இதில் முதல் சூர்ணையாலே பரமகாருணிகனான ஸர்வேஶ்வரன் *''தத்ஸ்ருஷ்ட்வா''*
என்கிறபடியே ஜக$_{3}$த்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி ஸ்ருஷ்ட்யநந்தரம் அஜ்ஞாநாந்த$_{4}$காரா-
வ்ருதரான சேதநர் ஜ்ஞாநப்ரகாஶத்தை உடையராய் அஜ்ஞாநம் நீங்கி, வேதா$_{3}$ந்த-
வேத்$_{3}$யனாய், நித்யனாய், ஸ்வயம்ப்ரகாஶனாய் இருந்துள்ள தன்னைக் கண்டு ஸாராஸார-
விவேகம் பண்ணுகைக்கு ஸகலஶாஸ்த்ரஸங்க்$_{3}$ரஹமாய், ஸகலஶப்$_{3}$த$_{3}$ங்களும் தன்னு-
டைய கார்யமாகையாலே தான் காரணமாய், ஸகலார்த்த$_{2}$ப்ரகாஶகமான அகாரத்தில்-

நின்றும் விஸ்த்ருதமான ஶாஸ்த்ரங்களைத்தன் க்ருபையாலே வெளியிட்டருளினன் என்கிறார்.

அவதாரிகை முற்றிற்று

ஆசார்யஹ்ருத$_3$யவ்யாக்$_2$யாநம்

ப்ரத$_2$மப்ரகரணம்

த்$_3$ராவிட$_3$ாம்நாயஹ்ருத$_3$யம் கு$_3$ருபர்வக்ரமாக$_3$தம் ।
ரம்யஜாமாத்ருதே$_3$வேந த$_3$ர்ஶிதம் க்ருஷ்ணஸூநுநா ॥

1. காருணிகனான ஸர்வேஶ்வரன் அறிவிலா மனிசர் உணர்வெனும் சுடர்விளக்கேற்றிப் பிறங்கிருள் நீங்கி, மேலிருந்த நந்தாவேத விளக்கைக் கண்டு, நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு, மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீ$_3$பமான கலைகளை நீர்மையினால் அருள் செய்தான்.

(காருணிகனான ஸர்வேஶ்வரன்) க்ருபாவிஶிஷ்டஸ்வதந்த்ரன் என்றபடி. (ஸர்வேஶ்வரன்) என்று ஈஶேஶிதவ்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் சொல்லுகிறது. இத்தால் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே ப்ரதா$_4$நம் என்றபடி. ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முள்ள விஷயத்திலே க்ருபையுமாகப் பெற்றது என்கிறார். ஸ்வாதந்த்ர்யவிஶிஷ்டமான க்ருபை என்று க்ருபைக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் உபயுக்தம் என்பாருமுண்டு. அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (அறிவிலா மனிசர்) "அறிவிலா மனிசர்" (திருமாலை - 13) என்கிறபடியே அஜ்ஞாநாந்த$_4$காரத்தாலே ஆவ்ருதரான சேதநர். (உணர்வெனும் சுடர்விளக்கேற்றி) "உய்த்துணர்வென்னும் ஒளிகொள் விளக்கேற்றி" (மூ. திரு. 94) என்றும், "ஞானச்சுடர்விளக்கேற்றினேன்" (இர. திரு. 1) என்றும் சொல்லுகிறபடியே உஜ்ஜீவநகரமுமாய், ஸவிபூ$_4$திகனான ஸர்வேஶ்வரனை விஷயமாக உடைத்தாய், (பரஸ்மை) ஸ்வயம்ப்ரகாஶமுமாய், ஸகலார்த்த$_2$ப்ரகாஶகமுமான ஜ்ஞாநதீ$_3$பத்தை உடையராய். (பிறங்கிருள் நீங்கி) "பிறங்கிருள் நிறங்கெட" (திருமொழி 5 - 7 - 3) என்றும், "பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள் நீங்க" (பெரியா. திரு. 1 - 9 - 10) என்றும் சொல்லுகிறபடியே மிகுந்த அஜ்ஞாநம் போய். (மேலிருந்த நந்தா வேதவிளக்கைக்கண்டு) "வேதாந்தவிழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு" (பெரியா. திரு. 4 - 3 - 11) என்றும், "நந்தாவிளக்கு" (திருமொழி 3 - 8 - 1) "மிக்க ஞானமூர்த்தியாய வேத விளக்கினை" (திருவாய். 4 - 7 - 10) என்றும் வேதா$_3$ந்தங்களிலே ஸர்வஸ்மாத்பரனாக ப்ரகாஶியாநிற்பானுமாய், நித்யனுமாய், வேத$_3$த்தாலே ப்ரகாஶஸ்வரூபனாக ப்ரதிபாத்$_3$யனுமாயிருந்துள்ள தன்னை, "என் தக்க ஞானக்கண்களாலே கண்டு" (திருவாய். 4 - 7 - 10) என்கிறபடியே ஜ்ஞாநத்$_3$வாரா ஸாக்ஷாத்கரித்து.

(நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு) "இவையன்றே நல்ல இவையன்றே தீய இவையென்றிவை அறிவனேலும்" (பெரிய திருவ. 3) என்கிறபடியே ஸாராஸாரவிவேகம் பண்ணுகைக்கு. அதாவது - ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயம் நன்று, ஸம்ஸாரம் தீது - என்று அறிகைக்-

காக; ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தைக்கண்டபின்பு ஸாராஸாரவிவேகம் பண்ணுகையாவது என் என்னில் - ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் வைலக்ஷண்யம் கண்டபின்பிறே ஸம்ஸாரம் அவிலக்ஷணம் என்று அறியலாவது. (மறையாய்விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை) "மிக்கானை மறையாய் விரிந்த விளக்கை" (திருமொழி 8 - 9 - 4), துளக்கமில் விளக்கு (தி. ச. வி. 4)என்று ஸகலவேத$_3$ஸங்க்$_3$ரஹமாய், நித்யமாய், ஸகலார்த்த$_2$ப்ரகாஶகமான அகாரத்தில்நின்றும் விஸ்த்ருதமான, "மாநம் ப்ரதீ$_3$பமிவ காருணிகோ த$_3$தா$_3$தி" (ஶ்ரீர. ஸ்தவே 2 - 1) என்றும், "பன்னுகலை நால்வேதப்பொருளை" (திருமொழி 7 - 8 - 2) என்றும், "கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும்" (திருமொழி 2 - 8 - 5) என்றும்சொல்லப்படுவதாய், த்யாஜ்யோபாதே$_3$யார்த்த$_2$ப்ரகாஶகமான ஶாஸ்த்ரங்களை. (நீர்மையினலருள்செய்தான்) ஸர்வேஶ்வரன் தன் க்ருபையாலே ஶாஸ்த்ரப்ரதா$_3$நம் பண்ணியருளினன் என்கிறார்.

"மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கு" என்று வேத$_3$த்தையும், அகாரத்தையும் ஸர்வேஶ்வரனோடே ஸமாநாதி$_4$கரிக்கைக்கடி "வேதை$_3$ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்$_3$ய:" (கீ. 15 - 15) என்றும், "ஸமஸ்தஶப்$_3$த$_3$மூலத்வாத$_3$காரஸ்ய ஸ்வப$_4$ாவத: । ஸமஸ்தவாச்யமூலத்வாத்$_3$ப்$_3$ரஹ்மணோபி ஸ்வப$_4$ாவத: ॥ வாச்யவாசகஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஸ்தயோரர்த்த$_2$ாத் ப்ரதீயதே" (வாமநபு.) என்று ப்ரதிபாத்$_3$யப்ரதிபாத$_3$கப$_4$ாவத்தாலும், காரணத்வவ்யாபகத்வாதி$_3$களான அர்த்த$_2$ஸாம்யத்தாலே தோற்றின வாச்யவாசகஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலும். "அக்ஷராணாமகாரோஸ்மி" (கீ. 4) என்றுனிறே. ஆக இத்தால் "ஹர்த்தும் தமஸ்ஸத$_3$ஸதீ ச விவேக்துமீஶோ மாநம் ப்ரதீ$_3$பமிவ காருணிகோ த$_3$தா$_3$தி" (ர.ஸ்தவே உ 1) என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகள் அஜ்ஞாநநிவ்ருத்திபூர்வகமாக ஜ்ஞாநப்ரகாஶத்தை உடையராய் ஸாராஸாரவிவேகம்பண்ணி உஜ்ஜீவிக்கைக்காக ஶாஸ்த்ரப்ரதா$_3$நம் பண்ணினதுக்கடி நிர்ஹேதுகக்ருபை என்றதாய்த்து. (1)

2. விவேகப$_2$லம் வீடுபற்று.

(விவேகப$_2$லம்) இப்படி இவன்கொடுத்த ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத்தாலே ஸாராஸாரவிவேகம் பண்ணினதுக்கு ப$_2$லம் என்னென்னில் ; (வீடுபற்று) விடுகையும் பற்றுகையும்; இவை இரண்டையும். "வீடுமின் முற்றவும்" (திருவாய். 1 - 2 - 1) என்றும், "அற்றிறை பற்றே" (திருவாய். 1 - 2 - 5) என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (2)

3. த்யாஜ்யோபாதே$_3$யங்கள் ஸுக$_2$து$_3$:க$_2$ங்கள்.

இனி த்யாஜ்யோபாதே$_3$யங்கள் எவை என்னில் ; (த்யாஜ்யோபாதே$_3$யங்கள் ஸுக$_2$து$_3$:க$_2$ங்கள்) என்கிறார். 'ஸுகீ$_2$ ப$_4$வேயம், து$_3$:கீ$_2$ மா பூ$_4$வம்' என்று ஸர்வர்க்கும் து$_3$:க$_2$ம் த்யாஜ்யமாய், ஸுக$_2$ம் உபாதே$_3$யமாயிறே இருப்பது. (3)

4. இவற்றுக்கெல்லை இன்புதுன்பளி பன்மாமாயத்தழுந்துகையும், களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பேரின்பத்தின்புறுகையும்.

இந்த ஸுக2து3:க2ங்களுக்கு எல்லை எவை என்னில் (இன்புதுன்பளி பன்மா மாயத்தழுந்துகையும், களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பேரின்பத்தின்புறுகையும்). (இன்பு துன்பளி) துன்பத்தோடே கூடின இன்பத்தைத்தருமதாய் இருக்கை. இதுக்கு ப்ரமாணம் "அத்யந்தஸ்திமிதாங்க3ாநாம் வ்யாயாமேந ஸுகை2ஷிணாம் । ப்4ராந்திஜ்ஞாநவதாம் பும்ஸாம் ப்ரஹாரோபி ஸுக2ாயதே" என்று திமிர்வாதம்பற்றின ஶரீரத்தையுடையவர்களாய், வ்யாயாமத்தினாலே ஸுக2த்திலே ஆசையுடையவர்களுக்கு ஶரீரத்திலே குத்த, ப்4ராந்திஜ்ஞாநத்தாலே அது ஸுக2மாகிறுப்போலேயிறே. இன்புதுன்பளி பன்மா மாயத்தழுந்துகையாவது "ஓ ஓ உலகினதியல்வே" (திருவாசிரியம் 6) என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே பரஹிம்ஸாதி3ஸாத4நமுக2த்தாலே க்ஷுத்3ரதே3வதாஸமாஶ்ரயணம் பண்ணி, தத்ப2லமாய் து3:க2மிஶ்ரமான க்ஷுத்3ரஸுக2ங்களை அநுப4விக்கைக்கீடான தே3வாதி3ஶரீரங்களிலே அஹமபி4மாநம் பண்ணி ஸம்ஸரிக்கை. களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பேரின்பத்தின்புறுகையாவது "களிப்பும் கவர்வுமற்று" (திருவாய். 2 - 3 - 10) என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே ப்ராக்ருதபதா3ர்த்த2ங்களினுடைய லாப4ாலாப4ங்களாலே வருகிற ஶோகஹர்ஷங்கள் போய், ஷட்3ப4ாவவிகாராஸ்பத3மான ஸ்தூ2லஸூக்ஷ்மரூபமான ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4{மு}மற்று, "பேரின்பவெள்ளத்தே" (திருவாய். 7 - 2 - 11) என்று சொல்லுகிற நிரதிஶயாநந்த3மயமான தே3ஶவிஶேஷத்திலே போய், அப்ராக்ருதவிக்3ரஹபரிக்3ரஹம்பண்ணி, தி3வ்யாஸ்தா2நமண்டபத்திலே நிரதிஶயாநந்த3மக்3நரான நித்யஸூரிகளோடே "சூழிபட்டோடும் சுடர்ச்சோதிவெள்ளத்தின்புற்று" (திருவாய். 8 - 10 - 5) என்கிறபடியே ப4க3வத3நுப4வம்பண்ணி, ஆநந்த3நிர்ப4ரராய் இருக்கையும். அந்த ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத்தாலே பிறந்த விவேகத்துக்கு ப்ரயோஜநம் த்யாக3ஸ்வீகாரங்களென்றும், த்யஜிக்கைக்கும் ஸ்வீகரிக்கைக்கும் ஹேது ஸுக2து3:க2ங்களாகையாலே என்றும், இவை இரண்டுக்கும் எல்லை ஸம்ஸாரஸம்ப3ந்த4மும், பரமபத3த்திலே போய் ஆநந்த3நிர்ப4ரராயிருக்கையும் என்றதாய்த்து. (4)

5. அநந்தக்லேஶநிரதிஶயாநந்த3ஹேது மறந்தேன் அறியகிலாதே உணர்விலேன் ஏணிலேன் அயர்த்தென்றும், உய்யும்வகை நின்றவொன்றை நன்கறிந்தனன் உணர்வினுள்ளே ஆம்பரிசென்றும் சொல்லுகிற ஜ்ஞாதவ்யபஞ்சகஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள்.

(அநந்தக்லேஶநிரதிஶயாநந்த3ஹேது) "ஸம்ஸாரஸாக3ரம் கோ4ரம் அநந்தக்லேஶபா4ஜநம்" (ஜிதா. 1) என்கிறபடியே அநந்தது3:க2ாவஹமான ஸம்ஸாரத்துக்கும், "நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாத3ஸுக2ப4ாவைகலக்ஷணா । பே4ஷஜம் ப4க3வத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா" (வி.பு. 6 – 5 – 59) என்கிறபடியே நிரதிஶயாநந்த3ாவஹமான மோக்ஷத்துக்கும் ஹேது என் என்னில் :- (மறந்தேன் என்று தொடங்கி). "ப்ராப்யஸ்ய ப்3ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துஶ்ச ப்ரத்யகா3த்மந: । ப்ராப்த்யுபாயம் ப2லம் ப்ராப்தே: ததா2 ப்ராப்திவிரோதி4 ச" (வ்ருத்3த4ஹாரீத. 8) என்று இத்யாதி3களில் சொல்லுகிற அர்த்த2பஞ்சகஜ்ஞாநமும், தத்3விஷயமான அஜ்ஞாநமும் என்கிறார் மேல். "மறந்தேனுன்னை முன்னம்" (திருமொழி 6 - 2 - 2) என்கையாலே பரவிஷயமான அஜ்ஞாநமும், (அறியகிலாதே) "யானே என்னை அறியகிலாதே" (திருவாய் 2 - 9 - 9) என்கையாலே ஆத்ம-

விஷயமான அஜ்ஞாநமும், (உணர்விலேன்) "ஓடியுமுழன்றும் உயிர்களே கொன்றேன் உணர்விலேன்" (திருமொழி 1 - 6 - 6) என்கையாலே விரோதி$_4$விஷயமான அஜ்ஞாநமும், (ஏணிலேன்) "பிறவிநோயறுப்பான் ஏணிலேனிருந்தேன்" (திருமொழி 1 - 6 - 1) என்கையாலே உபாயவிஷயமான அஜ்ஞாநமும், (அயர்த்து) "ஆழியங்கையம்மானை ஏத்தாதயர்த்து" (பெரியதிருவ. 82) என்கையாலே புருஷார்த்த$_2$விஷயமான அஜ்ஞாநமும். ஏத்துகையிறே புருஷார்த்த$_2$ம். அத்தை மறக்கையாலே புருஷார்த்த$_2$விஷயமான அஜ்ஞாநமும் என்கிறார். "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்" (திருப்பல். 12) என்றும், "ஏதத்ஸாம க$_3$ாயந்நாஸ்தே" (தை. ப்$_4$ருகு$_3$.) என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(உய்யும்வகை) "உணர்ந்தேன் உண்மையாலினி யாதும் மற்றோர் தெய்வம் பிறிதறியேன்" (திருமொழி 6 - 3 - 6) என்கையாலே பரவிஷயமான ஜ்ஞாநமும், "நின்றவொன்றை உணர்ந்தேன்" (திருவாய். 8 - 8 - 5) என்கையாலே ஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநமும், (நன்கறிந்தனன்) "அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்களாமவை நன்கறிந்தனன்" (திருவாய். 5 - 7 - 8) என்கையாலே விரோதி$_4$விஷயமான ஜ்ஞாநமும், (உணர்வினுள்ளே) "உணர்வினுள்ளே இருத்தினேன் அதுவுமவனதின்னருளே" (திருவாய். 8 - 8 - 3) என்கையாலே உபாயவிஷயமான ஜ்ஞாநமும், (ஆம்பரிசு) "ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு" (திருமாலை 38) என்கையாலே புருஷார்த்த$_2$விஷயஜ்ஞாநமும் சொல்லிற்று. ஆக, கீழ்ச்சொன்ன ஸம்ஸாரஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்துக்கும் மோக்ஷப்ராப்திக்கும் ஹேது 'ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம், அஜ்ஞாநாத்ஸம்ஸாரம்' என்று அறியப்படுமதான அர்த்த$_2$பஞ்சகஜ்ஞாநமும், தத$_3$ஜ்ஞாநமும் என்றதாய்த்து. (5)

6. இவற்றுக்குக் காரணம் இரண்டில் ஒன்றினில் ஒன்றுகைகள்.

இந்த அர்த்த$_2$பஞ்சகஜ்ஞாநமும், அஜ்ஞாநமுமாகிற இவற்றுக்குக் காரணம் - இரண்டில் ஒன்றினில் ஒன்றுகைகள். அதாவது இரண்டில் ஒன்றுகையும், ஒன்றினில் ஒன்றுகையும். இரண்டில் ஒன்றுகையாவது - "முத்திறத்து வாணியத்திரண்டிலொன்றும் நீசர்கள்" (திரு. ச. வி. 68) என்கிறபடியே ரஜஸ்தம:ப்ரசுரனைகை. ஒன்றினில் ஒன்றுகையாவது - "முக்குணத்திரண்டவையகற்றி ஒன்றினில் ஒன்றி நின்று" (திருவெழு.) என்கிறபடியே ஸத்த்வப்ரசுரனைகை. இத்தால் அர்த்த$_2$பஞ்சகஜ்ஞாநாஜ்ஞாநகாரணம் ஸத்த்வாஸத்த்வப்ராசுர்யங்கள் என்றபடி. (6)

7. ஸத்த்வாஸத்த்வநித$_3$ாநம் - இருள்தரும் அமலங்களாக என்னும் ஜந்மஜாயமாநகாலகடாக்ஷங்கள்.

இப்படிப்பட்ட ஸத்த்வத்துக்கும் அஸத்த்வத்துக்கும் நித$_3$ாநம் என் என்னில் - (இருள்தரும் அமலங்களாக என்னும் ஜந்மஜாயமாநகாலகடாக்ஷங்கள்). அவையாவன - "இருள்தரு மாஞாலத்துள் இனிப்பிறவி யான் வேண்டேன்" (திருவாய். 10 - 6 - 1) என்கிறபடியே அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்திலே பிறப்பு. "ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேந்மது$_4$ஸூத$_3$ந: । ஸாத்த்விகஸ்ஸ து விஜ்ஞேய: ஸ வை மோக்ஷார்த்த$_2$சிந்தக:" (ப$_4$ாரதே ஶா. ப. 348 -73) என்கிற ஜாயமாநகாலத்தில் "அவன் கண்களாலே அமலங்களாக

விழிக்கும்'' (திருவாய். 1 - 9 - 9) என்கிற ப$_4$க$_3$வத்கடாக்ஷமும். (7)

8. இவற்றுக்கு மூலம் - இருவல்லருள்நல்வினைகள்.

(இவற்றுக்கு மூலம்) இந்த ஜந்மகடாக்ஷங்களாகிற இவற்றுக்குக் காரணம் என் என்னில் - (இருவல்லருள்நல் வினைகள்). ''சார்ந்த இருவல்வினை''யும், ''தொல்லருள்நல்வினை'' யும். அவையாவன - ஆத்மாவுக்கு ஸஹஜம் என்னலாம்படி பொருந்தி இருந்துள்ள புண்யபாபங்களும், ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வாப$_4$ாவிகக்ருபையும். (8)

9. கர்மக்ருபாபீ$_3$ஜம், பொய்ந்நின்ற அருள்புரிந்த என்கிற அவித்$_3$யா-ஸௌஹார்த்த$_3$ங்கள்.

(கர்மக்ருபாபீ$_3$ஜம்) ஏவம்வித$_4$மான கர்மத்துக்கும் க்ருபைக்கும் பீ$_3$ஜம் - (பொய்ந்நின்ற அருள் புரிந்த என்கிற அவித்$_3$யாஸௌஹார்த்த$_3$ங்கள்). அவையாவன - ''பொய்ந்நின்ற ஞானம்'' (திருவிரு. 1) என்கிற அவித்$_3$யையும், ''அருள்புரிந்த சிந்தை'' (இர. திருவ. 59) என்றும், ''ஈஶ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்த$_3$ம்'' ( ) என்றும் சொல்லுகிற ஈஶ்வரனுடைய ஸௌஹார்த்த$_3$மும். (9)

10. ஏதந்நிமித்தம் முன்னமே முதல்முன்னமேயான அசித$_3$யநாநாதி$_3$-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ங்கள்.

(ஏதந்நிமித்தம்) இந்த அவித்$_3$யைக்கும் ஸௌஹார்த்த$_3$த்துக்கும் ஹேது ஏதென்னில் - (முன்னமே முதல் முன்னமேயான அசித$_3$யநாநாதி$_3$ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ங்கள்). அவையாவன - ''மூதாவியில் தடுமாறும் உயிர்முன்னமே'' (திருவிரு. 95) என்கிற அநாதி$_3$யான அசித்-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும், ''அடியேனடைந்தேன் முதல்முன்னமே'' (திருவாய்.2 - 3 - 6) என்கிற அநாதி$_3$யான அயநஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும். (10)

11. இவை கிட்டமும் வேட்டுவேளானும்போலே ஒண்பொருள் பொருளல்லாத{வை} என்னுதே நானிலாத யானுமுளனுவன் என்கிற ஸாம்யம் பெறத்தின்றூதி அந்தமும் வாழ்வுமாகிற ஹாநிஸத்தைகளை உண்டாக்கும்.

உப$_4$யஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தினுடையவும் கார்யம் சொல்லுகிறது மேல் ; (இவை கிட்டமும் வேட்டுவேளானும்போலே) என்று தொடங்கி. அதில் அசித்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் கிட்டம் போலே. ''எண்பெருக்கந்நலத்தொண்பொருள்'' (திருவாய். 1 - 2 -10) என்கிற விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்துவென்று பாராதே ''நானிலாதமுன்னெலாம்'' (திரு. ச. வி. 65) என்னும்படி ஸாம்யம்பெற. ''அறுத்துத்தின்று'' (திருமொழி 7 - 7 - 7) என்கிற படியே தின்று. ''அந்தமும் வாழ்வும்'' (திருமொழி 5 - 7 - 2) என்கிறதில் அந்தமாகிற ஹாநியை உண்டாக்கும். ''அஸந்நேவ ஸ ப$_4$வதி'' (தை. ஆந.) என்னக்கடவதிறே. இனி அயநஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் வேட்டுவேளான்போலே ''பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி''

(திருவாய். 5 - 7 - 3) என்கிறபடியே அவஸ்துஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான இத்தை வஸ்துஶப்$_3$த$_3$-வாச்யமாக்கி, "உள்ள உலகளவும் யானுமுளனாவனென்கொலோ" (பெரியதிருவ. 76) என்கிறபடியே இவனும் த$_4$ர்மபூ$_4$தஜ்ஞாநத்$_3$வாரா விபு$_4$வாகையாலே ஈஶ்வரன் உள்ளளவும் இவ்வாத்மா உண்டாம்படி "பரமம் ஸாம்யமுபைதி" (மு. 3 - 1 - 3) என்கிற ஸாம்யம் பெற ஊதி, வாழ்வாகிற ஸத்தையை உண்டாக்கும். "ஸந்தமேநம் ததோ விது$_3$:" (தை. ஆந.) என்றும், "கீட: பேஶஸ்க்ருதா ருத்$_3$த$_4$: குட்$_3$யாந்தரநுசிந்தயந் । ஸம்ரம்ப$_4$-ப$_4$யயோகே$_3$ந விந்த$_3$தே தத்ஸரூபதாம் । ஏவம் க்ருஷ்ணே ப$_4$க$_3$வதி மாயாமநுஜ ஈஶ்வரே । கோ$_3$விந்தே$_3$ மதிமாவேஶ்ய நரஸ்ஸத்$_3$யோ விமுச்யதே" ( ) என்றும் "அந்தமும் வாழ்வுமாய எம்பெருமான்" (திருமொழி 5 - 7 - 2) என்றும் சொல்லக் கடவதிறே. (11)

12. ஒன்று கூடினதாய்ப் பற்றறுக்க மீண்டொழிகையாலே பழவடி-யேன் என்னுமதொன்றுமே ஒழிக்க ஒழியாதது.

இந்த உப$_4$யஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும் அநாதி$_3$யாய் நித்யமாயிருக்குமோவென்னில் ; அசித்-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் வந்தேறியுமாய், கர்மோபாதி$_4$கமாகையாலே அநித்யமுமாயிருக்கும். அயநஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் அநாதி$_3$யுமாய், நிருபாதி$_4$கமாகையாலே நித்யமுமாயிருக்கும் என்கிறார் மேல் (ஒன்றுகூடினதாய்) என்று தொடங்கி. (ஒன்று கூடினதாய்) "பெருந் துயரிடும்பையில் பிறந்து கூடினேன்" (திருமொழி 1 - 1 - 1) என்கையாலே அசித்-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஆக$_3$ந்துகம். ஆறுல் அசித்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் அநாதி$_3$ என்று சொல்லுவான் என் என்னில் ; வந்தேறினகாலம் பழையதாகையாலும், ப்ரமாணங்கள் தான் அநாதி$_3$ என்கையாலும். இனி "வினை பற்றறுக்கும் விதியே" (திருமொழி 11 - 5 - 9), "அடைந்த அருவினையோடல்லல்நோய்பாவம் மிடைந்தவை மீண்டொழிய வேண்டில்" (மு.திருவ. 59) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒருநாள் வரையிலே ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$த்தாலே கழியக் காண்கையாலே ஆக$_3$ந்துகம் என்கிறது. ஆகையாலே "நானுமுனக்குப் பழவடியேன்" (திருப்பல். 11) என்கிறபடியே ஜீவபரர்களுக்குண்டான ஶேஷஶேஷிப$_4$ாவஸம்ப$_3$ந்த$_4$-மொன்றுமே "உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க ஒழியாது" (திருப்பாவை 28) என்கிறபடியே கழியாதது. (12)

13. இந்த உத$_3$ரத்தரிப்பு த்ரைகு$_3$ண்யவிஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாஶகம்.

இவ்வயநஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே கீழ்ச்சொன்ன ஶாஸ்த்ரப்ரத$_3$ாநத்துக்கு ஹேது என்கிறார் மேல், (இந்த உத$_3$ரத்தரிப்பு த்ரைகு$_3$ண்யவிஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாஶகம்). (இந்த உத$_3$ரத் தரிப்பு) இந்த நாராயணத்வப்ரயுக்தமான குடல் துடக்கு, "த்ரைகு$_3$ண்யவிஷயா வேதா$_3$:" (கீதை 2 - 45) என்கிறபடியே த்ரிகு$_3$ணவஶ்யரான சேதநரை விஷயமாக உடைய வேதங்களை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்கு ஹேது என்றபடி. தம:ப்ரசுரராயும், ரஜ:ப்ரசுரராயும், ஸத்த்வப்ரசுரராயுமிறே சேதநர் இருப்பது. ஆக, இந்த உத$_3$ரத்தரிப்பு த்ரைகு$_3$ண்யவிஷய-மானவற்றுக்கு ப்ரகாஶகம் என்கிற இத்தால் ருச்யநுரூபபுருஷார்த்த$_2$ங்களையும் தத்-ஸாத$_4$நங்களையும் விதிக்கிற ஶாஸ்த்ரப்ரத$_3$ாநத்துக்கு அடி இந்த ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் என்றதாய்த்து. கீழ் "நீர்மையினலருள்செய்தான்" (திருமொழி 1 - 8 - 5) என்று சொன்ன ஶாஸ்த்ரப்ரத$_3$ா-

நத்துக்கு ஹேது சொல்லிற்றுய்த்து. (13)

14. வத்ஸலையான மாதா பிள்ளை பேகணியாமல் மண்தின்னவிட்டு ப்ரத்யௌஷத₄ம் இடுமாப்போலே எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமான இவனும் ருசிக்கீடாகப் பந்தமும் பந்தமறுப்ப்தோர் மருந்தும் காட்டுமிறே.

இப்படி ஶாஸ்த்ரப்ரதா₃நம் பண்ணுகிறது ஸம்ப₃ந்த₄மடியாகவாகில் விமோசக-ஶாஸ்த்ரத்தையே வெளியிடாதே ப₃ந்த₄கஶாஸ்த்ரங்களையும் வெளியிடுவான் என் என்னில்; வத்ஸலனாகையாலே சேதநருடைய ருச்யநுகு₃ணமாக வெளியிட்டான் என்கிறது மேல் (வத்ஸலையான மாதா) என்று தொடங்கி. ப்ரியப்ரவர்த்தகத்வத்தைப்பற்றவும் அதுக்கடியான வாத்ஸல்யத்தைப்பற்றவும் இப்போது மாதாவை த்₃ருஷ்டாந்தமாக்கு-கிறது. "எல்லாவெவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்" (திருவாய். 1 - 5 - 3) என்றும், "தாயிருக்கும் வண்ணமே" (திருமொழி 11 - 6 - 6) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவனும் அப்படியே ஸர்வாத்மாக்கள்பக்கலிலும் மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யத்தை உடையனாகை-யாலே சேதநருடைய ருசிக்கீடான "பந்தமும்" என்கிற ப₃ந்த₄கஶாஸ்த்ரங்களையும், "பந்த-மறுப்பதோர் மருந்தும்" என்கிற மோசகஶாஸ்த்ரத்தையும் விதிக்கும் என்கிறார். (14)

15. அதுதானும் ஆஸ்திக்யவிவேகம் அந்யஶேஷத்வஸ்வஸ்வா-தந்த்ர்யநிவ்ருத்திபாரதந்த்ர்யங்களை உண்டாக்கின வழி.

இப்படி ப₃ந்த₄கமாக ஶாஸ்த்ரத்தையும் கலசி விதித்தால் அதுகொண்டு சேதநர் ஸம்ஸரித்தே போமித்தனையோ என்னில் ; அதுதானும் மோசகஶாஸ்த்ரத்திலே வருகைக்கிட்ட வழி என்கிறார் மேல் (அதுதானும் ஆஸ்திக்யம்) என்று தொடங்கி. அதுதானும் - ப₃ந்த₄கஶாஸ்த்ரத்தைக் கலசி விதி₄த்ததுதானும். பரஹிம்ஸாபரனாய் ஶாஸ்த்ரஸாமர்த்₂யம் {ஶாஸ்த்ரத்தில் ஆஸ்திக்யம்} முதலிலே இல்லாதவனைக்குறித்து மோக்ஷத்தை விதித்தால் அது அவனுக்கு ருசியாதாகையாலே அநபரஹிம்ஸாரூபமான அபி₄சாரஶாஸ்த்ரத்தை விதி₄த்து அது அவனுக்கு ப₂லித்தவாறே அவ்வழியாலே ஶாஸ்த்ரம் உண்டென்கிற ஆஸ்திக்யத்தை உண்டாக்கியும், ஆஸ்திகனானவாறே "ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்க₃காமோ யஜேத" ( ) என்று இத்யாதி₃களில் சொல்லு-கிறபடியே ஸ்வர்க்க₃ாதி₃புருஷார்த்த₂ங்களையும், தத்ஸாத₄நங்களையும் சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரங்களையும் விதி₄த்து, அவ்வழியாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகத்தைப் பிறப்பித்தும், இப்படி ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம் பிறந்தவாறே ஆத்மலாப₄ரூபபுருஷார்த்த₂த்தைக் காட்டி அந்யஶேஷத்வத்தை நிவர்த்திப்பித்தும், அநந்தரம் ப₄க₃வத்கைங்கர்யரூபபுருஷார்த்-த₂த்தைக்காட்டி ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நிவர்த்திப்பித்தும், ஆத்மாவினுடைய அத்யந்த-பாரதந்த்ர்யத்தை உண்டாக்குகைக்கிட்ட வழி என்கிறார். (15)

16. சதுர்வித₄மான தே₃ஹ-வர்ண-ஆஶ்ரம-அதி₄கார-ப₂ல-மோக்ஷ-ஸாத₄ந-க₃தி- யுக₃- த₄ர்ம-வ்யூஹ-ரூப-க்ரியாதி₃களை அறிவிக்கிற பாட்டுப்பாரப்புக்கு - பெரிய தீவினில் ஒன்பதாம் கூறும், மானிடப்

பிறவியும், ஆக்கைநிலையும், ஈரிரண்டிலொன்றும், இளமையும், இசைவுமுண்டாய், புகுவரேலும் என்கிறதுக்குள்ளே விக்$_4$நமற, நின்றவாநில்லா ப்ரமாதி$_2$யைக்கொண்டு அறக்கற்கை அரிதென்றிறே வேத$_3$ஸார-உபநிஷத்ஸாரதராநுவாக-ஸாரதமகா$_3$யத்ரியில் முதலோதுகிற பொருள்முடிவான சுருக்கைத் தெய்வவண்டாய், அன்னமாய், அமுதம் கொண்டவன்ஶாகை$_2$களிலும், ஓதம்போல்கிளர் நால்வேதக் கடலிலும், தேனும் பாலும் அமுதுமாக எடுத்துப் பெருவிசும்பருளும் பேரருளாலே சிங்காமை விரித்தது.

இனிமேல் ஶாஸ்த்ரப்ரதிபாத்$_3$யமான அர்த்த$_2$விஶேஷங்களை ஸங்க்$_3$ரஹேண ப்ரதிபாதி$_3$யாநின்றுகொண்டு ஏவம்வித$_4$மான ஶாஸ்த்ரத்தினுடைய அப்$_4$யாஸத்துக்கு ஜம்பூ$_3$த்$_3$வீபாதி$_3$தே$_3$ஶதே$_3$ஹாதி$_3$ஸாபேக்ஷதயா ஜ்ஞாதும் அஶக்யமாயிருக்குமென்று இப்படி ஸாபேக்ஷமன்றிக்கே, நித்யநிரபேக்ஷமாய், அத ஏவ ஸௌகரமுமாய், ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யமுமான திருமந்த்ரத்தை ஸ்ரீப$_3$த$_3$ரிகாஶ்ரமத்திலே வெளியிட்டருளினன் என்கிறார் (சதுர்வித$_4$மான தே$_3$ஹ) என்று தொடங்கி. (சதுர்வித$_4$மான தே$_3$ஹம்) தே$_3$வ-திர்யங்-மநுஷ்ய-ஸ்த$_2$ாவரரூபமான ஶரீரவிஶேஷங்கள். (வர்ணம்) ப்$_3$ராஹ்மண-க்ஷத்ரிய-வைஶ்ய-ஶூத்$_3$ரரூபமான வர்ணசதுஷ்டயம். (ஆஶ்ரமம்) ப்$_3$ரஹ்மசர்ய- கா$_3$ர்ஹஸ்த்$_2$ய-வாநப்ரஸ்த$_2$-ஸந்ந்யாஸங்களாகிறவை. (அதி$_4$காரம்) "ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்த$_2$ார்த்தீ$_2$ ஜ்ஞாநீ" (கீதை 7 - 16) என்று சொல்லுகிறவை.

இதில் ஆர்த்தனுவான் - நஷ்டைஶ்வர்யகாமன். ஜிஜ்ஞாஸுவாவான் - கேவலன். அர்த்த$_2$ார்த்தி$_2$யாவான் - அபூர்வைஶ்வர்யகாமன். ஜ்ஞாநி என்கிறது ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வைகபரனை. ஆர்த்தனுக்கும் அர்த்த$_2$ார்த்தி$_2$க்கும் நடுவே கேவலனைச்சொல்லிற்று - அவனும் ப்ரயோஜநாந்தரபரன் என்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. ப$_2$லம் - "த$_4$ர்ம- அர்த்த$_2$- காம-மோக்ஷாக்$_2$யா:" ( ) என்று சொல்லுகிறவை. மோக்ஷமாவது - ஸாலோக்ய-ஸாமீப்ய-ஸாரூப்ய-ஸாயுஜ்யங்கள். ஸாத$_4$நம் - கர்ம-ஜ்ஞாந-ப$_4$க்தி-ப்ரபத்திகள். க$_3$தியாவது - த்$_3$யு:பர்ஜந்யப்ருதி$_2$வீபுருஷயோஷித்துக்களான பஞ்சாக்$_3$நிவித்$_3$யையில் சொல்லுகிறபடியே வருகிற க$_3$ர்ப்ப$_4$க$_3$தியும், யாம்யக$_3$தியும், தூ$_4$ம்யக$_3$தியும், அர்ச்சிராதி$_3$க$_3$தியும். யுக$_3$மாவது - க்ருத-த்ரேதா-த்$_3$வாபர-கலியுக$_3$ங்கள். த$_4$ர்மமாவது - "த்$_4$யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞை: த்ரேதாயாம் த்$_3$வாபரேர்ச்சயந் । யத$_3$ாப்நோதி தத$_3$ாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேஶவம்" (வி. பு. 6 - 2 - 17) என்று சொல்லுகிற த்$_4$யாந-யாக$_3$-அர்ச்சந-ஸங்கீர்த்தநங்கள்.

வ்யூஹமாவது - வாஸுதே$_3$வ-ஸங்கர்ஷண-ப்ரத்$_3$யும்ந-அநிருத்$_3$த$_4$ர்கள். ரூபமாவது - "ரக்தம் ஸிதேதரே பீதம் சதுர்த்த$_4$ா யத்க்ருதே யுகே$_3$ । ரக்தாத்$_3$யம் ஸிதநிஷ்ட$_2$ஞ்ச த்ரேதாயாம் ஹி மஹாமதே । பீதம் க்ருஷ்ணம் ஸிதம் ரக்தம் ஸம்ப்ராப்தே த்$_3$வாபரே யுகே$_3$ । கலௌ க்ருஷ்ணஸிதம் ரக்தம் பீதஞ்சாநுக்ரமேண து"( ) {யத$_3$ாமதி ஶோத$_4$நீயம்} என்கிறபடியே க்ருதாதி$_3$களில் ஸித-ரக்த-பீத-க்ருஷ்ணாதி$_3$களான ஸங்கர்ஷணாதி$_3$களுடைய வர்ணசதுஷ்டயங்கள். "டாலினீர்மை" (திரு. ச. வி. 44) இத்யாதி$_3$. க்ரியையாவது -

ஸ்ருஷ்டி-ஸ்தி$_2$தி-ஸம்ஹார-மோக்ஷப்ரத$_3$த்வாதி$_3$கள். ஆதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே மற்றும் அர்ச்சநீயரான தே$_3$வதாவிஶேஷங்களைச் சொல்லுகிறது.

இப்படி சதுர்வித$_4$மான தே$_3$ஹாத்$_3$யர்த்த$_2$விஶேஷங்களுக்கு ப்ரகாஶகமான பாட்டுப் பரப்புக்கு "பாட்டும் முறையும்" (நா. திருவ. 76) என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ர-விஸ்தரத்துக்கு. (பெரியதீவினில் இத்யாதி$_3$) "நாவலம்பெரிய தீவு" (பெரியா. தி. 3 - 6 - 1) என்கிற ஜம்பூ$_3$த்$_3$வீபத்தில் நவக$_2$ண்டையான ப்ருதி$_2$வியில் ப$_4$ரதக$_2$ண்ட$_3$மும். "து$_3$ர்லபே$_4$ா மாநுஷோ தே$_3$ஹ:" (ப$_4$ாக$_3$வ. 11 - 2 - 21) என்றும், "மானிடப்பிறவி அந்தோ" (திருக்கு. 8) என்றும் சொல்லுகிற மநுஷ்யதே$_3$ஹமும், "தே$_3$ஹிநாம் க்ஷண-ப$_4$ங்கு$_3$ர:" என்றும், "மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்" (திருவாய். 1 - 2 - 2) என்றும் சொல்லுகிற தாத்$_3$ருஶதே$_3$ஹங்களினுடைய ஸ்தை$_2$ர்யமும். ஶாஸ்த்ர-ஜ்ஞாநத்துக்கு யோக்$_3$யமான வர்ணங்களில் ப்ரத$_2$மக$_3$ண்யமாய், "குலங்களாய ஈரிரண்-டிலொன்றிலும்" (திருச்ச. 90) என்கிற ப்$_3$ராஹ்மணஜந்மமும், "கிளரொளி இளமை" (திருவாய். 2 - 10 - 1) என்று இதினுடைய ப$_3$ால்யமும். "தஸ்மாத்$_3$ப$_3$ால்யே விவே-காத்மா" (வி. பு. 1 - 17 - 75) என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

அதிலும், "யானுமென்னெஞ்சும் இசைந்தொழிந்தோம்" (பெரியதிருவ. 36) என்கிற படியே இச்சையுமுண்டாய், "வேதநூல் பிராயம் நூறு மனிசர்தாம் புகுவரேலும்" (திருமாலை 3) என்றும், "ஶதாயுர்வை புருஷ:" (யஜு. கா. 1 - 5 - 2) என்றும் சொல்லுகிற படியே மநுஷ்யர் வேதோ$_3$க்தமான ஆயுஸ்ஸை உடையவரேயாகிலும் அவ்வாயுஸ்-ஸுக்குள்ளே "அநந்தஸாரம் ப$_3$ஹு வேதி$_3$தவ்யம் அல்பஶ்ச காலோ ப$_3$ஹவஶ்ச விக்$_4$நா:" ( ) என்றும், "ஶ்ரேயாம்ஸி ப$_3$ஹுவிக்$_4$நாநி ப$_4$வந்தி மஹதாமபி" ( ) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநவிரோதி$_4$யான ப்ரப$_3$லப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கங்களும் அற்று, "நின்றவா நில்லா நெஞ்சினையுடையேன்" (திருமொழி 1 - 1 - 4) என்றும், "சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி$_2$ ப$_3$லவத்$_3$த்$_3$ருட$_4$ம் । தஸ்யாஹம் நிக்$_3$ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுது$_3$ஷ்கரம்" (கீதை 6 - 34) என்றும் சொல்லப்படுகிற மநஸ்ஸைக்கொண்டு 'கலையறக் கற்றமாந்தர்" (திருமாலை 7) என்கிறபடியே ஶாஸ்த்ரங்களைக் கரைகண்டு "ஆமாறறிவுடை-யார் ஆவதரிதன்றே" (பெரியதிருவ. 37) என்கிறபடியே தாத்பர்யஜ்ஞனை அரிது என்றிறே.

வேத$_3$ஸாரோபநிஷத் - {"அஸாரமல்பஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத் । ப$_4$ஜேத் ஸாரதமம் ஶாஸ்த்ரம் ரத்நாகர இவாம்ருதம்" ( )} அயத$_2$ார்த்த$_2$ப்ரதிபாத$_3$கங்களான ப$_3$ாஹ்யஶாஸ்த்ரங்கள் அஸாரமாய், புத்ரபஶ்வந்நாத்$_3$யைஶ்வர்யஸாத$_4$நத்தையும், ஸ்வர்க்க$_3$ஸாத$_4$நஜ்யோதிஷ்டோமாதி$_3$களையும் விதிக்கிற முகத்தாலே ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யம் ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம் இவற்றைப் பிறப்பிக்கையாலே வேதத்தில் பூர்வப$_4$ாக$_3$ம் அல்ப-ஸாரமாயிருக்கும். இங்ஙனன்றிக்கே அநந்தஸ்தி$_2$ரப$_2$லப்$_3$ரஹ்மோபபாத$_3$நமான உபநிஷத்$_3$ப$_4$ாக$_3$ம் ஸாரமாயிருக்கும்.

அந்த உபநிஷத்துக்களிலும் சொல்லுகிற "பரம் ப்$_3$ரஹ்ம பரம் ஜ்யோதி:" இத்யாதி$_3$-ஸாமாந்யவாசகஶப்$_3$த$_3$ங்களாலும், விஶேஷவாசியான ஶம்பு$_3$ஶிவாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ங்களாலும்

ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிறவன் நாராயணனே என்று சொல்லுகிற நாராயணாநுவாகம் ஸாரதர-மாய், அதில் வ்யாபகத்ரயத்தையும் ப்ராத$_4$ந்யேந ப்ரதிபாதி$_3$க்கிற விஷ்ணுகா$_3$யத்ரியில் ப்ரத$_2$மோபாத்தமான நாராயணஶப்$_3$த$_3$ம் ஸாரதமமாகையாலே "ஓத்தின் பொருள் முடிவுமித்தனையே - மாதவன் பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு" (இர. திருவ. 39) என்கிறபடியே வேதா$_3$ந்ததாத்பர்யமாய், "ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததை$_2$வாத$_2$ர்வணாநி ச" (வ்ரு. ஹா.) என்று இத்யாதி$_3$களில் சொல்லுகிறபடியே ஸகலவேத$_3$ஸங்க்$_3$ரஹமுமாய், ஸகலார்த்த$_2$ப்ரகாஶகமுமாய் ஸர்வேஶ்வரன்தனக்குத் திருநாமமான திருமந்த்ரத்தை ஷட்பத$_3$மானது ஶாக$_2$ஸஞ்சாரம்பண்ணி மது$_4$வை எடுக்குமாப்போலே தூவியம்புள்-ளுடைத் தெய்வவண்டானவன் ஶாகை$_2$களில் ஸாரரூபமான திருமந்த்ரத்தை எடுத்தும், "அன்னமாய் அன்றங்கருமறை பயந்தான்" (திருமொழி 5 - 7 - 3) என்கிறபடியே அன்னமானது நீரிலே பாலை எடுக்குமாப்போலே கிளர்வேதநீரிலே ஸாரமான திருமந்த்ரத்தை எடுத்தும்.

அநந்தரம், "பேணான் வாங்கி அமுதங்கொண்ட" (திருமொழி 6 - 10 - 3) என்கிறபடியே ஸ்வேந ரூபேண, அஸுரப$_4$யபீ$_4$தரான தேவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்த$_2$மாக க்ஷீராப்$_3$தி$_4$யை மதி$_2$த்து அம்ருதத்தை எடுத்தாப்போலே ஸம்ஸாரப$_4$யபீ$_4$தரான சேதநருடைய ரக்ஷணார்த்த$_2$ம் "நால்வேதக்கடலமுது" (பெரியா. தி. 4 - 3 - 11) என்கிறபடியே நாலு வகைப்பட்ட வேதத்திலும் ஸாரபூ$_4$தமான திருமந்த்ரத்தை எடுத்தும். ஆக, ஸர்வரஸமு-மாய் ஸர்வாதி$_4$கஸத்யத்வத்தையும் தருமதான "தேனும் பாலும் அமுதுமாய திருமால் திருநாமம்" (திருமொழி 6 - 10 - 6) என்கிற திருமந்த்ரத்தை "அமரர் பெருவிசும்பருளும் பேரருளாளன்" (திருமொழி 1 - 4 - 4) என்கிற பெருவிசும்பான பரமபத$_3$த்தைக் கொடுப்பதான நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே "நரநாரணனாய் உலகத்தறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்" (திருமொழி 10 - 6 - 1) என்கிறபடியே ஸ்ரீப$_3$த$_3$ரிகாஶ்ரமத்திலே நர-நாராயணரூபேண வந்து அவதரித்து ஸ்வரூபஶாஸ்த்ரம் மடங்காதபடி விஸ்தரித்தரு-ளினது; அறக்கற்கை அரிதென்றிறே - இத்தைக்கொண்டு அந்வயிப்பது. (16)

17. முனிவரை இடுக்கியும் முந்நீர்வண்ணனாயும் வெளியிட்ட ஶாஸ்த்ர-தாத்பர்யங்களுக்கு விஶிஷ்டநிஷ்க்ருஷ்டவேஷங்கள் விஷயம்.

ஶாஸ்த்ரத்தையும் ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தையும் வெளியிட்டருளினான் என்று நின்றது கீழ் ; 'அவற்றை வெளியிட்ட ப்ரகாரமென் ; அவற்றுக்கு விஷயமேது' என்கிற ஶங்கையில் சொல்லுகிறது (முனிவரை இடுக்கியும்) என்று தொடங்கி. "இருள்-கள் கடியும் முனிவரும்" (திருவாய். 10 - 7 - 7) என்கிற ஸ்மர்த்தாக்களான வ்யாஸாதி$_3$க-ளுக்கு "க்ருஷ்ணத்$_3$வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்$_3$தி$_4$ நாராயணம் ப்ரபு$_4$ம் । கோஹ்யந்ய: புண்ட$_3$ரீகாக்ஷாந்மஹாப$_4$ாரதக்ருத்$_3$ப$_4$வேத்" (வி.பு. 3 - 4 - 5) என்கிறபடியே அந்தர்யாமி-யாய்நின்று தந்முகே$_2$ந ப்ரவர்த்திப்பித்த ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு விஷயம் இவர்களுடைய தே$_3$ஹவிஶிஷ்டஸ்வரூபம் என்றும், "கருங்கடல் முந்நீர்வண்ணன்" (திருமொழி 1 - 4 - 10) என்கிறபடியே ஸ்ரீப$_3$த$_3$ரிகாஶ்ரமத்திலே ஸ்வேந ரூபேண நின்று வெளியிட்ட தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்துக்கு விஷயம் சேதநருடைய நிஷ்க்ருஷ்டஸ்வரூபம் என்றும்

சொல்லப்பட்டது ; ஶாஸ்த்ரத்துக்கு தே3ஹத்திலே நோக்கு; தாத்பர்யத்துக்கு ஸ்வரூபத்திலே நோக்கு என்றதாய்த்து. (17)

18. தோல்புரையேபோமதுக்குப் பழுதிலா யோக்3யதை வேணும் ; மனமுடையீர் என்கிற ப்ரத்3தை4யே அமைந்த மர்மஸ்பர்ஶிக்கு நானும் நமரும் என்னும்படி ஸர்வரும் அதி4காரிகள்.

ஆனால் இவையிரண்டும் ஸர்வாதி4காரமாயிருக்குமோ? அதி4க்ருதாதி4காரமாயிருக்குமோ? என்கிற ஶங்கையிலே சொல்லுகிறது (தோல்புரையே போமதுக்கு) என்று தொடங்கி. தே3ஹவிஶிஷ்டஸ்வரூபத்தை விஷயமாக உடைத்தாகையாலே தே3ஹாவஸாநமே தனக்கு அவஸாநமான ஶாஸ்த்ரத்துக்கு "பழுதிலா ஒழுகலாற்றுப்பல சதுப்பேதிமார்கள்" (திருமாலை 42) என்கிறபடியே அதி4காரிஸம்பத்திஸாபேக்ஷமாயிருக்கும். "மனமுடையீர்" என்கையாலே "கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்" (திருவாய். 10 - 5 - 1) என்றும், "ந தீர்த்த2ம் ந ச நக்ஷத்ரம் ந க்3ரஹா ந ச சந்த்3ரமா: । ப்ரத்3தை4வ காரணம் ந்ருணாம் அஷ்டாக்ஷரபரிக்3ரஹே" (பாஞ்சராத்ரே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரத்3த4ாமாத்ரமே அமைந்த ஸ்வரூபஸ்பர்ஶியான தாத்பர்யத்துக்கு "நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோ நாராயணமே" (திருமொழி 6 - 10 - 6) என்கையாலே அதி4காரிநியமமில்லை. இத்தால் ஶாஸ்த்ரம் அதி4க்ருதாதி4காரமாயிருக்கும் ; ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யமான திருமந்த்ரம் ஸர்வாதி4காரமென்றதாய்த்து. (18)

19. ஶாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையுமிடுக்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்த, ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே இருகையும் விட்டுக் கரைகுறுகும் காலமெண்ணுவர்கள்.

இனிமேல் ஶாஸ்த்ரோபலக்ஷிதமான ப4க்திநிஷ்ட2னுடையவும், தாத்பர்யோபலக்ஷிதமான ப்ரபத்திநிஷ்ட2னுடையவும் ப்ரதிபத்திகளைச் சொல்லுகிறது (ஶாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே) என்று தொடங்கி. ஆறு நீஞ்ச வந்தவன் தெப்பத்தை ஒருகையிலே இடுக்கியும், தானும் ஒருகையாலே நீஞ்சுமாப்போலே, ப4க்திநிஷ்ட2னும், ஸ்வயத்நமும் ஸ்வயத்நஸாத்4யமான ப4க3வத்க்ருபையையுங்கொண்டு "புணைவன் பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே" (திருவாய். 2 - 8 - 1) என்கிறபடியே ஸம்ஸாரஸாக3ரத்தைக் கடக்கத் தேடும். (ஸாரஜ்ஞர்) தாத்பர்யநிஷ்ட2ரான ப்ரபந்நரானவர்கள். (விட்டத்திலிருப்பாரைப் போலே) ஆற்றின் கரையேறிப் போகிறவன் அதில் யத்நத்தில் அந்வயமற்று விட்டத்திலிருக்குமாப்போலே ; "விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சித3ஸ்தி பராயணம்" ( ) என்கிறபடியே அக்கரையோடு உருவநின்று நடத்துகிற "வைகுந்தனென்பதோர் தோணி" (நா. திரு. 5 - 4) என்கிற விஷ்ணுபோதத்திலே இருந்து அவனுடைய ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3கு3ணாநுப4வத்தாலும் ஸ்வபாரதந்த்ர்யாநுஸந்த4ாநத்தாலும் நிர்ப4ரராய் மேல் உபாயதயா காத்தவ்யமில்லாமையாலே, இருகையும் விட்டு - அசேதநக்ரியாகலாபத்தையும் தத்ஸாத்4யமான ப4க3வத்க்ருபையையும் விட்டு - கேவலப4க3வத்க்ருபையே தங்களுக்கு உத்தாரகம் என்று அத்4யவஸித்துக் கரைகுறுகும் காலமெண்ணுவர்கள்.

"கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னம் குறுகாதோ" (திருவாய். 6 - 9 - 9) என்றும், "ஆக்கை விடும்பொழுதெண்ணே" (திருவாய். 1 - 2 - 9) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ராப்தியைச் சிந்தித்திருப்பர்கள்.

20. இவை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணரவும் உணர்வைப் பெறவூர மிக உணர்வுமுண்டாம்.

இவர்களுக்கு அவ்வதி4காரமுண்டாகைக்கு ஹேதுவான ஸ்வரூபஜ்ஞாநதாரதம்யத்தைச் சொல்லுகிறது (உணர்ந்துணர்ந்துணரவும் உணர்வைப்பெறவூர மிகவுணர்வுமுண்டாம்) என்று. (உணர்ந்துணர்ந்துணரவும்) "உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன்று உயர்ந்து உருவியந்த இந்நிலைமை உணர்ந்துணர்ந்துணரிலும்" (திருவாய். 1 - 3 - 6) என்கிறபடியே ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞப்திமாத்ரமன்றிக்கே நித்யஜ்ஞாநகு3ணகமாய் தே3ஹேந்த்3ரியாதி3விலக்ஷணாகவும், ஜ்ஞாதாவாகவும், கர்த்தாவாகவும் ப4க3வச்சே2ஷமாகவும் ஶ்ரவணமநநாதி3களாலே ஸாக்ஷாத்கரித்த ஶாஸ்த்ரிகளுக்கு அந்த வ்ருத்தி உண்டாம். (உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணர்வுமுண்டாம்) "உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழுதேயாம் உணர்வைப்பெறவூர்ந்து" (திருவாய். 8 - 8 - 3) என்கிறபடியே தே3ஹேந்த்3ரியாதி3களில் வ்யாவ்ருத்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படி நிர்ஹேதுகமாக ஈஶ்வரன் நடத்த "மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து" (திருமாலை 38) என்கிறபடியே ததீ3யஶேஷத்வபர்யந்தமாக உணர ப்ரபந்நனுக்கு இந்த ப்ரதிபத்தி உண்டாம். (20)

21. ஶேஷத்வபோ4க்த்ருத்வங்கள்போலன்றே பாரதந்த்ர்யபோ4க்3யதைகள்.

இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் ஸ்வரூபயாதா2த்ம்யஜ்ஞாநமுமாகிற இவையிரண்டும் தன்னிலொக்குமோ என்னில் ; ஒவ்வாது என்கிறார் (ஶேஷத்வபோ4க்த்ருத்வங்கள் போலன்றே பாரதந்த்ர்யபோ4க்3யதைகள்) என்று தொடங்கி. ஶேஷத்வமாவது - இஷ்டவிநியோகா3ர்ஹதாமாத்ரம். பாரதந்த்ர்யமாவது - அந்த ஶேஷவஸ்துவை ஶேஷிக்கு இஷ்டமானபடி விநியோக3ப்படுத்திக் கொடுக்குமது. போ4க்த்ருத்வமாவது - ரஸாரஸங்களுக்குத் தானே போ4க்தாவாகை. போ4க்3யதையாவது - பதா3ர்த்த2க3தமான ரஸவர்ணாதி3கள் போ4க்தாவுக்கே போ4க்3யமாயிருக்குமாப்போலே ஆத்மக3தமான ஜ்ஞாநாதி3களும் ஈஶ்வரனுக்கே போ4க்3யமாயிருக்கை. ஆகையால் இஷ்டவிநியோக3ார்ஹதாமாத்ரமான ஶேஷத்வம்போலேயன்றே, அத்தை இஷ்டமானபடி விநியோக3ப்படுத்திக் கொடுக்கிற பாரதந்த்ர்யம். ஸ்வபோ4க3த்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கிற போ4க்த்ருத்வம் போலேயன்றே அந்த போ4க்த்ருத்வத்தை ஶேஷியினுடைய ப்ரியோபயோகி3யாக்கிக் கொடுக்கிற போ4க்3யதை. (21)

22. ஜ்ஞாநசதுர்த்தி2களின்மேலேயிறே ஆநந்த3ஷஷ்டி2களுக்கு உத3யம்.

ஆகையிறே பே$_4$ாக்த்ருத்வப்ரகாஶகமாய் 'மந - ஜ்ஞாநே' என்கிற த$_4$ாதுவிலே உதி$_3$தமான ஜ்ஞாநத்துக்கு மேலே அந்த மகாரவிவரணரூபமாய் பே$_4$ாக்$_3$யதாப்ரகாஶகமான சரமசதுர்த்தி$_2$யிலே ஆநந்த$_3$ம் உதி$_3$த்ததும், ஶேஷத்வப்ரகாஶகமான சதுர்த்தி$_2$யின்மேலே பாரதந்த்ர்யப்ரகாஶகமான ஷஷ்டி$_2$ உதி$_3$த்ததும். (22)

23. மூளைத்தெழுந்த ஸூர்யதுல்யயாத$_2$ாத்ம்யசரமம் விதி$_4$யில் காணும் ப்ரத$_2$மமத்$_4$யமத$_3$மைஶகளைப் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்.

இனிமேல் இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தினுடையவும் ஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யஜ்ஞாநத்தினுடையவும் அத்யந்தவைஷம்யம் சொல்லுகிறது (மூளைத்தெழுந்த) என்று தொடங்கி. 'மூளைத்தெழுந்த திங்கள்தானை'' (திருநெடு. 1) என்றும், ''யத$_2$ா ஸூர்யஸ்தத$_2$ா ஜ்ஞாநம்'' (வி. பு. 6 - 5 - 62) என்றும், ஆஹ்லாத$_3$கரனையும், அதிப்ரகாஶகனையுமிருக்கிற சந்த்$_3$ராதி$_3$த்யர்களை யாத$_2$ாத்ம்யசரமமான பாரதந்த்ர்யபே$_4$ாக்$_3$யதாஜ்ஞாநங்களுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தமாக்குகையாலே ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$லப்$_3$த$_4$மாகையாலே அயத்நஸித்$_3$த$_4$முமாய், அதிப்ரகாஶகமுமான அத்யந்தபாரதந்த்ர்யபே$_4$ாக்$_3$யதாஜ்ஞாநங்களில் பாரதந்த்ர்யம் ஶேஷத்வலக்ஷணமான இஷ்டவிநியோகா$_3$ர்ஹதையை ஸ்வயமேவ நிர்வஹித்துத் தலைக்கட்டுகையாலும், பே$_4$ாக்$_3$யதையானது அசித்$_3$வ்யாவ்ருத்திலக்ஷணமாத்ரமான பே$_4$ாக்த்ருத்வத்தை ஶேஷியினுடைய ப்ரியோபயோகி$_3$யாக்கிக் கொடுக்கையாலும் விதி$_4$யில் காணும் ப்ரத$_2$மமத்$_4$யமத$_3$மைஶகளை ''விளக்கினை விதியில் காண்பார்'' (திருக்குறு. 18) என்கிறபடியே ஶாஸ்த்ரமுக$_2$த்தாலே வந்த ஶ்ரவணமநநாதி$_3$களால் காணப்படுகிற ப்ரத$_2$மத$_3$மைஶயான ஶேஷத்வத்தையும், மத்$_4$யமத$_3$மைஶயான பே$_4$ாக்த்ருத்வத்தையும், அந்த பாரதந்த்ர்யபே$_4$ாக்$_3$யதைகள் பகல்விளக்கையும் மின்மினியையும்போலே அப்ரயோஜகமாகவும் அல்பப்ரகாஶகமாகவும் பண்ணும் என்கிறார். (23)

24. நாலிலொன்று ப்ரவர்த்தகம் ; ஒன்று நிவர்த்தகம்.

இந்நாலிலும் வைத்துக்கொண்டு உபாஸகனுக்கு பே$_4$ாக்த்ருத்வம் உபாயரூபப்ரவ்ருத்திஹேதுவாயிருக்கும் ; ப்ரபந்நனுக்கு பே$_4$ாக்$_3$யதை நிவ்ருத்திஹேதுவாயிருக்கும் என்கிறார் மேல் (நாலிலொன்று ப்ரவர்த்தகம்) என்று தொடங்கி. உபாஸகன் தன்னை பே$_4$ாக்தாவாக நினைத்திருக்கையாலே அந்த பே$_4$ாக்த்ருத்வநிப$_3$ந்த$_4$நமான கர்த்ருத்வமும் அவனுக்கே ஆகையாலே அவனை உபாயரூபப்ரவ்ருத்தியிலே மூட்டும் பே$_4$ாக்த்ருத்வம். ப்ரபந்நனுக்கு பே$_4$ாக்$_3$யதை ஸ்வரூபமாகையாலே அந்த பே$_4$ாக்$_3$யதைதானே தந்நிவ்ருத்திஹேதுவாயிருக்கும். (24)

25. முற்பாடர்க்கு க்ரியாங்க$_3$மானவை இரண்டும், செயல்தீர்ந்தார்வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப$_3$ந்த$_4$மறுக்கும்.

ஆனால் இந்த ஶேஷத்வபே$_4$ாக்த்ருத்வங்களிரண்டும் இவனுக்குச் செய்யும்படி என் என்னில் ; இவனுடைய வ்ருத்திக்கு அநுரூபமாயிருக்கும் என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது மேல் (முற்பாடர்க்கு) என்று தொடங்கி. 'முற்பாடர்' என்று சொல்லப்பட்ட உபாஸகர்க்கு (க்ரியாங்க$_3$மானவை இரண்டும்) கர்மத்துக்கு அங்க$_3$மான

ஶேஷத்வபே$_4$าக்த்ருத்வங்களிரண்டும் ; கர்மத்துக்கு யோக்$_3$யதாபாத$_3$கங்களான ஶேஷத்வபே$_4$ாக்த்ருத்வங்கள் ; இப்படி இருக்கிற இவற்றைச் சொல்லுவான் என் என்னில் ; பே$_4$ாக்த்ருத்வமாவது - பே$_4$ாக்$_3$யஸித்$_3$தி$_4$க்கு அடியான யத்நத்திலே முட்டு-கையாலும், ஶேஷத்வம் அதில் ஆத்மஜ்ஞாநம் முன்னாக ப்ரவர்த்திக்க வேண்டுகை-யாலும், அந்த ஶேஷத்வபே$_4$ாக்த்ருத்வங்கள் ஸாத$_4$நப்ரத$_2$மப$_4$ாவியான கர்மத்தினுடைய உத்பத்தியிலே ஸஹகரிக்கையாலும் அவற்றை க்ரியாங்க$_3$ம் என்கிறது.

இப்படிப்பட்ட ஶேஷத்வபே$_4$ாக்த்ருதவங்கள் (செயல்தீர்ந்தார் வ்ருத்தியில்) "செயல் தீரச்சிந்தித்து வாழ்வாரே வாழ்வார்" (நா. திருவ. 88) என்கிறபடியே உபாயரூபப்ரவ்ருத்தி-யில் ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தாலே நிவ்ருத்தரான ப்ரபந்நருடைய, வ்ருத்தியில் - கைங்கர்ய-வ்ருத்தியிலே என்றபடி. (ஸ்வநிர்ப$_3$ந்த$_4$மறுக்கும்) ஸ்வபே$_4$ாக்த்ருத்வப்ரதிபத்தியையும், மதீ$_3$யத்வப்ரதிபத்தியையும் தவிர்க்கும். எங்ஙனே என்னில் ; இவனுடைய பே$_4$ாக்த்ருத்வம் அவனுடைய பே$_4$ாக$_3$த்துக்கு வர்த்த$_4$கமாயிருக்கும். "அஹமந்நம்" என்ற பின்பு "அஹமந்நாத$_3$:" என்றது - பே$_4$ாக்த்ருத்வமிறே. இப்படிச்சொல்லாதபோது ஒரு சேதநனேடே அநுப$_4$வித்ததாயிராதிறே ; இவனுடைய ஶேஷத்வமும் அத்தலைக்கு அதிஶயகரமாயிருக்கும், "பரக$_3$த-அதிஶய-ஆத$_4$ாநேச்ச$_2$யா உபாதே$_3$யத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ ஶேஷ:", "யதே$_2$ஷ்டவிநியோகா$_3$ர்ஹம் ஶேஷஶப்தே$_3$ந கத்$_2$யதே", "ஈஶ்வரேண ஜக$_3$த்ஸர்வம் யதே$_2$ஷ்டம் விநியுஜ்யதே" என்னக்கடவதிறே. (25)

26. கர்மகைங்கர்யங்கள் ஸத்யாஸத்ய-நித்யாநித்ய-வர்ணத$_3$ாஸ்யா-நுகு$_3$ணங்கள்.

இந்த க்ரியாவாசியான கர்மமும் வ்ருத்திவாசியான கைங்கர்யமும் எதுக்கு அநுகு$_3$ணமாயிருக்குமென்னில் ; (கர்மகைங்கர்யங்கள் ஸத்யாஸத்ய-நித்யாநித்ய-வர்ண-த$_3$ாஸ்யாநுகு$_3$ணங்கள்) என்கிறார். இவை இரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு எத்தை எதுக்கு அநுகு$_3$ணம் என்கிறதென்னில் ; கர்மம் அஸத்யமுமாய், அநித்யமுமான வர்ணத்துக்கு அநுகு$_3$ணமாயிருக்குமென்றும், கைங்கர்யம் ஸத்யமுமாய் நித்யமுமான ஸ்வரூபத்திலே ஆகையாலே ஸத்யமுமாய் நித்யமுமாயிருக்கும். (26)

27. இவற்றுக்கு விதி$_4$ராக$_3$ங்கள் ப்ரேரகங்கள்.

இவை இரண்டுக்கும் ப்ரேரகர் ஆர் என்னில் (இவற்றுக்கு விதி$_4$ராக$_3$ங்கள் ப்ரேரகங்கள்). 'இத$_3$ம் குரு', 'அநேந யஜேத' என்றும் சேதநனைக் குறித்துச்சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரவிதி$_4$கள் கர்மத்துக்கு ப்ரேரகம். ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வஜநிதப்ரீதி கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரேரகம். "உற்றே-னுகந்து பணிசெய்து" (திருவாய். 10- 8 - 10)என்னக்கடவதிறே. ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வஜநித-ப்ரீதிகாரிதமிறே கைங்கர்யம். (27)

28. மண்டினரும் மற்றையாரும் ஆஶ்ரயம்.

இவற்றுக்கு ஆஶ்ரயம் ஆர் என்னில், (மண்டினரும் மற்றையாரும் ஆஶ்ரயம்).

''கண்டியூர்'' (திருக்குறு. 19) இத்யாதி$_3$. மண்டினர் என்கிறது - உகந்தருளின நிலங்களிலே அத்யபி$_4$நிவிஷ்டராயிருக்கிற ப்ரபந்நரை ; மற்றையார் என்கிறது - ''விளக்கினை விதியில் காண்பார்'' (திருக்குறு. 18) என்கிற உபாஸகர் என்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மிறே. இத்தால் கர்மத்துக்கு ஆஶ்ரயம் உபாஸகர், கைங்கர்யத்துக்கு ஆஶ்ரயம் ப்ரபந்நர் என்றபடி. (28)

29. அருள்முடிய நிறுத்தி அடையநின்றதும் நல்லதோரருள் தன்னாலே நன்றுமெளியனாகிறதும் விஷயம்.

இவற்றுக்கு விஷயம் ஏதென்னில் ; ''எத்தவம் செய்தார்க்கும் அருள்முடிவதாழியான் பால்'' (நான். திருவ. 2) என்றும், ''நிறுத்தி நும் உள்ளத்துக்கொள்ளும் தெய்வங்களும்மை உய்யக்கொள் மறுத்துமவனோடே கண்டீர்'' (திருவாய். 5 - 2 - 7) என்றும், ''அவரவர் விதிவழி அடைய நின்றனரே'' (திருவாய். 1 - 1 - 5) என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு நின்றவிடமும், ''நல்லதோரருள்தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம்'' (திருமாலை 10) என்றும், ''கருத்துக்கு நன்றுமெளியன்'' (திருவாய். 3 - 6 - 11) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அர்ச்சாவதாரமாய்க்கொண்டு நின்ற இடமும். (29)

30. இவற்றாலே ஸாத$_4$ாரணம் அஸாத$_4$ாரணம் என்னும்.

ஆக (இவற்றாலே) இந்த ப்ரமாணப்ரகாரங்களாலே (ஸாத$_4$ாரணம் அஸாத$_4$ாரணம் என்னும்) ஸாத$_4$ாரணமான விக்$_3$ரஹவிஶிஷ்டன் கர்மத்துக்கு விஷயம். அஸாத$_4$ாரணமான விக்$_3$ரஹவிஶிஷ்டன் கைங்கர்யத்துக்கு விஷயம் என்று விஷயபே$_4$த$_3$த்தை அருளிச்செய்து, அதில் அஸாத$_4$ாரணவிக்$_3$ரஹவிஷயகைங்கர்யநிஷ்ட$_2$ன் ஸாத$_4$ாரணவிக்$_3$ரஹவிஷயத்திலே ஸர்வஸாமாந்யதயா கர்த்தவ்யமானவற்றில் அந்வயியான் என்கிறார். (30)

31. ஜாத்யாஶ்ரமதீ$_3$க்ஷைகளில் பே$_4$தி$_3$க்கும் த$_4$ர்மங்கள்போலே அத்தாணிச்சேவகத்தில் பொதுவானது நழுவும்.

ஆனால் பழையதாக அநுவர்த்தித்துப் போந்ததுமாய் வர்ணாத்$_3$யஸாத$_4$ாரணமுமான ஸத்$_3$வாரகவிஷயப்ரவ்ருத்தியை இப்போது இவனாலே விடப்போமோ என்னில் ; அதுதானே நழுவும் என்கிறார். எங்ஙனே என்னில் ; ஜாதித$_4$ர்மமானது ஜாத்யந்தரத்திலே பே$_4$தி$_3$க்கக்கண்டோம், கண்டபடி என் என்னில், யஜந-யாஜந-அத்$_4$யயந-அத்$_4$யாபந-தா$_3$ந-ப்ரதிக்$_3$ரஹங்களாகிற ஷட்கர்மங்கள் க்ஷத்ரியாதி$_3$களில் பே$_4$தி$_3$யாநின்றனவிறே ; ஆஶ்ரமத$_4$ர்மம் ஆஶ்ரமாந்தரத்தில் பே$_4$தி$_3$யாநின்றது. இவை இத்தனையும் பே$_4$தி$_3$த்தாலும் பே$_4$தி$_3$யாத நித்யத$_4$ர்ம-நைமித்திகத$_4$ர்மங்கள் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி$_3$தீ$_3$க்ஷைகளில் பே$_4$தி$_3$க்குமாப்போலே 'அத்தாணிச்சேவகமும்'' (திருப்பல். 8) என்கிற அந்தரங்க$_3$-கைங்கர்யத்தில் வர்ணாஶ்ரமஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மம் தானே நழுவுமிறே, உறங்குகிறவன் கையில் எலுமிச்சம்பழம்போலே இ[illegible]னக்கு அவகாஶமில்லை. இந்த த்$_3$ருஷ்டாந்த-ப$_2$லத்தாலே இவ்வதி$_4$காரிக்கு அகரணே ப்ரத்யவாயமில்லை என்கிறது. கீழ்ச்சொன்னவை-

தன்னைப்போலே ; இப்படி இருக்கச்செய்தேயும் ஶிஷ்டர்கள் அநுஷ்டி$_2$த்துப் போருகிது ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தாலேயிறே. (31)

32. ஸாத$_4$நஸாத்$_4$யங்களில் முதலும் முடிவும் வர்ணத$_4$ர்மிகள் தா$_3$ஸவ்ருத்திகள் என்று துறை வேறிடுவித்தது.

இனி கர்மநிஷ்ட$_2$னிற்காட்டில் கைங்கர்யநிஷ்ட$_2$னுக்குள்ள வைஷம்யம் சொல்லுகிறது (ஸாத$_4$நஸாத்$_4$யங்களில்) என்று தொடங்கி. ஸாத$_4$நங்களில் முதற்சொல்லுகிறது கர்மம். கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்திகளிறே ஸாத$_4$நங்கள். ஸாத்$_4$யங்களில் முடிவு கைங்கர்யம். ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வம், அநுப$_4$வஜநிதப்ரீதி, அநந்தரமிறே ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யம். திருவயிந்திரபுரத்தில் வில்லிபுத்தூர்ப்பகவர் என்பாரொருவர் எல்லாரும் ஒரு துறையிலே அநுஷ்ட$_2$ாநம் பண்ண, தாம் ஒரு துறையிலே அநுஷ்ட$_2$ாநம் பண்ணுவாராய், ஒருநாள் அநுஷ்ட$_2$ாநம் பண்ணி மீண்டெழுந்தருளாநிற்கச்செய்தே, இருந்த ப்$_3$ராஹ்மணர் 'ஏன் ஜீயரே! எங்கள் துறையில் அநுஷ்ட$_2$ாநம் பண்ண வாராதொழிவானென்' என்ன, ''விஷ்ணுதா$_3$ஸா வயம் யூயம் ப்$_3$ராஹ்மணா வர்ணத$_4$ர்மிண: । அஸ்மாகம் தா$_3$ஸவ்ருத்தீநாம் யுஷ்மாகம் நாஸ்தி ஸங்க$_3$தி:'' என்று - 'நீங்கள் ப்$_3$ராஹ்மணர், வர்ணத$_4$ர்மிகள்; நாங்கள் தா$_3$ஸவ்ருத்திகள், கைங்கர்யபரர். ஆகையாலே உங்களோடே எங்களுக்கு அந்வயமில்லை' என்று துறை வேறிட்டுப்போனரிறே. (32)

33. வேதவித்துக்களும் மிக்கவேதியரும் ச$_2$ந்த$_3$ஸாம் மாதாவாலும், அதுக்கும் தாயாய்த் தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறப்பிக்குமது இருவர்க்கும் ஶ்ரேஷ்ட$_2$ஜந்மம்.

இனிமேல் இவர்களிருவர்க்கும் ஜந்மநிரூபககூடஸ்த$_2$ரிருக்கும்படி என் என்ன; இவை இப்படிப்பட்டிருக்கும் என்கிறர் (வேதவித்துக்களும்) என்று தொடங்கி. ''யே ச வேத$_3$விதே$_3$ா விப்ரா:'' (பார. ஆர.88)என்கிற வேதவித்துக்கள், ''கா$_3$யத்ரீம் ச$_2$ந்த$_3$ஸாம் மாதா'' என்கிற கா$_3$யத்ர்யுபதே$_3$ஶத்தாலே பிறப்பிக்குமது கர்மநிஷ்ட$_2$னுக்கு ஶ்ரேஷ்ட$_2$ஜந்மம்; ''யே சாத்$_4$யாத்மவிதே$_3$ா ஜநா:'' என்கிறபடியே மிக்கவேதியரான வேத$_3$தாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள் ''ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்த$_2$ம்'' (வ்ரு.ஹா.)என்கிறபடியே, அந்த கா$_3$யத்ரிதனக்கும் மாத்ருஸ்த$_2$ாநமாய், ''பெற்ற தாயினுமாயின செய்யும்'' (திருமொழி.1 - 1 - 9) என்கிறபடியே ஶரீரோத்பத்திமாத்ரமன்றியிலே ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைப் பண்ணிக்கொடுப்பதான திருமந்த்ரத்தாலே பிறப்பிக்குமது கைங்கர்யநிஷ்ட$_2$ர்க்கு ஶ்ரேஷ்ட$_2$ஜந்மம். ''ஜந்மநா ஜாயதே ஶூத்$_3$ர: கர்மணா ஜாயதே த்$_3$விஜ: । வேதா$_3$ப்$_4$யாஸேந விப்ரத்வம் ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$ப்$_3$ராஹ்மணோ வித்$_3$:'' என்றும், ''ஸ ஹி வித்$_3$யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்$_2$ரேஷ்ட$_2$ம் ஜந்ம'' (ஆப.த.1 - 1 - 16) என்னக்கடவதிறே. (33)

34. அந்தணர் மறையோர் என்றும், அடியார் தொண்டரென்றும் இவர்களுக்கு நிரூபகம்.

இப்படி ஶ்ரேஷ்ட$_2$ஜந்மரான இருவர்க்கும் நிரூபகம் ஏதென்னில் (அந்தணர் இத்யாதி$_3$). "துணைநூல் மார்விலந்தணர்" (திருமொழி 1 - 5 - 9) என்றும், "தீயோம்புகைமறையோர்" (திருமொழி 7 - 9 - 7)என்றும் சொல்லுகிற இவை கர்மநிஷ்ட$_2$ர்க்கு நிரூபகம். 'வேத$_3$ார்த்த$_2$ாநுஷ்ட$_2$ாநயோக்$_3$யர் அந்தணர்' என்றும், 'வேத$_3$ார்த்த$_2$ாநுஷ்ட$_2$ாநபரர் மறையோர்' என்றும் சொல்லக்கடவது. இனி, "அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார்" (பெரு. திரு 1 - 10) என்றும், "அகமகிழும் தொண்டர்" (பெரு.திரு 1 - 10) என்றும் சொல்லுகிறபடியே கைங்கர்யநிஷ்ட$_2$னுக்கு நிரூபகம் - அடியார்; கிஞ்சித்காரார்ஹர். தொண்டர்; கிஞ்சித்காரஸ்வப$_4$ாவர். (34)

35. ஒருதலையில் க்$_3$ராமகுலாதி$_3$வ்யபதே$_3$ஶம் குலந்தரும் மாசில் குடிப்பழி என்று பதியாகக் கோயிலில் வாழுமென்பர்கள்.

கர்மகைங்கர்யங்களில் நிஷ்ட$_2$ராயிருக்கும் இருவர்க்கும் வ்யபதே$_3$ஶம் ஏதென்னில் (ஒருதலையில் க்$_3$ராமகுலாதி$_3$வ்யபதே$_3$ஶம் என்று தொடங்கி). கர்மநிஷ்ட$_2$ரை க்$_3$ராமகுலாதி$_3$களாலே வ்யபதே$_3$ஶிக்கக்கடவது; கைங்கர்யநிஷ்ட$_2$னுக்கு அந்த க்$_3$ராமகுலாதி$_3$களால் வருகிற வ்யபதே$_3$ஶம் "குலந்தரும்" (திருமொழி 1 - 1 - 9) என்றும், "மாசில் குடிப்பிறப்பு" (மூ.திருவ. 10)என்றும் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஜ்ஞாநத்தாலே இதரவ்யாவ்ருத்தமான வைஷ்ணவஜாதீயனை இவனுக்கு அவத்$_3$யமாகையாலே நிரவத்$_3$யமான ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ப்ராத$_4$ாந்யமே தோற்றும்படியாக, "வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்காள்" (நா.திரு.8 - 9) என்றும், "கோயிலில் வாழும் வைட்டணவர்" (பெரியா.திரு. 5 - 1 - 3) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முள்ள தே$_3$ஶத்தையிட்டும், ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ந்தன்னையிட்டும் வ்யபதே$_3$ஶிக்கக்கடவது; "ஏகாந்தீ வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்யோ நைவ க்$_3$ராமகுலாதி$_3$பி$_4$: । விஷ்ணுநா வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்யஸ்தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி ॥ நத்$_3$யாஸ்தஸ்யைவ நாமாதி$_3$ ப்ரவிஷ்டாயா யத$_2$ார்ணவம் । ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விஷ்ணுமேகாந்திநஸ்தத$_2$ா" என்னுநின்றதிறே. (35)

36. விப்ரர்க்கு கோ$_3$த்ரசரணஸூத்ரகூடஸ்த$_2$ர் பராஶரபாராஶர்யபோ$_3$த$_4$ாயநாதி$_3$கள்; ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த$_2$ர் பராங்குஶபரகாலயதிவராதி$_3$கள்.

இனிமேல் இருவருடையவும் கூடஸ்த$_2$ரைச் சொல்லுகிறது (விப்ரர்க்கு என்று தொடங்கி). மூற்பட்ட ப்$_3$ராஹ்மணர்க்கு பராஶர(வ்யாஸ)வஸிஷ்ட$_2$ாதி$_3$கள் கோ$_3$த்ரகு$_3$ருக்களுமாய், போ$_3$த$_4$ாயநாதி$_3$கள் ஸூத்ரகு$_3$ருக்களுமாய், (தத்தச்சரண- உப$_4$யங்களில்) பூர்வபூர்வபுருஷர்கள் கூடஸ்த$_2$ருமாய் இருப்பர்கள். ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த$_2$ர் "பத்யுஶ்ஶ்ரிய: ப்ரஸாதே$_3$ந ப்ராப்தஸார்வஜ்ஞ்யஸம்பத$_3$ம் । ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த$_2$ம் ப்ரபத்$_3$யே ஶ்ரீபராங்குஶம்" (பரா.அ.) என்றும், "ராமாநுஜாங்க்$_4$ரிஶரணோஸ்மி குலப்ரதீ$_3$பஸ்த்வாஸீத் ஸ யாமுநமுநேஸ்ஸ ச நாத$_2$வம்ஶ்ய: । வம்ஶ்ய: பராங்குஶமுநேஸ்ஸ ச ஸோபி தே$_3$வ்யா த$_3$ாஸஸ்தவேதி வரத$_3$ாஸ்மி தவேக்ஷணீய:" (வரத.ஸ்தவே 102) என்றும் சொல்லுகிறபடியே நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார்களும், உடையவர்க்கு முன்பும் பின்புமுள்ள ஆசார்யர்களும் என்கிறார். (36)

37. அத்$_4$யயநஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்களாலே ப்$_3$ராஹ்மண்யமாகிருப்போலே சந்தங்களாயிரமும் அறியக்கற்று வல்லராஒல் வைஷ்ணவத்வஸித்$_3$தி$_4$.

இனிமேல் விப்ரரும் ப்ரபந்நருமான இவர்களிருவர்க்கும் ப்$_3$ராஹ்மண்யஸித்$_3$தி$_4$ஹேது ஏது? வைஷ்ணவத்வஸித்$_3$தி$_4$ஹேது ஏது? என்னச் சொல்லுகிருர் (அத்$_4$யயநஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்களாலே என்று தொடங்கி). அத்$_4$யயநமாவது - ஓதுகை. ஜ்ஞாநமாவது - அதில் அர்த்த$_2$பரிஜ்ஞாநம். அநுஷ்ட$_2$ாநமாவது - அறிந்தபடியே அநுஷ்டி$_2$க்கை என்று இவற்ருலே ப்$_3$ராஹ்மண்யமாகிருப்போலே, (சந்தங்களாயிரமும்) "சந்தங்களாயிரத்திவை வல்லார்" (திருவா. 10 - 9 - 11) என்று ச$_2$ந்தே$_3$ாருபமான ஆயிரத்தையும், "அறியக் கற்றுவல்லார் வைட்டணவர்"(திருவா. 5 - 5 - 11) என்கிறபடியே திருவாய்மொழி ஆயிரமும் அத்$_4$யயநம்பண்ணி, ஆசார்யமுகத்தாலே அர்த்த$_2$ஶ்ரவணம்பண்ணி, அறிந்தபடியே அநுஷ்டி$_2$க்கவும் வல்லாராஒலாய்த்து வைஷ்ணவத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$த்ததாவது. 'ஸ்வாத்$_4$யாயோத்$_4$யேதவ்யः" (தை. ஆ.2) என்கிற விதி$_4$போலே "அத்$_4$யேதவ்யம் த்$_3$விஜஶ்ரேஷ்டை$_2$ः வேத$_3$ரூபமித$_3$ம் க்ருதம்" என்று அந்த வேத$_3$ாந்ததாத்பர்யமாய், இந்த த்$_3$ராவிட$_3$வேத$_3$த்துக்கு உள்ளீடான ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வபர்யந்தமான ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வபரிஜ்ஞாநாப$_4$ாவத்தால் ப்$_3$ராஹ்மண்யஸித்$_3$தி$_4$யுமில்லை. (37)

38. இந்த உட்பொருள் கற்றுணர்ந்து மேலைத்தலைமறையோராகாதாரை அயல்சதுப்பேதிமார் என்று உத்பத்தி நிரூபிக்கும்.

அவர்களுடைய உத்பத்தியும் நிரூபிக்கவேணுமென்கிருர் (இந்த உட்பொருள் கற்றுணர்ந்து என்று தொடங்கி). "மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள்" (க.நு.சி. 9) என்று உபநிஷத்$_3$கு$_3$ஹ்யமுமான இந்த த்$_3$ராவிடவேதத்தினுடைய ரஹஸ்யார்த்த$_2$த்தை, (கற்றுணர்ந்து மேலைத்தலைமறையோராகாதாரை) "வேட்பனவும்" (மு.திருவ.66) என்கிறபடியே கற்றுணர்ந்தும் அநுஷ்ட$_2$ாநபரருமாகாதாரை "அயல்சதுப்பேதிமார்கள்" (திருமாலை 39) என்று அசலிட்டு உத்பத்தி நிரூபிக்கக்கடவதிறே. "ஔபாஸநிஸஹஸ்ரேப்$_4$யோ ஹ்யாஹிதாக்$_3$நிர்விஶிஷ்யதே । ஆஹிதாக்$_3$நிஸஹஸ்ரேப்$_4$யஸ்ஸோமயாஜீ விஶிஷ்யதே । ஸோமயாஜிஸஹஸ்ரேப்$_4$யஸ்ஸத்ரயாஜீ விஶிஷ்யதே । ஸத்ரயாஜிஸஹஸ்ரேப்$_4$யஸ்ஸர்வவேத$_3$ாந்தபாரக$_3$ः । ஸர்வவேத$_3$ாந்தவித்கோட்யா விஷ்ணுப$_4$க்தோ விஶிஷ்யதே । விஷ்ணுப$_4$க்திவிஹீநோ யஸ்ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$வேத்$_3$யபி । ப்$_3$ராஹ்மண்யம் தஸ்ய ந ப$_4$வேத் தஸ்யோத்பத்திர்நிரூப்யதாம்" என்னக்கடவதிறே.(38)

39. "எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்" என்கையாலே வேதம் ப$_3$ஹுவித$_4$ம்.

வேத$_3$ாத்$_4$யயநவிதி$_4$போலே இப்ப்ரப$_3$ந்த$_4$ாத்$_4$யயநமும் விதி$_4$ என்பது, இதினுடைய அர்த்த$_2$பரிஜ்ஞாநாப$_4$ாவத்தில் உத்பத்தி நிரூபிக்கவேணுமென்பதாய்க்கொண்டு வேதத்தோடொக்கச் சொல்லாநின்றீர். இதுவும் பிற்றை வேதமோ என்னில் ; இதுவும்

வேதம்; இது என்ன வேதம் என்ன; "வேத$_3$ா வா ஏதே । அநந்தா வை வேத$_3$ா꞉" (யஜு. கா.) என்றும், "ஓதுவாரோத்தெல்லாம் எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்" (திருவா. 3 - 1 - 6) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அத்$_4$யேதாக்களுடைய பே$_4$த$_3$த்தாலும், லோகபே$_4$த$_3$த்தாலும் வேத$_3$ம் ப$_3$ஹுவித$_4$ம் என்கிறார். (39)

40. இதில் ஸம்ஸ்க்ருதம், த்$_3$ராவிட$_3$ம் என்கிற பிரிவு ருக$_3$ாதி$_3$பே$_4$த$_3$ம் போலே.

ஆனால் அது ஸம்ஸ்க்ருதமாய், இது த்$_3$ராவிட$_3$மாய்ப் பிரிந்திராநின்றதீ என்ன, சொல்லுகிறது மேல். (இதில்) இந்த வேதத்தில். (ஸம்ஸ்க்ருதம் த்$_3$ராவிட$_3$ம் என்கிற பிரிவு ருக$_3$ாதி$_3$பே$_4$த$_3$ம்போலே என்று) வேதங்கள்தான் ஒன்றுபோலேயோ மற்றது? ஸம்ஸ்க்ருதவேதந்தான் ருக்$_3$யஜுஸ்ஸாமாத$_2$ர்வணங்களாய்ப் பிரிந்தாப்போலே வேதந்தான் ஸம்ஸ்க்ருதரூபமாயும், த்$_3$ராவிட$_3$ரூபமாயும் பிரிந்ததென்கிறார். (40)

41. செந்திறத்த தமிழென்கையாலே ஆக$_3$ஸ்த்யமும் அநாதி$_3$.

ஆனாலும் அந்த ஸம்ஸ்க்ருதப$_4$ாஷைதான் அநாதி$_3$யாயிராநின்றதே என்ன ; (செந்திறத்த தமிழென்கையாலே ஆக$_3$ஸ்த்யமும் அநாதி$_3$) "செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி" (திருநெடு. 4) என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தோடே ஸஹபடிக்குமிடத்தில் "செந்திறத்த தமிழோசை" என்றதுக்குப் பின்பிறே "வடசொல்லாகி" என்றது. ஆகையாலே இரண்டும் அநாதி$_3$யிறே. (41)

42. வடமொழிமறை என்றது தென்மொழிமறையை நினைத்திறே.

ஆனால் அந்த ப$_4$ாஷை அநாதி$_3$யாகிறது; திருவாய்மொழிக்கு வேத$_3$த்வமுண்டாக வேணுமென்கிற நிர்ப$_3$ந்த$_4$முண்டோ என்னில்; (வடமொழிமறை என்றது - தென்மொழி மறையை நினைத்திறே) வேத$_3$ம் என்னாதே ஸம்ஸ்க்ருதவேத$_3$ம் என்கையாலே த்$_3$ராவிட$_3$வேத$_3$முமுண்டாகவேணுமென்கிறார். (42)

43. வேத$_3$சதுஷ்டய-அங்கோ$_3$பாங்க$_3$ங்கள் பதினாலும்போலே, இந்நாலுக்கும் இருந்தமிழ்நூற்புலவர்பனுவலாறும், மற்றை எண்மர் நன்மாலைகளும்.

அங்கோ$_3$பாங்க$_3$ஸஹிதத்வம் இதுக்குமுண்டோ என்ன, உண்டென்கிறார் மேல் (வேத$_3$சதுஷ்டயாங்கோ$_3$பாங்க$_3$ங்கள் என்று தொடங்கி). "அங்க$_3$ாநி வேத$_3$ாஶ்சத்வாரோ மீமாம்ஸாந்யாயவிஸ்தர꞉ । புராணம் த$_4$ர்மஶாஸ்த்ரஞ்ச வித்$_3$யா ஹ்யேதாஶ்சதுர்த$_3$ஶ" என்கிறபடியே சதுர்த$_3$ஶவித்$_3$யாஸ்தா$_2$நவேத$_3$ம்போல் இங்கும் இவருடைய ப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்கள் நாலும் நாலு வேதத்தினுடைய ஸ்தா$_2$நேயாய், "இருந்தமிழ்நூற்புலவன் மங்கை-

யாளன்'' (திருமொழி 1 - 7 - 10) என்றும், ''கலியன்வாயொலிசெய்தபனுவல்'' (திருமொழி 1 - 4 - 10) என்றும் சொல்லுகிற திருமங்கையாழ்வாருடைய ப்ரப₃ந்த₄ங்களாறும், அங்க₃ங்களினுடைய ஸ்த₂ாநத்திலேயாய், மற்றை எட்டு ஆழ்வார்களுடைய ப்ரப₃ந்த₄ங்களும் உபாங்க₃ங்களாயிருக்கும். (43)

44. ஸகலவித்₃யாதி₄கவேத₃ம்போலே இதுவும் தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ப்ரத₄ாநம்.

ஸகலவித்₃யைகளிலும் வைத்துக்கொண்டு அங்கி₃யான வேதம் அதி₄கமாயன்றோ இருப்பது என்னில், (ஸகலவித்₃யாதி₄கவேதம்போலே) அந்த ஸகலவித்₃யைகளிலும் அதி₄கமான வேதம் ப்ரத₄ாநமாளுப்போலே இதுவும் தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்களில் ப்ரத₄ாநமாயிருக்கும். (44)

45. வேதநூல், இருந்தமிழ்நூல், ஆஜ்ஞை, ஆணை, வசையில், ஏதமில், சுருதி, செவிக்கினிய, ஓதுகின்றதுண்மை, பொய்யில்பாடல், பண்டை, நிற்கும், முந்தை, அழிவில்லா என்னும் லக்ஷணங்களாக்கும்.

ஆனால் வேதத்துக்குச் சொல்லுகிற ''வேத₃ஶாஸ்த்ராத்பரம் நாஸ்தி'' (ஹரிவம்ஶே) என்கிற ஶாஸ்த்ரத்வமும், ''ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா'' என்கிற ப₄க₃வதா₃ஜ்ஞாரூபத்வமும், ப்₄ரமவிப்ரலம்ப₄ாதி₃தோ₃ஷரஹிதத்வமும், பூர்வபூர்வோச்சாரணக்ரமத்தாலே உத்தரோத்தரோச்சார்யமாணத்வம், நித்யத்வம், ஸத்யத்வம் தொடக்கமான லக்ஷணங்கள் இத்திருவாய்மொழிக்குமுண்டோ என்னில், உண்டென்கிறார் (வேதநூல் என்று தொடங்கி). ''வேதநூல்'' (திருச்ச.72) என்றுப்போலே ''இருந்தமிழ்நூல்'' (திருமொழி 1 - 7 - 10) என்று ஶாஸ்த்ரத்வமும், ''ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா'' என்றுப்போலே ''ஆணையாயிரத்து'' (திருவா. 6 - 3 - 11) என்று ப₄க₃வதா₃நுஶாஸநரூபமாய், ''வசையில் வேதம்'' (திருமொழி 5 - 3 - 2) என்றுப்போலே ''ஏதமிலாயிரம்'' (திருவா. 1 - 6 - 11) என்று ப்₄ரமவிப்ரலம்ப₄ாதி₃தோ₃ஷரஹிதமாய், ''சுடர்மிகுசுருதி'' (திருவா. 1 - 1 - 7) என்றும், ''செவிக்கினிய செஞ்சொல்'' (திருவா. 10 - 6 - 11) என்றும் ஶ்ராவ்யமாய், ''வேதநூலோதுகின்றதுண்மை'' (திருச்ச.72) என்றுப்போலே ''பொய்யில்பாடலாயிரம்'' (திருவா. 4 - 3 - 11) என்று இதில் சொல்லுகிற அர்த்த₂ங்களில் ஒரு பொய் இன்றியிலே இருப்பதாய், ''பண்டைநான்மறை''(திருமொழி 5 - 7 - 3), ''நிற்கும் நான்மறை'' (திருவா. 6 - 5 - 4) என்றுப்போலே ''முந்தையாயிரம்'' (திருவா. 6 - 5 - 11) என்றும், ''அழிவில்லா ஆயிரம்'' (திருவா. 9 - 7 - 11) என்றும் ஆத்₃யந்தரஹிதமாய், அதிற்சொல்லுகிற லக்ஷணங்கள் இதுக்குமுண்டென்கிறார். (45)

46. ''சொல்லப்பட்ட'' என்றதில் கர்த்ருத்வம் 'ஸ்ம்ருதி - அத்தை ஸ்வயம்பு படைத்தான்' என்றதுபோலே.

ஆனால் "சொல்லப்பட்ட ஆயிரத்துள்" (திருவா. 8 - 10 - 11) என்று இவர்தம்மாலே சொல்லப்பட்டது என்கிற இதில் கர்த்ருத்வத்தால் நித்யத்வ-அபௌருஷேயத்வ-ஹாநி வாராதோ என்னில், வாராதென்கிறார். அது என்போலவென்னில், "முன்னம் திசைமுகனைத்தான் படைக்க, மற்றவனும் முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்" (பெ.திருமடல்) என்றும், "அநாதி$_3$நித$_4$நா ஹ்யேஷா வாகு$_3$த்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்பு$_4$வா" (பார.ஶா.) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸ்ம்ருதி, 'ப்$_3$ரஹ்மா வேதங்களைப் படைத்தான்' என்ற இடத்தில், அந்த ப்$_3$ரஹ்மாவால் வந்த கர்த்ருத்வத்தால் அவற்றினுடைய நித்யத்வ-அபௌருஷேயத்வங்களுக்கு ஹாநி வாராதாப்போலே இதுக்கும் நித்யத்வ-அபௌருஷேயத்வஹாநி வாராது. (46)

47. நால்வேதங்கண்ட புராணருஷி-மந்த்ரத$_3$ர்ஶிகளைப்போலே இவரையும் ருஷி, முனி, கவி என்னும்.

(நால்வேதங்கண்ட இத்யாதி$_3$) "நால்வேதங்கண்டானே" (திருமொழி 8 - 10 - 1) என்கிறபடியே நாலுவேதங்களைக் கரைகண்டவர்களையும் அஷ்டாத$_3$ஶபுராணகர்த்தாக்களையும் "சதுர்வேதத$_3$ர்ஶநாத்$_3$ருஷி:" என்கிறபடியே ருஷிகளென்றும், "ஜிதந்தே" இத்யாதி$_3$ஜிதந்தா- மந்த்ரத$_3$ர்ஶிகளான ஶௌநகாதி$_3$களை முனிகளென்றும், இதிஹாஸ-கர்த்தாக்களான ஸ்ரீவால்மீகிபகவான்போல்வாரை கவிகளென்றும் சொல்லுமாப்போலே இவரையும் "ருஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்த்வமிவோதி$_3$தம் । ஸஹஸ்ர-ஶாக$_2$ாம் யோத்$_3$ராக்ஷீத்$_3$த்$_3$ராவிடீ$_3$ம் ப்$_3$ரஹ்மஸம்ஹிதாம்" (பரா.அ.) என்றும், "ஶட$_2$கோபமுநிம் வந்தே$_3$ ஶட$_2$ாநாம் பு$_3$த்$_3$தி$_4$தூ$_3$ஷகம் । அஜ்ஞாநாம் ஜ்ஞாநஜநகம் திந்த்ரிணீமூலஸம்ஶ்ரயம்" (பரா. அ) என்றும், "உலகம் படைத்தான் கவி" (திருவா. 3 - 9 - 10) என்றும் சொல்லுகையாலே இவரையும் ருஷி முனி கவி என்னும் என்கிறார். (47)

48. "படைத்தான் கவி" என்றபோதே இதுவும் யதா$_2$பூர்வகல்பநமாமே.

"ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு" (திருவா. 3 - 10 - 10) என்று அடுத்தடுத்து ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினவனுக்குக் கவியானேன் என்கையாலே "ஸூர்யாசந்த்$_3$ரமஸௌ தா$_4$தா யதா$_2$பூர்வமகல்பயத்" (தை. உ.) என்று ஸ்ருஷ்டிதோறும் ஸூர்யாசந்த்$_3$ரமாக்கள் உண்டானாப்போலே ஸ்ருஷ்டிதோறும் இந்த ப்ரப$_3$ந்த$_4$மும் உண்டென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. இத்தாலும் இதினுடைய அநாதி$_3$த்வம் சொல்லுகிறது.

49. உறக்கம் தலைக்கொண்டபின்னை மறைநான்குமுணர்ந்த தங்க-ளப்பனோடே ஓதின சந்தச்சதுமுகன் சலங்கலந்த வெண்புரிநூல் மாணுரி திரிதந்துண்ணும் காமனுடல் இருக்கிலங்கு ஜ்யேஷ்ட$_2$புத்ராதி$_3$களுக்-கு மறை பயந்தாப்போலே ஆதுமில் காலத்தெந்தையான வாய்-முதலப்பன் பிரமகுருவாய் இராப்பகல் முன்சொல்லக்கற்றனமே என்ற இவரும் நாவினால் நன்மையால் என்று ஓதவல்ல பிராக்களை

"கன்மின்கள்" என்று சொல்பயிற்ற, வேதம் ஓதுவாரோத்தாகையாலே அத2ர்வணுதி3கள்போலே இதுவும் பேர்பெற்றது.

ஆனால் அதி4காரிகள் ஸம்ஹ்ருதராக வேதம் நித்யமானபடி என் என்னில், ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேஶ்வரன் நித்யனாகையாலே அவன்திருவுள்ளத்திலே வாஸனைகிடந்து ஸுப்தப்ரபுத்3த4ந்யாயத்தாலே ஸம்ஹாராநந்தரம் "யோ ப்3ரஹ்மாணம் வித3த4ாதி பூர்வம் யோ வை வேதா3ம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" (ஶ்வே.6 - 18) என்கிறபடியே ப்3ரஹ்மாவை உண்டாக்கி, அநந்தரம் அவனுக்கு வேத3ப்ரதா3நத்தைப்பண்ண, ஸர்வேஶ்வரனோடே அத்4யயநம் பண்ணின அந்த ப்3ரஹ்மாவானவன் ஜ்யேஷ்ட2புத்ரனான ருத்3ரன் தொடக்கமானாரை ஓதுவித்தாப்போலே ஸர்வேஶ்வரன் இந்த த்3ராவிடவேத3ஸம்ஸ்காரத்தைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்து இவரை ஓதுவிக்க, இவரும் தம்பக்கலில் க்ருதஜ்ஞரான ஸ்ரீமதுரகவிகள்போல்வாரை அத்4யயநம் பண்ணுவிக்க, இதுவும் இவரையிட்டு நிருபிக்கும்படியாய்த்து என்கிறார் (உறக்கம் தலைக்கொண்ட பின்னை என்று தொடங்கி). "உன்னிய யோகத்துறக்கம் தலைக்கொண்ட பின்னை" (பெ. திருமடல்) என்கிறபடியே "ந ப்3ரஹ்மா நேஶாநோ நேமே த்3யாவாப்ருதி2வீ ந நக்ஷத்ராணி" (மஹோபநிஷத்) என்றும், "ப்ருதி2வ்யப்ஸு ப்ரலீயதே" என்றுதொடங்கி, "மஹாநவ்யக்தே லீயதே அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே அக்ஷரம் தமஸி லீயதே தமஃ பரே தேவ ஏகீப4வதி"(ஸு.உ.), "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்" (ம.உ.) என்றும், "ஒன்றுந்தேவுமுலகுமுயிரும் மற்றும் யாதுமில்லாவன்று" (திருவா. 4 - 10 - 1) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலதத்த்வங்களும் அவர்பக்கலிலே ஏகீப4வித்து "அப்ரஜ்ஞாதமலக்ஷணம்" (மநு. 1 - 5) என்கிறபடியே நாமரூபவிப4ாக3ாநர்ஹமாய் அவனையிட்டு நிருபிக்கவேண்டும்படி அவனொருவனுமேயாய், மேல் ஸ்ருஷ்ட்யாதி3முக2த்தாலே சேதநருடைய ரக்ஷணப்ரகாரங்களைத் திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிற த3ஶையிறே ஸம்ஹாரமாவது.

பின்னை ஸம்ஹாராநந்தரம் யோக3நித்3ராஸமாரூட4னாய் ஸ்ருஷ்ட்யுந்முக2னான காலத்தில் "உணர்ந்தாய் மறைநான்கும்" (இ.திருவ.48) என்கிறபடியே நாலு வேதங்களையும் ஸ்மரித்த "திசை முகனார் தங்களப்பன்" (திருமொழி 2 - 2 - 7) என்கிறபடியே தனக்குப் பிதாவான ஸர்வேஶ்வரனோடே அத்4யயநம் பண்ணின. முன்புள்ளவையையிறே அத்4யயநம் பண்ணலாவதும், ஸ்மரிக்கலாவதும். "சந்தச்சதுமுகன்" (பெரியா. 2 - 5 - 8) என்கிறபடியே ப்3ரஹ்மாவானவன் "சலங்கலந்த செஞ்சடை", (திருச்ச. 113) "வெண்புரிநூல்மார்வன்"(மு.திருவ. 46), "மானுரியதளுமுடையவர்"(திருமொழி 10 - 9 - 5), "பிறர்மனை திரிதந்துண்ணும்"(திருக்குறு. 19), "காமனுடல்கொண்ட தவத்தான்"(நா.திருவ. 79), "இருக்கிலங்குதிருமொழிவாய் எண்டோளீசர்" (திருமொழி 6 - 6 - 9) என்றும், நித்யஸ்நாநயஜ்ஞோபவீதக்ருஷ்ணாஜிநத4ாரணமும், பி4க்ஷாசரணமும், ஜிதேந்த்3ரியத்வமும், ஸத3ாத்4யயநபரத்வமுமாகிற ப்3ரஹ்மசர்யலக்ஷணத்தை உடையனாய், "ப்3ரஹ்மணஃ புத்ராய ஜ்யேஷ்ட2ாய ஶ்ரேஷ்ட2ாய" என்கிறபடியே ஜ்யேஷ்ட2புத்ரனான ருத்ரன்முதலானார்க்கு "சரணமறைபயந்த தாமரையான்" (மு.திருவ. 60) என்று புருஷார்த்த2-தத்ஸாத4நஜ்ஞாநஸாத4நமான வேதத்தை ஓதுவித்தாப்போலே "ஆதுமில் காலத்தெந்தை" (திருவா. 3 - 4 - 4) என்கிறபடியே

சேதநாசேதநாத்மகமான ஸகலபதா₃ர்த்த₂ங்களும் வஸ்துத்வ-நாமப₄ாக்த்வங்களை இழந்த காலத்தில் இவற்றைத் தன்பக்கலிலே ஏறிட்டுக்கொண்டுநோக்கி, 'என்கை' என்கிற படியே ஸ்வாமியாயிருக்கிறவன். ''என் வாய்முதலப்பன்'' (திருவா. 7 - 9 - 3) எனக்கு வாய்த்த ப்ரத₂மோபகாரகன் என்கிற. ''பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி'' (பெரியா. 5 - 2 - 8) என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரன்தானே இவர்தமக்கு ஆசார்யனாய்வந்து ''எயிற்றிடை மண்கொண்ட எந்தை இராப்பகலோதுவித்து'' (பெரியா. 5 - 2 - 3) என்கிறபடியே த்₃வாராத்ரமோதுவித்து. இப்படி ஓதுவிக்குமிடத்தில் ''என் முன் சொல்லும் மூவுருவாம் முதல்வனே''(திருவா. 7 - 9 - 2) என்கிறபடியே ஈஶ்வரன் முன்னுருச்சொல்ல, ''திருநாமச்சொல் கற்றனமே'' (திருவிரு. 64) என்று அநுரச்சாரணம் பண்ணினேன் என்று அவனோடே ஓதின இவரும். ''நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினேன்'' (க.நு.சி. 2) என்று தொடங்கி ''குருகூர்நம்பிப்பாவினின்னிசை பாடித்திரிவன்'' என்றும், ''நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதுவரா''ம்படியான ''என்னை ஆண்டிடும் தன்மையான் சடகோபன்'' (க.நு.சி.4) என்கிற ப்ரதிபத்தியையுடைய *ஓதவல்லபிராக்களான ஸ்ரீமதுரகவிகள்போல்வாரை ''கண்மின்களென்றும்மை யான் கற்பியாவைத்த மாற்றம்'' (திருவா. 6 - 8 - 6) என்கிறபடியே இப்ப்ரப₃ந்த₄த்தை அப்₄யஸியுங்கோள் என்று ''சொல்பயிற்றிய நல்வளமூட்டினீர்'' (திருவா. 9 - 5 - 8) என்கிறபடியே சொல்லிச் சொல்லுவிக்க, வேதமானது ''ஓதுவாரோத்தெல்லாம்'' (திருவா. 3 - 1 - 6) என்கிறபடியே அத்₄யேதாக்களையிட்டு, அத₂ர்வணமென்றும், தைத்திரீயம் என்றும் பேர்பெற்றாப்போலே இதுவும் ''சடகோபன்சொல்'' என்கையாலே 'திருவாய்மொழி' என்று பேர்பெற்றது. (49)

50. இயற்பா மூன்றும் வேத₃த்ரயம்போலே; பண்ணார்பாடல் பண்புரை இசைகொள் வேதம்போலே.

கீழே இவருடைய ப்ரப₃ந்த₄ங்கள் நாலும் வேதசதுஷ்டயம்போலே என்றது, எந்த ப்ரப₃ந்த₄ம் எந்த வேத₃ஸ்தா₂நத்திலே என்னில், (இயற்பா மூன்றும் என்று தொடங்கி). இயற்பாவாயிருக்கிற திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவந்தாதி என்கிற ப்ரப₃ந்த₄ங்கள் மூன்றும் ருக்₃யஜுஸ்ஸாத₂ர்வணம் என்கிற மூன்று வேத₃ஸ்தா₂நத்திலே; ''பண்ணார்பாடல்'' (திருவா. 10 - 7 - 5) என்கிற திருவாய்மொழி ''பண்புடைவேதம்'', (திருவா. 6 - 6 - 5) ''இசைகொள்வேதநூல்'' (திருமொழி 5 - 3 - 2) என்றும் சொல்லுகிற கா₃நப்ரதா₄நமான ஸாமவேதம்போலே என்கிறார். (50)

51. ருக்கு ஸாமத்தாலே ஸரஸமாய், ஸ்தோப₄த்தாலே பரம்புமாப் போலே சொல்லார் தொடையல் இசைகூட்ட அமர்சுவை ஆயிரமாயிற்று.

இதில் ருக்கு ஸாமமாகப் பாடப்படுகிறாப்போலே ருக்₃வேத₃ஸ்தா₂நேயாயிருக்கிற திருவிருத்தம் திருவாய்மொழியாகப் பாடப்படும் என்கிறார் (ருக்கு ஸாமத்தாலே என்று தொடங்கி). ஸாமஸங்க்₃ரஹம் ருக்கு; ருக்₃விவரணம் ஸாமம். அப்படியே திருவிருத்தமும்

திருவாய்மொழியும். (ருக்கு ஸாமத்தாலே ஸரஸமாய்) ருக்கு ஸாமத்தோடேகூடி ரஸஸஹிதமாய். (ஸ்தோப$_4$த்தாலே பரம்புமாப்போலே) ஸ்தோப$_4$ம் என்கிறது ருக்$_3$வேதங்களையொழிந்த "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" இத்யாதி$_3$களாலே பாட, ஒன்று பத்தாக விஸ்த்ருதமாமாப்போலே *சொல்லார்தொடையலான இந்நூறுபாட்டும் "இசைகூட்டி வண்சடகோபன்" (திருவா. 2 - 4 - 11) என்கிறபடியே இசையிலே கூட்டினவாறே "அமர் சுவையாயிரம்" (திருவா. 1 - 3 - 11)என்கிறபடியே ஸரஸமான ஆயிரமாயிற்று. (51)

52. சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து யாழ் பயில் கா$_3$நஸ்வரூபியை "பாலையாகி" என்று விஶேஷிக்கையாலே வேதகீதச்சாமி நானென்ன ஸாமந்தோன்ற உத்$_3$கீ$_3$த$_2$ப்ரணவத்தை ப்ரத$_2$மத்திலே மாறுடி சரமக$_3$திமுடிவாகத் தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாந்நமாக்கி மஹாகோ$_4$ஷநல்வேதவொலிபோலே மஹாத்$_4$யயநமென்னப் பாடுகையாலே இத்தை ச$_2$ாந்தே$_3$ாக்$_3$யஸமமென்பர்கள்.

ஸாமந்தான் ஆயிரமாய் அநேகவிதமாயிருக்குமே. எந்த ஸாமத்தோடே ஒப்பாகிறது என்னில், ச$_2$ாந்தே$_3$ாக்$_3$யஸமமாயிருக்கும் என்கிறார் மேல் (சந்தோகன்) என்றுதொடங்கி. "சந்தோகன் பௌழியன் ஐந்தழலோம்புதைத்திரியன் சாமவேதி" (திருமொழி 5 - 5 - 9) என்கிறவிடத்தில் "ஸாமவேதி" என்று ஸாமஸாமாந்யமாகாமல் "சந்தோகன்" என்று முதலிலே பிரித்து "முன்னல்யாழ்பயில் நூல்நரம்பின் முதிர்சுவை" (திருவா 2 - 3 - 7) என்கிற க$_3$ாநரூபியை - க$_3$ாநரஸமானவனை; "யாழ்நரம்பில்பெற்ற பாலையாகி" (திருமொழி 7 - 3 - 7) என்றுகொண்டு க$_3$ாநஸ்வரூபி என்று ஸமுத$_3$ாயமாக்காமல், "பாலை", "யாழ்" என்கிற பண்ணையிட்டு விஶேஷிக்கையாலே "சாமவேதகீதனுய" (திருச்ச. 14) என்றும், "வேதா$_3$நாம் ஸாமவேதே$_3$ாஸ்மி" (கீதை 10 - 22) என்றும் அவன்தன்னோடொக்க ஸமாநாதி$_4$கரிக்கும்படியான ச$_2$ந்தே$_3$ாக$_3$ஸாமம் இத்திருவாய்மொழி என்னுமிடம் தோற்ற "உத்$_3$கீ$_3$த$_2$மேதத்பரமநுப்$_3$ரஹ்ம", "ஓங்காரோத்$_3$கீ$_3$த$_2$மேவ", "ஓமித்யேதத$_3$க்ஷரமுத்$_3$கீ$_3$த$_2$முபாஸீத"(சா. 1 - 1 - 1) என்று சொல்லுகிற உத்$_3$கீ$_3$த$_2$ப்ரணவத்தை ப்ரத$_2$மத்திலே மாறுடி. இப்ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்துக்கு உத்$_3$கீ$_3$த$_2$ம் என்கிற இது ப்ரத$_4$ாநம் என்னுமாகாரம் தோன்ற ப்ரணவத்தை ப்ரப$_3$ந்த$_4$ாதி$_3$யிலே "உயர்வற, மயர்வற, அயர்வறும்" என்று மாறுடி "உயர்ந்தே" என்று சரமக$_3$திமுடிவாக அகார-மகாரங்களிரண்டினுடைய சரமமான நடு தகாரம் அத்தைத்திருவாய்மொழிக்கு முடிவாக்கி {அகார-உகாரங்களின் சரமமான தகாரத்தைத் திருவாய்மொழிக்கு முடிவாக்கி}.

அன்றிக்கே அர்ச்சிராதி$_3$யை முடிவாக்கி என்னவுமாம். அதுக்கடி - முடிவிலே சூழ் விசும்பணிமுகிலாகையாலே. "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" (திருவா. 9 - 4 - 9) என்று இப்ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தை "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" என்று தொடங்கி, "அஹமந்நாதே$_3$ாஹமந்நாதே$_3$ாஹமந்நாத$_3$:" என்று தே$_3$வபோ$_4$க்$_3$யமானுப்போலே, ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் சபலரானூர்க்கு போ$_4$க்$_3$யமாக்கி.

"ஸர்வேப்$_4$யோபி ஹி வேதே$_3$ப்$_4$யஃ ஸாமகே$_4$ாஷோ மஹாநபூ$_4$த் । அந்வகே$_4$ாஷயத$_3$த்யர்த்த$_2$ம் தேந ப்$_3$ரஹ்மாண்ட$_3$மண்ட$_3$பஃ" என்று (மஹாகோஷம்) பெரிய ஆரவாரத்தை உடைத்தாயிருப்பது ஸாமகே$_4$ாஷமிறே. "எழுந்த நல்வேதத்தொலி" என்றும், "ஸாமத்$_4$வநி" என்றும் சொல்லுமாப்போலே இப்ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தையும் மஹாத்$_4$யயநமென்னப் பாடுகையாலே பெரியதிருவத்யயநமென்னக்கடவதிறே. ஆகையாலே இத்தை ச$_2$ாந்தே$_3$ாக்$_3$யஸமமென்பர்கள் என்கிறார். (52)

53. புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே திருச்சக்கரமொத்து காலசக்கரச்செங்கோல் நடாவி ஜ்யோதிஶ்சக்ரவொளிசுருக்கி அக்$_3$நீஷோமீயதேஜோம்ருதத்துக்கூற்றும், மந்தே$_3$ஹர்க்குச் செந்தீயும், முக்திமார்க்க$_3$த்தலைவாசலும், கண்ணுவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும், த்ரயீமயமுமான மண்ட$_3$லத்திலே தண்டாமரை சுமக்க, தோள் வளையும் குழையும், திருச்செய்யமுடியும் ஆரமும் படையும், திகழும் பொன்மேனியும், செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண்ணுமாய், அணி நிறமூர்த்தி ஈதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிறமாக்குகிற செய்யாளான வித்$_3$யையோடே அருக்கன் மேவின ஸதா$_3$த்$_4$யேயதேஜஸ்ஸின் ஸாமரஸோத்$_3$க$_3$ாநநாமமுள்ளுறையான ஆத்$_3$யந்தங்களாலே ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை ஆயிரமுகத்தினலருளின தீர்த்த$_2$ம்போலே தீர்த்தங்களாயிரமுமாக விஸ்தரிக்கிறுரென்று வேத$_3$கு$_3$ருபதே$_3$ஶம்.

அதிலே சொல்லுகிற அந்தராதி$_3$த்யவித்$_3$யை தொடக்கமானவற்றையும் இதிலே சொல்லுமென்றுகொண்டு முற்பட்ட யோஜனையை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (புரவி ஏழொருகாலுடைய தேரிலே என்றுதொடங்கி). "காரார் புரவியேழ்" (சி. திருமடல்) என்றும், "ஒருகாலுடைய தேரொருவன்" (திருமொழி 5 - 7 - 8) என்றும், "ஸப்த யுஞ்ஜந்தி ரத$_2$மேகசக்ரம்" (அருணம் 3) என்றும், "ஏகோ அஶ்வோ வஹதி ஸப்தநாமா" (அருணம் 3) என்று ஸப்தநாமாவாயிருப்பதொரு அஶ்வத்தாலே வஹிக்கப்படுவதாய், ஏகசக்ரியுமாயிருக்கிற தேரிலே.

"திருமால் திருக்கைத் திருச்சக்கரமொக்கும்" (திருவிரு. 86) என்கிறபடியே திருவாழியாழ்வானோடே ஒப்புச்சொல்லலாய், (காலசக்கரச்செங்கோல் நடாவி) "காலசக்கரத்தாய்" (திருவா. 7 - 2 - 7), "தனிவளர் செங்கோல் நடாவுதிர்" (திருவிரு. 13) என்கிறபடியே காலசக்ரநிர்வாஹகமுமாய், (ஜ்யோதிஶ்சக்ரவொளி சுருக்கி) "துன்னிய தாரகை மின்னொளி சுருங்கி" (திருப்பள்ளி. 3) என்கிறபடியே நக்ஷத்ரதேஜஸ்ஸுக்கு ஸங்கோசத்தைப்பண்ணுமதாய்.

(அக்$_3$நீஷோமீயதேஜோம்ருதத்துக்கு ஊற்றும்) அக்$_3$நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும்

சந்த்ரனுடைய அம்ருதகலைக்கும் உத்பத்திஸ்த₂லமுமாய். பூர்வாபரங்களாகிற பக்ஷத்₃வயத்திலும் சந்த்ரகலையானது போவதுவருவதாவது ஆதித்யன்பக்கல்நின்றுமிறே.

(மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும்) மந்தே₃ஹரென்று - ஆதி₃த்யனோடே உத₃யாஸ்தமயஸமயங்களிலே யுத்தம் பண்ணுவார் சில அசுரர்கள். அவர்களை "எரிகொள் செந்தீவீழ்" (திருவிரு. 82) என்கிறபடியே தப்தமாக்குகைக்கு ஒரு அக்₃நிஜ்வாலையுமாய்.

(முக்திமார்க்கத்தலைவாசலும்) "நக்ஷத்ராத₃தி₃த்யம்" என்று முக்திமார்க்க₃த்₃வாரமுமாய், "ஸம்வத்ஸராத₃தி₃த்யம்" என்று ஆதித்யனைக்கூட்டி "தத்₃பி₄த்வா ஸூர்யமண்ட₃லம்" என்றும், "தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு" (சி.திருமடல்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆதி₃த்யமண்டலத்தை பே₄தி₃த்தே முக்தனுக்குப் போகவேண்டுகையாலும், மற்றவையெல்லாம் கிட்டுமளவேயாய் அண்ட₃பே₄த₃ம் பின்பே {அண்ட₃பே₄த₃த்துக்குமுன்பே}யாகையாலே முக்திமார்க்க₃த்தலைவாசலும் என்கிறார்.

(கண்ணவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும்) "கண்ணவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு" (திருவாய். 1 - 8 - 3) என்றும், "சக்ஷுர்தே₃வாநாமுத மர்த்யாநாம்" (யஜு. ஸம். 4 - 6) என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேவர்களுக்கு நேத்ரபூதனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய "சக்ஷோஸ்ஸூர்யோ அஜாயத" (பு.ஸூ.) என்கிறபடியே தி₃வ்யசக்ஷுஸ்ஸைப் பிறப்பகமாக உடைத்தாய்.

"ஜக₃தே₃கசக்ஷுஷே" என்கிறபடியே ஜகத்துக்கு த்₃ருஷ்டிபூ₄தமாய், (த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே) "த்ரயீமயாய" என்கிறபடியே வேதமயமுமான ஆதித்யமண்டலத்திலே. (தண்டாமரை சுமக்க) "தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமான்" (திருவாய். 4 - 5 - 8) என்றும், "த்₄யேயஸ்ஸதா₃ ஸவித்ருமண்ட₃லமத்₄யவர்த்தீ நாரயணஸ்ஸரஸிஜாஸநஸந்நிவிஷ்ட꞉ । கேயூரவாந் மகரகுண்ட₃லவாந் கிரீடீ ஹாரீ ஹிரண்மயவபு꞉ த்₄ருதஶங்க₂சக்ர꞉" என்றும், "மங்கலவைம்படையும் தோள்வளையும் குழையும் மகரமும்" (பெரியா.திரு. 1 - 5 -9) என்றும், "திருச்செய்யமுடியுமாரமும் படையுந்திகழ" (திருவாய். 8 - 4 - 7) என்றும், "நீண்டபொன்மெனியோடும்" (திருவாய். 5 - 5 - 7), "செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண் செல்வனும்" (திருவாய். 5 - 4 - 9) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப₃ாஹுவலய-மகரகுண்டல-அபி₄ஷேக-ஹார-கேயூர-ஶங்க₂-சக்ராதி₃தி₃வ்யபூ₄ஷணங்களாலும் விளங்காநிற்பதுமாய், "ருக்மாப₄ம் ஸ்வப்நதீ₄க₃ம்யம் வித்₃யாத்து புருஷம் பரம்" (மநு. 12 - 122) என்றும், "ஆப்ரணக₂ாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண꞉" (ச₂ா. 1 - 6 - 6) என்றும் சொல்லுகிற ஸ்ப்ருஹணீயமான தி₃வ்யவிக்₃ரஹத்தையும், "யத₂ா கப்யாஸம் புண்ட₃ரீகமேவமக்ஷிணீ" (ச₂ா.) என்கிறபடியேஆதி₃த்யகிரணத்தாலே அலர்த்தப்பட்டு சிவந்த தேஜஸ்ஸையுடைய திருக்கண்மலரையுமுடைத்தாய்,

"அருக்கனணிநிறமும் கண்டேன்" (மூ.திரு. 1) என்றும், "செய்யதோர் நாயிற்றைக் காட்டிச்சிரீதரன்மூர்த்தி" (திருவாய். 4 - 4 - 2) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆதி₃த்யதேஜஸ்ஸுபோலேயிருக்கிற ப₄க₃வத்₃விக்₃ரஹத்தையும், ப்ரப₄ா-ப்ரப₄ாவான்களுடைய சேர்த்தியாலே ஶ்ரிய꞉பதித்வத்துக்கு ஸ்மாரகமுமாயிருக்கிற ஆதி₃த்யமண்ட₃லத்தையும்,

இவையிரண்டையும் தன்னிறமாக்கும்படியான "கமலமலர்மேல் செய்யாள்" (திருவாய். 9 - 3 - 1) என்கிறபடியே ஹிரண்யவர்ணையாய், "வித்3யாஸஹாயம்" "ஆதி3த்யஸம்ஸ்த2ம் வித்3யாப்ரப4ாவகம் {ப்ரஸாத3கம்}" என்கிறபடியே வித்3யை என்கிற திருநாமத்தை உடையளாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரோடே.

"வானிடை அருக்கன் மேவி நிற்பார்க்கு" (பெ.திருமொழி 2 - 1 - 7) என்கிறபடியே ஆதி3த்யாந்தர்வர்த்தியாய், ஸத3ாத்4யேயதேஜோரூபமாயிருக்கிற இவரை ப்ரதிபாதி3க்கிற "ஸாம்ந உத்3கீ3தே2ா ரஸ:" (ச2ா.) என்று ஸாமத்துக்கு ரஸமாய், "தஸ்யோதி3தி நாம" (ச2ா.) என்கிறபடியேஅவர்க்குத் திருநாமமாயிருக்கிற உத்3க3ாநநாமத்தை உள்ளுறையாக உடைத்தாகையாலே "உத்" என்கிறவிதில் உகார-தகாரங்களை ஆத்3யந்தங்களில் உடைத்தாயிருக்கிற இப்ப்ரப3ந்த4த்தை.

"ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும் பேராயிரம்" (திருவாய்.9 - 3 - 1) என்கிறபடியே ஓரோ திருநாமமே அநேகப்ரகாரமாக ரக்ஷிக்கும்படியான திருநாமங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஆதி3த்யாந்தரவஸ்தி2தனானவனுக்குத் திருநாமமான "உத்" என்கிற உத்துக்கு பர்யாயமான நாராயணஶப்3த3த்தை "ஆயிரமுகத்தினாலருளி மந்தரத்திழிந்த கங்கை" (பெரிய. திரு. 1 - 4 - 7) என்கிறபடியே கங்கை லோகபாவநார்த்த2மாக ஸஹஸ்ரமுக2மாக ப்ரவஹித்தாப்போலே "தீர்த்தங்களாயிரத்து" (திருவாய். 7 - 10 - 11) என்கிறபடியே லோகபாவநார்த்த2மாக ஆயிரம் பாட்டாக விஸ்தரிக்கிறார் என்று வேத3ாசார்யப4ட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.

ஆக, "எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்" என்று தொடங்கி, இவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரப3ந்த4ங்கள் நாலுக்கும் வேத3ரூபத்வமும், அங்கே3ாபாங்க3ஸஹிதத்வமும், ஶாஸ்த்ரத்வம் முதலான வேத3லக்ஷணங்களும் இவற்றினுடைய நித்யத்வ-அபௌருஷேயத்வமும், இந்நாலு ப்ரப3ந்த4ங்களுக்கும் நாலுவேத3ஸ்த2ாநேயான ப்ரகாரத்தையும், அதில் திருவாய்மொழி ஸாமஸாமாந்யமன்றிக்கே, ச2ந்தே3ாக3ஸாமோபநிஷத்தாயிருக்கிற ப்ரகாரத்தையும், அதில் விஶேஷலக்ஷணங்களையும் சொல்லுகையாலே இப்ப்ரப3ந்த4த்துக்கு வேத3ஸாம்யம் சொல்லாநின்றது. (53)

54. அன்றிக்கே, ஸ்வரூபகு3ணவிபூ4திசேஷ்டிதங்களை விஶத3மாக்குகிற பஞ்சராத்ரபுராணேதிஹாஸங்கள் போலே நீலப3ாருபோக்தி தெரியச்சொன்ன வேதே3ாபப்3ரும்ஹணமென்பர்கள்.

இனிமேல் ஸ்வரூபாதி3களை விஶத3மாகச் சொல்லுகிற ஸ்ரீபாஞ்சராத்ராதி3களைப்போலே விக்3ரஹத்தை விஶத3மாகச் சொல்லுகிற வேத3த்துக்கு இப்ப்ரப3ந்த4ம் விவரணரூபமாயிருக்கும் என்பாருமுண்டென்கிறார் (அத2வா வேத3ஸாம்யமுண்டானமாத்ரமேயன்றிக்கே ஸ்வரூபரூபகு3ணவிபூ4திசேஷ்டிதங்கள் என்று தொடங்கி).

ஸ்வரூபரூபகு3ணவிபூ4திசேஷ்டிதங்களித்தனையும் வேத3த்திலே சொல்லும். இதில்

ஸ்வரூபத்தையும், கு₃ணத்தையும் விஶத₃மாகச் சொல்லும் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம், விபூ₄தியை விஶத₃மாகச் சொல்லும் புராணங்கள், அவனுடைய தி₃வ்யசேஷ்டிதங்களுக்கு ப்ரகாஶக-மாயிருக்கும் இதிஹாஸங்கள், அவைபோலே "நீலதோயத₃மத்₄யஸ்தா₂ வித்₃யுல்-லேகே₂வ பா₄ஸ்வரா" (தை.நா.) என்றும், "பா₄ரூபஸ்ஸத்யஸங்கல்ப:" (மு.உ. 2 - 2 - 7) என்றும் விக்₃ரஹபரமான வேத₃வாக்யங்களை "தெரியச்சொன்ன ஓராயிரம்" (திருவாய். 6 - 9 - 11)என்கிறபடியே விஶத₃மாக்குகிற வேதோ₃பப்₃ரும்ஹணம் என்பாருமுண்டென்கிறார்.

"சுடரடி" (திருவாய். 1 - 1 - 1) என்றுதொடங்கி "புனக்காயாநிறத்த புண்டரீகக்கட்-செங்கனிவாய்" (திருவாய். 10 - 10 - 5) என்று தலைக்கட்டுகையாலே ஸ்வரூபாதி₃கள் எல்லாவற்றிலும் உண்டேயாகிலும் ஒன்றுக்கு ஒன்றிலே நோக்கு என்கிறார். (54)

55. கல்பாதி₃யில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் சதுர்முகன் ச₂ந்த₃ஸ்ஸும் மோஹஶாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகன் பிணச்சுடலை வெந்தார் அக்கும் ஆறும் அணிந்து ஏறேறிச்சுழன்றாடும் ஆலமமர் பிச்சுத்தெளிந்து தான் வணங்குமாறுரைக்கக்கேட்ட ஸஜாதீயர்ப்ரஸாத₃மும் ஆர்ஷமூலம்.

கீழ்ச்சொன்ன புராணேதிஹாஸகர்த்தாக்களான ருஷிகளாலே சொல்லப்பட்ட ஆர்ஷங்களுக்கு மூலமேது; இவர் திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு மூலமேது என்ன; கல்பாதி₃யிலே உத்₃ரிக்தகு₃ணனுகு₃ணமாகச் சொல்லும் ப்₃ரஹ்மாவின் ப்ரஸாத₃மும், ரஜஸ்தம:ப்ரசுரனை ருத்₃ரன், அவை தலைசாய்ந்து ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது அத்₄யாத்மம் சொல்லக்கேட்ட ஸப்₃ரஹ்மசாரிகளான ப்₄ருகு-புலஸ்த்ய-மார்க்கண்டே₃ய-வாமதே₃வாதி₃கள் என்று சொல்லப்படுகிறவவர்கள் ப்ரஸாத₃மும் ஆர்ஷத்துக்கு மூலம். ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களுக்கு அந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதா₃நம் பண்ணினவன்தானே ஶ்ரிய:பதியாய், பரமஸத்த்வஸமாஶ்ரயமான தி₃வ்யவிக்₃ரஹயுக்த-னுமாய் நின்று செய்த ப்ரஸாத₃ம் இவர்க்கு மூலம் என்கிறார் (கல்பாதி₃யில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் என்று தொடங்கி).

(கல்பாதி₃யில்) "யஸ்மிந் கல்பே து யத்ப்ரோக்தம் புராணம் ப்₃ரஹ்மணா புரா । தஸ்ய தஸ்ய து மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே ॥ அக்₃நேஶ்ஶிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்யதே । ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யம் அதி₄கம் ப்₃ரஹ்மணோ விது₃: । ஸாத்த்விகேஷ்வத₂ கல்பேஷு மாஹாத்ம்யம் அதி₄கம் ஹரே: । தேஷ்வேவ யோக₃-ஸம்ஸித்₃தா₄ க₃மிஷ்யந்தி பராம் க₃திம்" (மாத்ஸ்யே) என்று கு₃ணத்ரயவஶ்யனுகையாலே கல்பாதி₃யிலே தனக்குத் தோற்றின கு₃ணனுகு₃ணமாக தமஸ்ஸு தலையெடுத்தபோது ருத்₃ராக்₃நிமாஹாத்ம்யமும், ரஜஸ்ஸு தலையெடுத்தபோது ஸ்வவர்ணநமும், ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது ப₄க₃வத்₃வர்ணநமும் சொல்லக்கடவனை ப்₃ரஹ்மாவினுடைய "மச்ச₂ந்த₃ாதே₃வ தே ப்₃ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ" (ரா. பா. 2 - 31) என்கிற நினைவும். "சந்தஸ்ஸு" என்றது நினைவென்றபடி.

(மோஹஶாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகன்') "த்வம் ஹி ருத்3ர மஹாப3ாஹோ மோஹஶாஸ்த்ராணி காரய । மாஞ்ச கே3ாபய யேந ஸ்யாத் ஸ்ருஷ்டிரேஷோத்தரோத்தரா । த்ரய்யாமபி ச ஸாமாந்யவாத3ஶ்சித்தவிபே4த3தঃ ॥ கிம்புநர்லோகமோஹார்த்த2ம் ப்ரவ்ருத்தம் ருத்3ரஶாஸநம் । மயாநுஶிஷ்டோ ருத்3ரஸ்து மோஹஶாஸ்த்ரம் வ்யத4ாத் ஸ்வயம்" என்கிறபடியே ப4க3வந்நியோகத்தாலே மோஹஶாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகனான ருத்3ரன். (பிணச்சுடலை இத்யாதி3) "பிணங்களிடுகாடதனுள்" (திருமொழி 2 - 6 - 9) என்றும், "சுடலையில் சுடுநீறன்" (திருமொழி 10 - 1 - 5) என்றும், "வெந்தாரென்பும் சுடுநீறும்" (திருமொழி 1 - 5 - 8) என்றும், "அக்கும் புலியினதளுமுடையார்" (திருமொழி 9 - 6 - 1)என்றும், "ஆறும் பிறையுமரவமும் அடம்பும் சடைமேலணிந்து" (திருமொழி 6 - 7 - 9)என்றும், "வேறேறிப் பட்டவிடுசாபம்" (இர.திருவ. 63) என்றும், "தன்னினுடனே சுழலச் சுழன்றுடும்" (பெ.திருமடல்) என்றும், "ஆலமமர் கண்டத்தரன்" (மு.திருவ. 4) என்றும், "ஆல்மேல் வளர்ந்தானைத்தான் வணங்குமாறு - மேலையுகத்துரைத்தான்" (நா. திருவ. 17) என்றும் சொல்லுகிற இவற்றாலே ருத்3ரன் தமஸ்ஸூ தலைமண்டையிட்டு ப4க3வத்3-விமுக2னாய் ப்4ரமித்து, பிணங்களிடுகாடுகள்தோறும் ஸஞ்சரியாநின்றுகொண்டு, "தீ3பாக்3நிம் தீ3பதைலஞ்ச ப4ஸ்ம சாஸ்தி2ம் ரஜஸ்வலாம் । ப்ரமாத3ாத் ஸ்பர்ஶநாத்3 விப்ரஸ்ஸவாஸா ஜலமாவிஶேத்" என்று த3ர்ஶந-ஸ்பர்ஶந-அநர்ஹங்களான ப4ஸ்மாஸ்தி2களை த4ரித்து, வ்யாக்4ரசர்மவஸநனாய், நதீ3சந்த்3ரர்களை ஜடையிலே த4ரித்து, ஶாபோபஹதனாய், க்ருத்யாக்ருத்யவிவேகஶூந்யனாய் விஷத்தை த4ரித்து, சக்ரப்4ரமம் போலே ப்4ரமிக்கிறவன்,

அதுக்குமேலே ஸத்த்வம் தலையெடுத்து, ஸத்த்வம் விஷ்ணுப்ரகாஶகமாகையாலே, அக4டிதக4டநாஸாமர்த்2யத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனே உபாஸ்யனென்று தான் அவனை உபாஸிக்கும் ப்ரகாரத்தை உபதே3ஶிக்கக்கேட்டு ஸத்த்வஸ்த2ராய், ருஷித்வத்தால் ஸாஜாத்யத்தையுடையரான புலஸ்த்ய-ப்4ருகு3-மார்க்கண்டே3ய-வாமதே3வாதி3களுடைய ப்ரஸாத3ம் ஆர்ஷங்களான புராணேதிஹாஸங்களுக்கு காரணமென்றதாய்த்து. புலஸ்த்யாதி3களுக்கு பராஶரனோடே ருஷிஸாஜாத்யமுண்டாகையாலே ஸஜாதீயர் என்றது. (55)

56. பரமஸத்த்வத்தோடே உள்ளி உரைக்கும் நிறைஞானத்தயனும் சிவனும் திருமாலருள்கொண்டு இவர் பாடினார்.

இனி (பரமஸத்த்வம்) என்றுதொடங்கி - "பரமஸத்த்வஸமாஶ்ரயঃ கঃ" (ஸ்தோ.ர. 12) என்கிறபடியே ரஜஸ்தமஸ்ஸூக்கு ஆஶ்ரயமன்றிக்கே பரமஸத்த்வஸமாஶ்ரயனாய், அவர்களைப்போலே தோற்றிற்றுச் சொல்லுகையன்றிக்கே "நெறியுள்ளியுரைத்த" (திருவா. 1 - 3 - 5) என்கிறபடியே இவன் சொல்லிற்றென்று வேத3ார்த்த2மாயிருக்கச் செய்தேயும், இச்சேதநர்பக்கல் க்ருபாதிஶயத்தாலே விசாரித்துச் சொல்லலாம்படி ஆப்தனுமாய், "நிறைஞானத்தொருமூர்த்தி" (திருவா. 4 - 8 - 6) என்கிறபடியே அதுக்கடியான ஸார்வஜ்ஞ்யத்தையுமுடையனாய், "அயனைச் சிவனைத் திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்" (திருவா. 8 - 8 - 11) என்கிறபடியே ப்3ரஹ்மருத்3ராதி3களுக்கும் அந்தர்யாமி-

யாய்நின்று அவர்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தாப்போலே ஶ்ரிய:பதியாய் அஸாத₄ாரணவிக்₃ரஹ-யுக்தனான ஈஶ்வரனுடைய க்ருபை இவர் திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு மூலமென்கிறார்.

57. கருவுள் வேறலாமை அரன் அயன் எனச்செய்யுமவைபோலே மூவுருவாம் முதல்வன் துப்பரவாலே பரமகவிகளால் பாடுவியாது நேர்படச்சொல்லும் நீர்மையிலா என்னைத்தன்னாக்கி என் நாமுதல் வந்து புகுந்து தப்புதலறத் தன்னை வைகுந்தனாகத் தன் சொல்லால் தானே துதித்து மலக்கு நாவியல் மெய்யசொல்லால் சொல்ல வல்லேனென்று நானும் சொல்லி நாடும் கையெடுக்கும்படி என் சொல்லால் யான்சொன்ன இன்கவியென்பித்தானென்றாரிறே.

அவர்களுடைய ப்ரஸாத₃ம் ஆர்ஷத்துக்கு மூலமென்னுமிடம் ப்ரமாணப்ரஸித்₃த₄-மாயிருந்தது. இவருடைய ப்ரப₃ந்த₄த்துக்கு ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃ம் மூலமென்னுமிடம் அறிந்தபடி என் என்னில், அவர்தம்முடைய வசநங்கள் ப்ரமாணமென்கிறார் (கருவுள் வேறலாமை என்றுதொடங்கி).

''ஸ்ருஷ்டிஸ்தி₂த்யந்தகரணீம் ப்₃ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம் । ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி ப₄க₃வாந் ஏக ஏவ ஜநார்த்த₃ந:'' (வி.பு.1 - 2) என்றும், ''ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிஶ்ய ப்ரஜாபதே'', ''கல்பாந்தே ருத்₃ரரூபீ யோ க்₃ரஸதே ஸகலம் ஜக₃த் । தமாத்₃யம் புருஷம் விஷ்ணும் ப்ரணதோஸ்மி ஜநார்த்த₃நம்'', ''விஷ்ணுராத்மா ப₄க₃வதோ ப₄வஸ்யாமிததேஜஸ: । தஸ்மாத்₃த₄நுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்ஶம் ஸவிஷேஹே மஹேஶ்வர:'' (ப₄ார. கர்ண. 29) என்றும், ''திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்-களும்'' (திருவா. 5 - 10 - 8) என்றும், ''வெள்ளநீர்ச்சடையானும் நின்னிடை வேறலாமை விளங்கநின்றதும்'' (திருவா. 5 - 10 - 4) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கு அந்தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃களைப் பண்ணுநிற்கச்செய்தேயும் ''அரனயனென உலகழித்தமைத்துளன்'' (திருவா. 1 - 1 - 8) என்கிறபடியே 'ப்₃ரஹ்மா ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தான்; வேதங்களை உபதேஶித்தான்; ருத்ரன் ஜகத்தை ஸம்ஹரித்தான்; த்ரிபுரங்களை த₃ஹித்தான்' என்று லோகத்தார் சொல்லும்படி செய்தாப்போலே ''மூவுருவாம் முதல்வன்'' (திருவா. 7 - 9 - 2) என்கிறபடியே ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்குத் தானே காரணமானாப்போலே தனக்குத்தானே அடியாயிருக்கிறவன்,

''திறத்துக்கே துப்பரவாம்'' (திருவா. 7 - 9 - 9) என்கிறபடியே யாதொன்றைக்கொண்டு யாதொருகார்யம் கொள்ளநினைத்தான், அத்தைக்கொண்டே அக்கார்யம் கொள்ளவல ஸாமர்த்₂யத்தை உடையனாகையாலே, தன்னைக்கவிசொல்லுவித்துக்கொள்ள நினைத்தால் ''இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால் தன்கவி தான் தன்னைப் பாடுவியாது'' (திருவா. 7 - 9 - 6) என்கிறபடியே வ்யாஸ-பராஶர-வால்மீகிகளைக்கொண்டு கவி பாடுவித்துக்கொள்ளுதல், முதலாழ்வார்களைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொள்ளுதல் செய்யாதே. (நேர்படச்சொல்லும் நீர்மையிலா என்னைத் தன்னாக்கி) ''நேர்பட யான்

சொல்லும் நீர்மையிலாமையில்'' (திருவா. 7 - 9 - 5) என்கிறபடியே தன்னைக்கவிபாடுகைக்குத் தகுதியான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃களின்றிக்கே இருக்க, ''என்னைத் தன்னாக்கி'' (திருவா. 7 - 9 - 1) என்கிறபடியே என்னைத் தனக்கு அநந்யார்ஹமாக்கி என்னுதல்; என்னைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃களை உடையனாம்படி பண்ணி, ''என் நாமுதல் வந்துபுகுந்து'' (திருவா. 7 - 9 - 3) என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாதி₃களை உண்டாக்கித் தான் தூ₃ரஸ்த₂னாயிராதே என்னுடைய ஜிஹ்வாக்₃ரத்திலே வந்து புகுந்திருந்து.

''தப்புதலின்றித்தனைக்கவிதான் சொல்லி'' (திருவா. 7 - 9 - 4) என்கிறபடியே என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடாநிற்கச்செய்தே என்னுடைய ஸ்பர்ஶத்தால் வந்த தோ₃ஷம் தட்டாதபடி பண்ணி, ''தன்னை வைகுந்தனாகப்புகழ வண்தீங்கவி'' (திருவா. 7 - 9 - 7) என்கிறபடியே நான் கவிபாடினபின்பு தன்னை ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂னாகவும் அவ்விபூ₄தியில் ஐஶ்வர்யம் தான் பெற்றானாகவும் நினைத்து, ''தன்சொல்லால் தான் தன்னைக் கீர்த்தித்த மாயன்'' (திருவா. 7 - 9 - 2) என்கிறபடியே சொல்லும் தன்னதாய், சொன்னானும் தானாய், சொல்லிற்றும் தன்னையாய், ''தன்னைத்தானே துதித்து'' (திருவா. 10 - 7 - 2) என்கிறபடியே எனக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று தன்னைத்தானே ஸ்துதியாநிற்கச் செய்தேயும்.

''மலக்குநாவுடையேற்கு'' (திருவா. 6 - 4 - 9) என்றும், ''நாவியலாலிசைமாலைகளேத்தி'' (திருவா. 4 - 5 - 4) என்றும், ''மொய்யசொல்லாலிசைமாலைகளேத்தி'' (திருவா. 4 - 5 - 2) என்றும், ''வானக்கோனைக்கவிசொல்லவல்லேற்கு'' (திருவா. 4 - 5 - 9) என்றும் இப்படி நானும் சொல்லி, ''சடகோபன்சொல்'' என்றவாறே நாடும் அஞ்ஜலிபண்ணும்படிபண்ணி, ''என்சொல்லால் யான் சொன்ன இன்கவி என்பித்து'' (திருவா. 7 - 9 - 2) என்று - சொல் என்னதாகவும், சொன்னேன் நானாகவும், அதுதான் எனக்கு இனிதாகவும் சொல்லுவித்தான் என்கிறாரிறே. ஆகையால் இவருடைய உக்திகளால் ஸர்வேஶ்வரனருளாலே திருவாய்மொழி பாடினார் என்னுமிடம் ஸித்₃த₄ம். (57)

58. த₄ர்மவீர்யஜ்ஞாநத்தாலே தெளிந்து ஹ்ருஷ்டராய் மேலே மேலே தொடுப்பாரைப்போலன்றே அருளின ப₄க்தியாலே உள்கலங்கிச் சோகித்து, மூவாறு மாஸம் மோஹித்து, வருந்தி, ஏங்கித் தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவர்.

இதுக்குக்கீழ் ப்ரப₃ந்த₄முலவைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்று. இனிமேல் வக்த்ருவைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறது (த₄ர்மவீர்யஜ்ஞாநத்தாலே என்று தொடங்கி). ''ஹஸிதம் பா₄ஷிதஞ்சைவ க₃திர்யா யச்ச சேஷ்டிதம் । தத்ஸர்வம் த₄ர்மவீர்யேண யதா₂வத்ஸம்ப்ரபஶ்யதி'' (ரா. பா₃. 3 - 4) என்கிறபடியே தந்தாமுடைய தபோப₃லத்தாலே லப்₃த₄மான ஜ்ஞாநத்தாலே ''கண்டும் தெளிந்தும்'' (திருவா. 7 - 5 - 7) என்கிறபடியே கண்டு தெளிந்து ஹ்ருஷ்டராய், மேலே மேலே ஶப்₃த₃ங்களைத் தொடுக்கும் ருஷிகளைப்போலன்றே அருளின ப₄க்திரூபமான ஜ்ஞாநமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி யதா₂மநோரத₂ம் ப₄க₃வத₃நுப₄வம் பண்ணப்பெறாமையாலே ஶோகித்து, ''தா₃ம்நா சைவோத₃ரே

ப$_3$த்$_3$த்$_4$வா ப்ரத்யப$_3$த்$_4$நாது$_3$லூக$_2$லே । யதி$_3$ ஶக்நோஷி க$_3$ச்ச$_2$ த்வம் அதிசஞ்சல-சேஷ்டித'' என்றும், ''உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய எளிவு எத்திறம்'' (திருவா. 1 - 3 - 1) என்றும், ''போனாய் மாமருதின் நடுவே'' (திருவா. 5 - 1 - 2) என்றும், ''பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்'' (திருவா. 5 - 10 - 1) என்றும், 'ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியாயிருக்கச் செய்தே இப்படி ஓரப$_3$லைகையாலே கட்டுண்பதே! இதென்ன ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹந்-தான்!' என்கிற ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹாநுஸந்த$_4$ாநமும்;

இவர் ப$_4$க்திபாரவஶ்யத்தாலே கலங்கி ஸர்வஜ்ஞத்வாதி$_3$களை மறந்து விரோத$_4$ம் பண்ணுவதாக நின்ற இரண்டு மருதுக்கும் நடுவே தவழ்ந்து சென்றதை அநுஸந்தி$_4$த்து, 'உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிரான வஸ்துவுக்கு ஒரு தீங்குவரில் செய்வதென்?' என்கிற ப்ரேமாதிஶயமும், 'ஜநநஹேதுவான கர்மஸ்பர்ஶமில்லாத வஸ்து ''ததஶ்ச த்$_3$வாத$_3$ஶே மாஸே'' (ரா.பா$_3$. 10 - 8) என்கிறபடியே பன்னிரண்டுமாஸம் க$_3$ர்ப்ப$_4$வாஸம்பண்ணி ஶத்ருக்$_3$ருஹத்திலே இருளிலே வந்து அவதரிப்பதே!' என்றும், ஒரொன்றில் மூவாறு மாஸம் மோஹித்து, ''வருந்திநான் வாசகமாலைகொண்டு'' (திருவா. 3 - 8 - 10) என்கிற படியே ஒரு சொல் எடுக்கும்போது ஒரு மலை எடுத்தாப்போலே வருந்தி. (ஏங்கி) ''என்றென்றேங்கி அழுதக்கால்'' (திருவா. 8 - 5 - 3) என்கிறபடியே அவன்திருநாமங்-களைச் சொல்லப்புக்கு ப$_3$லஹாநியாலே நடுவுநடுவே ஏங்குவது இளைப்பதாய். (தாழ்ந்த) ''அங்கே தாழ்ந்த சொற்களால்'' (திருவா. 8 - 5 - 11) என்கிறபடியே சொல்லப்புக்குச் சொல்லமாட்டாதே தரைப்பட்டு க$_3$த்$_3$க$_3$த$_3$ஸ்வரத்தோடே ''வண்டமிழ்நோற்க நோற்றேன்'' (திருவா. 4 - 5 - 10) என்று நூற்கிறவிவர் என்கிறார். (58)

59. ஸ்வாத்$_4$யாயயோக$_3$ங்களைக் கற்றும் தெளிந்தும் கண்டமை-மைப்பாலே ஓதி உணர்ந்தவர் இன்றும் ஆஶாபாஶப$_3$த்$_3$த$_4$ர்.

இனிமேல் இந்த ருஷிகளிற்காட்டில் இவர்க்கு ஸம்ஸாரத்தில் நசையறுகையாலுண்டான வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறது (ஸ்வாத்$_4$யாயயோக$_3$ங்களைக் கற்றும் தெளிந்தும் என்று தொடங்கி). வேதங்களைக் கற்றும் அதில் அர்த்த$_2$த்தைத் தெளிந்தும் யமநியமாத்$_3$யஷ்-டாங்க$_3$யோக$_3$த்தாலேயும் அவனைக்கண்டமைமைப்பாலே - ஸ்வப$_3$ாஹ்ூப$_3$லார்ஜித-மான ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத்தாலே தாங்கள் காண்கிறதாகையாலே மெய்ம்மையற்றிருக்கும்; அவிஶத$_3$மாயுமிருக்கும். அத்தாலே ''ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னா'' (திருவா. 3 - 5 - 5) என்கிறபடியே வேத$_3$ஶாஸ்த்ரங்களை ஓதி, த்யாஜ்யோபாதே$_3$யங்களை உணர்ந்திருக்கிற ருஷிகள், இன்றும் ''ஆஶாபாஶஶதைர்ப$_3$த்$_3$த$_4$ஃ காமக்ரோத$_4$பராயணஃ'' என்கிறபடியே ஸாம்ஸாரிகஸங்க$_3$பாஶப$_3$த்$_3$த$_4$ர். இவர்க்கோவென்னில் ஃ- (அவன் வழங்கும் தி$_3$வ்ய-சக்ஷுஸ்ஸாலே) ''அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும்'' (திருவா. 1 - 9 - 9) என்றும், ''தி$_3$வ்யம் த$_3$த$_3$ாமி தே சக்ஷுஃ பஶ்ய மே யோக$_3$மைஶ்வரம்'' (கீதை 11 - 8) என்றும் சொல்லுகிற படியே இவரை அமலராம்படி கடாக்ஷித்து, அவனாலே த$_3$த்தமான தி$_3$வ்யசக்ஷுஸ்ஸாலே ''நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக்-கமலந்தன்னை அயன்'' (மு.திருவ. 56) என்றும், ''கார்செறிந்த கண்டத்தான் எண்கண்ணன் காணான்'' (நா.திருவ. 73) என்றும், ''நீருடி தான் காணமாட்டாத

தாரகலசேவடி'' (நா. திருவ. 27) என்றும், ''கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திரனென்றிவர்க்கும் கட்கரிய கண்ணன்'' (திருவா. 7 - 7 - 11) என்றும், ''விதி₄ஶிவஸநகாத்₃யைர்த்₄யாது-மத்யந்ததூ₃ரம்'' (ஸ்தோ.ர. 47) என்றும் சொல்லுகிறபடியே தங்களைப்போரப்பொலிய நினைத்திருக்கும் ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களுக்கும் காணவரிதாயிருக்கிற ''அரும்பொருளாய் நின்ற அரங்கனே'' (நா. திருவ. 60) என்கிற படியே பெறுதற்கரிய ப்ரயோஜநமாய் பரத்வ-ஸௌலப்₄யவிஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனை ''கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்'' (திருவா. 10 - 4 - 9) என்கிறபடியே கண்டபோதே ''பொய்ந்நின்ற ஞானமும்'' (திருவிரு. 1) என்று தொடங்கி, ''இனி யாமுறுமை'' (திருவிரு. 1) என்று - 'அவித்₃யாதி₃களை விடுவித்தருளவேணும்' என்று இவர்தாமே அவனைக்கால்கட்டி அபேக்ஷிக்கும்படி இவர்க்கு வேறொருவரால் விடுவிக்க அரிதான ''மற்ற வன்பாசங்கள்'' (திருவா. 8 - 2 - 11) என்கிறபடியே ஸாம்ஸாரிகஸகலபாஶங்களும் ''பாசங்கள் நீக்கி'' (திருவா. 7 - 8 - 5) என்கிறபடியே அவன்தானே போக்குகையாலே நீங்கிற்று; நேராக நிவ்ருத்த-மாய்த்தென்கிறார். (59)

60. அவர்களுக்குக் காயோடென்னுமவையே த₄ாரகாதி₃கள்; இவர்க்கு எல்லாம் கண்ணனிறே.

இனிமேல் அவர்களுக்கும் இவர்க்கும் த₄ாரகாதி₃களும் வேறுபட்டபடி சொல்லுகிறது. ''காயோடு நீடுகனியுண்டு'' (திருமொழி 3 - 2 - 2) என்றும், ''வீழ்கனியுமூழிலையு-மென்னுமிவையே நுகர்ந்து'' (பெ.திருமடல்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப₂ல-மூல-பத்ர-வாயு-தோயங்களே அவர்களுக்கு த₄ாரகபோஷகபோ₄க்₃யங்கள். இவரையும் 'ருஷி' என்று கீழே சொல்லிற்றிறே. அது இவர்க்கும் ஒவ்வாதோ என்னில், ஒவ்வாது. ''உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்'' (திருவா. 6 - 7 - 1) என்கிறபடியே த₄ாரகாதி₃களுமெல்லாம் ஸர்வஸுலப₄னான ஸர்வேஶ்வரனிறே இவர்க்கு. (60)

61. அழுநீர்துளும்பக் கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய் திருமால் என்று ''எங்கே காண்கேன்'' என்னுமிவரலமாப்பு அவர்களுக்கு புத்ர-வியோக₃த்திலே.

ஆகில் இவர்க்கு ஸம்ஸாரத்தில் நசையற்றதென்றும், அவர்களுக்கு நசையற்றதில்லை என்றும் சொல்லிற்றே, அதறிந்தபடி என் என்னில், அத்தைச்சொல்லுகிறது. ''அழுநீர்துளும்ப அலமருகின்றன'' (திருவிரு. 2) என்றும், ''கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்'' (திருவா. 2 - 1 - 4) என்றுதொடங்கி, ''சிந்தைகலங்கித்திருமால் என்றழைப்பன்'' (திருவா. 9 - 8 - 10) என்றும், ''எங்கே காண்கேன் ஈன்துழாயம்மான் தன்னை'' (திருவா. 8 - 5 - 11) என்றும், ''உன்னைக்காண்பான் நானலப்பாய்'' (திருவா. 5 - 8 - 4) என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்விஶ்லேஷவ்யஸநத்தாலே கண்ணும் கண்ணீருமாய் அபரிச்சேத்யமான கடலோடு, நிர்விவரமான மலையோடு, அச்சமான ஆகாஶத்தோடு வாசியற, எங்கும் தேடி 'ஶ்ரிய:பதியே!' என்று கூப்பிட்டுப்படுகிற இவருடைய

அலமாப்பு - (அவர்களுக்கு புத்ரவியோகத்திலே) வஸிஷ்டவ்யாஸாதிகளான அவர்களுக்கு ஶக்திஶுகாதிகளாகிற புத்ரவியோகத்திலே காணலாம். (61)

62. ப₂லஸாத₄நதே₃வதாந்தரங்களில் இவர்கள்நினைவு பேச்சிலே தோன்றும்.

ப₂லஸாத₄நதே₃வதாந்தரங்களில்இவர்களிருவர்க்கும் நினைவு ஒக்குமோ என்னில், அவற்றிலுண்டான வாசி பேச்சிலே தெரியுமென்கிறார். எங்ஙனே என்னில், "பே₄ஷஜம் ப₄க₃வத்ப்ராப்தி:"(வி. பு. 6 - 5 - 59) என்று ப₄க₃வத்ப்ராப்தி ப₂லமாகவும், அதுக்கு ஸாத₄நம் கர்மஜ்ஞாநப₄க்திகள் என்றும், இந்த்₃ராதி₃தே₃வதாந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு ஈஶ்வரன் உபாஸ்யனாயிருக்குமென்றுமிறே அவர்கள் சொல்லுவது. இவரோவென்றால் "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே" (திருவா. 2 - 9 - 4) என்றும், "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்நாம்" (திருவா. 3 - 3 - 1) என்கிற கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமாகவும், அதுக்கு ஸாத₄நம் "நாகணைமிசைநம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு" (திருவா. 5 - 10 - 11) என்றும், "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்" (திருவா. 6 - 10 - 10) என்றும் சொல்லுகிற ப்ரபத்தி என்றும், தே₃வதாந்தரங்களை "உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள்" (திருவா. 4 - 6 - 10) என்றுமிறே இவரருளிச்செய்வது. (62)

63. ராமாயணம் நாராயணகதை என்று தொடங்கி க₃ங்க₃ா- க₃ாங்கே₃ய- ஸம்ப₄வாத்₃யஸத்கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய் ஶுத்₃தி₄ பண்ணு- மல் "திருமாலவன்கவி" என்ற வாயோலைப்படியே மாற்றங்களாய்ந்து கொண்டு உரியசொல் வாய்த்தவிது - வேத₃ாதி₃களில் பௌருஷ- மாநவ-கீ₃தா-வைஷ்ணவங்கள்போலே அருளிச்செயலில் ஸாரம்.

ஆக, இதுக்குகீழ் வக்த்ருவைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்று - இனிமேல் ப்ரப₃ந்த₄வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறது. அவர்கள்ப்ரப₃ந்த₄ங்களுக்கு கத₂ாந்தரப்ரஸ்தாவமுண்டு; இதுக்கில்லை என்னுநின்றுகொண்டு இதினுடைய ஸாரதமத்வம் சொல்லுகிறார் (ராமாயணம் நாராயணகதை என்று தொடங்கி). "காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நமீத்₃ருஶை: கரவாண்யஹம்" (ரா.ப₃ா. 2 - 42), "நமோ ப₄க₃வதே தஸ்மை வ்யாஸாயாமிததேஜஸே । யஸ்ய ப்ரஸாத₃ாத்₃வக்ஷ்யாமி நாராயணகத₂ாமிமாம்" (ப₄ார.ஆதி₃) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட₂மான ஸ்ரீராமாயணம் நாராயணகதை என்று தொடங்கி, கங்கையினுடைய வர்ணநமும், ஸுப்₃ரஹ்மண்யகதையும், புஷ்பகவர்ணநமுமாய், ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் நாராயணகதை என்று தொடங்கி, கங்கையினுடையவும் ஸ்ரீபீ₄ஷ்மருடையவும் உத்பத்திமுதலான பூசல்பட்டோலையாய், "அஸத்கீர்த்தநகாந்தாரபரிவர்த்தநபாம்ஸுலாம்" (ஹரிவம்ஶே) என்கிறபடியே அஸத்கீர்த்தநம்பண்ணின எச்சில்வாயானது "வாசம் ஶௌரிகத₂ாலாபக₃ங்க₃யைவ புநீமஹே" என்று ஶுத்₃தி₄ பண்ண வேண்டிற்றிறே அவர்களுக்கு. "ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி" (வி.த₄ர்மே 1) என்றும், "வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது" (மு.திருவ.

11) என்றும் சொல்லுகிற இவர்நாக்குக்கு ப$_4$க$_3$வத்$_3$வ்யதிரிக்தமான வர்ணநம் உச்சி$_2$ஷ்டமிறே.

இவருடைய ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தில் அப்படி எச்சில்வாய் ஶோத்$_3$தி$_4$பண்ணவேண்டாதே *"திருமாலவன்கவி யாதுகற்றேன்"(திருவிரு. 48)* என்று வாயோலையிட்டாப்போலே *"மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு" (திருவா. 6 - 8 - 11)* என்கிறபடியே எல்லாச் சொற்களும் புறம்பு அந்யபரங்களாயிராதே ஸர்வமும் *"உரியசொல்லாலிசைமாலைகளேத்தி" (திருவா. 4 - 5 - 6)* என்கிறபடியே அவனுக்கு ப்ராப்தமான சொல்லாய் *"வாய்த்த-வாயிரத்துள்" (திருவா. 2 - 2 - 11)* என்கிறபடியே வாச்யனுக்கு வாய்த்த ப்ரப$_3$ந்த$_4$ம்; (வேத$_3$ாதி$_3$களில்) வேத$_3$ஶாஸ்த்ரேதிஹாஸபுராணங்களில்வைத்துக்கொண்டு "வேதே$_3$ஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் த$_4$ர்மஶாஸ்த்ரேஷு மாநவம் । பா$_4$ரதே ப$_4$க$_3$வத்$_3$கீ$_3$தா புராணேஷு ச வைஷ்ணவம்" என்கிறபடியே வேதத்தில் ஸாரமான ஸ்ரீபுருஷஸூக்தம்போலேயும், த$_4$ர்மஶாஸ்த்ரத்தில் மநுப்ரணீதமானது ஸாரமானாப்போலேயும், ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் கீதை ஸாரமானாப்போலவும், புராணங்களில்வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ஸாரமானாப்போலவும், அருளிச்செயலில்வைத்துக்கொண்டு இத்திருவாய்மொழி-ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தினுடைய ஸாரதமத்வம் சொல்லிற்று. *(63)*

64. கு$_3$ருஶிஷ்யக்$_3$ரந்த$_2$விரோத$_4$ங்களை பரமதாதி$_3$களாலே பரிஹரியா-மல் செஞ்சொல், செந்தமிழ், இன்கவி, பரவி, அழைக்கும் என்று அந்யோந்யம் கொண்டாடிப்பேசிற்றேபேசும் ஏககண்ட$_2$ரில் "என்னில் மிகு" என்னுமிவருரைகொளின்மொழிகொண்டு ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$ங்கள் நிர்ணயிக்கவேண்டுகையாலே வலங்கொண்ட இதுக்குச் சேராதவை மநுவிபரீதங்கள்போலே.

ஆனால் இவ்வாழ்வார்களுடைய ப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்களும் பரஸ்பரவிருத்$_3$த$_4$ங்களாயிருக்குமோ என்ன, இவர்களெல்லாரும் ஏககண்ட$_2$ராகையாலே எல்லாம் ஏகார்த்த$_2$ப்ரதிபாத$_3$கங்க-ளுமாய், எல்லா ப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்களும் இவருடைய ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தைப் பின்செல்லும்படியான வைப$_4$வத்தை உடைத்தாய், இத்தோடு சேராத ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் த்யாஜ்யங்களா-யிருக்குமென்று இதினுடைய ப்ராமாண்யம் சொல்லுகிறது (கு$_3$ருஶிஷ்யக்$_3$ரந்த$_2$விரோத$_4$ம் என்று தொடங்கி). ருஷிகளில் கு$_3$ருஶிஷ்யர்களான வ்யாஸஜைமிநிகளில் கு$_3$ருவான வ்யாஸனுடைய க்$_3$ரந்த$_2$மான ப்$_3$ரஹ்மஸூத்ரத்துக்கு ஶிஷ்யனான ஜைமிநிக்$_3$ரந்த$_2$மான கர்மஸூத்ரத்தில் நிரீஶ்வரவாத$_3$த்தால் வந்த விரோத$_4$த்தை வ்யாஸன்தானே *"ஜைமிநி-ராசார்யோ மந்யதே"* என்று ஆப்தமாக எடுக்கையாலே இருவரும் ஏககண்ட$_2$ர்; இனி நிரீஶ்வரவாத$_3$ம் சொன்னது - வைதி$_3$கக்ரியைகளை நாஸ்திவாத$_3$ம் பண்ணுகிற பா$_3$ஹ்யரை நிராகரிக்கைக்காக பரமதத்தை அதி$_4$ஷ்டி$_2$த்துச்சொன்னானென்று பரிஹரிக்கவேண்டிற்று அங்கு. இதுக்கு அப்படிப் பரிஹரிக்கவேண்டாதபடி *"செஞ்சொற்கவிகாள்" (திருவா. 10 - 7 - 1)* என்றும், *"செந்தமிழ்பாடுவார்தாம்" (திருமொழி 2 - 8 - 2)* என்றும், *"இன்கவி பாடும் பரமகவிகள்" (திருவா. 7 - 9 - 6)* என்றும், *"பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்" (திருவா. 1 - 5 - 11)* என்றும், *"பரவித்தொழும் தொண்டர்தமக்குக்கதி" (திருமொழி 7 - 1 - 7)* என்றும், *"அழைப்பன் திருமாலை ஆங்கவர்கள் சொன்ன*

பிழைப்பில் பெரும்பெயரே பேசி'' (இ. திருவ. 50) என்றும், ''அரங்கவோ என்றழைக்கும்'' (பெரு. தி. 2 - 2) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்யோந்யம் கொண்டாடி ''பேசிற்றே பேசலல்லால்'' (திருமாலை 22) என்று ஏககண்ட$_2$ராகையாலே ஏகார்த்த$_2$ப்ரதிபாத$_3$கரான இவர்களில்வைத்துக்கொண்டு, ''என்னில் மிகுபுகழார் யாவரே'' (பெ. திருவ. 4) என்கிறபடியே தா$_3$ஸ்யஹ்ருஷ்டோக்தியை உடையரான இவருடைய ''உரைகொளின்மொழி'' (திருவா. 6 - 5 - 3) என்கிறபடியே 'அது அது' என்று வாய் புலற்றும்படியாகப் பேச்சுக்கு அவிஷயமாய், மாற்றுமுறையுமற்றிருப்பதாய், ஸ்ரீராமாயணத்திலுங்காட்டில் இனிமையை உடைத்தாயிருக்கிற இவருடைய உக்திகளைக்கொண்டு தத்வஹிதபுருஷார்த்த$_2$ங்களை ப்ரதிபாதி$_3$க்கிற வேத$_3$ாந்தமாஸ்த்ரங்களில் ஸம்மயித்தவற்றை நிர்ணயிக்கவேண்டும்படி இருக்கையாலே ''சொல் வலங்கொண்ட'' (திருவா. 3 - 8 - 11) என்கிறபடியே அர்த்த$_2$ப்ரதிபாத$_3$நஸாமர்த்$_2$யத்தை உடைத்தான இப்ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தோடு சேராதவை யாவை சில மாஸ்த்ரங்கள், அவை, ''மந்வர்த்த$_2$விபரீதா து யா ஸ்ம்ருதிஸ்ஸா ந மஸ்யதே'' என்று மநுவிபரீதமான ஸ்ம்ருதிகளைப்போலே கழிக்கப்படுகிறது. (64)

65. பா$_4$ஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்கள் ஒருங்கவிடுவர்.

ஆகையாலே 'பா$_4$ஷ்யகாரர் இப்ப்ரபந்தங்கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்களொருங்கவிடுவர்' என்கிறார். (65)

66. அதுக்கு மூலம் ''விதா$_4$யம்ச'' என்கிற பரமாசார்யவசநம்.

வேத$_3$ாந்தஸூத்ரங்களைக்கொண்டு இதிலர்த்த$_2$ங்களை க$_4$டிப்பியாதே இப்ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தைக் கொண்டு வேத$_3$ாந்தஸூத்ரங்களை க$_4$டிப்பிப்பானென் என்னில், அதுக்கடி ''விதா$_4$யம்ச'' (ஸ்தோ. ர. 20) என்கிற பரமாசார்யவசநமென்கிறார். ''வைதி$_3$காः விதா$_4$யம்ச த்வதீ$_3$யக$_3$ம்பீ$_4$ரமநோநுஸாரிணः'' என்றுகொண்டு 'இத$_3$ம் குர்யாத், இத$_3$ம் ந குர்யாத்', ''விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத'' (ப்$_3$ரு. 6 - 4 - 21), ''த்$_4$யாயத$_2$'' (மு. 2 - 2 - 6), ''உபாஸீத'' (சா$_2$. 1 - 1 - 1) என்கிற வைதி$_3$கமாஸ்த்ரங்களானவை ஐம்வர்யகைவல்யங்களால் கடக்க ஒண்ணுதபடி க$_3$ம்பீ$_4$ரமான த்வதீ$_3$யருடைய மநஸ்ஸைப்பின்செல்லுமென்றுகொண்டு பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் அருளிச்செய்கையாலே. (66)

67. ஆப்திக்கு இவர் ''சுருதி, மார்க்கண்டேயன், பார்த்தன்''என்கிற இவை வ்யாஸமநுப்$_3$ரஹ்மவாதி$_3$களை வேதம் சொல்லுமாப்போலே.

ஆனுல் பா$_4$ஷ்யகாரருட்பட ப்$_3$ரஹ்மஸூத்ரங்களில் ஸந்தேஹார்த்த$_2$ங்களையும் இதுகொண்டு நிர்ணயிக்கும்படியான ஆப்தியையுடைய இப்ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்துக்கு இவர் வேறே சிலரை ஆப்தராக எடுப்பானென் என்னில்; வேதந்தான் ஆப்ததமமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஆப்திக்கு ''ஸஹோவாச வ்யாஸः பாராமர்யः'' (யஜு. அரு.), ''யத்$_3$வை கிஞ்ச மநுரவத$_3$த், தத்$_3$பே$_4$ஷஜம்'' (யஜு. 2 - 2 - 10) என்றும், ''ப்$_3$ரஹ்மவாதி$_3$நோ

வத$_3$ந்தி'' (யஜு॰. 1 - 7 - 1) என்றுமெடுத்தாப்போலே இவரும், ''உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்'' (திருவா. 1 - 1 - 7) என்றும், ''மார்க்கண்டேயனும் கரியே'' (திருவா. 5 - 2 - 7) என்றும், ''பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த'' (திருவா. 2 - 8 - 6) என்றும் ஆப்த்யதிஶயத்துக்காக எடுத்தார் என்கிறார். (67)

68. ப$_4$ாரதகீ$_3$தைகளின் வேதே$_3$ாபநிஷத்த்வம்போலே இதுவும் வ்யாக்$_2$யையாலும் வேத$_3$ரஹஸ்யமாம்.

கீழே இதுக்கு வேத$_3$ரஹஸ்யத்வம் சொல்லிற்று; இப்படியிருக்க இத்தை க்$_3$ரந்த$_2$ஸ்த$_2$மாக்கி வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணப்படாநின்றது {இது உபப்$_3$ரும்ஹணஸமமானால் வேத$_3$வ்யாக்$_2$யாநமாம் - பா}. அப்போது வேத$_3$த்வத்துக்கும் ரஹஸ்யத்வத்துக்கும் கொத்தை வாராதோ என்னில், ப்ரஸித்$_3$த$_4$-லிகி$_2$த-படி$_2$த-பாடங்களான மஹாப$_4$ாரதத்துக்கும் ஸ்ரீகீ$_3$தைக்கும் ''வேத$_3$ாநத்$_4$யாபயாமாஸ மஹாப$_4$ாரதபஞ்சமாந்'' (வி.பு) என்றும், ''ப$_4$க$_3$வத்$_3$கீ$_3$தாஸு உபநிஷத்ஸு''(கீ. 1) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவையிரண்டுக்கும் வேத$_3$த்வ-உபநிஷத்த்வங்கள் உண்டானாப்போலே இதுவும் லிகி$_2$த-படி$_2$தங்களாய்ப் போந்ததேயாகிலும் வேத$_3$த்வமும் ரஹஸ்யத்வமும் உண்டாமென்கிறார். (68)

69. உத$_3$ாத்தாதி$_3$-பத$_3$-க்ரம-ஜடா-வாக்ய-பஞ்சாதி-பாத$_3$-வ்ருத்த-ப்ரஶ்ந-காண்ட$_3$-அஷ்டக-அத்$_4$யாய- அம்ஶ-பர்வாத்$_3$யலங்காரங்கள் போலே, எழுத்து, அசை, சீர், பந்தம், அடி, தொடை, நிரைநிரை, ஓசை, தளை, இனம், யாப்பு, பா, துறை, பண், இசை, தாளம், பத்து, நூறு, ஆயிரம் முதலான செய்கோலம் இதுக்குமுண்டு.

ஆக, இப்ப்ரப$_3$ந்த$_4$ம் வேத$_3$த்தோடும், உபப்$_3$ரும்ஹணத்தோடும் துல்யமென்றீர், அவையிரண்டுக்குமுள்ள உத$_3$ாத்தாதி$_3$களான வேத$_3$லக்ஷணங்களும், அத்$_4$யாயாம்ஶபர்வாதி$_3$களான உபப்$_3$ரும்ஹணலக்ஷணங்களும் இதுக்குமுண்டோ என்னில், த்$_3$ரமிடோ$_3$பநிஷத்$_3$விஹிதங்களாய், ''செய்கோலத்தாயிரம்'' (திருவா. 4 - 1 - 11) என்கிறபடியே 'எழுத்து, அசை, சீர்' என்று இத்யாதி$_3$களான அலங்காரங்கள் இதுக்குமுண்டென்கிறார் (உத$_3$ாத்தாதி$_3$ என்று தொடங்கி). ப$_4$ாஷாநுகு$_3$ணமாயும், வேத$_3$ாநுகு$_3$ணமாயுமிறே லக்ஷணங்களிருப்பது, ஆகையாலே அந்த ப$_4$ாஷாநுகு$_3$ணமான லக்ஷணங்களை அருளிச்செய்தது. (69)

70. அத$_2$வா வேத$_3$வேத்$_3$யந்யாயத்தாலே பரத்வபரமுதுவேதம் வ்யூஹவ்யாப்த்யவதரணங்களில் ஓதின நீதி கேட்ட மநு படுகதைகளாய் ஆகமூர்த்தியில் பண்ணிய தமிழானவாறே வேதத்தை த்$_3$ராவிட$_3$மாகச் செய்தாரென்னும்.

ஆக இதுக்குக்கீழ் வேத$_3$த்தினுடையவும், தது$_3$பப்$_3$ரும்ஹணத்தினுடையவும்

ஸ்த$_2$ாநத்திலேயாக்கி அவற்றினுடைய ஶப்$_3$த$_3$லக்ஷணங்களும் அர்த்த$_2$லக்ஷணங்களும் அருளிச்செய்தார். இனிமேல் ப்ரமேயபூ$_4$தனான ஸர்வஸ்மாத்பரனுடைய அவதாரபரம்பரையில் எல்லையான அர்ச்சாவதாரம்போலே ப்ரமாணவேத$_3$ாவதாரத்தினுடைய எல்லை இத்திருவாய்மொழி என்கிறார் (அத$_2$வா வேத$_3$வேத்$_3$யந்யாயத்தாலே என்று தொடங்கி). (அத$_2$வா) என்றது - கீழ்ச்சொன்ன யோஜனையொழிய யோஜநாந்தரமென்கை. "வேத$_3$வேத்$_3$யே பரே பும்ஸி ஜாதே த$_3$ஶரத$_2$ாத்மஜே । வேத$_3$: ப்ராசேதஸாத$_3$ாஸீத் ஸாக்ஷாத்$_3$ராமாயணாத்மநா" (ரா. ப$_3$ா.) என்கிறபடியே வேத$_3$வேத்$_3$யனான பரமபுருஷன் த$_3$ஶரத$_2$புத்ரனாய் வந்தவதரித்தவிடத்தில் அபௌருஷேயமான வேதமும் ஸ்ரீவால்மீகி பகவான்பக்கலிலே ஸ்ரீராமாயணமாய் வந்தவதரித்ததென்கிற ந்யாயத்தாலே. (பரத்வ-பரமுதுவேதம்) "முதுவேதமுதல்வனுக்கு" (திருவா. 1 - 6 - 2) என்கிற ப்ரத்வப்ரதிபாத$_3$-கமான பழைய வேதம். இத்தால் நித்யநிர்தோ$_3$ஷமாய், அபௌருஷேயமாய் ப்$_4$ரமவிப்ரலம்ப$_4$ாதி$_3$தோ$_3$ஷரஹிதமான வேதம் என்றபடி.

அந்த பரத்வந்தானே வ்யூஹவிப$_4$வித்த அவஸ்தை$_2$யில் அந்த வேதந்தானே "பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயணஸ்ஸ்வயம்" (ப$_4$ார. மோ.) என்றும், "ஓதினாய் நீதி" (இ. திருவ.48) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவனருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஶாஸ்த்ரமாய் வந்தவதரித்தும், அந்தர்யாமியான அவஸ்தை$_2$யில் "கேட்ட மனுவும்" (நா.திருவ. 76) என்கிறபடியே ஆசாரவ்யவஹாரப்ராயஶ்சித்தங்களுக்கு ப்ரகாஶகமான மந்வாதி$_3$-ஸ்ம்ருதிகளாயும், ராமக்ருஷ்ணாத்$_3$யவதாரங்களில் வந்தவாறே "பாட்டும் முறையும் படுகதையும்" (நா. திருவ. 76) என்கிறபடியே வேதங்கள்தான் இதிஹாஸாதி$_3$களானாப் போலேயும், "ஆகமூர்த்தியாயவண்ணம்" (திருச்ச. 17) என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரன் ஆஶ்ரிதஹ்ருத$_3$யாநுகு$_3$ணமாக "தமருகந்ததெவ்வுருவம்"(மூ.திருவ. 45) என்கிறபடியே த்$_3$ரவ்ய-நாம-ரூப-ஆஸந-ஶயந-தே$_3$ஶ-கால-அதி$_4$காய-போ$_4$ஜநாதி$_3$ஸகலவ்யாபாரங்களையும் ஆஶ்ரிதஹ்ருத$_3$யாநுகு$_3$ணமாக்கிக்கொண்டு ஸர்வஸுலப$_4$மான அர்ச்சாவதாரமான-விடத்தில் ப்ரமாணமும் அப்படியே ப்ரமேயம்போலே ஸர்வஸுலப$_4$மாய் ஸர்வாதி$_4$கார-மாம்படி த்$_3$ரவிட$_3$ஸம்ஹிதையாக ப்ராப்தமாகையாலே "பண்ணிய தமிழ்மாலை" (திருவா. 2 - 7 - 13) என்கிறபடியே வேதத்தைத் திருவாய்மொழியாகச் செய்தருளினார் என்னவுமாம் என்கிறார். அந்த வேதம் முதலானவை எல்லாத்திலும் எல்லாம் சொல்லிற்றேயாகிலும் ஒன்றுக்கொன்றிலே நோக்காகக்கடவது. (70)

71. மண்ணாடின ஸஹ்யஜலம் தோதவத்திச்சங்கணித்துறையிலே துகில்வண்ணத்தெண்ணீராய் அந்தஸ்த$_2$த்தைக்காட்டுமாப்போலே அல்பஶ்ருதர் கலக்கின ஶ்ருதி நன்ஞானத்துறைசேர்ந்து தெளிவுற்று ஆழ்பொருளை அறிவித்தது.

ஆனால் இப்படி பரத்வப்ரதிபாத$_3$கமானவேதம் அவஸ்த$_2$ாந்தரப$_4$ாக்காயுள்ளவளவில் ப்ரமேயப்ரகாஶகமாகவற்றோ என்ன, இவ்வவஸ்தை$_2$யிலே யத$_2$ாவாக ப்ரகாஶிக்கும் என்னுமிடத்தை த்$_3$ருஷ்டாந்தமுகத்தாலே பேசுகிறார் (மண்ணாடின ஸஹ்யஜலம் என்று தொடங்கி). மண்ணாடின ஸஹ்யஜலமாவது - "தோதவத்தித்தூய்மறையோர் துறை

படிய'' (பெரியா. 4 - 8 - 1) என்றும், ''பொருநல் சங்கணிதுறை'' (திருவா. 10 - 3 - 11) என்றும் சொல்லுகிற துறைகளிலே ''துகில்வண்ணத்தூநீர்ச்சேர்ப்பன்'' (திருவா. 7 - 2 - 11) என்றும், ''தெண்ணீர்ப்பொன்னி'' (பெருமா. தி. 1 - 1) என்றும் சொல்லுகிறபடியே தெளிந்த நீராய்த் தனக்குள்ளே கிடக்கிற பத₃ார்த்த₂ங்களை ப்ரகாஶிப்பிக்குமாப்போலே, அல்பஶ்ருதர் கலக்கின ஶ்ருதி - ''இதிஹாஸபுராணாப்₄யாம் வேத₃ம் ஸமுபப்₃ரும்ஹயேத்। பி₃பே₄த்யல்பஶ்ருதாத்₃வேத₃ஃ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி'' (ப₄ார. ஆதி₃) என்கிறபடியே அல்பஶ்ருதராயிருக்குமவர்கள் ஒரு ஶ்ருதிவாக்யத்தைப்பிடித்து இதுக்குப்பொருள் த்₃வைதமென்றும், அத்₃வைதமென்றும், த்₃வைதாத்₃வைதமென்றும் இப்படி ப₃ஹு-ப்ரகாரமாகக்கலக்க, கலங்கின ஶ்ருதியானது - (நன்ஞானத்துறைசேர்ந்து) ''ரமணீயம் ப்ரஸந்நாம்பு₃ ஸந்மநுஷ்யமநோ யத₂ா'' (ரா. ப₃ா. 2 - 5) என்றும், ''காலேநன் ஞானத்-துறை'' (திருவிரு. 93) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஞானத்துறையான இவ்வாழ்வார்-பக்கலிலே சேர்ந்து, (தெளிவுற்று ஆழ்பொருளை அறிவித்தது) ''தெளிவுற்றவாயிரம்'' (திருவா. 7 - 5 - 11) என்கிறபடியே ப்ரஸந்நக₃ம்பீ₄ரமான ஆயிரம்பாட்டாய், ''அறிவித்தேனாழ்பொருளை'' (நா. திருவ. 1) என்கிறபடியே அக₃ாத₄மாய் பரமரஹஸ்ய-மான அர்த்த₂விஶேஷங்களையெல்லாம் யத₂ாத₃ர்ஶநம் பண்ணுவிக்குமென்கிறார். (71)

72. மேக₄ம் பருகின ஸமுத்₃ராம்பு₃போலே நூற்கடல்சொல் இவர் வாயனவாய்த்திருந்தினவாறே ஸர்வத₃ா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே.

இனிமேல் அந்த ப்ரத₄ாநமான வேதத்திற்காட்டிலும் இதினுடைய அவதாரரூபமான திருவாய்மொழிக்கு இவருடைய ஸ்பர்ஶத்தாலே வந்த ஏற்றம் சொல்லுகிறது (மேகம் பருகின என்று தொடங்கி). ஸமுத்₃ரஜலம் விரஸதையையுடைத்தாய் தத₃ந்தர்க₃தமான பத₃ார்த்த₂ங்களுக்கே உபஜீவ்யமாய், புறம்புள்ளார்க்கு உபஜீவ்யமன்றியிலே இருப்பதாய், அபர்வணி ஸ்பர்ஶிக்கைக்குக் காலநியதியையுமுடைத்தாயிருக்கும். அந்த ஸமுத்₃ரஜலத்தை மேகமானது பாநம் பண்ணி ஜகத்திலே வர்ஷிக்க அந்த மேக₄ஸ்பர்ஶத்-தாலே அதினுடைய விரஸதையும், ஸ்பர்ஶகாலநியதமும் போய், ஸர்வஜநபோ₄க்₃ய-முமாமாப்போலே, ப₄க₃வத்ஸ்வரூபாநுரூபகு₃ணவிபூ₄திகளை ப்ரதிபாதி₃க்கிற வேதம் ப₄க₃வத்₃விபூ₄திபூ₄தரான தே₃வதாந்தரங்களை ப்ரதிபாதி₃க்கையாகிற விரஸதையை உடைத்தாய், வேத₃ாதி₄காரிகளான த்ரைவர்ணிகர்க்கே அத்₄யேதவ்யமாகையாலே அதி₄க்ருதாதி₄காரமுமாய் அத்₄யயந-அநத்₄யயந-காலநியதியையுமுடைத்தாயிருக்கும். ''நூற்கடல்'' (மு. திருவ. 32) என்கிறபடியே அபரிச்சேத்யமான அந்த வேதமாகிற ஶாஸ்த்ரத்திலுண்டான அர்த்த₂விஶேஷங்கள் ''இவள்வாயனகள்திருந்தவே'' (திருவா. 6 - 5 - 7) என்கிறபடியே இவருடைய வாக்₃க₃தமாய்க்கொண்டு கட்டளைப்பட்டவாறே ப₄க₃வத்₃வ்யதிரிக்தப்ரஶம்ஸாபரதையாகிற விரஸதையும்போய் ''அத்₄யேதவ்யம் த்₃விஜஶ்ரேஷ்டை₂ர்வேத₃ரூபமித₃ம் க்ருதம் । ஸ்த்ரீபி₄ஶ்ஶூத்₃ராதி₃பி₄ஶ்சைவ தேஷாம் முக்திஃ கரே ஸ்தி₂தா'' (பாஞ்ச.) என்கிறபடியே ஸார்வாதி₄காரமுமாய் ஸர்வகாலாத்₄யே-தவ்யமுமாயிருக்கும். (72)

73. ம்ருத்₃க₄டம் போலன்றே பொற்குடம்.

ஸமுத்$_3$ரஜலத்தையும்தத்கார்யமான மேகம் பருகின ஜலத்தையும் அதி$_4$க்ருதாதி$_4$காரமான வேதத்துக்கும் தத்கார்யமான திருவாய்மொழிக்கும் த்$_3$ருஷ்டாந்தமாக்கிஞல் காரணம் போலே கார்யமும் அதி$_4$க்ருதாதி$_4$காரமாயிருக்குமோ என்னில், அப்படியிராது, ஸர்வாதி$_4$-காரமாய், ஸுலப$_4$மாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்குமென்கிருர் (ம்ருத்$_3$க$_4$டம் போலன்றே பொற்குடம் என்று). ம்ருத்$_3$க$_4$டமானது தொடுமவர்களே தொடுமித்தனை போக்கி எல்லார்க்கும் தொடவொண்ணுதிறே. அங்ஙனன்றிக்கே பொற்குடம் பார்த்தி$_2$வ-மாயிருக்கச்செய்தேயும் எல்லார்க்கும் ஸ்பர்ஶிக்கவுமாய், ஸுலப$_4$முமாய், ஸ்ப்ருஹ-ணீயமுமாயிருக்கும். ஆகையாலே அதி$_4$க்ருதாதி$_4$காரமான வேதந்தான் திருவாய்மொழி-யான அவஸ்தை$_2$யை ப$_4$ஜித்தாலும் ஸர்வாதி$_4$காரமுமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமுமா-யிருக்குமென்கிருர். (73)

74. பெரும்புறக்கடலும், ஶ்ருதிஸாக$_3$ரமும் அலைத்தாழ்ந்து ஓடு-மிடங்களில் அயோக்$_3$யர்க்குச் சமைத்த மடுவும், சாய்கரகமும் மாநமேயசரமம்.

ஸர்வஸுலப$_4$மாய் ஸர்வாதி$_4$காரமான அர்ச்சாவதாரத்தையும் திருவாய்மொழியையும் கீழ் ''பரத்வபரமுது வேதம்'' என்று ப்ரஸ்துதமான ப்ரமாணப்ரமேயங்களை ''பெரும்புறக் கடலும்'' ''ஶ்ருதிஸாக$_3$ரமும்'' என்று பராமர்ஶித்து, அவற்றினுடைய எல்லையான அர்ச்சாவதாரமும் திருவாய்மொழியும் கீழ்ச்சொன்ன பரத்வாதி$_3$களுக்கும் வேதம் முதலான ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் அயோக்$_3$யராஞர்க்கும் அநுப$_4$வ்யமாம்படி சரமமா-யிருக்கும் என்கிருர்.

(பெரும்புறக்கடலும் ஶ்ருதிஸாக$_3$ரமும்) அபரிச்சே$_2$த்$_3$யமான ப்ரமாணப்ரமேயங்கள்; அவையாவன - பரத்வமும் பரத்வப்ரதிபாத$_3$கமான வேதமும். அவற்றுக்குடலாஞல் அலையக்கடவதிறே. அலைகையாவது - பரவாஸுதேவர்பக்கல்நின்றும் பிறந்த ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்நாதி$_3$களான வ்யூஹமும் தத்ப்ரதிபாத$_3$கமான ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர-ஶாஸ்த்ரமும். (ஆழ்ந்து) ''யமாத்மா ந வேத$_3$'' (ப்$_3$ரு. 5 - 7 - 22) என்று சொல்லுகிற அந்தர்யாமித்வமும், தத்பரமான மந்வாதி$_3$ஸ்ம்ருதிகளும். (ஓடுமிடம்) ராமக்ருஷ்ணுத்$_3$ய-வதாரங்களும் தத்ப்ரகாஶகங்களான இதிஹாஸங்களும்; இவை தே$_3$ஶ-கால-இந்த்$_3$ரிய-விப்ரக்ருஷ்டங்களாகையாலே பரத்வாதி$_3$களை அநுப$_4$விக்க யோக்$_3$யரல்லாதவர்களுக்கு அப்படி தே$_3$ஶகாலவிப்ரகர்ஷமுமின்றிக்கே பெருகின ஆற்றில் மடுப்போலே ஸர்வ-ஸுலப$_4$முமாய், ருசிஜநகமுமாய், ஶ்ரமஹரமுமாய், ஸர்வஜநபோ$_4$க்$_3$யமுமாய், ஸர்வா-பாஶ்ரயமுமான அர்ச்சாவதாரமும், வேத$_3$ாதி$_3$களுக்கு யோக்$_3$யராயிருக்கிறவர்களுக்கு சாய்கரகம்போலே ஸுகரமுமாய், ஸர்வாதி$_4$காரமுமான திருவாய்மொழியும் ப்ரமாண-ப்ரமேயங்களினுடைய சரமமென்கிருர். ஆக, இத்தால் ''பரத்வபரமுதுவேதம்'' என்று தொடங்கின அர்த்த$_2$ங்களை உபபாதி$_3$த்து அவ்வர்த்த$_2$த்துக்கெல்லை அர்ச்சாவதாரமும் திருவாய்மொழியுமென்று நிக$_3$மித்தாராய்த்து. (74)

75. வீட்டின்ப-இன்பப்பாக்களில் த்$_3$ரவ்யப$_4$ாஷாநிருபணஸமம்

இன்பமாரியிலாராய்ச்சி.

ஆக, ப்ரமாணப்ரமேயங்களை ஸஹபடித்து இந்த ப்ரஸங்கத்திலே இவற்றோடே சேர்த்து ப்ரமாத்ருவைப$_4$வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (வீட்டின்பமென்று தொடங்கி). மேலெல்லாம் இதில் ப்ரமாணப்ரமேயங்களினுடைய எல்லையான அர்ச்சாவதாரத்தினுடையவும், திருவாய்மொழியினுடையவும் த்$_3$ரவ்யப$_4$ாஷாநிரூபணத்தோடொக்குமென்று இவற்றை ஸித்$_3$த$_4$வத்கரித்து இவற்றோடொக்கும் ப்ரமாதாக்களின் ஜந்மநிரூபணம் என்கிறார் (வீட்டின்பமித்யாதி$_3$). "கனிவார் வீட்டின்பமே" (திருவா. 2 - 3 - 5) என்கிறபடியே அவன் என்றால் உள்கனிந்திருக்கிறவர்களுடைய க்$_3$ருஹங்களிலே வந்து இன்பத்தை அளிக்கும் அர்ச்சாவதாரத்தினுடையவும், "அந்தமிழினின்பப்பாவினை" (பெருமா.திரு. 1 - 4) என்றும் சொல்லுகிற ரஸாவஹமான திருவாய்மொழியினுடையவும் த்$_3$ரவ்ய-நிரூபணத்தோடும் ப$_4$ாஷாநிரூபணத்தோடும் ஒக்கும் என்றும், "அடியார்க்கின்பமாரி" (திருவா. 4 - 5 - 10) என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் திருவாய்மொழி-முகத்தாலே ஆநந்த$_3$ாவஹமான ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களை வர்ஷிக்கும் மேகமான ஆழ்வா-ருடைய திருவவதாரத்தில் ஆராய்ச்சியுமென்கிறார். அர்ச்சாவதாரத்தில் த்$_3$ரவ்ய-நிரூபணநிஷேத$_4$ம் ப$_3$ஹுப்ரமாணஸித்$_3$த$_4$ம். அத்தோடே சேர்த்துச்சொல்லுகையாலே திருவாய்மொழியினுடைய ப$_4$ாஷாநிரூபணம் பண்ணலாகாதென்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$மாய்த்து. "ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத்$_3$ப்$_3$ராஹ்மணேந நரோத்தம । ப$_4$ாஷாகா$_3$நம் ந கா$_3$தவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்" (லைங்கே$_3$ உ. 3 - 44) என்றிறே மநுவும் சொன்னது. அப்படியாகிறது - அர்ச்சாவதாரத்தில் த்$_3$ரவ்யநிரூபணநிஷேத$_4$த்துக்கு ப்ரமாணமென் என்னில்; "அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநம் வைஷ்ணவே ஜாதிசிந்தநம் । மாத்ருயோநிபரீக்ஷா-யாஸ்துல்யமாஹுர்மநீஷிண:" (பாஞ்ச.) என்றும், "யோ விஷ்ணோ: ப்ரதிமாகாரே லோஹபா$_4$வம் கரோதி வை । யோ கு$_3$ரௌ மாநுஷம் ப$_4$ாவம் உபௌ$_4$ நரகபாதிநௌ" (ப$_4$க$_3$வச்சா$_2$ஸ்த்ரே) என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (75)

76. பேச்சுப்பார்க்கில் கள்ளப்பொய்ந்நூல்களும் க்$_3$ராஹ்யங்கள்; பிறவி பார்க்கில் அஞ்சாமோத்தும் அறுமூன்றும் கழிப்பனும்.

ஆகிலும் த்$_3$ராவிட$_3$ப$_4$ாஷையாயிராநின்றதே, அது க்$_3$ராஹ்யமாம்படி எங்ஙனே என்னில்; (பேச்சுப்பார்க்கில்) ப$_4$ாஷாமாத்ரமே அங்கீ$_3$கார-அநங்கீ$_3$காரஹேதுவாகில், (கள்ளப் பொய்ந்நூல்களும் க்$_3$ராஹ்யங்கள்) "வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியா-ரென்றிவர் ஓதுகின்ற கள்ளநூல்தன்னையும்" (திருமொழி 9 - 7 - 9) என்றும், "பொய்ந்-நூலை மெய்ந்நூல்" (திருமொழி 3 - 5 - 2) என்றும் சொல்லுகிற பா$_3$ஹ்யஶாஸ்த்ரங்களும் குத்$_3$ருஷ்டிஶாஸ்த்ரங்களும் அங்கீ$_3$கரிக்கப்படும். அவற்றுக்கு அப்படி ஶிஷ்டாசார-மில்லாமையாலும், இத்தை ஶிஷ்டரானவர்கள் பரிக்$_3$ரஹிக்கையாலும் ப$_4$ாஷாவதி$_4$-மாத்ரமே பரிக்$_3$ராஹ்ய-அபரிக்$_3$ராஹ்யதாஹேதுவாக ஒண்ணாது.

ஆனாலும் ப்ரப$_3$ந்த$_4$கர்த்தா சதுர்த்த$_2$வர்ணோதி$_4$காரியாயிராநின்றாரே? ப்ரப$_3$ந்த$_4$மும் ப்ரதிபாத்$_3$யவஸ்துவும் விலக்ஷணமேயாகிலும் கர்த்ருமாந்த்$_3$யத்தாலே ப்ரப$_3$ந்த$_4$மாந்த்$_3$ய-

மும் பிறக்குமே என்ன (பிறவிபார்க்கில் அஞ்சாமோத்தும் அறுமூன்றும் கழிப்பனும்) என்கிறார். (பிறவிபார்க்கில்) இதுக்கு வக்தாவான ஆழ்வாருடைய ஜந்மத்தையிட்டுக் கழிக்கப்பார்க்கில், வலைச்சிவயிற்றிலே பிறந்த வ்யாஸன் சொன்ன பஞ்சமவேதமான மஹாபா$_4$ரதமும், இடைச்சேரியிலே பிறந்த க்ருஷ்ணனருளிச்செய்த ஷட்கத்ரயாத்மகமான ஸ்ரீகீதையும் கழியுண்ணும். (76)

77. க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணத்$_3$வைபாயநோத்பத்திகள் போலன்றே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணதத்வஜந்மம்.

ஆக, இதுக்குக் கீழ் க்ருஷ்ணத்$_3$வைபாயநனை வ்யாஸனோடும், க்ருஷ்ணனோடும் உண்டான ஜந்மஸாத$_4$ர்ம்யம் சொல்லி, "க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணத்$_3$வைபாயநோத்பத்திகள் போலன்றே" என்று - இனிமேல் வைத$_4$ர்ம்யம் சொல்லுகிறது. எங்ஙனே என்னில்; இடைச்சிவயிற்றிலே பிறந்த க்ருஷ்ணனுடையவும் வலைச்சிவயிற்றில் பிறந்த க்ருஷ்ணத்$_3$வைபாயநனுடையவும் {உத்பத்திபோலன்றே, இவர்} திருவவதாரம் ; இவ்வளவேயோ, இவ்வாழ்வாருடைய திருவவதாரத்தையும் அவர்களுடைய ஜந்மத்தையும் நிரூபித்தால் இத்தோடு அவை நேர்நில்லாது. ஆகையால் இவர்க்கு அவர்கள் ஸத்$_3$ருமரல்லர். (77)

78. பெற்றும் பேறிழந்தும் கன்னிகையானவளும் எல்லாம் பெற்றுளாயும், தத்துக்கொண்டாள், என்பர்நின்றார் என்னுமளவும் நெடுங்காலமும் நங்கைமீர் என்னுமிவர்க்கு நேரன்றே.

இவர்களுடைய உத்பத்திப்ரகாரங்களையும் ஸ்த$_2$லங்களையும் விசாரித்தால் அவையும் வாசாமகோ$_3$சரம் என்கிறார் மேல் (பெற்றும் பேறிழந்தும் என்று தொடங்கி). "தேவகி பெற்ற" (பெரியா. 1 - 3 - 17) என்கிறபடியே ஸ்ரீதேவகிப்பிராட்டி க்ருஷ்ணனைப் பெற்றுவைத்து, "திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன்" (பெருமா.தி.7 - 5) என்கிறபடியே அவனுடைய பா$_3$ல்யரஸம் அநுப$_4$விக்கப் பெற்றிலளிறே. வ்யாஸனைப்பெற்ற அநந்தரம் "புநஃ கந்யா ப$_4$விஷ்யதி" (பா$_4$ர.) என்று ஸ்ரீபராமரபகவான் சொல்ல மீண்டும் கந்யகையான மத்ஸ்யக$_3$ந்தி$_4$யும் அவனுடைய பா$_3$ல்யரஸம் அநுப$_4$விக்கப்பெற்றிலள். (எல்லாம் பெற்றாளாயும்) "எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே" (பெருமா.தி. 7 - 5) என்கிற யசோதையும் க்ருஷ்ணனுடைய பா$_3$ல்யசேஷ்டிதங்களெல்லாம் அநுப$_4$விக்கப் பெற்றாளேயாகிலும், "தத்துக்கொண்டாள்கொலோ" (பெரியா.2 - 1 - 7) என்றும், "உன்னை என்மகனே என்பர் நின்றார்" (பெரியா. 3 - 1 - 3) என்றும் - தானும் பிறரும் மங்கிக்கும்படியாயிருக்கும். இவருடைய உத்பத்தி - அங்ஙனன்றிக்கே "நெடுங்காலம் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற" (திருவிரு. 37) என்றும், "நங்கைமீர் நீருமோர் பெண்பெற்று நல்கினீர்" (திருவா. 4 - 2 - 9) என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிபூர்ணைகளான நீங்களும் சில பெண்களைப்பெற்று வளர்த்திகோளல்லீகோளோ, ப$_4$க$_3$வல்லாஞ்ச$_2$நாதி$_3$களை தி$_3$வாராத்ரவிப$_4$ராக$_3$மற வாய்புலற்றும்படியான என் பெண்பிள்ளைக்கு ஸத்$_3$ருமமுண்டோ என்கையாலே இவர்க்கும் அவர்களுக்கும்

அத்யந்தவைஷம்யம் சொல்லிற்று. (78)

79. மீநநவநீதங்கள் க$_3$ந்தி$_4$க்குமிடமும் வெறிகொள்துழாய் கமழுமிடமும் தன்னிலொக்குமோ.

மத்ஸ்யக$_3$ந்த$_4$த்தையுடைய வ்யாஸன் பிறந்தவிடமும், நவநீதக$_3$ந்தி$_4$யான க்ருஷ்ணன் பிறந்தவிடமும் - "வெறிகொள்துழாய் மலர்நாறும் வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற" (திருவா. 4 - 4 - 3) என்கிற ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$க$_3$ந்தி$_4$யான ஆழ்வார் திருவவதரித்த இடத்துக்கு ஸத்$_3$ருஶமன்றே. (79)

80. ஆற்றில் துறையில் ஊரிலுள்ள வைஷம்யம் வாசாமகோ$_3$சரம்.

வ்யாஸனுக்கு உத்பத்திஸ்த$_2$லமான அஶிஷ்டபரிக்$_3$ரஹமுடைய க$_3$ங்க$_3$ாநதிக்கும், அதில் ஓடத்துறைக்கும், அவ்விடத்தில் வலைச்சேரிக்கும், க்ருஷ்ணோத்பத்திஸ்த$_2$லமான க்ருஷ்ண-ஜலப்ரவாஹமான யமுநாநதிக்கும், காளியவிஷதூ$_3$ஷிதமான அதில் துறைக்கும், "கறவைகள் பின்சென்று" என்கிறபடியே 'பசுக்கள்தான் ஸர்வஜ்ஞும்' என்னும்படி அறிவுகேடரான இடையர் வர்த்திக்கிற இடைச்சேரிக்கும் ஆகிய இவற்றுக்கும், மூக்தாப$_2$லப்ரஸவோந்முக$_2$ஶங்க$_2$ஸமூஹங்களுக்கு வாஸஸ்த$_2$ாநமான தாம்ரபர்ணி நதிக்கும் ஶுத்$_3$த$_4$ஸ்வப$_4$ாவமாயிருக்கிற அந்த ஶங்கங்கள்சேருகிற திருச்சங்கணித் துறைக்கும், "நல்லார் நவில் குருகூர்" (திருவிரு. 100) என்கிறபடியே ஸத்துக்களாலே கொண்டாடப் படுமதாய் "சயப்புகழார் பலர் வாழும் தடங்குருகூர்" (திருவா. 3 - 1 - 11) என்கிறபடியே ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்த புகழை உடையராய், ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வம் பண்ணி வாழ்கிற ஜ்ஞாநாதி$_4$கர் பலரும் வர்த்திக்கிற திருக்குருகூர்க்குமுண்டான வைஷம்யம் பேச்சுக்கு அவிஷயமாயிருக்கும். ஆக, க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணத்$_3$வைபாயநோத்பத்தி என்று தொடங்கி, இவ்வளவாக, அவர்களவதாரத்தோடு இவருடைய அவதாரத்துக்குண்டான ஸாத$_4$ர்ம்யவைத$_4$ர்ம்யங்கள் சொல்லிற்று. (80)

81. தே$_3$வத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஔிவரும் ஜந்கள்போலே ப்$_3$ரஹ்மஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டைநாளில் பிறவி உண்ணுட்டுத்தேசிறே.

இனிமேல், இப்படி ஆழ்வார் தாழ்ந்த வர்ணத்திலே அவதரித்தாரேயாகிலும், மிகவும் தேஜஸ்ஸு உண்டாமென்கிறார். எங்ஙனே என்னில், ஸர்வேஶ்வரன் லோகஸம்ரக்ஷ-ணார்த்த$_2$மாக அவதரித்தவிடத்தில் பரத்வஶங்கையும் அஸஹ்யமாம்படி தாழ்ந்தவதரிக்க, தேஜஸ்ஸு அதிஶயித்திருக்குமாப்போலே ப$_4$ாக$_3$வதத்வரஹிதமான உத்க்ருஷ்டஜந்மமும் அவத்$_3$யம் என்றிருக்கிறவர்களுக்கு ஜந்மாதி$_3$களால் வருகிற அஹங்காரமின்றிக்கே கைங்கர்யமே நிரூபகமான குலங்களில் ஜந்மம் நித்யவிபூ$_4$தியிலும் தேஜஸ்கரம் என்கிறார் (தே$_3$வத்வம் என்று தொடங்கி).

(தே$_3$வத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு) ராவணவத$_4$ாநந்தரம் ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$கள் "ப$_4$வாந் நாராயணோ தே$_3$வ:" (ரா.யு. 120 - 13) என்றவது - திருவுள்ளத்துக்கு அஸஹ்யமாய், "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் த$_3$ஶரத$_2$ாத்மஜம்" (ரா. யு. 120 - 11) என்றும், கோ$_3$வர்த்த$_4$நோத்த$_4$ரணாநந்தரம் அந்த அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்கண்டு ஆஶ்சர்யப்பட்ட இடையர் "பா$_3$லத்வஞ்சாதிவீர்யஞ்ச ஜந்ம சாஸ்மாஸ்வஶோப$_4$நம் । தே$_3$வோ வா தா$_3$நவோ வா த்வம் யக்ஷோ க$_3$ந்த$_4$ர்வ ஏவ வா" (வி. பு. 5 - 13 - 7) என்று ஶங்கிக்க, "க்ஷணம் பூ$_4$த்வா த்வஸௌ தூஷ்ணீம் கிஞ்சித்ப்ரணயரோஷவாந்" என்று அது அஸஹ்யமாய், "நாஹம் தே$_3$வோ ந க$_3$ந்த$_4$ர்வோ ந யக்ஷோ ந ச தா$_3$நவ: । அஹம் வோ பா$_3$ந்த$_4$வோ ஜாத: நைதச்சிந்த்யமதோந்யதா$_2$" (வி. பு. 5 - 13 - 12) என்று இப்படி பரத்வஶங்கையும், அஸஹ்யமாம்படி ஶீலாதி$_4$களையிருக்கிறவனுக்கு.

(ஒளிவரும் ஜநிகள்போலே) "ஸ உ ஶ்ரேயாந் ப$_4$வதி ஜாயமாந:" என்றும், "பல பிறப்பாய் ஒளிவருமுழுநலம்" (திருவா. 1 - 3 - 2) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆநந்தா$_3$தி$_3$கல்யாணகு$_3$ணங்கள் ஒளிபெற்றுவரும் அவதாரங்கள்போலே. (ப்$_3$ரஹ்மஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்கு) "இதராவஸதே$_2$ஷு மா ஸ்ம பூ$_4$தபி மே ஜந்ம சதுர்முகா$_2$த்மநா" (ஸ்தோ. ர. 55) என்கிறபடியே அப$_4$ாக$_3$வதக்$_3$ருஹங்களில் ப்$_3$ரஹ்மாவாய்ப் பிறக்கையும் அவத்$_3$யமாம்படி ப$_4$க$_3$வத்$_3$தா$_3$ஸ்யமே ரஸித்த ஜ்ஞாநாதி$_4$கர்க்கு.

(பண்டைநாளில் பிறவி) "பண்டைநாள்" (திருவா. 9 - 2 - 1) என்கிற பாட்டின்படியே லக்ஷ்மீ-தத்$_3$வல்லப$_4$ருடைய கடாக்ஷமடியாகக் கைங்கர்யமே நிரூபகமாக உடைத்தாய், தா$_3$ஸ்யவிரோதி$_4$ஜந்மாதி$_3$களால் வரும் அஹங்காரரஹிதமான குலங்களில் ஜந்மமும். (உண்ணாட்டுத்தேசிறே) புறநாடான லீலாவிபூ$_4$திபோலன்றிக்கே ப$_4$க$_3$வதநுகூல்யைகபோ$_4$க$_3$ராலே நெருங்கி ப$_4$க$_3$வானுக்கு போ$_4$க$_3$விபூ$_4$தியாகையாலே அந்தரங்கமாயிருக்கிற பரமபதத்தில் தேஜஸ்ஸன்றோ என்கிறார். (81)

82. ஜநக-த$_3$ஶரத$_2$-வஸுதே$_3$வ-குலங்களுக்கு மூத்தபெண்ணும், நடுவில் பிள்ளையும், கடைக்குட்டியும் போலே இவரும் பிறந்து புகழும் ஆக்கமும் ஆக்கி அஞ்சிறையுமறுத்தார்.

இப்படிப்பட்ட இவருடைய அவதாரம் ஜநககுலஸுந்தரியான நாச்சிமார் முதலானோருடைய அவதாரம்போலே ஸர்வோபகாரகம் என்கிறார் (ஜநகேத்யாதி$_3$). ஜநககுலத்துக்கு மூத்தபெண்ணான நாச்சியார் திருவவதரித்து. "ஸீதா ப$_4$ர்த்தாரமாஸாத்$_3$ய ராமம் த$_3$ஶரத$_2$ாத்மஜம் । ஜநகாநாம் குலே கீர்த்திம் ஆஹரிஷ்யதி மே ஸுதா"(ரா. பா$_3$. 67 - 21) என்று தான் பிறந்து ஜநககுலத்துக்குக் கீர்த்தியை உண்டாக்கினாப்போலவும்,

த$_3$ஶரத$_2$குலத்துக்கு நடுவில் பிள்ளையான ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான் பிறந்து "விலலாப ஸப$_4$ாமத்$_4$யே ஜக$_3$ர்ஹே ச புரோஹிதம் । ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய த$_4$ர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி" (ரா. அ. 82 - 10) என்றும், "ஜடிலம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலிம் பதிதம் பு$_4$வி" (ரா. ஆ. 102 - 1) என்றும், "குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து" (திருவா. 9 - 2 - 2) என்றும் சொல்லுகிற

படியே முத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக்கடவதன்று என்கிற குலமர்யாதையை நடத்தினவளவன்றிக்கே, ஜ்யேஷ்ட$_2$ரான பெருமாளுடைய விஶ்லேஷத்தில் ஜடை புனைந்து, வல்கலை சாத்தி, கண்ணநீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடந்து அக்குலத்துக்கு முன்பில்லாத ஏற்றங்களை உண்டாக்கினாப்போலேயும்,

வஸுதே$_3$வகுலத்துக்கு "மக்களறுவரைக் கல்லிடை மோத இழந்தவள்தன் வயிற்றில் சிக்கென வந்து பிறந்து நின்றாய்" (பெரியா. தி. 5 - 3 - 1) என்று சொல்லுகிறபடியே கடைக்குட்டியான க்ருஷ்ணன் பிறந்து "தந்தைகாலில் பெருவிலங்குதாளவிழ" (திருமொழி 7 - 5 - 1) என்கிறபடியே தங்களாலே விடுவித்துக்கொள்ளவொண்ணாத மாதாபிதாக்களுடைய கட்டை அறுத்தாப்போலேயும்,

இவரும் திருவவதரித்து "மலிபுகழ்வண்குருகூர்" (திருவா. 4 - 2 - 11) என்றும், "ஏற்கும் பெரும்புகழ் வண்குருகூர்" (திருவா. 3 - 9 - 11) என்றும் சொல்லுகிறபடியே தாம் திருவவதரித்து அந்நகரிக்குக் கீர்த்தியை உண்டாக்கி, "குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து" (திருவா. 9 - 2 - 2) என்கிறபடியே அங்குள்ளார்க்கு ஜ்ஞாநவர்த்த$_4$கரானமாத்ரமேயன்றியிலே ப்ரேமவர்த்த$_4$கராயும், "அறுவர் தம் பிறவி அஞ்சிறையே" (திருவா. 1 - 3 - 11) என்கிறபடியே தம்முடைய ப்ரப$_3$ந்த$_4$ாப்$_4$யாஸமுக$_2$த்தாலே ஸம்ஸாரிகளுடைய அறவைச்சிறையையுமறுத்தார். (82)

83. ஆதி$_3$த்ய-ராமதி$_3$வாகர-அச்யுதப$_4$ாநுக்களுக்குப் போகாத உள்ளிருள் நீங்கி, ஶோஷியாத பிறவிக்கடல் வற்றி, விகஸியாத போதில் கமலமலர்ந்தது வகுலபூ$_4$ஷணப$_4$ாஸ்கரோத$_3$யத்திலே.

அவ்வளவேயன்றிக்கே அஜ்ஞாநாந்த$_4$காரநிரஸநாதி$_3$களாலே ஆதி$_3$த்யராமக்ருஷ்ணர்களில் வ்யாவ்ருத்தர் என்கிறார் (ஆதி$_3$த்யேத்யாதி$_3$). பா$_3$ஹ்யமான அந்த$_4$காரத்தைப் போக்கிக் கொண்டு உதிக்கிற ஆதி$_3$த்யனுக்குப் போகாத உள்ளிருளான அஜ்ஞாநாந்த$_4$காரமும்,

"தமோ பா$_3$ஹ்யம் விநஶ்யேத்து பாவகாதி$_3$த்யஸந்நிதௌ$_4$ள । ந பா$_3$ஹ்யாப்$_4$யந்தரஞ்சைவ விஷ்ணுப$_4$க்தார்க்கஸந்நிதௌ$_4$ள" என்கிறபடியே நீங்கி, "ஶரஜாலாம்ஶுமாந் ஶூர: கபே ராமதி$_3$வாகர: । ஶத்ருரக்ஷோமயம் தோயம் உபஶோஷம் நயிஷ்யதி" (ரா.ஸு. 37 - 16) என்று ஶரஜாலங்களாகிற கிரணங்களை உடையனாய்க்கொண்டு ஶத்ருராக்ஷஸராகிற ஸமுத்ரத்தை வற்றப்பண்ணுகிற ராமதி$_3$வாகரர்க்கு வற்றாத ஸம்ஸாரஸமுத்$_3$ரம் "பிறவி என்னும் கடலும் வற்றி" (பெரியா. தி. 5 - 4 - 2) என்கிறபடியே வற்றி,

"ததோகி$_2$லஜகத்பத்$_3$மபோ$_3$த$_4$ாயாச்யுதப$_4$ாநுநா । தே$_3$வகீபூர்வஸந்த்$_4$யாயாம் ஆவிர்பூ$_4$தம் மஹாத்மநா" (வி.பு. 5- 3 - 2) என்று ஜக$_3$த்பத்$_3$மம் விகஸிதமாம்படி தேவகியாகிற பூர்வஸந்த்$_4$யையிலே ஆவிர்பூ$_4$தனான அச்யுதப$_4$ாநுவான க்ருஷ்ணனுக்கு விகஸியாத "போதில் கமலவன்னெஞ்சம்" (பெரியா. தி. 5 - 2 - 8) என்கிற ஹ்ருத்பத்$_3$மம்

விகஸிதமாயிற்று,

"யத்₃கோ₃ஸஹஸ்ரமபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸஶங்க₂சக்ர: I யந்மண்ட₃லம் ஶ்ருதிக₃தம் ப்ரணமந்தி விப்ரா: தஸ்மை நமோ வகுலபூ₄ஷணபா₄ஸ்கராய" (பரா. அ.) என்றும் திருவாய்மொழி ஆயிரமாகிற கிரணங்களை உடையராய், மஹிஷீபூ₄ஷணாயுத₄விஶிஷ்டனான நாராயணனை *கண்கள் சிவந்திற்படியே உள்ளே உடையராய், வேதவித்துக்களான ஸர்வஶிஷ்டர்களும் ப்ரணமம் பண்ணும்படியான வைப₄வத்தை உடையராய், வகுலபூ₄ஷணரான ஆழ்வாராகிற பா₄ஸ்கரோத₃யத்திலே என்கிறார். கீழ்ச்சொன்ன ஆதி₃த்யதி₃வாகரப₄ாநுஶப்₃த₃ம் போலன்றிக்கே இவர்பக்கலிலே பா₄ஸ்கரஶப்₃த₃ப்ரயோக₃ம் பண்ணுகையாலே "ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப் போல் (திருவா. 6 - 7 - 2) என்கிறபடியே தம்மோடு ஸம்ப₃ந்த₄முடையாரெல்லார்க்கும் தம்மோடொத்த ப்ரபா₄வத்தை உண்டாக்குமவர் என்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. (83)

84. வம்ஶபூ₄மிகளை உத்₃த₄ரிக்கக் கீழ்க்குலம் புக்க வராஹகோ₃பாலரைப் போலே இவரும் நிமக்₃நரை உயர்த்தத்தாழ இழிந்தார்.

இப்படி மஹாப்ரபா₄வத்தை உடையரான இவர் அத்ரைவர்ணிகத்திலே தாழ இழிவானென் என்னில், க்ஷத்ரியரில் வைத்துக்கொண்டு ஹீநமான யது₃குலத்தை உத்₃த₄ரிக்கைக்காக "அங்கோராய்க்குலம் புக்கு" (திருவா. 6 - 4 - 5) என்றும், "அயம் ஸ கத்₂யதே ப்ராஜ்ஞை: புராணார்த்த₂விஶாரதை₃: I கோ₃பாலோ யாத₃வம் வம்ஶம் மக்₃நமப்யுத்₃த₄ரிஷ்யதி" (வி. பு. 5 - 20 - 49) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அறிவுகேடர்க்கு எல்லையான இடையரோடு ஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு கோபாலனைப்போலவும், ப்ரளயார்ணவமக்₃னையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை எடுக்கைக்காக "உத்₃த்₄ருதாஸி வராஹேண க்ருஷ்ணேந ஶதபா₃ஹுநா" (தை. உ.) என்றும், "நமஸ்தஸ்மை வராஹாய லீலயோத்₃த₄ரதே மஹீம் I கு₂ரமத்₄யக₃தோ யஸ்ய மேரு: கணகணாயதே" (வராஹபு.) என்கிறபடியே வராஹஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு "கேழலாய்க் கீழ்ப்புக்கு"(திருவா. 2 - 8 - 7) என்கிறபடியே பாதாளத்திலே தாழ இழிந்த வராஹரூபியைப்போலவும், ஸம்ஸாரார்ணவமக்₃நரான ஸகலஜந்துக்களையும் அதில்நின்றும் எடுக்கைக்காக அத்ரைவர்ண்யத்திலே தாழ இழிந்தார் என்கிறார். அல்லது த்ரைவர்ண்யத்திலே நின்று ப்ரப₃ந்தீ₄கரித்தாராகில் வேதமும் தது₃பப்₃ரும்ஹணங்களும்போலே அதி₄க்ருதாதி₄காரமாமிறே.

ஆக, வீட்டின்பமென்று தொடங்கி, இவ்வளவும் வர மந்த₃மதிகளுடைய ஶங்காநிராகரணார்த்த₂மாக 'ப்ரமாணப்ரமேயங்களினுடைய சரமாவதி₄யான அர்ச்சாவதாரத்தினுடையவும் திருவாய்மொழியினுடையவும் த்₃ரவ்யபா₄ஷாநிரூபணத்தோடொக்கும் ஆழ்வாருடைய உத்பத்திநிரூபணமும்' என்று இவருடைய உத்பத்திநிரூபணத்தால் வரும் ப்ரத்யவாயத்தையும், வ்யாஸாதி₃களைப்பற்ற இவருடைய அவதாரவைலக்ஷண்யத்தையும், அவதாரம் பரார்த்த₂ம் என்னுமிடத்தையும், இப்படி மஹாப்ரபா₄வரான இவர் தாழ அவதரிக்கைக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்தார். (84)

85. ம்லேச்ச$_2$னும் ப$_4$க்தனால் சதுர்வேதி$_3$கள் அநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்து, குலதை$_3$வத்தோடொக்கப் பூஜைகொண்டு பாவநதீர்த்த$_2$ப்ரஸாத$_3$னும் என்கிற திருமுகப்படியும், விஶ்வாமித்ர-விஷ்ணுசித்த-துளஸீப்$_4$ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுகுலமானவன் நிலையார் பாடலாலே ப்$_3$ராஹ்மணவேள்விக்குறை முடித்தமையும், கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸக$_2$ாவாய்த் தம்பிக்கு முன்பிறந்து வேலும் வில்லுங்கொண்டு பின்பிறந்தாரைச்சோதித்துத் தமையனுக்கு இளையோன் ஸத்$_3$ப$_4$ாவம் சொல்லும்படி ஏககுலமானமையும், தூது மொழிந்து நடந்துவந்தவர்களுடைய ஸம்யக்ஸகு$_3$ணஸஹபோ$_4$ஜநமும், ஒருபிறவியிலே இருபிறவியானாரிருவர்க்கு த$_4$ர்மஸூநு-ஸ்வாமிகள் அக்$_3$ரபூஜைகொடுத்தமையும், ஐவரில் நால்வரில் மூவரில் மூற்பட்டவர்கள் ஸந்தேஹியாமல் ஸஹஜரோடே புரோடாஶமாகச் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், புஷ்பத்யாக$_3$போ$_4$க$_3$மண்டபங்களில் பணிப்பூவும் ஆலவட்டமும் வீணையுங்கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும் வைதி$_3$கோத்தமரும் மஹாமுனியும் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், யாக$_3$ாநுயாகோ$_3$த்தரவீதிகளில் காயாந்நஸ்த$_2$லஶோத்$_3$தி$_4$பண்ணின வ்ருத்$_3$த$_4$ாசாரமும் அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது.

இனிமேல் ஆழ்வாருடைய வைப$_4$வத்துக்கு உறுப்பாக ஸாமாந்யேந ப$_4$ாக$_3$வத-வைப$_4$வத்தைப் பல உத$_3$ாஹரணங்களாலும் அருளிச்செய்கிறார். அதில், அவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் குறைய நின்றார்களேயாகிலும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தரானார்களாகில் அவர்கள் ஸர்வோத்க்ருஷ்டரென்றும், அவர்கள் உத்க்ருஷ்டஜந்மாக்களாலே அநுவர்த்த-நீயரென்றும், அவர்களுடைய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே உத்தாரகமென்றும், அவர்கள்விஷயத்தில் ப$_4$க$_3$வானுடையவும், ப$_4$க$_3$வதீ$_3$யருடையவும் ஆத$_3$ரப்ரகாரத்தையும், அநுவர்த்தநீயரான ப்ரகாரத்தையும்,-அவர்களுடைய ஸ்பர்ஶாதி$_3$களே பாவநம் என்னுமிடத்தையும், ப்ரமேயபூ$_4$தனுடையவும், ப்ரமாதாக்களினுடையவும், உக்த்யநுஷ்ட$_2$ாநங்களாலே வெளியிடுகிறார்.

(ம்லேச்ச$_2$னும் ப$_4$க்தனால்) "மத்$_3$ப$_4$க்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோத$_3$நம் । ஸ்வயமப்$_4$யர்ச்சநஞ்சைவ மத$_3$ர்த்தே$_2$ ட$_3$ம்ப$_4$வர்ஜநம் । மத்கத$_2$ாஶ்ரவணே ப்ரீதிஃ ஸ்வரநேத்ராங்க$_3$விக்ரியா । மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி । ப$_4$க்திரஷ்ட-வித$_4$ா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே$_2$பி வர்த்ததே" (ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாஸ்த்ரே) என்று ப$_4$ாக$_3$வத-விஷயத்தில் வாத்ஸல்யம் முதலான அஷ்டவிதை$_4$யான ப$_4$க்தி ம்லேச்ச$_2$ன்பக்கலிலே உண்டாயிற்றாகிலும். (சதுர்வேதி$_3$கள் அநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்துக் குலதைவத்-தோடொக்கப் பூஜைகொண்டு பாவநதீர்த்த$_2$ப்ரஸாத$_3$னுமென்கிற திருமுகப்படியும்) "ஸ விப்ரேந்த்$_3$ரோ முநிஶ்ஶ்ரீமாந் ஸ யதிஸ்ஸ ச பண்டி$_3$தஃ । தஸ்மை தே$_3$யம் ததோ க்$_3$ராஹ்யம்

ஸ ச பூஜ்யோ யத$_2$ா ஹ்யஹம் । தத்பாத$_3$ாம்ப்வதுலம் தீர்த்த$_2$ம் தது$_3$ச்சி$_2$ஷ்டம் ஸுபாவநம் । தது$_3$க்திமாத்ரம் மந்த்ராக்$_3$ர்யம் தத்ஸ்ப்ருஷ்டமகி$_2$லம் ஶுசி'' (ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாஸ்த்ரே) என்று - 'அவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் உத்க்ருஷ்டர். அவர்கள் உத்க்ருஷ்டஜந்மாக்-களாலே அநுவர்த்தநீயர். அவர்கள் வித்$_3$யோபஜீவநத்துக்கு விஷயபூ$_4$தர். அவர்கள் என்னைப்போலேயாகிலும் பூஜ்யர். அவர்கள் தீர்த்த$_2$ப்ரஸாத$_3$ாதி$_3$கள் பரமபாவநம்' என்கிற திருமுகமான ப$_4$க$_3$வது$_3$க்தியும், ''பழுதிலா ஒழுகலாற்று'' (திருமாலை 42) இத்யாதி$_3$யான திருமுகப்படியும்.

(விஶ்வாமித்ர-விஷ்ணுசித்த-துளஸீப்$_4$ருத்யரோடே உள்கலந்து) ''கௌஸல்யாஸுப்ரஜா ராம பூர்வா ஸந்த்$_4$யா ப்ரவர்த்ததே । உத்திஷ்ட$_2$ நரஶார்தூ$_3$ல கர்த்தவ்யம் தை$_3$வமாஹ்நிகம்'' (ரா. ப$_3$ா. 23 - 2) என்று பெரியபெருமாளைத் திருப்பள்ளி உணர்த்தின விஶ்வாமித்ரனோடும், ''அரவணையாய் ஆயரேறே அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே'' (பெரியா. தி. 2 - 2 - 1) என்று க்ருஷ்ணனைத் திருப்பள்ளி உணர்த்தின பெரியாழ்வாரோடும், ''அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே'' (திருப்பள்ளி.) என்று பெரியபெருமாளைத் திருப்பள்ளி உணர்த்தின துளவத்தொண்டாய ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாரோடும் ஸகோ$_3$த்ரிக-ளாய்க் கொண்டு திருப்பள்ளி உணர்த்தி, ''வலந்தாங்குசக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணர்க்-காளென்று உள்கலந்தாரடியார்'' (திருவா. 3 - 7 - 9) என்கிறபடியே வலவருகே த$_4$ரிக்கப் பட்ட திருவாழியையும், அதுக்குப்பரப$_4$ாக$_3$மான நீலமணிபோலே இருக்கிற திருமேனி-யையுமுடைய ஸர்வஸ்வாமிக்கு அநந்யார்ஹஶேஷபூ$_4$தரென்றுகொண்டு ஶேஷத்வ-ஜ்ஞாநபூர்வகமான வ்ருத்தியிலே அந்வயித்து, ''எம் தொழுகுலம் தாங்களே'' (திருவா. 3 - 7 - 8) என்று ஜ்ஞாதாக்களாலே அநுவர்த்தநீயருமாய், ஶேஷத்வஜ்ஞாநாநுகு$_3$ணமான குலத்திலே பிறந்தவர்.

(நீலையார் பாடலாலே ப்$_3$ராஹ்மணவேள்விக்குறை முடித்தமையும்) சரகவம்ஶத்திலே பிறந்த ஸோமஶர்மாவான ப்$_3$ராஹ்மணன் வைதி$_3$கமான யாக$_3$த்தை உபக்ரமித்து அதில் மந்த்ர-க்ரியா-த்$_3$ரவ்ய-த$_3$க்ஷிணா-லோபத்தாலே யாக$_3$மத்$_4$யே ம்ருதனாய் ப்$_3$ரஹ்மரக்ஷஸ்-த்வத்தை அடைந்துவந்தவன், கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்தில் வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரைக்கண்டு ''த்வம் வை கீ$_3$தப்ரப$_4$ாவேந நிஸ்தாரயிதுமர்ஹஸி । ஏவமுக்த்வாத$_2$ சண்ட$_3$ாளம் ராக்ஷஸஶ்ஶரணம் க$_3$த: । ப்$_3$ரஹ்மரக்ஷோவசஶ்ஶ்ருத்வா ஶ்வபாகஸ்ஸம்ஶிதவ்ரத: । ப$_3$ாட$_4$மித்யேவ தத்$_3$வாக்யம் ப்$_3$ரஹ்மராக்ஷஸசோதி$_3$தம் । யந்மயா பஶ்சிமம் கீ$_3$தம் ஸ்வரம் கைஶிகமுத்தமம் । ப$_2$லேந தஸ்ய ப$_4$த்$_3$ரம் தே மோக்ஷயிஷ்யாமி கில்பி$_3$ஷாத் । ஏவம் தத்ர வரம் க்$_3$ருஹ்ய ராக்ஷஸோ ப்$_3$ரஹ்மஸம்ஜ்ஞித: । யஜ்ஞஶாபாத்$_3$விநிர்முக்தஸ்ஸோமஶர்மா மஹாயஶா:'' (கை. பு.) என்று அவன் ஶரணம் புக, (நீலையார் பாடலாலே) கைஶிகம் என்கிற பண்ணில் தாம் பண்ணின கீ$_3$தப்ரப$_4$ாவத்தாலே அவனுடைய ப்$_3$ரஹ்மரக்ஷஸ்-த்வத்தை விடுவித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கையாலே அந்த யாக$_3$க்குறையும் தலைக்கட்டின-ரானமையும்.

(கீழ்மகன்) ''ஏழை ஏதலன் கீழ்மகன்'' (திருமொழி 5 - 8 - 1) என்று ஜந்ம-வ்ருத்த-ஜ்ஞாநங்களால் குறையநின்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ''வானோர்தலைமகன்'' (திருவி. 53)

என்கிறபடியே தலைமகனான சக்ரவர்த்தித்திருமகனோடே "உகந்து தோழன் நீ" (திருமொழி 5 - 8 - 1) என்னும்படி ஸமஸக$_2$ாவாய், (தம்பிக்குமுன்பிறந்து) 'என்தம்பி உன்தம்பி' என்கையாலே அவருடைய தம்பியாரான இளைபெருமாளுக்கும் முற்பாடராய், (வேலும் வில்லுங்கொண்டு பின்பிறந்தாரைச்சோதித்து) இளையபெருமாள் பெருமாள்பக்கல் ஸௌகுமார்யாநுஸந்த$_4$ாநத்தாலுண்டான பரிவாலே அநிமிஷத்$_3$ருஷ்டியாய்க் கொண்டு இவரையும் அதிஶங்கைபண்ணி ஸாயுத$_4$ராய்க்கொண்டு நோக்கும்படி பெருமாள்பக்கல் பரிவையுடையராய்.

(தமையனுக்கு இளையோன் ஸத்$_3$ப$_4$ாவம் சொல்லும்படி ஏககுலமானமையும்) "ஆசசக்ஷேத$_2$ ஸத்$_3$ப$_4$ாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மநः । ப$_4$ரதாயாப்ரமேயாய கு$_3$ஹோ க$_3$ஹநகே$_3$ாசரः" (ரா. ஆ. 86 - 1) என்று அளவிறந்த வைப$_4$வத்தை உடையராயிருக்கிற ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு இளையபெருமாள் கைங்கர்யஸ்ரீயாலே உளராயிருக்கிறபடியை இவர் உபதேஶிக்கும்படி இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யரோடு ஏககுலமானமையும்.

(தூதுமொழிந்து) "முன்னோர் தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து" (திருமொழி 2 - 2 - 3) என்று பிராட்டிபக்கல் திருவடியோடே தூ$_3$தவாக்யத்தை அருளிச்செய்துவிட்ட பெருமாள் "ஶப$_3$ர்யா பூஜிதஸ்ஸம்யக்$_3$ராமோ த$_3$ஶரத$_2$ாத்மஜः" (ரா. ப$_3$ா. 1 - 58) என்று ஶபரிகையாலே ஸம்யக்காக பூஜிதரானபின்பு அழகுநிலைபெற்றபடியையும், (நடந்து) "குடைமன்னரிடை நடந்த தூதா" (திருமொழி 6 - 2 - 9) என்று பாண்டவதூதனை க்ருஷ்ணனுடைய "பு$_4$க்தவத்ஸு த்$_3$விஜாக்$_3$ர்யேஷு நிஷண்ணः பரமாஸநே । வித்$_3$ராந்நாநி பு$_3$பு$_4$ஜே ஶுசீநி கு$_3$ணவந்தி ச" (ப$_4$ார. உத்$_3$.) என்று பாவநத்வபே$_4$ாக்$_3$யத்வங்களை உடைத்தாயிருக்கிற விது$_3$ராந்நபே$_4$ாஜநத்தையும், (வந்த) "தூது வந்த குரங்கு" (திருமொழி 10 - 2 - 6) என்கிறபடியே "த்$_3$ருஷ்டா ஸீதா" (ரா.பா. 1 - 78) என்ற திருவடியோடே "உபகாராய ஸுக்$_3$ரீவோ ராஜ்யகாங்க்ஷீ விபீ$_4$ஷணः । நிஷ்காரணாய ஹநுமாந் தத்துல்யம் ஸஹபே$_4$ாஜநம்" (பாத்$_3$மோத்தரே) என்றும், "உடனே உண்பன் நானென்ற ஒண்பொருள்" (திருமொழி 5 - 8 - 2) என்கிறபடியே பெருமாள் ஸஹபே$_4$ாஜநம் பண்ணினபடியும்.

(ஒருபிறவியிலே இருபிறவியானாரிருவர்க்கு) யது$_3$குலத்திலே பிறந்து கோ$_3$பகுலத்திலே வளர்ந்த க்ருஷ்ணனுக்கும், ருஷிக$_3$ர்ப்ப$_4$மாய்க்கொண்டு போந்தவிடத்திலே வளர்ந்த திருமழிசைப்பிரானுக்கும், (த$_4$ர்மஸூநுஸ்வாமிகள் அக்$_3$ரபூஜை கொடுத்தமையும்) த$_4$ர்மபுத்ரரும், பெரும்புலியூரடிகளும் தங்கள் யாகங்களிலே அக்$_3$ரபூஜை கொடுத்தமையும்.

(ஐவரில் இத்யாதி$_3$) ஐவரில் முற்பட்ட த$_4$ர்மபுத்ரர் ஸ்ரீவிதுரர்க்கு ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யத்தையும் அஶரீரிவாக்யத்தையம் கொண்டு ஸந்தேஹியாமல் புத்ரக்ருத்யம் பண்ணினமையும், நால்வரில் முற்பட்ட சக்ரவர்த்தித்திருமகன் ஸஹஜரான இளையபெருமாளோடேகூட "ததஸ்தேநைவ ஶோகேந க்$_3$ருத்$_4$ரம் த$_3$க்$_3$த்$_4$வா ஜடாயுஷம்" (ரா.பா.1 - 54) என்கிறபடியே பெரிய உடையார்க்குப் புத்ரக்ருத்யம் அநுஷ்டி$_2$த்தபடியும், மூவரில் முற்பட்ட பெரியநம்பி மாறனேரிநம்பிக்குப் புரோடா$_3$ஶமாகப் । புத்ரக்ருத்யம் அநுஷ்டி$_2$த்தபடியும்.

(புஷ்பத்யாகே$_3$த்யாதி$_3$) "*சிந்துபூமகிழும் திருவேங்கடத்து*" (திருவா. 3 - 3 - 2) என்கிற படியே புஷ்பமண்டபமான திருமலையிலே பணிப்பூவுங்கையுமாய்த் திருவுள்ளமறியப் பறிமாறுகையாலே திருவேங்கடமுடையானுக்கு அந்தரங்கரான குறும்பறுத்த நம்பியை "*துளங்குநீண்முடி அரசர்தம் குரிசில் தொண்டைமன்னவன்*" (திருமொழி 5 - 8 - 9) என்கிற அபி$_4$ஷிக்தக்ஷத்ரியபுத்ரரான தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், "*வேக$_3$வத்யுத்தரே தீரே புண்யகோட்யாம் ஹரிஸ்ஸ்வயம் । வரத$_3$ஸ்ஸர்வபூ$_4$தாநா-மத்$_3$யாபி பரித்$_3$ருஶ்யதே*" (ஹஸ்திகி$_3$ரிமாஹா.) என்கிறபடியே த்யாக$_3$மண்டபமான பெருமாள்கோயிலிலே திருவாலவட்டமும் கையுமாய்ப் பெருமாளுக்கு அந்தரங்கராய் நின்ற திருக்கச்சிநம்பியை வைதி$_3$கோத்தமரான உடையவர் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், "*தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையாலடிவருடப்பள்ளிகொள்ளும்*" (பெருமா.தி. 1 - 1) என்கிறபடியே போ$_4$க$_3$மண்டபமான கோயிலில் வீணையுங்கையுமாய்ப் பெரிய பெருமாளுக்கு அந்தரங்கரான திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்கமஹாமுனிகள் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்.

(யாக$_3$நுயாகே$_3$த்யாதி$_3$) யாக$_3$மென்று - திருவாராத$_4$நமாய், அதுக்குப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர்ஸ்பர்ஶத்தாலே காயஶுத்$_3$தி$_4$ பண்ணின உடையவருடையவும், அநுயாக$_3$ம் என்று - ப$_4$க$_3$வத்ஸமாராத$_4$நாநந்தரம் பண்ணப்படுகிற ப்ரஸாத$_3$ஸ்வீகாரம். அதுக்குப் பிள்ளை ஏறுதிருவுடையார் தாஸருடைய கரஸ்பர்ஶத்தாலே அந்தஶுத்$_3$தி$_4$ பண்ணின நம்பிள்ளையுடையவும், உத்தரவீதி குடிபுகுருகைக்கு "*ஆலோக்ய ராஜநக$_3$ரீமதி$_4$ராஜஸூநுராஜாநமேவ பிதரம் பரிசிந்த்ய பூ$_4$ப: । ஸுக்$_3$ரீவமாருதிவிபீ$_4$ஷண-புண்யபாத$_3$ஸஞ்சாரபூதப$_4$வநம் ப்ரவிவேஶ ராம:*" என்று பெருமாள் ஸ்த$_2$லஶுத்$_3$தி$_4$ பண்ணினாப்போலே, உத்தரவீதி குடிபுகுருகிற காலத்திலே பிள்ளை வானமாமலை தாஸருடைய ஸஞ்சாரத்தாலே ஸ்த$_2$லஶுத்$_3$தி$_4$பண்ணின நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டருடையவும் அநுஷ்ட$_2$ாநப்ரகாரங்களையும் அறிவார்க்கிறே ஜந்மத்தினுடைய உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டத்வம் தெரிவது.

ஆக, கீழ் ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் குறையநின்றார்களேயாகிலும் ப$_4$க$_3$வதீ$_3$யராணர்களாகில் அவர்கள் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராய்க்கொண்டு உபாதே$_3$யரென்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்று. (85)

86. அஜ்ஞர் ப்$_4$ரமிக்கிற வர்ணாஶ்ரமவித்$_3$யாவ்ருத்தங்களை க$_3$ர்த்த$_3$ப$_4$-ஜந்மம், ஶ்வபசாத$_4$மம், ஶில்பநைபுணம், ப$_4$ஸ்மாஹுதி, ஶவ-வித$_4$வாலங்காரமென்று கழிப்பர்கள்.

இனிமேல் ப$_4$க$_3$வஜ்ஜ்ஞாநமின்றியிலே இருக்கிற அஜ்ஞர் ப்$_4$ரமிக்கிற கேவலவர்ணாதி$_3$கள் வ்யர்த்த$_2$மாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞர் ப்$_4$ரமிக்கிற என்று தொடங்கி). அஜ்ஞர் - ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வஜ்ஞாநமில்லாத-வர்கள், உத்தமவர்ணமென்றும், உத்தமாஶ்ரமமென்றும், ஸத்$_3$வித்$_3$யை என்றும்,

ஸத்$_3$வ்ருத்தமென்றும் கேவலம் உத்க்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமிக்கிற இவற்றை.

(க$_3$ர்த்த$_3$ப$_4$ஜந்மமித்யாதி$_3$) ''சதுர்வேத$_3$த$_4$ரோ விப்ரோ வாஸுதே$_3$வம் ந விந்த$_3$தி । வேத$_3$ப$_4$ாரப$_4$ராக்ராந்தஸ்ஸ வை ப்$_3$ராஹ்மணக$_3$ர்த்த$_3$ப$_4$:'' என்கிறபடியே ஸகலவேதத்தையும் அதி$_4$கரித்துவைத்து ''வேதை$_3$ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்$_3$ய:'' (கீதை 15 - 15) என்கிறபடியே ஸகலவேத$_3$ப்ரதிபாத்$_3$யன் ஸர்வேஶ்வரன் என்றறியாதவர் குங்குமம் சுமந்த கழுதையோபாதி என்றும், ''விஷ்ணுப$_4$க்திவிஹீநஶ்சேத்$_3$யதிஶ்ச ஶ்வபசாத$_4$ம:'' என்று யதியேயாகிலும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தி இன்றிக்கே இருக்குமாகில் அவன் ஶ்வபாகனிற்காட்டில் தண்ணியனென்றும், ''தத்கர்ம யந்ந ப$_3$ந்த$_4$ாய ஸா வித்$_3$யா யா விமுக்தயே । ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்$_3$யாந்யா ஶில்பநைபுணம்'' (வி.பு. 1 - 19) என்று மோக்ஷார்த்த$_2$மான ஜ்ஞாநமே ஜ்ஞாநம்; அல்லாத ஜ்ஞாநம் செருப்புக்குத்தக் கற்றவோபாதி என்றும், ''ஆம்நாயாப்$_4$யஸநாந்யரண்யருதி$_3$தம் வேத$_3$வ்ரதாந்யந்வஹம் மேத$_3$ஶ்சே$_2$த$_3$ப$_2$லாநி பூர்த்தவித$_4$ய: ஸர்வே ஹுதம் ப$_4$ஸ்மநி । தீர்த்த$_2$ாநாமவக$_3$ாஹநாநி ச க$_3$ஜஸ்நாநம் விநா யத்பத$_3$த்$_3$வந்த்$_3$வாம்பே$_4$ாருஹஸம்ஸ்ம்ருதீர்விஜயதே தே$_3$வஸ்ஸ நாராயண:'' (முகுந்தமாலை 25) என்றும் பகவஜ்ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுடைய கர்மாதிகளெல்லாம் பஸ்மாஹுதிபோலே நிஷ்ப்ரயோஜநமென்றும்,

''தே ஶவா: புருஷா லோகே யேஷாம் ஹ்ருதி$_3$ ந கேஶவ: । கேஶவார்ப்பிதஸர்வாங்க$_3$ா: ந ஶவா ந புநர்ப$_4$வா:'', ''யஸ்யாகி$_2$லாமீவஹபி$_4$ஸ்ஸுமங்க$_3$லைர்வாசோ விமிஶ்ரா கு$_3$ணகர்மஜந்மபி$_4$: । ப்ராணந்தி ஶும்ப$_4$ந்தி புநந்தி வை ஜக$_3$த்யாஸ்தத்$_3$வியுக்தாஶ்ஶவஶோப$_4$நா மதா:'' என்று ப$_4$க$_3$வஜ்ஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள் ஜீவந்ம்ருதராகையாலே அவர்கள் ஶவப்ராயரென்றும், ''ப்ராது$_3$ர்ப$_4$ாவைஸ்ஸுரநரஸமோதே$_3$வதே$_3$வஸ்ததீ$_3$யா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச கு$_3$ணதஸ்தாத்$_3$ருஶோ நாத்ர க$_3$ர்ஹா । கிந்து ஶ்ரீமத்$_3$பு$_4$வநப$_4$வநத்ராணதோந்யேஷு வித்$_3$யாவ்ருத்தப்ராயோ ப$_4$வதி வித$_4$வாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ:'' என்று ப$_4$க$_3$வஜ்ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுடைய வித்$_3$யாதி$_3$கள் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஜ்ஞாநமென்கிற ஸௌமங்கல்யமில்லாமையாலே வித$_4$வாலங்காரமென்று இந்த ஜந்மாதி$_3$களை ப்ரமாணிகரான ஜ்ஞாதாக்கள் அநாத$_3$ரிப்பர்களென்கிறார். ப$_4$க$_3$வஜ்ஜ்ஞாநமில்லாத ஜந்மாதி$_3$கள் த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லிற்று. (86)

முதல் ப்ரகரணம் முற்றிற்று

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார் திருவடிகளே ஶரணம்

திருநாராயணபுரத்தாய் திருவடிகளே ஶரணம்

த்$_3$விதீயப்ரகரணம்

87. அணைய ஊர புனைய அடியும் பொடியும்பட பர்வத-ப$_4$வநங்களிலே ஏதேனுமாக ஜநிக்கப்பெறுகிற திர்யக்ஸ்த$_2$ாவர-ஜந்மங்களைப் பெருமக்களும் பெரியோரும் பரிக்$_3$ரஹித்து ப்ரார்த்தி$_2$ப்பர்கள்.

இனிமேல் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விநியோக$_3$ார்ஹமாயும், ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை உடைத்தாயு-மிருக்கிற திர்யக்ஸ்த$_2$ாவரங்களேயாகிலும் மிகவும் உத்க்ருஷ்டங்களென்னுமிடத்தை "வாசிகை: பக்ஷிம்ருக$_3$தாம் மாநஸைரந்த்யஜாதிதாம் । ஶரீரஜை: கர்மதோ$_3$ஷைர்யாதி ஸ்த$_2$ாவரதாம் நர:" (மநு) என்று வாசிககாயிகப$_2$லமாய்க்கொண்டு அல்லாதார்க்கு வரக் கடவதான திர்யக்ஸ்த$_2$ாவரஜந்மங்கள் போலன்றிக்கே, ப$_4$க$_3$வத்$_3$விநியோக$_3$ார்ஹமாய், ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை உடைத்தாயுமிருக்கிற திர்யக்ஸ்த$_2$ாவரங்களே உபாதே$_3$ய-மென்று மஹாத்மாக்களாலே பரிக்$_3$ரஹிக்கவும் ஆத$_3$ரிக்கவும் படுகையாலே தந்முகே$_2$ந ப்ரகாஶிப்பிக்கிறார் (அணைய இத்யாதி$_3$).

"அணைவதரவணைமேல்" (திருவா.2 - 8 - 1) விடாயர் மடுவிலே சேர்ந்தாப்போலே ஶ்ரமஹரமாய், அதாவது - "பூம்பாவையாகம் புணர்வது" என்று நாச்சிமாரோட்டைச் சேர்த்தியோடே விகல்பிக்கலாம்படியான ஸுக$_2$ஸ்பர்ஶத்தை உடையனாகையாலே ஸர்வேஶ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் பாங்காயிருப்பதான திருவனந்தாழ்வானையும், "ஊரும் புட்கொடியுமஃதே" (திருவா. 10 - 2 - 3) என்கிறபடியே வேத$_3$ாந்தவேத்$_3$ய-த்வத்$_3$யோதகமான க$_3$ருட$_3$வாஹநன், க$_3$ருட$_3$த்$_4$வஜன் என்று சொல்லப்படும்படி அவனுக்கு வாஹநமாயும் த்$_4$வஜமாயுமிருக்கும் பெரியதிருவடியையும், "தாளிணை மேலும் புனைந்த" (திருவா. 1 - 9 - 7), "புனையுங்கண்ணி" (திருவா. 4 - 3 - 2) என்கிற-படியே ஸர்வேஶ்வரத்வஸூசகமான தனிமாலையாய், "மலர்த்துழாய்மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய்" (திருவா. 3 - 1 - 4) என்கிறபடியே அவன்திருவுள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ள வற்றான திருத்துழாயாழ்வாராயுமிருக்கிற திர்யக்ஸ்த$_2$ாவரஜந்மங்களைப் "பெரு மக்களுள்ளவர்" (திருவா. 3 - 7 - 5) என்னும்படி மஹாத்மாக்களாயும், ஸத்தையே பிடித்து ஶேஷத்வஜ்ஞாநவிரோத$_4$ாநமில்லாமையாலே "அஸந்நேவ", "ஸந்தமேநம்" (தை.ஆ.) என்னவேண்டாதபடி இருக்கையாலே நித்யரான ஸூரிகள் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விநி-யோக$_3$ார்ஹமாக ஸ்வேச்சை$_2$யாலே பரிக்$_3$ரஹித்தார்கள்.

(அடியும் பொடியும்பட) "பத்யு: ப்ரஜாநாமைஶ்வர்யம் பஶூநாம் வா ந காமயே । அஹம் கத$_3$ம்பே$_3$ா பூ$_4$யாஸம் குந்தே$_3$ா வா யமுநாதடே" என்று ப்ரஜாபதி-பஶுபதிகளுடைய ஐஶ்வர்யத்தையும் வேண்டேன்; "பூத்தநீள் கடம்பேறி" (நா. தி. 4 - 4) என்றும், "பூங்குருந்தேறியிருத்தி" (நா. தி. 3 - 3) என்றும் சொல்லுகிற க்ருஷ்ண-னுடைய திருவடிகளோட்டை ஸ்பர்ஶத்துக்கு விஷயமான குருந்தாதல், கடம்பாதல் ஆவேனாகவேணும் என்றும், "ஆஸாமஹோ சரணரேணுஜுஷாமஹம் ஸ்யாம்

ப்3ருந்த3ாவநே கிமபி கு3ல்மலதௌஷதீ4நாம் । யா து3ஸ்த்யஜம் ஸ்வஜநமார்யபத2ஞ்ச ஹித்வா பே4ஜுர்முகுந்தபத3வீம் ஶ்ருதிபி4ர்விம்ருக்3யாம்'' (ப4ாக3.10) என்று வேதங்களாலும் தேடவரிய க்ருஷ்ணன் போனவழியை ஸ்வஜநத்தையும் குலாசாரத்தையும் அதிக்ரமித்து யாவர்சில பெண்கள் பின்தொடர்ந்தார்கள், அந்த க்ருஷ்ணனுடையவும், பெண்களுடையவும் பாத3ரேணுவை த4ரித்திருக்கும் ப்3ருந்த3ாவநத்தில் சிறுசெடிகள் கொடிகள் ஓஷதி4கள் இவையாவேனுகவேணும் என்றும்,

(பர்வத) ''கோனேரிவாழும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே'' (பெருமா. தி. 4 - 1) என்றும், ''திருவேங்கடச்சுனையில் மீனாய்ப்பிறக்கும் விதியுடையேனுவேனே'' (பெருமா.தி. 4 - 2) என்றும் ''தம்பகமாய் நிற்கும்''(பெருமா. தி. 4 - 5) , ''செண்பகமாய் நிற்கும்'' (பெருமா. தி. 4 - 4) , ''கானாறாய்ப்பாயும்''(பெருமா. தி. 4 - 7), ''எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே''(பெருமா. தி. 4 - 10) என்றும் திருமலையாழ்வாரோட்டை ஸம்ப3ந்த4முடைய திர்யக்ஸ்த2ாவரங்களில் ஏதேனுமொன்றாகப் பெறுவேனுக வேணும் என்றும்,

(ப4வநங்களில்) ''தவ த3ாஸ்யஸுகை2கஸங்கி3நாம் ப4வநேஷ்வஸ்த்வபி கீடஜந்ம மே'' (ஸ்தோ.ர. 55) என்று - தேவரீருடைய த3ாஸ்யஸுக2மொன்றிலுமே ஸங்க3த்தை உடையரான ஶ்ரீவைஷ்ணவர்கள்திருமாளிகைகளிலே உத்பத்திவிநாஶங்களிரண்டும் அங்கேயாம்படியான கீடஜந்மமே எனக்கு உண்டாகவேணும் என்றும்; இப்படி ப4க3வத்3ப4ாக3வதஸம்ப3ந்த4ங்களையுடைய திர்யக்ஸ்த2ாவரஜந்மங்களை *பேராளன் பேரோதும் பெரியோரான ஶ்ரீஶுகப்3ரஹ்மர்ஷி, ஶ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், பெரியமுதலியார் தொடக்கமான முமுக்ஷுக்கள் ப்ரார்த்தி2த்தார்கள்.

ஆக, இத்தால் ப4க3வஜ்ஜ்ஞாநரஹிதமான உத்க்ருஷ்டவர்ணுதி3கள் ஸத்துக்களுக்கு அநாத3ரணீயமென்றும், ப4க3வத்3விநியோக3ார்ஹமான திர்யக்ஸ்த2ாவரஜந்மங்கள் ஆத3ரணீயமென்னுமிடத்தையும் சேர அருளிச்செய்தார். (87)

88. ஶேஷத்வப3ஹிர்பூ4தஜ்ஞாநாநந்த3மயனையும் ஸஹியாதார் த்யாஜ்யோபாதி4யை ஆத3ரியார்களே.

இனிமேல் ஶேஷத்வத்துக்குப் புறம்பான ஆத்மாவையும் அநாத3ரிக்கிறவர்களுக்கு ஔபாதி4கமான வர்ணுதி3களை அநாத3ரிக்கச் சொல்லவேணுமோ? என்கிறுர் (ஶேஷத்வேத்யாதி3). ''ந தே3ஹம் ந ப்ராணுந் ந ச ஸுக2மஶேஷாபி4லஷிதம் ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ ஶேஷத்வவிப4வாத் । ப3ஹிர்பூ4தம் நாத2 க்ஷணமபி ஸஹே யாது ஶததா4 விநாஶம் தத் ஸத்யம் மது4மத2ந விஜ்ஞாபநமித3ம்'' (ஸ்தோ. ர. 57) என்று - தேவரீருடைய ஶேஷத்வத்துக்குப் புறம்பான தே3ஹாதி3கள் ஒன்றையும் ஸஹியேன்; அவ்வளவேயன்றியிலே ஜ்ஞாநாநந்த3மயமான ஆத்மவஸ்துவையும் ஸஹியேன்; அது ஶதத4ாவாக விநாஶத்தை அடைவுதாக. இது - அஹ்ருத3யமன்று, ஸத்யம். இது அஸத்யமாகில் தேவரீர்ஸந்நிதி4யில் அஸத்யம் சொன்ன மது4 பட்டது படக்கடவேன்

என்று மோக்ஷத்வத்துக்குப் புறம்பானபோது "ஜ்ஞாநாநந்த₃மயஸ்த்வாத்மா" (பாஞ்ச.) என்று ஜ்ஞாநாநந்த₃மயனையும் ஸஹியாதவர்கள், மோக்ஷத்வஜ்ஞாநவிரோதி₄யான அஹங்காரத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்யமாய், கர்மமடியாக வருவதொன்ருகையாலே ஔபாதி₄கமான வர்ணத்தை ஆத₃ரியார்களென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ? என்கிருர். (88)

89. இதின் ஔபாதி₄கத்வம் ஒரு ராஜா தன்னை மறைமுனிவனுக்கினவன் நீசனுக்குவித்த ராஜாவை வாரே உறுப்பாக யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்க₃மேற்றினபோதே தெரியும்.

இந்த வர்ணத்தினுடைய ஔபாதி₄கத்வத்தை உத₃ாஹரணமுக₂த்தாலே வெளியிடுகிருர் (ஒரு ராஜா என்று தொடங்கி). குஶிகவம்ஶோத்₃ப₄வனும் ராஜாவான விஶ்வாமித்ரன் ப்₃ரஹ்மர்ஷித்வத்தை ஆசைப்பட்டு நெடுங்காலம் தபஸ்ஸு பண்ணின தன்னை "மந்திரங்கொள் மறைமுனிவன்" (பெருமா.தி.10 - 2) என்னும்படி ப்₃ரஹ்மர்ஷியாக்கின வஸிஷ்ட₂ன், தன்னுடைய வார்த்தாதிலங்க₄நம் பண்ணின த்ரிஶங்குவைத் தன் புத்ரர்களுடைய ஶாபத்தாலே மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராம்படி சண்ட₃ாளனுக்குவிக்க, அந்த த்ரிஶங்குவையும் அந்த வாரே யஜ்ஞாங்க₃மான உறுப்புத்தோலாம்படித் தன்னுடைய தபோப₃லத்தாலே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்க₃ாரோஹணம் பண்ணுவித்த போதே வர்ணம் கர்மோபாதி₄கம் என்னுமிடம் ஸுவ்யக்தமென்கிருர்.

ஆக இத்தால் ஒரு க்ஷத்ரியன் ப்₃ரஹ்மர்ஷியானனென்றும், ஒரு க்ஷத்ரியன் சண்டாளனுனென்றும், அந்த சண்டாளனுனவனை அந்த ப்₃ரஹ்மர்ஷியானவன் தபோப₃லத்தாலே ஸ்வர்க்க₃மேற்றினுன் என்றும் சொல்லுகையாலே வர்ணம் ஔபாதி₄கம் என்னுமிடம் ஸுஸ்தி₂ரமாய்த்து. (89)

90. மாவுருவில் கள்ளவேடம், திருந்துவேதமலமான மானிடம்பாடல், ஸர்வவர்ணஶைத்₃ரத்வம், காடுவாழ்சாதியில் கடல்வண்ணன் வேடம், தென்னுரையில் ஹரிகீர்த்தி, ஶ்வபசரில் பத்திபாசனமும் அறிவார் ஆரார் அமரரென்ன ஏற, அறியாதார் சாதியந்தணர்களேலும் தகரவிழுவர்.

ஆக, கீழ் ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄ஜ்ஞாநரஹிதமான உத்க்ருஷ்டஜந்மம் அபக்ருஷ்டமாகையாலே அதினளவிலே நிற்கிற ப்ரமாதாக்கள் அநுபாதே₃யரென்றும், ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄ஜ்ஞாநமுக₂த்தாலே அபக்ருஷ்டஜந்மம் உத்க்ருஷ்டஜந்மமாகையாலே அதிலே நிற்கிற ப்ரமாதாக்கள் உபாதே₃யரென்றும் சொல்லாநின்றது. இனிமேல் ப்ரமாதாக்களளவேயன்றிக்கே ப்ரமாண-ப்ரமேய-ப்ரமாதாக்கள் மூன்றிலும் த்யாஜ்யமுமுண்டு, உபாதே₃யமுமுண்டு; அப்படி உபாதே₃யமான ப்ரமாண-ப்ரமேயங்களோடு விகல்பிக்கலாம்படியான அந்த ப்ரமாதாக்களுடைய வைப₄வத்தை ப்ரமாணங்களும் ப்ராமாணிகரும்

சொல்லாநிற்க, அத்தை அறியாதே மந்த$_3$மதிகளாய்க்கொண்டு ஜந்மநிரூபணம் பண்ணுமவர்கள் அத$_4$:பதிப்பர்களென்று கீழே "வீட்டின்பவின்பப்பாக்களில் த்$_3$ரவ்ய-ப$_4$ாஷாநிரூபணஸமம் இன்பமாரியிலாராய்ச்சி" என்று உபக்ரமித்த அர்த்த$_2$த்தை நிக$_3$மிக்கிறார் (மாவுருவில் கள்ளவேடம் என்று தொடங்கி).

"எம்மாவுருவும் வேண்டுமாற்றலாவாயெழிலேறே" (திருவா. 5 - 8 - 2) 'எவ்வுருவும் மாவுரு' என்று அவன் பரிக்$_3$ரஹித்த விக்$_3$ரஹமெல்லாம் அப்ராக்ருதமாயிருக்குமென்றும், "இச்ச$_2$ாக்$_3$ருஹீதாபி$_4$மதோருதே$_3$ஹ:" (வி.பு. 6 - 7 - 84) என்று இச்சையாலே பரிக்$_3$ருஹீதமாயிருக்குமென்றும் சொல்லுகிற விக்$_3$ரஹங்களில்வைத்துக்கொண்டு "கள்ள வேடத்தைக்கொண்டுபோய்ப்புரம்புக்கவாறும்" (திருவா. 5 - 10 - 4) என்று, "யத$_2$ா ஹி சோரஸ்ஸ தத$_2$ா ஹி பு$_3$த்$_3$த$_4$:" (ரா.அ. 109 - 73) என்று வேத$_3$த்துக்கு அப்ராமாண்யம் சொல்லுகிற பு$_3$த்$_3$த$_4$முனியான விக்$_3$ரஹமும்,

(திருந்துவேதம்) ஸகலஶப்$_3$த$_3$ங்களும் ஸத்$_3$வாரகமாகவும், அத்$_3$வாரகமாகவும் ஸர்வேஶ்வரனை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே கட்டளைப்பட்ட வேத$_3$த்தில் (மலமான மானிடம் பாடல்) "ஓர் மானிடம் பாடலென்னுவதே" (திருவா. 3 - 9 - 3) என்றும், "ந ஸ்மர்த்தவ்யோ விஶேஷேண வேத$_3$மந்த்ரோப்யவைஷ்ணவ: । காவ்யாலாபோபி ஜப்யோஸௌ யத்ர ஸங்கீர்த்யதேச்யுத:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹேயரான க்ஷேத்ரஜ்ஞரை ப்ரஶம்ஸிக்கிற வாக்யங்களும்,

(ஸர்வவர்ணஶ்ரேஷ்ட$_3$ரத்வம்) "ந ஶூத்$_3$ரா ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தா விப்ரா ப$_4$ாக$_3$வதாஸ்ஸ்ம்ருதா: । ஸர்வவர்ணேஷு தே ஶூத்$_3$ரா யே ஹ்யப$_4$க்தா ஜநார்த்த$_3$நே" என்று ப$_4$க$_3$வத்$_3$-ப$_4$க்தனல்லாதவன் எல்லா வர்ணங்களிலும் ஶூத்$_3$ரனென்றும், ப்ரமாண-ப்ரமேய-ப்ரமாதாக்கள் மூவரிலும் த்யாஜ்யரையும் சொல்லி, இனிமேல் உபாதே$_3$யரையும் சொல்லுகிறது.

(காடுவாழ்சாதியில் கடல்வண்ணன்வேடம்) "கற்றினம் மேய்க்கிலும் மேய்க்கப் பெற்றான் காடுவாழ் சாதியுமாகப்பெற்றான்" (நா.திரு. 12 - 8) என்று கோ$_3$பாலனைக் கொண்டு காட்டிலே பசுக்களின்பின்னே "கறையினார்" (திருவா. 4 - 8 - 4) என்னும்படி பேணாதே திரியச்செய்தேயும் "கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர்" (பெரியா.தி. 3 - 3 - 1) என்னும்படி பிறர்க்கும் அழைத்துக்காட்டவேண்டும்படி த்$_3$ரஷ்டவ்யமான க்ருஷ்ணவிக்$_3$ரஹமும், (தென்னுரையில் ஹரிகீர்த்தி) த்$_2$ராவிட$_3$ப$_4$ாஷாபரிகல்பிதமான ப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்களில் வைத்துக்கொண்டு "ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத்" (மாத்ஸ்யே) இத்யாதி$_3$ப்படியே ப$_4$க$_3$வத்ப்ரதிபாத$_3$கமானவையும், (ஶ்வபசரில்) "ஶ்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுப$_4$க்தோ த்$_3$விஜாதி$_4$க:" (பாஞ்ச.) என்று ஶ்வபாகரேயாகிலும், (பத்தி பாசனமுமறிவார்) "பெறற்கரிய நின்னபாதபத்தியான பாசனம்" (திருச்ச.விரு. 100) என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வயத்நத்தாலே பெறுதற்கரிதான ப$_4$க$_3$வச்சரணார-விந்த$_3$ங்களில் ப$_4$க்தியைத் தங்களுக்கு த$_4$நம் என்று அறியுமவர்களுமாகிற ப்ரமாண-ப்ரமேய-ப்ரமாதாக்கள் மூன்றும் உத்க்ருஷ்டதமம் என்றும் சொல்லி,

இந்த உத்க்ருஷ்டதமமான ப்ரமாணப்மேயங்களோடு விகல்பிக்கும்படியான இந்த ப்ரமாதாக்கள்வைப$_4$வத்தை (ஆராரமரரென்ன) "நீரார் முகில்வண்ணன் பேராரோதுவார் ஆராரமரரே" (திருவா. 10 - 5 - 8) என்று விலக்ஷணவிக்$_3$ரஹயுக்தனுன ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருநாமங்களை அநுஸந்திக்கவல்லவர்கள் ஏதேனுமொரு ஜந்மவ்ருத்தங்களை உடையரேயாகிலும் அவர்கள் நித்யஸூரிகள் என்றும், '(ஏற) "இலங்குவான் யாவருமேறுவர் சொன்னுலே" (திருவா. 3 - 8 - 11) என்று ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் அந்வயித்தவர்கள் ஆரேனுமாகிலும் தே$_3$ஶவிஶேஷப்ராப்தி பண்ணுவர்கள் என்றும்,

இப்படி ஸர்வோத்க்ருஷ்டராகச் சொல்லாநிற்க, (அறியதார்) ஜந்மாதி$_3$களால் வந்த அஹங்காரத்தாலே மந்த$_3$மதிகளாய்க்கொண்டு அவர்கள்வைப$_4$வத்தை அறியாதே ஜந்மநிருபணம் பண்ணுமவர்கள் (சாதியந்தணர்களேலும் தகரவிழுவர்) "அமரவோரங்கமாறும்" (திருமாலை 43) என்கிற பாட்டின்படியே "அநாசாராந் து$_3$ராசாராந் அஜ்ஞாத்ருந் ஹீநஜந்மந: । மத்$_3$ப$_4$க்தாந் ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த$_3$ந் ஸத்$_3$யஶ்சண்ட$_3$ாளதாம் வ்ரஜேத்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே உத்க்ருஷ்டஜந்மத்திலே பிறந்து அங்க$_3$ஸஹிதமான நாலு வேதங்களையும் அதி$_4$கரித்து ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தராயிருந்தார்களேயாகிலும் ஜந்மாதி$_3$களால் குறைய நின்று ப$_4$க$_3$வதீ$_3$யராயிருப்பாருடைய ஜந்மத்தை காத்$_3$ாசித்கமாகவாகிலும் நிருபித்தார்களாகில் அந்நிலையிலே அவர்கள் சண்ட$_3$ாளராவர் என்கையாலே பின்னை ஒருகாலும் உஜ்ஜீவநமில்லாதபடி அத$_4$:பதிப்பர்களென்கிறுர். "ஶூத்$_3$ரம் வா ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தம் நிஷாத$_3$ம் ஶ்வபசம் தத$_2$ா । ஈக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:" என்றும், "ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாத$_2$நாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதி$_3$கம்" என்றும் சொல்லாநின்றதிறே. *(90)*

91. தமிழ்மாமுனிதி$_3$க்கு ஶரண்யமென்றவர்களாலே க்வசித் க்வசித் என்று இவராவிர்ப$_4$ாவம் கலியும் கெடும்போலே ஸூசிதம்.

இப்படி ப$_4$ாக$_3$வதஸாமாந்யத்தாலே ஆழ்வாருடைய உத்பத்தி நிருபிக்கலாகாது என்கிற மாத்ரமன்றிக்கே, ஆழ்வாருடைய அவதாரம் வ்யாஸஶுகாதி$_3$களாலும் ப்ரகாஶிப்பிக்கப் பட்டதென்கிறுர் மேல். (தமிழ்மாமுனிதி$_3$க்கு ஶரண்யமென்றவர்களாலே) "வண்டமிழ் மாமுனி" (பெருமா.தி. 10 - 5) "த$_3$க்ஷிணு தி$_3$க் க்ருதா யேந ஶரண்யா புண்யகர்மணு" (குருகாமாஹாத்ம்யம்) என்று த்$_3$ரவிடஶாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகனுன அக$_3$ஸ்த்யன் நின்ற தி$_3$க்கு ஸர்வர்க்கும் புகலிடம் என்ற வ்யாஸஶுகாதி$_3$களாலே (க்வசித் க்வசித் என்று இவர் ஆவிர்ப$_4$ாவம்) "கலௌ க$_2$லு ப$_4$விஷ்யந்தி நாராயணபராயணு: । க்வசித்க்வசிந்மஹாப$_4$ாக$_3$ா த்$_3$ராவிடே$_3$ஷு ச பூ$_4$யஶ: । தாம்ரபர்ணீ நதீ$_3$ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ । காவேரீ ச மஹாப$_4$ாக$_3$ா ப்ரதீசீ ச மஹாநதீ$_3$ । யே பிப$_3$ந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேஶ்வர । தேஷாம் நாராயணே ப$_4$க்திர்பூ$_4$யஸீ நிருபத்$_3$ரவா" (வி.பு.) என்றும்,

"க்ருரே கலியுகே$_3$ ப்ராப்தே நாஸ்திகை: கலுஷீக்ருதே । விஷ்ணோரம்ஶாம்ஶஸம்பூ$_4$தோ வேத$_3$வேத$_3$ார்த்த$_2$ஸாரவித் । ஸ்தோத்ரம் வேத$_3$மயம் கர்த்தும் த்$_3$ராவிட$_3$யா ஸ ச ப$_4$ாஷயா ।

ஜநிஷ்யதி ஸதாம் ஶ்ரேஷ்டே$_2$ா லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா । கஶ்சிந்மநுஷ்யரூபேண க்ருபயா தத்ர வை முநி: । ப்ரயாஸ்யதி புநஸ்ஸோபி ஸாயுஜ்யம் பரமாத்மந: । அத்$_4$யேதவ்யம் த்$_3$விஜஶ்ஶ்ரேஷ்டை$_2$ர்வேத$_3$ரூபமித$_3$ம் க்ருதம் । ஸ்த்ரீபி$_4$ஶ்ஶூத்$_3$ரா-தி$_3$பி$_4$ஶ்சைவ தேஷாம் முக்தி: கரே ஸ்தி$_2$தா" (குருகாமா.) என்றும், "கலௌ புந: பாபரதாபி$_4$பூ$_4$தே ஸ உத்$_3$ப$_3$பூ$_4$வாஶ்ரிதவத்ஸலத்வாத் । ப$_4$க்தாத்மநா ஸர்வஜநாந் ஸஂகோ$_3$ாப்தும் விஶ்வாதி$_4$கோ விஶ்வமயோ ஹி விஷ்ணு:" என்றும் இவ்வாழ்வா-ருடைய ஆவிர்ப$_4$ாவம் கர்மமூலமன்றிக்கே ப$_4$க$_3$வத$_3$வதாரம்போலே ஜக$_3$த்$_3$ரக்ஷணார்த்த$_2$-மாக ப$_4$க$_3$வதி$_3$ச்சை$_2$யாலே உண்டானதாகையாலே ஆவிர்ப$_4$ாவமென்கிறது. அந்த ஆவிர்ப$_4$ாவம் "கலியும் கெடும்" (திருவா. 5 - 2 - 1) என்று இவர்தாம் திருமங்கை-யாழ்வார், உடையவர்போல்வார் வந்துதித்து கலியுக$_3$ஸ்வப$_4$ாவம் கெடும் என்று அருளிச்செய்தாப்போலே அவர்களாலே ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதென்கிறார். (91)

92. அத்ரி-ஜமத$_3$க்$_3$நி-பங்க்திரத$_2$-வஸு-நந்த$_3$ஸூநுவானவ-னுடைய யுக$_3$-வர்ண-க்ரமாவதாரமோ? வ்யாஸாதி$_3$வத$_3$ாவே-ஶமோ? மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ? முன்னம் நோற்ற அனந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் ப$_2$லித்தவரோ? என்று ஶங்கிப்பர்கள்.

இப்படி அருளிச்செய்கிற இவருடைய அவதாரவைப$_4$வத்தைப்பார்த்து ப$_4$க$_3$வத$_3$வ-தாரங்களில் ஸ்வரூபேண அவதாரமோ? ஆவேஶாவதாரமோ? நித்யரோ? முக்தரோ? ஸித்$_3$த$_4$ரோ? தம்முடைய ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரபுண்யஸஞ்சயங்களாலே வந்தவரோ? ஈஶ்வரனுடைய ப$_4$ாக்$_3$யப$_2$லத்தாலே வந்தவரோ? என்று அதிஶங்கிப்பர்கள் என்கிறார் (அத்ரி ஜமத$_3$க்$_3$நி என்று தொடங்கி).

க்ருதயுக$_3$த்திலே அத்ரிஜமதக்$_3$நிகள்பக்கலிலே த$_3$த்தாத்ரேயராயும், பரஶுராமனாயும், த்ரேதாயுக$_3$த்திலே க்ஷத்ரியனை த$_3$ஶரத$_2$சக்ரவர்த்திபக்கலிலே வந்தவதரித்தும், த்$_3$வாபர-யுக$_3$த்திலே க்ஷத்ரியரில் தண்ணியராகையாலே வைஶ்யப்ராயரான வஸுதேவஸூநு-வாயும், "க்ருஷிகோ$_3$ரக்ஷவாணிஜ்யம் வைஶ்யம் கர்ம ஸ்வப$_4$ாவஜம்" (கீ. 18 - 44) என்று கோ$_3$ரக்ஷணத$_4$ர்மத்தை உடையராகையாலே வைஶ்யரான ஶ்ரீநந்தகோபர்க்குப் புத்ரராயும், யுக$_3$க்ரமத்திலும் அடைவே வர்ணத்ரயத்திலே வந்து அவதரித்துப்போந்த ஸர்வேஶ்வரன் கலியுக$_3$த்திலே நாலாம் வர்ணத்திலே ஆழ்வாராய்த் திருவவதரித்தானோ என்றும்,

"க்ருஷ்ணத்$_3$வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்$_3$தி$_4$ நாராயணம் ப்ரபு$_4$ம்" (வி.பு. 3 - 4 - 5) என்கிறபடியே வேதங்களை வ்யஸிக்கைக்காக வ்யாஸாதி$_3$கள்போல் வந்தவதரித்தானோ? என்றும், "கரைகண்டோர்" (திருவா. 8 - 3 - 10)என்று ஸம்ஸாரத்தைக் கரைகண்ட முக்தரிலே ஒருவர் அப்படியே அவதரித்தாரோ? "பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டரு-ளும் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே" (திருவிரு. 79) என்றும்,

"முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதச்ச்₂வேதத்₃வீபநிவாஸிநாம்" (ப₄ார. ஶா. 337 - 40) என்றும் நித்யமுக்தரோடொக்கச் சொல்லலாம்படி இருக்கிற ஶ்வேதத்₃வீபவாஸிகளான ஸித்₃த₄ரிலே ஒருவரோ? "முன்னம் நோற்ற விதிகொலோ" (திருவா. 6 - 5 - 7) என்கிற படியே ஜந்மாந்தரஸஞ்சிதமான தம்முடைய ப₄ாக்₃யத்தாலே பிறந்தவரோ? "அனந்தன் மேல் கிடந்தவெம்புண்ணியா" (திருச்ச. 45) என்று அநந்தஶாயியான ஸர்வேஶ்வர னுடைய ப₄ாக்₃யத்தாலே பிறந்தவரோ? என்று ஶங்கிப்பர்கள் என்கிறார். (92)

93. இதுக்கு மூலம் - யான் நீ என்று மறுதலைத்து வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி நிலையிடம் தெரியாதே தெய்வத்தினம் ஒரு வகைக்கொப்பாக இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்புசெய்ய, சேர்ந்த-மைக்கடையாளம் உளவாக உகந்துகந்து திமிர்கொண்டாலொத்து நாட்டியல்வொழிந்து ஶட₂ரையோட்டி மது₃ரகவிப்₃தர்க்கு அங்குஶ-மிட்டு நடாவிய கூற்றமாய், தீயன மருங்குவாராமல் கலியுகம் நீங்கிக் கிதயுகம் பற்றிப் பட்டெழுபோதறியாதிருந்த ப்ரப₄ாவம்.

இப்படி இவர்கள் ஶங்கிக்கைக்கு ஹேது என்னென்னில், இவருடைய ப்ரப₄ாவம் கண்டு என்கிறார் மேல். (இதுக்கு மூலம்) இப்படி இவர்கள் ஶங்கிக்கைக்கு ஹேது. (யான் நீ என்று மறுதலைத்து) "புவியும் இருவிசும்பும் நின்னகத்த, நீ என் செவியின் வழி புகுந்தென்னுள்ளாய், அவிவின்றி யான் பெரியன் நீ பெரியை என்பதனை யாரறிவார், ஊன்பருகு நேமியாய் உள்ளு" (பெரிய திரு. 75) என்று - உப₄யவிபூ₄தியையும் உன் ஸங்கல்பைகதே₃ஶத்திலே வைத்து என் ஶ்ரவணத்₃வாரா நெஞ்சிலே புகுந்து விச்சே₂த₃-மின்றியிலே நித்யவாஸம் பண்ணுநின்றபின்பு, நானோ, நீயோ பெரியாய்? ஆரென்று ஸர்வாதி₄கனை நீயே விசாரி - என்று ஸர்வேஶ்வரனோடே விகல்பிக்கலாம்படியாய்,

(வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி) "இனியாவர் நிகரகல்வானத்தே" (திருவா. 4 - 5 - 8) என்றும், "மாறுளதோ இம்மண்ணின்மிசையே" (திருவா. 6 - 4 - 9) என்றும் உப₄யவிபூ₄தியிலும் எனக்கு ஸத்₃ருஶருண்டோ என்னும்படி த₃ாஸ்யஹ்ருஷ்டோக்தியை உடையராய், (நிலையிடம் தெரியாதே) "வைகுந்தமோ வையமோ நும் நிலையிடம்" (திருவிரு. 75) என்று - இந்த விபூ₄திஸ்த₂ரோ? நித்யவிபூ₄திஸ்த₂ரோ? என்று அறுதியிட ஒண்ணாதபடி இருக்கையாலே உப₄யவிபூ₄தியிலும் வ்யாவ்ருத்தராய்,

(தெய்வத்தினம் ஒருவகைக்கொப்பாக) "தெய்வத்தினமோரனையீர்களாய்" (திருவிரு. 23) என்று நித்யஸூரிகளெல்லாரும் கூடினாலும் தம்முடைய ஒருவகைக்கொப்பாக உடையராய், (இனத்தலைவன் இத்யாதி₃) "வானோரினத்தலைவன்" (பெரியதிரு. 25) என்று அப்படிப்பட்ட ஸூரிஸமூஹத்துக்கு நிர்வாஹகனான ஸர்வேஶ்வரன், "அந்தா-மத்தன்புசெய்து" (திருவா. 2 - 5 - 1) என்று விலக்ஷணமான பரமபத₃த்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை இவர்பக்கலிலே பண்ண, (சேர்ந்தமைக்கடையாளமுளவாக) "திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக்கடையாளம் திருந்தவுள" (திருவா. 8 - 9 - 6) என்று

ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ருபையாலே விஷயீக்ருதரானமைக்கு ஸூவ்யக்தமாக லாஞ்ச$_2$ந-மான ராக$_3$த்தை வாய்க்கரையிலே உடையராய், கேவலம் வாய்க்கரையில் ராக$_3$மாத்ர-மன்றிக்கே "உகந்துகந்துள்மகிழ்ந்து குழையுமே" (திருவா. 6 - 5 - 4) என்று பா$_3$ஹ்யா-ப்$_4$யந்தரஹர்ஷத்தாலே ஶிதி$_2$லராய், "திமிர்கொண்டாலொத்துநிற்கும்" (திருவா. 6 - 5 - 2) என்று அநுஸந்த$_4$ாநத்தாலுண்டான ஆத$_3$ராதிஶயத்தாலே "ஸ்தப்$_3$தே$_4$ாஸ்யுத தமாதே$_3$ஶமப்ராக்ஷ்ய:" (சா. 6 - 1 - 3) என்று ஸர்வநியாமகமான ப்$_3$ரஹ்மஸ்வரூப-ஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தாரைப்போலே ஸ்திமிதராய், (நாட்டியல்வொழிந்து) "நாட்டாரோ-டியல்வொழிந்து" (திருவா. 10 - 6 - 2) என்று ஸம்ஸாரிகளோட்டை ஸங்க$_3$த்தை விட்டு, (ஶட$_2$ரையோட்டி) ஶட$_2$கோபராகையாலே ப்ரமாணநுகு$_3$ணமாக தர்க்கம் சொல்லுகை-யன்றிக்கே ஸ்வமநீஷையாகக் கற்பித்துக் கொண்டு, ஶூஷ்கதர்க்கங்களாலே அர்த்த$_2$ஸ்த$_2$ாபநம் பண்ணவிருக்கிற ஶட$_2$ரைத் தம்முடைய உக்திஶ்ரவணமாத்ரத்தாலே தம்முடைய ஸந்நித$_4$ாநத்தில் நில்லாதபடி பண்ணி,

(மத$_3$ாவலிப்தர்க்கு அங்குஶமிட்டு) பராங்குஶராகையாலே "வித்$_3$யாமதே$_3$ா த$_4$நமத$_3$ஸ்-த்ருதீயோபி$_4$ஜநோ மத$_3$: । ஏதே மத$_3$ாவலிப்தாநாம் ஏத ஏவ ஸதாம் த$_3$ம:" என்று அபி$_4$ஜநவித்$_3$யாவ்ருத்தங்களாகிற மத$_3$த்ரயங்களினாலே தூ$_3$ஷிதராயிருக்கிறவர்களை ஸ்வோக்திரூபமான அங்குஶங்களாலே நிர்மத$_3$ராம்படி பண்ணி, (நடாவிய கூற்றமாய்) "பறவையின் பாகன் மதனசெங்கோல் நடாவிய கூற்றங்கண்டீர்" (திருவிரு. 6) என்று வேத$_3$வேத்$_3$யத்வஸூசகமான க$_3$ருட$_3$வாஹநனை ஸர்வேஶ்வரன்விஷயத்திலே, "நின் கண் வேட்கை எழுவிப்பனே" (திருவிரு. 96) என்கிறபடியே எல்லார்க்கும் ப$_4$க்தியை உண்டாக்கி நடத்துமவராய். கூற்றம் என்கையாலே தம்முடைய து$_3$ர்ஶநஸ்த$_2$ருடைய ஸாம்ஸாரிகமான ருசிக்கு விநாஶகரராய். (தீயன மருங்கு வாராமல்) "கொன்றுயிருண்-ணும் விசாதி பகைபசி தீயனவெல்லாம்" (திருவா. 5 - 2 - 6) என்று சேதநரை முடித்து ப்ராணாபஹாரம் பண்ணக்கடவதான ஆதி$_4$வ்யாதி$_4$ரூபமான தோ$_3$ஷங்களும் "வாரேனு மறிகடலோ" (பெரியதிரு. 54) இத்யாதி$_3$ப்படி ஸாம்ஸாரிகது$_3$:க$_2$ஹேதுவான பாபங்-களும் பார்ஶ்வத்திலும் வாராதபடியாய்,

(கலியுகம் நீங்கிக் கிதயுகம் பற்றி) "திரியும் கலியுகம் நீங்கி" (திருவா. 5 - 2 - 3) என்று - "ப$_4$விஷ்யத்யத$_4$ரோத்தரம்" (ப$_4$ார.ஶா.மோ) என்கிறபடியே பதா$_3$ர்த்த$_2$ஸ்வப$_4$ாவங்கள் வேறுபட்டு வருகிற கலியுக$_3$தோ$_3$ஷமும் நீங்கி, "பெரியகிதயுகம் பற்றிப் பேரின்ப வெள்ளம் பெருக) (திருவா. 5 - 2 - 3) என்று ஆதி$_3$க்ருதயுக$_3$த்தையொக்க மஹத்தான ஆநந்த$_3$ஸாக$_3$ரம் அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$மாக, "பட்டபோதெழுபோதறியாள் விரைமட்டலர் தண்டுழாயென்னும்" (திருவா. 2 - 4 - 9) என்று ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் பே$_4$ாக்$_3$யதாநு-ஸந்த$_4$ாநத்தாலே "நந்த$_3$ந்த்யுதி$_3$த ஆதி$_3$த்யே நந்த$_3$ந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ" என்றும், 'ப்ராதர்மூத்ரபுரீஷாப்$_4$யாம் மத்$_4$யாஹ்நே க்ஷுத்பிபாஸயா । ஸாயம் காமேந ப$_3$ாத்$_4$யந்தே ஜந்தவோ நிஶி நித்$_3$ரயா" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகளுக்குப் புறம்பே காலக்ஷேப-ஹேதுவான தி$_3$வாராத்ரவிப$_4$ாக$_3$மறியாதே அகாலகால்யமான தே$_3$ஶவிஶேஷத்திற் போலே ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வைகபரராய்ப் போந்த இவருடைய ப்ரப$_4$ாவம் கீழ் அப்படி ஶங்கிக்கைக்கு ஹேது என்கிறார். (93)

94. இதுக்கு ஹேது - ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொரு-ளென்றளிமகிழ்ந்து முற்றுமாய்நின்று நூலுரைத்து யோகுபுணர்ந்து கண்காணவந்து ஆள்பார்க்கிறவன் உலகினதியல்வை நல்வீடுசெய்ய இணக்குப்பார்வைதேடிக் கழறலர்ஞானமுருவின முழுதுமோட்டின பெருங்கண் எங்குமிலக்கற்று அன்பொடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப்படிந்து துளங்குகிறவர் மேலே படப் பக்கநோக்கறப்பண்ணின விஶேஷகடாக்ஷம்.

இவர்க்கு இந்த ப்ரப₄ாவமுண்டாகைக்கடி என் என்னில், ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃முக₂த்தாலே ஸம்ஸாரிகளுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷி பண்ணுகிற ஈஶ்வரன் ஸஜாதீயரைக் கொண்டு இவர்களைத் திருத்தவேணுமென்றுபார்த்து அதுக்காளாவாரை ஸம்ஸாரத்தில் கிடையாத த₃ஶையிலே தே₃வமநுஷ்யாதி₃ஶரீரங்களிலே ப்ரவேஶித்து, தத₃நுஸாரிக-ளாய்க்கொண்டு ஜந்மபரம்பரைகளிலே இழிந்த ஸம்ஸாரஸாக₃ரமத்₄யஸ்த₂ரான இவர் பக்கலிலே நிர்ஹேதுகமாகப்பண்ணின விஶேஷகடாக்ஷமென்கிறார் (இதுக்கு ஹேது ஊழிதோறும் என்று தொடங்கி). இதுக்கு ஹேது - கீழ் ப்ரஸ்துதமான ப்ரப₄ாவத்துக்கு ஹேது.

''ஊழிதோறும் தன்னுள்ளே படைத்துக் காத்துக் கெடுத்துழலும்'' (திருவா. 10 - 7 - 9) என்றும், ''சோம்பாதிப்பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்தவித்தா'' (பெரியதிரு. 18) என்றும், ''ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான்'' (திருவா. 3 - 9 - 10) என்றும், ''பொரு-ளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன்'' (திருவா. 2 - 10 - 11) என்றும், ''அளிமகிழ்ந்-துலகமெல்லாம் படைத்தவை'' (திருவா. 3 - 4 - 8) என்றும் சொல்லுகிறபடியே கர்ஷகனானவன் ஒருபோகம் பதறி(?ரி)ற்றென்று, கைவாங்காதே மேலேமேலே க்ருஷி பண்ணுமாப்போலே கல்பந்தோறும் ஸ்ருஷ்டிக்கச்செய்தேயும், அது ஸப₂லமாகாதிருக்-கச்செய்தேயும், பின்னையும் முசியாதே, ப்ரயோஜநமாம், ப்ரயோஜநமாம் என்று திருவுள்ளத்தில் க்ருபையாலே வந்த உகப்போடே அடுத்தடுத்து ஸ்ருஷ்டித்து,

(முற்றுமாய்நின்று) ''தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததே₃வாநுப்ராவிஶத்'' (தை. 2 - 6 - 1) என்கிற படியே ஸ்ருஷ்டமான ஜக₃த்திலே அவற்றினுடைய வஸ்துத்வ-நாமப₄ாக்த்வங்களுக்காக அவற்றைச் சொல்லுகிற ஶப்₃த₃ங்கள் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி வ்யாப்தனுய்க் கொண்டு ப்ரகாரியாய் நின்று, ''அன்னமதாயிருந்தங்கறநூலுரைத்த'' (திருமொழி 11 - 4 - 8) என்கிறபடியே ஸாராஸாரவிவேகோந்முக₂மான ஹம்ஸரூபியாய்க்கொண்டு ஶாஸ்த்ரப்ரத₃ாநத்தைப்பண்ண, (யோகுபுணர்ந்து) ''தன்கோலச்செந்தாமரைக்கண் உறைபவன் போலவோர் யோகுபுணர்ந்த ஒளிமணிவண்ணன்''(திருவா. 3 - 10 - 2) என்று க்ஷீராப்₃தி₄யில் யோக₃நித்₃ராவ்யாஜத்தாலே சேதநருடைய ரக்ஷணோபாய-சிந்தைபண்ணி,

சிந்தாஸமநந்தரம் தோற்றின உபாயாநுகு₃ணமாக (கண்காணவந்து) ''துயரில் மலியும்

மனிசர்பிறவியில் தோன்றிக்கண்காணவந்து'' (திருவா. 3 - 10 - 6) என்கிறபடியே ''ந மாம்ஸசக்ஷுரபி$_4$வீக்ஷதே தம்'', ''ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்'', ''என்றேனும் கட்கண்ணால் காணாத அவ்வுரு'' (பெரியதிரு. 28) என்றும் சொல்லுகிற தான் து$_3$:க$_2$-ப$_3$ஹுளரான மநுஷ்யரோடே ஸஜாதீயராய்க்கொண்டு வந்து பிறந்து அவர்களுடைய மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயபூ$_4$தனாய், ''ஆள்பார்த்துழிதருவாய்'' (பெரியதிரு. 60) என்று அப்ராக்ருதவிக்$_3$ரஹவிஶிஷ்டனாய், நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாய், நிரபேக்ஷனான தான் உற்றாராயிருப்பார் உருமாறிநின்று ஆராயுமாப்போலே *தமருகந்த இத்யாதி$_3$ப்படியே அர்ச்சகர் உகந்த த்$_3$ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு அத்யந்த-பரதந்த்ரனாய், அவர்களிடுகிற பத்ரபுஷ்பாதி$_3$களிலே ஸாபேக்ஷனாய்க்கொண்டு கோயில்-களிலேயும், க்$_3$ருஹங்களிலேயும் நின்றருளி, நம்முடைய விஷயீகாரத்துக்காளாவார் ஆர் என்று ஆள்பார்க்கிறவன்.

(உலகினதியல்வை நல்வீடுசெய்ய) ''ஓஓ உலகினதியல்வே'' (திருவாசிரி. 6) என்கிற படியே ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனான தன்னைவிட்டு க்ஷுத்$_3$ரதே$_3$வதைகளை பரஹிம்ஸாதி$_3$-ஸாத$_4$நமுக$_2$த்தாலே வலித்து, க்ஷுத்$_3$ரப்ரயோஜநங்களைப் பெற்று அவற்றை அநுப$_4$விக்-கைக்காக தே$_3$வாதி$_3$ஶரீரப்ரவேஶம் பண்ணி, ஆஶ்சர்யபூ$_4$தையான ப்ரக்ருதிவஶ்யரான ஸம்ஸாரிசேதநர்ஸ்வப$_4$ாவத்தை ''யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடுசெய்யும்'' (திருவிரு. 95) என்று ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் ஏதேனுமொன்றைப் பற்றத்தன்னைவிட்டு நீங்குகையே ஸ்வப$_4$ாவமான வ்ரதத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்குகைக்காக,

(இணக்குப்பார்வைதேடி) ஸஜாதீயபு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலே தன்னோடு இணக்கவற்றான பார்வை மானைவைத்து ம்ருக$_3$ம்பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதீயரைக்கொண்டு திருத்தவேணும் என்று பார்த்து, அதுக்காளாவார் ஆரோ என்றுதேடி, (கழறலர் ஞானமுருவின மூழுது-மோட்டின பெருங்கண்) ''கழறலம்'' (திருவிரு. 58) என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிற படியே ஜகத்திலே வ்யாப்தமான ஜ்ஞாநத்தையும் அதிக்ரமித்து, ''மண்முழுது-மகப்படுத்துநின்ற'', ''மேலைத்தண்மதியும் கதிரவனும் தவிரவோடி'' (திருநெடு. 5) என்று ஸகலலோகங்களையும் ஆக்ரமிக்கும்படி வ்யாபிக்கப்பெற்ற திருவடிகளிலும் மூற்பட்ட ''அழறலர்தாமரைக்கண்ணன்'' (திருவிரு. 58) என்றும், ''பெருங்கேழலார் தம்பெருங்-கண்மலர்ப்புண்டரீகம்'' (திருவிரு. 45) என்கிற திருக்கண்களானவை, (எங்குமிலக்கற்று) விஷயீகாரத்துக்கு அநுகு$_3$ணமான நன்மை சேதநர்பக்கல் காணாமையாலே எங்கும் இலக்கற்று,

(அன்பொடுநோக்கான திசையிலே) ''அன்பொடுதென்திசைநோக்கிப் பள்ளி கொள்ளும்'' (பெருமா.தி. 1 - 10) என்கிறபடியே இவர்கள்பக்கல் நன்மைபெறாத-வளவிலும் இவர்கள்பக்கல் தனக்குண்டான சாபலத்தாலே ஸஸ்நேஹமாக கடாக்ஷித்த திசையிலே, (ஆக்கையில் புக்கு) ''யாதானுமோராக்கையில் புக்கு'' (திருவிரு. 95) என்றும், ''ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்'' (திருவா. 3 - 2 - 1) என்றும், ''மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து'' (திருவா. 2 - 6 - 8) என்றும், ''பன்மாமாயப்பல்பிறவியில் படிகின்ற யான்'' (திருவா. 3 - 2 - 2) என்றும், ''பிறவிக்கடலுள் நின்றுநான் துளங்க'' (திருவா. 5 - 1 - 9) என்றும் சொல்லுகிறபடியே தே$_3$வாதி$_3$ஶரீரங்களிலே புக்கு

'தே$_3$வோஹம், மநுஷ்யோஹம்' என்கிறபடியே அவற்றிலே ப$_3$த்$_3$த$_4$ராய், அவற்றின் வழியேபோய் தத்ப$_2$லமான ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி அவற்றிலே அவக$_3$ாஹித்துத் தரைகாண ஒண்ணாத ஸம்ஸாரஸமுத்$_3$ரமத்$_4$யஸ்த$_2$ராய்க்கொண்டு நடுங்குகிற இவர்மேலே படும்படி,

"எங்கும் பக்கநோக்கறியான்" (திருவா. *2 - 6 - 2*) என்கிறபடியே நாச்சிமார்வந்து திருமுலைத்தடத்தாலே நெருக்கி அணைத்தாலும் புரிந்து பாராதே "நாஸௌ புருஷகாரேண ந சாப்யந்யேந ஹேதுநா । கேவலம் ஸ்வேச்ச$_2$யைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கத$_3$ாசந" (பாஞ்ச.), "நிர்ஹேதுககடாக்ஷேண மதீ$_3$யேந மஹாமதே । ஆசார்யவிஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராங்க$_3$திம்" (பாஞ்ச.) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வேச்சை$_2$யாலே நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணப்பட்ட விஶேஷகடாக்ஷம் என்கிறார்.

ஆக இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன அவருடைய ப்ரப$_4$ாவத்துக்கு ஹேது ப$_4$க$_3$வத்கடாக்ஷம் என்றதாய்த்து. (94)

95. ஶ்ரமணீ-விது$_3$ர-ருஷிபத்நிகளைப் பூதராக்கின புண்ட$_3$ரீகாக்ஷன் நெடுநோக்கு சாபமிழிந்தென்னப்பண்ணுமிறே.

நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தாரொருவர்க்கு ப$_4$க$_3$வத்கடாக்ஷத்தாலே ஸாம்ஸாரிகஸகல-பாபங்களும் போய் இந்த ப்ரப$_4$ாவமெல்லாம் உண்டாகக்கூடுமோ என்னில்; ஶப$_3$ரிமுதலானோரை பரிஶுத்$_3$த$_4$மாக்கின ஸர்வேஶ்வரனுடைய தி$_3$வ்யகடாக்ஷம் அவஶ்யமநுபே$_4$ாக்தவ்யமான ஸகலபாபங்களையும் நஶிப்பிக்குமிறே என்கிறார் (ஶ்ரமணீவிது$_3$ர என்று தொடங்கி). (ஶ்ரமணீவிது$_3$ர) "ஶ்ரமணீம் த$_4$ர்மநிபுணாம்" (ரா. ஆ. *1 - 56*) என்கிறபடியே வேடுவிச்சியாயிருக்கிற ஶப$_3$ரியை "சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகு$_4$நந்த$_3$ந । பாத$_3$மூலம் க$_3$மிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யசாரிஷம்" (ரா. ஆ. *74 - 12*) என்று அவள்தானே 'தேவரீருடைய அழகிய கடாக்ஷத்தினாலே என்னுடைய ப்ராப்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கங்களெல்லாம் நிஶ்ஶேஷமாகப் போகையாலே பரிஶுத்$_3$தை$_4$யானேன்' என்று சொல்லும்படி பண்ணியும்,

ஸ்ரீவிது$_3$ரரை "பீ$_4$ஷ்மத்$_3$ரோணாவதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மது$_4$ஸூத$_3$ந । கிமர்த்த$_2$ம் புண்ட$_3$ரீகாக்ஷ பு$_4$க்தம் வ்ருஷலபோ$_4$ஜநம்" (ப$_4$ார. உத்$_3$.) என்று எதிரியானவன் சீறிச்-சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும் "புண்ட$_3$ரீகாக்ஷ" என்னும்படியான திருக்கண்களாலே அவரை பரிஶுத்$_3$த$_4$ராம்படி பண்ணியும்,

(ருஷிபத்நிகளை) "வேர்த்துப்பசித்து வயிறசைந்து வேண்டடிசிலுண்ணும்போது ஈதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக்கொள்ளும்" (நா. திரு. *12 - 6*) என்கிறபடியே தன்னுடைய நெடுநோக்காலே ப$_4$க்தவிலோசநத்தில் ருஷிபத்நிகளிலே ஒருத்தியை "தத்ரைகா வித்$_4$ருதா ப$_4$ர்த்ரா ப$_4$க$_3$வந்தம் யத$_2$ாஶ்ருதம் । ஹ்ருதோ$_3$பகூ$_3$ஹ்ய விஜஹௌ தே$_3$ஹம் கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நம்" (ப$_4$ாக$_3$. *10 - 23 - 34*) என்று தன்பக்கல் ப்ராவண்யத்தாலே

அப்போதே முக்தையாம்படிபண்ணியும், அதிலே சிலர் தன்னை அநுப$_4$விக்கும்படி-யாகவும் பண்ணின விஶேஷகடாக்ஷமானது, (சாபமிழிந்தென்னப்பண்ணுமிறே) "திங்களுமாதித்தியனுமெழுந்தாற்போல் அங்கணிரண்டுங்கொண்டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல் எங்கள்மேல் சாபமிழிந்து" (திருப்பாவை 22) என்கிறபடியே ஆஹ்லாத$_3$-கரத்வத்தையும், அதிப்ரகாஶகத்வத்தையும் உடைத்தாகையாலே சந்த்$_3$ராதி$_3$த்யர்களிரு-வரும் உதித்தாற்போலேஇருக்கிற அழகிய திருக்கண்களாலே எங்களைப் பார்த்தருளி-ஞயாகில் ஶாபோபஹதரைப்போலே, அநுப$_4$வித்தல்லது நஶியாத ஸாம்ஸாரிகஸகல-து$_3$ரிதங்களும் நிவ்ருத்தமாம் என்று சொல்லும்படி ஸகலபாபக்ஷபணத்தில் நிபுணங்க-ளாயிறே இருப்பது என்கிருர். (95)

96. கோ$_3$வ்ருத்$_3$தி$_4$க்கு நெரிஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன் ஜக$_3$த்$_3$தி$_4$தார்த்-த$_2$மாக "எனக்கே நல்லவருள்கள்" என்னும்படி ஸர்வஸௌஹார்த்த$_3$-ப்ரஸாத$_3$த்தை ஒருமடைசெய்து இவரைத்தன்னுக்க, லோகமாகத் தம்மைப்போலாக்கும்படியானுர்.

ஸர்வேஶ்வரன் இவரை இப்படி நிர்ஹேதுகமாக கடாக்ஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் என் என்னில், லோகஹிதார்த்த$_2$மாக என்கிருர் (கோ$_3$வ்ருத்$_3$தி$_4$க்கு நெரிஞ்சியைப் புல்லாக்-கினவன் என்று தொடங்கி). "திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி" (திருவா. 10 - 3 - 10) என்று ஸ்வரக்ஷணத்தில் அந்வயமில்லாத கோ$_3$ரக்ஷணத்திலே திருவுள்ளம் உகந்திருக்கையாலே அவற்றினுடைய அபி$_4$வ்ருத்$_3$தி$_4$க்காக "ப்$_3$ருந்த$_3$ாவநம் ப$_4$க$_3$வதா க்ருஷ்ணேநாக்லிஷ்டகர்மணு । ஶுபே$_4$ந மநஸாத்$_4$யாதம் க$_3$வாம் வ்ருத்$_3$தி$_4$மபீ$_4$ப்ஸதா" (வி.பு. 5 - 6 - 28) என்று நெரிஞ்சிக்காட்டை பரஸம்ருத்$_3$த்$_4$யேகப்ரயோஜநமாகத் திருவுள்ளத்தாலே "உத்பந்நநவஶஷ்பாட்$_4$யம்" (வி.பு. 5 - 6 - 37) என்கிறபடியே அவற்றுக்கு போ$_4$க்$_3$யமாக ஸங்கல்பித்தவன். "நமோ ப்$_3$ரஹ்மண்யதே$_3$வாய கோ$_3$-ப்$_3$ராஹ்மணஹிதாய ச । ஜக$_3$த்$_3$தி$_4$தாய க்ருஷ்ணய கோ$_3$விந்த$_3$ாய நமோ நம:" (ப$_4$ாரதம்) என்று பசுக்களினுடைய ரக்ஷணத்தோபாதி ஜக$_3$த்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்குக் கடவன் தானுகையாலே அந்த ஜக$_3$த்தினுடைய ஹிதார்த்த$_2$மாக.

(எனக்கே நல்லவருள்கள் என்னும்படி) "எதிர்சூழல்புக்கெனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய - எம்மான் திருவிக்கிரமனை - விதி சூழ்ந்தது" (திருவா. 2 - 7 - 6) என்று - அநேகஜந்மங்கள் நான் பிறந்த ஜந்மங்களுக்கு எதிரே பிறந்துவந்து என்னை விஷயீ-கரிக்கும்படி ஸர்வேஶ்வரனை க்ருபை கால்கட்டிற்று என்றும், "நல்லவருள்கள் நமக்கே தந்தருள்செய்வான்" (திருவா. 8 - 6 - 1) என்றும் தன்பேருக க்ருபைபண்ணி, 'பிராட்டி திருவநந்தாழ்வான் தொடக்கமானுர்க்குக் கூறுகொடாதே எனக்கும் என்னேடு ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடையார்க்கும் தருகிறவன்' என்று இவர் பெறும்படி.

(ஸர்வஸௌஹார்த்த$_3$ப்ரஸாத$_3$த்தை ஒருமடைசெய்து) "ஸுஹ்ருத$_3$ம் ஸர்வபூ$_4$தாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஶாந்திம்ருச்ச$_2$தி" (கீ$_3$தை 5 - 29) என்கிறபடியே ஸர்வபூ$_4$தங்கள்-பக்கலிலும் நடக்கிற தன்னுடைய ஸௌஹார்த்த$_3$த்தாலுண்டான ப்ரஸாத$_3$த்தை

இவரொருவர்பக்கலிலே ஒருமடைப்படச் செய்து விஷயீகரித்து. (இவரைத்தன்னாக்க) "என்னைத்தன்னாக்கி" (திருவா. 7 - 9 - 1) என்கிறபடியே இவரைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞாநஶக்திகளை உடையராகவும், அநந்யார்ஹஶேஷபூ₄தராகவும் பண்ண, அவனாலே விஷயீக்ருதரான இவரும் லோகமாகத் தம்மைப்போலே ஆக்கும்படி ஆனார். "ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல்" (திருவா. 6 - 6 - 2) என்கிறபடியே தாம் அவதரித்த திருநகரி, அத்தோடே சேர்ந்த திருவழுதிவளநாடு, அத்தோடே சேர்ந்த பூ₄லோகம், அவற்றிலுள்ளாரடையத் தம்மைப்போலே ப₄க₃வத₃நுப₄வைகபரராகப் பண்ணும்படி ஆனார் என்கிறார். (96)

97. அதாவது மயர்வற மதிநலமருளுகை.

(அதாவது மயர்வறமதிநலமருளுகை) அதாவது - தன்னாக்குகையாவது என்றபடி. தன்னாக்குகையாவது - தான் "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று தாமே அருளிச்-செய்யலாம்படி அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி ப₄க்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத் தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே கொடுக்கை. (97)

98. இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்பு என்கிற அநுத₃ய-ஸம்ஶய-விபர்யய-விஸ்ம்ருதிகளற்று, மலர்மிசை எழுகிற ஜ்ஞாநத்தைக் காதல் அன்பு வேட்கை அவா என்னும் ஸங்க₃-காம-அநுராக₃-ஸ்நேஹாத்₃யவஸ்த₂ாநாமங்களோடே பரமப₄க்தித₃ஶையாக்குகை.

அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கி ப₄க்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைக் கொடுக்கையாவது - ப₄க₃வஜ்-ஜ்ஞாநவிரோதி₄யான நாலு வகைப்பட்டிருக்கிற அஜ்ஞாநம் போய் ஜ்ஞாநப்ரஸரண-த்₃வாரமான மநஸ்ஸு அவித்₃யாதி₃களாலே திரோஹிதமாகையாலே குண்டி₂தமாய், தந்நிவ்ருத்தியிலே விகஸிதமாய்க்கொண்டு மேல்நோக்கிக் கிளருகிற ஜ்ஞாநத்தை பரமப₄க்திபர்யந்தமாக வளர்க்கை என்கிறார்.

(இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்பென்கிற) "இருளார் வினைகெட" (திருவிரு. 33), "துயக்கின்றித்தொழுதுரைத்த" (திருவா. 3 - 1 - 11), "மயக்குடை மாயைகள்" (திருவா. 1 - 3 - 10), "மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினான்" (திருவா. 1 - 10 - 10) என்கிற ஜ்ஞாநாநுத₃யமென்ன, 'ஸ்த₂ாணுர்வா புருஷோ வா' என்று வஸ்துவை யத₂ாவாக க்₃ரஹிக்கவொட்டாதிருக்கிற ஸம்ஶயமென்ன, ரஜ்ஜுவில் ஸர்ப்பபு₃த்₃தி₄யும், ஸ்த₂ாணுவில் புருஷபு₃த்₃தி₄யும்போலே வஸ்துவை விபரீதமாக க்₃ரஹிக்கையாகிற விபர்யயமென்ன, அநுபூ₄தவிஷயஜ்ஞாநதிரோத₄ாநரூபமான விஸ்ம்ருதியென்ன, இப்படிச்சொல்லுகிற அஜ்ஞாநத்தை வாஸனையோடேபோக்கி.

(மலர்மிசை எழுகிற ஜ்ஞாநத்தை) "மனனகமலமற மலர்மிசை எழுதரும்" (திருவா. 1 - 1 - 2) என்று ஜ்ஞாநப்ரஸரணத்₃வாரமான மநஸ்ஸைப் பற்றிக் கிடக்கிற "காமஃ க்ரோத₄ஶ்ச

லோப$_4$ஶ்ச ஹர்ஷோ மானோ மதே$_3$ாடக்$_4$ருணு । விஷாத$_3$ஶ்சாஷ்டமஃ ப்ரோக்த இத்யேதே மநஸோ மலாஃ'' என்று சொல்லப்படுகிற காமக்ரோத$_4$ாதி$_3$ரூபமாய் அஷ்டவித$_4$மான மலநிவ்ருத்தியாலே விகஸிதமாய்க்கொண்டு மேல்நோக்கிக் கிளருகிற ஜ்ஞாநத்தை. (காதல் அன்பு வேட்கை அவா என்னும்) ''நொந்தாராக்காதல்'' (திருவா. 2 - 1 - 9) என்றும், ''ஆராவன்பு'' (திருவா. 6 - 10 - 2) என்றும், ''பெருகுமால்வேட்கை'' (திருவா. 9 - 6 - 1) என்றும், ''அதனில் பெரிய என்னவா'' (திருவா. 10 - 10 - 10) என்றும் சொல்லப்படுகிற - வஸ்துத$_3$ர்ஶநத்திலே ப்ரத$_2$மப$_4$ாவியாய், ஸ்நேஹாங்குரரூபமான ஸங்க$_3$மென்ன, ''ஸங்க$_3$ாத்ஸஞ்ஜாயதே காமஃ'' (கீ$_3$தை 2 - 62) என்கிற அதினுடைய பரிபாகமான காமமென்ன, அதினுடைய அவிச்சே$_2$த$_3$ரூபமான அநுராக$_3$மென்ன, அநந்தரம் அவ்வஸ்துவை அநுப$_4$வித்தல்லது நிற்கவொண்ணாத அபி$_4$நிவேஶரூபமான ஸ்நேஹமென்ன, இவைதொடக்கமான இப்படி அவஸ்த$_2$ாநுரூபமான நாமங்களை உடைத்தாய்க்கொண்டு பரமப$_4$க்திபர்யந்தமாக அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$மாம்படி பண்ணுகை என்கிறார்.

ஆக, இதுக்குக் கீழ், ப$_4$க$_3$வத்கடாக்ஷமடியாக இவருக்கு அஜ்ஞாநநிவ்ருத்திபூர்வகமாய்க் கொண்டு உண்டான ப$_4$க்திரூபாபந்நஜ்ஞாநம் பரமப$_4$க்திபர்யந்தமாக அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$மான படி சொல்லிற்று. (98)

99. ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரநற்றவங்களாலே க்$_2$யாதகுலங்களிலே பிறந்து, எழுதி வாசித்து தத்த்வஜ்ஞராய், குளித்து ஓதி உரு- வெண்ணும் அந்தி, ஐவேள்வி அறுதொழில்களால் மிக்கு, ஊன் வாடப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தி, துன்பவினைகளை விடுத்து, விவேகஶமாதி$_3$கள் வளர, எட்டுநீக்கி, எட்டுமிட்டு, எட்டினைய பேதப்பூவில் சாந்தொடு தேவ- காரியம் செய்து உள்ளம் தூயராய், வாரிப்புன்புலவகத்தினுள் இளைப்பினை அடைவே விளக்கினைக் கண்டு, யோகநீதிநண்ணி, அறந்திகழுமறையோர் மனந்தன்னுள் அமர்ந்துறையும் அரும்பெரும் சுடரை *கண்கள்சிவந்திற்படியே மனவுட்கொண்டு நிரந்தரம் மறவாமை துடக்கறு ஸ்ம்ருதியாய், கனவில்மிக்க த$_3$ர்ஶநஸமமாய், ஆகத்துப்புல்கும் அத்யர்த்த$_2$ப்ரிய- மாய், வைகும் சிறப்புவிட்டுக் குற்றேவல் என்றதே அநந்யப்ர- யோஜநமாய், வேத$_3$ந-உபாஸந- ஸேவா-த்$_4$யாநாதி$_3$கள் என்று சொல்லுமது ஸாத்$_4$யஸாத$_4$நப$_4$க்தியாக ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$ம்.

இனிமேல் இவருடைய இந்த ப$_4$க்தி கர்மஜ்ஞாநஸாத்$_4$யையாய்,உபாஸநரூபையான ஸாத$_4$நப$_4$க்தியோ? அன்றிக்கே ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நபரிக்$_3$ரஹம்பண்ணினவர்கள் கைங்கர்- யோபகரணமாக அபேக்ஷித்துப்பெற்ற ப$_4$க்தியோ? என்னில்; உப$_4$யமுமன்று, ஸஹஜையாய், ஸத்தாப்ரயுக்தையான வ்ருத்த்யுபகரணப$_4$க்தி என்கிறார், அதில்

(ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரநற்றவங்களாலே) என்கிற சூர்ணையாலே உபாஸநரூபையான ப$_4$க்தியினுடைய வேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

(ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரநற்றவங்களாலே) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந-ஸமாதி$_4$பி$_4$: । நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே ப$_4$க்தி: ப்ரஜாயதே" (ஸ்க$_4$வத்ரீ-ஸ்ம்ருதௌ) என்றும், "ஒன்றிநின்று நற்றவம் செய்தூழியூழிதோறெலாம்" (திருச்ச. 75) என்றும், "அநேகஜந்மஸம்ஸித்$_3$த$_4$:" (கீ$_3$தை 6 - 45) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரங்களிலே ப$_2$லாபி$_4$ஸந்தி$_4$ரஹிதமாய், ப$_4$க$_3$வத்ஸமாராத$_4$நரூபமான ஸத்கர்மங்களாலே, (க்$_2$யாதகுலங்களிலே பிறந்து) "ஶுசீநாம் ஸ்ரீமதாம் கே$_3$ஹே யோக$_3$ப்$_4$ரஷ்டோऽபி$_4$ஜாயதே" (கீ$_3$தை 6 - 41) என்றும், "ஜநித்வாஹம் வம்ஶே மஹதி ஜக$_3$தி க்$_2$யாதயஶஸாம் ஶுசீநாம் யுக்தாநாம் கு$_3$ணபுருஷதத்த்வஸ்தி$_2$திவிதா$_3$ம்" (ஸ்தோ. ர. 61) என்றும் சொல்லுகிறபடியே தத்த்வஜ்ஞாநிகளாய், பரமயோகி$_3$கள் என்றும் ப்ரஸித்$_3$த$_4$ரானவர்ஸ்த$_2$லங்களிலே வந்துபிறந்து.

(எழுதிவாசித்து தத்த்வஜ்ஞராய்) "தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும்" (நான். திரு. 63) என்று ஶாஸ்த்ராப்$_4$யாஸத்துக்கு யோக்$_3$யமான அக்ஷரஶிக்ஷையென்ன, அந்த அக்ஷர-ராஶிக்$_3$ரஹணரூபமான வேதா$_3$ப்$_4$யாஸமென்ன, அந்த வேத$_3$த்தினுடைய அர்த்த$_2$-விஜ்ஞாநத்துக்குறுப்பான ஶாஸ்த்ராப்$_4$யாஸமென்ன, உப$_4$யத்தினுடையவும் அர்த்த$_2$-ஶ்ரவணமென்ன; அவற்றாலே பிறந்த தத்த்வஜ்ஞாநத்தையுடையராய். (குளித்து) உபாஸநாங்க$_3$மான நித்யகர்மாநுஷ்ட$_2$ாநத்துக்கு உபயுக்தமாக காயஶுத்$_3$த்$_4$யர்த்த$_2$மான ஸ்நாநத்தைப்பண்ணி. (ஓதி உருவெண்ணுமந்தி ஐவேள்வி) ஸந்த்$_4$யாவந்த$_3$ந-கா$_3$யத்ரீஜப-பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களைப்பண்ணி. (அறுதொழில்களால்மிக்கு) "அறுதொழி-லந்தணர்" (திருவெழுகூ.) என்று யஜந-யாஜந-அத்$_4$யயந-அத்$_4$யாபந-தா$_3$ந-ப்ரதிக்$_3$ரஹங்களென்கிற ஷட்கர்மங்களாலே பூர்ணராய்.

"ஊன்வாட உண்ணாதுயிர்காவலிட்டு" (திருமொழி 3 - 2 - 1) என்று அவிகலமான நித்ய-கர்மாநுஷ்ட$_2$ாநத்தாலே தபஶ்சர்யைக்கு யோக்$_3$யமானவாறே தத$_3$ர்த்த$_2$மான காய-ஶோஷணார்த்த$_2$மாக நிராஹாரராய், அவ்வளவிலும் ப்ராணதா$_4$ரணார்த்த$_2$மாக அப்$_3$ப$_4$க்ஷண-வாயுப$_4$க்ஷணங்களைப்பண்ணி. (பொருப்பிடைத்தாம் வருந்தி) "பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்குளித்தும் ஐந்து நெருப்பிடையே நிற்க" (மூ.திருவ. 76) என்றும், "வீழ் கனியுமூழிலையுமென்னுமிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம் வருந்தி" (பெ.திருமடல்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே க்$_3$ரீஷ்மகாலங்களில் பர்வதாக்$_3$ரத்திலே நின்றும், பஞ்சாக்$_3$நிமத்$_4$யே நின்றும், ஶீதகாலங்களிலே அருக்கயமான தடாகங்களிலே முழுகிக்கிடந்தும், ஜீர்ண-பர்ணப$_2$லாஶநராயும் இப்படி தபஶ்சர்யையாலே ஶரீரத்தை ஶோஷிப்பித்து. (துன்ப வினைகளை விடுத்து) "மேவுதுன்பவினைகளை விடுத்தும்" (திருவா. 3 - 2 - 8) என்று கீழ்ச்சொன்ன கர்மாநுஷ்ட$_2$ாநத்தாலே "திலதைலவத்$_3$தா$_3$ருவஹ்நிவத்" (ஶர.க$_3$த்$_3$யம்) என்கிறபடியே ஆத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற து$_3$:க$_2$ஹேதுவான பாபங்களை "த$_4$ர்மேண பாபமபநுத$_3$தி" (தை. உப.) என்கிறபடியே க்ஷயிப்பித்து.

(விவேகஶமாதி3கள் வளர) இப்படி பாபவிமோசநம் பிறந்தவாறே மநோநைர்மல்ய-ஹேதுவான விவேக-விமோகாப்4யாஸக்ரியாகல்யாணாநவஸாத3ாநுத்3த4ர்ஷங்களும், "ஶமத3மநியதாத்மா ஸர்வபூ4தாநுகம்பீ விஷயஸுக2விரக்தோ ஜ்ஞாநத்3ருஷ்டி: ப்ரபந்ந: । அநியதநியதாந்நோ நைவ ருஷ்டோ ந ஹ்ருஷ்ட: ப்ரவஸித இவ கே3ஹே வர்த்ததே யஸ்ஸ முக்த:" என்கிற ஶமாதி3களும் அபி4வ்ருத்3த4மாக.
இதில் விவேகமாவது - "ஜாத்யாஶ்ரயநிமித்தாऽது3ஷ்டாத3ந்நாத்காயஶுத்3தி4ர்விவேக:" (போ3தா4யந) என்கிற காயஶுத்3தி4க்கடியான அந்நஶுத்3தி4. விமோகமாவது - காமாநபி4ஷ்வங்க3ம். அப்4யாஸமாவது - "ஆரம்ப4ணஸம்ஶீலநம் புந: புநரப்4யாஸ:" என்று த்4யாநாலம்ப3நவஸ்துவிலே பலகாலும் பரிஶீலநம் பண்ணுகை. க்ரியையாவது - "பஞ்சமஹாயஜ்ஞாத்3யநுஷ்டா2நம் ஶக்தித: க்ரியா" என்று நித்யகர்மங்களை வல்லவளவும் அநுஷ்டி2க்கை. கல்யாணமாவது - "ஸத்யார்ஜவத3யாத3ாநாஹிம்ஸாநபி4த்4யா: கல்யாணநி" என்கிற ஸத்யார்ஜவத3யாத3ாநாஹிம்ஸாதி3கள். அநவஸாத3மாவது - "ஶோகஹேதுஷு மநஸ: கே2த3ராஹித்யம் அநவஸாத3:" என்கிறபடியே ஶோகஹேதுக்கள் உண்டானாலும் நெஞ்சு தளராதிருக்கை. அநுத்3த4ர்ஷமாவது - "தத்3விபர்யயஜா துஷ்டி: - உத்3த4ர்ஷ:, தத்3விபர்யய: - அநுத்3த4ர்ஷ:" என்று ஹர்ஷஹேதுக்கள் உண்டானாலும் அதிப்ரீதனாகாதொழிகை.

(எட்டுநீக்கி) "ஈனமாய எட்டுநீக்கி" (திருச்ச. 114) என்கிறபடியே ஆத்மாவுக்குப் பொல்லாங்கைப் பண்ணக்கடவதான 'காம-க்ரோத4-லோப4-மோஹ-மத3-மாத்ஸர்ய-அஜ்ஞாந-அஸூயை'கள் என்கிறவற்றை விட்டு. (எட்டுமிட்டு) "கந்தமாமலரெட்டு-மிட்டு" (திருமொழி 3 - 5 - 6), "இனமலரெட்டுமிட்டு" (திருமொழி 1 - 2 - 7) என்கிறபடியே "அஹிம்ஸா ப்ரத2மம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்3ரியநிக்3ரஹ: । ஸர்வபூ4தத3யா புஷ்பம் க்ஷமா புஷ்பம் விஶேஷத: । ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்4யாநம் புஷ்பம் ததை2வ ச । ஸத்யமஷ்டவித4ம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் ப4வேத்" என்கிறபடியே அஹிம்ஸாதி3களான அஷ்டவித4புஷ்பங்களை இட்டு. இந்த அஹிம்ஸாதி3கள் திருவுள்-ளத்துக்கு உகப்பாகையாலே புஷ்பமென்கிறது.

(எட்டினைய பேதம்) "எட்டினைய பேதமோடிறைஞ்சி" (திருச்ச. 77) என்கையாலே "மநோபு3த்3த்4யபி4மாநேந ஸஹ ந்யஸ்ய த4ராதலே । கூர்மவச்சதுர: பாத3ாந் ஶிரஸ்-தத்ரைவ பஞ்சமம்" என்றும், "உரஸா ஶிரஸா த்3ருஷ்ட்யா வசஸா மநஸா தத2ா । பத்3ப்4யாம் கராப்4யாம் ஜாநுப்4யாம் ப்ரணமோஷ்டாங்க3 ஈரித:" என்றும், ப4க்3நாபி4-மாநனாய் விழுகையும், மநோபு3த்3தி4களுக்கு ஈஶ்வரனையே விஷயமாக்குகையும், பாணித்3வயமும், பாத3த்3வயமும், ஶிரஸ்ஸும் பூமியிலே பொருந்துகையாகிற அஷ்டாங்க3ப்ரணாமத்தைப்பண்ணி. (பூவில் சாந்தொடு தேவகாரியம் செய்து) "பூவில் புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும் மலிந்து" (திருவா. 5 - 2 - 9), "சாந்தொடு விளக்கம் தூபம் தாமரைமலர்கள் நல்ல ஆய்ந்துதொண்டு" (திருவா. 10 - 2 - 10) என்று ஸமாராத4நோபகரணங்கள் மிகுத்துக்கொண்டு அநந்யப்ரயோஜநராய், "தேவகாரியம் செய்து" (பெரியா. திரு. 4 - 4 - 1) என்கிறபடியே ப4க3வத்ஸமாராத4நத்தைப்பண்ணி.

(உள்ளம் தூயராய்) ''ஒன்றிநின்று நற்றவம் செய்தூழியூழிதோறெலாம் நின்று நின்றவன் குணங்களுள்ளி உள்ளம் தூயராய்'' (திருச்ச. 75) என்கிறபடியே நித்யகர்மாநுஷ்டா₂நம் முதலாக ப₄க₃வத்ஸமாராத₄நமெல்லையாக ப₂லஸங்க₃கர்த்ருத்வத்யாக₃பூர்வகமாக உண்டான கர்மாநுஷ்டா₂நத்தாலும் ப₄க₃வத்₃கு₃ணாநுஸந்த₄ாநத்தாலும் ''கஷாயே கர்மபி₄: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரகாஶதே'' என்கிறபடியே கர்மாநுஷ்டா₂நத்தாலே ம்ருதி₃தகஷாயனானவாறே ஜ்ஞாநவிகாஸத்துக்கடியான மநோநைர்மல்யத்தை உடையராய்.

(வாரிப்புன்புலவகத்தினுள்) ''வாரிசுருக்கி மதக்களிறைந்தினையும் சேரி திரியாமல் செந்நிரீ,'' (மூ.திருவ. 47) என்றும், ''புன்புலவழியடைத்தரக்கிலச்சினை செய்து நன்புல வழிதிறந்து ஞானநற்சுடர்கொளீஇ'' (திருச்ச. 76) என்றும், ''ஐம்புலனகத்தினுள் செறுத்து'' (திருவெழு.) என்றும், ''ப்ரகீர்ணே விஷயாரண்யே ப்ரத₄ாவந்தம் ப்ரமாதி₂நம் । ஜ்ஞாநாங்குஶேந க்₃ருஹ்ணீயாத்₃வஶ்யமிந்த்₃ரியத₃ந்திநம்'' என்கிறபடியே இந்த்₃ரியங்களாகிற மத₃முதி₃தமான ஆனைகளை த்யாஜ்யோபாதே₃யவிவேகஜ்ஞாநமாகிற அங்குஶத்தாலே வணக்கி, விஷயங்களாகிற சேரியில் திரியாதபடி ப₄க₃வத்₃விஷயமாகிற யத₂ாஸ்த₂ாநமாகிற தறியிலே சேர்த்தென்றும், இந்த்₃ரியங்களை க்ஷுத்₃ரவிஷயங்களிலே போகாதபடி வாஸனையோடே விடுவித்து ப்ராப்தவிஷயத்திலே மூட்டி ஜ்ஞாநமாகிற ப்ரகாஶமான தீ₃பத்தைக் கொளுத்தி. இப்படி நிக்₃ருஹீதேந்த்₃ரியக்₃ராமராய், (இளைப்பினையடைவே விளக்கினைக்கண்டு) ''இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி இருந்து முன்னிமையைக்கூட்டி அளப்பிலைம்புலனடக்கி அன்பவர் கண்ணே வைத்துத் துளக்கமில் சிந்தை செய்து தோன்றலும் சுடர்விட்டாங்கே விளக்கினை விதியிற்காண்பார்'' (திருக்குறு. 18) என்றும் சொல்லுகிறபடியே யோகா₃ப்₄யாஸவிரோதி₄யாயிருந்துள்ள யாதாயாதங்களை மாற்றி ஓராஸநவிஶேஷங்களிலே இருந்து நாஸாக்₃ரந்யஸ்தலோசநனாய், இந்த்₃ரியங்களை நியமித்து த்₄யேயவஸ்துவின் பக்கலிலே நிரதிஶயமான ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி தத₃நந்தரம் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாய்க் கொண்டு தோற்றுகிற ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஶாஸ்த்ரோக்தப்ரகாரத்திலே ஸாக்ஷாத்கரித்து.

(யோகநீதிநண்ணி) என்று யோகம் தலைநின்று. (அறந்திகழும் மறையோர் மனந்தன்னுள் அமர்ந்துறையும் அரும்பெருஞ்சுடரை) ''மறந்திகழுமனமொழித்து வஞ்சமாற்றி ஐம்புலன்களடக்கி இடர்ப்பாரத்துன்பம் துறந்து இருமுப்பொழுதேத்தி எல்லையில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டரான அறந்திகழுமனத்தவர்தம் கதியை'' (பெருமாள் திரு. 1 - 7) என்றும், ''மறையோர்மனந்தன்னுள்'' (திருமொழி 7 - 3 - 7) என்றும், ''மாதவமானவர்தங்கள் சிந்தை'' (திருமொழி 2 - 1 - 1) என்றும், ''ஆரமார்வனரங்கனென்னுமரும்பெருஞ்சுடரொன்றினைச் சேரும் நெஞ்சினராகி'' (பெருமாள்திரு. 2 - 7) என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரமயோகி₃களுடைய ஹ்ருத₃யங்களிலே அதிப்ரகாஶமான விக்₃ரஹத்தோடே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை.

(கண்கள்சிவந்திற்படியே மனவுட்கொண்டு) ''கண்கள்சிவந்து'' (திருவா. 8 - 8 - 1)

என்கிறபாட்டின்படியே அவயவஶோபை4யோடும் ஆப4ரணஶோபை4யோடும் கூடி காளமேக4நிப4ஶ்யாமமாயிருக்கிற விலக்ஷணவிக்3ரஹத்தை "கற்றவர்தந்தம் மனவுட்கொண்டு" (திருமொழி 7 - 3 - 1) என்கிறபடியே ஹ்ருத3யகமலத்திலே த்4யாநம்பண்ணி. (நிரந்தரம் மறவாமை) "நிரந்தரம் நினைப்பதாக" (திருச்ச. 101) என்றும், "மன்னு சேவடிக்கே மறவாமை" (திருமொழி 3 - 5 - 7) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த த்4யாநத்துக்கு விஸ்ம்ருதியும் விச்சே2த3முமின்றிக்கே. (துடக்கறு ஸ்ம்ருதியாய்) "சோர்விலாத காதலால் துடக்கறு மனத்தராய்" (திருச்ச. 78) என்கிறபடியே ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங்களால் அபஹ்ருதமாகாத ப்ரேமத்தை உடையராகையாலே தத்ஸம்ஶ்லேஷவியோகைக3ஸுக2து3:க2ராய், ப4க3வத்ஸ்ம்ருதிஸந்ததிரூபேண செல்லாநின்றால் விச்சே2த3மில்லாத த்4ருவாநுஸ்ம்ருதிரூபமாய், "ஸத்த்வஶுத்3தௌ4 த்4ருவா ஸ்ம்ருதி: ஸ்ம்ருதிலம்பே4 ஸர்வக்3ரந்தீ2நாம் விப்ரமோக்ஷ:" (சா2ந்தோ3. 7 - 26 - 2) என்னக்கடவதிறே. (கனவில்மிக்க த3ர்ஶநஸமமாய்) "கனவில் மிகக்கண்டேன்" (இ. திருவ. 81) என்கிறபடியே அந்த ஸ்ம்ருதி ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரையாய். (ஆகத்துப் புல்கும் அத்யர்த்த2ப்ரியமாய்) "ஆகத்தணைப்பாரணைவரே" (மூ.திருவ. 32) என்றும், "ஆர்வம் புரிய பரிசினால் புல்கில்" (மூ.திருவ. 50) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த த3ர்ஶநஸமாநாகாரையான ஸ்ம்ருதிதான் அந்த த்4யேயவஸ்துவை ஹ்ருத3யகமலத்திலே அணைக்கும்படி ஸ்மர்த்தவ்யவிஷயஸாரஸ்யத்தாலே தானும் அத்யர்த்த2ப்ரியரூபையாய்.

(வைகும் சிறப்புவிட்டுக் குற்றேவலென்னாத அநந்யப்ரயோஜநமாய்) "நின்புகழில் வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீ அவர்க்கு வைகுந்தமென்றருளும் வான்" (பெரியதிருவ. 53) என்றும், "உலகுபடைத்துண்டவெந்தை" (திருவாசி.2) என்று தொடங்கி, "அமுதவெள்ளத்தானாம் சிறப்புவிட்டு ஒருபொருட்கசைவோரசைக - நல்வீடு பெறினும் கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பே" என்றும், "மேலாஸ் பிறப்பின்மைபெற்றடிக்கீழ்க் குற்றேவலன்று மறப்பின்மை யான் வேண்டும் மாடு" (பெரியதிருவ. 58) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்வநுஸந்த4நரஸத்தாலே தே3ஶவிஶேஷத்திலநுப4வத்தை உபேக்ஷிக்கும்படி தானே பரமப்ரயோஜநமாம்படி இருக்கையாலே அநந்யப்ரயோஜநமாய்.

(வேத3ந-உபாஸந-ஸேவா-த்4யாநாதி3களென்னுமவை) வேத3நம், உபாஸநம், ஸேவை, த்4யாநம், த்4ருவாநுஸ்ம்ருதி, த3ர்ஶநஸமாநாகாரம், ப4க்தி என்றும் சொல்லப்படுகிறவையாகையாலே இந்த ப4க்தி ஸாத்4யஸாத4நப4க்தியாக ஶாஸ்த்ரஸித்3த4ம். "உப4யபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திகாத்யந்திகப4க்தியோகை3கலப்4ய:" (ஆத்மஸித்3தி4) என்று கர்மஜ்ஞாநஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறக்குமதொன்றாகையாலே ஸாத்4யமாய், ப4க3வத்ப்ரஸாத3நோபாயமாகையாலே ஸாத4நமான ப4க்தி என்று ஶாஸ்த்ரங்களாலே சொல்லப்பட்டதென்கிறார். ஆக இத்தால் சேதநனாலே ஸாத்4யமாய், உபாயரூபமான ப4க்திவிஶேஷம் சொல்லிற்று. (99)

100. ஸ்வீக்ருதஸித்3த4ஸாத4நர் இத்தை ஸாத்4யமாக இரக்க,

ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸித்$_3$தி$_4$க்கும்.

இனி உபேயமான கைங்கர்யோபகரணமாய், ப்ரார்த்$_2$யமான ப$_4$க்திவிஶேஷம் சொல்லுகிறது மேல் (ஸ்வீக்ருதஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நர் என்று தொடங்கி). (ஸ்வீக்ருதஸித்$_3$த$_4$-ஸாத$_4$நர்) "த்வத்பாத$_3$மூலம் ஶரணம் ப்ரபத்$_3$யே" (ஸ்தோ.ர.22) என்றும், "ஸ்ரீமந்-நாராயணசரணாரவிந்த$_3$ம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்$_3$யே" (ஶர.க$_3$த்$_3$யம்) என்றும், "லோக-விக்ராந்தசரணௌ ஶரணம் தேSவ்ரஜம் விபோ$_4$" (ப$_4$வி.பு.) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இப்படி ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நஸ்வீகாரம் பண்ணினவர்கள் இத்தை ஸாத்$_4$யமாக இரக்க, இந்த ப$_4$க்தி கைங்கர்யோபகரணமாய்க்கொண்டு ப்ராப்யாந்தர்க$_3$தமாகையாலே "ப$_4$கவந் ப$_4$க்திமபி ப்ரயச்ச$_2$ மே" (ஸ்தோ.ர.) என்றும், "பரப$_4$க்திபரஜ்ஞாநபரமப$_4$க்த்யேக-ஸ்வபா$_4$வம் மாம் குருஷ்வ" (ஶர.க$_3$த்$_3$யம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இந்த ப$_4$க்தியை ஸாத்$_4$யமாக அவன்பக்கலிலே அபேக்ஷிக்க, ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸித்$_3$தி$_4$க்கும், இது கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வபா$_4$வியாகையாலே ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திக்குமுன்னே ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் என்கிறார். (100)

101. இது உப$_4$யமுமின்றிக்கே அறியாக்காலத்துள்ளே ஒக்கப் பிறந்து தழுவிநின்று கட்டமே நோயாயுலர்த்தி வீழ்ந்தலப்பாய் த்யாக$_3$ஸ்வீகாரநிஷ்ட$_2$ாஹாநிகளாக்கி ஸத்தாபே$_4$ாக$_3$வ்ருத்த்யுப-கரணமான ஒன்று.

(இது உப$_4$யமுமின்றிக்கே) இவருடைய ப$_4$க்தி உபாஸகர் கர்மஜ்ஞாநங்களாலே ஸாதி$_4$த்து ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$த்துக்கு ஸாத$_4$நமாகக் கொள்ளுகிற ப$_4$க்தியுமன்றிக்கே, ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$ந-பரிக்$_3$ரஹம் பண்ணினவர்கள் கைங்கர்யோபகரணமாக அபேக்ஷித்துப் போருகிற ப$_4$க்தியு-மன்றிக்கே; (அறியாக்காலத்தே ஒக்கப்பிறந்து) "அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து" (திருவா. 2 - 3 - 3) என்றும், "பா$_3$ல்யாத்ப்ரப்$_4$ருதி ஸுஸ்நிக்$_3$த$_4$:" (ரா.) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அறிவு நடையாடுகைக்கு யோக்$_3$யதையில்லாத அதிபா$_3$ல்யத்திலே கைங்கர்யத்தைப் பெற்றல்லது நிற்கவொண்ணாத அதிமாத்ர-ப்ராவண்யத்தை விளைத்தான் என்றுசொல்லும்படி "ஸஹஜப$_4$க்திரஸ்மாகம்" என்று ஸஹஜையாய், "தழுவிநின்றகாதல்" (திருவா. 4 - 7 -11) என்று உடன்வந்தியாய், "கட்டமே காதல்" (திருவா. 7 - 2 - 4) என்றும், "வேட்கைநோய்கூர" (திருவா. 9 - 6 - 7) என்றும் அபி$_4$நிவேஶாநுகு$_3$ணமாக அநுப$_4$வம் ஸித்$_3$தி$_4$யாமையாலே இது கஷ்டம் என்று சொல்லும்படி வ்யாதி$_4$ரூபமாகையாலே பா$_3$த$_4$கமாய், "வேவாரா வேட்கைநோய் மெல்லாவி உள்ளுலர்த்த" (திருவா. 2 - 1 - 10) என்றும், "உன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்ந்து" (திருவா. 5 - 7 - 2) என்றும், "உன்னைக்காண்பான் நானலப்பாய்" (திருவா. 5 - 8 - 4) என்றும் அஶோஷ்யமான ஆத்மவஸ்துவை ஶோஷிப்பித்து, அபி$_4$நிவேஶத்திலே ஆழ்ந்து, காணவேணுமென்று அலமாக்கப்பண்ணி. (த்யாக$_3$ஸ்வீகாரநிஷ்ட$_2$ாஹாநி-களாக்கி) த்யஜித்த உபாயத்திலே மூட்டி, த்யாக$_3$நிஷ்டை$_2$யைக்குலைத்து, ஸக்ருத்-ஸ்வீகாரம் அமைந்திருக்க *நோற்றநோன்புதொடங்கி, அடுத்தடுத்து ப்ரபத்தி பண்ணு-கையாலே ஸ்வீகாரத்தில் நிஷ்டை$_2$யைக்குலைத்து. (ஸத்தாபே$_4$ாக$_3$வ்ருத்த்யுபகரண-

மானதொன்று) ''நாகிஞ்சித்குர்வதஶ்ஶேஷத்வம்'' (வேத$_3$ா.ஸம்) என்று ஶேஷத்வைக-நிரூபணீயமான இவருடைய ஸத்தை கிஞ்சித்காரத்தாலேயாகையாலே இவருடைய ஸத்தாஹேதுவாய், ''தனக்கேயாக'' (திருவா. 2 - 9 - 4) என்றும், ''உன்தன் திருவுள்ளமிடர்கெடுந்தோறும்'' (திருவா. 10 - 3 - 9) என்றும் ''கதா$_3$ த்$_3$ரக்ஷ்யதி மாம் பதி:'' (ரா.ஸூ.) என்றும், ''கதா$_3$ ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி'' (ஸ்தோ.ர.) என்றும், ''உன்னைமுற்றுமகத்தடக்கி ஆவியல்லல் மாய்த்ததே'' (திருவா. 4 - 3 - 3) என்றும் ஸர்வேஶ்வரனை ப$_2$லியாகச் சொல்லுகையாலே அவனுக்கு போ$_4$க$_3$மாயிருக்கிற கைங்கர்யத்துக்கு உபகரணமாயிருப்பதொரு ப$_4$க்தி என்கிறார். ஆக, இதுக்குக்கீழ் இவருடைய பரப$_4$க்தி ஸாதி$_4$த்துப் பெற்ற ப$_4$க்தியுமன்று, அபேக்ஷித்துப் பெற்ற ப$_4$க்தியுமன்று, ஸஹஜையாய், ஸத்தாப்ரயுக்தையான ப$_4$க்தி என்றார். (101)

102. இடகிலேன் நோன்பறிவிலேன் கிற்பன் கீழ்நாள்கள் என்கை-யாலே ஸாத$_4$நத்ரயபூர்வாப்$_4$யாஸஜமல்ல.

இவருடைய பரப$_4$க்தி ஜந்மாந்தரங்களிலே கர்மஜ்ஞாநாதி$_3$களை அநுஷ்டி$_2$த்து தத்ப$_2$லமாய்க்கொண்டு வந்ததானாலோ என்னில், ஜந்மாந்தரங்களில் அவை தமக்கு இல்லை என்னுமிடம் தாமே அருளிச்செய்தார் என்கிறார் (இடகிலேன் இத்யாதி$_3$). ''இடகிலேன் ஒன்றட்டகில்லேன் ஐம்புலன் வெல்லகில்லேன் கடவனாகிக்காலந்தோறும் பூப்பறித் தேத்த கில்லேன்'' (திருவா. 4 - 7 - 9) என்று ப$_4$க$_3$வத்$_3$விபூ$_4$திபூ$_4$தர் என்றுஅந்நபாநாதிகளை பூ$_4$தங்களுக்கு இட்டுக்கொடுபோரில் கர்மயோக$_3$த்திலே நிவேஶிப்பிக்கலாம். இந்த்$_3$ரியஜயம் பண்ணினேனாகில் ஜ்ஞாநயோக$_3$த்திலே நிவேஶிப்பிக்கலாம். ஶாஸ்த்ரோக்தமான ப்ரகாரங்களிலே புஷ்பாத்$_3$யுபகரணங்களைக் கொண்டு ப$_4$க$_3$வத்ஸமாராத$_4$நம் பண்ணினேனாகில் ப$_4$க்தியோக$_3$த்திலே நிவேஶிப்பிக்-கலாம். இவை இத்தனையும் செய்யப் பெற்றிலேன் என்றும், ''நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்'' (திருவா. 5 - 7 - 1) என்று ப$_2$லத்தோடே வ்யாப்தமாய் இருப்பதொரு கர்மத்தை அநுஷ்டி$_2$க்கப்பெற்றிலேன்; ஆத்மயாத$_2$ாத்ம்யஜ்ஞாநபூர்வகமான ப$_4$க$_3$வஜ்ஜ்ஞாநத்தை உடையேனல்லேன்; ஆக இவை இல்லாமையாலே உப$_4$ய-ஸாத்$_4$யமான ப$_4$க்தியை உடையேனல்லேன் என்றும். (கிற்பன் கீழ்நாள்கள் என்கை-யாலே) ''கிற்பன் கில்லேன் என்றிலன் முனநாளால்'' (திருவா. 3 - 2 - 6) 'விஹிதத்தைச் செய்து அவிஹிதத்தைத்தவிர்' என்கிறவிடத்தில் அப்படிச் செய்கிறேன் என்னாதே விஹிதத்தைத்தவிர்ந்து அவிஹிதத்தைச்செய்து போந்தேன்நெடுங்காலம் என்றும்.

''ஆழியங்கை அம்மானை ஏத்தாதயர்த்து - தீவினையேன் வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்'' (பெரியதிருவ. 82) என்றும், ஸர்வாதி$_4$கனை ஸர்வேஶ்வரனை மங்களாஶாஸநம் பண்ணாதே விஸ்மரித்து அநாதி$_3$காலம் வ்யர்த்த$_2$மே இருந்தேன் என்கையாலும், இப்படி ஜந்மாந்தரங்களில் தமக்கு கர்மஜ்ஞாநாதி$_3$களில் அந்வயமில்லை என்று அருளிச்செய்கையாலே. (ஸாத$_4$நத்ரயபூர்வாப்$_4$யாஸஜமல்ல) ஜந்மாந்தரங்களில் கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்திகளை அநுஷ்டி$_2$த்து தத்ப$_2$லமாய் வந்த ப$_4$க்தியன்று என்கிறார். (102)

103. இப்பிறப்பே சிலநாளில் என்றபோதே இரண்டும் கழியும்.

ஜந்மாந்தரங்களிலே ஸாதி$_4$த்துப்பெற்றதன்றுகிலும் இந்த ஜந்மத்திலே சிலநாள் ஸாதி$_4$த்துப்பெற்றதாலேலோ என்னில், அதுவுமல்ல என்கிறார் (இப்பிறப்பே சிலநாளில் என்று). "குறிக்கொள் ஞானங்களால் எனையூழிசெய்தவமும் கிறிக்கொண்டிப்பிறப்பே சிலநாளிலெய்தினன் யான்" (திருவா. 2 - 3 - 8) என்று யமநியமாத்$_3$யவஹிதராய்க் கொண்டு ஸம்பாதி$_3$க்கவேண்டும் வேத$_3$ந-த்$_4$யாந-உபாஸநாத்$_3$யவஸ்த$_2$ாவிஶேஷங்களான ஜ்ஞாநங்களாலே அநேககல்பம் கூடி ஶ்ரவணமாய், மநநமாய், த்$_4$ருவாநுஸ்ம்ருதியாய், வரக்கடவதான தப:ப$_2$லத்தை ஒரு யத்நமின்றியிலே இருக்க, நல்விரகனை அவனாலே இஜ்ஜந்மத்திலே, அதுதன்னிலும் அல்பகாலத்திலே பெற்றேனென்கையாலே ஜந்மாந்தரஸாத்$_4$யமுமல்ல; இஜ்ஜந்மத்திலும் ஸாதி$_4$த்து வந்ததுமல்ல என்கிறார். (103)

104. பெரும்பாழில் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் பெருஞ்செய் கலியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறிப்பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கிப் படிந்துண்ணும் போகத்தே தூராதே பொறுக்கொணப் போகத்துக்குக் காவல்செய்து குமைத்துத் திரித்து வீழ்த்து வலித்தெற்றி அருவியறுத்துக் கடனுயின இறுப்பிக்கப் பாழ்த்த விதியானவாறே தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்தறமன்னி ஒள்வாளுருவி வினைத்தூற்றை வேரறுவித்துத் தீக்கொளீஇக் கவ்வை எருவிட்டு அமுதவாறு தலைப்பற்றி ஈரியாய்க்கசிந்ததிலே ஈரநெல் வித்தி எழுநாற்றுக்களையையும் வேர்முதல்மாய்த்துப் பட்டிச்சேவதக்கி மீதுகொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்துக் கடல்புரையவிளைந்து தலைவணக்கினவாறே நாளுநாள் கோட்குறையாக நின்றுரறியாமல் குணங்கொண்டு ஆராமையுண்டு காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்துத் தண்டாலடித்துப் பதரறுத்துப் போர்த்ததோல்விடுத்து ஸூக்ஷ்மவொட்டும் நீரிலே கழுவி வேறுர் கலத்திட்டு பைந்தொடி மடந்தையரைக்கொண்டு ஷட்$_3$கு$_3$ணரஸாந்நமாக்கி வானோர்க்காராவமுதானவாறே முற்றுமுண்ண முன்னம் பாரித்து உழுவதோர் நாஞ்சில்கொண்டு பெருக முயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷிப$_2$லமிறே.

ஆனுல் இவர்க்கு இந்த ப$_4$க்தி உண்டாகைக்கு ஹேது ஏதென்னில் ப$_2$லபே$_4$ாக்தாவான ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ருஷிப$_2$லம் என்னுமிடத்தை க்ஷேத்ரமும், கர்ஷகனும், க்ருஷியும், தத்ப$_2$லமுமான வேஷத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பெரும்பாழில் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்று தொடங்கி). (பெரும்பாழில் க்ஷேத்ரஜ்ஞன்) "முடிவில் பெரும்பாழேயோ" (திருவா. 10 - 10 - 10) என்று அபரிச்சே$_2$த்$_3$யமாய், சேதநர்க்கு பே$_4$ாக$_3$மோக்ஷங்களை விளைத்துக்

கொள்ளுகைக்கு நிலமான மூலப்ரக்ருதியிலே ப$_3$த்$_3$த$_4$னான சேதநன், ''நெஞ்சப் பெருஞ்செய்யுள்'' (திருவா. 5 - 3 - 4) என்று ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்திக்கு விளைநிலமான சேதநருடைய நெஞ்சாகிற பெரும் செய்யிலே.
(கலியாரேவ) ''ஏவினார் கலியார் நலிக'' (திருமொழி 1 - 6 - 8) என்று கலியுகமாகிற வறியன் தன் ப$_4$டரான இந்த்$_3$ரியங்களை ப்ரேரிக்க. (ஆளும் வன்குறும்பர்) ''மனமாளுமோரைவர் வன்குறும்பர்'' (பெ.திருவ.51) என்று ப்ரதா$_4$நகரணமான மநஸ்ஸையும் தங்கள்வஶமாக்கிக்கொண்டு ஆளுமவர்களுமாய் முன்கைமிடக்கருமாய் அநியாமயருமான அத்$_3$விதீயரை வரும் ''பொய்யாலைவரென் மெய்குடியேறி'' (திருமொழி 7 - 7 - 9) என்கிறபடியே குடியேறி.

(பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கி) ''ஐம்புலன்கருதும் கருத்துளே திருத்தினேன் மனத்தை'' (திருமொழி 1 - 1 - 8) என்கிறபடியே ப்ரதா$_4$நகரணமான மநஸ்ஸாகிற பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாம்படிபண்ணி. (படிந்துண்ணும் போகத்தே தூராதே) ''புலம்படிந்துண்ணும் போகமே பெருக்கிப்போக்கினேன்'' (திருமொழி 1 - 6 - 2) என்று ஶப்$_3$தா$_3$தி$_3$விஷயங்களிலே அவகா$_3$ஹித்து பு$_4$ஜிக்கிற போ$_4$க$_3$த்தை அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$மாக்கி. ''தூராக்குழி'' (திருவா. 5 - 8 - 6) என்கிறபடியே அத்தால் ஒருகாலும் பர்யாப்தி பிறவாதே. (பொறுக்கொணாப் போகத்துக்குக் காவல் செய்து) ''பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால் பொறுக்கொணாப்போகமே நுகர்வான் புகுந்து'' (திருமொழி 7 - 7 - 7) என்று சேதநனாலே பொறுக்கப்போகாத ஶப்$_3$தா$_3$நுப$_4$வத்துக்கு, ''கடியார் காளையர் ஐவர் புகுந்து காவல்செய்த'' (திருமொழி 7 - 7 - 8) என்று நெஞ்சில் க்ரௌர்யத்தை உடையராய், பா$_3$தி$_4$க்க பா$_3$தி$_4$க்க மேலே இளகிப்பதித்து வருகிற அந்த விஷயங்கள் {இந்த்$_3$ரியங்கள்} கீழேசொன்ன போ$_4$க$_3$த்துக்கு விருத்$_3$த$_4$மான ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ரம்ப$_4$மாகிற ராஜபரிகரம் புகுராதபடி காவல்செய்து.

(குமைத்துத்திரித்து வீழ்த்தி வலித்தெற்றி அருவியறுத்தென்றும்) ''கூறைசோறிவை தாவென்று குமைத்துப்போகார்'' (திருமொழி 7 - 7 - 9) என்றும், ''செக்கிலிட்டுத் திரிக்குமைவரை'' (திருவா. 7 - 1 - 5) என்றும், ''கொடுவன்குழியினில் வீழ்க்குமைவரை'' (திருவா. 7 - 1 - 9) என்றும், ''திசைதிசை வலித்தெற்றுகின்றனர்'' (திருவா. 7 - 1 - 10) என்றும், ''அருவித்தின்றிட அஞ்சி நின்னடைந்தேன்'' (திருமொழி 7 - 7 - 1) என்றும், ''ஐவரறுத்துத்தின்றிட அஞ்சி'' (திருமொழி 7 - 7 - 7) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இப்படி ஆராய்ச்சியற்றுத் தங்கள் வஶமானவாறே பலபடியாலும் தண்டித்து. (கடனாயின இறுப்பிக்க) ''பொருளின்பமென இரண்டுமிறுத்தேன் ஐம்புலன்கட்கடனாயின'' (திருமொழி 6 - 2 - 1) என்று ஶ்ரோத்ராதி$_3$களுக்கு ப்ராப்தமாயிருக்கிற அர்த்த$_2$காமங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற இரண்டையும் கடமையிறுப்பாரைப்போலே அவற்றாலே பரிபூ$_4$தனாய்க் கொடுத்துப்போந்தேன் என்று அவற்றுக்கு ப்ராப்தங்களை இறுப்பித்துக் கொள்ள.

(பாழ்த்த விதியானவாறே) ''வாழ்த்தி அவனடியைப் பூப்புனைந்து நின் தலையைத் தாழ்த்திருகை கூப்பென்றால் கூப்பாத பாழ்த்தவிதி'' (பெ.திருவ. 84) என்று இப்படி இந்த்$_3$ரியபாரவஶ்யதையாலே ஒரு கரணமும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் ப்ரவணமாகாத

படியாய், நெஞ்சில் ப$_4$க$_3$வத்ஸ்மரணலேஶமுமின்றிக்கே ஈஶ்வரன் எடுக்கைக்குப் பற்றுசாக ஓரு நன்மையும் இல்லாதபடியானவாறே. (தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்தறமன்னி) ''தன்பால் மனம் வைக்கத்திருத்தி'' (திருவா. 1 - 5 - 10) என்கிறபடியே இந்த்$_3$ரியங்களாலே அபஹ்ருதமான மநஸ்ஸைத் தன் வஶமாக்குவதாக, ''எனதேழை நெஞ்சாளும் திருந்தாத ஓரைவரைத்தேய்ந்தறமன்னி'' என்று பிடித்தார்க்குப் பிழையாத படி சபலமான நெஞ்சைத்தங்கள் வஶமாக்கிக்கொண்டு ஆளுகிற அதி$_4$கரான இந்த்$_3$ரியங்களாகிற கள்ளர்பள்ளிகளைத் தான் போக்குவரத்தாயிருக்கில் ஜயிக்கவொண்ணாதென்று அவர்கள் க்ஷயித்து நஶிக்கும்படி ஸ்த$_2$ாவரப்ரதிஷ்டை$_2$யாயிருந்து.

(ஒள்வாளுருவி வினைத்தூற்றை வேரறுவித்து) இப்படி இந்த்$_3$ரியங்களாகிற சோரராலே ஆக்ரமிக்கப்படுகையாலே பாபமாகிற தூறுமண்டின அந்த ஸ்த$_2$லத்தை, ''நீ பணித்த அருளென்னும் ஒள்வாளுருவி எறிந்தேன்'' (திருமொழி 6 - 2 - 4) என்று ''மாமேகம்'' என்ற என்னுடைய ப்ரஸாத$_3$த்தையே உனக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாக அத்$_4$யவஸி என்ன, ''ஸ்தி$_2$தோஸ்மி க$_3$தஸந்தே$_3$ஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ'' (கீதை 18 - 73) என்னும்படி ஸம்ஶயங்களையடையத் துணித்துப் பொகடவற்றாய், ''ஸர்வபாபேப்$_4$யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி'' என்று அருளிச்செய்தபடியே அந்த பாபமாகிற தூற்றை சே$_2$தி$_3$க்கைக்கு ஸமர்த்த$_2$மான தன்னுடைய பரமக்ருபையாகிற வாளை உருவி, ''கொடுவினைத் தூற்றுள்நின்று'' (திருவா. 3 - 2 - 9) என்று இவனால் அடிக்காணவும் அடியறுக்கவும் அரிதாய்ப் புகும் வழி அறியுமித்தனையொழியப் புறப்பட வழி தெரியாதிருப்பதாயிருக்கிற தூற்றை, ''வினைகளை வேரற'' (திருவா. 3 - 2 - 1) என்றும், ''தொன்மாவல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து'' (திருவா. 3 - 2 - 2) என்றும் சொல்லுகிறபடியே மீண்டு கிளையாதபடி ருசிவாஸனையாகிற ஊசிவேரோடும் பக்கவேரோடும் அறுத்துப்பொகட்டு.

(தீக்கொளீஇ) ''இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்'' (பெரியா. தி. 5 - 4 - 2) என்று ''அஸந்நேவ ஸ ப$_4$வதி'' என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவுக்கு விநாஶத்தைப் பண்ணுகிற பாபமாகிற காட்டை, ''இஷீகாதூலமக்$_3$நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூ$_3$யேத, ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூ$_3$யந்தே'' (சா. 5 - 24 - 3), ''போயபிழையும் புகுதருவானின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்'' (திருப்பாவை 5) என்கிறபடியே வேம்படி பண்ணி, ''ஊரவர்கவ்வை எருவிட்டு'' (திருவா. 5 - 3 - 4) என்று ப$_4$க$_3$வத$_3$ாபி$_4$முக்$_2$யம் பிறந்தவளவிலே இவனை ப$_4$ாக$_3$வதனென்று ஸம்ஸாரிகள் சொல்லுகிற பழிமொழியை ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்திவர்த்த$_4$கமான எருவாக இட்டு. (அமுதவாறு தலைப்பற்றி) ''அறிவை-யென்னுமமுதவாறு தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டது'' (பெரியா. தி. 5 - 4 - 2) என்று ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருதப்ரவாஹத்தை உடைத்தான நதியைப் பெருகும்படி பண்ணி.

(ஈரியாய்க்கசிந்ததிலே) ''கண்ணனுக்கென்று ஈரியாயிருப்பாள்'' (திருவா. 6 - 7 - 9) என்றும், ''கசிந்த நெஞ்சினளாய்'' (திருவா. 6 - 7 - 8) என்றும், அந்த ஜ்ஞாநவாரியாலே நெஞ்சு பதஞ்செய்து செவ்வி வாய்த்தவாறே. (ஈரநெல்வித்தி) ஸங்க$_3$மாகிற நெல்லை விரைத்து. (எழுநாற்றுக்களையையும் வேர்முதல் மாய்த்து) ''செய்த்தலையெழுநாற்று'' (பெரியா. தி. 3 - 7 - 9) என்று சொல்லுகிற அந்தப்பயிரிலுண்டான ''நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து'' (திருவா. 1 - 2 - 3) என்று அஹங்காரமமகாரமாகிற களையை ஊசி

வேரோடு பறித்துப்பொகட்டு. (பட்டிச்சேவதக்கி) "வன்புலச்சேவையதக்கி" (பெரியா. தி. 5 - 2 - 3) என்கிறபடியே அந்தப்பயிருக்குப் பட்டியான இந்த்$_3$ரியங்களாகிற சேக்களினுடைய ஸ்வைரஸஞ்சாரஹேதுவான க$_3$ர்வத்தைப்போக்கி.

(மீதுகொள்ளாமல்) "விளைந்த தானியமும் இராக்கதர் மீதுகொள்ளகிலார்கள்" (பெரியா. தி. 4 - 4 - 8) என்று அந்த ப$_4$க்தியாகிற த$_4$ாந்யம் அப்ராப்தவிஷயத்திலே போகாதே "பள்ளியறை குறிக்கொண்மின்" என்று காவலடைத்து. (கடல்புரைய விளைந்து) "காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி" (திருவா. 5 - 3 - 4) என்று, எருவும் நீரும் உண்டாலும் மேல்வர்ஷமில்லாதபோது பயிர் அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$மாகாமையாலே காளமேக$_4$நிப$_4$ஶ்யாமமான வடிவழகாலே அபரிச்$_3$சே$_2$த்$_3$யமான ஸமுத்$_3$ரம் போலே அந்த ப$_4$க்தியாகிற பயிரை அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$மாக்கி. (தலைவணக்கினவாறே) "வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல் தாள் சாய்த்துத்தலைவணக்கும்" (பெரியா. தி. 4 - 9 - 8) என்கிறபடியே அந்த ப$_4$க்தி பரிபாகத்தாலே, ப$_2$லித்த பயிரானது தலைவணக்குமாப்போலே, ஆர்த்தியால்வந்த பாரவஶ்யம் விளைந்தவாறே.

(நாளுநாள்கோள்குறையாக நின்றுாறியாமல் குந்தங்கொண்டு) "நாளுநாள்வந்தென்னை முற்றவும் தானுண்டான்" (திருவா. 9 - 6 -8)என்றும், "கோட்குறைபட்டது என்னுருயிர் கோளுண்டே" (திருவா. 9 - 6 - 7) என்றும், "என்னெஞ்சுமுயிருமுள்கலந்து நின்றுாறியாவண்ணம் என்னெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு" (திருவா. 10 - 7 - 1) என்றும் சொல்லுகிறபடியே நாள்தோறும் பு$_4$ஜியாநிற்கச்செய்தே பர்யாப்தனன்றியிலே அவனுடைய அலமாப்புக்கண்டு இத்தலையிலே சிறிது உண்டென்று நிரூபிக்கலாம்படியாயும், ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தில் தலைநின்ற பிராட்டி திருவடி திருவநந்தாழ்வான் தொடக்கமானவர்களும் அறியவொண்ணாதபடி குந்தங்கொண்டு பு$_4$ஜித்தும். (ஆராமையுண்டு) "மனக்காராமைமன்னி உண்டிட்டாய்" (திருவா. 10 - 10 - 6) என்று இப்படிக் குந்தங்கொள்ளுகையாலே அபர்யாப்தனும்படி பு$_4$ஜித்து.

(காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்து) "காலக்கழிவு செய்யேலே" (திருவா. 2 - 9 - 2) என்றும், "மன்னும் வறுநிலத்து வாளாங்குகுத்ததுபோல்" (பெ.மடல்) என்றும், இப்படி பக்வமான ஸமநந்தரம் காலக்ஷேபத்தாலே மங்கிப்போகாதபடி, "வினை பற்றறுக்கும்" (திருமொழி 11 - 4 - 9) என்றும், "வினைகள் பற்றறுதல்" (திருச்ச. 74) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ராப்திவிரோதி$_4$யான கர்மங்களை அறுத்து, "அருளென்னும் தண்டாலடித்து" (பெ.திருவ. 26) என்றும், அவனுடைய பரமக்ருபையாலே நெல்லோடேகூடி விளைந்திருப்பதாய், அஸாரமான பதர்போலே இருக்கிற ஆத்மாநுப$_4$வத்தில் ருசியையறுத்து. (போர்த்ததோல்விடுத்து) "போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடிறப்பவை பேர்த்து" (திருவா. 7 - 5 - 10) என்கிறபடியே ஆதி$_4$வ்யாதி$_4$களுக்கும் ஷட்$_3$ப$_4$ாவவிகாரத்துக்குமடியான ஸ்தூ$_2$லதே$_3$ஹத்தையும் கழற்றி.

(ஸூக்ஷ்மவொட்டும் நீரிலே கழுவி) ஸ்தூ$_2$லதே$_3$ஹம் போனாலும் ஸம்ஸரிக்கைக்கு யோக்$_3$யமாகையாலே ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வவிரோதி$_4$யுமாய், விரஜாதீரபர்யந்தமாக இவ்வாத்மாவுக்கு க$_3$மநஸாத$_4$நமுமாய், துஷம்போலே ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிக்கிடக்கிற ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதியையும் "தத்தோயஸ்பர்ஶமாத்ரேண" என்கிறபடியே விரஜாஜல-

ஸ்பர்ஶத்தாலே வாஸநாருசிகளோடே போம்படி கழுவி. (வேறோர்கலத்திட்டு) "சீரார் தயிர் கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை வேறார் நுதல் மடவாள் வேறோர் கலத்திட்டு" (சி.மடல்) என்று ஸ்தூ2லஸூக்ஷ்மமான ப்ரக்ருதியினின்றும் விவேகித்து எடுக்கப்பட்டு ப4க3வத்3விநியோகா3ர்ஹமான ஆத்மஸ்வருபத்தை அமாநவகரஸ்பர்ஶத்தாலே அப்ராக்ருதவிக்3ரஹப்ரவேஶத்தைப்பண்ணிவைத்து.

(பைந்தொடிமடந்தையரைக்கொண்டு ஷட்3கு3ணரஸாந்நமாக்கி) "அணைவர்போயமருலகில் பைந்தொடிமடந்தையர்தம் வேய்மருதோளிணை" (திருவா. 10 - 2 -11) என்று "ஶதம் மாலாஹஸ்தா:" (கௌஷீதகீ) இத்யாதி3யாலே சொல்லப்படுகிற தி3வ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களைக்கொண்டு ப4க3வத்3பே4ாக3யோக்3யமாம்படி அலங்கரித்து, "ஸ்வேந ருபேணாபி4நிஷ்பத்3யதே" என்று ஸ்வஸ்வருபாவிர்ப4ாவத்தைப் பெறுவிக்கையாலே ஸ்வருபக3தமாயிருக்கச்செய்தே முன்பு திரோஹிதமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3களும், அபஹதபாப்மத்வாதி3களும் ப்ரகாஶித்து இவை ஶேஷவஸ்துக3தமாகையாலே ஶேஷிவிநியோக3த்துக்குறுப்பாகையாலே அந்த கு3ணவிஶிஷ்டமான ஆத்மவஸ்துவைத் தனக்கு பே4ாக்3யமாக்கி.

(வானோர்க்காராவமுதானவாறே) நித்யஸூரிகளுக்கும் போக்யமானவாறே. (முற்றுமுண்ண முன்னம் பாரித்து) "என்னை முற்றுமுயிருண்டு" (திருவா. 10 - 9 -10) என்றும், "என்னில் முன்னம் பாரித்து" (திருவா. 9 - 6 -10) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவனை புஜிப்பதாக இவனிலும் முன்னே பாரித்து.

(உழுவதோர் நாஞ்சில்கொண்டு பெருகமுயலும் பத்தியுழவன்க்ருஷிப2லமிறே) "உழுவதோர் படையும்" (பெரியா. தி. 4 - 7 - 5), "ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலும்" (திருமொழி 8 - 8 - 8) என்று க்ருஷிஸாத4நத்தைக்கொண்டு, "அரியதெளிதாகுமாற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப்பெற்றால்" (இ.திருவ. 22) என்று அரிதான ப4க3வத்ப்ராப்தியும் எளிதாம்படி இவனுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு மிகவும் க்ருஷி பண்ணுகிற "பத்தியுழவன்" (நா. திருவ. 23) என்கிற ப4க்திக்கு க்ருஷிபண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ருஷிபலமாய்க் கொண்டு உண்டாய்த்து இவருடைய ப4க்தி என்கிறார். ஆக இத்தால் இவருடைய ப4க்தி பே4ாக்தாவான ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ருஷிப2லம் என்றதாய்த்து. (104)

105. கோஸலகோ3குலசராசரம் செய்யும் கு3ணமொன்றின்றியே அற்புதமென்னக் கண்டோம்.

இப்படிஇத்தலையில் ஒரு நன்மையின்றிக்கேயிருக்க ஈஶ்வரனுடைய க்ருஷி ப3லித்தவிடமுண்டோவென்னில், கோஸலதே3ஶத்திலுண்டான ஸ்தா2வரஜங்க3மங்களையும் கோ3குலத்திலுண்டான சராசரங்களையும் ஸ்வஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷைகஸுக2து3:க2ராம்படி பண்ணக்கண்டோமிறே என்கிறார் (கோஸலமென்று தொடங்கி). "த்வாமாமநந்தி கவய: கருணாம்ருதாப்3தே4 ஜ்ஞாநக்ரியாப4ஜந- லப்4யமலப்4யமந்யை:।

ஏதேஷு கேந வரதே$_3$ாத்தரகோஸலஸ்த$_2$ாঃ பூர்வம் ஸதூ$_3$ர்வ- மப$_4$ஜந்த ஹி ஜந்தவஸ்த்வாம்'' (வரத$_3$.ஸ்த. 69) என்றும், ''அயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் - ஒன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்'' (திருவா. 7 - 5 - 1) என்றும் கோஸலதே$_3$ஶத்தி- லுண்டான சராசரங்களுடைய ''அபி வ்ருக்ஷாঃ பரிம்லாநாஸ்ஸபுஷ்பாங்குரகோரகாঃ । உபதப்தோத$_3$கா நத்$_3$யঃ பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச ॥ பரிஶுஷ்கபலாஶாநி வநாந்யுபவநாநி ச'' (ரா. அ. 59 - 8), ''விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸநகர்ஶிதாঃ'', என்றும், ''அகாலப$_2$லிநோ வ்ருக்ஷாঃ'' (ரா. யு. 127 - 18) என்றும், ''ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமப$_4$வந் கத$_2$ாঃ । ராமபூ$_4$தம் ஜக$_3$த$_3$பூ$_4$த்$_3$ராமே ராஜ்யம் ப்ரஶாஸதி'' (ரா. உ.) என்றும் ஒரு ஹேதுவின்றியிலே ஸ்வஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷைகஸுக$_2$து$_3$ঃக$_2$ராகவும்.

கோகுலங்களிலுண்டான சராசரங்களிலே சைதந்யப்ரஸரணமில்லாத வ்ருக்ஷங்களும், ''அவனொருவன் குழலூதினபோது மரங்கள்நின்று மதுதாரைகள்பாயும் மலர்கள் வீழும் வளர்கொம்புகள் தாழும் இரங்கும் கூம்பும் திருமால் நின்ற நின்ற பக்கம் நோக்கி அவைசெய்யும் குணமே'' (பெரியா.தி. 3 - 6 - 10) என்றும், சைதந்யலேஶமுடைய திர்யக்குக்களும் ''மருண்டு மான்கணங்கள் - கால்பரப்பிட்டுக்கவிழ்ந்திரங்கிச் செவி- யாட்டகில்லாவே'' (பெரியா. தி. 3 - 6 - 6) என்று திர்யக்ஸ்த$_2$ாவரங்கள் அந்யோந்யம் ஸ்வப$_4$ாவங்கள் மாறும்படி பண்ணி, ''நங்கைமீர்களிதோரற்புதம் கேளீர்'' (பெரியா. தி. 3 - 6 - 1) என்று இதோராஶ்சர்யமென்று விஶேஷஜ்ஞர் சொல்லும்படியாகக் கண்டோமிறே என்கிறார். ஆக இத்தால், சைதந்யாசைதந்யங்களிரண்டும் தன்னில் பத$_3$ார்த்த$_2$வைஷம்யத்துக்கு ஹேதுவாமித்தனையொழிய ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயீகாரத்துக்கு ஹேதுவாகக் காணாமையாலே இவர்க்குப் பிறந்த ப$_4$க்தி ப$_4$க$_3$வந்நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்- தாலே என்றதாயிற்று. (105)

106. பட்டத்துக்குரிய ஆனையும் அரசும் செய்யுமவை ஆராயாது.

ஆனால் ''ஸமோஹம் ஸர்வபூ$_4$தேஷு ந மே த்$_3$வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரியঃ'' (கீதை 9 - 26) என்கிறபடியே ஸர்வஸமனுமாய், பரது$_3$ঃக$_2$ம் ஸஹியாதபடியான பரமக்ருபையை உடையனான ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வரோடும் தனக்கு ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஒத்திருக்க, அவர்களிலே ஒருவனை நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தான் என்றால் அவனுக்கு வைஷம்யநைர்க்$_4$ருண்யங்- கள் வாராதோ என்னில், நிருபாதி$_4$கஸர்வஶேஷியுமாய், ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியுமாய், அத ஏவ உப$_4$யவிபூ$_4$தியையும் ஸ்வாதீ$_4$நமாகவும், ஸ்வார்த்த$_2$மாகவும் உடைய ஸர்வேஶ்- வரன் ஸ்வகீயமானவற்றிலே ஒன்றை ஸ்வவிநியோக$_3$ார்த்த$_2$மாக இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்கும்போது வைஷம்யநைர்க்$_4$ருண்யங்களையிட்டு நிவாரகர் இல்லை என்னும் அர்த்த$_2$த்தை லோகத்$_3$ருஷ்டாந்தத்$_3$வாரா அருளிச்செய்கிறார்.

(பட்டத்துக்குரிய ஆனையும் அரசும் செய்யுமவை ஆராயாது) தான் செய்தது தான் இட்டவழக்காம்படி நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரமான ஆனை, யாரேனுமொருவனை எடுக்க, அவனே ராஜாவாகவும் அந்த ராஜா பரிக்$_3$ரஹித்தவளே ராஜமஹிஷியுமாமிடத்தில், இப்படி ஆவானென்? என்று ஆராய்வாரில்லையிறே. அப்படியே, ''ரூபப்ரகாரபரிணாம- க்ருதவ்யவஸ்த$_2$ம் விஶ்வம் விபர்யஸிதுமந்யத$_3$ஸச்ச கர்த்தும் । க்ஷாம்யந் ஸ்வப$_4$ாவநியமம்

கிமுதீ$_3$க்ஷஸே த்வம் ஸ்வாதந்த்ர்யமைஶ்வரமபர்யநுயோஜ்யமாஹு:'' (வை.ஸ்த. 55), ''படுநைகவராடிகேவ க்லுப்தா ஸ்த$_2$லயோ: காகணிகாஸஹஸ்ரவர்ணகோட்யோ: । ப$_4$வமோக்ஷணயோஸ்த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே ரங்க$_3$நிதே$_4$ த்வமேவ பாஹி'' (ர. ஸ்த. உ. 88) என்று உப$_4$யமும் தானிட்ட வழக்காம்படி நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனானவன் செய்யுமவை ஆராயப்படாதிறே என்கிறார். (106)

107. முந்நீர் வாழ்ந்தார் சூட்டும் கோவை ஆழி என்கிற ஸாக்ஷாத்க்ருத-ஸ்வபரவ்ருத்தாந்தர்க்கு யாத்$_3$ருச்சி$_2$காதி$_3$கள் உண்டாகில் தோன்றும்.

அப்படிச்சொல்லுவானென்? இவர்தமக்கு ஜ்ஞாதஸுக்ருதமன்றோ இல்லை என்றது; யாத்$_3$ருச்சி$_2$காதி$_3$களான அஜ்ஞாதஸுக்ருதமடியாக அவன் விஷயீகரித்தானாகத் தட்டென்? என்னில், ஸ்வபரவிப$_4$ாக$_3$மற ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தருளிச்செய்தவர்க்கு யாத்$_3$ருச்சி$_2$காதி$_3$கள் உண்டாகில் ப்ரகாஶிக்குமிறே. இவர்க்கு அஜ்ஞாதமாவது பூர்வாவஸ்தை$_2$யிலிறே. உத்தராவஸ்தை$_2$யிலும் அஜ்ஞாதமாகில் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றாரில்லையாவரிறே. (முந்நீர் வாழ்ந்தார் தொடங்கி)''முந்நீர்ஞாலம் படைத்த எம் முகில்வண்ணனே'' (திருவா. 3 - 2 - 1) என்று தொடங்கி அவன் சேதநருடைய உஜ்ஜீவநார்த்த$_2$மாக ஜக$_3$த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி$_3$வ்யாபாரங்களைப் பண்ணினபடியையும், தாம் அவன் கொடுத்த தே$_3$ஹத்தைக்கொண்டு அதன்வழியே ஒழுகி ஸம்ஸரித்துப்போந்த படியையும், ''வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தது'' (திருவா. 4 - 1 - 6) என்கிற பாட்டிற்படியே முன்பு ஜீவித்தவர்களாகச் சொல்லுமவர்கள் ஜலபு$_3$த்$_3$பு$_3$த$_3$ம்போலே நஶித்து அதே$_4$ாக$_3$தியிலே போனார்கள் என்னுமதொழிய ஒருபடிப்பட ஜீவித்துப் போந்தார்கள் என்னுமர்த்த$_2$ம் இல்லை என்னுமதுவும், ''சூட்டுநன்மாலைகள்'' (திருவிரு. 20) என்று தொடங்கி - ஒரு விபூ$_4$தியாக ஸமாராத$_4$நோந்முக$_2$ராய் உபகரணங்களைக்கொண்டு நில்லாநிற்கச்செய்தே அத்தை உபேக்ஷித்துத் திருவாய்ப்பாடியில் திரண்ட வெண்ணெயை அசிந்திதமாக பு$_4$ஜிக்கையிலுண்டான இச்சையாலே க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக ருஷப$_4$ங்கள் ஏழையும் அடர்த்தான் என்றும்.

''கோவைவாயாள்பொருட்டு'' (திருவா. 4 - 3 - 1) என்று தொடங்கி - ராமக்ருஷ்ணாத்$_3$யவதாரங்களைப்பண்ணி விரோதி$_4$நிரஸநம் பண்ணுகிற த$_3$ஶைகளிலே உதவி ஶிஶிரோபசாரம் பண்ணப் பெற்றிலேனாகிலும் என்னுடைய ஸத்தாதி$_3$களெல்லாம் தனக்கு போ$_4$கோ$_3$பகரணமாகக் கொள்ளும்படி என்பக்கலிலே வ்யாமுக்$_3$த$_4$னானென்றும். ''ஆழியெழச்சங்கு'' (திருவா. 7 - 4 - 1) என்றுதொடங்கி - அவனுடைய த்ரைவிக்ரமாபதா$_3$நம், அம்ருதமத$_2$நம், பூ$_4$ம்யுத்$_3$த$_4$ரணம், மஹாப்ரளயவ்ருத்தாந்தம், ஹிரண்யநிரஸநம், ராவணவத$_4$ம், ப$_3$ாணனுடைய ப$_3$ாஹுவநச்சே$_2$த$_3$நப்ரகாரம், தத$_3$நந்தரம் ஜக$_3$த்ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரம், கோ$_3$வர்த்$_3$த$_4$நோத்$_3$த$_4$ரணம் இப்படிப் பத்தும்பத்தான விஜயபரம்பரைகளையும், இப்படி ஸ்வபரவிப$_4$ாக$_3$மற ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பேசின இவர்க்குத் தம்மை விஷயீகரித்தது யாத்$_3$ருச்சி$_2$காதி$_3$ஸுக்ருதமடியாக என்னுமது உண்டாகில் ப்ரகாஶிக்குமிறே என்கிறார். (107)

108. செய்தநன்றி தேடிக்காணுதே கெடுத்தாய் தந்தாய் என்ற அத்$_3$வேஷாபி$_4$முக்$_2$யங்களும் ஸத்கர்மத்தாலல்ல.

இப்படி அங்கீ$_3$காரத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொரு ஸுக்ருதமில்லையேயாகிலும், அத்$_3$வேஷாபி$_4$முக்$_2$யங்கள் ஸுக்ருதமடியாக ஆனுலோ என்னில், அந்த அத்$_3$வேஷாபி$_4$முக்$_2$யங்களும் அவனுலே உண்டாய்த்தென்று இவர்தாமே அருளிச்செய்தாரிறே. (செய்த நன்றி தேடிக்காணுதே என்று தொடங்கி) ''வாட்டாற்றுர்க்கெந்நன்றி செய்தேனு என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே'' (திருவா. 10 - 8 - 8) என்று ஸர்வேஶ்வரன் தம்மை விஷயீகரித்ததுக்கு ஹேது தேடிக்காணுதே. (கெடுத்தாய் தந்தாய் என்று) ''என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்'' (திருவா. 2 - 7 - 8), ''மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்'' (திருவா. 2 - 7 - 7) என்று சொல்லுகிற அத்$_3$வேஷாபி$_4$முக்$_2$யங்களிரண்டும் அவனுலே உண்டாய்த்தென்று தாமே அருளிச்செய்கையாலே அவையும் ஸத்கர்மமடியாக வந்ததன்று என்கிறுர். (108)

109. எண்ணிலும் வரும் க$_3$ணனைக்கு எண்டானுமில்லை.

ஆனுல் பரமப$_4$க்திக்கு முகம் காட்டுமாப்போலே பரிக$_3$ணனைக்கும் முகம்காட்டும் என்றுரிறே இவர்தாமே,ஆகையாலே அந்த பரிக$_3$ணனை இவர்க்கு உண்டாய்த்தானுலோ என்னில், அதுவுமில்லை என்று தாமே அருளிச்செய்தாரிறே என்கிறுர் மேல். (எண்ணிலும் வரும் க$_3$ணனைக்கு எண்டானுமில்லை) ''எண்ணிலும் வரும் என்னினி வேண்டுவம்'' (திருவா. 1 - 10 - 2) என்று பரமப$_4$க்தியுக்தர்க்கு முகம்காட்டுமாப்போலே பரிக$_3$ணனைக்கு முகம் காட்டும் என்னுமிடம் ஈஶ்வரனுடைய கு$_3$ணதி$_4$க்யம் சொல்லிற்றத்தனைபோக்கி, அந்த பரிக$_3$ணனையும் தமக்கில்லை என்னுமிடத்தை ''கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓரெண்டானுமின்றியே வந்தியலுமாறு - கண்டாயே'' (திருவா. 1 - 10- 5) என்று - கார்யங்கள் ஸித்$_3$தி$_4$க்குமிடத்தில் ''எண்ணிலும் வரும்'' என்றதுதானும் மிகையாம்படி ''ஓரெண்டானுமின்றியே'' என்று அந்த எண்தானுமின்றியே ப$_2$லித்துக்கொடுநின்றபடி கண்டாயே என்று அதுவுமில்லை என்று தாமே பேசினுரிறே. (109)

110. மதியால் இசைந்தோம் என்னும் அநுமதி-இச்சைகள் இருத்துவம் என்னுத என்னை இசைவித்த என்னிசைவினது.

ஆனுல் தமக்கு அநுமதீச்சை$_2$கள் உண்டாக அருளிச்செய்தாரே, அவைதான் ஹேதுவானுலோ என்னில், அவையும் அவனுலே உண்டானவையாகையாலே ஹேது அன்று என்கிறுர் (மதியால் இசைந்தோம் என்று தொடங்கி). ''வைத்தேன் மதியால் எனதுள்ளத்தகத்தே'' (திருவா. 8 - 7 - 10) என்றும், ''யானுமென்னெஞ்சுமிசைந்தொழிந்தோம்'' (பெ.திருவ. 26) என்றும், அநுமதிமாத்ரத்தாலே அவனை என் நெஞ்சுக்குள்ளே வைத்தேன் என்றும், விரோதி$_4$யைப் போக்குவானுக யானும் என் நெஞ்சும் இசைந்தொழிந்தோம் என்றும் தமக்கு அநுமதீச்சை$_2$கள் உண்டாகச் சொன்னுரே என்னில்; அந்த அநுமதீச்சை$_2$களும் ''யானெட்டி என்னுள் இருத்துவமென்றிலன்''(திருவா. 1 - 7 - 7)

என்று, நான் அவனை என்னுள்ளே இருக்கவொட்டேன் என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ண, தான் "அத்$_3$ய மே மரணம் வாபி தரணம் ஸாக$_3$ரஸ்ய வா" (ரா. யு. 21 - 87) என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினுப்போலே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சை அபஹரித்து ஶரீரத்தோடே கலந்து, பின்பு ஆத்மாவோடே கலந்து, இப்படி யத்நம் பண்ணி, "இசைவித்தென்னை" (திருவா. 5 - 8 - 9) என்று என்னை இசையும்படி பண்ணினுன் என்றும், இசைவித்த மாத்ரமேயன்றியிலே, "என்னிசைவினை" (திருவா. 1 - 7 - 4) என்று இசைவு தானும் தானேயாய் நின்றவனுடைய க்ருஷிபலம் என்கிருர். (110)

111. மாதவன் மலை நீர் நிழல் என்றேறிடுமது, வ்யாவ்ருத்த்யுக்தி, அந்யார்த்த$_2$ம், அபு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகம், அவிஹிதம், ப$_2$லவிஸத்$_3$ருஶம், ப$_2$லாந்தரஹேது.

ஆனாலும் இவர் தம்முடைய ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்திலே ஹேதுஸூசகமாகச்சில உக்திகள் உண்டாயிராநின்றதே என்னில், அவையும் ஹேது அன்றென்னுமிடத்தைப்பல படியாலும் உபபாதி$_3$க்கிருர் (மாதவன் என்று தொடங்கி). "மாதவனென்றதே கொண்டு என்னையினி இப்பாற்பட்டது" (திருவா. 2 - 7 - 3) என்றும், "திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்றேனென்னத்திருமால் வந்தென் நெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்" (திருவா. 10 - 8 - 1) என்றும் இப்படி அந்தஃபுரத்திலுள்ளார் சொல்லும் பாசுரத்தை அஹ்ருத$_3$யமாகச்சொன்னவளவில்லை இத்திருநாமத்துக்கும் அல்லாத திருநாமத்துக்கும் வாசியறியாத என்னை விஷயீகரித்து என் விரோதி$_4$களைப் போக்கினுன் என்றும், திருமலையின் பேரைச் சொன்னேனுக ஶ்ரியஃபதியான ஸர்வேஶ்வரன் என்னுடைய அஹ்ருத$_3$யமான உக்தியையே பற்ருசாகக் கொண்டு விஷயீகரித்தான் என்றும்.

(நீர் நிழல் என்று) 'என்னடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழல் கொடுத்தாய்' என்ருப்போலே இவை விஷயீகாரஹேதுவானுலோ என்னில்; மாதவன், மலை என்றது இரண்டும் வ்யாவ்ருத்த்யுக்தி. அதாவது - இந்தத்திருநாமத்துக்கும் அல்லாத திருநாமங்களுக்கும் வாசி அறிந்து ஶ்ரியஃபதியுடைய திருநாமம் என்று சொன்னதன்று; இப்பேருக்கும் அப்பேருக்கும் வேறுபாடு சொன்னமாத்ரம். "திருமாலிருஞ்சோலைமலை" என்றது - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இது வஸ்தவ்யபூ$_4$மி என்று சொன்னதன்று; ஓரோ தே$_3$ஶங்களில் மலைகளைச் சொல்லுவார், 'கொல்லிமலை', 'குலைமலை' என்று சொல்லுவாரைப்போலே இம்மலைக்கும் அம்மலைக்கும் வேறுபாடு தோற்றச் சொன்னவித்தனை.

(நீர் நிழல் என்னுமவை அந்யார்த்த$_2$ம்) அதாவது - தன் பயிருக்காக ஏற்றமிறைத்தும் சூதுசதுரங்கத்துக்காக விரிவுண்டாக அகம் கட்டியும் செய்கிருனத்தனைபோக்கி, ப$_4$ாக$_3$வதர்கள் விடாய் தீருகைக்கும், ஒதுங்குவார் ஒதுங்குகைக்குமன்றிறே; ஒரு வைஷ்ணவன் அந்நீரிலே துளி நீர் அள்ளக்காணுதல், அந்நிழலிலே ஒருவன் ஒதுங்கக் காணுதல் செய்யில் தடியிட்டு விலக்குவர்களிறே. இவையெல்லாம் சேர அபு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வம் இந்த உக்திவ்ருத்திகளிரண்டும் இவர்க்கு பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வமல்ல. (அவிஹிதம்) இவைதான் மோக்ஷஹேதுக்களென்று ஶாஸ்த்ரவிதி$_4$யுமில்லை. (ப$_2$லவிஸத்$_3$ருஶம்) ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயீ-

காரமஹாப₂லத்துக்கு இவை ஸத்₃ருஶமுமன்று. (ப₂லாந்தரஹேது) இவை உண்டாயிற்றாகில் இப்பாலுண்டான அல்பப்ரயோஜநத்துக்கே ஹேதுவாமித்தனைபோக்கி, அந்த மஹாப₂லத்துக்கு ஹேதுவாகவும் மாட்டாது. ஆகையால் இவை ஹேதுவாகமாட்டாது. *(111)*

112. இவன் நடுவே அடியான் என்று ஓலைப்படா ப்ரமாணம் பக்ஷபாதிஸாக்ஷி வன்களவில் அநுப₄வமாகிற இந்த்ரஜாலங்கள் காட்டிக் கொள்ள, காப்பாரற்று விதிசூழ்ந்தது.

இவற்றை ஹேதுவாக நினைத்திருந்தாராகில் "மதிநலமருளினன்" (திருவா. 1 - 1 - 1) என்றும், "ஒரெண்டானுமின்றியே வந்தியலுமாறு" (திருவா. 1 - 10 - 5) என்றும், "எனதாவியுள்கலந்த" (திருவா. 2 - 3 - 4) என்றும், "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் என்கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதி" (திருவா. 3 - 3 - 4) என்றும், "அதுவுமவனதின்னருளே" (திருவா. 8 - 8 - 3) என்றும், "வெறிதே அருள்செய்வர்" (திருவா. 8 - 7 - 8) என்றும், "இன்றென்னைப்பொருளாக்கித்தன்னை என்னுள் வைத்தான்" (திருவா. 10 - 8 - 8) என்றும், "பொருளல்லாத என்னைப்பொருளாக்கி அடிமை கொண்டாய்" (திருவா. 5 - 7 - 3) என்றும், "நடுவே வந்துய்யக்கொள்கின்ற நாதன்" (திருவா. 1 - 7 - 5) என்றும், "என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்" (திருவா. 2 - 7 - 8) என்றும், "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" (திருவா. 2 - 7 - 7) என்றும், "வரவாறொன்றில்லையால் வாழ்வினிதால்" (பெ.திருவ. 56) என்றும் இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தான் என்றருளிச்செய்த ஸ்வவாக்யங்கள் பலவற்றோடும் வ்யாஹதமாமே.

இப்படி இவரை அஹேதுகமாக விஷயீகரிக்கவேண்டுவானென் என்னில் "த்வம் மே அஹம் மே" என்று ஸம்ப₃ந்த₄த்தை ஏறிட்டு இவரை வலியப்பிடிக்க, இவர் இருய்த்தவிடத்திலும் வழக்குப்பேசி, அவ்வளவிலும் அகப்படாதொழிய, மஹாப₃லிக்குத்தன் வடிவழகைக்காட்டி வஶீகரித்து லோகத்தை அதிக்ரமித்துக்கொண்டாப்போலே தன் வடிவழகைக்காட்டி இவரை வாய்மாளப்பண்ணி விஷயீகரிக்கும்படி அவனை க்ருபை கால்கட்டிற்று என்கிறார் (இவன் நடுவே அடியான் என்று தொடங்கி). "நடுவே வந்துய்யக்கொள்கின்ற நாதன்" (திருவா. 1 - 7 - 5) என்றும், "அடியானிவனென்றெனக்காரருள் செய்யும்" (திருவா. 9 - 4 - 10) என்றும் நாதனாகையாலே நிர்ஹேதுகமாக வந்து இவர்க்கிசைவின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே 'இவன் என் அடியான்' என்று பிடிக்க, அதுக்கு, இவர் இசையாதொழிய, இவர் இசைகைக்காக "பதிம் விஶ்வஸ்ய" இத்யாதி₃களைக் காட்ட, அது எழுதாமறையாகையாலே அது ஓலைப்படா ப்ரமாணம் என்று அத்தையும் இவர் அந்யதா₂காரிக்க, இவர் அடியானானமைக்கு தத்த்வதர்ஶிகளான ஜ்ஞாநிகள் ஸாக்ஷியாக உண்டு என்ன; அவர்களும் உனக்கு பக்ஷபாதிகள் என்று ப்ரதிவசநம்பண்ண, ஆனால் 'இவ்வஸ்து உம்மதானபடி எங்ஙனே?' என்று ப₄க₃வத₃பி₄ப்ராயமாக, "அநுப₄வவிப₄வாத்" என்கிறபடியே 'அஹம் மம' என்று அநாதி₃காலம் அநுப₄வித்துப்போந்தேன் என்று ப்ரப₃லப்ரமாணமான அநுப₄வத்தைக்காட்ட, ப்ரமாணஸாக்ஷிகளும் ஆக்ரோஶமுண்டாயிருக்கச்செய்தே அநுப₄வித்துப்போந்த இது. "வன்கள்வனேன்" (திருவா. 5 - 1 - 4) என்று ஸர்வஜ்ஞனையும் க்ருத்ரிமித்துப்

போந்தேன் என்று விஷயீகாராநந்தரம் தாமே பேசும்படி இவர் க்ருத்ரிமத்திலே அநுப₄வித்தாராம்படி "இந்திரஞாலங்கள்காட்டி இவ்வேழுலகுங்கொண்ட நந்திரு மார்வன்" (திருவா. 9 - 5 - 5) என்று ஐந்த்₃ரஜாலிகம் காட்டுவாரைப்போலே சிறுப்பது பெருப்பதான வடிவழகைக்காட்டி, "மன்னே மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சுருக்கி" (பெ. மடல்) என்கிறபடியே ஆஸுரப்ரக்ருதியான மஹாப₃லியை வாய்மாளப்பண்ணி ஸகலஜகத்தையும் ஆக்ரமித்துக்கொண்டாப்போலே, வடிவழகைக்காட்டி வாய்மாளப் பண்ணி விஷயீகரிக்கும்படி. (காப்பாரற்று) "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார் - ஐயோ கண்ணபிரான் அறையோ இனிப்போனாலே" (திருவா. 5 - 1 - 1) என்று - க்ருபை பெருகுமிடத்தில் க்ருபாபரதந்த்ரனான நீ காக்கவோ? க்ருபாப்ரேரிகையான அவள் காக்கவோ? க்ருபாவிஷயமான நான் காக்கவோ? இந்த க்ருபையைத்தப்பி நீ போனாயாகில் 'அறையோ அறை' என்று நிவாரகரில்லாதபடி விதிசூழ்ந்தது. "எதிர்சூழல் புக்கெனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய - அம்மான் திருவிக்கிரமனை - விதி சூழ்ந்தது" (திருவா. 2 - 7 - 6) என்று அநேகஜந்மங்கள் இவர்பிறவிகளுக்கு எதிரே பிறந்துகொடுவந்து இவரை விஷயீகரிக்கும்படி விரோதி₄நிரஸநஶீலனான ஸர்வேஶ்வரனை, இவரை விஷயீகரித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான க்ருபை கால்கட்டிற்று என்கிறார். (112)

113. வரவாறில்லை, வெறிதே என்று அறுதியிட்டபின் வாழ்முதல் என்கிற ஸுக்ருதமொழியக் கற்பிக்கலாவதில்லை.

ஆகையாலே இவர்தாமே 'நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தான்' என்று அர்த்த₂த்தை அறுதியிட்டபின்பு விஷயீகாரஹேதுவான ப்ரத₂மஸுக்ருதமும் அவனையல்லதில்லை என்கிறார் மேல் (வரவாறில்லை என்று தொடங்கி). "வரவாறொன்றில்லையால் வாழ்வினிதால்" (பெ. திருவ. 56) என்று பேற்றுக்கு ஒரு ஹேதுவின்றியிலே இருக்கச் செய்தே, அப்பேறு மிகவும் இனிதாயிருந்ததென்றும், "வெறிதே அருள்செய்வர் செய்வார்கட்குகந்து" (திருவா. 8 - 7 - 8) என்று "செய்வார்களுக்கு உகந்து வெறிதே அருள்செய்வர்" என்கையாலே தான் அங்கீகரிக்கவேண்டினார்க்குத் திருவுள்ளத்தோடே உகந்து நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுமென்று இப்படி இவ்விஷயீகாரம் நிர்ஹேதுகமென்று தாமே அறுதியிட்டபின். (வாழ்முதல் என்ற ஸுக்ருதமொழியக் கற்பிக்கலாவதில்லை) இவ்விஷயீகாரத்துக்கு ஹேதுவான மூலஸுக்ருதம் "பொழிலேழுமேனமொன்றாய் நுனியார் கோட்டில் வைத்தாய் - தனியேன் வாழ்முதலே" (திருவா. 2 - 3 - 5) என்று ப்ரளயார்ணவமக்₃னையான ஶ்ரீபூமிப்பிராட்டியை நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறாயாத வடிவைக்கொண்டு உத்₃த₄ரிப்பித்து, தனியே ஸம்ஸாரார்ணவமக்₃நனாய் ஒரு கைம்முதலில்லாத என்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு ப்ரத₂மஸுக்ருதமானவனே என்று அருளிச்செய்த ஞானப்பிரானையொழிய வேறு கல்பிக்கலாவதில்லை என்கிறார்.

ஆக, இதுக்குக்கீழ் இவருடைய ப்ரப₄ாவத்தையும், ப்ரப₄ாவத்துக்கடி ப₄க₃வந்நிர்ஹேதுக-கடாக்ஷம் என்னுமிடத்தையும், அந்த கடாக்ஷமடியாக இவர்க்குண்டான ப₄க்தியினுடைய வ்யாவ்ருத்தியையும், அந்த ப₄க்திதான் கர்மஜ்ஞாநஸாத்₄யையுமல்ல, அதுக்கடியான

யாத்$_3$ருச்சி$_2$காதி$_3$களுமில்லை, கேவலநிர்ஹேதுகக்ருபையாலே உண்டாயிற்றென்னு-மிடத்தையும் அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினாராய்த்து. *(113)*

114. நலமருளினன் என்கொல் என்று ஆமூலகூட$_3$ம் அருளால் மன்னுமிவர்க்கு அன்புக்கடியானதுவே அடிசேருகைக்கு ஸாத$_4$நம்.

ஆனால், உபாஸகனுக்கு கர்மஜ்ஞாநங்களாலே ஸாத்$_4$யையான ப$_4$க்தி ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திக்கு ஸாத$_4$நமாகக் கண்டோம், இவர்க்கு நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே ப$_4$க்தி உண்டாயிற்றாகில் ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திக்கு இது ஸாத$_4$நமானாலோ என்னில், அந்த ப$_4$க்த்யுத்பத்திஹேதுவான க்ருபைதானே ப்ராப்திக்கும் ஸாத$_4$நம் என்கிறார் மேல் (நலமருளினன் என்று தொடங்கி). "மயர்வற மதிநலமருளினன்" (திருவா. *1 - 1 - 1*), "ஆவாவென்றருள் செய்து" (திருவா. *5 - 1 - 9*), "தானே இன்னருள் செய்து" (திருவா. *5 - 1 - 10*), "அது-வுமவனதின்னருளே" (திருவா. *8 - 8 - 3*), "என்கொலம்மான்திருவருள்கள்" (திருவா. *10 - 7 -4*) என்று ஜ்ஞாநத$_3$ஶையோடு, உபாயத$_3$ஶையோடு, ப்ராப்தித$_3$ஶையோடு வாசியற ஆமூலகூட$_3$ம் அருளால் "மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்" (திருவா, *1 - 5 -11*) என்று தொடங்கி - ஸுகுமாரராயிருப்பார் பிடிதோறும் 'நெய்' என்னுமாப்போலே அவனுடைய அருளையொழியச் செல்லாத இவர்க்கு. (அன்புக்கடியானதுவே அடி சேருகைக்கும் ஸாத$_4$நம்) "அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து" (திருவா. *2 - 3 - 3*) என்று அறிவு நடையாடுகைக்கு யோக்$_3$யதையில்லாத அதிபா$_3$ல்யத்-திலே அன்பை விளைத்தானென்றும், "ஆராவன்பிலடியேனுன்னடிசேர் வண்ணமருளாயே" (திருவா. *6 - 10 - 2*) என்கையாலே அந்த ப$_4$க்திக்கடியான க்ருபையே ப$_4$க$_3$வத்-ப்ராப்திக்கு ஸாத$_4$நம் என்கிறார். *(114)*

115. புணர்தொறுமென்னக்கலந்து பிரிந்து ஜ்ஞாநப$_4$க்திகளை வளர்த்தது கனங்குழையிடக் காது பெருக்குதலும், மாஸோபவாஸி பே$_4$ராஜநப்புறப்பூச்சும்போலே ஆற்றநல்ல மாபோகச்சிரமமாக.

இப்படி பரமக்ருபாவானவன் இவர்க்கு ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களாலே மோக-ஹர்ஷங்களை விளைவித்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் என் என்னில், இவர்க்கு தே$_3$ஶவிஶேஷத்தில் அநுப$_4$வம் ஸாத்மிக்கைக்காக ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களாலே ஜ்ஞாநப$_4$க்திகளை வளர்த்து ஶ்ரமம் செய்வித்தபடி என்கிறார் (புணர்தொறும் என்று தொடங்கி). "புணர் தொறும்" (திருவா. *10 - 3 - 2*) என்கிறபாட்டில் ஸம்ஶ்லேஷிக்குந்தோறும்அந்த ஸம்ஶ்லேஷத்தின் அளவல்லாத ஸுக$_2$ஸாக$_3$ரம், அபரிச்சி$_2$ந்நமான ஆகாஶத்தையும் கடந்து அதுதானும் இதுக்குள்ளேயாம்படியான இவருடைய ஜ்ஞாநமும் தனக்குள்ளே-யாம்படி வ்யாப்தமான அந்த ஸுக$_2$ம், அவனுடைய விஶ்லேஷத்திலே பெருக்காறு அடிச்சுடுமாப்போலே ஸ்வப்நஸமமாய்ப்போய் அந்த ஸுக$_2$ம் போனவிடமெல்லாம் வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு அணுபரிமாணமான ஆத்மாவின் அளவல்லாத அபிநிவேஶம் பெருகிற்றென்று சொல்லும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்து ஜ்ஞாநத்தை வளர்த்து, விஶ்லேஷித்து ப$_4$க்திகளை வளர்த்தது. (கனங்குழையிடக் காது பெருக்குதலும் மாஸோபவாஸி

பே₄ாஜநப்புறப்பூச்சும்போலே) கனத்த பணிகளிடுகைக்குக் காது பெருக்குவாரைப் போலேயும், மாஸோபவாஸிகளுக்கு அப்போதே அஶநத்தை இடில் ஸாத்மியாதென்று ஶரீரத்திலே அந்நத்தை அறைத்துப் பூசியும் கஞ்சியைக் கொடுத்தும், குழம்பு கொடுத்தும் ஸாத்மிப்பிப்பாரைப்போலேயும்.

(ஆற்றநல்ல மாபோகச்சிரமமாக) "ஆற்றநல்ல வகைகாட்டுமம்மான்" (திருவா. 4 - 5 - 5) என்றும், அர்ஜுநனுக்கு ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்தாப்போலே எனக்கும் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கத் தன்னுடைய பரத்வாதி₃களை அநுப₄விப்பித்தான் என்று இவர் அருளிச்செய்தபடியே ப₄க₃வத₃நுப₄வம் என்று கணக்கண்டறியாத இவர்க்கு "எம்மாவீடு" (திருவா. 2 - 9 - 1) என்றும், "மாபோகம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே எல்லாப்படியாலும் விலக்ஷணமாய், "கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளம்" (திருவா. 4 - 7 - 2) என்கிறபடியே அதிஶயிதஜ்ஞாநஶக்திகரான நித்யஸூரிகளாலும் துகைத்தநுப₄விக்க-வொண்ணாதபடி அபரிச்சே₂த்₃யமாயிருக்கிற தன்னுடைய அநுப₄வத்தை முதலிலே ப்ரகாஶிப்பிக்கில் இவரைக்கிடையாதென்றும், அவ்வநுப₄வம் ஸாத்மிக்கைக்காகச் சிரமம் செய்வித்தபடி என்கிறார். (115)

116. இவற்றால் வரும் ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களாகிறன எளியனாய் நிற்கும் அரியனாய் எய்தான் என்கிற த₃ர்ஶநஸமமான மாநஸாநு-ஸந்த₄ாநமும் திண்கொள்ளப்பெறாத மநஶ்ஶைதி₂ல்யமும்.

இவர்க்கு இங்கு ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களாகச் சொல்லுகிறவை எவை என்னில், ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநுப₄வமும், அவ்வநுப₄வத்தை பா₃ஹ்யஸம்ஶ்லே-ஷாபேக்ஷபண்ண, அது கிடையாமையாலே மாநஸாநுப₄வத்துக்கு வந்த கலக்கமும் என்கிறார் மேல் (இவற்றால் வரும் ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களாகிறன). அந்த ஜ்ஞாந-ப₄க்திகளை வளர்த்தத்தால் வரும் ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களாகிறனவை எவை என்னில், (எளியனாய் நிற்கும் அரியனாய் எய்தான் என்கிற த₃ர்ஶநஸமமான மாநஸாநுஸந்த₄ாநமும்) "கருத்துக்கு நன்றுமெளியனாய்" (திருவா. 3 - 6 - 11), "நிற்கும் முன்னே வந்து" (திருவா. 7 - 2 - 6), "கண்கள் காண்டற்கரியனாய்" (திருவா. 3 - 6 - 11), "கைக்கு-மெய்தான்" (திருவா. 3 - 6 - 11) என்றும் சொல்லுகையாலே என்னுடைய ஹ்ருத₃யத்திலே மிகவும் எளியனாய்க்கொண்டு என்முன்னே நிற்கும் என்றும், என் கண்ணுக்கு அவிஷயமாய்க்கொண்டு கையாலே அணைக்கைக்கு எட்டுகிறிலன் என்றும் சொல்லுகிற ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாநஸாநுஸந்த₄ாநமும், (திண்கொள்ளப்பெறாத மநஶ்-ஶைதி₂ல்யமும்) அந்த மாநஸாநுப₄வவைஶத்₃யத்தாலே "என் கண்கட்குத்திண்கொள்ள ஒருநாள் அருளாயுன் திருவுருவே" (திருவா. 5 - 10 - 7) என்று பா₃ஹ்யஸம்ஶ்லேஷா-பேக்ஷபண்ணி அது கிடையாமையாலே அம்மாநஸாநுப₄வத்துக்கு வரும் குலைதலும் என்கிறார். (116)

117. புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவை அவை சரித்தவர்க்கு ப்ரிய-ஹிதபரன்தான் துளக்கற எங்கும் தழைக்க நடத்தும்.

அபி₄மதவிஷயத்தில் ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களிரண்டும் நாட்டார்க்கு புண்யபாப-ப₂லமாயன்றோ உண்டாகிறதென்னில்; அந்த பாபங்கள் வாஸனையோடே போகப் பெற்ற இவர்க்கு ப்ரியஹிதபரனான ஈஶ்வரன்தானே நடத்தும் என்கிறார். (புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவை) "புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவையாய்" (திருவா. 6 - 3 - 4) என்று நாட்டார்க்கு புண்யபாபப₂லமாய்க்கொண்டு வருகிற ஸம்ஶ்லேஷ-விஶ்லேஷங்களை, (அவை சரித்தவர்க்கு) "சார்ந்த இரு வல்வினைகளும் சரித்து மாயப் பற்றறுத்து" (திருவா. 1 - 5 - 10) என்று ஆத்மாவோடே பிரிக்கவொண்ணாதபடி சேர்ந்திருக்கிற புண்யபாபரூபமான ப்ரப₃லகர்மங்களை விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாப் போலே ஒருகாலே வாஸனையோடே போம்படி ஈஶ்வரன் போக்குகையாலே அவை இல்லாத இவர்க்கு, (ப்ரியஹிதபரன்தான் துளக்கற எங்கும் தழைக்க நடத்தும்) ப்ரியபரனாய்க்கொண்டு ஜ்ஞாநத்தை வர்த்தி₄ப்பித்தும் ஹிதபரனாய்க்கொண்டு ப₄க்தியை வர்த்தி₄ப்பித்தும் போருகிற ஈஶ்வரன்தானே.

[சிக்கென இத்யாதி₃] துளக்கற்றமுதமாய்க்கொண்டு "எங்கும் பக்கநோக்கறியான்" (திருவா. 2 - 6 - 2) என்று விபூ₄திவ்யாபாரத்தை ஒருங்கவிட்டுக்கொண்டு வந்து என்-னுள்ளே சிக்கெனப் புகுந்து அத்தாலே விகஸிதஸஹஜஸார்வஜ்ஞ்யனுமாய், "விஜ்வர:" (ரா. பா. 1 -85) என்கிறபடியே உள்நடுக்கம் தீர்ந்து நிரதிஶயபோ₄க்₃யனுமாய் நாச்சிமாரையும் புரிந்து பாராமல் என்னளவிலே நிரந்தரமாக கடாக்ஷிக்கையாலே திருக்கண்களும் செவ்விபெற்று இப்படி என்னுள்ளே இருந்தான் என்றும், "தழைநல்ல இன்பம் தலைப்பெய்தெங்கும் தழைக்கவே" (திருவா. 9 - 5 - 10) என்று 'விஶ்லேஷ-வ்யஸநத்தாலே நான் முடியாநின்றேன், என்னுடைய க்லேஶம் கண்டு ஜகத்து க்லேஶிக்கவேண்டாவே' என்றும், தீப்பாய்வார் 'நாடுவாழ, நகரி வாழ' என்று வாழ்த்து-மாப்போலே 'ஜகத்தெங்கும் ஆநந்தமானது அபி₄வ்ருத்₃த₄மாயிருக்க' என்று தாம் முடிகையிலே வ்யவஸிதராயும் இப்படித் தாமே பேசும்படி நடத்திக்கொண்டு போரும் என்கிறார். *(117)*

118. ஜ்ஞாநத்தில் தம்பேச்சு, ப்ரேமத்தில் பெண்பேச்சு.

ஆனால் இவர்க்கு இந்த ஜ்ஞாநத₃ஶையில் பேச்சேது? ப்ரேமத₃ஶையில் பேச்சேது? என்னில், ஜ்ஞாநத்தில் தம் பேச்சு, ப்ரேமத்தில் பெண்பேச்சு என்கிறார். *(118)*

119. தேறும் கலங்கி என்றும் தேறியும் தேறாதும் ஸ்வரூபம் குலையாது.

பேச்சில் வைஷம்யமொழிய ஸ்வரூபத்தில் மாறாட்டமில்லை என்கிறார் (தேறும் கலங்கி என்று). "சிந்திக்கும் திசைக்கும் தேறும் கைகூப்பும்" (திருவா. 7 - 2 - 5), "கலங்கிக் கைதொழும் நின்றிவள்" (திருவா. 2 - 4 - 4) என்றும், "தேறியும் தேறாதுமாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே" (திருவா. 4 - 4 - 7) என்றும் பிண்ட₃த்வ-க₄டத்வ-கபாலத்வ-காபாலிகத்வாத்₃யவஸ்தை₂களில் ம்ருத்தான ஆகாரம் அநுவர்த்திக்குமாப்போலே தெளிந்த {தேறின - பா.}போதோடு கலங்கினபோதோடு வாசியற இரண்டவஸ்தை₂-

யிலும் அஞ்ஜலிஹஸ்தையாய்க்கொண்டு 'அவனையல்லதறியாள்' என்கையாலே ஜ்ஞாநத₃சையில் தாமான தன்மையோடு ப்ரேமத₃சையில் பிராட்டிமார்பேச்சான அவஸ்தை₂யோடு வாசியற ஶேஷத்வத்தில் கலக்கமற்று ஏகரூபமாயிருக்குமென்கிறார்.

120. அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல் அடிச்சியோம் அடிக்கீழ்க் குற்றேவலாகை அவஸ்தா₂ந்தரம்.

ஆனால் பின்னை அவஸ்தா₂ந்தரம் கூடினபடி என் என்னில் (அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல் அடிச்சியோம் அடிக்கீழ்க்குற்றேவலாகை அவஸ்தா₂ந்தரம்) ஸ்வரூபத்திலும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்திப்ரார்த்த₂னையிலும் வாசியில்லை. தம் பேச்சும் பிராட்டி-மார்பேச்சுமான இவ்வளவே அவஸ்தா₂ந்தரம். *(120)*

121. வித்₃யை தாயாகப்பெற்று பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள்போல வளர்த்த தஞ்சமாகிய தந்தை மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல், விஶ்வபதி லோகப₄ர்த்தா என்னும் மணவாளரை நாலிரண்டிழைகொண்டு முப்புரியான ப்₃ரஹ்மஸூத்ரப₃ந்த₄த்தோடே வரிப்பிக்கப் பரம்புருடன் கைக்கொண்டபின் சதுர்த்தி₂யுள்புக்கு இடையிடு நடுக்கிடக்கும் நாள்கழித்து ஜந்மபூ₄மியை விட்டகன்று சூழ்விசும்பிற்படியே உடன்சென்று குடைந்து நீராடி வியன்துழாய் அஞ்சனத்தின் நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல்கலன்கொண்டு நோக்கி அலங்கரித்துப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்ய நிறைகுட-விளக்கமேந்தி இளமங்கையர் எதிர்கொள்ள வைகுந்தம் புக்கிருந்து வாய்மடுத்துப் பெரும் களிச்சியாக வானவர் போகமுண்டு கோப்-புடைய கோட்டுக்கால் கட்டில் மிதித்து ஆரோஹித்து ப₄ரத-அக்ரூர-மாருதிகளை பரிஷ்வங்கி₃த்த மணிமிகுமார்விலே குருமாமணியா-யணையும் வஸ்துவுக்கு மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று.

ஆனால் இவர்க்குத்தாமான தன்மை ஸ்வாப₄ாவிகமாய், பிராட்டிமார்த₃சை வந்தேறியா-யிருக்குமோ? என்னில்; ப₄க₃வதே₃கபரதந்த்ரமுமாய், ப₄க₃வதே₃கபோ₄க₃முமாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்த்ரீத்வம் வந்தேறியல்லாமையாலே பிராட்டிமார்த₃சை ஸ்வாப₄ா-விகம் என்கிறார் (வித்₃யை தாயாக என்று தொடங்கி). ''ஸ ஹி வித்₃யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்₂ரேஷ்டம்₂ ஜந்ம'' (ஆப.த₄ர்ம.) என்றும், ''உத்பாத₃கப்₃ரஹ்மபித்ரோர்க₃ரீயாந் ப்₃ரஹ்மத₃ஃ பிதா'' என்றும் சொல்லுகையாலே ஆசார்யன் திருமந்த்ரமுக₂த்தாலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்க, தத₃நந்தரம் இவனுடைய ஸத்₃ப₄ாவமாகையாலே வித்₃யை தாயாகப்பெற்று, ''தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்'' (திருமொழி 7 - 10 - 6) என்ற போ₄க்₃யபத₃ார்த்த₂த்தாலே ''திருமகள்போல வளர்த்தேன்'' (பெரியா. திரு. 3 - 8 - 4) என்கிறபடியே அநந்யார்ஹஶேஷத்வாதி₃களாலே பிராட்டியோடொக்கச்

சொல்லும்படி வளர்த்துக்கொண்டுபோந்த.

''தஞ்சமாகிய தந்தைதாய்'' (திருவா. 3 - 6 - 9) என்று தே₃ஹோத்பாத₃க-ஞய்ஆபத்காலங்களிலே ''ஸ பித்ரா ச'' (ரா.ஸு. 38 - 32) இத்யாதி₃களிற்படியே கைவிடுமவனைப்போலன்றிக்கே ''பூ₄தாநாம் யோவ்யயः பிதா'' (பா₄ரதம்) என்கிற ஸம்ப₃ந்த₄முண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான பிதாவைப்போலுமன்றிக்கே மோக்ஷைகஹேதுவாய் எல்லா அவஸ்தையிலும் இவனுடைய உஜ்ஜீவநத்திலே நோக்காய், இவனுடைய ஹிதைஷியாய்ப்போருகிற ஆசார்யனுகிற பிதா.

(மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல்) ''மற்றொருவர்க்கென்னைப்பேசவொட்டேன்'' (பெரியா. தி. 3 - 4 - 5), ''மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்'' (நா.தி. 1 - 5) என்று அந்யஶேஷத்வப்ரஸங்கமும்வாராதபடி. (விஶ்வபதி லோகப₄ர்த்தா-வென்னும் மணவாளரை) ''பதிம் விஶ்வஸ்ய'' (தை.நா. 11) என்றும், ''கௌஸல்யா லோகப₄ர்த்தாரம்'' (ரா.ஸு. 38 - 56) என்றும், ''பணவாளரவணைப்பற்பல காலமும் பள்ளிகொள் மணவாளர்'' (நா.தி. 10 - 6) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ராப்த-ஶேஷியாய், ஸர்வரக்ஷகனுனவனை. (நாலிரண்டிழைகொண்டு முப்புரியான ப்₃ரஹ்ம-ஸூத்ரப₃ந்த₄த்தோடே வரிப்பிக்க) *எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்கலஸூத்ரம்போலே எட்டுத் திருவெழுத்தாய், மூன்று பதமாய், ஸர்வேஶ்வரனோடு அவிநாபூ₄தஸம்ப₃ந்த₄ப்ரகாஶகமான திருமந்த்ரமாகிற மங்க₃லஸூத்ரப₃ந்த₄த்தோடே ''பாணிம் க்₃ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா'' (ரா. பா₃. 23 - 27) என்று அவன் வரிக்கும்படி பண்ண.

(பரம்புருடன் கைக்கொண்டபின்) ''பறவையேறுபரம்புருடா நீ என்னைக்கைக்கொண்ட பின்'' (பெரியா. தி. 5 - 4 - 2) என்று கருடவாஹநனுன புருஷோத்தமன் கைக்கொண்ட அநந்தரம். (சதுர்த்தி₂யுள்புக்கு) விவாஹாநந்தரம் ஶேஷஹோமபர்யந்தமான சதுர்-தி₂வஸம்போலே ப்ரத₂மசதுர்த்தி₂யிலே சொல்லப்பட்ட ஶேஷத்வஜ்ஞாநாநந்தரம் சரம-சதுர்த்தி₂யில் சொல்லுகிற கைங்கர்யப்ரார்த்த₂னையில் அந்வயித்து. (இடையீடு நடுக்-கிடக்கும் நாள் கழித்து) ஒரு படுக்கையிலே த₃ம்பதிகளிருவருமிருக்கச் செய்தே ஸோமாதி₃-களான மூவர்களும் நடுவே இருக்கையாலே இவர்களுக்கு ஸ்பர்ஶயோக்₃யதை இல்லா-தாப்போலே ஶேஷத்வஜ்ஞாநமும் ஶேஷவ்ருத்திப்ரார்த்த₂னையும் உண்டாயிருக்கச்-செய்தே, ''நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டு'' (திருவா. 5 - 1 - 5) என்று ப₄க₃வத₃நுப₄வவிரோதி₄யாய், இடையீடான ஶரீரம் கிடக்கும் நாலுநாள் ப₄க₃வத₃நுப₄வம் கூடாமையாலே அந்நாலுநாளையும் ''நாள்கடலைக்கழிமின்'' (திருவா. 1 - 6 - 7) என்று கழித்து.

(ஜந்மபூ₄மியைவிட்டகன்று) ''முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்துமூசலும் பேசுகின்ற சிற்றில் மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதை'' (திருமொழி 3 - 7 - 8) என்று ஒருவராலும் விடவொண்ணுத ஜந்மபூ₄மியான ஸம்ஸாரவிபூ₄தியை விட்டகன்று. (சூழ் விசும்பிற்படியே) ''சூழ்விசும்பு'' என்கிற திருவாய்மொழியிற்படியே அர்ச்சிராதி₃-மார்க்க₃ஸ்த₂ராயிருக்கிற அர்ச்சிராதி₃புருஷர்களுடைய அடைவே ஸத்கரிக்க. (உடன்

சென்று) "அங்கவனோடுடன்சென்று" (நா. தி. 6 - 9) என்கிறபடியே அவன் முன்னே போகப் பின்னே போய். (குடைந்து நீராடி) "குள்ளக்குளிரக்குடைந்து நீராடாதே" (திருப்பாவை 13) என்கிறபடியே ப₄ர்த்ருக்₃ருஹத்துக்குப்போம் பெண்ணை அவ்வூர்க்-குளக்கரையில் குளிப்பாட்டக்கடவர்களிறே, அப்படியே விரஜைக்கரையிலே இப்பா-லுள்ள அழுக்கறும்படி நீராடி.

(வியன்துழாய் அஞ்சனத்தின் நீறு என்று தொடங்கி) "வியன்துழாய்க்கற்பென்று சூடும்" (மூ.திருவ. 69), "ஆராரயில்வேற்கணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து" (சி.மடல்), "மெய்திமிருநானப்பொடி" (பெரியா.தி. 1 - 4 - 9), "பெருமானரையில் பீதகவண்ண-வாடை" (நா.தி. 13 - 1), "பல்கலனும் யாமணிவோம்" (திருப்பாவை 27) என்றும், "தம் பஞ்சஶதாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதித₄ாவந்தி ஶதம் மாலாஹஸ்தா꞉ ஶதம் சூர்ணஹஸ்தா꞉ ஶதம் வாஸோஹஸ்தா꞉" (கௌஷீ. உப.) என்று குளக்கரையிலே ப₄ர்த்தாவினுடைய ப₃ந்து₄க்கள் வந்து அலங்கரிக்குமாப்போலே தி₃வ்யாலங்காரோபகரணங்களை ஏந்திக் கொண்டு மானேய் நோக்கிகளான ஐந்நூறு தி₃வ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் எதிரே வந்து "தம் ப்₃ரஹ்மாலங்காரேணாலங்குர்வந்தி" (கௌஷீ. உப.) என்கிறபடியே பரவிநியோ-க₃ார்ஹமாம்படி அலங்கரித்து.

(பல்லாண்டிசைத்துக்கவரிசெய்ய) இவர்கள்விஷயத்தில் சாபலத்தாலே மங்க₃ளாஶா-ஸநம் பண்ணிச் சாமரமிட. (நிறைகுடவிளக்கமேந்தி இளமங்கையரெதிர்கொள்ள) "நிதியும் நற்சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் மதிமுகமடந்தையர்" (திருவா. 10 - 9 -10) என்று மங்க₃ளாவஹமான மங்க₃ளதீ₃பபூர்ணகும்ப₄ங்களையும் த₄ரித்துக்கொண்டு. "சதிரிளமங்கையர் தாம் வந்தெதிர்கொள்ள" (நா.தி. 6 - 5) என்று நித்யநவயௌவந-ஸ்வப₄ாவைகளான வேறே சில தி₃வ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் எதிர்கொள்ள.

(வைகுந்தம் புக்கிருந்து) "மன்னியமாதவனோடு வைகுந்தம் புக்கிருப்பார்" (நா.தி. 3 - 10) என்று ஶ்ரிய꞉பதியான ஸர்வேஶ்வரனோடே தே₃ஶவிஶேஷப்ராப்திபண்ணி. (வாய் மடுத்துப்பெருங்களிச்சியாக வானவர்போகமுண்டு) பின்பு ப₄ர்த்ருக்₃ருஹத்திலே த₃ம்பதிகளும் மற்றுமுள்ள ப₃ந்து₄க்களும் பெருங்களிச்சியுண்ணக்கடவரிறே; அப்படியே "அடியேன் வாய்மடுத்துப்பருகிக் களித்தேன்" (திருவா. 2 - 3 - 9) என்றும், "கட்டெழில் வானவர் போகமுண்பாரே" (திருவா. 6 - 6 - 11) என்றும் நித்யஸூரிக-ளுடைய போ₄க₃த்தை அவர்களோடொக்க முழுமிடறுசெய்து "ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்₃ரஹ்மணா விபஶ்சிதா" (தை. உப.) என்கிறபடியே பு₄ஜித்து.

(கோப்புடைய கோட்டுக்கால் கட்டில் மிதித்து ஆரோஹித்து) பின்பு ப₄ர்த்ருஸம்ஶ்லே-ஷத்துக்குப் படுக்கையிலே ஏறக்கடவதிறே; அப்படியே "கோப்புடைய சிங்காசனம்" (திருப்பாவை 23) என்றும், "குத்துவிளக்கெரியக் கோட்டுக்கால் - மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின்மேலேறி" (திருப்பாவை 19) என்றும் சொல்லுகிறபடியே உப₄யவிபூ₄தியும் தொழிலாக வகுப்புண்ட ஸர்வாஶ்சர்யமயமான சீரியசிங்காசனத்திலே "தமேவம்வித் பாதே₃நாத்₄யாரோஹதி" (கௌஷீ. 1 - 5) என்கிறபடியே பாத₃பீட₂த்திலே அடியிட்டேறி.

(ப₄ரதாக்ரூரமாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகுமார்விலே) "அங்கே ப₄ரதமாரோப்ய முதி₃தஃ பரிஷஸ்வஜே" (ரா. யு. 130 - 41) என்றும், "ஸோப்யேநம் த்₄வஜவஜ்ராப்ஜ-க்ருதசிஹ்நேந பாணிநா। ஸம்ஸ்ப்ருஶ்யாக்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸுகா₃ட₄ம் பரிஷஸ்வஜே" (வி.பு. 5 - 18 - 2) என்றும், "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூ₄தஸ்து பரிஷ்வங்கோ₃ ஹநூமதஃ" (ரா. யு. 1 - 13) என்றும், ஸ்ரீப₄ரதாழ்வானையும், அக்ரூரனையும், திருவடியையும் அணைத்த மணிமிகுமார்விலே - ஸ்ரீகொஸ்துப₄மும் நிறம்பெறும்படி அழகுமிக்க திருமார்பிலே, (குருமாமணியாயணையும் வஸ்துவுக்கு) ஶ்லாக்₄யமாய், ஸர்வேஶ்வரத்வசிஹ்நமான அந்த ஸ்ரீகௌஸ்துப₄த்தோபாதி அவனுக்கு பே₄ாக்₃யமுமாய், தேஜஸ்கரமுமாய்க் கொண்டு அணைகிற ஆத்மவஸ்துவுக்கு. (மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று) "வண்பூ மணிவல்லி யாரே பிரிபவர்தாம்" (திருவிரு. 9) என்று உத₃ாரமாய், அழகுமிக்கதாய், ஶ்லாக்₄யமான கொடிபோன்றவள் என்கிற ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமாய் வருகிற பேச்சு வந்தேறியன்று, ஸ்வாப₄ாவிகம் என்கிறார். (121)

122. இன்பும் அன்பும் முற்படுவது கொழுந்துவிடுவதாகிறது கடிமா மலர்ப்பாவையோடுள்ள ஸாம்யஷட்கத்தாலே.

கேவலம் ஸ்த்ரீத்வஸாம்யமேயன்றிக்கே பரிஶுத்₃த₄மான ஸ்வரூபத்தினுடைய யாத₂ாத்ம்யத்துக்குப் பெரியபிராட்டியாரோடு அநந்யார்ஹத்வாதி₃களாலே ஸ்வரூப-ஸாம்யம் உண்டென்கிறார் (இன்பும் அன்பும் என்று தொடங்கி). (இன்பும் அன்பும் முற்படுவது கொழுந்துவிடுவதாகிறது) "நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்குமின்பனே" (திருவா. 4 - 5 - 8) என்று - இன்று ஆஶ்ரயித்த நமக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வரு-காய், ரூபகு₃ணத்தாலும் ஆத்மகு₃ணத்தாலும் பரிபூர்ணையாயிருக்கிற பெரியபிராட்டி-யார்க்கும் இன்பனுமிடத்தில் 'இங்கே இன்பனுயாய்த்துப் பின்னே அவளுக்கு ஸ்நேஹிப்பது' என்று பிராட்டிக்கு முன்னே தன்பக்கல் இன்பனுவது. "கோலமலர்ப் பாவைக்கன்பாகிய என் அன்பேயோ" (திருவா. 10 -10 -7) என்று - நிரதிஶய-பே₄ாக்₄யதைகவேஷையான பெரியபிராட்டியாருக்கு அன்பனுகையாலே அவள்பரிக்₃ர-ஹமான என்பக்கலிலும் அன்பனைவன் என்று பெரியபிராட்டியார்பக்கல் அவனுக்-குண்டான அன்பு தம்மளவாக வர்த்தி₄ப்பதாய், இப்படி இன்பு முற்படுவது, அன்பு கொழுந்துவிடுவதாகிறது. (கடிமாமலர்ப்பாவையோடுள்ள ஸாம்யஷட்கத்தாலே) "காவியங்கண்ணியெண்ணில் கடிமாமலர்ப்பாவையொப்பாள்" (திருமொழி 3 - 7 - 9) என்றும், "காவி" என்று செங்கழுநீராய், செவ்வரியாலும், கடைக்கண்ணில் சிவப்பாலும் செங்கழுநீர்போன்ற கண்ணழகை உடையள் என்கையாலே ராகோ₃த்தரமான ஜ்ஞாநத்தை உடையள் என்றபடி.

இத்தால் மேற்சொல்லப்படுகிற அநந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநாதி₃ஷட்கத்துக்கும் உப-லக்ஷணம். அது என் என்னில், "கடிமாமலர்ப்பாவையொப்பாள்" என்று - இவளை ஆராயில் பரிமளப்ரசுரமான தாமரையை இருப்பிடமாக உடையளாய், நிருபாதி₄கமான ஸ்த்ரீத்வத்தை உடையளாகையாலே ரூபகுணத்தாலும், ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணை-யாய்க்கொண்டு நிரதிஶயபே₄ாக்₃யையாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரோடொக்கச் சொல்லலாம்படியான அநந்யார்ஹஶேஷத்வமும், அநந்யஶரணத்வமும், அநந்ய-

பே$_4$ாக$_3$த்வமும், ஸம்ஸ்லேஷத்தில் த$_4$ரிக்கை, விஸ்லேஷத்தில் த$_4$ரியாமை, ததே$_3$க-நிர்வாஹ்யத்வம் என்கிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலே என்கிறுர்; இனி அபி$_4$மதத்வம், அநு-கூலத்வம், நிருபகத்வம், ஶேஷத்வஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்$_3$வாராப$_4$ாவம், புருஷகாரத்வம், ப்ராப்ய-பூரகத்வம் என்கிற இவை முதலான ஸ்வப$_4$ாவவிஶேஷங்கள் பெரியபிராட்டியாருக்கே அஸாத$_4$ாரணமாயிருக்குமிறே. (122)

123. உண்ணுது கிடந்தோர்மாயையினுல் என்னும் வீறுடைய முடிக்குரியாரோடு இத்திருமண்ணேரன்ன ஒண்ணுதல் பின்னேகொல் என்கிற ஒப்பு தென்பால் நெடுமாடம் கடுஞ்சிலே அம்பெரியூட்டி நீறெழவெரித்த பெருந்தோற்றத்தாருயிர்க்காகுத்தன் ஆதியங்கால மண்புரை பொன்மாதின் துகளாடி எருதேழ்தழீஇச் சறையினுர் என்னுமவற்றிலே தோன்றும்.

இப்படிப் பெரியபிராட்டியாரோடு ஸாம்யம் சொன்னவளவன்றிக்கே நிரதிஶய-பே$_4$ாக்$_3$யதையை உடைய பிராட்டிமார் மூவரோடும் இவர்க்கு ஸாம்யம் உண்டு என்னுமாகாரம் இவருடைய பாசுரங்களிலே ப்ரகாஶிக்குமென்கிறுர் (உண்ணுது என்று தொடங்கி). ''உண்ணுதுறங்காதொலிகடலே ஊடறுத்துப் பெண்ணுக்கை ஆப்புண்டு தாமுற்ற பேது'' என்றும், ''ந மாம்ஸம் ராக$_4$வோ பு$_4$ங்க்தே ந சாபி மது$_4$ ஸேவதே'' (ரா. ஸு. 36 - 41), ''அநித்$_3$ரஸ்ஸதம் ராமஸ்ஸுப்தோபி ச நரோத்தம:'' (ரா.ஸு. 36 - 44), ''நைவ த$_3$ம்ஶாந்ந மஶகாந் ந கீடாந்ந ஸரீஸ்ருபாந் । ராக$_4$வோபநயேத்$_3$க$_3$ாத்ராத் த்வத்$_3$-க$_3$தேநாந்தராத்மநா'' (ரா.ஸு. 36 -42) என்கிறபடியே தீ$_4$ரோத$_3$ாத்தநாயகனை சக்ரவர்த்தித்திருமகனேயும் தன்னுடைய விஸ்லேஷத்தில் ஊணுமுறக்கமுமற்று, கடித்ததும், ஊர்ந்ததும் அறியாதபடி பண்ணவல்ல வைலக்ஷண்யத்தால் வந்த வீறுடையளாய், ஸர்வேஶ்வரஸாம்ராஜ்யத்தில் அவனேடொக்க அபி$_4$ஷிக்தையாகை-யாலே முடிக்குரியளாயிருக்கிற ஜநககுலஸுந்த$_3$ரியான பெரியபிராட்டியாரோடும், ''கிடந்திருந்து நின்றளந்து'' (திருவா. 2 - 8 - 7) என்கிற பாட்டின்படியே ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேஶ்வரனேயும், ப$_3$ஹுப்ரகாரமாகத் தன்னே அநுப$_4$வித்தாலும் பர்யாப்தனுகாதபடி பிச்சேற்றவல்ல வைலக்ஷண்யத்தை உடையளாய்ப் பெரியபிராட்டியாரோபாதி முடிக்கு உரியளான ஸ்ரீபூ$_4$மிப்பிராட்டியாரோடும்.

(ஓர் மாயையினுல் இத்யாதி$_3$) நித்யஸூரிகள் ஸமாராத$_4$நபரராய்நிற்க, அவர்களேயும் உபேக்ஷித்துத் தாழ்வுக்கெல்லேயான இடைக்குலத்திலே க்ருஷ்ணனுய்வந்து பிறந்து, அவள்தன்னேப் பெறுகைக்கு ஶுல்கமாக இட்டு ம்ருத்யுஸமங்களான ருஷப$_4$ங்களின் கொம்பிலே கருமாறிப்பாய்ந்தாப்போலே தன்னேப்பேணுமல் சென்று விழும்படி அவனேப்பிச்சேற்றவல்ல வைலக்ஷண்யத்தை உடையளாய் அவர்களோபாதி முடிக்குரியளான நப்பின்னேப்பிராட்டியோடும்.

(இத்திரு மண்ணேரன்ன பின்னேகொல் என்கிற ஒப்பு) ''தேறியும் தேறுதும் மாயோன்

திறத்தனளே இத்திருவே'' (திருவா. 4 - 4 - 7), ''மண்ணோரன்ன ஒண்ணுதலே'' (திருவிரு. 50), ''பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல்'' (திருவா. 6 - 5 - 10) என்று தேறின த₃ஶையோடு தேருத த₃ஶையோடு வாசியற ''அநந்யா ராக₄வேணுஹம்'' (ரா. ஸு. 21 - 16) என்கிறபடியே அவனையல்லது அறியாள் இத்திரு என்றும், ஸ்ரீபூ₄மிப்பிராட்டியாரோடொத்த வைலக்ஷண்யத்தை உடையாள் என்றும், 'நப்பின்னைப்பிராட்டியாரோ? ஸ்ரீபூ₄மிப்பிராட்டியாரோ? பெரியபிராட்டியாரோ?' என்று விகல்பிக்கலாம்படி இவர்க்குண்டான ஸாம்யம்.

(தென்பால் இத்யாதி₃) ''தென்பால்'' (திருவிரு. 77), ''இலங்கைக்குழாநெடுமாடம் இடித்தபிரானுர் கொடுமைகளே'' (திருவிரு. 36), ''காயுங்கடுஞ்சிலை என் காகுத்தன் வாரானுல்'' (திருவா. 5 - 4 - 3), ''இலங்கைநகர் அம்பெரி உய்த்தவர்'' இத்யாதி₃ (திருவா. 4 - 2 - 8), ''தீமுற்றத்தென்னிலங்கை ஊட்டினுன் தாள் நயந்த யாமுற்றதுற்ருயோ'' (திருவா. 2 - 1 - 3), ''மாறில் போரரக்கன்'' இத்யாதி₃ (திருவா. 6 - 1 - 10) ''கிளிமொழியாள்காரணமா'' இத்யாதி₃ (திருவா. 4 - 8 - 5), ''என்னுருயிர்க்காகுத்தன்'' இத்யாதி₃ (திருவா. 9 - 5 - 6) என்று சக்ரவர்த்தித்திருமகனுன அவ்வவதாரத்தையும், அவ்வவதாரத்திலுண்டான அபதா₃நங்களையும் அநுப₄விக்கவேணும் என்று ஆசைப்பட்டுப் பேசின இப்பாசுரங்களிலும்.

(ஆதியங்காலம் இத்யாதி₃) ''ஆதியங்காலத்தகலிடங்கீண்டவர்'' (திருவா. 4 - 2 - 6), ''மண்புரை'' இத்யாதி₃ (திருவா. 6 - 6 - 5), ''மண்ணளந்த - செவ்வாய்'' இத்யாதி₃ (5 - 4 - 4), ''ஞாலப்பொன்மாதின் மணுளன்'' இத்யாதி₃ (திருவிரு. 50), ''ஏனமொன்ருய் மண்துகளாடி'' இத்யாதி₃ (திருவிரு. 55) என்று ஸ்ரீவராஹப்ராது₃ர்ப₄ாவத்தையும் அதில் அபதா₃நங்களையும் அநுப₄விக்க ஆசைப்பட்டுப்பேசின இவர்பாசுரங்களிலேயும்.

(எருதேழ்தழீஇச்சறையினுர் இத்யாதி₃) ''எருதேழ்தழீஇ'' (திருவா. 4 - 2 - 5) என்றுதொடங்கி ''நாளுநாள் நைகின்றதால்'' என்றும், ''நிறைவினுல் குறைவில்லா'' (திருவா. 4 - 8 - 4) என்று தொடங்கி ''சறையினுர் கவராத தளிர்நிறத்தால் குறைவிலமே'' என்று நப்பின்னைப்பிராட்டியார் ஆசைப்பட்ட க்ருஷ்ணுவதாரத்தையும், அதில் அபதா₃நங்களையும் அநுப₄விக்க ஆசைப்பட்டுப் பேசின இப்பாசுரங்களிலேயும் ப்ரகாஶிக்குமென்கிருர். (123)

124. இவர்கள் தேடிநிற்கப் பொய்கை முதுமணல் முற்றம் முல்லைப் பந்தல் வாரிச்சிதைத்துப் பறித்துக் கிழித்து மச்சொடுமாளிகை அவ்வவ்விடம் புக்கு கோயின்மை குறும்புசெய்து அல்லல் விளைத்துக் கவரும் உகக்குநல்லவர் மூழுசி ஆவரென்னும் தேன் மொழியாலே கோகுலத்தை மறப்பிக்கும் நகரஸ்த்ரீகள் நரகனைத் தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினுறு பல்லாயிரம் எண்ணிரந்தார்ப₄ாவம் கடல்ஞாலம் மின்னிடை மல்லிகை வேய்மரு பேய்மூலை முனிந்து மற்பொரு விறற்கஞ்சனை மங்கநூற்ற வாயும் தீர்ப்பாரென்னுமவற்-

றிலே தோன்றும்.

அவ்வளவேயன்றிக்கே, ப்ரத$_4$ாநமஹிஷிகளான இவர்களையும் உபேக்ஷித்துவந்து மேல்விழும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை உடையரான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடைய ப$_4$ாவமும், அவர்களையும் தங்கள் பேச்சழகாலே மறப்பிக்கும்படியான ஸ்ரீமதுரையில்பெண்களுடைய ப$_4$ாவமும், நரகவத$_4$ாநந்தரம் பரிக்$_3$ரஹித்த "ஷோட$_3$ஶஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி" (வி. பு. 5 - 31 - 18) என்கிற ஸ்ரீமத்$_3$த்$_3$வாரகையில் பதினாறுயிரம் தேவிமார்களுடைய ப$_4$ாவமும்இவர்க்குண்டான ஆகாரம் இவர்பேச்சிலே தோன்றும் என்கிறார் (இவர்கள் தேடிநிற்க என்றுதொடங்கி).

"தேடித்திருமாமகள் மண்மகள் நிற்ப" (திருமொழி 10 - 8 - 9) என்று இப்படி ப்ரத$_4$ாநமஹிஷிகளான இவர்களும் தேடிநிற்கும்படி இவர்களை உபேக்ஷித்துவந்து. (பொய்கை முதுமணல் முல்லைப்பந்தல் முற்றம் மச்சொடுமாளிகை அவ்வவ்விடம் புக்கு வாரிச் சிதைத்துப் பறித்துக் கிழித்துக் கோயின்மை குறும்புசெய்து அல்லல் விளைத்துக் கவருமுகக்கும் நல்லவர்) (பொய்கை) "இப்பொய்கைக்கு எவ்வாறு வந்தாய்" (நா. தி. 3 - 2), "முத்தவைகாண முதுமணற்குன்றேறி" (பெரியா. தி. 1 - 10 - 8) , "முல்லையின் பந்தர்நீழல் மன்னி அவளைப் புணரப்புக்கு" (பெருமா.தி. 6 - 8), "முற்றத்தூடுபுகுந்து நின்முகங்காட்டிப் புன்முறுவல் செய்து" (நா. தி. 2 - 9), "மச்சொடு மாளிகையேறி" (பெரியா. தி. 2 - 7 - 3), "அவ்வவ்விடம்புக்கவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனாய்" (பெரியா. தி. 3 - 2 - 5) என்று அவர்கள் ஜலக்ரீடைபண்ணுமிடம், அவர்கள் விளையாடுமிடம், அவ்வோவிடங்களிலே புக்கு.

"துகில்வாரியும் சிற்றில் சிதைத்தும்" (திருமொழி 3 - 8 - 8),"பந்துபறித்துத் துகில் பற்றிக் கீறி" (திருமொழி 10 - 7 - 5) என்றும் அவர்களுடைய துகிலைவாரியும், அவர்களுடைய லீலாஸ்த$_2$ாநங்களை அழித்தும், அவர்களுடைய லீலோபகரணங்களைப் பற்றிக் கொண்டும், "கோயின்மைசெய்து கன்மமொன்றில்லை" (திருவா. 6 - 2 - 6), "குறும்பு செய்வானோர் மகனைப்பெற்ற" (நா. தி. 12 - 3), "கொள்ளைகொள்ளிக்குறும்பனை" (நா. தி. 13 - 8) என்றும், அராஜகமாய், ஸ்வதந்த்ரமான செயலைச்செய்து, "அல்லல் விளைத்த பெருமான்" (நா. தி. 13 - 10) என்கிறபடியே ஆரவாரத்தை விளைத்து.

"முன்கைவளை கவர்ந்தாய்" (திருமொழி 10 - 9 - 2), "நீ உகக்குநல்லவரொடுமுழிதந்து" (திருவா. 6 - 2 - 6) என்றும் அவன் இப்படி மேல்விழவேண்டும்படியான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடைய ப$_4$ாவம். (கடல்ஞாலம் மின்னிடை மல்லிகை வேய்மரு பேய்முலை முன்னின்று) என்று - "து$_3$ஷ்டகாளிய திஷ்ட$_2$ாத்ர க்ருஷ்ணோஹமிதி சாபரா" (வி. பு. 5 - 13 - 27), "க்ருஷ்ணோஹமேஷ லலிதம் வ்ரஜாம்யாலோக்ய தாம் க$_3$திః" என்று அவர்கள் அநுகரித்தாப்போலே "கடல்ஞாலம் செய்தேனும் யானேயென்னும்" (திருவா. 5 - 6 - 1) என்று இவரும் அநுகரிக்கையாலும், *மின்னிடைமடவாரிலே அவனோடே ஊடுகையாலும், *மல்லிகைகமழ் தென்றலிலே பகல்போதெல்லாம் பசுமேய்க்கப்போன க்ருஷ்ணனைப் பசுக்களின் முற்கொழுந்தில் காணாதே பிற்கழையிலே வருமளவில் பற்றாமல் ஒரு ஸந்த்$_4$யையில்

திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம்குடியில் பெண்களுடைய ஆற்ருமையை இவரொருவருமுடையராய்க்கொண்டு பேசுகையாலும், *வேய்மருதோளிணையில் ராத்ரியெல்லாம் க்ருஷ்ணஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய் அவன் பசுமேய்க்கப்போகிற ப்ராதஃகாலம் வந்தவாறே அவன் அணைத்துக்கொண்டிருக்கச்செய்தேயும், அவன் விஶ்லேஷித்தானுக அதிஶங்கைபண்ணி அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்துத் தம்முடைய ஆற்ருமையைப் பேசுகையாலும், "பேய்முலையுண்டு சகடம்பாய்ந்து" (திருவா. 5 - 3 - 8), "முனிந்து சகடமுதைத்து" (திருவா. 7 - 3 - 5) என்கிற பாட்டுக்களிலே பூதநாஶகடயமளார்ஜுநாதி₃-களை நிரஸித்த க்ருஷ்ணனைகிட்டுவதென்ருே என்றும், அப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணனுக்கு என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தைத் தோற்றேன் என்றும்சொல்லுகிற பேச்சுக்களிலே இவர்க்கு உண்டென்னுமாகாரம் தோன்றும்.

(முழுசியாவரென்னும் தேன்மொழியாலே கோகுலத்தை மறப்பிக்கும் நகரஸ்த்ரீகள் என்று) க்ருஷ்ணன் ஸ்ரீமாலாகாரக்ருஹத்திலே திருமாலை சாத்தி, கூனிபக்கலிலே சாந்து சாத்தி, ராஜமார்க்கத்தாலே எழுந்தருளி, குவலயாபீடநிரஸநம் பண்ணிநின்றருளினபோது, "முழுசி வண்டாடிய தண்டுழாய்" (திருமொழி 2 - 8 - 7), "ஆவரிவை செய்தறிவார்" (திருமொழி 3 - 3 - 7) என்கிற பாட்டுக்களில் சொல்லுகிறபடியே "ஸக்₂யஃ பஶ்யத க்ருஷ்ணஸ்ய முக₂மத்யருணேக்ஷணம் । க₃ஜ-யுத்₃த₄க்ருதாயாஸஸ்வேத₃ாம்பு₃கணிகாசிதம்" (வி. பு. 5 - 20 - 54) என்று ஒப்பனையழகிலும், வடிவழகிலும், குவலயாபீடநிரஸநமாகிற சேஷ்டிதத்திலும் தோற்று, "மழறுதேன்மொழியார்கள்" (திருவா. 6 - 2 - 5) என்று அந்யோந்யம் தங்களிலே பேசுகிற மழலைத்தேன்போலே இனிதான பேச்சுக்களினுலே "மது₄ராம் ப்ராப்ய கோ₃விந்த₃ஃ கத₂ம் கோ₃குலமேஷ்யதி । நக₃ரஸ்த்ரீகலாலாபமது₄ ஶ்ரோத்ரேண பாஸ்யதி" (வி. பு. 5 - 18 - 14) என்று கோகுலத்தில் பெண்கள்தானே பேசும்படி அவனை அந்த கோகுலத்தை மறக்கும்படி பண்ணும் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுடைய ப₄ாவம்.

(மற்பொரு விறல்கஞ்சனை) "மற்பொருதோளுடை - மாயப்பிரானுக்கு" (திருவா. 6 - 6 - 10) இத்யாதி - சாணூரமுஷ்டிகநிரஸநம் பண்ணின ஆஶ்சர்யபூதனுன க்ருஷ்ணனுக்கு அறிவையுடையளான என்னுடைய பெண்பிள்ளை எல்லாத்தையும் இழந்தாள் என்றும், "விறற்கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீரும்மைத்தஞ்சமென்றிவள் பட்டனவே" (திருவா. 2 - 4 - 8) என்று பெருமிடுக்கனுன கம்ஸனை நிரஸித்த உம்மைத்தஞ்சமென்று விஶ்வஸித்த இவளை நீர் இப்படிப் படுத்துவதே என்றும், சாணூரமுஷ்டிகரையும் கம்ஸனையும் நிரஸித்துநின்ற க்ருஷ்ணனை ஆசைப்படுகையாலே இவர்க்கு உண்டென்னுமாகாரம் தோன்றும்.

(நரகனைத் தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினறு பல்லாயிரம் எண்ணிறந்தார்ப₄ாவம்) "நரகனைத்தொலைத்த கரதலத்த மதியின் கருத்தோ" (திருமொழி 10 - 9 - 4), "மன்னு நரகன்தன்னைச்சூழ்போகி வளைத்தெறிந்து கன்னிமகளிர்தம்மைக்கவர்ந்த கடல் வண்ணன்" (பெரியா. தி. 4 - 3 - 4) என்றும், "பதினருமாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்ய" (நா. தி. 7 - 9), "பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமார்" (பெரியா. தி. 4 - 1 - 6) என்று நரகாஸுர-வத₄ாநந்தரம் பரிக்₃ரஹித்த பதினருயிரம் தேவிமார்ப₄ாவமும். (மங்கநூற்ற வாயும்

தீர்ப்பாரென்னுமவற்றிலே தோன்றும்) "நூற்றுவரை அன்று மங்கநூற்ற" (திருவா. 7 - 3 - 10) இத்யாதி₃ - து₃ர்யோத₄நாதி₃கள் மண்ணுண்ணும்படி மந்த்ரித்த க்ருஷ்ணன் என் நெஞ்சை அபஹரித்தான் என்றும், "குரரி விலபஸி த்வம் வீதநித்₃ரா ந ஶேஷே ஸ்வபதி ஜக₃தி ராத்ர்யாமீஶ்வரக்₃ரஸ்தபே₃ாதே₄ । வயமிவ ஸகி₂ கச்சித்₃க₃ாட₄₄நிர்விண்ணசேதா நளிநநயநஹாஸோத₃ாரலீலேக்ஷணேந" (ப₄ாக₃.10) இத்யாதி₃களால் ஸ்ரீமத்₃த்₃வாரகையில் பெண்கள் க்ருஷ்ணவிஷயத்திலே பேசினப்போலே *வாயுந்திரையுகளிலே நாரை அன்றில் தொடக்கமானவற்றுக்கு த₄ாவள்யாதி₃ஸ்வப₄ாவங்கள் நியதம் என்றறியாதே அவையும் தம்மைப்போல் நோவுபடுகிறனவாகக்கொண்டு தாம் நோவுபடுகையாலும், *தீர்ப்பாரையாமினியிலே "தேர்ப்பாகனார்க்கிவள் சிந்தைதுழாய்த்திசைக்கின்றதே" (திருவா. 4 - 6 - 1) என்று அவனுடைய ஸாரத்₂யவேஷத்தில் அகப்பட்டு இவள் நெஞ்சு கலங்கினாள் என்று தொடங்கி, "வண்டுவராபதிமன்னனை ஏத்துமின்" (திருவா. 4 - 6 - 10) என்று ஸ்ரீமத்₃த்₃வாரகைக்கு நிர்வாஹகனானவனை மங்களாஶாஸநம் பண்ணவே இவர்வ்யாதி₄ பரிஹ்ருதமாம் என்று தலைக்கட்டுகையாலே இவர்க்கு உண்டானமை தோன்றும். (124)

125. இராமனெனில் ந ச வாகக்குழைத்தவன் பின்தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும் விதி₃தன் புணை என்று ஜீவிதாதி₃களால் குறைவின்றி மாயும்வகை விஷஶஸ்த்ரங்கள்தேடி வில்வலவா ஹா என்று இரக்கமெழாக்கொடுமைகள் ஶங்கித்து என்னையும் ஜீவந்தீம் என்று ஆள்விட்டுச் சுடரையடைந்து அகலகில்லா முற்றுவமை பெருமகளோடே.

ஆகக்கீழ், ப்ரத₄ாநமஹிஷிகளான மூவரோடும் மற்றும் ப₄க₃வத்பரிக்₃ரஹமுடையாரோடும் ஆழ்வாருக்கு ஸாம்யமுண்டென்று சொல்லிற்றாய்த்து. இவர்களெல்லாரும் இவர்க்கு ஒருபுடைக்கு ஒப்பாய், ஸர்வதா₂ ஸாம்யமுள்ளது ஜநககுலஸுந்த₃ரியான பெரியபிராட்டியாரோடே என்கிறார் (இராமனெனில் ந ச ஆக என்று தொடங்கி). "மராமரமெய்தமாயவன் என்னுளிராமனெனில் பின்னை யானொட்டுவேனோ" (திருவா. 1 - 7 - 6) என்றும், "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராக₄வ । முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்₃த்₄ருதௌ" (ரா. அ.) என்று சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப்பிரியில் ஜலாது₃த்₃த்₄ருதமான மத்ஸ்யம்போலே முடியும்படியான பிராட்டியைப்போலே, இவரும் அவனைப்பிரியில் தாம் உளராகாதபடி "இலங்கைசெற்றாய் உன்னை என்னுள்ளே குழைத்தவெம்மைந்தா" (திருவா. 2 - 6 - 9) என்று இவரோடு ஏகதத்த்வமென்னலாம்படி ஸம்ஶ்லேஷித்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன் லங்காத்₃வாரத்தளவும் அவளைத்தேடிப்பின் தொடர்ந்தாப்போலே "எதிர்சூழல்புக்கு" (திருவா. 2 - 7 - 6) என்று இவர்பிறந்த ஜந்மங்கள்தோறும் தானும் பின்தொடரும்படி, அவள் ராவணப₄வநத்திலே சிறையிருந்தாப்போலே இவரும் "வன்சிறையில் அவன்வைக்கில்" (திருவா. 1 - 4 - 1) என்று ஸம்ஸாரத்திலே சிறையிருந்தவிடத்தில், ப்ரதிகூலனான ராவணனுக்கு "விதி₃தஸ்ஸ ஹி த₄ர்மஜ்ஞஶ்ஶரணாக₃தவத்ஸலஃ। தேந மைத்ரீ ப₄வது தே யதி₃ ஜீவிதுமிச்ச₂ஸி" (ரா. ஸு. 21 - 20) என்று ஹிதம் சொன்னாப்போலே இவரும் ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு

''புணேவன் பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே'' (திருவா. 2 - 8 - 1) என்று ஹிதமருளிச்செய்கையாலும்.

(ஜீவிதாதி$_3$களால் குறைவின்றி) ''ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்தே$_2$ா நைவார்த்தை$_2$ர் ந ச பூ$_4$ஷணை:'' (ரா. ஸு.)என்று மஹாரத$_2$ரான சக்ரவர்த்தித்திருமகனையொழிய ராக்ஷஸிகள்நடுவே இருக்கிற எனக்கு என் ஆத்மாத்மீயங்களால் என்ன ப்ரயோஜநம் உண்டென்று பிராட்டி அவற்றை உபேக்ஷித்தாப்போலே ''மாருளன் கவராத மணிமாமை குறைவிலமே'' (திருவா. 4 - 8 - 1) என்று தொடங்கி, ''உயிரினுல் குறைவிலமே'', (திருவா. 4 - 8 - 10), ''உடம்பினுல் குறைவிலமே'' (திருவா. 4 - 8 - 9) என்று இவரும், அவனுக்குறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டா என்று ஆத்மாத்மீயங்களை உபேக்ஷிக்கையாலும். (மாயும் வகை விஷஶஸ்த்ரங்கள்தேடி) ''மாயும் வகையறியேன் வல்வினையேன்'' (திருவா. 4 - 8 - 1) என்றும், ''விஷஸ்ய த$_3$ாதா ந ஹி மேஸ்தி கஶ்சித் ஶஸ்த்ரஸ்ய வா வேஶ்மநி ராக்ஷஸஸ்ய'' (ரா.ஸு.) என்று உயிர்க்கொலையாக்கிவைத்த ராவணக்$_3$ருஹத்திலே நற்கொலையாக்குவதித்தனை விஷம் தருவாரில்லையோ? விஷம்போலே நின்றுகொல்லுகையன்றிக்கே அப்போதே முடிப்பதொரு ஶஸ்த்ரம் தருவாரில்லையோ? என்று பிராட்டி முடியும் வகை தேடினுப்போலே இவரும் மாயும் வகை தேடுகையாலும்.

(வில்வலவா ஹா என்று) ''புணராநின்ற மரமேழன்றெய்த ஒருவில்வலவாவோ'' (திருவா. 6 - 10 - 5) என்று - ''ஹா ராம ஹா லக்ஷ்மண ஹா ஸுமித்ரே ஹா ராமமாதஸ்ஸஹ மே ஜநந்யா । ஹா ராம ஸத்யவ்ரத தீ$_3$ர்க்க$_4$ப$_3$ாஹோ ஹா பூர்ணசந்த்$_3$ரப்ரதிமாநவக்த்ர'' (ரா.ஸு.), ''ஹா ஜீவலோகஸ்ய ஹிதப்ரியஸ்ய வத்$_4$யம் ந மாம் வேத்ஸி ஹி ராக்ஷஸாநாம்'' (ரா. ஸு.) என்று பிராட்டி பெருமாளுடைய ஶௌர்யாதி$_3$களைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாப்போலே இவரும் கூப்பிடுகையாலும். (இரக்கமெழாக்கொடுமைகள் ஶங்கித்து) ''க்$_2$யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞஶ்ச ஸாநுக்ரோஶஶ்ச ராக$_4$வ: । ஸத்$_3$வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோஶஶ்ஶங்கே மத்$_3$ப$_4$ாக்$_3$யஸங்க்ஷயாத்'' (ரா.ஸு.)என்று பெருமாளை நிர்க்$_4$ருணராக ஶங்கியாநின்றேன், என்னுடைய ப$_4$ாக்$_3$யஹாநியாலே என்று பிராட்டி அப்படி ஶங்கித்தாப்போலே, இவரும் ''இரக்கமெழீரிதற்கென்செய்கென்'' (திருவா. 2 - 4 - 3) என்றும், ''இலங்கைக்குழாநெடுமாடம் இடித்தபிரானுர் கொடுமைகளே'' (திருவிரு. 36) என்றும், ''அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்வினையேன்'' (திருவா. 8 - 1 - 4) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவரை நிர்க்ருணராக ஶங்கிக்கையாலும்.

(என்னையும் ஜீவந்தீமென்று ஆள்விட்டு) ''ஜீவந்தீம் மாம் யத$_2$ா ராமஸ்ஸம்ப$_4$ாவயதி கீர்த்திமாந் । தத்த்வயா ஹநுமந் வாச்யோ வாசாத$_4$ர்மமவாப்நுஹி'' (ரா.ஸு.) என்று தம்முடைய ரக்ஷ்யவர்க்க$_3$த்திலே நானுமொருத்தி உளேனுகைப்பெருமாளுக்கு விண்ணப்பம் செய் என்று பிராட்டி ஆள்விட்டாப்போலே, இவரும் ''மாறில்போரரக்கன் மதிள் நீறெழச்செற்றுகந்த ஏறுசேவகனுர்க்கென்னையுமுளளென்மின்கள்'' (திருவா. 6 - 1 - 10) என்று ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே தீ$_3$க்ஷித்தவர்க்கு ஆர்த்தரிலே நானும் ஒரு ஆர்த்தையுளேனுகச் சொல்லுங்கோள் என்று பிராட்டியைப்போலே சதுஷ்பாத்தாயிருப்பதொன்றைத்தூதுவிடுகையன்றிக்கே ஷட்பத$_3$ங்களாய், பக்ஷபாதத்தை

உடையனவாய், ஶாக$_2$ஸஞ்சாரிகளாய், மது$_4$கரவ்ருத்திகளுமாய், அத ஏவ ஸாரக்$_3$ராஹிகளாயிருப்பார் பலரையும் தூதுவிடுகையாலும். (சுடரையடைந்து) "அநந்யா ராக$_4$வேணாஹம் பா$_4$ஸ்கரேண ப்ரபா$_4$ யதா$_2$" (ரா.ஸு. 21 - 15) என்று பிராட்டி தன்னை அநந்யையாகப் பேசினாப்போலே, இவரும் "அரக்கியை மூக்கீர்ந்தாயை - சுடரை - அடியேனடைந்தேன் முதல்முன்னமே" (திருவா. 2 - 3 - 6) என்று தம்மை அநந்யார்ஹமாகப் பேசுகையாலும்.

(அகலகில்லா) "அகலகில்லலேனிறையுமென்றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா" (திருவா. 6 - 10 - 10) என்று பெரியபிராட்டியார் அவனுடைய திருமார்வைப்பற்றி அகலஶக்தையல்லேனென்னுமாப்போலே, "அடியேனுனபாதமகலகில்லேன்" (திருவா. 6 - 10 - 9) என்று இவரும் அவன்திருவடிகளைப்பற்றி அகலஶக்தனல்லேனென்கையாலும் முற்றுவமை *பெருமகள்பேதைமங்கைதன்னோடே என்கிறார். அவள் மார்வைப்பற்றி அகலகில்லேனென்னும்; இவர் தாளைப்பற்றி அகலகில்லேனென்பர். இதுவே இருவர்க்கும் வாசி. ஆனாலும் அவளைப்பற்ற இவர்க்குக் கால்கூறேற்றமுண்டிறே. (125)

126. பிரியிலிலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே.

இனிமேல், மற்றும் ப$_4$க$_3$வத்ப்ரத்யாஸத்தியையுடையரான லக்ஷ்மண-ப$_4$ரத-ஶத்ருக்$_4$ந-த$_3$ஶரத$_2$-யஶோதா$_3$-ப்ரஹ்லாத$_3$-விபீ$_4$ஷண-மாருதி-அர்ஜுநன் என்கிற இவர்களோடு ஸாம்யமுண்டென்கிறார். (பிரியிலிலேனுக்கு) அவனைப்பிரியுமளவில் "நின்னலாலிலேன் காண்" (திருவா. 2 - 3 - 7) என்று இவரைப்போலே ஸத்தை அழிகைக்கு (இளங்கோவும்) "நேரிழையுமிளங்கோவும்" (பெருமா.தி. 9 - 2) என்றும், "ந சாஹமபி ராக$_4$வ" (ரா.அ.53-31) என்று - பிராட்டியோடொக்கத் தம்மை ஏகப்ரக்ருதியாகச் சொன்ன இளையபெருமாளும். (அக்குளத்தில் மீனிறே) கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஜலாந்-மத்ஸ்யமிறே. இத்தால் அவனைப்பிரியில் த$_4$ரியாமைக்குப் பிராட்டியும் இளையபெருமாளும் இவருமொக்குமென்றபடி. இத்தால் இளையபெருமாள்ஸாம்யம். (126)

127. அழுந்தொழும் ஸ்நேஹபா$_3$ஷ்பாஞ்ஜலியோடே ருசிர-ஸாநுக்-களில் கூவிக்கொள்ளும் பிரியாவடிமைக்குச் சரணே சரண் என்று வாளும் வில்லுங்கொண்டு ப$_3$ந்து$_4$வும் பிதாவுமவரே என்கையும், அன்னையென்செய்யிலென் ராஜ்யமும் யானே என்று பெருஞ்-செல்வமும் இச்சியாமல் வேண்டிச்சென்று திருவடியே சுமந்து விரைந்துவருமளவும் கண்ணநீர் பங்கமாக நிலந்துழாவிக் குடிக்கிடந்த கையறவும் கோதிலடிமை உறுமோ என்பித்த புலங்கொள் நித்ய-ஶத்ருவிசிந்தநமுமான ப்$_4$ராதாக்கள், அப்பொழுதைக்கப்பொழுது போனாய் என்னும் மாதாபிதாக்கள், செந்தீ தண்காற்று இளநாகம் முதலான பகையறச்சிந்தைசெய்து எங்குமுளனென்னும் பள்ளிப் பிள்ளை, முற்றவிட்டு மற்றிலேனென்னும் த$_4$ர்மாத்மா வாளிபொழிந்த

நிர்கு$_3$ணவிஶ்வாத்மா உள்ளே உறைய ஊனை வீரசரிதம் கற்பார் ப$_4$ாவம் மற்றிலேன் என்னும் ராமத$_3$ாஸன் பல்வகையும் கண்டு வெண்சங்கேந்தின ரூபப$_4$ரனை ஶ்வேதன் முதலானோர்படிகளும் காணலாம்.

(அழுந்தொழும் ஸ்நேஹபா$_3$ஷ்பாஞ்ஜலியோடே) "ப$_3$ால்யாத்ப்ரப்$_4$ருதிஸுஸ்நிக்$_3$த$_4$ஃ" (ரா. ப$_3$ா. 18 - 27) என்றும், "பா$_3$ஷ்பபர்யாகுலமுக$_2$ஃ" (ரா. அ. 31 - 1) என்றும், "ப்ரஹ்வாஞ்ஜலிபுடம் ஸ்தி$_2$தம்" (ரா. அ. 16 - 26) என்றும் இளையபெருமாள் பெருமாளைப் பிரியில் த$_4$ரியாத ஸ்நேஹத்தாலே கண்ணும் கண்ணநீருமாய், அஞ்ஜலிஹஸ்தராய்க் கொண்டு "குருஷ்வ மாமநுசரம் வைத$_4$ர்ம்யம் நேஹ வித்$_3$யதே" (ரா. அ. 31 - 24) என்றும், "ஸ்வயந்து ருசிரே தே$_3$ஶே க்ரியதாமிதி மாம் வத$_3$" (ரா. ஆ. 15 - 7) என்றும், "ப$_4$வாம்ஸ்து ஸஹ வைதே$_3$ஹ்யா கி$_3$ரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே । அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்$_3$ரதஸ்ஸ்வபதஶ்ச தே" (ரா. அ. 31 - 27) என்றும் சொல்கிறபடியே என்னை அநுசரனாகப் பண்ணவேணுமென்று ப்ரார்த்தி$_2$த்துச்செய்கிற அடிமைக்கு உபாயமாக "ஸ ப்$_4$ராதுஶ்சரணௌ கா$_3$ட$_4$ம் நிபீட்$_3$ய ரகு$_4$நந்த$_3$நஃ । ஸீதாமுவாசாதியஶா ராக$_4$வஞ்ச மஹாவ்ரதம்" (ரா. அ. 31 - 2) என்று நாச்சியார் புருஷகாரமாகத் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு "அக்$_3$ரதஃ ப்ரயயௌ ராமஸ்ஸீதா மத்$_4$யே ஸுமத்$_4$யமா । ப்ருஷ்ட$_2$தஶ்ச த$_4$நுஷ்பாணிஃ லக்ஷ்மணோநுஜகா$_3$ம ஹ" (ரா. ஆ. 11 - 1) என்று ஸாயுத$_4$ராய்க்கொண்டு அவரைப்பின்சென்று "ப்$_4$ராதா ப$_4$ர்த்தா ச ப$_3$ந்து$_4$ஶ்ச பிதா ச மம ராக$_4$வஃ" (ரா.அ.58-31) என்று பெருமாளை எல்லா உறவுமாகப் பற்றினாப்போலே.

இவருமப்படியே (அழுந்தொழுமித்யாதி$_3$ - பிரியாவடிமைக்கு) "அழுந்தொழும்" (திருவா. 7 - 2 - 8) என்று அழுவது தொழுவதாய், "திருவேங்கடத்தெழில்கொள்சோதி எந்தை தந்தை தந்தைக்கு - ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" (திருவா. 3 - 3 - 1) என்று திருமலையிலே நின்றருளின பரமஸ்வாமிக்கு ஸர்வதே$_3$ஶ-ஸர்வகால-ஸர்வாவஸ்தோ$_2$சிதமான ஸர்வஶேஷவ்ருத்திகளையும், "முகப்பே கூவிப்பணிகொள்ளாய்" (திருவா. 8 - 5 - 7) என்கிறபடியே ஏவி அடிமைகொள்ளவேணுமென்று ப்ரார்த்தி$_2$த்து, "பிரியாவடிமை என்னைக்கொண்டாய்" (திருவா. 5 - 10 - 11) என்று விச்சே$_2$தி$_3$யாதபடியான கைங்கர்யத்துக்கு. (சரணே சரணென்று) "நாகணைமிசைநம்பிரான் சரணேசரண்நமக்கு" (திருவா.)என்று அவன் திருவடிகளை உபாயமென்று அத்$_4$யவஸித்து.

"வாளும் வில்லும் கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை" (திருவா. 8 - 3 - 3) என்று அவற்றைக்கொண்டு தாம் பின்னே திரிய ஆசைப்பட்டு. (ப$_3$ந்து$_4$வும் பிதாவும் அவரே என்கையும்) "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையுமவரே இனியாவார்" (திருவா. 5 - 1 - 8) என்று ஸர்வேஶ்வரனே எல்லா உறவு முறையாகப் பற்றுகையாலும்.

(அன்னை என் செய்யிலென் இத்யாதி$_3$) ஶ்ரீப$_4$ரதாழ்வான் பெருமாளுடைய

திருவபி$_4$ஷேகத்தைக் கைகேயி விலக்கின சீற்றத்தாலே ''ஹந்யாமஹமிமாம் பாபாம் கைகேயீம் து$_3$ஷ்டசாரிணீம்' (ரா. அ. 78 - 22) என்கிறபடியே கைகேயியைச்சீறி உபேக்ஷித்து ''ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய'' (ரா. அ. 82 - 12) என்று - ராஜ்யமும் நானும் பெருமாளுக்கு ஶேஷமென்றும், ''ம்ருதே து தஸ்மிந் ப$_4$ரதோ வஸிஷ்ட$_2$ப்ரமுகை$_2$ர்-த்$_3$விஜை: । நியுஜ்யமாநோ ராஜ்யாய நைச்ச$_2$த்$_3$ராஜ்யம் மஹாப$_3$ல:'' (ரா. ப$_3$ா. 1 - 33) என்றும் வஸிஷ்ட$_2$ாதி$_3$புரோஹிதர் ராஜாவாக வேணுமென்று அபேக்ஷிக்க, ''இக்ஷ்வாகூணுமியம் பூ$_4$மிஸ்ஸஶைலவநகாநநா ।'' (ரா. கி. 18 - 6) என்கிற மஹதை$_3$ஶ்வர்யத்தை இச்சி$_2$யாதே, ''அயாசத்$_3$ப்$_4$ராதரம் ராமமார்யப$_4$ாவபுரஸ்க்ருத:'' (ரா. ப$_3$ா. 1 - 35) என்று பௌரஜநங்களோடே பெருமாள்திருவடிகளிலே சென்று மீண்டெழுந்தருளவேணும் என்றபேக்ஷிக்க, ''பாது$_3$கே சாஸ்ய ராஜ்யாய ந்யாஸம் த$_3$த்த்வா புந:புந:'' (ரா. ப$_3$ா. 1 - 37) என்று அவரும் அப்படிச்செய்யாதே திருவடிநிலையைக் கொடுத்துவிட.

''பாது$_3$கே தே புரஸ்க்ருத்ய'' (ரா. யு. 124 - 4) என்று அத்திருவடிநிலையை முன்னிட்டுக் கொண்டிருந்து, ''ஶிரஸா யாசதோ யஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா'' (ரா. யு. 121 - 19) என்கிற இழவு திருவுள்ளத்திலே கிடக்கையாலே ''ந மே ஸ்நாநம் ப$_3$ஹுமதம் வஸ்த்ராண்யாப$_4$ரணநி ச । தம் விநா கைகயீபுத்ரம் ப$_4$ரதம் த$_4$ர்மசாரிணம்'' (ரா. யு. 121 - 6) என்று - நாம் பிள்ளை ப$_4$ரதனையொழியக் குளித்தல் ஒப்பித்தல் செய்யக்கடவோமல்-லோமென்று பெருமாள் த்வரையோடே மீண்டு வருமளவும் ''பங்கதி$_3$க்$_3$த$_4$ஸ்து ஜடில:'' (ரா. யு. 124 -4) என்று கண்ணீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடைகிடந்து இக்ஷ்வாகு-குலமர்யாதை தப்பாமலிருந்து, ''க்ருதம் த$_3$ஶகு$_3$ணம் மயா'' (ரா. யு. 127 - 56) என்று பெருமாளுடைய தி$_3$வ்யைஶ்வர்யத்தை ஒன்று பத்தாகப் பெருக்கி, ''ஸ காமமநவாப்-யைவ'' (ரா.ப$_3$ா. 1 - 38) என்று தாம் ஆசைப்பட்ட பொருள் கைப்படாத இழவோடே இருந்தாப்போலே.

இவரும் அப்படியே ''அன்னை என் செய்யிலென்'' (திருவா. 5 - 3 - 6) என்று - தாயார் முடியிலென்? பிழைக்கிலென்? என்று உபேக்ஷித்து. (ராஜ்யமும் யானே என்று) ''யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே'' (திருவா. 2 - 9 - 9) என்று ஆத்மாத்மீயங்கள் அவனுக்கு ஶேஷமென்று. (பெருஞ்செல்வமும் இச்சி$_2$யாமல்) ''கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பு'' (திருவா. 4 - 9 - 4) என்று ஐஶ்வர்யத்தை அக்$_3$நிஸமமாகக்கண்டு, ''ஐங்கருவிகண்ட இன்பம் - ஒழிந்தேன்'' (திருவா. 4 - 9 - 10) என்கிறபடியே உபேக்ஷித்து. (வேங்கடவாணனை வேண்டிச்சென்று) அவனை அநுப$_4$விக்கவேணுமென்று வேண்டிச்சென்றுஇவர் அபேக்ஷித்தபடி கிடையாமை-யாலே. (திருவடியே சுமந்து) ''திருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை'' (திருவா. 4 - 9 - 9) என்று அவன் திருவடிகளை ஶிரஸா வஹிப்பிக்க ஶிரஸா வஹித்து. (விரைந்து வருமளவும்) வீடுதிருத்துவான்போய் விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைந்துவருமளவும். (கண்ணநீர் பங்கமாக்கி) ''கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும்'' (திருவா. 7 - 2 - 1) என்று கண்ணநீர் வெள்ளமிட இருந்து. (நிலந்துழாவி) ''இருநிலம் கைதுழாவிருக்கும்'' (திருவா. 7 - 2 - 1) என்று ஆற்றாமையாலே நிலம் துழாவி.

(குடிக்கிடந்த) ''குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து'' (திருவா. 9 - 2 - 2) என்கிறபடியே

ப்ரபந்நகுலத்தில் செய்துபோருகிற மர்யாதையைத் தப்பாமலிருந்து. (கையறவும்) ''காமுற்ற கையறவோடு'' (திருவா. 2 - 1 - 3) என்று ஆசைப்பட்டபொருள் கைபுகுராத இழவோடே இருக்கையாலும். (கோதிலடிமை உறுமோ என்பித்த) ஸ்ரீஶத்ருக்$_4$நாழ்வான் ''க$_3$ச்ச$_2$தா மாதுலகுலம் ப$_4$ரதேந தத$_3$ாநக$_4$ஃ । ஶத்ருக்$_4$நோ நித்யஶத்ருக்$_4$நோ நீதஃ ப்ரீதி-புரஸ்க்ருதஃ'' (ரா. அ. 1 - 1) என்று - ''அநக$_4$ஃ'', ''நித்யஶத்ருக்$_4$நஃ'' என்று ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வானுடைய பாவநத்வபே$_4$ாக்$_3$யத்வங்களிலே கால்தாழ்கையாலே ''பும்ஸாம் த்$_3$ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்'' (ரா. அ. 3 - 29) என்று ஸஜாதீயரையும் ஈடுபடுத்தவற்றான பெருமாளுடைய விக்$_3$ரஹத்திலே துவக்குண்ணாதே, அந்த வடிவழகுதான் ப$_4$ரதாநு-வ்ருத்தியில் போகாதபடி துவக்கவற்றாகையாலே நித்யஶத்ருவாக நினைக்கிறாப்போலே.

இவரும் ''கோதிலடிமை'' (திருவா. 8 - 10 - 9) என்று சொல்லப்படுகிற ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வ-ரஸம். (உறுமோ என்பித்த) ''அவனடியார் சிறுமாமனிசராய் என்னையாண்டார் இங்கே திரிய - அதுவன்றி உலகமூன்றுமுடன் நிறைய சிறுமாமேனி நிமிர்த்த என் செந்தாமரைக் கண் திருக்குறளன் - நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் - பாவியேனுக்குறுமோ'' (திருவா. 8 - 10 - 3) என்னும்படி பண்ண அந்த ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வரஸத்தாலே. (புலங்-கொள் நித்யஶத்ருவிசிந்தநமும்) ''புலங்கொள்வடிவு'' (திருவா. 8 - 10 - 4) என்று ஸர்வேந்த்$_3$ரியாபஹாரக்ஷமமான வடிவழகையும் உபேக்ஷிக்கையாலும். (ஆன ப்$_4$ராதாக்கள்) இப்படியிருந்துள்ள இளையபெருமாள், ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான், ஸ்ரீஶத்ருக்$_4$நாழ்-வான் என்கிற ப்$_4$ராதாக்கள்.

(அப்பொழுதைக்கப்பொழுது போனாய் என்னும் மாதாபிதாக்கள்) ''ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம்'' (ரா. அ. 3 - 30) என்று பெருமாளை ஸர்வகாலமும் அநுப$_4$வியாநிற்கச் செய்தேயும் பர்யாப்தனாகாத சக்ரவர்த்தியைப்போலே இவரும் ''அப்பொழுதைக்கப்-பொழுதென் ஆராவமுதம்'' (திருவா. 2 - 5 - 4) என்று ஸர்வகாலமும் அநுப$_4$வியாநிற்கச்செய்தேயும் பர்யாப்தி பிறவாத அபி$_4$நிவேஶத்தை உடையராகை-யாலும், ''போனாய் மாமருதின் நடுவே'' (திருவா. 5 - 1 - 2) என்று யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே போனபோது யஶோதைப்பிராட்டி வயிறெரிந்தாப்போலே இவரும் அதீதகால-மாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸமகாலத்திற்போலே வயிறுபிடிக்கையாலும்.

(செந்தீ தண்காற்று இத்யாதி$_3$) ''நாக்$_3$நிர்த$_3$ஹதி நைவாயம் ஶஸ்த்ரைஶ்சி$_2$ந்நோ மஹோரகை$_3$ஃ । க்ஷயம் நீதோ ந வாதேந ந விஷேண ந க்ருத்யயா'' (வி. பு. 1 - 19 - 59), ''ஸ த்வாஸக்தமதிஃ க்ருஷ்ணே த$_3$ஶ்யமாநோ மஹோரகை$_3$ஃ । ந விவேத$_3$ாத்மநோ கா$_3$த்ரம் தத்ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத$_3$ஸம்ஸ்தி$_2$தஃ'' (வி. பு. 1 - 17 - 39) என்று அக்$_3$நிமுதலான ப$_3$ாத$_4$க-பத$_3$ார்த்த$_2$ங்களும் தன்னை ப$_3$ாதி$_4$யாதபடி ''ஸர்வபூ$_4$தாத்மகே தாத ஜக$_3$ந்நாதே$_2$ ஜக$_3$ந்மயே । பரமாத்மநி கோ$_3$விந்தே$_3$ மித்ராமித்ரகத$_2$ா குதஃ''(வி. பு. 1 - 19 - 37) என்று ஸர்வத்தினுடையவும் ப$_4$க$_3$வத$_3$ாத்மகத்வாநுஸந்த$_4$ாநத்தாலே ஶத்ருமித்ரவிப$_4$ாக$_3$மற ஸர்வமும் தனக்கு அநுகூலமாக அநுஸந்தி$_4$த்து, ''எங்குமுளன் கண்ணன்'' (திருவா. 2 - 8 - 9) என்கிறபடியே ''உர்வ்யாமஸ்தி'' என்று தொடங்கி ''ஸர்வத்ராஸ்தி'' என்று பிறர்க்கு உபதேஶிக்கவும் வல்லனாய், ''பள்ளியிலோதிவந்ததன் சிறுவன்'', ''பிள்ளையைச்சீறி'' (திருமொழி 2 - 8 -8) என்று சொல்லப்படுகிற பள்ளிப்பிள்ளையான

ஸ்ரீப்ரஹ்லாதா3ழ்வானைப்போலே.

இவரும் (செந்தீ தண்காற்று இத்யாதி3 பகையறச்சிந்தைசெய்து) "அறியும் செந்தீயைத்தழுவி அச்சுதனென்னும் மெய்வேவாள் எறியும் தண்காற்றைத் தழுவி என்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்" (திருவா. 4 - 4 - 3), "போமிளநாகத்தின் பின்போய் அவன் கிடக்கை ஈதென்னும்" (திருவா. 4 - 4 - 5) என்றும் அப்படியே அக்3நிமுதலான பா3த4கபதா3ர்த்த2ங்களும் ப4க3வதா3த்மகத்வாநுஸந்தா4நத்தாலே அநுகூலமானபடி, "என் முன்னைக் கோளரியே - உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து - என் முன்னைத்தீவினைகள் முழுவேரரிந்தனன் - முடியாததென் எனக்கேலினி" (திருவா. 2 - 6 - 6) என்று அநுஸந்தி4த்து, "கரந்தசிலிடந்தொறுமிடந்திகழ்பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்" (திருவா. 1 - 1 - 10) என்று அவனுடைய ஸர்வக3தத்வத்தை அருளிச்செய்கையாலும்.

(முற்றவிட்டும் மற்றிலேன் என்னும் த4ர்மாத்மா) "பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச த4நாநி ச । ப4வத்3க3தம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகா2நி வை" (ரா. யு. 19 - 5), "த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தா3ராம்ஶ்ச ராக4வம் ஶரணம் க3த:" (ரா. யு. 17 - 16) என்றும் லங்கையோடே கூட புத்ரதா3ராதி3களான ஸர்வத்தையும் விட்டு எல்லாம் சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்பற்றின "விபீ4ஷணஸ்து த4ர்மாத்மா ந து ராக்ஷஸசேஷ்டித:" (ரா. ஆ. 17 - 24) என்ற, "ராமோ விக்3ரஹவாந் த4ர்ம:" (ரா. ஆ. 37 -13) என்று த4ர்மஸ்வரூபமான சக்ரவர்த்தித்திருமகனைத் தனக்கு தா4ரகமாக உடையனாகையாலே த4ர்மாத்மா என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீவிபீ4ஷணப்பெருமாளைப்போலே இவரும். (முற்றவிட்டு) "பாதமடைவதன்பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்ற விட்டு" (திருவா. 8 - 2 - 11) என்று ஸாம்ஸாரிகமான ஸகலஸங்க3த்தையும் ஸவாஸநமாக விட்டு. (மற்றிலேன் என்று) "தயரதற்கு மகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே" (திருவா. 3 - 6 - 8) என்று சக்ரவர்த்தித்திருமகனையே தஞ்சமாகப் பற்றுகையாலும்.

(வாளிபொழிந்த இத்யாதி3) "நிர்கு3ண: பரமாத்மாஸௌ தே3ஹம் தே வ்யாப்ய திஷ்ட2தி" (பா. ஆ. 147 - 8) என்று - ஏறிட்ட நாணை இறங்கிட்ட சக்ரவர்த்தித்திருமகனைத் தனக்குள்ளே உடையனாய், "ஸோத்ரைவ ஹந்த ஹநுமாந் பரமாம் விமுக்திம் பு3த்3த்4யா விதூ4ய சரிதம் தவ ஸேவதேஸௌ" (அதிமாநு. 32) என்று அந்த சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை போ4க்3யமாக உடையனாய், "ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜம்ஸ்த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டி2த: । ப4க்திஶ்ச நியதா வீர பா4வோ நாந்யத்ர க3ச்ச2தி" (ரா.உ.40-16) என்று சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை போ4க்3யமாக உடையனான திருவடியைப்போலே.

இவரும் (கற்பார்பா4வம் மற்றிலேன்) "கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ" (திருவா. 7 - 5 - 1) என்று ப்ரியஹிதங்களிலொன்றைக் கற்குமவர்களைப்பற்ற உன்னைக் கற்குமவர்கள் சக்ரவர்த்தித்திருமகனையொழியப் பரத்வாதி3களையும், அவதாராந்தரங்களையும் கற்பரோ என்று தமக்கு இவ்விஷயத்திலுண்டான ப்ராவண்யத்தாலே "சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லா" (திருவா. 7 - 11 - 10) என்று பரத்வத்தின் பேருங்கூட அஸஹ்யமாம்படி "தயரதற்கு மகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே" (திருவா.

3 - 6 - 8) என்று அந்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனையே தஞ்சமாகப் பற்றுகையாலும்.

(பல்வகையுங்கண்டு வெண்சங்கேந்தின ரூபபரனான ஶ்வேதன்) "பஶ்யாமி தே3வாம்ஸ்தவ தே3வ தே3ஹே ஸர்வாம்ஸ்தத2ா பூ4தவிஶேஷஸங்க4ாந் । ப்3ரஹ்மாண-மீஶம் கமலாஸநஸ்த2ம்ருஷீம்ஶ்ச ஸர்வாநுரக3ாம்ஶ்ச தீ3ப்தாந்" (கீதை 11 - 15) என்று விஶ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த அநந்தரம் தன்னால் அமைத்தநுப4விக்கவொண்ணாமை-யாலே "க்ருதாஞ்ஜலிர்வேபமாந: கிரீடீ" (கீதை 11 - 35) என்று பீ4தியாலே நடுங்கி அஞ்ஜலிஹஸ்தனாய்க்கொண்டு "கிரீடிநம் க3தி3நம் சக்ரஹஸ்தமிச்ச2ாமி த்வாம் த்3ரஷ்டு-மஹம் ததை2வ । தேநைவ ரூபேண சதுர்பு4ஜேந ஸஹஸ்ரபா3ஹோ ப4வ விஶ்வமூர்த்தே" (கீதை 11 - 46) என்று ஶங்க2சக்ரக3த3ாத4ரமாய் அஸாத4ாரணமான உன்னுடைய விக்3ரஹத்தைக் காட்டவேணுமென்று அவ்வடிவிலே தத்பரனாய் அபேக்ஷித்த அர்ஜுநனைப்போலே.

இவரும் "நல்குரவும்" (திருவா. 6 - 3 - 1) என்று தொடங்கி "பல்வகையும் பரந்த பெருமானை - திருவிண்ணகர்க்கண்டேன்" என்று விருத்3த4விபூ4தியுக்தனானவனைக் கண்டு. (வெண்சங்கேந்தின) "நீராய் நிலனாய்" (திருவா. 6 - 9 - 1) என்று தொடங்கி, "சிவனாயயனாய்" என்று கார்யகாரணங்களிரண்டையும் ஶரீரமாகக்கொண்டு நீ ஜக3ச்ச2ரீரனாயிருந்தாயேயாகிலும், அத்தால் நான் பெற்றது 'விபூ4தி என்னதுமல்ல, பிறரதுமல்ல; உன்னதே' என்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய எனக்கு அநுப4ாவ்யமாகிறதில்லை. ஆனபின்பு எனக்கு அநுப4ாவ்யமாம்படி "கூராராழிவெண்சங்கேந்தி - வாராய்" (திருவா. 6 - 9 - 1) என்று ஶங்க2சக்ரக3த3ாத4ரமான உன்னுடைய அஸாத4ாரணவிக்3ரஹத்தோடே வரவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கையாலும், இப்படி இளையபெருமாள் முதலானவர்க-ளெல்லாரோடும் ஸாம்யம் சொல்லிற்று. (127)

128. குழலில் நெஞ்சும் அருகலில் சுவையுமான இவர் அவர்கள-ளவல்லர்.

இனிமேல் இவர்களெல்லார்க்கும் இவரோடு ஏகத2ா ஸாம்யமல்லது ஸர்வத2ா ஸாம்யமில்லை என்று அவர்களில் இவருக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்-செய்கிறார் (குழலில் நெஞ்சும் அருகலில் சுவையுமான இவர் அவர்களளவல்லரென்று). "குழற்கோவலர் மடப்பாவையும்" (திருவிரு. 3) என்கிற பாட்டிற்படி மஹிஷீ-த்ரயத்துக்கும் வல்லப4னாய் பூ4ஷணாயுத4விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸர்வஸ்வாமியாய், கருடவாஹநனான ஸர்வேஶ்வரவிஷயத்தில் அவகா3ஹித்த என்னுடைய நெஞ்சானது அவனுடைய பரத்வத்தைக்கண்டு மீளுமோ? பே4ாக்3யதையையும், ஸௌலப்4யத்தை-யும் கண்டு நிற்குமோ? என்னும்படியான நெஞ்சையுடையராய், அத்தால் "அப்புள்-ளின் பின்போன தனிநெஞ்சமே" (திருவிரு. 4) என்கையாலே இவருடைய திருவுள்ளம் ப்ரமாணாநுஸாரியாய்க்கொண்டு ப்ரமாணஸாரப்ரதிபாத்3யமான ஸ்வாராத4த்வ-ரக்ஷகத்வ-பே4ாக்3யத்வங்களிலே கால்தாழ்ந்து மேன்மை முதலாக நீர்மை ஈறாக அவகா3ஹித்ததென்றபடி.

"அருகலிலாய" (திருவா. 1 - 9 - 3) என்கிறபாட்டிற்படி ஹேயப்ரத்யநீகனாய், கல்யாண-கு₃ணங்களையுடையனாய், நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதி₃களுக்கெல்லாம் காரணபூ₄தனாய், விலக்ஷணவிக்₃ரஹயுக்தனாய், புண்டரீகாக்ஷனாய், கருடவாஹநனாய், ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன், பிராட்டி நித்யஸூரிகளெல்லாரோடும் ஒரோ வகைகளாலே பரிமாறும் பரிமாற்றமெல்லாம் என்னொருவனோடே பரிமாறி அத்தால் வந்த ரஸத்தை எனக்குத்தந்து பின்னையும் விட க்ஷமனாகிறிலன் என்னும்படியான ரஸத்தையுடையராய், இப்படிப்பட்ட சுவையையும் நெஞ்சையுமுடைய இவர், ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் காத₃ாசித்கமாய், புறம்பே பரந்த நெஞ்சையுடையராய், விஷயாந்தரங்களிலும் ரஸஜ்ஞராய்ப் போருகிற இவர்களளவல்லர் என்கிறார். ஆக இதுக்குக்கீழ் ப₄க₃வத்ப்ரத்யாஸந்நரான லக்ஷ்மணாதி₃களோடு இவ்வாழ்வாருக்கு ஸாத₄ர்ம்ய-வைத₄ர்ம்யங்களிரண்டும் சொல்லிற்றாய்த்து. (128)

129. எற்றைக்கும் என்றது தோன்றப் பிறந்து ஒப்பித்து வீசிக் காப்பிட்டுக் காட்டுக்கு முற்பட்டு த₄ர்மம் சொல்லிக் கேட்டு ஶிஷ்யா-தா₃ஸீ-ப₄க்தைகளாய்ப் பாடி வருடி இன்றுவந்தென்பாரையும் சென்றாலாரும் நிவாஸ-தா₃ஸ-பே₄த₃ம் கொள்வாரையும் தாம் அவனாக ப₄ாவிப்பர்.

இப்படி ஸாம்யம் சொல்லுகிறமாத்ரமேயன்றிக்கே தம்முடைய ப₄ாவத்தாலும் வ்ருத்தி-களாலும் பிராட்டிமாரையும், திருவடி திருவநந்தாழ்வான் தொடக்கமானவர்களையும் தாம் அவர்களாக ப₄ாவிப்பர் என்கிறார் (எற்றைக்கும் என்று தொடங்கி). "எற்றைக்கு-மேழேழ் பிறவிக்குமுன்றன்னோடுற்றோமேயாவோம்" (திருப்பாவை 29) என்று அபேக்ஷித்தமை தோன்ற "ராக₄வத்வேப₄வத்ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜந்மநி । அந்யேஷு சாவதாரேஷு விஷ்ணோரேஷாநபாயிநீ" (வி.பு. 1 - 9 - 144) என்கிறபடியே அவன் வந்தவதரித்த அவதாரங்கள்தோறும் தாமுமவதரித்து. (ஒப்பித்தென்று) திருவபி₄ஷேகமஹோத்ஸவத்துக்கீடாம்படி பெருமாளை அலங்கரித்து. (வீசி) "ஸ்தி₂தயா பார்ஶ்வதஶ்சாபி வாலவ்யஜநஹஸ்தயா । உபேதம் ஸீதயா பூ₄யஶ்சித்ரயா ஶஶிநம் யதா₂" என்று திருவெண்சாமரம் பரிமாறி. (காப்பிட்டு) "பதிஸம்மாநிதா ஸீதா ப₄ர்த்தாரமஸிதேக்ஷணா । ஆத்₃வாரமநுவவ்ராஜ மங்க₃ளாந்யபி₄த₃த்₄யுஷீ", "பூர்வாம் தி₃ஶம் வஜ்ரத₄ரோ த₃க்ஷிணாம் பாது தே யம: । வருண: பஶ்சிமாமாஶாம் த₄நேஶஸ்தூத்தராம் தி₃ஶம்" என்று பெருமாள்வைலக்ஷண்யத்தைக்கண்டு இவ்வழகு நமக்குத் தொங்கப் புகுகிறதோ என்னும் வயிறுபிடியாலே மங்களாஶாஸநம் பண்ணி.

(காட்டுக்கு முற்பட்டு) "அக்₃ரதஸ்தே க₃மிஷ்யாமி ம்ருத்₃நந்தீ குஶகண்டகாந்" என்று பெருமாள் வநத்துக்கு எழுந்தருளுகிறபோது தான் முற்பட்டு. (த₄ர்மம் சொல்லி) பெருமாள் தண்டகாரண்யத்திலே கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு நின்ற நிலையைக்கண்டு இவர் ஸாயுத₄ராய் நிற்கில் ஆரேனையும் மேல்விழுந்து ப்ரமாத₂ம் விளையக்கூடுமென்று ப₄யப்பட்டு, பெருமாளைப்பார்த்து 'நாயன்தே, த₄ர்மமூலமாயிருக்கும் ஸர்வமும், ஆனபின்பு தேவரீர் ஆயுத₄த்தை வைத்து தாபஸவேஷத்தோடே த₄ர்மத்தை அநுஷ்டிக்க

அமையும்' என்று த$_4$ர்மோபதே$_3$ஶத்தையும் பண்ணினாள் பிராட்டி.

(த$_4$ர்மம் கேட்டு) ஸ்ரீபூ$_4$மிப்பிராட்டியார் ஸகலத$_4$ர்மங்களையும் ஸ்ரீவராஹநாயனார் பக்கலிலே கேட்டு. (ஶிஷ்யாதா$_3$ஸீப$_4$க்தைகளாய்) "அஹம் ஶிஷ்யா ச தா$_3$ஸீ ச ப$_4$க்தா ச த்வயி மாத$_4$வ। மத்க்ருதே ஸர்வபூ$_4$தாநாம் லகூ$_4$பாயம் வத$_3$ ப்ரபோ$_4$" என்று ஶிஷ்யா-தா$_3$ஸீப$_4$க்தையாய்விஶேஷத$_4$ர்மத்தையும் கேட்டு.

(பாடி) "பாடிப்பறைகொண்டு" (திருப்பாவை 27) என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனைப்பாடு-வதும் செய்தாள். (வருடி) இவர்களிருவரும் "ஒருமதிமுகத்துமங்கையரிருவரும் மலரன அங்கையின்முப்பொழுதும் வருட" (திருவெழு.), "செங்கமலத்திருமகளும் புவியும் செம்பொன்திருவடியினிணை வருட" (திருமொழி 7 - 8 - 1) என்று இருவரும் திருவடியை வருடினார்கள். "இன்றுவந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப்பெறில் நான் ஒன்று நூறாயிர-மாகக் கொடுத்துப் பின்னுமாளும் செய்வன்" (நா. தி. 8 - 7) என்று தம்மைக்கொண்டு கைங்கர்யம் கொண்டால் அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமும் பண்ணுவர் என்கிறார்.

(சென்றால் ஊரும் நிவாஸ) திருவநந்தாழ்வான் "சென்றால் குடையாம்" (மு.திருவ. 53) என்கிறபடியே "நிவாஸஶய்யாஸநபாது$_3$காம்ஶுகோபதா$_4$நவர்ஷாதபவாரணாதி$_3$பி$_4$:। ஶரீரபே$_4$தை$_3$ஸ்தவ ஶேஷதாம் க$_3$தைர்யதோ$_2$சிதம் ஶேஷ இதீரிதே ஜநை:" (ஸ்தோ. ர.40) என்று ஸர்வேஶ்வரனுடைய விநியோகா$_3$த்துக்கு அநுகு$_3$ணமாக ஶரீரபே$_4$த$_3$ங்களைக் கொண்டு அஶேஷஶேஷவ்ருத்திகளையும் பண்ணினார். "ஊரும் புட்கொடியுமஃதே" (திருவா. 10 - 2 -3) என்றும், "தா$_3$ஸஸ்ஸகா$_2$ வாஹநமாஸநம் த்$_4$வஜோ யஸ்தே விதாநம் வ்யஜநம் த்ரயீமய:। உபஸ்தி$_2$தம் தேந புரோ க$_3$ருத்மதா த்வத$_3$ங்க்$_4$ரிஸம்மர்த்த$_3$கிணாங்க-ஶோபி$_4$நா" (ஸ்தோ. ர.41) என்று பெரியதிருவடிநாயனார் வாஹநத்$_4$வஜாதி$_3$முக$_2$த்தாலே ஸகலவித$_4$கைங்கர்யங்களையும் பண்ணினார். அப்படியே இவரும் "பிறந்திட்டாள்" (திருவா. 6 - 5 - 10) என்கிறபடியே பிறந்து அந்த நாச்சிமார் மூவரையும் திருவநந்தாழ்-வானையும், பெரியதிருவடியையும் தாமவர்களாக ப$_4$ாவிப்பர் என்கிறார். (129)

130. எழுவதோருரு அழிக்க, செய்கிற வழுவிலா அடிமைக்குப் பாஞ்சாலி படுத்துமதும் கௌஸல்யாநுவ்ருத்தியும் ஒப்பாக்குகை பரிசு.

இவர்க்கு இந்த நாச்சிமாருடைய ப$_4$ாவமும் இந்த வ்ருத்திபே$_4$த$_3$த்தில் அபி$_4$நிவேஶமு-முண்டானபடி எங்ஙனே என்னில், அப்ராக்ருதமான விக்$_3$ரஹம் பும்ஸ்த்வத்தை அழித்து ஸ்த்ரீத்வத்தை உண்டாக்கினதுக்கும், அநுரூபப்ராப்தமான அவ்விஷயத்திலுண்டான வ்ருத்த்யபி$_4$நிவேஶத்துக்கும், ப்ராக்ருதமாய் ஔபாதி$_4$கமாயிருக்கிற விஷயங்களிலுண்-டானவற்றை த்$_3$ருஷ்டாந்தமாக்குகை ஸ்தூ$_2$லம் என்கிறார் (எழுவதோருரு என்று தொடங்கி). (எழுவதோருரு அழிக்க) "சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு" (திருவா. 5 - 5 - 40) என்று தேஜஸ்தரங்க$_3$ங்களுக்கு நடுவே உந்நேயமான "பும்ஸாம் த்$_3$ருஷ்சித்தாபஹாரிணம்" (ரா.அ. 3 - 29)என்று ஸஜாதீயரையும் விஜாதீயராக்கவற்றான

அப்ராக்ருதவிக்₃ரஹம் இவருடைய பும்ஸ்த்வத்தை அழிக்க, இவர்க்குண்டான ஸ்த்ரீத்வத்-துக்கும். (வழுவிலா அடிமைக்கு) ஸ்வரூபப்ராப்தமான அவ்விஷயத்தில் இவர்க்கு உண்டான வ்ருத்திபே₄த₃ங்களுக்கும்.

(பாஞ்சாலிபடுத்துமதும்) "பாஞ்சால்யா: பத்₃மபத்ராக்ஷ்யா: ஸ்நாயந்த்யா ஜக₄நம் க₄நம் । யா ஸ்த்ரியோ த்₃ருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்ப₄ாவம் மநஸா யயு:" என்று ப்ராக்ருதமாய், பூதிக₃ந்தி₄யாய், மாம்ஸாஸ்ருக₃ாதி₃மலமயமான த்₃ரௌபதி₃யினுடைய ஶரீரம் ஸஜாதீயருடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை அழித்து பும்ப₄ாவத்தை அடைவித்தத்தையும். (கௌஸல்யாநுவ்ருத்தியும்) "யத₃ா யத₃ா ஹி கௌஸல்யா த₃ாஸீவச்ச ஸகீ₂வ ச । ப₄ார்யாவத்₃ப₄கி₃நீவச்ச மாத்ருவச்சோபதிஷ்டதி" (ரா.அ. 12 - 68) என்று கௌஸலையார் ஶீளபாதி₄கமான ப₄ர்த்ருவிஷயத்தில் தத்தத₃வஸ்த₂ாநுகு₃ணமாகப் பண்ணின அநு-வ்ருத்தியையும் த்₃ருஷ்டாந்தமாக்குகை அதில் ஸ்தூ₂லம் என்கிறார். (130)

131. பெருக்காறு பலதலைத்துக் கடலை நோக்குமாப்போலே நெக்-கொசிந்து கரைந்து அலைந்து இடிந்து உடையப் பெருகுகாதல் கடலிடங்கொண்ட கடலை ப₃ஹுமுக₂மாக அவகாஹிக்கும்.

ஆனால் தாமான தன்மையும் பிராட்டிமார்த₃ஶையுமுண்டான இதில் தாமான தன்மையில் அபி₄நிவேஶம் அளவுபட்டிருக்குமோ? என்னில்; ஆறு பெருகாநின்றால் பல வாய்த்தலை-களிலும் போராநிற்கச்செய்தே, தானும் கடலில் போரும் அம்ஶம் குறையாதிருக்குமாப் போலே பிராட்டிமார்த₃ஶையோடும், தாமான தன்மையோடும் வாசியற அபி₄நிவேஶம் கரைபுரண்டு ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை அவக₃ாஹிக்கும் என்கிறார் (பெருக்காறு என்று தொடங்கி). (பெருக்காறு பலதலைத்துக் கடலை நோக்குமாப்போலே நெக்கொசிந்து கரைந்து அலைந்து இடிந்து உடையப் பெருகுகாதல்) "நினைந்தெந்னுள்ளே நின்று நெக்கு" (பெரியா. தி. 5 - 4 - 8), "நிமியும் வாயொடு கண்கள் நீர்மல்க நெக்கொசிந்து கரையும்" (திருவா. 6 - 5 - 2), "என் மனம் உடைவதும் அவர்க்காகவே" (திருவா. 9 - 3 - 6) என்று அபி₄நிவேஶத்துக்குக் கரைப்பற்றான நெஞ்சானது விட்டுச்சரிந்து கரைந்து அலைந்து இடிந்து உடைந்து ஶிதி₂லமாய்ப்போம்படி "பெருகுகாதலடியேன்" (திருமொழி 5 - 2 - 9) என்று இவருடைய அபரிச்சே₂த்₃யமான ப₄க்தியான ஆறானது. (கடலிடங்கொண்ட கடலை) க்ஷீராப்₃தி₄ஶாயியாய், ஸர்வேஶ்வரனாய், ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடைய பெரியபெருமாளாகிற கடலைப் பலமுகமாக அவக₃ாஹிக்கும் என்கிறார்.

132. அச்சே₂த்₃யமென்னுமது ஈரும் வேம் ஈரியாய் உலர்த்த என்னப்பட, சித்தம் சித்தாய் அல்லேனென்று நீங்க, கரணங்கள் முடியானேயிலவையாக உடலம் ஆத்மத₄ர்மம் கொள்ள, காற்றும் கழியும் கட்டியழக் கொண்ட பெருங்காதலுக்குப் பத்திமைநூல் வரம்பில்லையே.

இப்படி இராநிற்கிற இவருடைய ப$_4$க்திதான் ஸக்ரமமாயிருக்கமோ? என்னில், இவருடைய ப$_4$க்திக்கு "ந ஶாஸ்த்ரம் நைவ சக்ரம:" என்கிறபடியே தே$_3$ஶவிஶேஷத்தில் ப$_4$க்திபோலே இதுவும் வைத$_4$மல்லாமையாலே க்ரமாபேக்ஷை இல்லை என்கிறார் (அச்சே$_2$த்$_3$யமென்று தொடங்கி). "அச்சே$_2$த்$_3$யோயமதா$_3$ஹ்யோயமக்லேத்$_3$யோ-ऽஶோஷ்ய ஏவ ச" (கீ$_3$. *2 - 24*) என்று சே$_2$த$_3$ந-த$_3$ஹந-ப்லாவந-ஶோஷணாதி$_3$களுக்கு அயோக்$_3$யமாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்து. (ஈரும் வேம் ஈரியாய் உலர்த்த என்னப்பட) "சிவனொடு பிரமன் வண்திருமடந்தை சேர் திருவாகமெம்மாவி ஈரும்" (திருவா. *9 - 9 - 6*), "வேம் எமதுயிரழல் மெழுகிலுக்கு" (திருவா. *10 - 3 - 6*) "கண்ணனுக்கென்-றீரியாயிருப்பாள்" (திருவா. *6 - 3 - 6*), "வேவாரா வேட்கைநோய் மெல்லாவி உள்ளுலர்த்த" (திருவா. *2 - 1 - 1*) என்று அவனுடைய ஶீலகு$_3$ணம் என் ஆத்மாவை ஈராநின்றது என்றும், அக்$_3$நிஸகாஶத்துக்குள்ளே புகுந்த மெழுகுபோலே என் ஆத்மாவானது த$_3$க்$_3$த$_4$மாகாநின்றது என்றும், விலக்ஷணபதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களைக் காணில் கண்ணனுக்கு என்று த்$_3$ரவீபூ$_4$தையாகாநின்றாள் என்றும், ப்ரேமவ்யாதி$_4$யானது என் ஆத்மாவைக் குருத்துபற்றாக உலர்த்தாநின்றது என்றும், இப்படி சே$_2$த$_3$நாதி$_3$களுக்கு யோக்$_3$யமாய்த்தென்று இவர்தாமே சொல்லும்படியாக, ஆத்மவஸ்து பா$_3$ஹ்ய-பதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களாலே சே$_2$த$_3$நாதி$_3$களுக்கு அயோக்$_3$யமென்றது இத்தனைபோக்கி, தன்னிலும் அச்ச$_2$மான ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்கள் புக்கழிக்க, அழியாதாகில் இதுதான் ஜ்ஞாந-த்$_3$ரவ்யமன்றியிலே ஒழியுமிறே.

(சித்தம் சித்தாய் அல்லேனென்று நீங்க) "என்னெஞ்சென்னை நின்னிடையே-னல்லேனென்று நீங்கி" (திருவா. *8 - 2 - 10*) என்று அசேதநமான சித்தமானது சேதநஸமாதி$_4$யாலே இவரை "ஸந்ந்யஸ்தம் மயா" என்று விட்டு நீங்க. (கரணங்கள் மூடியானேயிலவையாக) *முடியானேயிற்படியே சேதநஸமாதி$_4$யாலே விடாய்த்த கரணங்களை உடையராய். (உடலம் ஆத்மத$_4$ர்மம் கொள்ள) "அடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே நீராயலைந்து கரைய" (திருவா. *5 - 8 - 1*) என்று த்$_3$ரவ்யமிருந்த கு$_3$ஹை உருகுமாப்போலே ஆத்மா ப$_4$க$_3$வத்ப்ரேமவஶ்யதையாலே ஶிதி$_2$லமாகாதபடி கட்டினகரையான ஶரீரமானது அந்தராத்மாவைப்போலே ப$_4$க$_3$வத்ப்ராவண்யத்தை உடைத்தாய்கொண்டு ஶிதி$_2$லமாக.

(காற்றும் கழியும் கட்டியழ) "கடலும் மலையும்" இத்யாதி$_3$ (திருவா. *2 - 1 - 4*), "எம் ஆற்றாமைசொல்லி அழுவோமை" (திருவா. *2 - 1 - 7*) என்று வாயுவுக்கு ஸததகதித்வம் ஸ்வாப$_4$ாவிகமென்றும், கழிக்கு ஏறுதல் வடிதல் செய்கை ஸ்வாப$_4$ாவிகமென்றும், மற்றும் நாரை தொடக்கமானவற்றுக்கு அவ்வோ ஸ்வப$_4$ாவம் நியதமென்றும் அறியாதே தம்மைப்போலே ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஶ்லேஷத்தாலே இவையும் நோவுபடுகிறனவாக இவற்றோடே க்லேஶிக்கும்படியாகக் கொண்ட பெருங்காதலுக்கு, "அலர் தூற்றிற்றது முதலாக் கொண்ட என்காதல்" (திருவா. *7 - 3 - 8*) என்று இப்படியிருக்கிற இவருடைய அபரிச்சே$_2$த்$_3$யமான ப$_4$க்திக்கு.

(பத்திமைநூல்வரம்பில்லையே) "ந ஶாஸ்த்ரம் நைவ சக்ரம:" என்று தே$_3$ஶவிஶேஷத்தில் அநுப$_4$வோபகரணமான ப$_4$க்திபோலே இவருடைய ப$_4$க்திக்கு, ஸாத$_4$நப$_4$க்திபோலே

வைத$_4$மாகையும் க்ரமாபேக்ஷையும் இல்லையிறே.

ஆக இதுக்குக்கீழ், ஜ்ஞாநத$_3$சையில் தாமான தன்மையிலே பேசுவர்; ப்ரேமத$_3$சையில் ஸ்த்ரீஸ்வப$_4$ாவத்தாலே பேசுவர் என்றும், அந்த ஸ்த்ரீத்வம் இவர்க்கு ஸ்வாப$_4$ாவிகம் என்றும், ஸ்த்ரீத்வந்தான் ஸாமாந்யமன்றிக்கே அநந்யார்ஹஶேஷத்வாதி$_3$களாலே பிராட்டியோடொப்பர் என்றும், மற்றுமுண்டான பிராட்டிமார் ப$_4$க$_3$வத்பரிக்$_3$ரஹ-முடை யாரெல்லாரோடும் ஒப்பர் என்றும், ஸர்வத$_2$ா ஸாம்யமுள்ளது பெரியபிராட்டி-யாரோடே என்றும், மற்றும் ப$_4$க$_3$வத்ப்ரத்யாஸந்நரான லக்ஷ்மணாதி$_3$கள்படியும் இவர்க்கு உண்டென்றும், அவர்களிலும் வ்யாவ்ருத்தர் என்றும், அவர்களோடு ஸாம்யமன்றிக்கே அவர்களைத் தாமாக ப$_4$ாவிப்பர் என்றும், இந்த ப$_4$ாவவ்ருத்திகள் இவர்க்கு உண்டாகைக்கு நித$_3$ாநம் இன்னதென்னுமிடத்தையும், இந்த ப$_4$ாவவ்ருத்திகளுக்கு அடியான ப$_4$க்தி-ப்ரகாரங்களையும் சொல்லிநின்றது கீழ். ஆக இத்தால் ப$_4$க்தித$_3$சையில் இவர்-பேச்சிருக்கும்படி சொல்லிற்று. *(132)*

133. ஸம்ப$_3$ந்தோ$_4$பாயப$_2$லங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தை$_2$களுக்குத் தோழி தாயார் மகள் என்று பேர்.

ஆனால் ப$_4$க்தித$_3$சையில் பெண்பேச்சாகில் பிராட்டி ஒருத்தியாகப் பேசுகை ப்ராப்தம், தோழி தாய் மகள் என்கிற த்ரைவித்$_4$யமான பேச்சுக்கு தாத்பர்யம் என் என்னில், இந்த அதிப்ராவண்யத்துக்கு ஸஹகாரியாயும், நிரோத$_4$கமாயுமிருக்கிற ஸம்ப$_3$ந்தோ$_4$பாயங்-களில் ஜ்ஞாநவ்யவஸாயங்களென்ன, அந்த ப்ராவண்யத்துக்கு விஷயமான உபேயத்-தில் த்வரையென்ன, இவற்றைத் தோழி தாயார் மகள் என்கிறார் (ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மென்று தொடங்கி). (ஸம்ப$_3$ந்தோ$_4$பாயப$_2$லங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞா-வஸ்தை$_2$களுக்குத் தோழி தாயார் மகள் என்று பேர்) தோழியாவாள் நாயகநாயகிகளை இணக்கிச் சேர்க்குமவளாகையாலே திருமந்த்ரத்தில் ப்ரத$_2$மபத$_3$மான ப்ரணவத்தில் அகாரத்தாலே சொல்லப்பட்ட, காரணமாய் ரக்ஷகமாய் ஶேஷியாய் ஶ்ரிய: பதியா-யிருக்கிற ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபத்துக்கும், தத்ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யாய், கார்யத்வ-ரக்ஷ்யத்வ-ஶேஷத்வங்களை ஸ்வரூபமாக உடைத்தாய், ப்ரக்ருதே: பரமாய், ஜ்ஞாநாநந்த$_3$மயமாய், ஜ்ஞாநகு$_3$ணகமாயிருக்குமென்று மகாரத்தாலே சொல்லப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கும் சதுர்த்தி$_2$யாலும் உகாரத்தாலும் சொல்லப்பட்ட நிருபாதி$_4$கஶேஷத்வ-அநந்யார்ஹ-ஶேஷத்வாதி$_3$ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநத்தைத் தோழி என்றும்,

தாயாராவாள் நாயகன்பக்கலிலே அதிமாத்ரப்ராவண்யம் பெண்பிள்ளைக்கு உண்டானா-லும் நாயகன்தானே வந்து பரிக்$_3$ரஹித்துக்கொண்டு போமதொழியப்படிகடந்து புறப்படுகை குலமர்யாதை$_3$க்குப் போராதென்று அவளை நிஷேதி$_4$த்து அவன்வரவு பார்த்திருக்குமவளாகையாலே, ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஜ்ஞாநஸமநந்தரம் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுரூபமான பரிமாற்றத்திலே த்வரை உண்டானாலும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் இழிகை நமஸ்ஸில் சொன்ன பாரதந்த்ர்யத்துக்கு விருத்$_3$த$_4$மாகையாலே அத்தை நிவர்த்திக்க, அதில் ஶாப்$_3$த$_3$மாகவும், ஆர்த்த$_2$மாகவும் சொல்லுகிற ப$_4$க$_3$வதே$_3$கோபாயத்வத்தாலே ப்ராப்ய-ஸித்$_3$தி$_4$ என்கிற அத்$_4$யவஸாயஜ்ஞாநத்தைத் தாயார் என்றும்,

தலைமகளாவாள், இயற்கையிலே புணர்ந்து நாயகன்வைலக்ஷண்யத்திலே ஈடுபட்டு, குலமர்யாதைகளையும் பாராதே கிட்டியல்லது தரியேன் என்னும் பதற்றத்தை உடையாளொருத்தியாகையாலே, நாராயணபதத்தாலே சொல்லப்பட்ட, ஶேஷியாய், ஶரண்யனானவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தை அநுபவித்து அத்தால் வந்த விளம்பாக்ஷமத்வத்தாலே ததேகோபாயத்வாத்யவஸாயத்தையும் அதிக்ரமித்துக்கிட்டி, அநுபவித்து, அநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதமான கைங்கர்யத்தை இப்போதே பெறவேணுமென்கிற த்வராஜ்ஞாநத்தைத் தலைமகள் என்றும் சொல்லும்.

''ஸ்ம்ருதிர்வ்யதீதவிஷயா மதிராகாமிகேசரா । புத்திஸ்தாத்காலிகீ ப்ரோக்தா ப்ரஜ்ஞா த்ரைகாலிகீ மதா'' என்று அதீத-அநாகத-வர்த்தமாந-விஷயஜ்ஞாநத்தை ஸ்ம்ருதி-மதி-புத்தி என்று சொல்லுகையாலே பூர்வமேவ உண்டாயிருக்கிற ஸம்பந்தத்தை விஷயமாக உடைத்தாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தை ஸ்ம்ருதி என்றும், மேல்வரக்கடவதான கைங்கர்யத்தில் த்வராஜ்ஞாநத்தை மதி என்றும், ஸம்பந்தஜ்ஞாநஸமநந்தரம் யாவத்-பலப்ராப்தி நடக்கக்கடவதான உபாயத்வாத்யவஸாயத்தை புத்தி என்றும் சொல்ல வேண்டியிருக்க, ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகள் என்பானென்? என்னில், மூன்றும் ஏககாலிகமாக நடக்கையாலே ஒரொன்றினுடைய ப்ராதாந்யம் தோற்றப் பேசுகையாலே ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகள் என்றது.

ஆக இப்படி ஸ்வஸ்வரூப-பரஸ்வரூப-ஸம்பந்தஜ்ஞாநம், ஈஶ்வரைகோபாயத்வத்தில் வ்யவஸாயம், பலமான கைங்கர்யத்தில் த்வரை இவையாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகளுக்குத் தோழி தாயார் மகள் என்று சொல்லுகிறது என்கிறார். (133)

134. ஸகி வெறிவிலக்கி ஆசையறுத்து அறத்தொடு நின்றமூன்றில் அநந்யார்ஹத்வமும், வாடி மெலிந்து பித்தேறி ஏறப்பேசிக் கட்டிழந்தகன்று சார்வதே வலித்தமை ஸாதநமாமோ என்று மாதா அஞ்சி முறைப்பட்டு முறையிடுகிற ஏழில் அத்யவஸாயமும், புத்ரி பலகால் ஆள்விட்டு ஆற்றாமை சொல்லிக் கவராதவை விட்டு, இரைக்க மடலெடுத்துக் கண்புதையப் போக்கற்று, உரு-நெஞ்சுள்ளெழக் கூடுநாள்தேடித் தாழ்த்ததுக்கு ஊடி, உசாத்துணை-யற்றுச் சூழவும் பகைமுகம் செய்யத்தடைநில்லாதே புயக்கற்று மாலையும் காலையும் பூசலிடுகிற பதினேழில் த்வரையும் தெரியும்.

இனிமேல் மூன்றுதஶையின் பேச்சினுடைய ப்ரகாரங்களையும் அவ்வோ தஶைகளில் திருவாய்மொழி இன்னதென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (ஸகி வெறிவிலக்கி என்று தொடங்கி). வெறிவிலக்காவது - இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்த தலைமகள் மோஹங்கதையாய்க் கிடக்க, அவளுடைய பந்துக்கள் இது க்ஷுத்ரதேவதைகளால்வந்ததோ என்று ஶங்கித்து, இத்தை பரிஹரிப்பதாக வெறியாடலுற, அவ்வளவில் இவள்-

ப்ரக்ருதியறிந்த உயிர்த்தோழியானவள் 'இது க்ஷுத்3ரதே3வதைகளால் வந்ததன்று; இது ஒரு விஷயத்தில் ஸங்க3த்தாலே வந்தது' என்று அத்தை விலக்கி, அதுக்கு யோக்3யமான பரிஹாரத்தைச் சொல்லுகை.

இத்தால் ஸம்ஸாரகாந்தாரத்திலே ஶப்3த3ாதி3களாகிற போ4க்3யோபஜீவநத்துக்காக ஸ்வர்க்க3-நரக-க3ர்ப்ப4ங்களாகிற போ4க3ஸ்த2லங்களிலே ஸஞ்சரிக்கிறவனுமாய், பாரதந்த்ர்ய-போ4க்3யதா-அநந்யார்ஹத்வங்களாலே ஸ்த்ரீத்வத்தை உடையனான ஆத்மாவை அவ்விடத்திலே ஆத்மம்ருக3யாத்ராவ்யாஜத்தாலே ஸஞ்சரிக்கிற ஈஶ்வரன் "ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே2 ப்4ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி4: । ஜீவே து3:க2ாகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே" என்றும், "நாஸௌ புருஷகாரேண" இத்யாதி3யிற்படியே க4டகரும், ஜ்ஞாபகருமன்றியிலே உப4யருடையவும் த4ர்மப்ரயுக்தமாக கடாக்ஷிக்க, அத்தாலே இத்தலைக்குமுண்டான க்ரமப்ராப்திபற்றாத அதிப்ராவண்யத்தாலே வந்த கலக்கத்தாலே தத்3கோபாயத்வாத்4யவஸாயம் குலைந்து 'இந்த ப்ராவண்யஹேது ஏது? ப்ராவண்யகார்யமான கலக்கத்தை பரிஹரிக்கலாவது எத்தாலே?' என்று தே3வதாந்தர்யாமிபரமான கர்மகலாபங்களாலே பரிஹரிக்கலாமோ என்று ஶங்கிக்க, ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநம், 'அநந்யார்ஹமான இவ்வஸ்துவிலுண்டான இந்த ப்ராவண்யம் நிர்ஹேதுகக்ருபாகார்யமாகையாலே தத்3கோபாயத்வத்தாலே பரிஹரிக்கலாமத்தனையல்லது தத்3வ்யதிரிக்தங்கள் பரிஹாரமாகாதவளவேயன்றிக்கே அநந்யார்ஹஶேஷத்வாதி3ஸம்ப3ந்த4ங்களுக்கு விருத்3த4மாகையாலே ஸ்வரூபத்துக்கு நாஶகமாகையாலே இவை நிவர்த்யங்கள்' என்று அந்யஸ்பர்ஶத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிற வெறிவிலக்காகிற *தீர்ப்பாரையாமினியிலும்.

(ஆசையறுத்து)திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே அதிப்ரவணையாயிருக்கிற இவளை மீட்கப்பார்க்கிற தாய்மாரைக்குறித்துத் தோழியானவள் 'நீங்களேயன்றோ திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொடுபுக்கு அதிப்ராவண்யத்தை விளைத்திகோள்; இனி உங்களால் ப்ராப்தவிஷயப்ரவணையான இவளை மீட்கப்போகாது; ஆனபின்பு இவள்பக்கல் நீங்கள் ஆசையறுங்கோள்' என்று ஆசையறுக்கிறது.

இத்தால் உபாயாத்4யவஸாயமானது உபேயவைலக்ஷண்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டல்லது இராமையாலே அந்த உபேயவைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரித்த ப்ராவண்யகார்யமான த்வரை உபாயத்திலே அந்வயிக்கிறதோ என்னும் அதிஶங்கையாலே அந்த ப்ராவண்யத்தை வ்யவஸாயம் நிவர்த்திப்பிக்கத்தேட, இந்த ப்ராவண்யம் ஶேஷவஸ்துக3தமாகையாலே ஶேஷியினுடைய ப்ரியோபயோகி3யாமத்தனையல்லது உபாயத்தில் அந்வயியாதென்கிற ஶங்கையை நிவர்த்திப்பிக்கிறது ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநம்.

இத்தால் ப்ராப்தவிஷயவைலக்ஷண்யாதீ4நமாக உண்டான அந்த ப்ராவண்யத்தை, 'இது ஸ்வரூபாதிரேகியாய்க்கொண்டு ஸாத4நத்திலே அந்வயிக்குமாகில் "தத்தஸ்ய ஸத்3ருஶம் ப4வேத்" (ரா.ஸு. 39 -30) என்றிருக்கிற ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்3த4மாம்; ஆகையாலே இது நிவர்த்யம்' என்று இந்த ப்ராவண்யம் ஸ்வநிவர்த்யம் என்று தடுக்க, இவ்வுபாயாத்4யவஸாயத்தில் ஸ்வாதீ4நதாப்ரதிபத்தியை பரேச்ச2ானுகு3ணவிநியோக3ார்-

ஹதாரூபமான ஶேஷத்வஜ்ஞாநமானது, ஶேஷவஸ்துக3தமாய், ஶேஷியினுடைய வைலக்ஷண்யாதீ4நமான இது ஶேஷிக்கு அதிஶயகரமாகையாலே ஸ்வரூபாதிரேகி-யன்று; த4ாரகமாகையாலே ஸ்வநிவர்த்யமுமன்று. இத்தை ஸ்வநிவர்த்யமாக நினைத்திருக்கையாகிற ஸ்வாதந்த்ர்யம் கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூபத்தோடு விருத்3த4-மாகையாலே த்யாஜ்யம் என்று ஸ்வஸ்பர்ஶத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிற *துவளில் மாமணியிலும்.

(அறத்தொடுநின்ற) அறத்தொடுநிற்கையாவது - தலைமகளுடைய பருவத்தையும், வடிவில் வேறுபாட்டையும் கண்ட ப3ந்து4க்கள் ஸ்வயம்வரத்துக்கு ராஜலோகத்தைத் திரட்டுகைக்கு மணமும் செறிவிக்க, இவளுடைய உயிர்த்தோழியானவள் கேட்டு, 'இது இவள்செவிப்படில் இவளைக்கிடையாது, இத்தை ஏற்கவே பரிஹரிக்கவேணும்' என்று இவளுடைய ப3ந்து4ஜநங்களைப்பார்த்து, 'இவளுக்குத் திருப்புலியூர்நாயனுரோடே ஸங்க3ம் உண்டுபோலே இராநின்றது; ஆனபின்பு நீங்கள் செய்கிறது த4ர்மமல்ல' என்ன, 'ஆனுல் இவளுக்குத்தக்க அவயவஶோபை4தொடக்கமான நாயகலக்ஷணங்கள் அவனுக்குண்டோ' என்ன, 'அவை எல்லாத்தாலும் ஒரு குறையில்லை. அவையொன்று-மில்லையேயாகிலும் இவள் அவனுக்கு அநந்யார்ஹையானுள் என்னுமிடத்துக்கு அடை-யாளம் ஸுவ்யக்தமாகக் காணலாம். ஆனபின்பு நீங்கள் செய்கிறவிது அத4ர்மம்' என்று மத்4யஸ்தை2யாய்க்கொண்டு த4ர்மம் சொல்லுகிருளாய் அந்த மணத்தை விலக்குகை.

ஆக இத்தால் ப்ராப்யத்வரையினுடைய பரிபாகத்தை அநுஸந்தி4த்த உபாயாத்4யவ-ஸாயம், 'இந்த த்வரை அப்ராப்தவிஷயாவலம்பி3யோ?' என்று அதிஶங்கைபண்ண, ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநம், 'இது ப்ராப்தனுன ஶேஷிவிஷயீகாரத்தாலே உண்டானது, இதுக்கு அப்ராப்தவிஷயஶங்கையும் ஸ்வரூபநாஶகரம்; இனி அந்த ஶேஷியினுடைய போ4ாக்3யதையாலும், அந்த போ4ாக்3யதை ஒழியவே நிருபாதி4கஶேஷித்வத்தாலும் இவ்வஸ்து அவனுக்கு அநந்யார்ஹம்' என்று அந்த அதிஶங்கையை நிவர்த்திப்பிக்கிற *கருமாணிக்கமலையிலும், ஆகத் தோழிப்பேச்சான மூன்று திருவாய்மொழியிலும் இவ்-வாத்மா த4ர்மித4ர்மவிப4ாக3மற அந்யஶேஷமுமன்று; ஸ்வஶேஷமுமன்று; ப4க3வத3நந்-யார்ஹஶேஷமாயிருக்குமென்று ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநதஶையில் பேச்சாயிருக்கிறது.

(வாடி மெலிந்து என்று தொடங்கி) - (ஏழில் அத்4யவஸாயமும்) *ஆடியாடியில் "வாடி வாடுமிவ்வாணுதல்" (திருவா. 2 - 4 - 1) என்று ஆஶ்ரயத்தையொழிந்த தளிர்போலே வாடாநின்ருளென்றும், *பாலனுயேழுலகில் "பொன்செய்பூண்மென்முலைக்கென்று மெலியும்" (திருவா. 4 - 2 - 10) என்று ப4க3வத்3போ4ாக்3யதையை அநுப4விக்க வேணுமென்று மெலியாநின்ருளென்றும், *மண்ணையிருந்துதுழாவியில் "என்பெண்-கொடியேறியபித்தே" (திருவா. 4 - 3 - 7) என்று என்பெண்பிள்ளை அவனேடு ஸத்3ருஶபத3ார்த்த2ங்களையும் ஸம்ப3ந்தி4பத3ார்த்த2ங்களையும் அவனுகச் சொல்லும்படி பிச்சேறினுள் என்றும், *கடல்ஞாலத்திலே "ஈசன்வந்தேறக்கொலோ" (திருவா. 5 - 6 - 1) என்று ஆற்ருமையாலே அநுகரிக்கிருள் என்று அறியமாட்டாதே ஸர்வேஶ்வரன் இவள்பக்கலிலே ஆவேஶித்தாப்போலே பேசாநின்ருள் என்றும், *மாலுக்குவையத்தில் "கற்புடையாட்டி இழந்ததகட்டே" (திருவா. 6 - 6 - 10) என்று அறிவுடையாளான இவள் ஸர்வேஶ்வரனை ஆசைப்பட்டு ஸர்வத்தையும் இழந்தாள் என்றும், உண்ணும்

சோற்றிலே "எனக்குதவாதகன்ற இளமான்" (திருவா. 6 - 7 - 6) என்று தன்னைப்பிரிந்து க்லேமப்படுகிற இவ்வாபத்$_3$த$_3$மையில் எனக்குதவாதே அகன்றுள் என்றும், *கங்குலும் பகலில் "சந்தித்துன்சரணம் சார்வதேவலித்த தையல்" (திருவா. 7 - 2 - 5) என்று உன் திருவடிகளைக்கிட்டி உன்முன்னே முடியவேணுமென்று வ்யவஸிதையானுள் என்றும் சொல்லுகிற இவளுடைய விரஹகார்யத்தையும், அந்த விரஹக்லேமத்தாலே அடைவு கெடப்பேசுகையும், பெற்றல்லது த$_4$ரியாத அதிமாத்ரப்ராவண்யமும், உபாஸகனுக்கும் உபாயாநுஷ்ட$_2$ாநது$_3$ஷ்கரதையாலும், ப$_4$க்திபாரவம்யத்தாலும் ப்ராப்தவைலக்ஷண்யா-நுஸந்த$_4$ாநத்தாலும் அவை உண்டாகுமாகையாலே இவளுக்கும் இவை ஸாத$_4$நத்திலே அந்வயிக்கில் தத்$_3$கோபாயத்வத்துக்கு விருத்$_3$த$_4$மாமென்று மாதா அஞ்சி, "முறையோ அரவணைமேல் பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனே" (திருவிரு. 60) என்று தேவர்க்ருபை-யொழிய இவள்பக்கல் உள்ளவையொன்றும் ஹேதுவல்ல; ஆனபின்பு இவளை இப்படித் துடிக்கவிட்டிருக்கை தேவரீருடைய க்ருபைக்கும், ரக்ஷகத்வத்துக்கும் போருமோ என்று சொல்லிக் கூப்பிடுகிற தாய்பேச்சான ஏழுதிருவாய்மொழிகளிலும் உபாயாத்$_4$யவஸாயமான த$_3$மையில் பேச்சுத்தோன்றும்.

(புத்ரி) தலைமகளானவள், (பலகால் ஆள்விட்டு) *அஞ்சிறையமடநாரை (திருவா. 1 - 4), *வைகல்பூங்கழிவாய் (திருவா. 6 - 1), *பொன்னுலகாளீரோ (திருவா. 6 - 8), *எங்கானல் (திருவா. 9 - 7) என்கிற நாலு திருவாய்மொழிகளிலும் க்ரமப்ராப்திபற்றுமல் தூதுவிட்டு, (ஆற்றுமைசொல்லி) "ஆற்றுமைசொல்லி அழுவோமை" (திருவா. 2 - 1 - 7) என்று *வாயும்திரையுகளிலே ஸகலபத$_3$ார்த்த$_2$ங்களும் ப$_4$க$_3$வத$_3$லாப$_4$த்தாலே நோவு படுகிறனவாக க்லேமித்து, (கவராதவைவிட்டு) *ஏறுளுமிறையோனிலே "மாறுளன் கவராத மணிமாமை குறைவிலமே" (திருவா. 4 - 8 - 1) என்று அவன்விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டா என்று உபேக்ஷித்து, (இரைக்கமடலெடுத்து) *மாசறு சோதியிலே "யாமடலூர்ந்தும் ... நாடுமிரைக்கவே" (திருவா. 5 - 3 - 10) என்று ஜக$_3$த்க்ஷோப$_4$ம் பிறக்கும்படி மடலூரக்கடவேனென்று, (கண்புதையப்போக்கற்று) *ஊரெல்லாம் துஞ்சியிலே "பின்னின்றகாதல்நோய் நெஞ்சம் பெரிதடுமால் முன்னின்-றிராவூழி கண்புதைய மூடிற்றுல்" (திருவா. 5 - 4 - 6) என்று ப்ரேமவ்யாதி$_4$யும், ராத்ரியாகிற கல்பமும் க்ருதஸங்கேதிகளாய்க்கொண்டு சூழப்பொருகையாலே போக்கடியற்று.

(உருநெஞ்சுள்ளெழ) *எங்ஙனேயோவிலே "சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு என்னெஞ்சுள்ளெழும்" (திருவா. 5 - 5 - 10) என்று தேஜஸ்தரங்க$_3$மத்$_4$யே உந்நேயமான அப்ராக்ருதவிக்$_3$ரஹம் நெஞ்சிலே ப்ரகாமிக்கும்படியான உருவுவெளிப்பாட்டாலே ப்ரீத்யப்ரீதிஸமமாய், (கூடுநாள்தேடி) *மானேய்நோக்கியிலே "திருவல்லவாழுறையும் கோனுரை அடியேனடிகூடுவதென்றுகொலோ" (திருவா. 5 - 9 - 1) என்று அவன்-திருவடிகளைக்கிட்டும் நாளை ப்ரார்த்தி$_2$த்து, (தாழ்த்ததுக்கு ஊடி) இப்படி ப்ரார்த்தி$_2$க்கச் செய்தேயும் தாம் தாழ்த்தவாறே, *மின்னிடைமடவாரிலே "போகுநம்பீ" (திருவா. 6 - 2 - 2) என்று ப்ரணயரோஷத்தாலே ஊடி.

(உசாத்துணையற்று) *வெள்ளைச்சுரிசங்கிலே "என்னெஞ்சினுருமங்கே ஒழிந்தார் ஆரைக்-கொண்டென்னுசாகோ" (திருவா. 7 - 3 - 4) என்று அபஹ்ருதசித்தையாகையாலே

உசாத்துணையுமின்றிக்கே, (பகைமுகம்செய்ய) *ஏழையராவியிலே "கண்ணன் கோளிழைவாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றதே" (திருவா. 7 - 7 - 8) என்று உருவெளிப்பாட்டாலே பாதகவர்க்கங்களெல்லாம் ஒருமுகமாய் நலியத்தேட நில்லாதே, *நங்கள்வரிவளையிலே "காலம்பலசென்றும் காண்பதாணை உங்களோடெங்களிடையில்லை" (திருவா. 8 - 2 - 7) என்று அதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாதென்று நிஷேதிக்கிற தோழிமாரையும் தாய்மாரையும் அதிக்ரமித்து.

(புயக்கற்று) *இன்னுயிர்ச்சேவலிலே "இழைநல்லவாக்கையும் பையவே புயக்கற்றது" (திருவா. 9 - 5 - 10) என்று முடிகையிலே வ்யவஸிதையாய், (மாலையும் காலையும் பூசலிடுகிற) *மல்லிகைகமழ்தென்றலிலும், *வேய்மருதோளிணையிலும் ஸந்த்யாகாலத்தில் க்ருஷ்ணனைப் பசுக்களின் முற்கொழுந்தில் வரக்காணாமையாலும், அக்காலத்தில் பாதகபதார்த்தங்களாலும் நோவுபட்டுக்கூப்பிட்டும், ப்ராதஃகாலத்திலே க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப்போனுகை அதிஶங்கைபண்ணி, க்ருஷ்ணன்முகத்தைப் பார்த்து, 'நீ பசுமேய்க்கப்போனல் நலியக்கடவதான பாதகபதார்த்தங்களும் நலியாநின்றது' என்று கூப்பிட்டும், இப்படித்தலைமகள்பேச்சான பதினேழுதிருவாய்மொழியிலும் க்ரமப்ராப்திபற்றுதபடியான அதிமாத்ரப்ராவண்யகார்யமான ப்ராப்யத்வரை தோன்றும். (134)

135. தோழிமார் அன்னையர் என்கிற பன்மை ரக்ஷகத்வாதிபந்தவாத்ஸல்யாதிவ்யவஸாயபுத்திபேதத்தாலே.

ஆனல் தோழி என்றும், தாய் என்றும் சொல்லுகிறது ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தையும் உபாயாத்யவஸாயஜ்ஞாநத்தையுமாகில் இவற்றினுடைய பன்மைக்கு தாத்பர்யம் என் என்னில்; அந்த ஸம்பந்தோபாயங்களினுடைய விதாபேதங்களை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநவ்யவஸாயங்களினுடைய பேதத்தாலே சொல்லுகிறதென்கிறுர் (தோழிமார் அன்னையர் என்று தொடங்கி). "ஊரென்சொல்லிலென் தோழிமீர்" (திருவா. 5 - 3 - 8), "எங்ஙனேயோ அன்னைமீர்காள்" (திருவா. 5 - 5 - 1), "அன்னையரும் தோழியரும்" (திருவா. 5 - 4 - 5), "ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள்" (திருவா. 8 - 2 - 3), "என்னுடைத் தோழியர்காள்" (திருவா. 8 - 2 - 7) என்று தோழிமாரையும், தாய்மாரையும் பலவாகச் சொல்லுகிறது - ரக்ஷகத்வாதிபந்தவாத்ஸல்யாதிவ்யவஸாயபுத்திபேதத்தாலே; 'ரக்ஷகரக்ஷ்யஸம்பந்தம், ஶேஷஶேஷிஸம்பந்தம், பித்ருபுத்ரஸம்பந்தம், பர்த்ருபார்யாஸம்பந்தம், ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயஸம்பந்தம், ஸ்வஸ்வாமிஸம்பந்தம், ஶரீரஶரீரிஸம்பந்தம், ஆதாராதேயஸம்பந்தம், நியந்த்ருநியாம்யஸம்பந்தம், போக்த்ருபோக்யஸம்பந்தம்' என்று இவைமுதலான ஸம்பந்தங்களை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநங்கள் பலவாகையாலே அவற்றையும், வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌஶீல்யம், ஸௌலப்யம், ஜ்ஞாநம், ஶக்தி, க்ருபை, ப்ராப்தி, பூர்த்தி என்கிற குணனுஸந்தாநத்தாலே அந்த வ்யவஸாயபுத்திகளும் பலவாகையாலே பன்மையாகச் சொல்லுகிறதென்கிறுர். (135)

136. அபிலாஷா-சிந்தந-அநுஸ்ம்ருதி-இச்சா-ருசி-பர- பரம-

ப₄க்திகளிலே பேதை முதலான பருவம் கொள்ளும்.

தலைமகளுக்கும் இந்த ப₄க்தியினுடைய அவஸ்த₂ாபே₄த₃ங்களிலே பேதை முதலான பருவங்கள் உண்டென்கிறார் (அபி₄லாஷை என்று தொடங்கி). அபி₄லாஷையாவது - ப்ரத₂மத₃ர்ஶநத்தில் பிறக்கும் ஆசை. சிந்தனையாவது - த்₃ருஷ்டமான விஷயத்தில் உண்டான ஸ்மரணம். அநுஸ்ம்ருதியாவது - அந்த ஸ்மரணம் இடைவிடாமல் நடக்கை. இச்சை₂யாவது - அவ்விஷயத்தை அவஶ்யம் அநுப₄விக்கவேணுமென்கிற ஆசை. ருசி-யாவது - ரஸாந்தரத்தால் மாற்றவொண்ணாதபடி அந்த ஆசை முதிருகை. பரப₄க்தியாவது - அந்த வஸ்துவினுடைய ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களே ஸுக₂து₃:க₂ங்களாகை. பரம-ப₄க்தியாவது - அவ்வஸ்துவினுடைய விஶ்லேஷத்தில் ஸத்தை கிடையாதொழிகை. ஆகையாலே இந்த அவஸ்த₂ாபே₄த₃ங்களிலே பேதை முதலான பருவம் கொள்ளக்கடவது என்கிறார். *(136)*

137. மயில் பிறை வில் அம்பு முத்து பவளம் செப்பு மின் தேர் அன்னம் தெய்வவுரு விகாஸ ஶுத்₃தி₄ தா₃ாந்தி ஜ்ஞாநாநந்த₃ாநுராக₃-ப₄க்த்யணுத்வபே₄ாக்₃யதாக₃திகளையுடைய அகமேனியின் வகுப்பு.

மேல் அந்தத் தலைமகளுக்குச் சொல்லுகிற அவயவவைலக்ஷண்யம் இவ்வாத்மா-வினுடைய ஜ்ஞாநவிகாஸாதி₃களாகக் கடவதென்கிறார் (மயில் பிறை என்று தொடங்கி). "தோகைமாமயிலார்கள்" (திருவா. 6 - 2 - 2) என்று ஸ்த்ரீகளை மயில் என்பது - அளக-ப₄ாரத்தினுடைய விஸ்த்ருதியைப்பற்றவாகையாலே, ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநவிகா-ஸத்தைச் சொல்லுகிறது. "பிறையுடைவாணுதல்" (திருமொழி 2 - 9 - 9) என்று ஸ்த்ரீகளுடைய நெற்றியைப் பிறையாகச் சொல்லுகையாலே, அதினுடைய த₄ாவள்யத்தையிட்டு அந்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஶுத்₃தி₄யோக₃த்தைச் சொல்லுகிறது. "விற்புருவக்கொடி" (திருவா. 6 - 6 - 6) என்று புருவத்தின் வளைவாலே வில்லாகச் சொல்லுகையாலே, அதுகொண்டு ஜ்ஞாநத்தினுடைய தா₃ாந்திருபதையைச் சொல்லு-கிறது. "அம்பன்னகண்ணாள்" (திருமொழி 6 - 8 - 6) என்று கண்ணை அம்பாகச் சொல்லுகிறது - லக்ஷ்யபாதியாகையாலே, அத்தாலே விஷயக்₃ராஹியான ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

*முத்தன்னவெண்முறுவலை முத்தாகச் சொல்லுகிறது - அதினுடைய ஒளியையும், நீர்மையையும் இட்டாகையாலே, "முத்ப்ரீதிः ப்ரமதே₃ா ஹர்ஷः" என்று அந்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஆநந்தரூபதையைச் சொல்லுகிறது. "பவளவாயாள்" (திருமொழி 4 - 8 - 1) என்று அத₄ரத்தை ப்ரவாளமாகச் சொல்லுகிறது - சிவப்பையிட்டாகையாலே, ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் அந்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய அநுராக₃த்தையைச் சொல்லுகிறது. "செப்பன்னமென்முலை" (திருப்பாவை 20) என்று முலைகளைச் செப்பாகச் சொல்லு-கையாலே, ஶேஷிக்கு பே₄ாக்₃யமாம்படி அந்த ஜ்ஞாநம் ப₄க்திரூபாபந்நமானமையைச் சொல்லுகிறது. "மின்னனையநுண்மருங்குல்" (திருமொழி 3 - 9 - 5) என்று இடையின் நுண்மையையிட்டு மின்னாகச்சொல்லுகையாலே ஆத்மாவினுடைய அணுத்வம் சொல்லுகிறது.

''தேரணங்கல்குள்'' என்று நிதம்ப₃த்தினுடைய விஸ்த்ருதியைச் சொல்லுகையாலே ஆத்மாவினுடைய பே₄ாக்₃யதையைச் சொல்லுகிறது. ''பெடையன்னமென நடந்து'' (திருமொழி 3 - 7 - 5), ''தூவிசேரன்னமன்ன நடையாள்'' (திருமொழி 3 - 7 - 9) என்று நடையையிட்டு அன்னமாகச் சொல்லுகையாலே, ஆத்மாவினுடைய ஶேஷத்வாநுரூபாநுஷ்ட₂ாநத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக இத்தால், ''என் தெய்வவுருவில் சிறுமான்'' (திருவா. 4 - 4 - 2) என்று அப்ராக்ருதஸ்வப₄ாவமாய், ''அகமேனியொழியாமே'' (திருவா. 9 - 7 - 10) என்று ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அந்தரங்க₃ஶரீரமான ஆத்மாவுக்கு அவயவபூ₄தமான ஜ்ஞாநத்தினுடைய பி₄தை₃கள் என்கிறார். (137)

138. சூழ்ச்சி அகற்றினீர் என்னும்பழி, இணக்கி எங்ஙனே என்னும் மேலெழுத்து, முன்னின்றாய் இவளை நீரென்னும் இருபடை மெய்க்காட்டு, நீரென்னேயென்னுமுடன்பாடு, இடையில்லையென்னுமுதறுதல், இருந்திருந்து நடந்தாளென்னும் கொண்டாட்டம் - அவஸ்த₂ாத்ரயவ்ருத்தி.

இனிமேல்கீழ்ச்சொன்ன அவஸ்த₂ாத்ரயத்தினுடைய வ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது (சூழ்ச்சி அகற்றினீர் என்று தொடங்கி). ''தோழிமார்பலர் கொண்டுபோய்ச்செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்'' (பெரியா. திரு. 3 - 7 - 4) என்று தாயார் தோழிமார்மேலே பழியிட, ''அமுதமென்மொழியாளை நீருமக்காசையின்றியகற்றினீர்'' (திருவா. 6 - 5 - 2) என்று தோழி தாய்மார்மேல் பழியிட, ''இணக்கி எம்மையெம் தோழிமார் விளையாடப் போதுமின் என்னப்போந்தோமை'' (திருவா. 6 - 2 - 8) என்றும், ''எங்ஙனேயோ அன்னைமீர்காளென்னை முனிவது நீர்'' (திருவா. 5 - 5 - 1) என்றும் தலைமகள், 'உங்களாலேயன்றோ எனக்கு இந்த ப்ராவண்யம் உண்டாய்த்து' என்று பழி இரண்டுக்கும் மேலெழுத்திட. (முன்னின்றாய் இத்யாதி₃ - மெய்க்காட்டு) ''முன்னின்றுயென்று தோழிமார்களும் அன்னையரும் முனிதிர்'' (திருவா. 5 - 5 - 9) என்று தோழி தாய்மாரோடே கூடிநின்று தலைமகளைப்பொடிந்தும், ''தொலைவில்விமங்கலம் தொழுமிவளை நீரினி அன்னைமீர் உமக்காசையில்லை விடுமினோ'' (திருவா. 6 - 5 - 1) என்று தோழி, தாய்மார்க்கு கார்யோபதே₃ஶம் பண்ணுவாரைப்போலே தலைமகளுக்கும் ஸஹகரித்தும் இப்படி இருபடை மெய்க்காட்டு.

(நீரென்னேயென்னுமுடன்பாடு) ''அன்னையரும் தோழியரும் நீரென்னேயென்னுதே நீளிரவும் துஞ்சுவரால்'' (திருவா. 5 - 4 - 5) என்று தலைமகள் தாய்மாரொடும் தோழிமாரோடும் உடன்பாடாக வார்த்தைசொல்ல; (இடையில்லையென்னுமுதறுதல்) அவர்கள், 'நீ எங்கள்வார்த்தை கேட்கில் மீளவமையும்' என்ன, ''உங்களோடெங்களிடையில்லையே'' (திருவா. 8 - 2 - 7) என்று 'நீங்கள் இவ்விஷயத்தினின்றும் மீட்கத்தேடில் உங்களுக்கும் எனக்கும் ஒரு ஸம்ப₃ந்த₄மில்லை' என்று அவர்களை அதிக்ரமிக்க, (இருந்திருந்து நடந்தாள் என்னும் கொண்டாட்டம்) ''இருந்திருந்தரவிந்தலோசன என்றென்றே நைந்திரங்குமே'' (திருவா. 6 - 5 - 8) என்று தோழி கொண்டாட்டமும், ''நேரிழை நடந்தாள் எம்மை ஒன்றும் நினைத்திலளே'' (திருவா. 6 - 7 - 9) என்று தாயார்

கொண்டாட்டமுமான இவை அவஸ்த2ாத்ரயவ்ருத்தி.

இத்தால் இந்த வ்ருத்திகளினுடைய அவஸ்த2ாத்ரயத்துக்கும் ஸ்வாபதே3ஶம் - 'சூழ்ச்சி அகற்றினீர்' என்று அந்யோந்யம் பழியிடுகிறவித்தால் ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் ஶேஷ-வ்ருத்திபர்யந்தமாயல்லதிராமையாலே அந்த ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநம் ப்ராப்யருசிக்கு ஹேது என்றும், உபாயாத்4யவஸாயம் உபேயவைலக்ஷண்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டல்ல-திராமையாலே அந்த அத்4யவஸாயம் உபேயருசிக்கு ஹேதுவென்றும், மேலெழுத்து என்று ப்ராப்யத்வரைதன்னை நிரூபித்தாலும் இது ஸம்ப3ந்தோ4பாயங்களிரண்டாலும் வந்ததென்று சொல்லுகிறவித்தாலும், ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநமும் உபாயாத்4யவஸாயமும் ப்ராப்யத்வரைக்கு ஹேதுவென்று அந்த ஸம்ப3ந்தோ4பாயங்களிரண்டினுடையவும் ப்ராதா4ந்யம் தோற்றிநிற்கிறது.

ப்ரத2மத3ஶையில் - வ்ருத்தி இருபடைமெய்க்காட்டென்கிறவித்தால் ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாந-மானது, ஶேஷத்வம் ஸ்வரூபமானபின்பு அந்த ஶேஷிதானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்குமத்தனையல்லது தான் த்வரிக்கை ஸ்வரூபவிருத்3த4ம் என்று உபாயாத்4யவ-ஸாயத்துக்கு ஸஹகரித்தும், ஶேஷத்வம் வ்ருத்திபர்யந்தமாகையல்லது ஸித்3தி4யா-தென்று அந்த வ்ருத்தியில் ருசியை விளைக்கையாலே ப்ராப்யத்வரைக்கு ஸஹகரித்தும், உடன்பாடென்கிறவித்தால் ப்ராப்யம் ஸம்ப3ந்தா4நுகு3ணமாகவும் வேண்டுகையாலே ப்ராப்யத்வரை இவையிரண்டும் கூடி நின்றபடி சொல்லிற்று.

ஆக இருபடைமெய்க்காட்டு உடன்பாடென்கிற இரண்டாலும் ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநம் உபாயவ்யவஸாயம் உபேயருசி என்கிற இவற்றில் சேர்ந்துநின்றது மத்4யமத3ஶையில் வ்ருத்தி; உதறுதல் கொண்டாட்டம் என்கிற இரண்டாலும் ப்ராப்யத்வரையானது ஸம்ப3ந்தோ4பாயங்களை அதிக்ரமிக்க, ப2லத3ஶையில் ஸ்வரூபம் ப்ராப்யாநுகு3ணம் என்னுமிடத்தையும், "எம்மையொன்றும் நினைத்திலளே" (திருவா. 6 - 7 - 9) என்று உபாயாத்4யவஸாயஸத்3ப4ாவம் இல்லையென்னுமிடத்தையும் சொல்லுகிறது, சரம-த3ஶையில் வ்ருத்தி; ஆக அவஸ்த2ாத்ரயவ்ருத்தி. (138)

139. தாயார், ஏதலர் உற்றார்கள் என்னும் ஸாத்4யஸித்3த4ஸாத4ந-நிஷ்ட2ரை; மகள், நம்முடை ஏதலர் யாமுடைத்துணை என்னும் ஸித்3த4ஸாத4நஸாத்4யபரரை.

(தாயார் ஏதலர் இத்யாதி3) தாயாரான உபாயாத்4யவஸாயத3ஶையில் ஸ்வரூபம் ப்ராப்யாநுகு3ணம் என்னுமிடத்தையும், "எம்மையொன்றும் நினைத்திலளே" (திருவா. 6 - 9 - 7) என்று உபாயாத்4யவஸாயஸத்3ப4ாவமில்லை என்னுமிடத்தையும் சொல்லுகிறது ஆரை என்னில், ஸித்3த4ஸாத4நத்துக்கு எதிர்த்தட்டான உபாயாந்தரநிஷ்ட2ரையும், அநுகூலரான ஸித்3த4ஸாத4நநிஷ்ட2ரையும் சொல்லுகிறது. (மகள் நம்முடை ஏதலர் யாமுடைத்துணை என்னும்) மகள் என்று சொல்லுகிற ப்ராப்யத்வராத3ஶையில் "நம்முடை ஏதலர் முன்பு நாணி" (திருவா. 8 - 2 - 1) என்று அந்த விரோதி4களாகவும்,

"யாமுடைத்துணையென்னும் தோழிமாரும்" (திருவா. 9 - 9 - 5) என்று தன்னோடு ஸம-ஸுக$_2$து$_3$:கி$_2$களான ப$_3$ந்து$_4$க்களாகவும் சொல்லுகிறது ஆரை என்னில், தன்னைப்போலே ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயமொன்றிலும் இழிந்திருக்கச்செய்தேயும் அத்தை ப்ராப்யம் என்று கொள்ளாதே ப்ராபகம் என்று கொள்ளுகிற ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நநிஷ்ட$_2$ரையும், தன்னைப் போலே ப்ராப்யமென்றிருக்கிற ஸாத்$_4$யபரரையும் சொல்லுகிறது. (139)

140. நாலயலார் அயற்சேரியார் உபாயசதுஷ்டயாந்தர்யாமித்வபரர்.

(நாலயலார் இத்யாதி$_3$ அந்தர்யாமித்வபரர்) "நாலயலாருமறிந்தொழிந்தார்) (நா.தி.12 - 2) என்றும், "அயற்சேரியுள்ளாருமெல்லே" (திருவா. 6 - 7 - 4) என்றும் நாலசலாகவும், அயல்தெருவாகவும் சொல்லுகிறது ஆரை என்னில், கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்திப்ரபத்தி என்கிற நான்கு உபாயநிஷ்ட$_2$ரையும், பரத்வம் முதலான மற்றை நாலிடத்திலும் உறவற்று கேவலம் ஸ்வரூபாந்தர்யாமியளவிலே உறைத்திருக்குமவர்களையும் சொல்லுகிறது.

141. கீழை மேலை வடக்கிலவை புறம்பாகத் தன்பற்றுள்ளசல்.

ஆனால் ப்ரபத்திநிஷ்ட$_2$ரையும் அசலாகச் சொல்லுமோ என்னில், (கீழை மேலை வடக்கிலவை புறம்பாகத் தன்பற்றுள்ளசல்) என்கிறார். "கீழையகத்துத்தயிர்கடைய" (பெரு.தி. 6 - 2) இத்யாதி$_3$யாலே சொல்லுகிற கர்மநிஷ்ட$_2$ரையும், "மேலையகத்துநங்காய் வந்து காண்மின்கள்" (திருமொழி 10 - 8 - 2) என்று சொல்லுகிற ஜ்ஞாநயோக$_3$-நிஷ்ட$_2$ரையும், "வடக்கிலகம் புக்கிருந்து மின்போல் நுண்ணிடையாளொரு கன்னியை வேற்றுருவம் செய்துவைத்த அன்பா" (பெரியா. தி. 3 - 1 - 2) என்றும் சொல்லுகிற ப$_4$க்தியோக$_3$நிஷ்ட$_2$ர்க்கும் ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நநிஷ்ட$_2$ர்க்குப் புறவாசலாகையாலும் இவ்-விஷயத்திலே இழிந்திருக்கச்செய்தேயும் தன்பற்றை உபாயமென்றிருக்குமவர்கள் உள்ளசலாயிருக்கையாலும் சொல்லுகிறது. (141)

142. ஊரார் நாட்டார் உலகர் கேவலைஶ்வர்யகாமஸ்வதந்த்ரர்.

(ஊரார் நாட்டார் உலகர்) "ஊரும் நாடுமுலகமும்" (திருவா. 6 - 7 - 2) என்றும், "ஊரவர் கவ்வை" (திருவா. 5 - 3 - 4) என்றும், "நாட்டாரோடியல்வொழிந்து" (திருவா. 10 - 6 - 2) என்றும், "எங்கள்கண்முகப்பே உலகர்கள்" (திருவா. 9 - 2 - 8) என்றும் சொல்லுகிற இது - ஊரார் என்று கேவலரையும், நாட்டார் என்று புத்ரபஶ்வந்நாதி$_3$களான ஐஹ-லௌகிகைஶ்வர்யகாமரையும், உலகத்தவர் என்று ஸ்வர்க்க$_3$ாதி$_3$பரலோகைஶ்வர்ய-காமரான ஸ்வதந்த்ரரையும் சொல்லுகிறது. (142)

143. இறுகலிறப்புக்கும் இறந்தால் தங்குமூரொக்குமே.

கேவலனையும் ஓருராகச் சொல்லுவானென் என்னில், (இறுகலிறப்புக்கும் இறந்தால் தங்குமூரொக்குமே) "எல்லாம்விட்ட இறுகலிறப்பு" (திருவா. 4 - 1 - 10) என்று ஐஶ்வர்யத்தையும், ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தையும் விட்டு ஆத்மாநுப$_4$வமாத்ரமான ஸங்கோ-

சத்தை மோக்ஷமென்று சொல்லுகிற கேவலனுக்கு அவ்வநுப$_4$வம் நித்யமாம்போது "ஜராமரணமோக்ஷாய" (கீதை) என்று அதுக்கு விரோதி$_4$யான ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்கு கர்மீப$_4$விக்கைக்கடியான ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் அற வேண்டுகையாலே "யோகி$_3$நாமம்ருதம் ஸ்த$_2$ாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணம்" என்கிறபடியே "இறந்தால் தங்குமூரண்டமே கண்டுகொண்மின்" (திருமொழி 10 - 2 - 10) என்று அவனுக்கு வஸ்தவ்யம் தே$_3$ஶவிஶேஷமாக வேண்டுகையாலே ஊர் என்கிறது.(143)

144. சிறு சீரார் சுளகுகள் உப$_4$யவிவேகபரிகரம்

(சிறு சீரார் சுளகுகள் உப$_4$யவிவேகபரிகரம்) "சிறுசுளகும் மணலுங்கொண்டு" (நா.தி. 2 - 8) என்று சிறுசுளகாவது - பெருமணலையும் நுண்மணலையும் பிரிப்பதொன்றுகையாலே தே$_3$ஹாத்மவிவேகத்துக்கு பரிகரமான ப்ரமாணம். "சீரார் சுளகில் சிலநெல் பிடித்தெறியா" (சிறியதிருமடல்) என்று தொடங்கி "பேராயிரமுடையானென்றாள்" என்று இவளுக்கு இவ்வ்யாமோஹத்தை விளைத்தான் ஸர்வேஶ்வரனுகையாலே, சீரார் சுளகென்பது - ஆத்மபரமாத்மவிவேகத்துக்கு பரிகரமாய்ப் போருகிற ப்ரமாணம். (144)

145. மாலை கங்குல் காலை பகல் ரஜஸ் தமஸ் ஸத்த்வ ஶாஸ்த்$_3$த$_4$ஸத்த்வஜ்ஞாநங்கள்.

(மாலை கங்குல் இத்யாதி$_3$ - ரஜஸ் தமஸ் ஸத்த்வ ஶாஸ்த்$_3$த$_4$ஸத்த்வஜ்ஞாநங்கள்) "மாலையும் வந்தது" (திருவா. 9 - 9 - 10) என்றும், "செங்களம்பற்றி நின்றெள்குபுன்மாலை" (திருவிரு. 77) என்றும் சொல்லுகையாலே, மாலையாவது - ஸந்த்$_4$யை; அது ராகே$_3$ாத்தரமாயிருப்பதொன்றுகையாலே ராஜஸஜ்ஞாநம். "கங்குல் நாழிகை ஊழியில்" (திருமொழி 9 - 5 - 3) என்றும், "செல்கின்றகங்குல்வாய்" (திருவா. 5 - 4 - 10) என்றும் கங்குல் என்பது - மத்$_4$யராத்ரி; அது தமோபூ$_4$தமாயிருக்கையாலே தாமஸஜ்ஞாநம். "காலையெழுந்திருந்து" (நா.தி. 9 - 8) என்று காலையாவது - ப்ராதஃகாலம்; அது ப்$_3$ராஹ்மமுஹூர்த்தமாய் ஸத்த்வோத்தரகாலமாகையாலே ஸாத்த்விகஜ்ஞாநம். "பகல்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன்" (இ.திரு. 71) என்று, பகலாவது - ஸகலபதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களையும் யதா$_2$த$_3$ர்ஶநம் பண்ணுவிப்பதொரு காலமாகையாலே கு$_3$ணவிக்$_3$ரஹவிபூ$_4$திவிஶிஷ்டனை ஸர்வேஶ்வரனை யதா$_2$வாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற ஶாஸ்த்$_3$த$_4$ஸத்த்வஜ்ஞாநம். இத்தால் அந்யதா$_2$ஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம், யதா$_2$ர்ஜ்ஞாநம், தத்ப$_2$லமான ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநம் என்கிற இவற்றைச் சொல்லுகிறது. (145)

146. நிலாமுற்றம் ப்ரஜ்ஞாப்ராஸாத$_3$மென்னுமெல்லைநிலம்.

(நிலாமுற்றமித்யாதி$_3$ - எல்லைநிலம்) "நீணிலாமுற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினாள்" (திருமொழி 8 - 2 - 2) என்று நிலாமுற்றமாகச் சொல்லுகிறது - "ப்ரஜ்ஞாப்ராஸாத$_3$மாருஹ்யாஶோச்யஶ்ஶோசதோ ஜநாந் । பூ$_4$மிஸ்தா$_2$நிவ ஶைலஸ்தே$_2$ா ஹ்யஜ்ஞாந் ப்ராஜ்ஞ: ப்ரபஶ்யதி" என்று சொல்லுகிறபடியே "காணுமோ கண்ணபுரமென்று

காட்டினாள்'' (திருமொழி 8 - 2 - 2) என்று சொல்லுகையாலே ததீ$_3$யரை ப்ராப்யர் என்கிற எல்லைநிலமான புருஷார்த்த$_2$ஜ்ஞாநத்தை என்கிறார். (146)

147. கலைவளை அஹம் மம க்ருதிகள்.

(கலைவளை என்று தொடங்கி - மமக்ருதிகள்) ''கைவளையும் மேகலையும் காணேன் கண்டேன் கனமகரக்குழையிரண்டும் நான்குதோளும்'' (திருநெடு. 22) என்றும், ''கலையாளாவகலல்குல் கனவளையும் கையாளா என்செய்கேன்நான்'' (திருமொழி 5 - 5 - 2) என்றும் கலை வளையாகச் சொல்லுகிறது - ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வவிரோதி$_4$யான அஹங்கார-மமகாரங்களை. (147)

148. பட்டம் சூடகமாவன பராவரகுருக்கள் பூட்டும் ஆத்ம-பூ$_4$ஷணங்கள்.

(பட்டம் சூடகமாவன - பூ$_4$ஷணங்கள்) ''பட்டங்கட்டிப்பொற்றோடுபெய்திவள் பாடகமும் சிலம்பும் இட்டமாக வளர்த்து'' (பெரியா. திரு. 3 - 7 - 6) என்றும், ''சூடகமே தோள்வளையே'' (திருப்பாவை 27) என்று தொடங்கி இவற்றாலே சொல்லுகிற ஆப$_4$ரணங்களாவன - ''க்ருஷ்ணாங்க்$_4$ரிதுளஸீமௌளி: பட்டம் க்ருஷ்ணாபி$_4$வந்த$_3$நம் । குண்ட$_3$லே க்ருஷ்ணசரிதஶ்ரவணம் கங்கணோஞ்ஜலி:'' என்கிறபடியே ப்ரத$_2$மத்திலே இவனை அங்கீ$_3$கரித்த ஆசார்யன் உண்டாக்குமவை. இவ்வாத்மாவுக்கு அலங்காரமா-யிருக்கிற நாமரூபங்களும், ப$_4$க$_3$வத்$_3$வந்த$_3$நாதி$_3$களும், பின்பு அவ்வாசார்யவைப$_4$வத்தை உணர்த்தினவன் உண்டாக்கின ஶேஷத்வஜ்ஞாநாதி$_3$களும் என்கிற இவை. (148)

149. பந்து கழல் பாவை குழமணன் யாழ் தென்றல் மதியம் அடிசில் சாந்தம் பூண் அகில் சிற்றில் தூதை முதலாவன குணத்ரயவிசித்ரகர்ம-ஸூத்ரத்தாலே கட்டி லீலையாக ப்ரேரிக்க விழுந்தெழுந்தும் சுழன்-றுழன்றும் பறிபட்டும் அற்பசாரமாமவையுமாய், மதீ$_3$யமென்னில் விட்டகலவும், ததீ$_3$யமென்னில் இகழ்வறவும் முனிவதும் இக்காலம் ஈதோ என்னப்படும் பொங்கைம்புலனில் போ$_4$க்$_3$யாதி$_3$ஸமூஹம்.

(பந்து கழல் இத்யாதி$_3$ - போ$_4$க்$_3$யாதி$_3$முதலானவை) போ$_4$கோ$_3$பகரணமாகவும் சொல்லப்படுகிறவற்றுக்கு ஸ்வாபதே$_3$ஶம் அருளிச்செய்கிறார். ''பந்தும் கழலும் தந்து போகு நம்பீ'' (திருவா. 6 - 2 - 1) என்று பந்து கழல் என்பது - போ$_4$க$_3$ஸ்தா$_2$நமாகிற ஸ்தூ$_2$லஸூக்ஷ்மஶரீரங்களை. ''கன்மமன்றெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பது'' (திருவா. 6 - 2 - 7) என்றும், ''குழகியெங்கள் குழமணன்கொண்டு'' (திருவா. 6 - 2 - 6) என்றும் சொல்லுகையாலே பாவை குழமணன் என்பது - போ$_4$க்த்ருவர்க்க$_3$மான ஸ்த்ரீபுருஷ-விப$_4$ாக$_3$த்தை. ''சீருற்ற அகில்புகை யாழ் நரம்பு'' (திருவா. 9 - 9 - 7) என்றும், ''தைவந்த தண்தென்றல்'' (திருவா. 5 - 4 - 8) என்றும், ''மேவுதண்மதியம்'' (திருவா. 9 - 9 - 4)

என்றும், "இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி" (நா.தி. 5 - 5) என்றும், "சாந்தமும் பூணும் சந்தனக்குழம்பும்" (திருமொழி 2 - 7 - 3) என்றும் சொல்லுகிற யாழ் தென்றல் மதியம் அடிசில் சாந்தம் பூண் அகில் என்கிறவை ஶப்3த3ாதி3களான போ4க்3யங்கள். சிற்றில் என்பது - போ4க3ஸ்த2ானம், தூதை என்பது - பத3ார்த்த2ங்களை இட்டுவைப்பதொன்றாகையாலே போ4கோ3பகரணங்களுக்கு உபலக்ஷணம்.

(கு3ணத்ரயவிசித்ரகர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டி) பந்தானது - வெண்ணூல் செந்நூல் கருநூலாலே கட்டியிருப்பதொன்றாகையாலே, ப்ரக்ருதியும், "லோஹிதஶுக்ல-க்ருஷ்ணாம்" (தை.உ.) என்று ஸத்த்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே விசித்ரமாய். "த்வம் ந்யஞ்சத்3பி4ருத3ஞ்சத்3பி4ஃ கர்மஸூத்ரோபபாதி3தைஃ। ஹரே விஹரஸி க்ரீடா3கந்து3கைரிவ வஸ்துபிஃ" என்கிறபடியே கர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டி. (லீலையாக ப்ரேரிக்க விழுந்-தெழுந்தும் சுழன்றுழன்றும்) "அஜ்ஞோ ஜந்துரநீஶோயமாத்மநஸ்ஸுக2து3ஃக2யோஃ। ஈஶ்வரப்ரேரிதோ க3ச்சேத்2 ஸ்வர்க்க3ம் வா ஶ்வப்4ரமேவ வா" என்கிறபடியே அஜ்ஞனாய் அஶக்தனாயிருக்கிற இவன் கர்மாநுகு3ணமாக ஈஶ்வரன் ப்ரேரிக்க, "யமாலயமஹாஶைலே மாதுர்ஜட2ரதோல்பதஃ। யாதாயாதஸஹஸ்ராணாம் முநே ஜீவஸ்யஸாத4நம் ॥ க்வசித்கத3ாசித்ஸ்வர்க்க3ஸ்ய புநஃபதநது3ர்க3தேஃ" என்கிறபடியே ஸ்வர்க்க3-நரக-க3ர்ப்ப4ங்களிலே தட்டித்திரிந்து பறிபட்டு, "பந்துபறித்து" என்கிறபடியே ஈஶ்வரன் தன்னுடைய போ4க3விரோதி4 என்று விடுவிக்க விட்டும்.

(அற்பசாரமாமவையுமாய்) "அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன்" (திருவா. 3 - 2 - 6) என்கிறபடியே ஶப்3த3ாதி3கள் ப4க3வத்3விஷயத்தினின்றும் அகற்றுமதொழியத் தன்பக்கல் பூ4ஜிக்கலாவதொன்றில்லாதபடி அல்பஸாரங்களாய். (மதீ3யமென்னில் விட்டகலவும்) இவற்றை ப4க3வதீ3யத்வாகாரமொழிய மதீ3யமென்று பார்த்தபோது "சிற்றில் மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதை" (திருமொழி 3 - 7 - 8) என்கிற படியே த்யாஜ்யங்களாய். (ததீ3யமென்னில் இகழ்வறவும்) ததீ3யத்வாகாரத்தாலே கண்டபோது "இகழ்விலிவ்வனைத்துமென்கொ" (திருவா. 3 - 4 - 1) என்கிறபடியே கட்டடங்க உபாதே3யங்களாயும்.

(முனிவதுமிக்காலமீதோ என்னப்படும்) "அன்னை முனிவதும் அன்றிலின் குரலீர்வதும்" இத்யாதி3 (திருமொழி 11 - 2 - 5), "இக்காலமிவ்வூர்ப்பனிப்பியல்வெல்லாம் தவிர்ந்தெரி வீசும்" (திருவிரு. 5) என்கிறபடியே அவனையொழியக்கண்டபோது ப்ரதிகூலங்க-ளாயும், "அவ்வாடை ஈதோ வந்து தண்ணென்றதே" (திருவிரு. 27) என்று அவனோடே சேர்த்துக்கண்டபோது அநுகூலங்களாயுமிருக்கிற. (பொங்கைம்புலனில் போ4க்3யாதி3-ஸமூஹம்) "பொங்கைம்புலன் என்கிற பாட்டிற்சொல்லுகிற போ4க்3ய-போ4க்த்ரு-வர்க்க3-போ4கோ3பகரண-போ4க3ஸ்த2ானங்களைச் சொல்லுகிறதென்கிறார்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று
அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார் திருவடிகளே ஶரணம்
திருநாராயணபுரத்தாய் திருவடிகளே ஶரணம்

ஸ்ரீ ஆயிஸ்வாமி மண்டபம்
திருநாராயணபுரம்

Kola Varahar

Swami Ayee Jananyacharyar

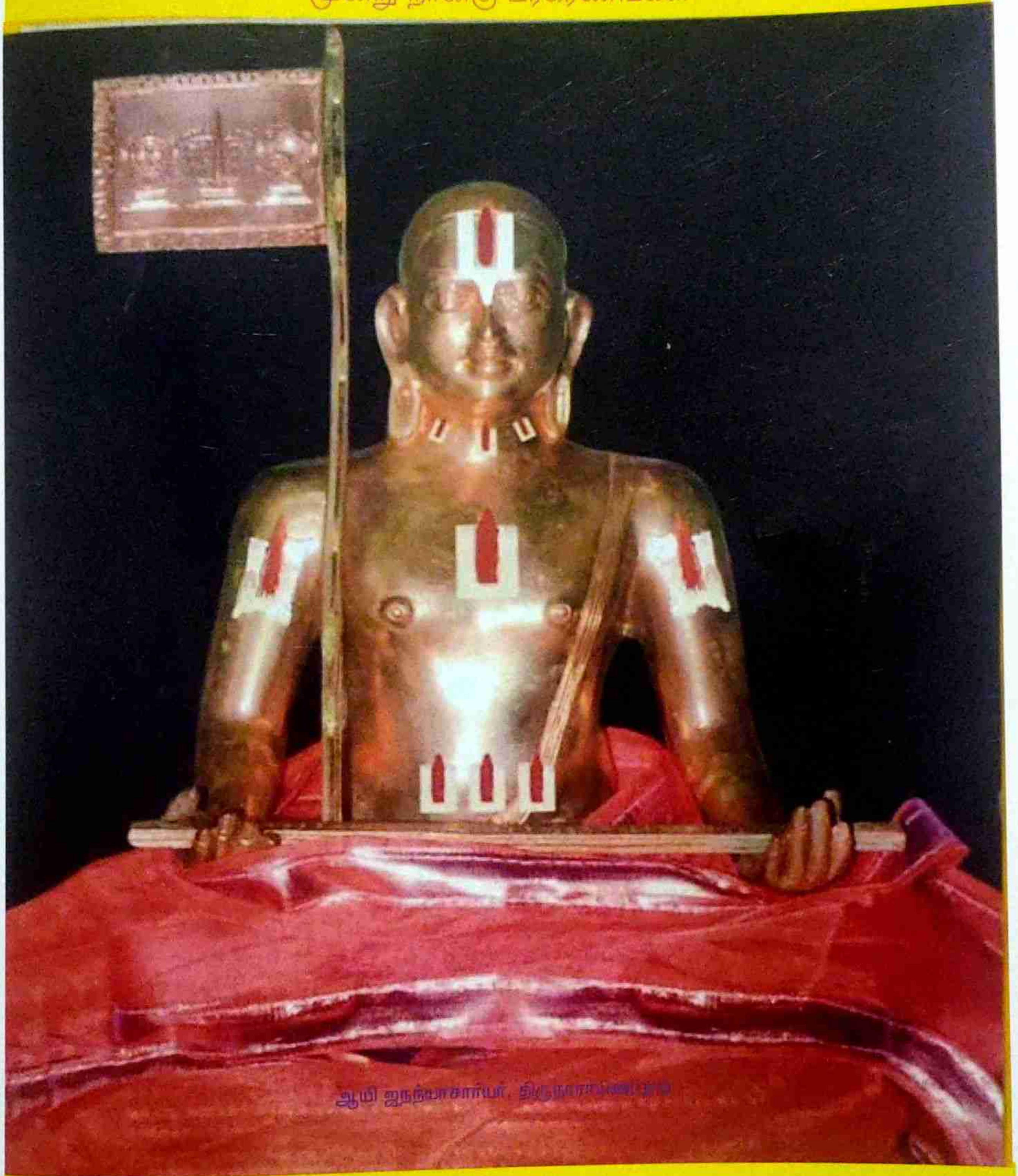
ஓங்குதுலாப்பூராடத்துதித்த செல்வன் வாழியே
பாங்குடனே ஞானப்பிரான் பணியுமவன் வாழியே

அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

ஆய் (என்கிற) ஜநந்யாசார்யர் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானம்

மூன்று நான்கு ப்ரகரணங்கள்

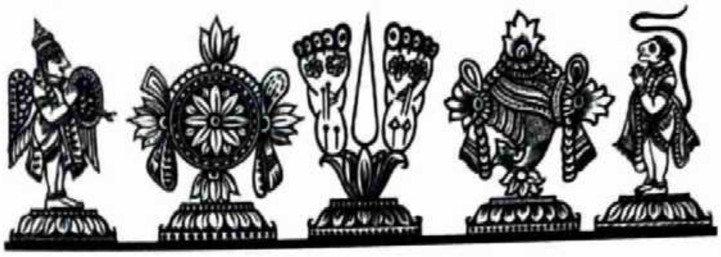
வெளியிடுவோர்

ஸ்ரீயாதவாத்ரி ஜநந்யாசார்ய ஆயி கைங்கர்ய வர்த்திநி ஸபை

பெங்களூர்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

ஆய் (என்கிற) ஜநந்யாசார்யர் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானம்

மூன்று நான்கு ப்ரகரணங்கள்

பதிப்பாசிரியர்

முதுமுனைவர் ம. அ. வேங்கடக்ருஷ்ணன் ஸ்வாமி

வெளியிடுவோர்

ஸ்ரீயாதவாத்ரி ஜநந்யாசார்ய ஆயி கைங்கர்ய வர்த்திநி ஸபை

பெங்களூர்

Achrya Hrudayam

Acharya Hrudayam of Swami Alagiya Manavala Perumal Nayanar
with commentary of
Thirunarayanapuram Ayee Jananyacharya Swami - Prakaranas 3,4 mem,

Edition: 2019 Price: INR 100 USD 8

ஸம்ஶ்ரிதாநாம் ஜநிச்சேத$_3$ஹேது ஜ்ஞாநத$_3$முக்திதி$_3$ம் |
யது$_3$புர்யாம் ஜநந்யாக்$_2$யம் லோகாநாமுத்தமம் கு$_3$ரும் ||
ஸம்ப்ரதா$_3$யார்த்த$_2$த$_4$நிநம் ஸௌம்யஜாமாத்ரு ஸம்ஶ்ரயே |
நிஶ்சிதார்த்த$_2$ப்ரத$_3$ம் ஶ்ரீமஜ்ஜநநீகு$_3$ருமாஶ்ரயே ||

Copies Available at: Dr.M.A.Venkatakrishnan
7, South Mada street,
Thiruvallikkeni,
Chennai 600 005
9444911192

Sri Yadavadri Jananyacharya Ayee Kainkarya Vardhini Sabha
#116, 'Sreesanudasa Nilayam', 15" cross
AECS Layout, RMV 2nd Stage, Sanjaynagar
Bangalore-560 094. INDIA
Tel: 9845013393
Email: ayeenarasimhan @ gmail.com

Sri Yadavadri Jananyacharya Ayee Kainkarya Vardhini Sabha
AyeeThirumaligal', Raja Veedhi
Melukote, Mandya District 571 431
INDIA

முன்னுரை

॥श्रीमते रामानुजाय नमः ॥श्रीजनन्याचार्य (मातृ)गुरवे नमः ॥श्रीमद्वरवरमुनये नमः ॥

श्रीस्तनाभरणं तेजश् श्रीरङ्गेशयमाश्रये ।
चिन्तामणिमिवोद्धान्तं(द्वान्तं) उत्सङ्गेऽनन्तभोगिनः ॥

सेनेश करुणालब्ध-दिव्यज्ञानप्रदं शुभम् ।
द्राविडाम्नायवक्तारं शठवैरिणमाश्रये ॥

रामानुजमुनिर्जीयाद्योहरेर्भक्तियन्त्रितात् ।
कलिकोलाहलक्रीडा-मुधाग्रहमपाहरत् ॥

ஆஸூரி சிங்கமாம் ஆதிகுரு உலகுக்கே
மாசிலா இளையாழ்வார் மண்ணுலகமாழ்ந்தன்று
தூசரிக்கும் திருப்பாவைத் திருவருளைத் தெளிவித்துப்
பேசினார் பெம்மானைப் பின்போரை வாழ்த்திடவே

मिथुने तु विशाखायां रामानुजगुरोस्सुतम् ।
पुण्डरीकाक्षदेवं तं यमयोरनुजं भजे ॥
हारीतवंशजलधेः परिपूर्णचन्द्रं
श्रीयादवाद्रिनिलयं श्रितलक्ष्मणार्यम् ।
श्रीपुण्डरीकनयनाभिधमार्यवर्यं
आसूरिदेवममलं शरणं प्रपद्ये ॥

रम्यजामातरं वन्दे रमणीयगुणोदयम् ।
शठारिसूक्तिहृदय-प्रदाय(काश)कमहर्निशम् ॥

श्रीरङ्गवासिनं धौत-वस्त्रविप्रकुलोद्भवम् ।
शिष्यं सौम्यवरेशस्य जनकाह्वमहं भजे ॥

आचार्यहृदयाख्येन प्रबन्धेन निरूपितम् ।
जनकं संश्रये धौतवस्त्रविप्रपदाश्रयम् ॥

आचार्यहृदयस्यार्थाः सकला येन दर्शिताः ।
श्रीसानुदासममलं देवराजं तमाश्रये ॥

மாதவத்தோர் வாழ்த்தும் முடும்பை மணவாளன்
தோதவத்தித் தூய்மறையோரான பெற்றார்-தீதற்ற
ஆசார்ய ஹ்ருதயம் பெற்றார் நம்மாயியிவர்
தேசாரத்தாள்கள் நெஞ்சே காண்.

பூதூரில் வந்துதித்த புண்ணியனோ! பூங்கமழும்
தாதாரும் மகிழ்மார்பன் தானிவனோ!-தூதூர
வந்தநெடு மாலோ! மணவாள மாமுனிவன்
எந்தையிவர் மூவரிலும் யார்?

மாதவத்தோன் மாறன்மனம்(மறை) கூறும் மணவாளன்
தோதவத்தித் தூய்மறை யோரான பெற்றார்-நீதியினால்
ஆங்கவர்கள் தாள்சேர் பெற்றார் ஆயிமணவாளமுனி
பூங்கமலத்தாள்கள் நெஞ்சே போற்று

எம்பருமானின் விஶேஷ அவதாரங்களில், கர்தம-ப்ரஜாபதியினுடைய திருமடந்தையான தேவஹூதிக்கு குமாரராய் அவதரித்தார் கபிலமஹரிஷி. ஸாங்க்யம் என்கிற ஞானதர்ஶனத்தை தம் தாய்க்கு உபதேஶித்து, அவளுக்கு தேஹாத்ம விவேகத்தை உண்டாக்கினார் இவர். இவரின் கர்தம ஆஶ்ரமம் ஹிமய மலையின் அருகிலே உள்ளது. இவர்க்குப் பல ஶிஷ்யர்கள் உண்டு. அவர்களுள் ப்ரதான ஶிஷ்யர் ஆஸூரி மஹரிஷி. ஆஸூரி மஹரிஷியின் ஶிஷ்யர் பஞ்சஶிகாசாரியார் என்று இவரின் இந்த வரலாற்றை கூறுகிறது மஹாபாரதம்; आसुरि: என்று வடமொழியில் கடுகுக்குப் பெயராகும். சாணக்யன் தகப்பனார் சணகர் (என்றால் கடலை), பூர்வ காலத்தில் இப்படி மலை, கொடி, தான்யம் இத்யாதிகளை பேர் இடும்படி வழக்கம் ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸங்களில் காணலாம். ஆஸூரி முனி பாஞ்சராத்ர அநுஷ்டானம் அவலம்பித்து வந்தவர் என்றும் காணலாம். பாஞ்சராத்ரிகள் ஶிகை, யக்ஞோபவீதம், வைஷ்ணவாசரணம் உள்ளவர்கள். ஆகையால் ஆஸூரி வைஷ்ணவர். மேலும், ஆஸூரி, ஆஸூரி, ஆஶூரி போன்ற பல நிர்தேஶங்களும் உள்ளன.

ஆஸூரி வம்ஶத்திற்கு கோத்ரம் ஹாரீதம் (ஒரு பக்ஷி) இல்லை ஹரிதம் (என்றால் பச்சை). இரண்டையும் சேர்த்து பச்சைக்குருவி என்று சொல்லலாம். ஹாரீத கோத்ரத்துக்கு ப்ரவரர்கள் ஆங்கிரஸர், அம்பரீஷர், யௌவநாஶ்வர். ஆஸூரி ஹாரீத கோத்ரம் ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரம், க்ருஷ்ண யஜுர் வேதம். ஆங்கிரஸ் என்கிற ப்ரஜாபதி சதுர்முகனின் மாநஸ புத்ரர்களில் ஒருவர். ப்ருகு, ஆங்கிரஸ், மரீசி, அத்ரி இவர்கள் ஒரு கூட்டம்; சித்ரஶிகண்டி என்று பேர். இவர்கள் ப்ராச்யர்கள்.

அம்பரீஷன் க்ஷத்ரியன். யௌவநாஶ்வன் அவரின் குமாரர் மாந்தாதா. இவர் இக்ஷ்வாகு ஸூர்ய வம்ஶத்தில் பெரிய ராஜாவாய் பூமியை ஆண்டவர். ஹாரீத கோத்ரம் க்ஷத்ரியம் கலந்த ப்ராம்ஹண வம்ஶம். ஹாரீதர் பூதபுரியில் அநந்த தீர்த்தத்தில் காயத்ரீ யோகத்தால் ப்ராஹ்மண்யம் பெற்றார். இந்த விசாரத்தை பூதபுரி மாஹாத்மியத்தில் காணலாம். இந்த வம்ஶத்தில் ஆஸூரி கேஶவாசாரியர் இந்த பூதபுரிக்கு ராஜா, ''श्रीभूतपुरनायक:'' என்று கொண்டாடும்படியாய் ஸ்வாமி ராமாநுஜாசாரியர் இந்தக் குலத்தில் இவரின் குமாரராய் அவதரித்தார். 'आसूरि कुलेन्दु:'' என்ற விருது கருடவாஹந பண்டிதரின் திவ்யஸூரிசரித்திரத்தில் காணலாம். 'मन्नाथ:' என்று வடுகநம்பிகள் கூறினபடி

எம்பெருமானாருக்கு இஷ்ட தெய்வம் காஞ்சி தேவப்பெருமாள். இவர்தான் இவரின் நித்ய ஆராதனப் பெருமாள். எம்மான் என்றால் எம்பெருமான் என்றும், பெம்மான் என்றால் பெருமாள் என்றும் காஞ்சி தேவராஜனைக் குறிக்கும். எம்பெருமானாருக்கு அநுஜரின் பேர் ஆஸூரிப்பெருமாள் என்று ஸ்ரீராமாநுஜ திவ்ய சரிதத்தில் பிள்ளைலோகம் ஜீயர் விளக்கியுள்ளார். எம்பெருமானாருக்கு அவதரித்த யமளரின் பேர் எம்பெருமான் மற்றும் பெருமாள் என்று நிஶ்சயித்தார். இருவர் குமாரரில் ஆஸூரிப்பெருமாள் என்று இரண்டாவது குமாரர் பின்பு ராமாநுஜரை ஆஶ்ரயித்து மேலே எம்பெருமானாரால் 74 ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளில் ஒருவராய் நியமிக்கப்பட்டு, கூரத்தாழ்வனிடம் அடிபணிந்து ஸகல ஶாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாயங்களையும் கற்றார் என்பது; இதே வம்ஶத்தில் மேலே அவதரித்த ஆஸூரி தேவராஜர் என்கிற ஆயி ஜநந்யாசார்யரின் ஆயி அந்தாதி-ஆயி ப்ரபத்தியில் மாமுநிகளாலும் அவரின் பேரன் ஜீயர் நாயனாராலும் அநுக்ரஹிக்கப் பட்டிருக்கிறதைக் காணலாம். அதில் முதல் இரண்டு ஶ்லோகத்தால் ஆஸூரிப்பெருமாள் வைபவத்தைக் கூறியுள்ளார்.

ஆஸூரியிலவதரித்த இராமாநுசர்க் கிருவர் தாமாய்
கூசாத நிலையொன்னில் தாய்வயிற்றில் பிறந்தவராய்
மாசாத கூரேசர் குருவருடன் சேர்த்துவைக்க
ஆஸூரிப் பெருமாள்தாம் ஒருவராம் இராமாநுசர்க்கே [1]

இராமாநுசர்க்கே ஶரணாம் எழுபத்து நால்வர் தன்னுள்
இராப்பகலென்னாதே தன்குருவைச் சிந்தித்தேத்தி
இராகமனைத்தையும் தொலைத்துவிட்டுப் பெருமாளென்னும்
இராகவனோடெம் பெருமாள் எதுகிரியைச் சென்றார்தாமே [2]

இவருக்கு ஆஸூரிப்பெருமாள், ஆஸூரிதேவர், புண்டரீகாக்ஷர் என்றும் திருநாமம் உண்டு. இவர் எம்பெருமானாரிடம் ஆக்ஞை பெற்று திருநாராயணபுரத்துக்கு எழுந்தருளினார். இவரின் பௌத்ரர் ஆஸூரி ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், இவரின் பௌத்ரர் ஆஸூரி லக்ஷ்மணாசாரியர். இவரின் குமாரர்தான் ஆஸூரி தேவராஜர் என்னும் மேலே திருநாரணன் இவரை ஆயி-ஜனனி என்று அபிமாநித்து, இவருக்கு ஆயி ஜநந்யாசாரியர் என்று பேர் ஆயிற்று. இவர் அருளிச்செய்த பல ப்ரபந்தங்கள் மற்றும் வ்யாக்யானங்களில் ஒன்று த்ராவிட ப்ரஹ்மசூத்ரம் என்கிற ஆசார்ய ஹ்ருதயத்துக்கு முதல் வ்யாக்யானம். மேற்கொண்டு, இவர் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தின் ஸகல அர்த்தத்தையும் ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளுக்கு ஸாதித்தார் என்று பிள்ளைலோகம் ஜீயரின் யதீந்த்ரப்ரவண ப்ராபவத்தில் காணலாம். எம்பெருமானாரின் புநராவதாரமான ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகளுக்கு ஆசார்யர் என்கிற விருதை அங்கீகரிக்காமல் அவரை குருவாக அடைய அவரிடம் ஸந்யாஸ தீக்ஷை பெற்று அவரை ஸந்யாஸதீக்ஷா குருவாய் அடைந்தார். மாமுனிகளின் பௌத்ரர் ஜீயர் நாயனார் இவர் பிள்ளைலோகாசார்யருக்கும் மணவாளமாமுனிகளுக்கும் மற்றும் ஆயி ஸ்வாமிக்கும் ஒரே நடையில் ப்ரபத்தி மங்களம் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

அதில் முதல் பத்யம் - श्रीमान् श्रीसानुदासार्यः श्रीशकिङ्करकेसरी ।वेदान्तद्वयसारज्ञः सन्निधत्तां सदा हृदि॥ என்று ஆயிஸ்வாமி விஷயமாக அருளிச்செய்கிறார்.

ஆயி ஸ்வாமி ஸாதித்த இந்த ஆசார்யஹ்ருதயத்தின் வ்யாக்யானம் முதல் இரண்டு ப்ரகரணம் ஏற்கெனவே தெலுங்கு லிபியில் மற்றும் தமிழ் லிபியில் அச்சிடப்பட்டுள்ளன. ஆயி ஸ்வாமியின் 675-வது திருநக்ஷத்திர மஹோத்ஸவத்தின் அங்கமாக இன்று மேல் 3,4 ப்ரகரணத்தின் வ்யாக்யானத்தை வெளியிடுகிறோம். இது பல காலங்கள் ஓலைச்சுவடியில் அடியேனுடைய ஆசார்யர் திருமாளிகையில் திருவாராதனத்தில் இருந்து இன்று அது ப்ரசுரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இந்த ஓலைச்சுவடியின் ப்ரதியை அநுசரித்து மேலே ஓரியண்டல் லைப்ரரி சென்னையில் உள்ள மற்றொரு ப்ரதியை அநுசரித்து ஸ்ரீ உ.வே. வித்வான் M.A.வேங்கடக்ருஷ்ணன் ஸ்வாமிகளால் பரிசோதிக்கப்பெற்று இன்று இந்த க்ரந்தம் வெளியிடப்படுகிறது. ஸ்வாமியின் இந்த மஹத்தான கைங்கர்யத்துக்கு அடியேன் க்ருதஜ்ஞதையை தெரிவித்துக்கொண்டு நல்ல பதத்தால் மனை வாழ்ந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய கடாக்ஷத்துக்கு பாத்திரராகி இம்மாதிரி பல மஹத்கார்யங்கள் செய்துகொண்டு பல்லாண்டு பல்லாண்டுகள் பரந்த புகழுடன் பொலிந்து நிற்க திருநாரணன் திருவடிகளில் இறைஞ்சுகிறேன்.

कौतस्कुतुकसिंहाय कल्याणगुणशालिने ।
श्रीमते देवराजार्य-मुनीन्द्र-गुरवे नमः ॥
श्रीमते सौम्यजामातृमुनीन्द्राय महात्मने ।
श्रीरङ्गवासिने भूयात् नित्यश्रीर्नित्यमङ्गळम् ॥

॥ ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம் ॥ எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம் ॥
ஆயி திருவடிகளே ஶரணம் ॥ ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம் ॥

आसूरि आयी नृसिम्ह श्रीसानुदासः

விகாரி ஐப்பசி பூராடம், 2019

அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருத$_3$யம்

ஆய் (என்கிற) ஜநந்யாசார்யர் அருளிச்செய்த வ்யாக்$_2$யானம்

மூன்றாம் ப்ரகரணம்

150. சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று கு$_3$ரு ஸப்$_3$ரஹ்மசாரி புத்ர ஶிஷ்ய ஸ்த$_2$ாநே பேசும்.

இனிமேல் இவர் தூதுவிடுகிற பக்ஷி முதலானவை எவை என்னில், (சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி) ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் க$_4$டகரைப் பக்ஷிகளாக்கி, (ஜ்ஞாநகர்மங்களைச் சிறகென்று) "உபாப்$_4$யாமேவ பக்ஷாப்$_4$யாமாகாஶே பக்ஷிணாங்க$_3$தி: ததை$_3$வ ஜ்ஞாநகர்மப்$_4$யாம் ப்ராப்யதே புருஷோத்தம:" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநகர்மங்களைச் சிறகாக உடையரான கு$_3$ரு ஸப்$_3$ரஹ்மசாரி ஶிஷ்யபுத்ரஸ்த$_2$ாநீயராயுள்ளாரைப் பக்ஷி முதலானவையாகப் பேசக் கடவது.

151. விவேகமுக$_2$ராய் நூலுரைத்து அள்ளலில் ரதியின்றி அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று குடை நீழலிலே கவரியசையச் சங்கமவை முரல வரிவண்டிசை பாட மாநஸ பத்$_3$மாஸநத்திலேயிருந்து விதியினால் இடரில் அந்தரமின்றி இன்பம் படக் குடிச்சீர்மையிலேயாதல் பற்றற்ற பரமஹம்ஸராதலான நயாசலன் மெய்ந்நாவன் நாத$_2$யாமுநர் போல்வாரை அன்னமென்னும்.

கு$_3$ணஸாம்யத்தாலே ஆசார்யஸ்தா$_2$நீயராயுள்ளாரை அன்னமென்கிறதென்கிறார், விவேகமுக$_2$ராய் என்று தொடங்கி. (விவேகமுக$_2$ராய்) அன்னமாவது நீரக்ஷீர விபாகம் பண்ணுமதொன்றாகையாலே ஸாராஸாரவிவேகோந்முக$_2$ராய். (நூலுரைத்து) "அன்னமதாயன்றங்கறநூலுரைத்த" (பெரியதிருமொழி 11-4-8) என்று ஹம்ஸரூபியாய்க் கொண்டு ஶாஸ்த்ரப்ரதா$_3$நம் பண்ணினாப்போலே இவர்களும் ஶ்ரோதாக்களைக் குறித்து ஶாஸ்த்ரங்களையுபதே$_3$ஶித்து. (அள்ளலில் ரதியின்றி) "ராகா$_3$தி$_3$தூ$_3$ஷிதே சித்தே நாஸ்பதீ$_3$ மது$_4$ஸூத$_3$ந: நபத்$_4$நாதி ரதிம் ஹம்ஸ: கதா$_3$சித் கர்த்த$_3$மாம்பு$_3$ஸி" (விஷ்ணுதர்மம் 9.11) என்று அந்த அன்னமானது கர்தமஜலத்திற் பொருந்தாதாப் போலே "அழுந்தார் வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தே" (திருவிருத்தம் 100) என்று ஸம்ஸாரகர்த$_3$மத்திலே பொருத்தமுடையரன்றிக்கே. (அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று) "அன்னநடைய வணங்கே" (பெரிய திருமடல் 7) என்றும், "அன்னம் பெய்வளையார்தம் பின் சென்று" (பெரியதிருமொழி 6-5-5) என்றும் சொல்லுகையாலே அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வாதி$_3$களாலும், புருஷகாரப$_4$ாவத்தாலும் ஹம்ஸக$_3$தியான பெரிய பிராட்டியாரைப் பின்சென்று.

(குடைநீழலிலே கவரியசைய) "அன்னமென் கமலத்தணிமலர்ப்பீடத்து அலைபுனலிலைக்குடை நீழல் செந்நெலொண்கவரி அசைய வீற்றிருக்கும்" (பெரிய திருமொழி 9-1-5) என்றும், "சங்கமவை முரலச் செங்கமல மலரை யேறி" (பெரிய திருமொழி 7-8-2) என்றும், "வரிவண்டிசைபாட அன்னம் பெடையோடுடனாடும்" (பெரிய திருமொழி 7-5-9) என்றும் மாநஸ பத்$_3$மாஸநத்திலேயிருந்து அன்னமானது மேலே எழுந்த தாமரையிலை குடையாகவும், பக்வப$_2$லமான செந்நெல்லினுடைய அசைவுகள் கவரியாகவும் சங்குகளினுடைய த்$_4$வநி தூர்யகே$_4$ாஷமாகவும் வண்டுகளுடைய மிடற்றோசை பாட்டாகவும் மாநஸ ஸரஸ்ஸில் பத்$_3$மம் ஆஸநமாகவும் அன்னம் இருக்குமாபோலே "அக்கமலத்திலை போலும் திருமேனி" (திருவாய்மொழி 9-7-3) என்று பத்$_3$மபத்ரநிப$_4$ஶ்யாமமான திருமேனியைத் தங்களுக்கு ஒதுங்க நிழலாக உடையராய் பரிபூர்ணஜ்ஞாநர் அநுகூலவ்ருத்திகளைப் பண்ண ஶுத்$_3$த$_4$ஸ்வபா$_4$வர் ஸ்தோத்ரம் பண்ண ஸாரக்$_3$ராஹிகள் ஸாமகா$_3$நம் பண்ண, "போதிற் கமல வன்னெஞ்சு" (பெரியாழ்-திரு- 5-2-8) என்கிறபடியே ஶிஷ்யர்களுடைய மாநஸபத்$_3$மத்தை வாஸஸ்த$_2$ாநமாக உடையராய் (விதியினால் இடரில் இத்யாதி குடிச்சீர்மையிலே யாதல்) "விதியினால் பெடைமணக்கும்" (திருவாய்மொழி 1-4-3) என்றும், "இடரில் போகம் மூழ்கி இணைந்தாடும் மடவன்னங்காள்" (திருவாய்மொழி 6-1-4) என்றும், "அந்தரமொன்றுமின்றி அலர்மேலசையும்" (திருவாய்மொழி 6-8-10) என்றும் "மிகவின்பம் படமேவும் மென்னடைய அன்னங்காள்" (திருவாய்மொழி 9-7-10) என்றும் சொல்லுகிறபடியே வித்$_3$யுக்தப்ரகாரத்திலே ஸாம்ஸாரிகஸகல து$_3$:க்க$_2$ங்களும் தட்டாதபடியாகவும் ஒரு விச்சே$_2$தமும் வாராதபடியாகவும் மேல்மேலென ஆநந்த$_3$மபி$_4$வ்ருத்தமாம்படியாகவும், "குடிச்சீர்மையிலன்னங்கள்" (திருவிருத்தம் 29) என்கிறபடியே புத்ரதா$_3$ராதி$_3$களோடேயிருந்து ப$_4$க$_3$வத$_3$நுபவம் பண்ணுகிற "நளிர்ந்தசீலன் நயாசலன்" (பெரியாழ்.திரு. 4-4-8) என்று சொல்லுகிற செல்வநம்பி, "மெய்ந்நாவன் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன்" (பெரியாழ்.திரு. 4-9-11) என்கிற பெரியாழ்வார் போல்வாரையும், (பற்றற்ற பரமஹம்ஸரான) "பற்றற்றார் பயிலரங்கம்" (பெருமாள் திருமொழி 1-4) என்று ஸாம்ஸாரிக ஸகல ஸங்க$_3$த்தையும் விட்டு உத்தமாஶ்ரமிகளாய் பரமஹம்ஸராயிருக்கிற நாத$_3$முனிகள் யாமுநமுனிகள் போல்வாரை அன்னம் என்கிறது என்கிறார்.

152. என்பெறுதியென்ன ப்$_4$ரமியாது உள்ளத்துளூறிய மது$_4$வ்ரதமாய் தூமதுவாய்கள் கொண்டு குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்$_3$ரஹித்துத் தேதெனவென்று ஆளம்வைத்துச் சிறுகாலெல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக் கொள்ளப் பாடித் துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்து புகும் தகைவறப் புக்கு வண்டொத்திருண்ட குழலிலே ஶங்கையற மருவி அருளாத யாமென்றோடி வந்து வாசமேயூதி வண்டே கரியான தெய்வவண்டோடே சேர்விக்கும் சேமமுடை நாரதன் முனிவாஹனர் தம்பிரான்மார் போல்வாரை வண்டு தும்பியென்னும்.

(என்பெறுதியென்னப்3ரமியாது) "ஏரார் மலரெல்லாமூதி நீ என்பெறுதி" (பெரிய திருமொழி 8-4-5) என்று நிவர்த்திப்பிக்க வேண்டாதபடி அப்ராப்த போ4க்3யங்களிலே ப்ரவணரன்றிக்கே, (உள்ளத்துளூறிய மது4வ்ரதமாய்) "உளங்கனிந்திருக்கும் அடியவர் தங்கள் உள்ளத்துள் ஊறிய தேனை" (பெரிய திருமொழி 4-3-9) என்று ப4க3வத்3விஷயத்திலே பக்வமான ஸ்நேஹத்தை உடையராயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவுள்ளத்திலே ஊறியிருப்பதாய் "ஸா ஹி ஶரீரம்ருதா ஸதாம்" என்று நிரதிஶயபோ4க்3யமான ப4க3வத்3 கு3ணமாகிற மதுவை "தவாம்ருதஸ்யந்தி3நி" என்று தொடங்கி "மது4வ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே" (ஸ்தோத்ரரத்நம் 27) என்கிறபடியே பு4ஜிக்கையே வ்ரதமாக உடைத்தாய். (தூமது வாய்கள் கொண்டு) "தண்டுளவமுண்ட தூமது வாய்கள் கொண்டு" (திருவாய்மொழி 6-8-3) என்று ப4க3வத்3 போ4க்3யதையை அநுப4விக்கையாலே பரிஶுத்3த4மாய் இனிதான வாயைக் கொண்டு. (குழல் வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்3ரஹித்து) "ஓடிவந்தென் குழல் மேல் ஒளிமாமலர் ஊதீரோ" (திருவாய்மொழி 6-8-3) என்றும், "வைகுந்தமன்னாள் குழல்வாய் விரைபோல் விண்டு கள்வாரும் மலருளவோ நும் வியலிடத்தே" (திருவிருத்தம் 55) என்றும், "மணிவண்டு வகுளத்தின் மலர்மேல் வைகு" (பெரிய திருமொழி 6-6-1) என்றும், "நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன்" (திருவாய்மொழி 4-10-11) என்றும் பரத்வாதி3களிலே போ4க்3யதையையும் பரிச்சி2ந்நமென்னும்படியாய் ப4க3வத3நுப4வஜநித ப்ரீதியாலே விஸ்த்ருதமாயிருக்கிற ஆழ்வாருடைய போ4க்3யதையை பு4ஜித்து. (தேதெனவென்று ஆளம் வைத்து) "வரிவண்டு தேதெனவென்று இசைபாடும்" (பெரிய திருமொழி 4-1-1) என்றும், "யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும் அரங்கம்" (பெரியாழ்.திரு. 4-8-6) என்றும் இப்படி ப4க3வத்3பா3க3வத கு3ணங்களை யநுப4வித்துண்டான செருக்குக்குப் போக்குவீடாக ஆளத்தி வைத்து, (சிறுகாலெல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப் பாடி) "அறுகால் வரிவண்டுகள் ஆயிரநாமஞ்சொல்லி சிறுகாலைப் பாடும்", (பெரியாழ்.திரு. 4-2-8) "எல்லியம்போது இருஞ்சிறைவண்டு எம்பெருமான் குணம் பாடும்" (பெரியாழ்- திரு- 4-8-8) "வண்டு குறிஞ்சி மருளிசைபாடும்" (பெரிய திருமொழி 2-1-2), "வண்டினங்கள் காமரங்களிசைபாடும்" (பெருமாள் திருமொழி 8-4), "கந்தாரமந்தேனிசைபாட" (பெரிய திருமொழி 3-8-1), "பண்கொள் தலைக் கொள்ளப் பாடி" (திருவாய்மொழி 3-5-2) என்று காலோசிதமான பண்களிலே பண்கள் தலைமேற் பொரும்படி பாடி, (துன்னிட்டு நெருக்கி நீக்கென்று) "துன்னிட்டுப் புகலரிய வைகுந்த நீள்வாசல்" (பெருமாள் திருமொழி 4-3), "சுந்தரர் நெருக்க விச்சாதரர் நூக்க" (திருப்பள்ளியெழுச்சி 7) என்கிறபடி திருவாசல்களிலே "நேச நிலைக்கதவம் நீக்கு" (திருப்பாவை 16) என்று "பொன்னியலுமாடக் கவாடம் கடந்து புக்கு" (பெரியதிருமடல் 73) என்கிறபடியே தகைவறப் புக்கு (வண்டொத்திருண்ட குழலிலே ஶங்கையற மருவி) "நீமருவி அஞ்சாதே நின்று" (திருநெடுந்தாண்டகம் 26) என்று பாடுமவர்களாகையாலே ஶங்கையற ப4க3வத் ஸமீப வர்த்தியாய் மருவி (அருளாதயாமென்று ஓடிவந்து வாசமேயூதி) "அருளாத நீரருளி" (திருவாய்மொழி

1-4-6) என்றும், "யாமிதுவோ தக்கவாறு" (திருவாய்மொழி 6-8-4) என்றும், "ஓடிவந்தென் குழல்மேல்" (திருவாய்மொழி 6-8-3) என்றும், "துளவின்வாசமே வண்டுகொண்டு வந்தூதுமாகில்" (பெரிய திருமொழி 11-1-9) என்றும் இத்தலையிலார்த்தியை அவனுக்கறிவித்து அவனுடைய விஷயீகாரத்தை இத்தலைக்குண்டாக்கி இத்தலையில் ஸௌமநஸ்யத்தைத் தாங்களநுப₄வித்து அத்தலையில் போ₄க்₃யதையாலே இத்தலையை ஆஶ்வஸிப்பித்து (வண்டே கரியான தெய்வ வண்டோடே சேர்விக்கும்) "கொங்குண்வண்டே கரியாக" (பெரிய திருமொழி 9-3-4) என்று ஶாகா₂க்₃ர ஸாராஸாரக்₃ராஹியாய் ஷட்பத₃நிஷ்ட₂ராய் பக்ஷத்₃வயத்தை உடைத்தாகையாலே அப்ரதிஹதக₃தியான மது₄கரத்தை முன்னிட்டு அங்கீ₃கரிப்பானுமாய் "தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டு" (திருவாய்மொழி 9-9-4) என்று வேதா₃ந்தவேத்₃யனாய் "தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வர:" என்கிற ஸாரக்₃ராஹியாயிருக்கிற ஈஶ்வரனோடே சேர்க்கிற "சேமமுடை நாரதனார்" (பெரியாழ்.திரு. 4-9-5) என்று ப₄க₃வத் கு₃ணாநுபவஜநித ஹர்ஷத்தாலே ந்ருத்தகீ₃தபரனாயிருக்கிற ஸ்ரீநாரத₃ப்₃ரஹ்மருஷி, முநிவாஹநரென்கிற திருப்பாணாழ்வார், திருவாய்மொழி பாடுகையே தங்களுக்கு போ₄க்₃யமாயிருக்கிற தம்பிரான்மார் போல்வாரை வண்டு தும்பி என்னும் என்கிறார். இவர்களை ஸப்₃ரஹ்மசாரிகளென்கிறது அநுபா₄வ்யவிஷயத்தில் ஐக்யத்தினாலே.

153. கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு வளர்த்தெடுப்பார் கையிருந்து தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு ஒருமிடறாய்ப் போற்றி ஒரு வண்ணம் திருந்த நுவலாததுக்கு என்பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளம் துரப்பனென்னு மவற்றுக்கும் உகந்து சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்தவாறே கற்பியாவைத்த மாற்றம் கைகூப்பி வணங்கப்பாடி ஆலியா அழையா பராபி₄மாநத்திலே ஒதுங்கின நம்பிக்கன்பர் தலைமீதடிப்பொடி உடையவருடையார் போல்வாரைக் கிளி பூவை குயில் மயிலென்னும்.

(கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு) "மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுள் பட்டு" (திருமாலை 16) என்று இதரவிஷயங்களினுடைய த்₃ருஷ்டியாகிற வலையிலே அகப்பட்டு அநர்த்த₂ப்படாதே "தாமரைத் தடங்கண் விழிகளின் அகவலைப் படுப்பான்" (திருவாய்மொழி 6-2-9) என்றும் "யம் பஶ்யேத்" என்றும் "ப்ரேக்ஷயே கஞ்சித் கதா₃சந" என்றும் "அமலங்களாக விழிக்கும்"(திருவாய்மொழி 1-9-8) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலபாபக்ஷபண நிபுணங்களாய் ஸம்ஸாரதாபமெல்லாம் ஆறும்படி செவ்வி குளிர்த்தி நாற்றங்களாலே தாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற ப₄க₃வத்கடாக்ஷமென்கிற வலையிலே அகப்பட்டு. *(வளர்த்தெடுப்பார் கையிருந்து)* "வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன்" (திருநெடுந்தாண்டகம் 14) என்றும் "எடுத்தவென் கோலக் கிளி" (நாச்சியார் திருமொழி 5-5) என்றும், "மங்கைமார்முன்பென்கையிருந்து" (திருவாய்மொழி 6-8-2) என்றும் உபலாலித்து ரக்ஷிக்கிறவர்களுடைய கைவஶமாய் *(தயிர் நெய்யமர்*

பாலமுதுண்டு) "தயிர்ப்பழம் சோற்றொடு பாலடிசிலும் தந்து" (திருவாய்மொழி 9-5-8) என்றும் "நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல் பாலொடும்" (திருவாய்மொழி 6-8-2) என்றும், "இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி" (நாச்சியார் திருமொழி 5-5) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர்கள் காலோசிதமாகவும், பாகாநுகு$_3$ணமாகவும் "உபதே$_3$க்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம்" (கீ$_3$தை 4-34) என்கிறபடியே ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களை ஆசார்யர்கள் அநுப$_4$விப்பிக்க அநுப$_4$வித்து (ஒருமிடறாய்) ஆசார்யர்களோடு ஏககண்ட$_2$ராய், (போற்றி ஒருவண்ணமித்யாதி) "போற்றியானிரந்தேன் புன்னைமேலுறை பூங்குயில்காள்" (திருவாய்மொழி 6-1-6) என்றும், "ஒருவண்ணம் சென்று புக்கு எனக்கொன்றுரை ஒண்கிளியே" (திருவாய்மொழி 6-1-7) என்றும், "திருந்தக் கண்டெனக்கொன்றுரையாய் ஒண்சிறு பூவாய்" (திருவாய்மொழி 6-1-8) என்றும் ஆத$_3$ரித்துக்கொண்டு போந்த த$_3$ஶையோடு, "நோயெனது நுவல் என்ன நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய்" (திருவாய்மொழி 1-4-8) என்றும், "என் பிழைக்கும் இளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே" (திருவாய்மொழி 1-4-7) என்றும் இன்னாதான த$_3$ஶையோடு, "சொல் பயிற்றிய நல்வளமூட்டினீர் பண்புடையீர்" (திருவாய்மொழி 9-5-8) என்றும், "நாராயணனை வரக்கூவாயேல் இங்குற்று நின்றும் துரப்பன்" (நாச்சியார் திருமொழி 5-10) என்றும் அநாத$_3$ரித்து த$_3$ஶையோடு வாசியற வகுத்த விஷயத்தில் நிக்$_3$ரஹாநுக்$_3$ரஹங்களிரண்டும் அங்குத்தை விநியோகப்ரகார மாகையாலே இவற்றுக்கும் உகந்து, (சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்தவாறே) "சொல்லெடுத்துத் தன் கிளியைச் சொல்லே யென்று துணைமுலைமேல் துளிசோரச் சோர்கின்றாளே" (திருநெடுந்தாண்டம் 13) என்று திருநாமத்தைச் சொல்ல உபதே$_3$ஶித்து ப$_3$லஹாநியாலே ஒரு சொல் சொல்லும்போது மலையெடுக்குமா போலேயாய் அதுவும் மாட்டாதே பரவஶகா$_3$த்ரையானவாறே (கற்பியாவைத்த மாற்றங் கைகூப்பி வணங்கப்பாடி) "கன்மின்கள் என்று உம்மை யான் கற்பியா வைத்த மாற்றம்" (திருவாய்மொழி 6-8-8) என்று ஆசார்யருசி பரிக்$_3$ருஹீதமான திருநாமங்களை, "திருமாலைப் பாடக் கேட்டு வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே" (திருநெடுந்தாண்டகம் 14) என்று அவ்வாசார்யர் தாமே அநுஸந்தி$_4$க்கும்படி ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப் பாடி. (ஆலியாவழையா) "குயில் நின்றால்" (கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு 10) என்றும் "ஆலியாவழையாவரங்கா" (பெருமாள் திருமொழி 3-2) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவ்வநுபவத்தாலே வந்த ஹர்ஷத்தை உடையராய், (பராபி$_4$மானத்திலே ஒதுங்கி) "தேவு மற்றறியேன்" (கண்ணிநுண்- 2) என்று ஆசார்யாபி$_4$மானத்திலே ஒதுங்கின (நம்பிக்கன்பர்) "தென்குருகூர் நம்பிக்கன்ப"ரான (கண்ணிநுண்- 11) ஸ்ரீமதுரகவிகள். (தலைமீதடிப்பொடி) "நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகள் மீதே" (திருமாலை 1) என்று திருநாமத்தை அண்டைகொண்ட பலத்தாலே யமாதி$_4$கள் தலையிலே அடியிடும்படியான செருக்கை உடையராய், "அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்தாய்" (அமலனாதிபிரான் 1) என்கிற ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடிகள். (உடையவருடையார் போல்வாரை) இராமானுசனுடையார் என்று சொல்லப்படுகிற ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் அருளாளப் பெருமாள்

எம்பெருமானார் போல்வாரான ஆசார்யபரதந்த்ரராயிருப்பாரை (கிளி பூவை குயில் மயில் என்னும்) என்கிறார்.

154. ஆசறுதூவியென்னும் ப$_3$ாஹ்யாப்$_4$யந்தர ஶுத்$_3$தி$_4$யோடே திரையுகளும் வ்யஸநவ்யதை$_4$யற்றுத் தாய்வாயிலுண்ணும் பிள்ளைக்கிரை தேடி வைகலுடன் மேய்ந்து நுங்கால் பைங்கானமென்று ப்$_3$ரஹ்மரத$_2$ம் பண்ணிக் கொடுத்தவைகொண்டு நல்லபதத்தையும் வேண்டேனென்னும் தனிப்பெரும் பித்தர் நம்முதலிகள் போல்வாரை நாரை கொக்கு குருகென்னும்.

(ஆசறுதூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தரஶுத்தியோடே) "ஆசறுதூவி வெள்ளைக் குருகே" (திருவாய்மொழி 6-8-8) என்று ஆசறுகை அந்த:கரண ஶுத்$_3$தி$_4$யாய், "வெள்ளைக் குருகே" (திருவாய்மொழி 6-8-8) என்று பாஹ்ய ஶுத்$_3$தி$_4$யாய், "(அபவித்ர: பவித்ரோ வா ஸர்வாவஸ்தா$_2$ம் க$_3$தோபி வா) ய: ஸ்மரேத் புண்ட$_3$ரீகாக்ஷம் ஸ பா$_4$ஹ்யாப்$_4$யந்தரஶ்ஶுசி:" என்கிற பா$_4$ஹ்யாந்தர ஶுத்$_3$தி$_4$யை உடையராய், (திரையுகளும் வ்யஸநவ்யதையற்று) "வாயும் திரையுகளும்" (திருவாய்மொழி 2-1-1) என்று "கிரயோ வர்ஷதாராபி$_4$: ஹந்யமாநா ந விவ்யது: அபி$_4$பூ$_4$யமாநா வ்யஸநைர் யதா$_2$தோ$_4$க்ஷஜ சேதஸ:" (ஸ்ரீபாகவதம் 10-20-15) என்று ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலே நெஞ்சு ஊன்றுகையாலே ஸம்ஸார து$_3$:க்கோ$_2$ர்மிகளானவை அஹமஹமிகயா மேலிடா நின்றாலும், ச$_2$லியாதே. (தாய்வாயிலுண்ணும் பிள்ளைக்கிரைதேடி) "தாய்வாயில் கொக்கின் பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும்" (பெரியதிருமொழி 9-6-1) என்றும், "புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரை தேடும்" (பெரியதிருமொழி 5-1-2) என்றும், கொக்கானது தன் பிள்ளைக்கநுகு$_3$ணமாக இரைதேடியிடுமாபோலே முறைகெடாமல் அநுப$_4$விக்கவிருக்கிற ஶிஷ்யர்களுடைய ப்ரக்ருதிக்கநுகு$_3$ணமான ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தை ஸகலஶாஸ்த்ரங்களிலும் ஆராய்ந்து அருளிச்செய்து. (வைகலுடன் மேய்ந்து) "வைகல்பூங்கழிவாய் வந்து மேயும் குருகினங்காள்" (திருவாய்மொழி 6-1-1) என்றும் "காதல் மென்பெடையோடு உடன்மேயும் கருநாராய்" (திருவாய்மொழி 6-1-2) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் அநுகூலரான ஶிஷ்யபுத்ரர்களோடே ப$_4$க$_3$வத் கு$_3$ணங்களை அநுப$_4$வித்து, (நுங்கால்கள் பைங்கானம் என்று ப்$_3$ரஹ்மரத$_2$ம் பண்ணிக் கொடுத்தவை கொண்டு) "நுங்கால்கள் என் தலைமேல் கெழுமீரோ நுமரோடே" (திருவாய்மொழி 9-7-1) என்றும், "பைங்கானம் ஈதெல்லாம் உனதேயாகப் பழனமீன் கவர்ந்துண்ணத் தருவன்" (திருநெடுந்தாண்டகம் 27) என்றும் இவர்கள் பக்கல் உபஜீவித்த ஶிஷ்யர்கள் உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ப்$_3$ரஹ்மரத$_2$ம் பண்ணி "ஶரீரமர்த்த$_2$ம் ப்ராணஞ்ச ஸத்கு$_3$ருப்$_4$யோ நிவேத$_3$யேத்" (விஹகேச்வரஸம்ஹிதை) என்று ஆத்மாத்மீயங்களை முகமலர்த்தியோடே கொடுக்கக் கைக்கொண்டு. (நல்ல பதத்தையும் வேண்டேன் என்னும் தனிப்பெரும் பித்தர்) "நல்ல பதத்தால் மனை வாழ்வர்" (திருவாய்மொழி 8-10-11) என்று பா$_4$க$_3$வத கைங்கர்யத்துக்கு உறுப்பான கா$_3$ர்ஹஸ்த்யத்தையும் ஸம்ஸார வெக்காயத்தாலுண்டான அச்சத்தாலே "இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண்டேன்" (பெருமாள் திருமொழி 4-5)

என்று உபேக்ஷிக்குமவருமாய், "அங்கையாழி அரங்கன் அடியிணைத் தனிப்பெரும் பித்தன்" (பெருமாள்மொழி 4-5) என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீகுலஶேகரப்பெருமாள் (நம் முதலிகள் போல்வாரை) நம் முதலிகள் என்கிறது. ப$_4$ட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, திருத்தமப்பனார் பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, திருத்தமையனார் பிள்ளை இவர்கள் போல்வாரை நாரை கொக்கு குருகென்னும் என்கிறார்.

155. பூண்டநாள் சீர்க் கடலையுட்கொண்டு, திருமேனி நன்னிறமொத்து, உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்கும் திரிந்து, ஜ்ஞாநஹ்ரத$_3$த்தைப் பூரித்துத் தீங்கின்றி வாழ நிதி சொரிந்து, கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து, வெளுத்தொளித்துக் கண்டுகந்து, பரஸம்ருத்$_3$தி$_4$யே பேறான அன்புகூரும் அடியவர், உறையிலிடாதவர், புயற்கை அருள்மாரி, குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்.

(பூண்டநாள் சீர்க்கடலை உட்கொண்டு) "மற்பொன்ற நீண்டதோள் மால் கிடந்த நீள்கடல் நீராடுவான் பூண்டநாளெல்லாம் புகும்" (முதல் திருவந்தாதி 69) என்றும், "சீர்க்கடலை யுள்பொதிந்த சிந்தனையேன்" (பெரியதிருவந்தாதி 69) என்றும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலே அவகா$_3$ஹித்தவன்று தொடங்கி, கல்யாணகு$_3$ண ஸாகரத்தைப் பருகி *(திருமேனி நன்னிறமொத்து)* "மேகங்களோ உரையீர் திருமால் திருமேனியொக்கும் யோகங்கள்" (திருவிருத்தம் 32) என்றும், "என்னுடைய கண்ணன்பால் நன்னிறங்கொள் கார்" (பெரிய திருவந்தாதி 85) என்றும் சொல்லுகிற படியே ஸ்வரூபகு$_3$ணத்தாலும் ரூபகு$_3$ணத்தாலும் அவனோடு ஸாம்யாபத்தியை உடையராய், *(உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய்)* "உயிரளிப்பான் மாகங்கள் எல்லாம் திரிந்து" (திருவிருத்தம் 32) என்றும் "தீர்த்தகரராமின் திரிந்து" (இரண்டாம் திருவந்தாதி 14) என்றும் "தீதில் நன்னெறிகாட்டி எங்கும் திரிந்து" (பெருமாள் திருமொழி 2-6) என்றும் சொல்லுகிறபடியே லோகரக்ஷணார்த்த$_2$மாக எங்கும் ஸஞ்சரித்து, ப$_4$க$_3$வத் கு$_3$ணங்களை வர்ஷித்து, எல்லாரையும் பரிஶுத்$_3$த$_4$ராக்கி, *(ஜ்ஞாநஹ்ரத$_3$த்தைப் பூரித்து)* "ஜ்ஞாநஹ்ரதே$_3$ த்$_4$யாநஜலே ராக$_3$த்$_3$வேஷமலாபஹே, ய: ஸ்நாதி மாநஸே தீர்த்தே$_2$ ஸ யாதி பரமாம் க$_2$திம்" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநமாகிற தடாகத்தை ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களாலே பூரித்து *(தீங்கின்றி வாழ நிதி சொரிந்து)* "தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்து" (திருப்பாவை 3) என்றும், "வாழ உலகினில் பெய்திடாய்" (திருப்பாவை 4) என்றும், "மாமுத்த நிதி சொரியும்" (நாச்சியார் திருமொழி 8-2) என்றும் அநர்த்த$_2$க$_3$ந்த$_4$மின்றியே எல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களை வர்ஷித்து, *(கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து வெளுத்தொளித்துக் கண்டுகந்து பரஸம்ருத்$_3$தி$_4$யே பேறான)* ஔதா$_3$ர்யாதிஶயத்தாலே பிறருக்குபகரித்து அத்தை நினையாதே 'மேலும் உபகரிக்கப் பெற்றிலோம்' என்று இழவாளராய் எதிர்த்தலையில் ஸம்ருத்$_3$தி$_4$யைக் கண்டுகந்து அதுவே தங்களுக்குப் பேறாக நினைத்திருக்கிற *(அன்புகூரும் அடியவர்)* "ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர்சோர்ந்து அன்பு கூரும்" (பெரிய திருமொழி 2-10-4)

அடியவர்களான முதலாழ்வார்கள் (உறையிலிடாதவர்) உருவினவாள் உறையிலிடாதே ஆதி$_3$மத்$_4$யாவஸாநம் தே$_3$வதாந்தரங்களினுடைய அவரத்வ ப்ரதிபாத$_3$ந பூர்வமாக ப$_4$க$_3$வத்பரத்வத்தை உபபாதி$_4$க்கிற திருமழிசைப்பிரான் (புயற்கை அருள்மாரி) "காரார் புயற்கைக் கலிகன்றி" (பெரிய திருமொழி 3-2-10) என்றும், "அருள்மாரி" (பெரிய திருமொழி 3-4-10) என்றும் ஔதா$_3$ர்யத்திலே மேக$_4$ஸத்$_3$ருஶராய்க் கொண்டு க்ருபையை வர்ஷிக்கிற திருமங்கையாழ்வார் "குணந்திகழ் கொண்டல்" (இராமானுச நூற்றந்தாதி 60) ஆன உடையவர் போல்வாரை மேகம் என்னும் என்கிறார். இவர்தாம் தூது விடுகையாவது ப்ராப்யருசியால் வந்த விளம்ப$_3$ாக்ஷமத்வத்தாலே ஆசார்யத்$_3$வாரா உபாயோபேய ப்ரார்த்த$_2$நை பண்ணுகை. "கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்" (திருவாய்மொழி 6-1-1), "பாதம் கைதொழுது பணியீர்" (திருவாய்மொழி 6-1-2), "இரங்கி நீர் தொழுது பணியீர்" (திருவாய்மொழி 6-1-3) என்றும், "திருவடிக்கீழ் குற்றேவல்" (திருவாய்மொழி 1-4-2) "வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று" (திருவாய்மொழி 1-4-9) என்றும் சொல்லக் கடவதிறே.

156. தம்பிழையும் சிறந்த செல்வமும் படைத்த பரப்பும் தமரோட்டை வாஸமும் மறப்பித்த க்ஷமா தீ$_3$க்ஷா ஸாரஸ்ய ஸௌஶீல்யங்களை உணர்த்தும் வ்யூஹ விப$_3$வ பரத்வத்$_3$வய அர்ச்சைகள் தூது நாலுக்கும் விஷயம்.

இனிமேல் இவர் இப்படித் தூது விடும்படி முக$_2$ம் காட்டாதிருக்கைக்கு ஹேதுக்களையும் தூது விடுகைக்குப் பற்றாசையும் அதுதனக்கு விஷயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் தம்பிழை என்று தொடங்கி. தம்பிழையானது மறப்பித்த க்ஷமையை உணர்த்தும் ப்ரத$_2$ம தூதுக்கு விஷயம் வ்யூஹம் என்கிறது ப்ரத$_2$ம தூதான அஞ்சிறைய மடநாரையிலே (திருவாய்மொழி 1-4). "என்பிழையே நினைந்தருளி அருளாத திருமாலார்க்கு" (திருவாய்மொழி 1-4-7) என்று வ்யாமோஹாதிஶயத்தாலே மேல்விழுந்து விஷயீகரித்தான்; ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே தோ$_3$ஷத$_3$ர்ஶனம் பண்ணினான்; பிரிந்தவாறே இதுவோ இதினளவென்று பிரிந்திருந்தானத்தனை. எங்களபராத$_4$த்தைக் கண்டு கைவிடுமளவன்று. "என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு என்று ஒரு வாய் சொல்" (திருவாய்மொழி 1-4-7) என்று அவர்க்கு அபராத$_4$ஸஹத்வ மென்பதொரு கு$_3$ணமுண்டு அத்தையறிவிக்கவே வரும் என்று அபராத$_4$ஸஹத்வம் பற்றாசாக, "கடலாழி நீர்தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழி யம்மானைக் கண்டக்கால் இதுசொல்லி விடல்" (திருவாய்மொழி 1-4-10) என்று இல்லாத வஸ்துவை உண்டாக்குகைக்காக ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுக்கு உண்டாக்கின வஸ்துவுக்கு ஒரு கு$_3$ணாதாநம் பண்ணலாகாதோ என்று சொல்லென்று வ்யூஹத்திலே தூது விடுகிறார். சிறந்த செல்வமானது மறப்பித்த தீக்ஷையை உணர்த்தும் இரண்டாவது தூதுக்கு விப$_4$வம் விஷயம் என்கிறது வைகல் பூங்கழிவாயில் (திருவாய்மொழி 6-1). "சிறந்த செல்வம்மல்கு திருவண்வண்டூருறையும்" (திருவாய்மொழி 6-1-3) என்று ஆர்த்த$_2$ரக்ஷணம் பண்ணிவாரா நிற்கச் செய்தே திருவண்வண்டூரிலே போ$_4$க்$_3$யதையிலே கால்தாழ்ந்து நம்மை மறந்திருந்தானத்தனை; "மாறில்

போரரக்கன் மதிள்நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறுசேவகனார்க்கு என்னையும் உளள்" (திருவாய்மொழி 6-1-10), "ஏதத் வ்ரதம் மம" (ரா.யு. 18-33) என்று ஆர்த்த₂ரக்ஷணத்திலே தீ₃க்ஷித்திருப்பானாய் ஆர்த்த₂ரக்ஷணமொரு தரையானால் அஸ்தமிதாந்யபா₄வம் என்றிருப்பானொருவன் ஆகையாலே நம்முடைய ஆர்த்தியை அறிவிக்கவே வருமென்று ஆர்த்த₂ரக்ஷணம் பற்றாசாக "அரக்கன் மதிள் நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு சேவனார்" (திருவாய்மொழி 6-1-10) என்று பிராட்டி நிமித்தமாக ராவணனுக்கு வாஸபூ₄மியான லங்கையை ப₄ஸ்மஸாத்தாக்கின ஏகவீரனான சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்குச் சொல்லுங்கோளென்று விப₄வத்திலே தூது விடுகிறார். படைத்த பரப்பானது மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தை உணர்த்தும் மூன்றாம் தூதுக்கு பரத்வத்₂வயம் விஷயம் என்கிறது பொன்னுலகாளீரில் (திருவாய்மொழி 6-8). "முன்னுலகங்களெல்லாம் படைத்த முகில்வண்ணன் கண்ணன் என் நலங்கொண்ட பிரான்" (திருவாய்மொழி 6-8-1) என்று விபூ₄திரக்ஷணத்திலே பராக்கை உடையவனாகையாலே நம்மை மறந்திருந்தான் அத்தனை; "தன் மன்னு நீள்கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்" (திருவாய்மொழி 6-8-6) என்று ஆஶ்ரிதரோடு ஏகரஸனாயிருக்கிற ஆகாரத்தை அறிவிக்கவே வரும் என்று ஐகரஸ்யம் பற்றாசாக, "வானவர்கோனைக் கண்டு யாமிதுவோ தக்கவாறு" (திருவாய்மொழி 6-8-4) என்று பரத்வத்திலும், "எங்குச் சென்றாகிலும் கண்டு" (திருவாய்மொழி 6-8-5) என்றும் "யாவையுமாய் யாவருமாய் நின்ற மாயன்" (திருவாய்மொழி 6-8-7) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அத்₃விதீயமுமாய் நித்யமுமாயிருக்கையாலே பரத்வஸத்₃ருஶமான அந்தர்யாமித்வத்திலும் தூது விடுகிறார். தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்த₃ர்யத்தையுணர்த்தும் நாலாம் தூதுக்கு அர்ச்சாவதாரம் விஷயமென்கிறது எங்கானலில் (திருவாய்மொழி 9-7). "தமரோடங்குறைவார்க்கு" (திருவாய்மொழி 9-7-2) என்று தம்மையுகந்த பா₄க₃வதரோட்டைச் சேர்த்தியில் இனிமையாலே நம்மை மறந்திருந்தானத்தனை. "பூந்துழாய் முடியார்க்கு" என்று தொடங்கி "தாம் தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்று" (திருவாய்மொழி 9-7-9) என்று தம்முடைய ஸௌந்த₃ர்யத்தை அநுப₄வித்துப் பிரிந்தார் த₄ரிக்க வல்லார்களோ என்று ஸௌந்த₃ர்யத்தை உணர்த்தவே வரும் என்று ஸௌந்த₃ர்யம் பற்றாசாக, திருமூழிக்களத்தாருக்கு என்று அர்ச்சாவதாரத்திலே தூது விடுகிறார்.

157. பகலோலக்கமிருந்து, கறுப்புடுத்துச் சோதித்து, காரியம் மந்த்ரித்து, வேட்டையாடி, ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி ஆதும் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு விண்மீதென்கிற ஐந்திலும் காணலாம்.

இப்படிப் பரத்வாதி₃களிலே தூதுவிட்டால் இவற்றுக்கு விஷயபே₄தமுண்டோ என்னில், பகலிருக்கை தொடக்கமான ராஜநீதி போலே ஸ்த₂லபே₄தமொழிய வஸ்த்வைக்யத்தினாலே விஷயபே₄தமில்லை என்கிறார் பகலோலக்கம் என்று தொடங்கி. (பகலோலக்கமிருந்து) ஒரு ராஜாவானால் மந்த்ரிகள் முதலான ஸர்வரும் ஸேவிக்க ஓலக்கமிருந்து, (கருப்புடுத்துச் சோதித்து) நாட்டிலுள்ள குற்றங்குறைகளாராய்கைக்குப் பிறரறியாதபடி கருப்புடுத்து நக₃ரிஶோதனை வந்து

அந்த நாட்டில் ஶிக்ஷை ரக்ஷைகளுக்காக வ்ருத்த₄ மந்த்ரிகளும் தானுமாய் கார்யவிசாரங்களைப் பண்ணியும், து₃ஷ்டஸத்வ நிரஸநார்த்த₂மாக வேட்டையாடியும், அந்த ஶ்ரமம் தீரப் பூந்தோப்புக்களிலே விளையாடக் கடவதான ராஜநீதி. (ஆதும் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு) "பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமே ஆள்கின்ற எம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனார்" (நாச்சியார் திருமொழி 11-3) என்றும், "இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்" (திருவிருத்தம் 33) என்றும் உப₄யவிபூ₄தியிலும் ஏகதே₃ஶமும் ஶேஷியாதபடி தன்னுடைய தி₃வ்யாஜ்ஞையை நடத்துமவனாய், "பாரளந்த பேரரசே எம்விசும்பரசே எம்மை நீத்து வஞ்சித்த ஓரரசே" (திருவிருத்தம் 80) என்று ஸௌலப்₄யம் பரத்வம் ப்ரணயித்வம் என்றும் சொல்லப்படுகிற மூன்று முடிக்குரிய வானிளவரசுக்கு (விண்மீதென்கிற ஐந்திலும் காணலாம்) "விண் மீதிருப்பாய்" (திருவாய்மொழி 6-9-5) "பகல்கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன்" (இரண்டாம் திருவந்தாதி 81) என்றும் "வைகுண்டே து பரே லோகே ஶ்ரியாஸார்த்த₂ம் ஜக₃த்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா ப₄க்தைர் பா₄க₃வதைஸ் ஸஹ" என்றும் ஒரு பகலான பரமபத₃த்திலே பிராட்டிமாரும் தானும் நித்யமுக்தர் ஸேவிக்க ஓலக்கமிருந்தும், "இவற்றுளெங்கும் மறைந்துறைவாய்" (திருவாய்மொழி 6-9-5) என்றும் "யமாத்மா ந வேத₃" என்றும் சொல்லுகிறபடியே வ்யாப்யபதார்த்த₂ங்களுக்குத் தெரியாதபடி அந்தர்யாமியாய் நின்று ஆராய்ந்தும், "கடல் சேர்ப்பாய்" (திருவாய்மொழி 6-9-5) என்றும், "பாற்கடல் யோகநித்திரை சிந்தை செய்தவெந்தாய்" (திருவாய்மொழி 2-6-5) என்றும் சேதநருடைய ரக்ஷணோபாயங்களை மந்த்ரித்தும் அநந்தரம் சேதநரக்ஷணார்த்த₂மாக "மண்மீதுழல்வாய்" (திருவாய்மொழி 6-9-5) என்றும் "களிறும் புள்ளும் உடன்மடிய வேட்டையாடி வருவான்" (நாச்சியார் திருமொழி 14-9) என்றும் ராமக்ருஷ்ணாதி₃ரூபேண அவதரித்து ஆஶ்ரித விரோதி₄களான ராவண கும்ப₄கர்ணாதி து₃ஷ்டஸத்வநிரஸநமாகிற வேட்டையாடியும், "மலைமேல் நிற்பாய்" (திருவாய்மொழி 6-9-5) என்றும் "ஆராமம் சூழ்ந்த" (சிறியதிருமடல் 71) என்றும் அந்த விரோதி₄ நிரஸநத்தாலுண்டான ஶ்ரமம் ஆறும்படி கோயில் திருமலை முதலான தே₃ஶங்களிலே நிற்கையாலும் காணலாம். ஆக இத்தால் பரத்வாதி₃களுக்கு ஸ்த₂லபே₄தமொழிய விஷயபே₄தமில்லை என்கிறார்.

158. தமருகந்த அடியோமுக்கே யென்னும் பின்னானார் வணங்குமிடத்திலே எல்லாம் பூர்ணம்.

இந்த பரத்வாதி₃களிலுண்டான கு₃ணங்களெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே ப்ரகாஶிக்குமென்கிறார் இனிமேல். (தமருகந்த அடியோமுக்கே என்னும் பின்னானார் வணங்குமிடத்திலே எல்லாம் பூர்ணம்) "தமருகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே தமருகந்தது எப்பேர் மற்றப்பேர்" (முதல் திருவந்தாதி 44) என்று ஆஶ்ரிதருகந்த த்₃ரவ்யங்களே திருமேனியாகவும் அவர்கள் உகந்த திருநாமங்களைத் தனக்குத் திருநாமமாகவும் கொண்டு, "அடியோமுக்கே எம்பெருமான் அல்லீரோ

நீர் இந்தளூரீரே" (பெரிய திருமொழி 4-9-5) என்றும், "பின்னானார் வணங்கும் சோதி திருமூழிக்களத்தானாய்" (திருநெடுந்தாண்டகம் 10) என்றும் ஆஶ்ரிதாதீ$_4$ந ஸ்வரூபஸ்தி$_2$திப்ரவ்ருத்திகளை உடையனாய், அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடராகையாலே அநுப$_4$விக்கப் பெறாதவாஶ்ரிதர் இழவாதபடி தன்னை அநுப$_4$விப்பித்துக் கொடு நிற்கிற அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வாதி$_3$களில் அநுப$_4$ரவ்யமான கு$_3$ணங்களெல்லாம் 'ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம்' என்கையாலே பரிபூர்ணமென்கிறார்.

159. வன்பெரு வானக முதலுய்ய இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதி, வடிவுடை, கடலிடம், கட்கிலீ என்னுமவற்றில் இவள் திறத்தென்கொலோ வென்பிக்கிற வ்யூஹஸௌஹார்த்த$_3$ ப்ரத$_4$ாநம்.

அதில் எல்லா ஸ்த$_2$லங்களிலும் எல்லா கு$_3$ணங்களும் பரிபூர்ணமேயாகிலும் கோயில் முதலான தி$_3$வ்யதே$_3$சங்களிலே பரத்வாதி$_3$களுக்கு அஸாதா$_4$ரணமான ஓரோ கு$_3$ணங்கள் ப்ராதா$_4$ந்யேந ப்ரகாஶிக்குமென்கிறார் 'வன்பெரு வானகமுதலுய்ய' என்று தொடங்கி. "வன்பெரு வானகமுய்ய அமரருய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசருய்ய" (பெருமாள் திருமொழி 1-10) என்று உப$_4$யவிபூ$_4$தியும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி "திருவாளன் இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கம்" (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-9-10) என்றும் "தென்னாடும் வடநாடும் தொழநின்ற திருவரங்கம் திருப்பதி" (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-9-11) என்றும் சொல்லுகிற ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன் திருவுள்ளமுகந்து கண்வளர்ந்தருகிற பெரிய திருப்பதியான கோயிலிலே, (வடிவுடைக் கடலிடங் கட்கிலீயென்னுமவற்றில்) "வடிவுடை வானோர் தலைவனே" (திருவாய்மொழி 7-2-10) என்றும், "கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணா" (திருவாய்மொழி 7-2-7) என்றும், "கட்கிலீ உன்னைக் காணுமாறருளாய்" (திருவாய்மொழி 7-2-3) என்றும் "காகுத்தா கண்ணனே" (திருவாய்மொழி 7-2-3) என்றும் "திருவரங்கத்தாய்" (திருவாய்மொழி 7-2-4) என்றும் பரத்வாதி$_3$கள் ஐந்தும் ப்ரகாஶித்ததேயாகிலும் (இவள் திறத்தென் கொலோ என்பிக்கிற) "இவள்திறத்தென்செய்கின்றாய்" (திருவாய்மொழி 7-2-1) "இவள்திறத்து என் சிந்தித்தாய்" (திருவாய்மொழி 7-2-4) "என்கொலோ முடிகின்றதிவட்கு" (திருவாய்மொழி 7-2-2) என்று 'இவள் திறத்து தேவர் செய்தருள நினைத்ததேது? இவள் கார்யமென்னாய் முடியக்கடவது' என்று கேட்கையாலே "பாற்கடல் யோகநித்திரை சிந்தை செய்த" (திருவாய்மொழி 2-6-5) என்று ஸர்வருடையவும் ரக்ஷணோபாயசிந்தை பண்ணுகிற வ்யூஹத்தில் ப்ரகாஶிக்கிற ஸௌஹார்த$_3$ கு$_3$ணம் ப்ராதா$_4$ந்யேந ப்ரகாஶிக்குமென்கிறார்.

160. மண்ணோர்விண்ணோர்வைப்பில் போகின்ற ஏழுலகுக்குயிர்பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்யம் உஜ்ஜ்வலம்.

(மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில்) "கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு" (திருவாய்மொழி 1-8-3) என்றும், "தண்ணருவி வேங்கடமே

வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு" (நான்முகன் திருவந்தாதி 45) என்றும் உப₄யவிபூ₄தியிலுள்ளார்க்கும் ஆபத்₃த₄நமாய் நிற்கிற திருமலையில் நிலையிலே (போகின்றவேழுலகுக்குயிர்) "போகின்றகாலங்கள் போயகாலங்கள் போகுகாலங்கள் தாய்தந்தை உயிராகின்றாய்" (திருவாய்மொழி 2-6-10) என்றும், "கண்ணாயேழுலகுக்கு உயிராய எங்கார்வண்ணனை" (பெரிய திருமொழி 1-9-10) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகல காலமும் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸர்வவித₄ப₃ந்து₄வுமாய்க் கொண்டு ஸர்வர்க்கும் ஆத்மபூ₄தனாயிருக்கிற அந்தர்யாமித்வத்தில் ப்ரகாஶிப்பதாய் (பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்யம் உஜ்ஜ்வலம்) "என்கண் பாசம் வைத்த" (திருவாய்மொழி 3-3-4) "நிகரில் புகழாய்" (திருவாய்மொழி 6-10-10) என்று அத்யந்தம் தண்ணியனாயிருக்கிற என்பக்கலிலே ஸங்க₃த்தைப் பண்ணினான் என்னும் ஒப்பிலாத புகழை உடையவனே என்று சொல்லுகிற வாத்ஸல்யம் "வேங்கடத்தெழில் கொள் சோதி" (திருவாய்மொழி 3-3-2) என்றும் "நிலவும் சுடர் சூழொளிமூர்த்தி" (திருவாய்மொழி 6-10-7) என்றும் "பரஞ்சுடர்ச்சோதி" (திருவாய்மொழி 3-3-4) என்றும் சொல்லுகிறபடியே உஜ்ஜ்வலமாய்க் கொண்டு பிரகாஶிக்குமென்கிறார்.

161. உப₄யப்ரதா₄நப்ரணவமான உறைகோயிலில் எத்தேவு மென்னும் பரேஶத்வம் பொலியும்.

(உப₄யப்ரதா₄நப்ரணவமான உறைகோயிலில்) "ப்₃ரஹ்மணேத்வாமஹஸ ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்றும் "ஓங்காரோ ப₄க₃வாந் விஷ்ணு:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரணவம் ஜீவேஶ்வரர்களிருவர்க்கும் வாசகமாய்க் கொண்டு உப₄யருடையவும் ப்ராதா₄ந்யம் தோற்றவிருக்கிறாப்போலே பொலிந்து நின்ற பிரானுடையவும் ஆழ்வாருடையவும் தி₃வ்யாஜ்ஞை இருபுரிந்து நடக்கையாலே உப₄யருடையவும் ப்ராதா₄ந்யம் தோற்றுவதாய் "அவன் மேவி உறைகோயில்" (திருவாய்மொழி 4-10-2) என்று ஆழ்வாரை விஷயீகரிக்கலான தே₃ஶமாகையாலே பரமபத₃த்தில் உள்வெதுப்புத் தீர்ந்து அவன் வர்த்திக்கிற திருநக₃ரியில் நிற்கிற நிலையிலே *(எத்தேவுமென்னும் பரேஶத்வம் பொலியும்)* "உறுவதாவதெத்தேவும் எவ்வுலகங்களும் மற்றும் தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடு இத்தனையும் நின்ற வண்ணம் நிற்கவே" (திருவாய்மொழி 4-10-10) என்றும், "திருக்குருகூரதனுள் பரன்" (திருவாய்மொழி 4-10-3) என்றும் "திருக்குருகூரதனுள் ஈசன்" (திருவாய்மொழி 4-10-4) என்றும் "பொலிந்து நின்ற பிரான்" (திருவாய்மொழி 4-10-5) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தமும் தனக்கு ஶரீரமாமிடத்தில் அப்ராக்ருதவிக்₃ரஹத்தோடொக்கும்படி தான் ஶரீரியாயிருக்கிற பரத்வத்தில் ப்ரகாஶிக்கிற நியந்த்ருத்வகு₃ணம் அபி₄வ்ருத்₃த₄மாமென்கிறார்.

162. வைஷ்ணவ வாமநத்தில் நிறைந்த நீலமேனியின் ருசிஜநக விப₄வ லாவண்யம் பூர்ணம்.

(வைஷ்ணவவாமநத்தில்) வைஷ்ணவவாமனமான திருக்குறுங்குடியில் நிற்கிற நிலையிலே *(நிறைந்த நீலமேனியின்)* "நீலமேனியும் நான்கு தோளும் என்னெஞ்சம்

நிறைந்தனவே" (திருவாய்மொழி 5-5-6) என்று, இவர் திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாஶி க்கும்படியான காளமேக3நிப4ஶ்யாமமான விக்3ரஹத்தினுடைய (ருசிஜநகவிப4வ லாவண்யம் பூர்ணம்) "செல்கின்றதென் நெஞ்சமே" (திருவாய்மொழி 5-5-1) என்று ருசியைப் பிறப்பிப்பதாய் "பும்ஸாம்த்3ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" (ரா.அ.3-29) , "ரூபவாந் ஸுப4க3ஶ்ரீமாந் கந்த3ர்ப இவ மூர்த்திமாந்" (ரா. ஸு.34-30) "ஸாக்ஷாந் மந்மத2மந்மத2:" (ஶ்ரீபாகவதம் 10-32-2) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸஜாதீயரையும் மடலெடுக்கும்படி பண்ணவற்றான விப4வத்தில் ப்ரகாஶிக்கிற "நிறைந்த சோதி வெள்ளம் சூழ்ந்த நீண்டபொன்மேனி" (திருவாய்மொழி 5-5-7) என்கிற லாவண்யம்; நம்பி என்கையாலே பூர்ணம்" என்கிறார்.

163. ருசிவிவஶர்க்குப் பாதமே சரணாக்கும் ஔதா3ர்யம் வானமாமலையிலே கொழுந்து விடும்.

(ருசிவிவஶர்க்கு) இப்படி லாவண்யத்தாலே பிறராலும் நிவர்த்திப்பிக்க வொண்ணாதபடி அந்த ருசியாலே பரவஶரானவர்களுக்கு, (பாதமே சரணாக்கும் ஔதா3ர்யம்) "ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்று திருவடிகளை உபாயமாகப் பண்ணித்தந்த ஔதா3ர்யம் (வானமாமலையிலே கொழுந்து விடும்) சிரீவரமங்கலநகரிலே நிற்கிற வானமாமலை பக்கலிலே "வானவர் கொழுந்து" (திருவாய்மொழி 5-7-7) என்கிறபடியே கொழுந்துவிட்டு அபி4வ்ருத்3த4மாம்" என்கிறார்.

164. களைகணற்றாரை யுருக்கும் மாது4ர்யம் குடமூக்கிலே ப்ரவஹிக்கும்.

(களைகணற்றாரை) "நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்" (திருவாய்மொழி 5-7-1) என்கிறபடியே தம்முடையபக்கலிலும் கைம்முதலற்று, "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" (திருவாய்மொழி 5-8-8) என்று ரக்ஷகாந்தரப்ரதிபத்திநிவ்ருத்தி பிறந்தாரை (உருக்கும் மாது4ர்யம்) "நீராயலைந்து கரைய உருக்குகின்ற நெடுமாலே ஆராவமுதே" (திருவாய்மொழி 5-8-1) என்று சிதி2லராக்கும்படியான மாது4ர்யம். (குடமூக்கிலே ப்ரவஹிக்கும்) "குடமூக்கில் கோயிலாக் கொண்டு" (இரண்டாம் திருவந்தாதி 97) என்கிற கும்ப4கோணத்திலே ப்ரவஹிக்கும் என்கிறார்.

165. மெலிவிலும் சேமம் கொள்விக்கும் க்ருபை தென்னகரிலே நித்யம்.

(மெலிவிலும் சேமங்கொள்விக்கும் க்ருபை தென்னகரிலே நித்யம்) கீழ்ச்சொன்ன மாது4ர்யாதி3களைக் கிட்டி அநுப4விக்கப்பெறாமையாலே து3:க்க2 ஶீலராய் "வைகலும் வினையேன் மெலிய" (திருவாய்மொழி 5-9-1) என்று மெலிவாரையும் "அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்" (திருவாய்மொழி 5-9-11) என்றும் "தொல்லருள் நல்வினை" (திருவாய்மொழி 5-9-10) என்றும் "சேமங்கொள் தென்னகர்" (திருவாய்மொழி (திருவாய்மொழி 5-9-11) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவனே ரக்ஷகனென்று அத்4யவஸிக்கலாம்படி யிருக்கிற

க்ருபை தென்னகரான திருவல்லவாழிலே நிற்கிற நிலையிலே தொன்மை பழமையாய் அத்தாலே நித்யமென்கிறார்.

166. வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரக்ஷண ஸ்தைர்யம் பம்போத்தர தேஶஸ்த்தம்.

(வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரக்ஷணஸ்தைர்யம்) "சரணே சரண்" (திருவாய்மொழி 5-10-11) என்கிற அத்யவஸாயத்தை "ஜ்ஞாநஸம்பந்ந:" என்றறிகைக்கீடான ஸர்வஜ்ஞதையை உடையவனுடைய, "ஏறு சேவகனார்" (திருவாய்மொழி 6-1-10) என்று அவர்களுடைய ரக்ஷணத்தில் "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ்சந" (ரா.யு.18-3), "ஸக்ருதேவ"(ரா.யு.18-33) இத்யாதிகளிலே ப்ரகாஶிப்பதாய் அநுகூலராலும் குலைக்கவொண்ணாதபடியான ஸ்தைர்யம் *(பம்போத்தர தேஶஸ்தம்)* "தேறுநீர்ப்பம்பை வடபாலைத் திருவண்வண்டூர்" (திருவாய்மொழி 6-1-10) என்று விரஜைக்கரையென்னுமா போலே திருப்பம்பையாற்றுக்கு வடகரையிலே திருவண்வண்டூரிலே ஸுஸ்திரம் என்கிறார்.

167. விளம்ப விரோதமழிக்கும் விருத்தக கடநாஸாமர்த்யம் நன்னகரிலே விஸ்தீர்ணம்.

(விளம்பவிரோதமழிக்கும் விருத்தககடநாஸாமர்த்யம்) இப்படி வ்யவஸிதராயிருக்கச் செய்தேயும் ஈஶ்வரன் முகம் காட்டாமல் விளம்பிக்கையாலே "போகுநம்பீ" (திருவாய்மொழி 6-2-1) என்றும் "கழகமேறேல் நம்பீ" (திருவாய்மொழி 6-2-6) என்றும் இவர்களுக்கு ப்ரணயரோஷத்தாலே வந்த விரோதத்தை, "அழித்தாயுன் திருவடியால்" (திருவாய்மொழி 6-2-9) என்கிறபடியே அழிக்கும்படியான "நல்குரவும் செல்வும் நரகும் சுவர்க்கமுமாய்" (திருவாய்மொழி 6-3-1) என்று தொடங்கி, தன்னில்தான் சேராத தாரித்ர்யம் ஐஶ்வர்யம் என்கிற விருத்தங்களைத் தனக்கு விபூதியாமிடத்து இவற்றினுடைய விரோதங்களைத் தன்பக்கலிலே சேர்த்துக் கொள்ளும்படியான அகடிதகடநாஸாமர்த்யம் நன்னகரான திருவிண்ணகரிலே நிற்கிற நிலையிலே "பல்வகையும் பரந்த பெருமான்" (திருவாய்மொழி 6-3-1) என்று பரக்கக் காணலாம் என்கிறார்.

168. கடிதகடகவிகடநாபாந்தவம் அவ்வூரிலே த்விகுணம்.

(கடிதகடநாபாந்தவம்) "தொலைவில்லிமங்கலம் கொண்டு புக்கு இழைகொள் சோதிச் செந்தாமரைக் கண்பிரான் இருந்தமை காட்டினீர்" (திருவாய்மொழி 6-5-5) என்று பகவத்விஷயத்திலே கடிப்பித்த கடகரான மாதாபிதாக்களோடும் "உமக்காசையில்லை விடுமினோ" (திருவாய்மொழி 6-5-1), "நம்மைக் கைவலிந்து என்ன வார்த்தையும் கேட்குறாள்" (திருவாய்மொழி 6-5-7) என்று பொருந்தாமையைப் பிறப்பித்த அவனுடைய பாந்தவம் "தேவபிரானையே தந்தை தாய்" (திருவாய்மொழி 6-5-11) என்று அவனுடைய பரமபந்துத்வம் *(அவ்வூரிலே த்விகுணம்)* "அவ்வூர்த் திருநாமம்" (திருவாய்மொழி 6-5-10) என்று திருத்தொலைவில்லிமங்கலமான அவ்வூரிலே தேவபிரான், அரவிந்தலோசனன் என்றும், "நின்றிருந்துறையும்" (திருவாய்மொழி 6-5-10) என்றும் இரட்டைத் திருப்பதியாகையாலே இரட்டித்திருக்கும் என்கிறார்.

169. கைம்முதலிழந்தாருண்ணும் நிதி₄யின் ஆபத்ஸக₂த்வம் புகுமூரிலே ஸம்ருத்₃த₄ம்.

(கைம்முதலிழந்தார் உண்ணும் நிதி₄யின் ஆபத்ஸக₂த்வம்) "ஏலக்குழலி இழந்தது சங்கே" (திருவாய்மொழி 6-6-1) என்று இப்பாலுண்டான ப்ராப்யாபா₄ஸ ப்ராபகாபா₄ஸங்களைக் கைவிட்டவர்களுக்கு, "உண்ணுஞ்சோறு பருகும் நீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்" (திருவாய்மொழி 6-7-1) என்று தா₃ரக போஷக போ₄க்₃யங்கள் தானேயாம்படியான "வைத்தமாநிதி" (திருவாய்மொழி 6-7-11) என்று ஒருகாலும் தொலையாதபடியான நிதி₄யாயிருக்கிறவனுடைய ஆபத்ஸக₂த்வம் (புகுமூரிலே ஸம்ருத்₃த₄ம்) "புகுமூர் திருக்கோளூர்" (திருவாய்மொழி 6-7-1) என்று இவர்களுக்கு ப்ரவேஷ்ட₂வ்யமான திருக்கோளூரிலே நிற்கிற நிலையிலே "செல்வம் மல்கி" (திருவாய்மொழி 6-7-4, 7) என்று ஸம்ருத்₃த₄மாயிருக்கும் என்கிறார்.

170. சென்று சேர்வார்க்கு உசாத்துணை யறுக்கும் ஸௌந்த₃ர்யம் மாநகரிலே கோ₄ஷிக்கும்.

(சென்று சேர்வார்க்கு உசாத்துணையறுக்கும் ஸௌந்த₃ர்யம்) "தென்திருப்பேரையில் சேர்வன் சென்றே" (திருவாய்மொழி 7-3-8) என்று இப்பாலுள்ளவர்களைக் கைவிட்டுச் சென்று ப்ரவேஶிக்குமவர்களுக்கு "என் நெஞ்சினாரும் அங்கேயொழிந்தார் உழந்தினியாரைக் கொண்டென்னுசாகோ" (திருவாய்மொழி 7-3-4) என்றும், "முழங்கு சங்கக்கையன் மாயத்தாழ்ந்தேன்" (திருவாய்மொழி 7-3-4) என்றும் உசாத்துணையான நெஞ்சையும் அபஹரிக்கும்படியான "செங்கனிவாயின்" (திருவாய்மொழி 7-3-3) இத்யாதி₃யில் சொல்லுகிற ஸௌந்த₃ர்யத்தை "தென்திருப்பேரெயில் மாநகர்" (திருவாய்மொழி 7-3-9) என்று மஹாநக₃ரமான திருப்பேரையில் நிற்கிற நிலையிலே "எழுந்த நல்வேத₃த்தொலி நின்றோங்கு" (திருவாய்மொழி 7-3-4) என்கிறபடியே அவ்வூரில் ஸாமவேத₃ கோ₄ஷந்தானே சொல்லாநின்றதென்கிறார்.

171. ப்ரவண சித்தம் பரத்வ விமுக₂மாக்கும் ஆநந்த₃வ்ருத்₃தி₄ நீணகரிலே.

(ப்ரவணசித்தம் பரத்வவிமுக₂மாக்கும் ஆநந்த₃வ்ருத்தி) "தீவினை உள்ளத்தின் சார்வல்ல இத்யாதி, "என்றுமென் சிந்தனை" (திருவாய்மொழி 7-10-9) என்று அவித்₃யாதி₃கள்போய் பரமபத₃ப்ராப்தியிலே ஒருப்பட்டாலும் த்ரிவித₄ கரணங்களாலும் ஸர்வரும் வந்தாஶ்ரயிக்கும்படியான திருவாறன் விளையிலே புக்கு அடிமை செய்ய வேணும் என்னாநின்றதென் நெஞ்சானது என்று தன்பக்கல் ப்ரவணமான சித்தத்தை "சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மை" (திருவாய்மொழி 7-10-10) என்று பேருங்கூட அஸஹ்யமாம்படி பரத்வத்தையும் உபேக்ஷிக்கும்படி பண்ணவற்றான, "இன்பம் பயக்க எழில்மலர் மாதரும் தானும் இவ்வேழுலகை இன்பம் பயக்கவினிதுடன் வீற்றிருந்து" (திருவாய்மொழி 7-10-1) என்கிற ஆநந்த₃ வ்ருத்₃தி₃ நீணகரான திருவாறன்விளையிலே காணலாமென்கிறார்.

172. ஸாத₃ரரைப் பரிசழிக்கும் சேஷ்டித ஆஶ்சர்யம் குளத்தே கொடிவிடும்.

(ஸாத₃ரரைப் பரிசழிக்கும் சேஷ்டிதாஶ்சர்யம்) "கூடச்சென்றேன்" இத்யாதி₃. ஆத₃ரித்து "கூடச்சென்றேன்" என்று இப்படி ஆத₃ரமுடையாரை "பல்வளையார்முன் பரிசழிந்தேன்" (திருவாய்மொழி 8-2-4) என்று பரிசழிக்கும்படியான மாயக்கூத்தென்கிற சேஷ்டிதாஶ்சர்யம் *(குளத்தே கொடிவிடும்)* தென்குளந்தையிலே "மாடக் கொடி" (திருவாய்மொழி 8-2-4) என்று கொடியெடுத்து ப்ரகாஶிக்கும் என்கிறார்.

173. ஶ்ரமமனம் சூழும் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாஶம் ஆய்ச்சேரியிலே.

(ஶ்ரமமனம் சூழும் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாஶம்) பணியாவமரர் இத்யாதி₃. "திருநீலமணியார் மேனியோடு என் மனம்சூழ வருவாரே" (திருவாய்மொழி 8-3-6) என்று அந்த சேஷ்டிதத்தாலுள்ள ஶ்ரமம் இவர் நெஞ்சிலே சூழவரும்படியான ஸௌகுமார்யம் "ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்" (திருவாய்மொழி 8-3-3) என்று அப்ராக்ருத விக்₃ரஹத்தினுடைய ஸௌகுமார்ய ப்ரகாஶம் "வண்பரிசாரத்திருந்த என் திருவாழ்மார்பன்" (திருவாய்மொழி 8-3-7) என்று ஆழ்வார்க்கு அச்சேரியான (ஆய்ச்சேரியான?) திருவண்பரிசாரத்திலே என்கிறார்.

174. மஹாமதிகள் அச்சம் கெட்டு அமரும் ஶௌர்யாதி₃கள் சிற்றாற்றிலே கொழிக்கும்.

(மஹாமதிகள் அச்சம் கெட்டமரும் ஶௌர்யாதி₃கள் சிற்றாற்றிலே கொழிக்கும்) "ஸம்ஸ்ப்ருஶந்நாஸநம் ஶௌரே: விதுர: ஸ: மஹாமதி:" (பார. உத்.). இப்படி ஸர்வஶக்திக்கும் பரியும்படியான மஹாமதிகள் ஸௌகுமார்ய அநுஸந்தா₄நத்தாலே இவனுக்கு எங்ஙனே என்ன தீங்கு வருகிறதென்று அஞ்சுகிறவிவர் "எங்கள் செல்சார்வே" (திருவாய்மொழி 8-4-1) என்று எங்களைப் போல்வார்க்கு நிர்ப₄யஸ்த்தா₂நமென்று அச்சம் கெட்டு "நான்முகனை அமர்ந்தேனே" (திருவாய்மொழி 8-4-10) என்று இவர் அமர்ந்து ஸுஸ்தி₂ரராம்படியான "வார்கடாவருவி" (திருவாய்மொழி 8-4-1) என்று தொடங்கி, குவலயாபீட நிரஸநாதி₃களாலுண்டான *(ஶௌர்யாதி₃கள்)* ஶௌர்யாதி₃கள் திருச்செங்குன்றூரிலே திருச்சிற்றாற்றிலே ஆறு என்கிற ஸமாதி₄யாலே கொழிக்கும் என்கிறார்.

175. ஸாத்₄யஹ்ருதி₃ஸ்த்த₂னாயும் ஸாத₄நம் ஒருக்கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதாக₃ந்த₄ம் தாயப்பதியிலே.

(ஸாத்₄யஹ்ருதி₃ஸ்த₂னாயும் ஸாத₃நமொருக்கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதாக₃ந்த₄ம் தாயப் பதியிலே) "திருக்கடித்தானமும் என்னுடைச் சிந்தையும் ஒருக்கடுத்துள்ளே உறையும் பிரான் கண்டீர்" (திருவாய்மொழி 8-6-2) என்று ஸாத்₄யமான ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் தனக்கு இருப்பிடமாக உடையனாயிருக்கச் செய்தேயும் இவ்வாழ்வார் திருவுள்ளத்தைப் பெறுகைக்கு ஸாத₄நமான திருக்கடித்தானத்தையும்

அடுத்துப்பிடித்து வர்த்திக்கும்படியான (க்ருதஜ்ஞதா க₃ந்த₄ம் தாயப்பதியிலே) திருக்கடித்தானநக₃ரம் "தனதாயப்பதி" (திருவாய்மொழி 8-6-8) என்று அவனுக்கு தா₃யப்ராப்தமான திருக்கடித்தானத்திலே என்கிறார். கடித்தானம் வாசப்பொழில் என்றும் சொல்லுகையாலே க₃ந்த₄மென்கிறது.

176. அவகா₃ஹித்தாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் நாயகலக்ஷணம் வளம் புகழுமூரிலே குட்டமிடும்.

(அவகா₃ஹித்தாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் நாயகலக்ஷணம் வளம்புகும் ஊரிலே குட்டமிடும்) "அப்பன் திருவருள் மூழ்கினளே" (திருவாய்மொழி 8-9-5) என்று இப்படித் தன்னுடைய க்ருபையிலே மறுநனைய மூழ்கினாரை "அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள்" (திருவாய்மொழி 8-9-1) என்றும், "திருப்புலியூர் புகழன்றி மற்று பரவாளிவள்" (திருவாய்மொழி 8-9-9) என்றும் "மாயப்பிரான் திருவருளாம் இவள் நேர்பட்டதே" (திருவாய்மொழி 8-9-10) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநந்யார்ஹராக்கும் அவயவஶோபை₄ ஆபரணஶோபை₄ தொடக்கமான நாயகலக்ஷணம்; "திருப்புலியூர் வளம் புகழும்" (திருவாய்மொழி 8-9-3) என்று இவர் கொண்டாடும்படியான ஐஶ்வர்யத்தையுடைத்தான திருப்புலியூரிலே; குட்ட நாடு என்கையாலே குட்டமிடும் என்கிறார்.

177. போ₄க்யபாகத்வரை தெளிந்தசந்தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும் ப்ரகடம்.

(போ₄க்₃யபாகத்வரை தெளிந்த சந்தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும் ப்ரகடம்) பசித்த புருஷன் அந்நம் பக்வமாமளவும், நிற்பது, இருப்பது, கிடப்பதாமாபோலே இப்படி அநந்யார்ஹராகையாலே போ₄க்₃யமான ஆழ்வார்க்கு பரமப₄க்தியாகிற பாகம் பிறக்குமளவும் போ₄க்தாவான ஸர்வவேஶ்வரனுக்குண்டான த்வரை "தெளிந்த என் சிந்தை" என்கிற சந்தைக்கு முன்னில் "புளிங்குடிக்கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று" (திருவாய்மொழி 9-2-4) என்கிற திருப்பதி மூன்றிலும் கிடப்பது இருப்பது நிற்பதாகையாலே ப்ரகடமாய்த் தோற்றுமென்கிறார்.

178. போ₄க₃த்தில் தட்டுமாறும் ஶீலம் காட்கரையிலே கரையழிக்கும்.

(போ₄க₃த்தில் தட்டுமாறும் சீலம் காட்கரையிலே கரையழிக்கும்) இப்படி போ₄க்₃யமான ஆழ்வாரோடே கலந்து பரிமாறுமிடத்து, "ஆட்கொள்வானொத்து என் உயிருண்ட மாயன்" (திருவாய்மொழி 9-6-7) என்றும், "ஆருயிர் பட்டது எனதுயிர் பட்டது" (திருவாய்மொழி 9-6-9) என்றும், "தான் என்னை முற்றப் பருகினான்" (திருவாய்மொழி 9-6-10) என்றும், அத்தலையித்தலையாய் ஶேஷஶேஷிபா₄வம் மாறாடும்படியான ஶீலம் திருக்காட்கரையிலே நிற்கிற நிலையிலே, கரை என்ற ஸமாதி₄யாலே இருகரையுமழியப் பெருகும் என்கிறார்.

179. மஹாத்மாக்கள் விரஹம் ஸஹியாத மார்த₃வம் வளத்தின் களத்தே கூடு பூரிக்கும்.

(மஹாத்மாக்கள் விரஹம் ஸஹியாத மார்த₃வம் வளத்தின் களத்தே கூடு பூரிக்கும்) "தமரோடங்குறைவார்" (திருவாய்மொழி 9-7-2) என்றும் "ஸக்ருத்வதாகாரேத்யாதி₃ க்ஷணேபி தே யத் விரஹோ அதி து₃ஸ்ஸஹ:" (ஸ்தோத்ரரத்நம் 55) என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னுடைய விக்₃ரஹத்தை ஒருகால் காணவேணுமென்கிற ஆசையாலே போ₄க₃மோக்ஷங்களையும் த்ருணீகரித்திருக்கிற மஹாத்மாக்களோட்டை விரஹம் தனக்கு அதிது₃ஸ்ஸஹமாம்படியான அவனுடைய மார்த₃வம், அதாகிறது நெஞ்சில் மென்மை. "மூழிக்களத்து விளக்கினை" (பெரியதிருமடல் 129) என்கிற திருமூழிக்களத்திலே நிற்கிற நிலையிலே, களம் என்கிற ஸமாதி₄யாலே கூடுபூரிக்கும் என்கிறார்.

180. பிரிந்த துன்பக் கடல் கடத்தும் விஷ்ணுபோதாநுஶம்ஸ்யம் நாவாயிலே நிழலெழும்.

(பிரிந்த துன்பவித்யாதி₃) "அன்புடையாரைப் பிரிவுறுநோய் துன்பக் கடல் புக்கு" (நாச்சியார் திருமொழி 5-4) என்றும், "யஸ்த்வயா ஸஹ ஸஸ்வர்க்கோ₃ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா" (ரா.அ.30-18) என்கிறபடியே தன்னைப் பிரிகையாகிற து₃:க்க₂ஸாக₃ரத்திலே அழுந்துமவர்களை "ஸம்ஸாரார்ணவ மக்₃நாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதஸாம் விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சித₃ஸ்தி பராயணம்" (விஷ்ணுதர்மம்) என்கிறபடியே அக்கரைப்படுத்துவதான விஷ்ணுபோதத்தினுடைய, "ஆவாவடியான் இவனென்றருளாய்" (திருவாய்மொழி 9-8-7) என்கிற ஆநுஶம்ஸ்யம் திருநாவாயிலே நிற்கிற நிலையிலே நிழலெழும், "கொந்தார் மலர்ச் சோலைகள் சூழ்" (திருவாய்மொழி 9-8-10) என்று சோலையைச் சொல்லுகையாலே நிழலெழும் என்கிறார்.

181. ஶரண்யமுகுந்த₃த்வம் உத்பலாவதகத்திலே ப்ரஸித்₃த₄ம்.

(ஶரண்ய முகுந்த₃த்வம் உத்பலாவதகத்திலே ப்ரஸித்₃த₄ம்) "சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்பிரான்" (திருவாய்மொழி 9-10-5) என்று இப்படி ஶரண்யனான அவனுடைய மோக்ஷப்ரத₃த்வம் "உத்பலாவதகே தி₃வ்யே விமாநே புஷ்கரேக்ஷணம் ஶௌரிராஜமஹம் வந்தே₃ ஸதா₃ ஸர்வாங்க₃ஸுந்த₃ரம்" (திருக்கண்ணபுரம் ஸ்தலபுராணம்?) என்று திருக்கண்ணபுரத்திலே உத்பலாவதகமென்னும் பேரையுடைத்தான தி₃வ்யவிமாநத்தில் நிற்கிற நிலையிலே ப்ரஸித்₃த₄ம் என்கிறார்.

182. மார்க்க₃ப₃ந்து₄ ஶைத்யம் மோஹநத்தே மடுவிடும்.

(மார்க்கப₃ந்து₄ ஶைத்யம் மோஹநத்தே மடுவிடும்) இப்படி மோக்ஷப்ரத₃னாமிடத்தில் முக்திமார்க்க₃மான அர்ச்சிராதி₃மார்க்க₃த்துக்குத் துணையான "ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலம் அரணே" (திருவாய்மொழி 10-1-6) என்றும், ஆப்தப₃ந்து₄வானவனுடைய "சுரிகுழல் கமலக் கண்கனிவாய் காளமேகத்தையன்றி மற்றிலம் கதியே" (திருவாய்மொழி 10-1-1) என்றும், "அவனடி நிழல்தடமன்றி யாமே" (திருவாய்மொழி 10-1-2) என்றும் ஸாம்ஸாரிகமான தாபத்தை

ஆற்றவற்றான ஸைத்யம் மோஹநக்ஷேத்ரமான திருமோகூரிலே, "மரகத மணித்தடம்" (திருவாய்மொழி 10-1-8) என்கிற ஸமாதி$_4$யாலே மடுவிடும் என்கிறார்.

183. ஸஸைந்ய புத்ரஶிஷ்ய ஸாத்$_4$யஸித்$_3$த$_4$ பூ$_4$ஸுரார்ச்சநத்துக்கு முக$_2$நாபி$_4$ பாத$_3$ங்களை த்$_3$வாரத்ரயத்தாலே காட்டும் ஸாம்யம் அநந்தஶயநத்திலே வ்யக்தம்.

(ஸஸைந்யேத்யாதி$_3$) (ஸஸைந்ய) "அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்று அங்ககப் பணிசெய்வர் விண்ணோர்" (திருவாய்மொழி 10-2-6) என்கிற ஸேநாஸஹிதரான ஸேனைமுதலியாராகிற ஸாத்$_4$யர், *(புத்ர)* "உலகுயிர் தேவும் மற்றும் படைத்த" (திருவாய்மொழி 10-2-7) என்று சொல்லுகையாலே புத்ரர்களான ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$ தேவதைகளாகிற ஸித்$_3$த$_4$ர், *(ஶிஷ்யர்)* "நடமினோ நமர்களுள்ளீர் அனந்தபுரநகர் புகுதுமின்றே" (திருவாய்மொழி 10-2-8) என்று இவர் உபதே$_3$ஶிக்கக் கேட்ட ஶிஷ்யர்களாகிற பூ$_4$ஸுரர் என்கிற இவர்கள் மூவரும் அர்ச்சிக்கைக்கு முக$_2$நாபி$_4$ பாத$_3$ங்களை திருவாசல் மூன்றாலும் காட்டுகையாலே, நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு வாசியற முக$_2$ம் கொடுக்கும் ஸாம்யம் திருவனந்தபுரத்தில் கண்வளருகிற கிடையழகிலே ஸுவ்யக்தமாகக் காணலாமென்கிறார்.

184. மோக்ஷதா$_3$நத்தில் ப்ரணதபாரதந்த்ர்யம் வளம்மிக்க நதியிலே கரைபுரளும்.

(மோக்ஷதா$_3$நத்தில் ப்ரணதபாரதந்த்ர்யம் வளம்மிக்க நதியிலே கரைபுரளும்) "அருள்தருவானமைகின்றான் அது நமது விதிவகையே" (திருவாய்மொழி 10-6-1) என்றும், "விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே" (திருவாய்மொழி 10-6-3) என்றும், இப்படி ஸர்வஸமனானவன் ஆஶ்ரிதர்க்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில் அவர்கள் விதி$_3$த்தபடியே செய்யக்கடவோ மென்கிற ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் "வளம்மிக்க வாட்டாற்றான்" (திருவாய்மொழி 10-6-3) என்று திருவாட்டாற்றிலே நிற்கிற நிலையிலே, ஆறென்கிற ஸமாதி$_4$யாலே கரைபுரளும் என்கிறார்.

185. த்யாஜ்யதே$_3$ஹவ்யாமோஹம் மருள்கள் கடியும் மயல்மிகுபொழிலிலே தழைக்கும்.

(த்யாஜ்யதே$_3$ஹவ்யாமோஹம்) "மாயவாக்கை இதனுள் புக்கு" (திருவாய்மொழி 10-7-3) என்று ஆழ்வாருக்கு த்யாஜ்யமான தே$_3$ஹத்திலே புகுந்து திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி$_3$ப்படியே தே$_3$ஶவிஶேஷத்திலே பண்ணுமாத$_3$ரத்தையும் இதிலே பண்ணி இவர் "மங்கவொட்டு" (திருவாய்மொழி 10-7-10) என்று கால்கட்டும்படி அவனுக்குண்டான வ்யாமோஹம் *(மருள்கள் கடியும் மயல்மிகு பொழிலிலே தழைக்கும்)* "மருள்கள் கடியும் மணிமலை" (திருவாய்மொழி 10-7-7) என்று ஸர்வருடையவும் அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்குமதாய் "மயல்மிகு பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை" (திருவாய்மொழி 2-10-3) என்று போ$_4$க்தாக்கள் அடைவுகெடும்படி பிச்சேற்றவற்றாயிருக்கிற தெற்குத் திருமலையில் நிற்கிற நிலையிலே; சோலை என்கிற ஸமாதி$_4$யாலே தழைக்கும் என்கிறார்.

186. அங்கீ₃கரிக்க அவகாஶம் பார்க்கும் ஸ்வாமித்வம் பெருநகரிலே பேர்பெற்றது.

(அங்கீ₃கரிக்க அவகாஶம் பார்க்கும் ஸ்வாமித்வம் பெருநகரிலே பேர்பெற்றது) "திருமாலிருஞ்சோலை மலை என்றேனென்னத் திருமால் வந்து என் நெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்" (திருவாய்மொழி 10-8-1) என்று இவரை விஷயீகரிக்க அவகாஶம் பார்த்து மடிமாங்காயிட்டும் விஷயீகரிக்கவேணு மென்கிற ஸ்வாமித்வம் "பெருநகரரவணை மேல்" (பெரியதிருமொழி 5-9-3) என்கிற திருப்பேர் நகரில் கண்வளர்ந்தருளுகிறவிடத்தே ப்ரஸித்₃த₄ம் என்கிறார்.

187. இவற்றில் ப்ராவண்யம் இவள் பரமேயென்னவுண்டாய் ஷோட₃ஶகலா பூர்ணமான சந்த்₃ரமண்ட₃லம் போலே பதினாறு திருநக்ஷத்ரம் நிரம்பினவாறே தே₃வபோ₄க்யமானவதில் அம்ருதம் போலன்றிக்கே என்னாத் தமிழர் இசைகாரர் முதற்பத்தர் வானவர் என்னம்மான் பார்பரவென்னும்படி ஸேஶ்வரவிபூ₄தி போ₄க்₃யமான பாலோடமுதன்ன மென்மொழி முகஜ₂ம் செய்தது.

(இவற்றில் ப்ராவண்யம் இவள்பரமே என்னவுண்டாய்) இத்திருப்பதிகளில் நிற்கிற நிலையில் இவர்க்கு உண்டான ப்ராவண்யம் "பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் இவள் பரமே" (திருவிருத்தம் 60) என்று நிஷேத₄கரும் ஆஶ்சர்யப்படும்படி உண்டாய் (ஷோட₃ஶகலாபூர்ணமான சந்த்₃ரமண்ட₃லம் போலே பதினாறு திருநக்ஷத்ரம் நிரம்பினவாறே தே₃வபோ₄க்₃யமான அதில் அம்ருதம் போலன்றிக்கே) பதினாறுகலையும் நிறைந்தால் சந்த்₃ரன் பூர்ணனாமாப்போலே இவரும் திருவவதரித்தவன்று தொடங்கி .....த்தோடேயிருந்து ப₄க₃வதநுபவத்தைப் பண்ணி அந்த ப₄க₃வதநுப₄வத்தாலே பூர்ணராய்க் கொண்டு பதினாறு திருநக்ஷத்ரம் நிரம்பினவாறே அந்த சந்த்₃ரன் பக்கலுண்டான அம்ருதம் தே₃வர்களுக்கே போ₄க்₃யமாகையாலே அதி₄க்ருதாதி₄காரமுமாய் அந்த சந்த்₃ரனுக்கு வ்ருத்₃தி₄க்ஷயமுண்டாகையாலே பூர்ணனானகாலத்திலல்லது கிடையாமையாலே ஸக்ருத்ஸேவ்யமுமாய் தே₃ஹத்தைப் பூண்கட்டுமதாகையாலே ஸம்ஸார வர்த்த₄கமாயிருக்கும் அது போலன்றிக்கே, (என்னாத் தமிழர் இத்யாதி₃ மென்மொழி முகம் செய்தது) "என் நாவிலின்கவி" (திருவாய்மொழி 3-9-1) என்னுமாபோலே "தமிழர் இசைகாரர் பத்தர் பரவும் ஆயிரம்" (திருவாய்மொழி 1-5-11) என்றும், "தூமுதல் பத்தர்க்குத் தான் தன்னைச் சொன்ன" (திருவாய்மொழி 7-9-3) என்றும், "கேட்டாரார் வானவர்கள்" (திருவாய்மொழி 10-6-11) என்றும் "தென்னாவென்னுமென்னம்மான்" (திருவாய்மொழி 10-7-5) என்றும், "பார்பரவின்கவி" (திருவாய்மொழி 7-9-5) என்றும் சொல்லுகிறபடியே தம்மோடு பிறரோடு ஈஶ்வரனோடு வாசியற ஸர்வஜநபோ₄க்₃யமாகையாலே ஸர்வாதி₄காரமுமாய், அந்த சந்த்₃ரனைப் போலே வ்ருத்₃தி₄க்ஷயங்களின்றிக்கே "காதல் கடல்புரைய" (திருவாய்மொழி 5-3-4) "காதல் (கடலின்) மிகப் பெரிது" (திருவாய்மொழி 7-3-6) "அதனில் பெரிய என்னவா" (திருவாய்மொழி 10-10-10)

என்கையாலே வ்ருத்$_3$தி$_4$யேயாய், ஸதா$_3$போ$_4$க்$_3$யமுமாய், "உயிரின் மேலாக்கை ஊனிடையொழிவிக்குமே" (திருவாய்மொழி 3-2-11) என்று மாம்ஸாஸ்ருகா$_3$தி$_3$ மயமான ஶரீரஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையறுத்து ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமாமளவே யன்றிக்கே "மேலை வைகுந்தத்து இருத்தும்" (திருவாய்மொழி 8-6-11) என்று அப்ராக்ருத தி$_3$வ்யதே$_3$ஶ ப்ராப்தியையும் பண்ணித்தரவற்றான "பாலோடமுதன்னவாயிரம்" (திருவாய்மொழி 8-6-11) என்றும் "அமுதமென்மொழி" (திருவாய்மொழி 6-5-2) என்றும் சொல்லுகிற படியே அம்ருதரூபமாய் அதிலும் அதிமார்த்த$_3$வத்தையுடைத்தான சொற்களாலானவை முகோ$_2$த்க$_3$மாயிற்றின" என்கிறார்.

188. நீர் பால் நெய்யமுதாய் நிரம்பினவேரி நெளிக்குமாபோலே பரப$_4$க்த்யாதி$_3$மய ஜ்ஞாநாம்ருதாப்$_2$தி$_4$ நிமிகிற வாய்கரை மிடைந்து மொழிபட்டு அவாவிலந்தாதி என்று பேர்பெற்றது.

இப்படி போ$_4$க்$_3$யமான ஶப்த$_3$ப்ரவ்ருத்தி மாத்ரமேயன்றிக்கே பரப$_4$க்தி ப்ரேரிதமாய்க் கொண்டு அந்த ஶப்$_3$த$_3$ஸந்த$_3$ர்ப்ப$_4$ரூபமான ப்ரப$_3$ந்த$_4$மாய்க் கொண்டு அவதரித்ததென்கிறார். (நீர்பால் நெய்யமுதாய்) நீர் பாலாய், பால் நெய்யாய், நெய் அம்ருதமாய், அவ்வம்ருதத்தாலே நிரம்பினதோர் ஏரி நெளிக்குமா போலே, ஜ்ஞாநம் ப$_4$க்தியாய், ப$_4$க்தி பரப$_4$க்தியாய், பரப$_4$க்தி பரஜ்ஞாநமாய், பரஜ்ஞாநம் பரமப$_4$க்தியாய் "அச்யுதப$_4$க்திதத்த்வ ஜ்ஞாநாம்ருதாப்$_3$தி$_4$ பரிவாஹஶுபை$_4$ர் வசோபி$_4$:" (ஸ்தோத்ரரத்நம் 3) என்கிறபடியே அந்த பரப$_4$க்த்யாதி$_3$களாலே நிறைந்திருப்பதொரு ஜ்ஞாநாம்ருதாப்$_3$தி$_4$யானது (நிமிகிற வாய்க்கரை மிடைந்து) பரீவாஹாபேக்ஷை பிறந்து "நிமியும் வாய்" (திருவாய்மொழி 6-5-2) என்கிற வாய்க்கரையை "மிடைந்த சொல் தொடை" (திருவாய்மொழி 1-7-11) என்கிறபடியே நெருக்கி அதிக்ரமித்து "மொழிபட்டோடும் கவியமுதம்" (திருவாய்மொழி 8-10-5) என்று சொற்களாய்க் கொண்டு ப்ரவஹித்து (அவாவிலந்தாதி என்று பேர் பெற்றது) "அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும்" (திருவாய்மொழி 10-10-11) என்று பரப$_4$க்த்யாதி$_3$களாலே "சொல்லப்பட்ட ஆயிரம்" (திருவாய்மொழி 8-10-11) என்று லோகத்திலே ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாய்த்தென்கிறார்.

189. மனம்செய் எல்லையில் ஞானவின்பத்தை நின்மலமாக வைத்தவர் ஞானப்பிரானை ஞானத்து வைம்மினென்றவிது தத்வவிவேக, நித்யத்வாநித்யத்வ, நியந்த்ருத்வ, ஸௌலப்$_4$ய, ஸாம்ய, அஹங்கார, இந்த்$_3$ரியதோ$_3$ஷப$_2$ல, மந:ப்ராதா$_4$ந்ய, கரணநியமந, ஸுக்ருதிபே$_4$த, தே$_3$வாஸுரவிப$_4$ாக, விபூ$_4$தியோக$_3$, விஶ்வரூபத$_3$ர்ஶந, ஸாங்க$_3$ப$_4$க்தி, ப்ரபத்தி த்$_3$வைவித்$_3$யாதி$_3$ களாலே அன்றோதிய கீ$_3$தாஸமம் என்னும்.

தத்வத$_3$ர்ஶிகளான இவர்பக்கலிலே இப்படி ப$_4$க$_3$வத்கு$_3$ணாநுப$_4$வஜநித ப்ரீதிப்ரகர்ஷ ப$_3$லாத்காரத்தாலே அவதீர்ணமான இப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தில் ப்ரதிபாதி$_3$தமான அர்த்த$_2$ங்கள், த$_4$ர்மஸம்ஸ்தா$_2$பநார்த்த$_2$மாக அவதரித்து க்ருஷ்ணன் உப$_4$யஸேநைக்கும் நடுவே அர்ஜுந வ்யாஜத்தாலே அருளிச்செய்த ஸ்ரீகீ$_3$தையிலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்ட தத்த்வவிவேகாதி$_3$களான அர்த்த$_2$ங்களாகை

யாலே இந்த ப்ரப₃ந்த₄ம் ஸ்ரீகீ₃தையோடொக்கும் என்கிறார். (மனஞ்செய் எல்லையில் ஞானவின்பத்தை நின்மலமாக வைத்தவர்) "எல்லாப்பொருள்கட்கும் வித்தாய் முதலில் சிதையாமே மனம் செய் ஞானத்துன்பெருமை" (திருவாய்மொழி 1-5-2) என்று ஸர்வத்துக்கும் காரணமாகாநிற்கச் செய்தே தான் நிர்விகாரமாய் "எல்லையில் ஞானத்தன்" (திருவாய்மொழி 3-10-8) என்று அபரிச்சே₂த்₃யமாயிருக்கிற அவனுடைய ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தையும் "சூழ்ந்ததனில் பெரிய சுடர்ஞானவின்பமேயோ" (திருவாய்மொழி 10-10-10) என்று ப்ரக்ருதி புருஷர்களிரண்டும் தனக்குள்ளேயாம்படி வ்யாப்தமாய், தான் அபரிச்சே₂த்₃யமாய் விஶத₃தமமாய் ஆநந்த₃ரூபஜ்ஞாநமாய் இருக்கிறவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் "நிறைந்தஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து" (திருவாய்மொழி 4-7-7) என்கிறபடியே அந்த ஸ்வரூபஸ்வபா₄வங்களிரண்டும் ஜ்ஞாநமாகையாலே பரிபூர்ண ஜ்ஞாநஸ்வருபனாயிருக்கிறவனை விஶத₃தமமாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கையாலே தத்த்வத₃ர்ஶிகளாயிருக்கிற இவர், (ஞானப்பிரானை ஞானத்து வைம்மின் என்ற இது) "இருங்கற்பகம் சேர் வானத்தவர்க்கும் அல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயவர்க்கும் ஞானப்பிரானை அல்லாலில்லை நான்கண்ட நல்லதுவே" (திருவிருத்தம் 99) என்று உபக்ரமித்து "உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின் உம்மை உய்யக்கொண்டு போகுறிலே" (திருவாய்மொழி 4-10-9) என்று ப்ரளயார்ணவ மக்₃நையான ஸ்ரீபூ₄மிப்பிராட்டியை மஹாவராஹமாய்க் கொண்டு எடுத்தவனுமாய், ஶ்லோகத்₃வயமுக₂த்தாலே சரமோபாயத்தை வெளியிடுகையாலே ஜ்ஞாநோபகாரகனுமா யிருக்கிறவனையொழிய ஸர்வர்க்கும் உஜ்ஜீவநஹேதுவா யிருப்பதொன்று இல்லையான பின்பு அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தே₃ஶத்தை உங்கள் மாநஸஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்குங்கோளென்று இப்படி உபபாதி₃க்கிற இப்ரப₃ந்த₄ம் (தத்த்வவிவேகம்) திருத்தேர்த்தட்டிலே "விஸ்ருஜ்ய ஸஶரஞ்சாபம் ஶோகஸம்விக்₃நமாநஸம்" (கீ₃தை 1-47) என்று ப₃ந்து₄ஹத்யாபீ₄தனாய்க் கொண்டு ஶோகிக்கிற அர்ஜுநனைக் குறித்து அவனை "ஸ்தி₂தோஸ்மி" (கீ₃தை 18-73) என்னப் பண்ணுகைக்காக "நத்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதி₄பா: ந சைவ ந ப₄விஷ்யாம: ஸர்வேவயமத:பரம்" (கீ₃தை 2-12) என்று நீயும் நானும் இந்த ராஜாக்களும் முன்பாக இல்லாமலுமில்லை, மேலும் இல்லாமலுமில்லை என்று ஜீவபரபே₄தம், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பரபே₄தம், "தேஹிநோஸ்மிந் யதா₂ தே₃ஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா ததா₂ தே₃ஹாந்தரப்ராப்தி: தீ₄ரஸ்தத்ர ந முஹ்யதி" (கீ₃தை 2-13) என்றித்யாதி₃களாலே ப்ரக்ருதிபுருஷர்களுக்குண்டான பே₄த₃மாகிற தத்வவிவேகம்; (நித்யத்வாநித்யத்வ நியந்த்ருத்வ) "அச்சே₂த்₃யோயமதா₃ஹ்யோயம் அக்லேத்₃யோஶோஷ்ய ஏவ ச நித்ய: ஸர்வக₃தஸ்தா₂ணுரசலோயம் ஸநாதந:" (கீ₃தை 2-24) என்றும், "வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா₂ விஹாய நவாநி க்₃ருஹ்ணாதி நரோபராணி ததா₂ ஶரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந்யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தே₃ஹீ" (கீ₃தை 2-22), "நாஸதோ வித்₃யதே பா₄வோ நாபா₄வோ வித்₂யதே ஸத:" (கீ₃தை 2-16) இத்யாதி₃களாலே சேதநாசேதநங்களினுடைய

நித்யத்வா நித்யத்வம், "பூ₄மிரா போ நலோ வாயு: க₂ம் மநோ பு₃த்₃தி₄ரேவ ச அஹங்கார இதீயம் மே பி₄ந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா₃ அபரேயமிதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்₃தி₄ மே பராம், ஜீவபூ₄தாம் மஹாபா₃ஹோ யயேத₃ம் தா₄ர்யதே ஜக₃த்" (கீ₃தை 7-4,5) என்று சேதநாசேதநங்களை ஶரீரமாக வுடையனாய்க் கொண்டு, "ஸர்வஸ்யசாஹம் ஹ்ருதி₃ ஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ்ம்ருதி: ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச" (கீ₃தை 15-15) என்றும், "ஈஶ்வரஸ் ஸர்வபூ₄தாநாம் ஹ்ருத்₃தே₃ஶேர்ஜுந திஷ்ட₂தி ப்₄ராமயந் ஸர்வபூ₄தாநி யந்த்ராரூடா₃நி மாயயா" (கீ₃தை 18-61) என்றும் ஸ்வஶரீரபூ₄தமான ஸர்வஜந்துக்களினுடைய ஹ்ருதயப்ரதே₃ஶத்திலே நின்று ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் தானே பண்ணுவிக்கையாகிற அவனுடைய நியந்த்ருத்வம்; (ஸௌலப்₄ய) "தஸ்யாஹம் ஸுலப₄: பார்த்த₂ நித்யயுக்தஸ்ய யோகி₃ந:" (கீ₃தை 8-14) என்றும், "பரித்ராணாய ஸாதூ₄நாம் விநாஶாய ச து₃ஷ்க்ருதாம் த₄ர்மஸம்ஸ்தா₂பநார்த்த₂ாய ஸம்ப₄வாமி யுகே₃ யுகே₃" (கீ₃தை 18-8) என்றித்யாதி₃யாலும் ப₄க்திமான்கள் நிமித்தமாகவும் அவதாரப்ரயுக்தமாகவும் உண்டான அவனுடைய ஸௌலப்₄யம்; (ஸாம்ய) "ஸமோஹம் ஸர்வபூ₄தேஷு ந மே த்₃வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய:" (கீ₃தை 9-29) என்று அவனுடைய ஸர்வபூ₄தஸமத்வம்; (அஹங்காரதோ₃ஷ) "ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி கு₃ணை: கர்மாணி ஸர்வஶ: அஹங்காரவிமூடா₄த்மா கர்தாஹமிதி மந்யதே" (கீ₃தை 3-27) என்று அஹங்கார தோ₃ஷம்; (இந்த்₃ரியப₃ல) "இந்த்₃ரியாணி ப்ரமாதீ₂நி ஹரந்தி ப்ரஸப₄ம் மந:" (கீ₃தை 2-60) என்று இந்த்₃ரியப்ராப₃ல்யம் (மந:ப்ராதா₄ந்ய) "அஸம்ஶயம் மஹாபா₃ஹோ மநோ து₃ர்நிக்₃ரஹம் ச₂லம் அப்₄யாஸேந து கௌந்தேய வைராக்₃யேண ச க்₃ருஹ்யதே" (கீ₃தை 6-35) இத்யாதி₃களிலே சொல்லப்பட்ட மந:ப்ராதா₄ந்யம்; (கரணநியமந) "தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர: ஸர்வேந்த்₃ரியாணி ஸம்யம்ய மநோ ஹ்ருதி₃ நிருத்₄ய ச" (கீ₃தை 2-61) இத்யாதி₃களாலே சொல்லப்பட்ட கரணநியமநம்; (ஸுக்ருதிபே₄த) "சதுர்விதா₄ ப₄ஜந்தே மாம் ஜநா: ஸுக்ருதிநோர்ஜுந ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்த₂ார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச ப₄ரதர்ஷப₄" (கீ₃தை 7-16) என்று சொல்லப்பட்ட ஸுக்ருதிபே₄த₃ம்; (தே₃வாஸுரவிபா₄க₃) "த்₃வௌ பூ₄தஸர்கௌ₃ லோகேஸ்மிந் தை₃வ ஆஸுர ஏவ ச தை₃வீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிப₃ந்தா₄யாஸுரீமதா" (கீ₃தை 16-6) இத்யாதி₃களாலே சொல்லப்பட்ட தே₃வாஸுர விபா₄க₃ம்; (விபூ₄தியோக₃) "ப்ராதா₄ந்யத: குருஶ்ரேஷ்ட₂ நாஸ்த்யந்தோ₄ விஸ்தரஸ்ய மே" (கீ₃தை 10-10), "ஆதி₃த்யாநாம் அஹம் விஷ்ணு: ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்ஶுமாந்" (கீ₃தை 10-21) இத்யாதி₃களாலே சொல்லப்பட்ட விபூ₄தியோக₃ம்; (விஶ்வரூபத₃ர்ஶந) "பஶ்யாமி தே₃வாம்ஸ்தவ தே₃வ தே₃ஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா₂ பூ₄தவிஶேஷஸங்கா₃ந் ப்₃ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்த₂ம் ருஷீம்ஶ்ச ஸர்வாநுரகா₃ம்ஶ்ச தி₃வ்யாந்" (கீ₃தை 11-15) இத்யாதி₃யாலே சொல்லப்பட்ட விஶ்வரூபத₃ர்ஶநம்; (ஸாங்க₃ப₄க்தி) "மந்மநா ப₄வ மத்₃ப₄க்தோ மத்₃யாஜீ மாம் நமஸ்குரு மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஸி மே" (கீ₃தை 18-65) என்று சொல்லப்பட்ட அங்க₃ஸஹிதையான ப₄க்தி; (ப்ரபத்தித்₃வைவித்₄யம்) "தை₃வீஹ்யேஷா கு₃ணமயீ மம மாயா து₃ரத்யயா மாமேவ யே ப்ரபத்₃யந்தே

மாயாமேதாம் தரந்தி தே" (கீ₃தை 7-14), "தமேவ ஶரணம் க₃ச்ச ஸர்வபா₄வேந பா₄ரத" (கீ₃தை 18-62) இத்யாதி₃யாலே சொல்லப்பட்ட அங்க₃ப்ரபத்தி, "ஸர்வத₄ர்மாந் பரித்யஜ்ய" (கீ₃தை 18-66) இத்யாதி₃யாலே சொல்லப்பட்ட ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்தியாகிற இவ்வர்த்த₂ விஶேஷங்களை ஸ்ரீகீ₃தா முக₂த்தாலே உபபாதி₃த்தாப்போலே, "அடியேனுள்ளான் உடலுள்ளான்" (திருவாய்மொழி 8-8-2) என்று ஜீவபரபே₄தமும், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பர பே₄தமும், "சென்று சென்று பரம்பரமாய் யாதுமின்றித் தேய்ந்தற்று நன்று தீதென்றறிவரிதாய் நன்றாய் ஞானங்கடந்ததே" (திருவாய்மொழி 8-8-5) என்று தே₃ஹத்துக்கும் ஜீவனுக்கும் உண்டான பே₄த₃முமாகிற தத்த்வவிவேகத்தையும், "மின்னின் நிலையில மன்னுயிர் ஆக்கைகள்" (திருவாய்மொழி 1-1-2), "உள்ளதும் இல்லதும்" (திருவாய்மொழி 1-2-8) என்று ஆத்மாவினுடையவும் அசித்தினுடையவும் நித்யத்வாநித்யத்வங்களையும், "உடல்மிசை உயிரெனக் கரந்து எங்கும் பரந்துளன்" (திருவாய்மொழி 1-1-7) என்றும், "கரந்தசிலிடந்தொறும் இடந்திகழ் பொருடொறும்" (திருவாய்மொழி 1-1-10) என்றும் அந்த சேதநாசேதநங்கள் ஶரீரமாகத் தான் ஶரீரியாய்க் கொண்டு "நின்றனர்" (திருவாய்மொழி 1-1-6) இத்யாதி₃யாலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஸ்வாதீ₄நமாம்படி இருக்கிற அவனுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும், "பத்துடையடியவர்க்கு எளியவன்" (திருவாய்மொழி 1-3-1) என்றும், "பலபிறப்பாய் எளிவருமியல்வினன்" (திருவாய்மொழி 1-3-2) என்றும் ஆஶாலேஶமுடையவர்க்கு ஸுலப₄ன் என்றும், அவதரித்து ஸுலப₄னாயென்றும் சொல்லுகிற அவனுடைய ஸௌலப்₄யத்தையும், "முற்றவும் நின்று" (திருவாய்மொழி 1-2-6) என்று ஆஶ்ரயணீயத்வே ஸர்வஸமனாய் நின்றானென்று சொல்லப்பட்ட அவனுடைய ஸாம்யத்தையும், "நீர் நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து" (திருவாய்மொழி 1-2-3) என்று அஹங்கார தோ₃ஷத்தையும், "விண்ணுளார் பெருமாற்கு அடிமை செய்வாரையும் செறும் ஐம்புலன்" (திருவாய்மொழி 7-1-6) என்று இந்த்₃ரிய ப₃லத்தையும், "என்றும் ஏத்துதல் மனம் வைம்மினோ" (திருவாய்மொழி 3-6-3) என்று மந: ப்ராதா₄ந்யத்தையும், "உள்ளமுரைசெயல் உள்ளவிம் மூன்றையும் உள்ளிக்கெடுத்து" (திருவாய்மொழி 1-2-8) என்று கரணநியமநத்தையும், "பெருநாடு காண இம்மையிலே பிச்சைதாம் கொள்வர்" (திருவாய்மொழி 4-1-1) என்கையாலே ஆர்த்த₂னாகிற ப்₃ரஷ்டைஶ்வர்யகாமன், இறுகலிறப்பென்கையாலே ஜிஜ்ஞாஸுவான கேவலன், "குணங்கொள் நிறைபுகழ்மன்னர்" (திருவாய்மொழி 4-1-8) இத்யாதி₃யாலே அர்த்த₂ார்த்தியான அபூர்வைஶ்வர்யகாமன் "திருநாரணன் தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ" (திருவாய்மொழி 4-1-1) இத்யாதி₃யாலே சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநியாகிற ப₄க₃வச்சரணார்த்தி என்கிற ஸுக்ருதிபே₄த₃த்தையும், "தேவர்கள் தாமும் புகுந்து அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல்" (திருவாய்மொழி 5-2-5) என்று தே₃வாஸுரவிபா₄க₃த்தையும், "புகழுநல்லொருவனென்கோ" (திருவாய்மொழி 3-4-1) என்று தொடங்கி "நல்குரவும் செல்வும்" (திருவாய்மொழி 6-3-1) "மாயா வாமனனே" (திருவாய்மொழி 7-8-1) என்கிற திருவாய்மொழிகளிலே சொல்லப்பட்ட விபூ₄தியோக₃த்தையும், "நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய் சீரார்

சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாய் அயனானாய்" (திருவாய்மொழி 6-9-1) என்று விஶ்வரூபத$_{3}$ர்ஶனத்தையும், "வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று புறநெறி களைகட்டு உணக்குமின் பசையற அவனுடை உணர்வுகொண்டுணர்ந்தே" (திருவாய்மொழி 1-3-5) என்றும், "நன்றெனநலம் செய்வது அவனிடை" (திருவாய்மொழி 1-3-7) என்றும் "மேவித்தொழுதுய்ம்மினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை நாவில் கொண்டச்சுதன்தன்னை ஞானவிதி பிழையாமே" (திருவாய்மொழி 5-2-9) என்று அங்க$_{3}$ஸஹிதமான ப$_{4}$க்தியோக$_{3}$த்தையும், "சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க் கெல்லாம்" (திருவாய்மொழி 8-10-5) என்றும் "மற்றொன்றில்லை" (திருவாய்மொழி 9-1-7) என்கிற பாட்டிலும் சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தி த்$_{3}$வைவித்$_{3}$யத்தையும் ஆக இவ்வர்த்த$_{2}$விஶேஷங்களை ப்ரப$_{3}$ந்த$_{4}$த்திலே ப்ரதிபாதி$_{3}$க்கக் காண்கையாலே "மாயன் அன்றோதிய வாக்கை" (நான்முகன் திருவந்தாதி 71) என்கிற ஸ்ரீகீ$_{3}$தையோடொக்கும் என்கிறார்.

190. அது தத்த்வோபதே$_{3}$ஶம்; இது தத்த்வத$_{3}$ர்ஶி வசநம்.

ஆக இதுக்குக் கீழ் ஸ்ரீகீ$_{3}$தையோடொக்கத் திருவாய்மொழிக்கு ஸாம்யம் சொல்லிற்று. இனி மேல் இதற்குண்டான வக்த்ரு வைலக்ஷண்யமும் ப்ரப$_{3}$ந்தோ$_{4}$த்$_{3}$ய ஹேது வைஷம்யமும் உபதே$_{3}$ஶத்தினுடைய ப$_{2}$லவைஷம்யமும், ப்ரப$_{3}$ந்த$_{4}$ப்ரதிபாத்$_{3}$ய அர்த்த$_{2}$வைஷம்யமும் சொல்லுகிறது. (அது தத்வோபதே$_{3}$ஶம்) அந்த ஸ்ரீகீ$_{3}$தை பரதத்த்வபூ$_{4}$தனான க்ருஷ்ணன் தானே உபதே$_{3}$ஶித்தது. இந்தப்ரப$_{3}$ந்த$_{4}$ம் (தத்த்வத$_{3}$ர்ஶிவசநம்) "தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஶ்நேந ஸேவயா உபதே$_{3}$க்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிந: தத்த்வத$_{3}$ர்ஶிந:" (கீ$_{3}$தை 4-34) என்று இது அவனும் ஆப்ததமனாக அருளிச்செய்த தத்வத$_{3}$ர்ஶிகளான இவருடைய வார்த்தை. "அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜக$_{3}$த: ப்ரப$_{4}$வ: ப்ரலயஸ்ததா$_{2}$ மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சித$_{3}$ஸ்தி த$_{4}$நஞ்ஜய" (கீ$_{3}$தை 7-6)என்று ஸ்வவைப$_{4}$வத்தைத் தானே அருளிச்செய்கையாலே ஸ்வப்ரஶம்ஸை போலிருக்கையாலே மந்த$_{4}$மதிகளுக்கு விஶ்வஸநீயமல்ல. "பொலிந்து நின்ற பிரான் கண்டீர் ஒன்றும் பொய்யில்லை போற்றுமினே" (திருவாய்மொழி 4-10-5) என்று மத்$_{4}$யஸ்த்த$_{2}$ரான இவர் அருளிச் செய்த இது ஆப்தவாக்யமாகையாலே விஶ்வஸநீயம். ஆகையிறே அவன்தான் தத்த்வத$_{3}$ர்ஶிகளை ப்ரஶம்ஸித்து அவர்களுபதே$_{3}$ஶிக்குமதுவே ஜ்ஞாநமென்றது.

191. அது ஐவரை வெல்வித்துப் பதிற்றைந்திரட்டி படச்சொன்னது; இது நாடாகத் தோற்றோமென்று ஐயைந்து முடிப்பான் சொன்னது.

(அது ஐவரை வெல்வித்துப் பதித்தைந்திரட்டி படச் சொன்னது) அந்த ஸ்ரீகீ$_{3}$தை "த்$_{3}$ரௌபத்யாஸ் ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமஶ்சக்ருர் ஜநார்த்த$_{3}$நம்" (பார.ஆர. 192-56) என்று ராஜ்யகாங்க்ஷிகளாய் வந்து ஶரணம் புகுந்த பாண்ட$_{3}$வர்களைவரையும் "அன்றைவரை வெல்வித்த" (திருவாய்மொழி 4-6-1) என்கிறபடியே "ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண" (கீ$_{3}$தை 1-32) என்ற இவனை "ஸ்தி$_{2}$தோஸ்மி" (கீ$_{3}$தை 18-73) என்னப் பண்ணி யுத்$_{3}$த$_{4}$த்திலே விஜயிகளாக்கி, "பதிற்றைந்திரட்டிப் படை வேந்தர் பட"

(பெரியதிருமொழி 2-4-4) என்று அவர்களுக்கு விரோதி$_4$களான து$_4$ர்யோத$_3$நாதி$_3$களை முடிக்கைக்காகச் சொன்னது. (இது நாடாகத் தோற்றோம் என்று ஐயைந்து முடிப்பான் சொன்னது) இந்த ப்ரப$_3$ந்த$_4$ம் "தோற்றோம் மடநெஞ்சம் எம்பெருமான் நாரணற்கு" (திருவாய்மொழி 2-1-7) என்று வகுத்த ஶேஷியானவன் பக்கலிலே ஸர்வரும் தோற்றோம் என்று அநந்யார்ஹ ஶேஷபூ$_4$தராம்படி ஐயைந்தையும் முடிப்பான் சொன்னது. அந்த ஶேஷத்வவிரோதி$_4$யான ப்ரக்ருதிப்ராக்ருத ஸங்க$_3$த்தையும் ஆத்மாவினுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் அறுத்து ஸம்ஸார ப$_3$ந்த$_4$த்தையும் முடிப்பான் சொன்னது ஆகையாலே அது ப$_3$ந்த$_4$மோக்ஷங்கள் இரண்டுக்கும் ஹேது. இது மோக்ஷஹேதுவாயிருக்கும் என்கிறார்.

192. அங்கு நம்பிசரணென்று தொடங்கி முடிவில் அப்ரிய மென்றது; இங்கு பரமேயென்றிழிந்து பொலிகவென்று உகந்தது.

(அங்கு நம்பிசரண் என்று தொடங்கி முடிவில் அப்ரியமென்றது) அதினுடைய உபக்ரமத்திலே "நாந்தகமேந்திய நம்பிசரண் என்று தாழ்ந்த தனஞ்சயற்காகி" (பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-9-4) என்று "ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதி$_4$ மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" (கீ$_3$தை 2-7) என்று ஶிஷ்யனான அர்ஜுநனுடைய அநுவர்த்தந பூர்வகமாகையாலே ப்ரீதியோடே உபக்ரமித்து, "நநமஶ்ரத்$_3$த$_3$தா$_4$நோஸி து$_4$ர்மேத$_3$ஶ்சாஸி பாண்ட$_3$வ அபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா யந்ந ஜாநீஷே தந்மே ஸுமஹத$_3$ப்ரியம்" (அனுகீ$_3$தை) என்று அவன் பக்கலிலே அவிஶ்வாஸத்தைக் காண்கையினாலே அப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்று. *(இங்கு பரமே என்றிழிந்து பொலிக என்றுகந்தது)* இவருபதே$_3$ஶிக்கிறவிடத்தில் தா$_3$ந்தராய் ஸமித்பாணிகளாய்க் கொண்டு அநுவர்த்திப்பாரின்றிக்கே விமுக$_2$ராயிருக்க க்ருபையாலே உபதே$_3$ஶிக்கையாலே உபதே$_3$ஶோபக்ரமத்திலே "ஏபாவம் பரமே" (திருவாய்மொழி 2-2-1) என்று அப்ரீதியோடே உபக்ரமித்து, அவ்வுபதே$_3$ஶம் கேட்டு ஜகத்தாகத் திருந்துகையாலே அப்படித் திருந்தினவர்களைக் கண்டு "பொலிக பொலிக" (திருவாய்மொழி 5-2-1) என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணி உகப்போடே தலைக் கட்டிற்று. ஆகையாலே உபதே$_3$ஶம் ஸப்ரயோஜநமாய்த்தது இதிலே என்கிறார்.

193. அதில் ஸித்$_3$த$_4$த$_4$ர்மவிதி$_4$யே; இதில் வித்$_4$யநுஷ்டா$_2$நங்கள்.

(அதில் ஸித்$_3$த$_4$த$_4$ர்ம விதி$_4$யே) அந்த ஸ்ரீகீ$_3$தைக்கு தாத்பர்யார்த்த$_2$ம் "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" (கீ$_3$தை 18-66) என்று ஸித்$_3$த$_4$தர்மவிதா$_4$நமொன்றுமேயாய்த்து; *(இதில் வித்$_4$யநுஷ்டா$_2$நங்கள்)* இந்த ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்திலே "திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ" (திருவாய்மொழி 4-1-1) என்று விதி$_4$யும் "அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே" (திருவாய்மொழி 6-10-10) என்று அநுஷ்டா$_2$நமும் இரண்டும் காணலாம். இத்தாலிப்ரப$_3$ந்த$_4$ம் விதி$_4$ப்ரகாஶகமானமாத்ரம் அன்றிக்கே அநுஷ்டா$_2$ந ப்ரகாஶகமும் என்கிறார்.

194. பகவன் ஞானவிதி பணிவகையென்று இவரங்கீ$_3$காரத்தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்.

அந்த கீ₃தை தனக்குமுத்கர்ஷம் இவருடைய பரிக்₃ரஹத்தாலே என்கிறார். (பகவன் ஞானவிதி பணிவகையென்று) "அம்பகவன் வணக்குடைத் தவநெறி" (திருவாய்மொழி 1-3-5) என்றும் "அச்சுதன் தன்னை ஞானவிதி பிழையாமே" (திருவாய்மொழி 5-2-9) என்றும் "பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்" (திருவாய்மொழி 10-4-9) என்றும் ப்ராமாணிகரான இவர் இத்தை இப்படி ப்ரமாணமாக அங்கீ₃கரிக்கையாலேயாய்த்து அந்த ஸ்ரீகீ₃தைக்கு உத்கர்ஷம் உண்டாய்த்து என்கிறார். அல்லது பு₃த்₃த₄முநியாயும் கபிலமுநியாயும் சொன்ன பௌ₃த்₃த₄ஶாஸ்த்ரமும் ஸாங்க்₂யஶாஸ்த்ரமும் அவன் சொன்னதேயாகிலும் அந்த ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு ப்ராமாணிகபரிக்₃ரஹ மில்லாமையாலேயிறே அவை அப்ரமாணமாய்த்து.

195. வேத₃வேத்₃ய வைதி₃கோபதே₃ஶம் ஆவித்₃யரளவிலே; அஜ்ஞர் ஜ்ஞாநிகள் ஜ்ஞாநவிஶேஷயுக்தர் ஸர்வஜ்ஞனென்னாமல் இவர் திருத்துவர்.

இனி மேல் அவனுடைய உபதே₃ஶம் ஸங்குசிதவிஷயம்; இவருடைய உபதே₃ஶம் அஸங்குசிதவிஷயமென்கிறார் வேத₃வேத்₃யனென்று தொடங்கி. (வேத₃வேத்₃ய வைதி₃கோபதே₃ஶம் ஆவித்₃யரளவிலே) வேத₃மும் வேத₃வேத்₃யனும் வைதி₃கரான ருஷிகளுமுபதே₃ஶிப்பது "ஆவித்₃ய: ப்ராக்ருத: ப்ரோக்த:" என்று அவித்₃யாஸம்ப₃ந்தி₄களாய் அத ஏவ தத்த்வஹிதபுருஷார்த்த₂ ஜ்ஞானமின்றிக்கே இருக்கிற ஸம்ஸாரிகளுக்கே. அவ்வளவன்றிக்கே இவர் அஜ்ஞர் ஜ்ஞாநிகள் ஜ்ஞாநவிஶேஷயுக்தர் ஸர்வஜ்ஞனென்னாமல் திருத்துவர். அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளோடு தத்வஹிதபுருஷார்த்த₂ங்களில் விஶத₃ஶிக்ஷை பிறந்த முமுக்ஷுக்களோடு ப₄க₃வத்ஸ்வரூபரூபகு₃ணவிபூ₄திகளை விஶத₃தமமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுப₄விக்கும்படி ஸாத்₄யத₃ஶையிலே நிற்கிற ஜ்ஞாநவிஶேஷ யுக்தரோடு "நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷம் தே" (ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம்) என்றும், "யோ வேத்தி யுக₃பத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதா₃ ஸ்வத:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வத்தையும் ஸர்வகாலமும் ப்ரத்யக்ஷமாக யுக₃பதே₃வ ஸ்வத: ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் ஸர்வஜ்ஞனோடு வாசியற ஸர்வர்க்கும் இவர் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லித் திருத்துவர் என்கிறார்.

196. அறியாதார்க்கு உய்யப்புகுமாறும், இக்கரையேறினார்க்கு இன்ப வெள்ளமும், நிலையறியாதார்க்கு ஆழங்காலும், கரையேற்றுமவனுக்கு நாலாறும் அறிவிக்க வேணும்.

திருத்துகையாவது அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணுகையிறே. அதில் இவ்வதி₄காரிகளுக்கு உபதே₃ஶிக்கும் அர்த்த₂ விஶேஷங்கள் எவையென்னில், (அறியாதார்க்கு உய்யப்புகுமாறும்) "அறியாதார் என்றுமறியாதார் கண்டாமே" (பெரிய திருமொழி 1-7-8) என்று முதலிலே ப₄க₃வஜ்ஜ்ஞாநமில்லாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு "அஃதேவுய்யப்புகுமாறு" (திருவாய்மொழி 4-1-11) என்று "திருநாரணன் தாள்" (திருவாய்மொழி 4-1-1) என்கிறவிதுவே உஜ்ஜீவநோபாயம் என்று ஸம்ஸாரோத்தீர்ண உபாயத்தையும், (இக்கரை ஏறினார்க்கு இன்பவெள்ளமும்) "அக்கரையென்னும்

அனத்தக்கடலுளழுந்தி உன் பேரருளால் இக்கரையேறி இளைத்திருந்தேன்" (பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-3-7) என்று ஸம்ஸாரஸமுத்$_{3}$ரத்திலே அழுந்துகிறவர்களுக்கு ப$_{4}$க$_{3}$வதே$_{3}$கோபாயஜ்ஞாநம் பிறக்கையாவது இங்கேயிருக்கச் செய்தே அக்கரை இக்கரை என்னலாம்படி இருக்குமிறே. ஆகையாலந்த ப$_{4}$க$_{3}$வதேகோபாய ஸங்க$_{3}$த்திலே வ்யவஸிதராகையாலே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தராயிருக்கிறவர்களுக்கு "முகில்வண்ண வானத்திமையவர் சூழவிருப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே" (திருவாய்மொழி 7-2-11) என்று அவர்கள் அந்த வ்யவஸாயம் குலைந்து த்வரிக்கும்படியான ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யத்தையும், (நிலையறியாதார்க்கு ஆழங்காலும்) ஶீலகு$_{3}$ணத்தில் இழியாமையாலே அதில் நிலையறியாதவர்களுமாய் ப்ராப்யத$_{3}$ஶையிலே நிற்கிறவர்களுக்கு "செஞ்சொற்கவிகாள் உயிர் காத்து ஆட்செய்ம்மின்" (திருவாய்மொழி 10-7-1) என்று ப$_{4}$க$_{3}$வத்கு$_{3}$ணாநுப$_{4}$வம் பண்ணுகிற நீங்கள் ஶீலகு$_{3}$ணமாகிற ஆழங்காலில் இழியாதேகொள்ளுங்கோள் என்கிற ஆழங்காலையும், (கரையேற்றுமவனுக்கு நாலாறும் அறிவிக்க வேணும்) "ஸம்ஸாரஸாக$_{3}$ரம் கோ$_{4}$ரமநந்தக்லேஶபா$_{4}$ஜநம் த்வாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:" (ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம்) என்று ஸம்ஸாரஸாக$_{3}$ரத்தைக் கடத்தி அக்கரைப் படுத்துமவனுக்கு "பொங்கைம்புலன்" (திருவாய்மொழி 10-7-10) இத்யாதி$_{3}$யாலே சதுர்விம்ஶதி தத்த்வங்களையும் இப்படி அறிவிக்க வேணும் என்கிறார்.

197. அவன் முனிந்தார்க்குத் தாம் கண்டது; தம்மை முனிவார்க்குத் தம் கண்; காணாதது காண்பார்க்குக் கண்மாறும் இடம்; ராக$_{3}$ாந்த$_{4}$னுக்கு மாயாதே$_{3}$ாஷம் இவர் காட்டுமவை.

இனி அவர்களுக்கு இவ்வர்த்த$_{2}$ங்கள் ஜ்ஞாதமாகைக்கு ஹேதுவையும், இவர்களுக்கு இவ்வர்த்த$_{2}$விஶேஷங்களை உபதே$_{3}$ஶிக்கைக்கு ஹேதுவையும் அவ்வர்த்த$_{2}$விஶேஷங்கள் தன்னையும் அருளிச்செய்கிறார். (அவன் முனிந்தார்க்குத் தாம் கண்டது) "ந க்ஷமாமி கதா$_{3}$சந" என்றும் "க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபா$_{4}$ந் ஆஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு" என்று அவன் நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமாகையாலே அஜ்ஞராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு "ஞானப்பிரானையல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லது" என்றும் "பெருங்கேழலார்தம் பெருங்கண் மலர்ப் புண்டரீகம் நம்மேல் ஒருங்கே பிறழவைத்தார்" (திருவிருத்தம் 45) என்கிற பாட்டாலே மஹாவராஹமான ஸர்வேஶ்வரன் கடாக்ஷிக்கையாலே எனக்கு ஸத்$_{3}$ருஶமில்லை; ஸம்ஸாரஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$மும் என்னுடைய ஸம்ப$_{3}$ந்தி$_{4}$களுக்கும் கிட்டாதென்னும்படி தமக்கு ப$_{2}$லித்தபடியாலே ஸர்வர்க்கும் உஜ்ஜீவநோபாயம் அந்த ஜ்ஞாநவராஹமல்லது இல்லை; இது நானறுதியிட்ட விலக்ஷணமான அர்த்த$_{2}$மென்றும்; (தம்மை முனிவார்க்குத் தம் கண்) "எங்ஙனேயோ அன்னைமீர்காள் என்னை முனிவது" (திருவாய்மொழி 5-5-1) என்று உபாயாத்$_{4}$யவஸாய த$_{3}$ஶையிலே நின்று துறும்பு நறுக்கில் ஸ்வரூபஹாநியாம் என்னும் செங்கிடுகுட்டைகளா யிருக்கையாலே ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யம்

அறியாதே ப்ராப்ய விஷயத்திலே இத்தனை அதிப்ராவண்யமாகாதென்று தம்மைப் பொடியுமவர்களுக்கு "என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர் என்னை முனியாதே" (திருவாய்மொழி 5-5-2) என்று ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தை அவகா$_3$ஹித்த என் நெஞ்சாலே பார்க்கமாட்டிகோளோ என்று தம்முடைய உட்கண்ணான ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநத்தையும், (காணாதது காண்பார்க்குக் கண்மாறுமிடம்) "ஸர்வம் ஹ பஶ்ய: பஶ்யதி" என்று ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்குமவர்களாகையாலே ஶீலகு$_3$ணம் பா$_4$த$_4$கம் என்றறியாதே இதிலே இழியில் செய்வதென்னென்றஞ்சி தாம் அதிலே ஈடுபட்டவராகையாலே அந்த ஶீல கு$_3$ணத்திலே கண்வையாதே கொள்ளுங்கோள் என்று கண் மாறுமிடத்தையும் (ராகா$_3$ந்த$_4$னுக்கு மாயா தோ$_3$ஷம்) இவர்பக்கல் உண்டான வ்யாமோஹத்தாலே முன்னடி தோற்றாதே இவர்க்கு த்யாஜ்யமான தே$_3$ஹ தோ$_3$ஷத்தில் கண்வைக்க அறியாதவனுக்கு "மங்கவொட்டுன் மாமாயை" (திருவாய்மொழி 10-7-10) என்று ப்ரக்ருதிதோ$_3$ஷத்தையும் (இவர் காட்டுமவை) இவர்களுக்கு இவர் த$_3$ர்ஶிப்பிக்குமவை இவ்வர்த்த$_2$விஶேஷங்கள் என்கிறார்.

198. ஸாத$_4$நஸாத்$_4$யஸ்த$_2$ மத்$_4$யஸ்த$_2$ரை விட்டு அவற்றில் கலங்கும் ஜீவேஶ்வரர்க்கு வீடுமின் நினைமின் பிடித்தேன் விடுவேனோ வைத்தெழவூது வாடிநிற்கக் கன்மமன்று ஆன்பின் கைகழியேல் உழிதராய் என் சொற் கொள் என்று இவர் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்.

ஆனால் அஜ்ஞர்களுக்கு உபதே$_3$ஶிக்குமாபோலே இவர்களெல்லார்க்கும் எப்போதுமொக்கவும் உபதே$_3$ஶிப்பரோ என்னில், (ஸாத$_4$ந ஸாத்$_4$ய மத்$_4$யஸ்த$_2$ரைவிட்டு) ஸாத$_4$நத$_3$ஶையிலும் ஸாத்$_4$யத$_3$ஶையிலும் நிற்கிறவர்களாய் அஜ்ஞருக்கும் ஸர்வஜ்ஞனுக்கும் நடுவே சொல்லப்பட்ட முமுக்ஷுக்களுக்கும் நித்யமுக்தர்க்கும் காதா$_3$சித்கமாக உபதே$_3$ஶித்துவிட்டு, (அவற்றில் கலங்கும் ஜீவேஶ்வரர்களுக்கு) அந்த ஸாத$_4$ந ஸாத்$_4$யங்கள் இன்னதென்று அறியாதே கலங்குகிற ஸம்ஸாரி சேதநர்க்கு (வீடுமின் நினைமின்) "வீடுமின் முற்றவும்" (திருவாய்மொழி 1-2-1) என்று ப$_4$க$_3$வத்வ்யதிரிக்த ஸமஸ்தங்களையும் விடுங்கோள் என்று உபக்ரமித்து "சுனைநன்மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே" (திருவாய்மொழி 10-5-10) என்று புஷ்பாத்$_3$யுபகரணங்களைக் கொண்டு அபரிச்சே$_2$த்$_3$யஸ்வரூபனான ஸர்வேஶ்வரனை த்ரிவித$_4$கரணங்களாலும் ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறது முடிவாகவும் ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்களைச் சொல்லுவர். (பிடித்தேன் விடுவேனோ இத்யாதி$_3$) (ஈச்வரனுக்கும்) பலகாலும் ஹிதாஹிதங் களைச் சொல்லுவர். இவர் இவ்வளவிலே அயோக்$_3$யதாநுஸந்தா$_4$நம் பண்ணி யகலப்புகில் செய்வதென் என்று அதிஶங்கை பண்ணுகிற ஈஶ்வரனை "உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கனவே" (திருவாய்மொழி 2-6-1), "உன்னை நான் அடைந்தேன் விடுவேனோ" (திருவாய்மொழி 2-6-10) என்று அவனை "மாஶுச:" (கீ$_3$தை 18-66) என்றும், "தோகைமாமயிலார்கள் செவியோசை வைத்தெழ ஆகள் போகவிட்டுக் குழலூது" (திருவாய்மொழி 6-2-2) என்று ஸாத$_4$நஸாத்$_4$யங்கள்

இன்னதென்றும் "மழறுதேன் மொழியார்கள் நின்னருள் சூடுவார் மனம் வாடி நிற்க என் குழறு பூவையொடும் கிளியோடும் குழகேலே" (திருவாய்மொழி 6-2-5) என்றும் "கன்மமன்றெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பது" (திருவாய்மொழி 6-2-8) என்றும் "ஆன் பின் போகேல்" (திருவாய்மொழி 10-3-8) என்றும் "என் கை கழியேல்" (திருவாய்மொழி 10-3-8) என்றும் இப்படி அக்ருத்யங்களைச் செய்யாதே கொள்ளென்றும், "நீயுகக்கு நல்லவரொடும் உழி தராயே" (திருவாய்மொழி 10-3-8) என்றும் "அவத்தங்கள் விளையும் என் சொற்கொளந்தோ" (திருவாய்மொழி 10-3-10) என்றும் ஈஶ்வரனுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்களைச் சொல்லுவர்.

199. கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு உணர்த்துவது ப்ரேமத்தாலே; தமமூடுவார்க்கு வேட்கையெழுவிப்பது ஜ்ஞானத்தாலே.

ஆனால் இருவர்க்கும் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுகைக்கு ஹேது என்னென்னில், இவர்க்குண்டான ஜ்ஞாந ப்ரேமங்கள் என்கிறார். *(கதிர்ஞான மூர்த்திக்கு உணர்த்துவது ப்ரேமத்தாலே)* "பிணக்கியாவரும் யாவையும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதியாததோர் கணக்கில் கீர்த்திவெள்ளக் கதிர்ஞான மூர்த்தியினாய்" (திருவாய்மொழி 6-2-8) என்று ஸம்ஹாரகாலத்திலே ஸர்வத்தையுமொக்கக் கலசி ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே ஒருவருடைய கர்மம் ஒருவர்க்குத் தட்டாதபடி பிரித்து யுக$_3$பதே$_3$வ ஸாக்ஷாத்கார ஸமமாய் விஶத$_3$தமமான ஜ்ஞானத்தை உடையவனாகையாலே ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கிறவனுக்கு "உனக்கொன்று உணர்த்துவன்" (திருவாய்மொழி 6-2-5) என்று ஹிதாஹிதங்களைச் சொல்லுகைக்கடி அவன் பக்கலிலே ப்ரேமத்தாலே. *(தமமூடுவார்க்கு வேட்கையெழுவிப்பது ஜ்ஞானத்தாலே)* "கொள்ளென்று தமமூடும்" (திருவாய்மொழி 4-9-4) என்று தமோபி$_4$பூ$_4$தராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு "நின்கண் வேட்கை எழுவிப்பனே" (திருவிருத்தம் 96) என்று ப$_4$க$_3$வத்ப$_4$க்தியை உபதே$_3$ஶிக்கிறது ப$_4$க$_3$வத்விமுக$_2$ரான இவர்களும் நம்மைப்போலே ப$_4$க$_3$வதநுபவம் பண்ண வேணுமென்கிற ஜ்ஞானத்தாலே என்கிறார்.

200. உயிர் மாய்தல் ஆழுமென்னாருயிர் என்னும் பரது$_3$:க$_2$ம் ஸஹியாமை இரண்டிலுமுண்டு.

இவர்களளவில் இவர்க்குண்டான ஜ்ஞாநப்ரேமங்கள் இரண்டாலும் பரது$_3$:க்க$_2$ம் ஸஹியார் என்னுமிடம் சொல்லுகிறது மேல். *(உயிர்மாய்தல் ஆழுமென்னாருயிர் என்னும் பரது:க்கம் ஸஹியாமை இரண்டிலுமுண்டு)* "உயிர்மாய்தல் கண்டாற்றேன்" (திருவாய்மொழி 4-9-3) என்று ஸம்ஸாரிகள் து$_2$:க்க$_2$ம் ஸஹியாமையும், "அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் எவன்கொலாங்கு என்றாழுமென்னாருயிர்" (திருவாய்மொழி 10-3-8) என்று அசுரர்கள் ஒன்றாக வந்து கிட்டினார்களாகில் அங்கென்னாய் விளைகிறதோ என்று என் ஜீவனானது தரைப்படாநின்றதென்கையாலே பரனான ஈஶ்வரனுடைய து$_3$:க்க$_2$ம் ஸஹியாமையும் அந்த ஜ்ஞாநப்ரேமங்கள் இரண்டிலுமுண்டு. ஆகையாலே இவையடியாக இருவர்க்கும் உபதே$_3$ஶிப்பர் என்கிறார்.

௨01. என்னதுன்னதாவியிலே அறிவாராத்மா என்று அவன் மதம் தோன்றும்.

இன்னும் இவ்வளவன்றிக்கே ஸ்வஶரீரத்திலே ஸர்வர்க்கும் பரிவு நடக்கையாலே அவனுக்கு ஆத்மபூ₄தரான இவர் அவனுக்குப் பரியக்கடவர் என்னுமிடமும் தோன்றும் என்கிறார் மேல். (உன்னதென்னதாவியிலே (என்னதுன்னதாவியிலே?) அறிவாராத்மாவென்று அவன் மதம் தோன்றும்) "உன்னதென்னதாவி" (திருவாய்மொழி 4-3-8) என்கிற இடத்திலே "அறிவாருயிரானாய்" (திருவாய்மொழி 6-9-8) என்றும் "ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம்" (கீ₃தை 7-18) என்று ஜ்ஞாநியானவன் தனக்கு தா₄ரகன்; மே மதம், இது க்ருஷ்ணஸித்₃தா₄ந்தம் என்று அவனுடைய அபி₄ப்ராயத்தாலே இவர்தம்மைத் தனக்கு தா₄ரகராக நினைக்கிறவாகாரம் தோற்றுகையாலும் அவனுக்கிவர் பரியக் குறையில்லை யென்கிறார்.

௨0௨. இருத்துமெண்டானாய்ப் பொய்கலவாது அன்பு செய்து பற்றிலனாய் க்ஷுத்த்₄ருட் பீடி₃த நிர்த்த₄நரைப் போலே கண்டு கொண்டுண்டு பருகிப் பரிஜநாதி₃களோடே தன்னைத்தந்து என்செய்வன் என்றேயிருந்து அகிலப₄ரத்தையும் ஸமர்ப்பிக்க அது சுமந்து அல்லுநன்பகலும் போகு என்றாலும் அகல்வானுமல்லனாய், போகேலென்றால் உகப்பையும் தவிர்ந்து விதிவகையே நடத்துமவனே உபதே₃ஶ ஸத்பாத்ரம்.

ஆனால் இவர் ஈஶ்வரனுக்கு உபதே₃ஶித்தாரென்னும்போது அவனுக்கு ஶிஷ்ய லக்ஷணம் உண்டோ என்னில், ஶிஷ்யனானவன் ஆசார்யனை ஓரிடத்திலே வைத்துத் தான் அவனுடைய மநோரத₂மாய் அவன்பக்கலிலே புரையற்ற ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி, புறம்புண்டான ஸங்க₃ங்களை விட்டு, த₃ரித்₃ரன் நிதி₄ கண்டாப்போலவும், பசித்தவன் சோறு கண்டாற்போலவும், தா₄ஹித்தவன் தண்ணீர் கண்டாப்போலவும் ஆசார்யன் பக்கலிலே அத்யபி₄நிவேஶத்தைப் பண்ணி "ஶரீரமர்த்த₂ம் ப்ராணஞ்ச ஸத்₃கு₃ருப்யோ நிவேத₃யேத்" (விஹகே₃ச்வரஸம்ஹிதை) என்கிறபடியே தன்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களை ஆசார்யவிஷயத்திலே ஸமர்ப்பித்து, "க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதி₂வீம் த₃த்₃யாத் ந தத்துல்யம் கத₂ஞ்சந" என்று இவன் எல்லாம் செய்தாலும் ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ஸத்₃ருஶமில்லாமையாலே குறைவாளனாய் ஆசார்யனுடைய தே₃ஹயாத்ரைகளெல்லாம் தானே சுமந்து செய்யுமவனாய் ஆசார்யன் நிக்₃ரஹித்தாலும் தி₃வாராத்ரவிபா₄கமற அவனைப் பிரியாதே அவனுக்கிஷ்டமானால் தனக்குகப்பானவற்றையும் விட்டு ஆசார்யன் நியமித்தபடியே நடக்குமவனே ஸச்சிஷ்யனாகையாலே இந்த லக்ஷணம் ஈச்வரன் பக்கலிலே உண்டாகையாலே இவனுக்கே ஸச்சிஷ்யலக்ஷணமுள்ளதென்கிறார். (இருத்துமெண்டானாய்) "இருத்தும் வியந்தென்னைத் தன்பொன்னடிக்கீழ்" (திருவாய்மொழி 8-7-1) என்று இவரை ஓரிடத்திலே இருத்தி "என்னெண்டானானான்" (திருவாய்மொழி 1-8-7) என்று இவருடைய நினைவு தானாய் (பொய்கலவாதன்பு செய்து) "பொய்கலவாதென் மெய் கலந்தானே" (திருவாய்மொழி 1-8-5) என்று இவர் திருமேனியில் பண்ணின

ஸங்க₄த்திலே ஒரு பொய்யின்றிக்கே "அந்தாமத்தன்பு செய்து" (திருவாய்மொழி 2-5-1) என்று பரமபத₃த்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை இவர் பக்கலிலே பண்ணி (பற்றிலனாய்) "பற்றிலனீசனும்" (திருவாய்மொழி 1-2-6) என்று இவர்பக்கல் ஸங்க₄த்தாலே பரமபத₃த்தில் ஸங்க₄த்தையும் விட்டு, (க்ஷுத்₃த்₄ருட்பீடி₃த நிர்த்த₄நரைப்போலே கண்டு கொண்டுண்டு பருகி) "இருந்தான் கண்டு கொண்டு" (திருவாய்மொழி 8-7-2) என்று நிர்த₄நனானவன் நிதி₄ கண்டாப்போலே கண்டு கொண்டு "என்னை முற்றவும் தானுண்டான்" (திருவாய்மொழி 9-6-8) என்றும் "தானென்னை முற்றப் பருகினான்" (திருவாய்மொழி 9-6-10) என்றும் சொல்லுகிறபடியே பசி கனத்தவன் சோறு கண்டாப் போலவும் தா₃ஹித்தவன் தண்ணீர் கண்டாப்போலவும் இவரை அபி₄நிவேஶத்தோடே அநுப₄வித்து (பரிஜநாதி₃களோடே தன்னைத் தந்து) "பரிஜநபரிப₃ர்ஹா பூ₄ஷணநாந்யாயுதா₄நி ப்ரவரகு₃ணக₃ணாஶ்ச ஜ்ஞாநஶக்த்யாத₃யஸ் தே பரமபத₃மதாண்டாந்யாத்ம தே₃ஹஸ் ததா₃த்மா வரத₃ ஸகலமேதத் ஸம்ஶ்ரிதார்த்த₂ம் சகர்த்த" (வரத₃ராஜஸ்தவம் 63) என்றும் "எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்" (திருவாய்மொழி 2-7-11) என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னையும் தன் விபூ₄தியையும் இவர்க்குக் கொடுத்து, "உன்னடியார்க்கென் செய்வன் என்றே இருத்தி" (பெரியதிருவந்தாதி 53) என்கிறபடியே இவர்க்கு எல்லாம் செய்தாலும் தான் இழவாளனாய் (அகி₂லப₄ரத்தையும் ஸமர்ப்பிக்க அது சுமந்து) இவராத்மாத்மீய ஸகலப₄ரத்தையும் இவன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்க "வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாங்கடமை அது சுமந்தார்கட்கே" (திருவாய்மொழி 3-3-6) என்று "பூ₄யிஷ்டாம் தே நம உக்திம்" (யஜுர்வேதம்) என்கிறபடியே இவருடைய நம: என்கிற உக்தி அவனுக்கு க₄னத்துத் தோற்றுகையாலே இவருடைய அகி₂லப₄ரத்தையும் சுமந்து (அல்லுநன் பகலும் போகு என்றாலும் அகல்வானுமல்லனாய்) "அல்லுநன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி யென்னை விடான்" (திருவாய்மொழி 1-10-8) என்று இவர்பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹத்தாலே தி₄வாராத்ரவிபா₄க₃மற இவரை விடமாட்டாதே "போகு நம்பீ" (திருவாய்மொழி 6-2-2) என்று இவர்தாம் உபேக்ஷித்தாலும் "அகல்வானுமல்லனினி" (திருவாய்மொழி 2-6-7) என்று அகலமாட்டாதே (போகேல் என்றால் உகப்பையும் தவிர்ந்து) "ஆன்பின்போகேல்" (திருவாய்மொழி 10-3-8) என்று இவனுக்கு இஷ்டமானத்தையும் நிவர்த்தி என்று இவர் நியமித்தால் "திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்பு உவத்தி" (திருவாய்மொழி 10-3-10) என்ற அவ்வுகப்பையும் தவிர்ந்து (விதிவகையே நடத்துமவனே) "அருள்தருவான் அமைகின்றான் அது நமது விதிவகையே" (திருவாய்மொழி 10-6-1) என்று இவர் விதி₄த்தபடியே நடக்கையாலே ஸதா₃சார்ய விஷயத்திலே ஸச்சிஷ்யன் வர்த்திக்கும் க்ரமம் இவன் பக்கலிலே உண்டென்கையாலே இவனே உபதே₃ஶஸத்பாத்ரம் என்கிறார்.

203. நண்ணாதார் மெய்யிலூன் ஆசை நிர்வேத₃த்தோடே ஆஸ்திக்ய அமாநித்வாதி₃கள் விஞ்சின ப்ரணிபாத அபி₄வாத₃ந பரிப்ரஶ்நஸேவாபரர்க்கு உளங்கொள் பேசுமளவன்றென்னும் அர்த்த₂த்தை வம்மின் விரோத₄ம் ஈனச்சொல் எவ்வுயிர்க்குமறியவென்று அடைவுகெட அதபஸ்கர்க்கு

உபதே$_3$ஶிக்கிறது ஞாலத்தார் ப$_3$ந்த$_4$பு$_3$த்$_3$தி$_4$யும் அநர்த்த$_2$ம் கண்டு ஆற்றாமையும் மிக்க க்ருபையுமிறே.

ஆனால் ஸம்ஸாரிகளில் விரக்தராய் இப்படி அநுவர்த்தநமுடையார்க்கு உபதே$_3$ஶிக்கும் அர்த்த$_2$த்தை ப$_4$க$_3$வத் விமுக$_2$ராய் ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் தன்பக்கல் அநுவர்த்தநமின்றிக்கே இருக்கிற ஸம்ஸாரிகளையும் பார்த்து இவர் மேல்விழுந்து உபதே$_3$ஶிப்பானென்னென்னில், அவனோடிவர்களுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தை அறிகையாலும் இவர்கள் து$_3$:க்க$_2$ம் கண்டு பொறுக்கமாட்டாத க்ருபையாலும் உபதே$_3$ஶிப்பர் என்கிறார். *(நண்ணாதார் மெய்யிலூனாசை நிர்வேத$_3$த்தோடே)* "நண்ணாதார் முறுவலிப்ப"விலும் (திருவாய்மொழி 4-9) "மெய்யில் வாழ்க்கை"யிலும் (பெருமாள் திருமொழி 5-2-5) *"ப்ரியஜநமபஶ்யந்தீம் பஶ்யந்தீம் ராக்ஷஸீக$_3$ணம் ஸ்வக$_3$ணேந ம்ருகீ$_3$ம் ஹீநாம் ஶ்வக$_3$ணேநாவ்ருதாமிவ"* (ரா.ஸு. 15-24) என்றும் "ந ஶௌரிசிந்தாவிமுக$_2$ஜநஸம்வாத$_3$ வைஶஸம் வரம் ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்தி$_2$தி:" என்றும் *(சொல்லுகிறபடியே?)* ஶௌரிசிந்தா விமுக$_2$ரான ஸம்ஸாரிகளோட்டை ஸஹவாஸம் ஆழ்வார்தமக்கு அஸஹ்யமானாப்போலே ஸம்ஸாரிகளோடு பொருத்தமுடையார்க ளன்றிக்கே "ஊனேறு செல்வத்து உடற்பிறவி யான் வேண்டேன்" (பெருமாள் திருமொழி 4-1) என்றும் "ஆசைவாய்ச் சென்ற சிந்தையர்"(பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-5-1) இத்யாதி$_3$யாலும் ஆழ்வார்களுக்கு அநேகதோ$_3$ஷது$_3$ஷ்டமான ஶரீரமும் ஶரீரஸம்ப$_3$ந்தி$_4$களும் அஸஹ்மயமானாப்போலே ஶரீரத்தினுடைய அஸ்தி$_2$ரத்ரத்வாதி$_3$ தோ$_3$ஷங்களை அநுஸந்தி$_4$த்து அவற்றுடன் பொருந்தாமையை உடையார்களாய் *"பரீக்ஷ்யலோகாந் கர்மசிதாந் ப்$_3$ராஹ்மணோ நிர்வேத$_3$மாயாத் நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந"* (முண்டகோபநிஷத் 2-11) என்கிறபடியே கர்மஸாத்$_4$யங்களான லோகங்கள் அஸ்த்தி$_2$ரங்களாயிருந்தது, ஸ்த்தி$_2$ரமான லோகங்கள் கர்ம ஸாத்$_4$யமன்றிக்கே இருந்தது என்று இவற்றினுடைய நிரூபணத்தாலே வெறுப்பை உடையவர்களாய் *(ஆஸ்திக்ய அமாநித்வாதிகள் விஞ்சின)* *"ஆஸ்திகோ த$_4$ர்ம ஶீலஶ்ச ஶீலவாந் வைஷ்ணவஶ்ஶுசி: கம்பீ$_4$ரஶ்சதுரோ தீர: ஶிஷ்ய இத்யபி$_4$தீ$_4$யதே"* என்றும் *"அமாநித்வமதம்பி$_4$த்வமஹிம்ஸா க்ஷாந்திரார்ஜவம் ஆசார்யோபாஸநம் ஶௌசம் ஸ்தை$_2$ர்யமாத்ம விநிக்$_3$ரஹ:, நித்யந்து ஸமசித்தத்வம் இஷ்டாநிஷ்டோபபத்திஷு மயிசாநந்யயோகே$_3$ந ப$_4$க்திரவ்யபிசாரிணீ"* (கீ$_3$தை 13-7) என்றும் சொல்லப்படுகிற ஶிஷ்ய லக்ஷணங்களாலே மிக்கிருப்பாராய் *(ப்ரணிபாதா$_3$பி$_4$வாத$_3$ந பரிப்ரஶ்ந ஸேவாபரர்க்கு)* *"தத்வித்$_3$தி$_4$ ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஶ்நேந ஸேவயா"* (கீ$_3$தை 4-34) என்று ப$_4$க்$_3$நாபி$_4$மாநராய்க் கொண்டு அநுவர்த்தநபூர்வகமாக சிரகாலஸேவை பண்ணினவர்களுக்கு *(உளங்கொள் பேசுமளவன்றென்னும் அர்த்த$_2$த்தை)* "உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்" (திருவாய்மொழி 4-10-9) என்றும் "பேசுமளவன்றிது வம்மின் நமர் பிறர் கேட்பதன் முன்" (பெரிய திருமொழி 2-4-9) என்றும் இப்படி அஷட்கர்ணமாக உபதே$_3$ஶிக்க வேண்டும்படியான அர்த்த$_2$விஶேஷத்தை *(வம்மின் விரோதமீனச்சொல் எவ்வுயிர்க்குமறியவென்று)* "வம்மின் புலவீர் நும் மெய்வருத்திக்

கைசெய்தும்மினோ" (திருவாய்மொழி 3-9-6) என்றும் "சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ"(திருவாய்மொழி 3-9-1) என்றும் "ஈனச்சொல்லாயினுமாக நான் கண்ட நல்லது ஞானப்பிரானையல்லாலில்லை" (திருவிருத்தம் 99) என்றும் "மன்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும்"(திருவாய்மொழி 9-1-7) என்றும் "நாமுமக்கறியச் சொன்னோம்" (திருவாய்மொழி 10-2-9) என்றும் *(அடைவு கெட அதபஸ்கர்க்கு உபேத3ஶிக்கிறது)* முற்படச் சொன்ன அடைவன்றிக்கே "இதம் தே நாதபஸ்காய நாப4க்தாய கதா3சந ந சாஶுஶ்ரூஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோப்4யஸூயதி" (கீ3தை 18-67) என்று உபதே3ஶத்துக்கு அதி4காரமில்லாத தே3ஹயாத்ராபரவஶராய்ப் பிறரைக் கவிபாடுவார்க்கும் அதுதானுமின்றிக்கே பஶுஸமராய்த் திரிவார்க்கும் ஆசார்யப்ரேமமில்லதார்க்கும் ஆசார்ய ஶுஶ்ரூஷையில்லாதார்க்கும் ஶ்ரோதுமிச்சை2 இல்லாதார்க்கும் ப4க3வத்3விஷயத்தில் அஸூயாபரரா யிருப்பார்க்கும் இவர் உபதே3சிப்பான் என் என்னில், *(ஞாலத்தார் ப3ந்த4 பு3த்3தி4யும்)* "ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானை" (திருவாய்மொழி 4-5-8) என்று நித்யாநுப4வம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகளோபாதி லீலாவிபூ4தியில் உள்ளார்க்கும் அவனோடு ஸம்ப3ந்த4முண்டாயிருக்க இவர்கள் இழக்க வொண்ணாது என்கிற ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநாநுஸந்தா4நத்தாலும் *(அநர்த்த2ம் கண்டு ஆற்றாமையும்)* "கண்டாற்றேன் உலகியற்கை" (திருவாய்மொழி 4-9-3) என்று இவர்கள் ஸம்ஸாரத்திலே படுகிற அநர்த்த2ம் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமலும் *(மிக்க க்ருபையுமிறே)* "அருள் கண்டீர் இவ்வுலகினில் மிக்கதே" (கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு 8) என்று இவருடைய மிக்க க்ருபையாலும் உபதே3ஶித்தார் என்கிறார்.

204. தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடிபணிந்தவர்க்குமே இவையுள்ளது.

இப்படி எதிர்த்தலையில் அநுவர்த்தநமின்றிக்கே இருக்க பராநர்த்த2ம் கண்டு பொறுக்கமாட்டாதே க்ருபையாலே உபதே3ஶித்தார் வேறுமுண்டோ என்னில் *(தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடிபணிந்தவர்க்குமே இவையுள்ளது)* என்கிறார். *(தாய்க்கும்)* "நித்யைவேஷா ஜக3ந்மாதா" (ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் 1-8-17) என்றும் "மாதா ச கமலாதே3வீ" என்றும் "த்வம் மாதா ஸர்வ லோகாநாம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகல ஜக3ந்மாதாவான பிராட்டி தம் பக்கலிலே விபரீதப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கிற ராவணனைப் பார்த்து அவனுடைய அநர்த்த2ங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத க்ருபையாலும் தன்னுடைய மாத்ருத்வ ப்ரயுக்தமான ப3ந்த4விஶேஷத்தாலும் "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம ஸ்தா2நம் பரீப்ஸதா வத4ஞ்சாநிச்ச2தா கோ4ரம் தவாஸௌபுருஷர்ப4:, விதி3தஸ் ஸ ஹி த4ர்மஜ்ஞ: ஶரணாக3த வத்ஸல: தேந மைத்ரீ ப3வது தே யதி3 ஜீவிதுமிச்ச2ஸி" (ரா.ஸு 21-19) என்று இப்படி உபதே3ஶித்தாள். *(மகனுக்கும்)* "மீள அவன் மகனை" (பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-6-2) என்று ஹிரண்யபுத்ரனான ப்ரஹ்லாதா3ழ்வான் திருநாமம் சொன்ன அது பொறுக்கமாட்டாமையாலே அதிக்ரூரமான

த₃ண்ட₃ங்களைத் தன்பக்கலிலே ப்ரயோகி₃த்த தமப்பனான ஹிரண்யனைக் குறித்து இவன் அவனுடைய அநர்த்த₂ம் பொறுக்கமாட்டாதே "உர்வ்யாமஸ்த்யுத₃கேஷு சாஸ்தி" என்று தொடங்கி "த்வய்யஸ்தி மய்யஸ்தி ச" என்றும் "ஸர்பூ₄தாத்மகே தாத ஜக₃ந்நாதே₂ ஜக₃ந்மயே பரமாத்மநி கோ₃விந்தே மித்ராமித்ரகதா₂ குத:" (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 1-19-37) என்று உபதே₃ஶித்தும், "அபாரஸம்ஸார விவர்தநேஷு மாயாத₂ தோ₃ஷம் ப்ரஸப₄ம் ப்₃ரவீமி ஸர்வத்ர தை₃த்யாஸ்ஸமதாமுபேத ஸமத்வ மாராத₄நமச்யுதஸ்ய, தஸ்மிந் ப்ரஸந்நே கிமிஹாஸ்த்யலப்₄யம் த₄ர்மார்த்த₂ காமைரலமல்பகா₃ஸ்தே ஸமாஶ்ரிதாத் ப்₃ரஹ்மதரோரநந்தாந் நி:ஸம்ஶயோ பக்வப₂லப்ரபா₄த:" (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 1-17-89) என்று ஆஸுர ப்ரப்ருதிகளைக் குறித்தும் உபதே₃ஶித்தான். (தம்பிக்கும்) "மீண்டுமவன் தம்பிக்கே" (திருவாய்மொழி 7-6-9) என்று ராவணனுடைய தம்பியான ஸ்ரீவிபீ₄ஷணப்பெருமாள் அந்த ராவணனுடைய அநர்த்த₂ங்கண்டு பொறுக்க மாட்டாதே "த்வாம் து தி₄க் குலபாம்ஸநம்" (ரா.யு 16-15) என்று அவன் தான் தி₄க்கரியாநிற்கச் செய்தேயும் அவனைப் பார்த்து "யாவந்ந க்₃ருஹ்ணந்தி ஶராம்ஸி பா₃ணா: ராமேரிதா ராக்ஷஸபுங்க₃வாநாம் வஜ்ரோபமா வாயு ஸமாந வேகா₃: ப்ரதீ₃யதாம் தா₃ஶரதாய மைதி₂லீ, யாவந்ந லங்காம் ஸமபி₄த்₃ரவந்தி வலீமுகா₂: பர்வத கூடமாத்ரா:" (ரா.யு. 14-4) என்றித்யாதி₃களாலே உபதே₃ஶித்தான். (இவர்க்கும்) பின்பு இவர்தாமும் தம் பக்கல் அநுவர்த்த₂நமின்றிக்கே விமுக₂ரான ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து "வீடுமின் முற்றவும்" (திருவாய்மொழி 1-2-1) என்று தொடங்கி உபதே₃ஶித்தார். (இவரடி பணிந்தவர்க்கும்) "பாமன்னு மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்" (இராமானுசநூற். 1) என்கிற உடையவரும் "வ்ருதை₂வ ப₄வதோ யாதா பூ₄யஸீ ஜந்மஸந்ததி: தஸ்யாமந்யதமம் ஜந்ம ஸஞ்சிந்த்ய ஶரணம் வ்ரஜ" (சாண்டில்யஸ்ம்ருதி 4-10-9) என்று ருசி யில்லாதாரையும் மேல்விழுந்து உபதே₃ஶித்தருளினார். ஆகையாலே பராநர்த்த₂ம் பொறுக்கமாட்டாதே உபதே₃ஶிக்கை இவர்களுக்கேயுள்ளது என்கிறார்.

205. க்யாதிலாப₄ பூஜாபேக்ஷையற மலர் நாடி ஆட்செய்ய உய்யக் கொண்டு ஆரைக் கொண்டு வாளும்வில்லும் கொண்டு என்கிற இழவுகள் தீரப்பெற்றது.

ஆனால் இப்படி விமுக₂ராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தம்முடைய க்ருபையாலே இவருபதே₃ஶிக்கிறாராகில், இவ்வுபதே₃ஶம் ப₂லித்தமை உண்டோ என்னில், இவர் க்யாதி லாப₄ பூஜா நிரபேக்ஷராய்க் கொண்டு ப₄க₃வத் கைங்கர்யமாக உபதே₃ஶிக்க ஜக₃த்தாகத் திருந்துகையாலே தம்முடைய தனிமைக்கும் ஸம்ஸாரிகளுடைய தனிமைக்கும் எம்பெருமானுடைய தனிமைக்கும் க்லேஶப்பட்ட இவருடைய இழவுகளும் தீரப்பெற்றதென்கிறார். (க்யாதிலாப₄பூஜாபேக்ஷையற மலர்நாடி ஆட்செய்ய) "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" (திருவாய்மொழி 3-3-4) என்று தம்மைத் தண்மைக்கு எல்லையாக நினைத்திருக்கையாலும் "கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாக" (திருவாய்மொழி 4-9-4) என்று ஐஶ்வர்யத்தை

அக்$_3$நிஸமமாகக் காண்கையாலும் "தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்" (திருவாய்மொழி 8-9-11) என்று பா$_4$க$_3$வத ஶேஷத்வத்தில் எல்லையிலே நிற்கிறவர்களுக்குத் தம்மை ஶேஷமாக நினைத்திருக்கையாலும் "ஓதவல்ல பிராக்கள் எம்மை ஆளுடையார்கள் பண்டே" (திருவாய்மொழி 9-1-11) என்று இப்ரப$_3$ந்த$_4$த்திலே அந்வயித்தவர்களைத் தமக்கு ஶேஷிகளாக நினைத்திருக்கையாலும் க்யாதிலாப$_4$ பூஜா நிரபேக்ஷராய்க் கொண்டு "நறிய நன்மலர் நாடி" (திருவாய்மொழி 5-5-11) என்கிறபடியே ஶேஷத்வமாகிற பரிமளத்தை உடைத்தான ஆத்மபுஷ்பங்களைத் தேடி "ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்" (திருவாய்மொழி 4-10-11) என்று கைங்கர்யரூபமாக உபதே$_3$ஶிக்கையாலே ஜக$_3$த்தாகத் திருந்தினபடி. (உய்யக் கொண்டு ஆரைக் கொண்டு வாளும் வில்லும் கொண்டு என்கிற இழவும் தீரப்பெற்றது) "உம்மை உய்யக் கொண்டு போகுறிலே" (திருவாய்மொழி 4-10-9) என்று ஸம்ஸாரிகளுடைய அநர்த்த$_2$ங்கண்டு பொறுக்க மாட்டாமல் உபதே$_3$ஶிக்க அவர்கள் திருந்துகையாலே அவர்கள் தனிமை என்கிற அவ்விழவு தீரப்பெற்றது. "ஆரைக் கொண்டென்னுசாகோ" (திருவாய்மொழி 7-3-4) என்று தமக்கு உசாத்துணையில்லை என்று சொல்லப்பட்டதுவும் ஸம்ஸாரிகளடையத் திருந்தித் தமக்கு உசாத்துணை உண்டாகையாலே அவ்விழவு தீரப்பெற்றது. "வாளும் வில்லும் கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை" (திருவாய்மொழி 8-3-3) என்று ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸௌகுமார்யமறிந்து பரியக் கடவார் ஒருவருமில்லை என்று இழவு பட்டவிவர்க்கு ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்துக்குப் பரிவராய் மங்க$_3$ளாஶாஸநம் பண்ணப் பலருண்டாகையாலே அவ்விழவும் தீரப்பெற்றது. ஆகையாலே இவருடைய உபதே$_3$ஶம் ப$_2$லபர்யந்தமாய்த்து என்கிறார்.

206. ப்$_3$ரஹ்மநிஷ்ட$_2$ரும் ஸம்வத்ஸரவாஸிகளுமாகில் ஏபாவம் பயனன்றாகிலும் சேராது.

(ப்$_3$ரஹ்மநிஷ்ட$_2$ரும் ஸம்வத்ஸரவாஸிகளுமாகில்) இப்படி உபதே$_3$ஶம் ப$_2$லிக்கும்போது "பரீக்ஷ்யலோகாந் கர்மசிதாந் ப்$_3$ராஹ்மணோ நிர்வேத$_3$மாயாத் நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந தத்விஜ்ஞாநார்த்த$_2$ம் ஸகு$_3$ருமேவாபி$_4$க$_3$ச்சேத் ஸமித்பாணி: ஶ்ரோத்ரியம் ப்$_3$ரஹ்மநிஷ்டம் தஸ்மை ஸவித்$_3$வாநுபஸந்நாய ஸம்யக்$_3$ ப்ரஶாந்தசித்தாய ஶமாந்விதாய யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத$_3$ ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$யாம்" (முண்டகோபநிஷத் 2-11) என்று ஸம்ஸாரத்தினுடைய அல்பாஸ்தி$_2$ரத்வாதி$_3$ தோ$_3$ஷாநுஸந்தா$_4$நத்தாலும் பரமப்ராப்யமான தே$_3$ஶத்தைக் கிட்டப்பெறாமையால் உண்டான வெறுப்போடே ஶமத$_3$மாத்யாத்$_3$மகுணோபேதனாய் ஸோபஹார ஹஸ்தனாய்க் கொண்டு ஶ்ரோத்ரியனாய் ப்$_3$ரஹ்மநிஷ்ட$_2$னான ஆசார்யனை ப$_4$க்$_3$நாபி$_4$மாநனாய் உபஸத்திபண்ண அவ்வாசார்யனும் "நாஸம்வத்ஸரவாஸிநே ப்ரப்$_3$ரூயாத்" என்று ஒரு ஸம்வத்ஸரம் பரீக்ஷித்து பின்னையும் உபதே$_3$ஶிப்பான் என்று சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரக்ரமத்திலே இவரும் ஸம்ஸாரிகள் அநுவர்த்திக்க உபதே$_3$ஶித்தார்

ஆனாலோ என்னில், (ஏபாவம் பயனன்றாகிலும் சேராது) ஶிஷ்யனுடைய அநுவர்த்தனமுண்டாகில் "ஏபாவம் பரமே" (திருவாய்மொழி 2-2-2) என்று ஓ பாபமே எனக்கிது பரமாவதே என்று உபதே$_3$ஶோபக்ரமத்திலே வெறுத்துச் சொல்லுகிற ஆசார்யோக்தியும் சேராது. ஶிஷ்யன் தன் அநுவர்த்தனத்தாலே இவ்வர்த்த$_2$த்தைப் பெற்றானாகில் "பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்" (கண்ணிநுண். 10) என்கிற ஶிஷ்யோக்தியும் சேராது. ஆகையாலே முன்பு சொன்ன க்ரமத்திலே ஸம்ஸாரிகளுடைய அநர்த்த$_2$ம் கண்டு பொறுக்கமாட்டாதே தம்முடைய க்ருபையாலே உபதே$_3$ஶித்தார் என்கிறார்.

207. மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு அநுப$_4$வக$_4$ர்ப்$_4$போபதே$_3$ஶம்.

ஆனால் அபரிச்சே$_2$த்$_3$யமாய் நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யமான ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தை அநுப$_4$விக்கிற இவர் பரோபதே$_3$ஶம் பண்ணுகிறார் என்னும்போது, இவர்க்கு அவ்வநுப$_4$வம் கூடினபடி எங்ஙனே என்னில், இவருடைய அநுப$_4$வபரீவாஹரூபமான சொற்கள்தானே பரோபதே$_3$ஶமாயிருக்கையாலே உள்ளே அநுப$_4$வமானது செல்லாநிற்கச் செய்தே பரோபதே$_3$ஶமாயிருக்கும் என்கிறார். (மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு) "மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே" (திருவிருத்தம் 1) என்று உபக்ரமித்து "மங்கவொட்டுன் மாமாயை" (திருவாய்மொழி 10-7-10) என்கிறதளவாக நடுவுள்ள நாலு ப்ரப$_3$ந்த$_4$மும் அநுப$_4$வம் உள்ளே செல்லா நிற்கச் செய்தே பரோபதே$_3$ஶமாயிருக்கிறது; இதுதான் ஸ்வாநுப$_4$வக$_3$ர்ப்ப$_4$ பரோபதே$_3$ஶமாய் பரோபதே$_3$ஶமுக$_2$த்தாலே ஸ்வாநுப$_4$வமாயிருக்கையாலே எல்லா அவஸ்தை$_2$யிலும் இவர்க்கு அநுப$_4$வத்தில் குறையில்லை.

208. இவற்றுக்கு மந்த்ரவித்$_4$யநுஸந்தா$_4$ந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி.

ஆனால் இந்நாலு ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தாலும் இவருபதேஶிக்கிறவர்த்த$_2$ம் ஏதென்னில் (இவற்றுக்கு மந்த்ரவித்$_4$யநுஸந்தா$_4$ந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி) ஸகலஶாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமாய் இவ்வாத்மாவுக்கு தத்வஹிதபுருஷார்த்த$_2$ ப்ரகாஶகமுமாய் ஶரண்யாபி$_4$மதமுமாய் ஶிஷ்டபரிக்ருஹீதமுமாய் மந்த்ரவிதி$_4$ அநுஸந்தா$_4$நரூபமான ரஹஸ்யத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிற அர்த்த$_2$பஞ்சகத்தையும் இவற்றிலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே இப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்கள் நாலுக்கும் ரஹஸ்யத்ரயத்தோடு சேர்த்தி என்கிறார்.

209. அளிப்பானடியேனடைக்கலம் சூடிய பொய் யாதானும் அழுந்தாரென்று ஸ்வரூபவிரோதி$_4$நிவ்ருத்திகளையும் தாமரையுந்திப் பெருமாமாயனாளாகவே வாழியவென்று ப்ராப்ய ப$_2$லங்களையும், நெறிகாட்டி மனத்துக்கொண்டு கண்ணனாலடித்துக் கண்டிலமால் யாதாகிலென்று உபாயத்தையும் சொன்னவை மந்த்ர ஶ்லோகங்களோடே சேரும்.

அவற்றில் ப்ரதிபாதி$_3$க்கிற அர்த்த$_2$பஞ்சகம் இவற்றிலே ப்ரதிபாதி$_3$தமாகிறபடி எங்ஙனே என்னில் (அளிப்பான் அடியேன் அடைக்கலம் சூடிய பொய் யாதானும்

அழுந்தார் என்று ஸ்வரூபவிரோதி$_4$ நிவ்ருத்திகளையும்) இதில் ப்ரத$_2$மப்ரப$_3$ந்த$_4$மான திருவிருத்தத்திலே "உயிரளிப்பான்" (திருவிருத்தம் 1) என்று திருமந்த்ரத்திலே ப்ரத$_2$மாக்ஷரத்தில் 'அவ ரக்ஷணே' யென்கிற தா$_4$த்வர்த்த$_2$த்தாலே சொல்லப்பட்ட ரக்ஷகத்வத்தையும் "அடியேன்" (திருவிருத்தம் 1) என்று அவ்வகாரத்தில் லுப்தசதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும் அந்த ஸர்வரக்ஷகனானவனுக்கு இவ்வாத்மா அநந்யார்ஹஶேஷமாயிருக்கும் என்னுமிடத்தையும் அந்த ஶேஷத்வாஶ்ரயமான ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநாநந்த$_3$மயமாயும் ஜ்ஞாநகு$_3$ணகமாயுமிருக்கிற மகாரார்த்த$_2$த்தையும், "அடியேனடியாவி அடைக்கலமே" (திருவிருத்தம் 85) என்று அந்த சதுர்த்தி$_2$ 'ஸம்ப்ரதா$_3$நே சதுர்த்தி$_2$' என்னுமிடத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணத்தையும் "திருமால் திருப்பேர் வல்லார் அடிக்கண்ணிசூடிய மாறன்" (திருவிருத்தம் 100) என்று அந்த ப்ரணவத்தில் சொன்ன அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வம் ததீ$_3$யஶேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கும் என்று நமஸ்ஸில் ஆர்த்த$_2$மாகச் சொல்லப்படுகிற ததீ$_3$யஶேஷத்வத்தையும், "பொய்ந்நின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" (திருவிருத்தம் 1) என்றும் "யாதானுமோராக்கையில் புக்கு அங்காப்புண்டும் ஆப்பவிழ்ந்தும்" (திருவிருத்தம் 95) என்றும் அந்த நமஸ்ஸில் 'ம:' என்கிற ஷஷ்டியாலே சொல்லப்பட்ட அவித்$_3$யை அவித்$_3$யாகாரிதமான அஹங்காரமமகாரங்கள் அவற்றாலே உண்டான அக்ருத்யகரணாதி$_3$கள் தத்கார்யமாய் தே$_3$வமநுஷ்யாதி$_3$ரூபமான ப்ரக்ருதிஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையும் சொல்லி "வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தில் அழுந்தார்" (திருவிருத்தம் 100) என்று அந்த நமஸ்ஸில் நிஷேத$_4$வாசியான நஞ்ஞாலே கீழ்ச்சொன்ன அவித்$_3$யாதி$_3$களாய் ஸம்ஸாரகர்த$_3$மம் எல்லையான விரோதி$_4$களினுடைய நிவ்ருத்தியையும் சொல்லி ஆக இப்படி ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அநந்யார்ஹஶேஷமாய் ஜ்ஞாநாநந்த$_4$லக்ஷணமாய் ததீ$_3$யஶேஷத்வபர்யந்தமான ஸ்வரூபத்தையும், தத்விரோதி$_4$யான அஹங்காரமமகாரமாகிற விரோதி$_4$ஸ்வரூபத்தையும் தந்நிவ்ருத்தியையும் சொல்லுகையாலே திருவிருத்தம் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்கள் இரண்டினுடைய அர்த்த$_2$மாயிருக்கிறது. (தாமரையுந்திப் பெருமாமாயன் ஆளாகவே வாழியவென்று ப்ராப்யப$_2$லங்களையும்) "தெய்வக்குழாங்கள் கைதொழக் கிடந்த தாமரையுந்தித் தனிப்பெரு நாயக" (திருவாசிரியம் 1) என்றும், "ஓராலிலைச் சேர்ந்த எம்பெருமாமாயனை யல்லது ஒருமா தெய்வம் மற்றுடையமோ யாமே" (திருவாசிரியம் 7) என்றும் காரணத்வ ரக்ஷகத்வங்களைச் சொல்லுகையாலே காரணமுமாய் ரக்ஷகனுமாயிருக்கிறவனே பரமப்ராப்யன்" என்கிற நாராயண ஶப்தா$_3$ர்த்த$_2$மான ப்ராப்தி ஸ்வரூபத்தையும், "தனிமாத்தெய்வத்தடியவர்க்கு ஆளாகவே இசையுங்கொல்" (திருவாசிரியம் 3) என்றும் "ஊழிதோறூழி ஓவாது வாழியவென்று யாம் தொழ இசையுங்கொல்" (திருவாசிரியம் 4) என்றும் அந்த நாராயணபத$_3$த்தில் ப்ரார்த்த$_2$நா ரூபமான சதுர்த்யர்த்த$_2$மான ப$_2$லஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகையாலே அந்தத் திருவாசிரியம் சதுர்த்யந்தமான நாராயண பத$_3$த்திலர்த்த$_2$மாயிருக்கிறது. (நெறிகாட்டி மனத்துக்

கொண்டு கண்ணனால் அடித்துக் கண்டிலமால் யாதாகில் என்று உபாயத்தையும் சொன்னவிது) பெரிய திருவந்தாதியிலே "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" (பெரிய திருவந்தாதி 6) என்று உபாயாந்தரங்களைக் காட்டி என்னை அகற்றப் பார்த்தாயோ என்கையாலே "ஸர்வத₄ர்மாந் பரித்யஜ்ய" (கீ₃தை 18-66) என்கிற உபாயாந்தரங்களினுடைய த்யாஜ்யதையையும் "வெங்கோட்டேறுமுடனே கொன்றானையே மனத்துக் கொண்டு" (பெரிய திருவந்தாதி 48) என்று "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" (கீ₃தை 18-66) என்கிற மாநஸாத்₄யவஸாயரூபமான உபாயஸ்வீகாரத்தையும் "சீரார் மனத்தலை வன் துன்பத்தை மாற்றினேன் வானோரினத்தலைவன் கண்ணனால் யான்" (பெரிய திருவந்தாதி 25) என்றும் "எம்மிறையார் தந்த அருளென்னும் தண்டாலடித்து" (பெரிய திருவந்தாதி 26) என்றும் சொல்லுகையாலே "அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" (கீ₃தை 18-66) என்று உபாயபூ₄தன் பண்ணும் ஸர்வபாப விமோசனத்தையும் "வானோ மறிகடலோ இத்யாதி₃ மருங்கு வன்துயரை கண்டிலமால்" (பெரிய திருவந்தாதி 54) என்று அந்த விரோதி₄கள் போனவிடம் தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப் போய்த்ததென்கையாலே "இஷ்யாமி" என்கிற ணிச்சாலே சொல்லுகிற அர்த்த₂த்தையும் "அடர்பொன் முடியான்" இத்யாதி₃ "யாதாகில் யாதே இனி" (பெரிய திருவந்தாதி 70) என்று "மாஶுச:" (கீ₃தை 18-66) என்கிற பத₃த்தாலே ப₃லிதமான நிர்ப₄ரத்வாநுஸந்தா₄னத்தையும் சொல்லுகையாலே திருவந்தாதியாலே ஶ்லோகார்த்த₂மான உபாயஸ்வரூபத்தைச் சொல்லிற்று. ஆகையாலே இவை மந்த்ர ஶ்லோகங்களோடு சேரும். ஆகத் திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதி என்கிற மூன்றும் அர்த்த₂பஞ்சகத்தையும் ப்ரதிபாதி₃க்கையாலே அவை மூன்றும் அர்த்த₂பஞ்சகத்தை ப்ரதிபாதி₃க்கிற திருமந்த்ரத்தினுடையவும் சரமஶ்லோகத்தினுடையவும் அர்த்த₂மாயிருக்கிறது.

210. த்வயார்த்த₂ம் தீ₃ர்க்க₃ஶரணாக₃தி யென்றது ஸாரஸங்க்₃ரஹத்திலே.

(த்வயார்த்த₂ம் தீர்க்க₃ஶரணாக₃தி என்றது ஸாரஸங்க்₃ரஹத்திலே) திருவாய்மொழி த்₃வயத்தில் அர்த்த₂த்தை ப்ரதிபாதி₃க்கையாலே தீ₃ர்க்க₃ஶரணாகதி என்கிறார். த்₂வயத்திலே ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்ட ஶ்ரிய:பதித்வம், நாராயணத்வம், விலக்ஷணவிக்₃ரஹயோக₃ம், அவனுடைய உபாயத்வம், உபாயபரிக்₃ரஹம், கைங்கர்யப்ரதா₃நார்த்த₂மான லக்ஷ்மீ தத்வல்லப₄னுடைய நித்யஸம்ப₃ந்த₄ம், ஸர்வஸ்வாமித்வம், நிரதிஶயபோ₄க்₃யத்வம், கைங்கர்யப்ரார்த்த₂னை, கைங்கர்யவிரோதி₄நிவ்ருத்தி ஆக இப்பத்து அர்த்த₂த்தையும் திருவாய்மொழி பத்து பத்தாலும் ப்ரதிபாதி₃க்கையாலே இத்திருவாய்மொழி தீ₃ர்க்க₃ஶரணாக₃தி என்று ஸாரஸங்க்₃ரஹத்திலே பிள்ளை அருளிச் செய்தார் என்கிறார்.

211. மூன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையும் உயர் திண் அணை ஒன்று பயில் ஏறு கண் கரு வீடு சொன்னால் ஒருக் கொண்ட நோற்ற நாலும் எம்மா ஒழிவில் நெடு வேய் என்கிற இருபதிலே விஶத₃மாக்கி எண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும், அருளினன் வீடு பெற்ற வென்கையாலே ஐந்திலுமிரண்டையும், தொழுது

களித்தேன் சொல்லுப் பெற்றேன் பணிசெய்யென்கிற முக்தலக்ஷண வ்ருத்தியாலே இரண்டிலொன்றையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்.

இனிமேல் திருமந்த்ரத்திலும் சரமஶ்லோகத்திலும் ஸங்க்₃ரஹேண ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்ட அர்த்த₂பஞ்சகத்தை த்₃வயத்திலே விவரித்தாப்போலே திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதி என்கிற மூன்று ப்ரப₃ந்த₄த்திலும் ஸங்க்₃ரஹேண சொல்லப்பட்ட அர்த்த₂பஞ்சகத்தை த்₃வயத்தினுடைய ஸ்தா₂நேயாயிருக்கிற இத் திருவாய்மொழியிலே விஸ்த்ருதமாகச் சொல்லுகை யாலே அர்த்த₂பஞ்சகமும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்றும் அந்த அர்த்த₂பஞ்சகத்திலும் வைத்துக் கொண்டு உபாயோபேயங்களிரண்டுமே இதுக்கு ப்ரமேயமென்றும் அவைதன்னிலும் உபாயமொன்றுமே இதுக்கு ப்ரமேயமென்றும் சொல்லக் கடவதென்கிறார். (மூன்றில் சுருக்கின ஐந்தையும் என்று தொடங்கி) திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதி என்கிற மூன்று ப்ரப₃ந்த₄த்தில் சுருங்கச் சொல்லப்பட்ட அர்த்த₂பஞ்சகத்தையும் திருவாய்மொழியில் (உயர் திண் அணை ஒன்று) முதல் திருவாய்மொழியான உயர்வற உயர்நலத்தில் ஶ்ருதிச்சா₂யையாலே அந்வய ரூபேண ஸ்வாநுப₄வரூபத்தாலே பரத்வத்திலே பரத்வத்தையும், திண்ணன் வீட்டில் (திருவாய்மொழி 2-2) இதிஹாஸ புராணப்ரக்ரியையாலே அந்வயவ்யதிரேகங்கள் இரண்டாலும் பரோபதே₃ஶ முக₂த்தாலே அவதாரத்திலே பரத்வத்தையும், அணைவதரவணையில் (திருவாய்மொழி 2-8) மோக்ஷப்ரத₃த்வத்தாலே வந்த பரத்வத்தையும், ஒன்றும் தேவிலே (திருவாய்மொழி 4-10) அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வத்தையும் சொல்லுகையாலே, ஆக உயர்வற உயர்நலம் திண்ணன்வீடு அணைவதரவணை ஒன்றுந்தேவு என்கிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் பரஸ்வரூபத்தையும்; (பயிலேறு கண் கரு) பயிலும் சுடரொளியில் (திருவாய்மொழி 3-7) இவ்வாத்மாவுக்கு ஶேஷத்வமே ஸ்வரூபமாகையாலே அதினுடைய எல்லையான பா₄க₃வதஶேஷத்வத்தையும், ஏறாளுமிறையோனில் (திருவாய்மொழி 4-8) அவன் வேண்டாத ஆத்மாத்மீயங்களை வேண்டேன் என்று இவ்வாத்மா ஶேஷமானபோது உபாதே₃யமாய் அல்லாதபோது த்யாஜ்யமென்கிற வ்யதிரேகத்தாலே ஶேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்னுமிடத்தையும் கண்கள் சிவந்திலே "சென்று சென்று பரம்பரமாய்" (திருவாய்மொழி 8-8-5) இத்யாதி₃யாலே ஶேஷத்வாஶ்ரயமான ஆத்மவஸ்துவினுடைய ப்ரக்ருதே:பரத்வ ஜ்ஞாநாநந்த₃ அமலத்வங்களையும் கருமாணிக்க மலையிலே அந்த ஶேஷத்வத்தினுடைய அநந்யார்ஹத்வத்தையும் சொல்லுகையாலே, ஆக பயிலுஞ்சுடரொளி ஏறாளுமிறையோன் கண்கள்சிவந்து கருமாணிக்கமலை என்கிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் ஸ்வஸ்ரூபத்தையும், (வீடு சொன்னால் ஒரு கொண்ட) வீடுமின் முற்றத்தில் (திருவாய்மொழி 1-2) ஸ்வரூபவிரோதி₄யான அஹங்கார மமகாரங்களை த்யாஜ்யம் என்றும், சொன்னால் விரோத₄த்தில் (திருவாய்மொழி 3.9) உபாயவிரோதி₄யான அஸேவ்யஸேவை முதலானவை த்யாஜ்யம் என்னுமிடத்தை யும், ஒரு நாயகத்தில் (திருவாய்மொழி 4-1) ப்ராப்யவிரோதி₄யான ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்கள் த்யாஜ்யமென்றுமிடத்தையும், கொண்டபெண்டிரில் (திருவாய்மொழி

9-1) ப்ராப்தி விரோதி₄யான ஶரீரஸம்ப₃ந்தி₄கள் தொடக்கமானவை த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தையும் சொல்லுகையாலே ஆக வீடுமின்முற்றவும் சொன்னால் விரோத₄ம் ஒருநாயகம் கொண்டபெண்டிர் என்கிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் விரோதி₄ஸ்வரூபத்தையும் (நோற்ற நாலும்) "நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்" (திருவாய்மொழி 5-7-1) என்று தம்முடைய ஆகிஞ்சந்ய பூர்வகமாகவும் ஆராவமுதில் "களைவாய் துன்பம்களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்'' (திருவாய்மொழி 5-8-8) என்று தம்முடைய அநந்யகதித்வபூர்வகமாகவும், மானேய்நோக்கில் "வைகலும் வினையேன் மெலிய" (திருவாய்மொழி 9-9-1) என்று தம்முடைய ப₄க்திபாரவஶ்யதையாலும் அடிமேல் சேமங்கொள்ளென்று ஶரணம் புகுந்து, பிறந்தவாற்றில் "நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு என்று நாடொறும் ஏகசிந்தையனாய்" (திருவாய்மொழி 5-10-11) என்று தமக்கு அவ்வுபாயத்திலுண்டான அத்₄யவஸாயத்தையும் சொல்லுகையாலே, ஆக நோற்றநோன்பு, ஆராவமுது, மானேய்நோக்கு, பிறந்தவாறு என்கிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் உபாயஸ்வரூபத்தையும் (எம்மா ஒழிவில் நெடு வேய் என்கிற) எம்மாவீட்டிலே (திருவாய்மொழி 2-9) கைங்கர்யத்தினுடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்தித்து, ஒழிவில் காலத்தில் (திருவாய்மொழி 3-3) அந்த கைங்கர்யந்தன்னை ஸர்வதே₃ஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோ₂சிதமாகச் செய்ய வேணுமென்று ப்ரார்த்தி₂த்து, நெடுமாற்கடிமையில் (திருவாய்மொழி 8-10) அந்தகைங்கர்யம் பா₄க₃வதபர்யந்தமாகவேணுமென்றும், வேய்மருதோளிணையில் (திருவாய்மொழி 10-3) அதுதான் பரஸம்ருத்₃த₄யைக ப்ரயோஜநமாகவும் ப்ரார்த்தி₂க்கையாலே, ஆக எம்மாவீடு ஒழிவில்காலம் நெடுமாற்கடிமை வேய்மருதோளிணை என்கிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் ப₂லஸ்வரூபத்தையும் (இருபதிலே விஶத₃மாக்கி எண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும்) ஆக இவ்வர்த்த₂பஞ்சகத்தையும் இவ்விருபது திருவாய்மொழியாலும் விஶத₃மாக அருளிச்செய்து மற்ற எண்பது திருவாய்மொழியாலும் விஸ்த்ருதமாக்குகையாலே இத்திருவாய்மொழிக்கு இவ்வர்த்த₂பஞ்சகமும் ப்ரமேயமென்றும் (அருளினன் வீடு பெற்ற என்கையாலே ஐந்திலுமிரண்டையும்) "மயர்வறமதிநலமருளினன்" (திருவாய்மொழி 1-1-1) "அவாவற்று வீடுபெற்ற'' (திருவாய்மொழி 10-10-11) என்று அர்த்த₂பஞ்சகத்துக்கும் ப்ரதா₄நமான உபாயோபேயங்கள் இரண்டையும் இதுக்கு ப்ரமேயம் என்றும் (தொழுது களித்தேன் சொல்லுப் பெற்றேன் பணிசெய் என்கிற முக்தலக்ஷண வ்ருத்தியாலே இரண்டிலொன்றையும் இதுக்கு ப்ரமேயம் என்னும்) "தொழுதெழு" என் மனனே" (திருவாய்மொழி 1-1-1) என்றும், "விருப்பே பெற்று அமுதமுண்டு களித்தேனே'' (திருவாய்மொழி 10-8-6)என்றும், ''மேலைத் தொண்டுகளித்து அந்தி தொழும் சொல்லுப் பெற்றேன்" (திருவாய்மொழி 10-8-7) என்றும் ''சொல் பணிசெய் ஆயிரம்'' (திருவாய்மொழி 1-10-11) என்றும் சொல்லுகிறபடியே முக்தர்க்கு அஸாதா₄ரண லக்ஷணமான வாசிக வ்ருத்தி இத்திருவாய்மொழி என்கையாலே அவ்வுபாயோபேயங்களிரண்டிலும் உபேயமொன்றுமே இதுக்குத் தாத்பர்யார்த்த₂மென்று சொல்லக்கடவதென்கிறார்.

212. ரஹஸ்யத்துக்கோரெழுத்தும் அதுக்கோருருவும் போலே யானவற்றிலே இமையோரதிபதி அடியேன் மனனே பொய் மயர்வு பிறந்தருளினன் விண்ணப்பம் தொழுதெழென்ற பஞ்சகத்தோடே அவித்3யாதி3 ஸ்வரூப ஸ்வபா4வாத்மேஶ்வர ப3ந்த4ரக்ஷண க்ரம கு3ண விக்3ரஹ விபூ4தியோக3 தகீ3யாபி4மானோபதே3ஶவிஷய அந்யாபதே3ஶ ஹேத்வாதி3களும் ஸங்க்3ருஹீதம்.

திருமந்த்ரமும் த்3வயமும் முதல் பத3ங்களிலே ஸங்க்3ரஹமாய் ஒழிந்தவிடம் அவற்றினுடைய விவரணமாயிருக்குமாபோலே திருவிருத்தமும் திருவாய்மொழியும் முதல் பாட்டுக்களிலே ஸங்க்3ரஹமாயிருக்கும் என்கிறார் மேல். (ரஹஸ்யத்துக்கோரெழுத்தும் அதுக்கு ஓருருவும் போலேயானவற்றிலே) ஓரெழுத்து ஓருருவென்னும்படி திருமந்த்ரத்துக்கு ஸங்க்3ரஹமான அகாரத்தையும் அதன் விக்ருதியான ப்ரணவத்தையும் போலே என்னுதல்; அன்றிக்கே த்3வயத்துக்கு ஸங்க்3ரஹமான அதில் ப்ரத2மபத3த்தையும் போலேயிருக்கிற திருவிருத்தத்தில் முதல் பாட்டிலும் திருவாய்மொழியில் முதல் பாட்டிலும் (இமையோரதிபதி அடியேன் மனனே பொய் மயர்வு பிறந்து அருளினன் விண்ணப்பம் தொழுதெழு என்ற பஞ்சகத்தோடே) "இமையோர் தலைவா" (திருவிருத்தம் 1) என்றும் "அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி" (திருவாய்மொழி 1-1-1) என்றும் சொல்லுகையாலே ஸஶ்ரீஸேவ்யமாய் ஸர்வாதி4கமா யிருக்குமென்று பரஸ்வரூபத்தையும் "அடியேன்" என்றும் "என் மனனே" என்றும் சொல்லுகையாலே ஶேஷமாய் அபரிச்சே2த்3யாந்த:கரணமா யிருக்கும் என்று ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" என்றும் "மயர்வு" என்றும் சொல்லுகையாலே அவித்3யாதி3களான விரோதி4ஸ்வரூபத்தையும் "உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்" என்றும் "மதிநலமருளினன்" என்றும் சொல்லுகையாலே லோகரக்ஷணார்த்த2மாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணின ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ருபையே உபாயமென்று உபாய ஸ்வரூபத்தையும் "அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே" என்றும் "தொழுதெழு" என்றும் சொல்லுகையாலே ஶேஷிவிஷயத்தில் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான கைங்கர்யமே புருஷார்த்த2ம் என்று பலஸ்வரூபத்தையும் ஆக இவ்வர்த்த2பஞ்சகத்தையும் ஸங்க்3ரஹேண சொல்லி அவ்வர்த்த2பஞ்சகத்தோடே கூட இந்த இரண்டு பாட்டிலும் அவித்3யாதி3 ஸ்வரூபஸ்வபா4வங்கள் முதலானவர்த்த2விஶேஷங்களும் ஸங்க்3ருஹீதமென்கிறார் மேல். (அவித்3யாதி3 ஸ்வரூபஸ்வபா4வ) "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" என்று அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4ங்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்வபா4வத்தையும். அன்றிக்கே அவித்3யாதி3 ஸ்வரூபஸ்வபா4வமென்ற இவற்றை தத்வத்ரய விஷயமாக்கி அவற்றினுடைய ஸ்வரூபஸ்வபா4வங்களைப் "பொய்ந்நின்ற ஞானம்" என்றும் "மயர்வு" என்றும் அவித்3யையாகிற அசித்ஸ்வரூபத்தையும் ஜ்ஞாநாநுத3ய அந்யதா2ஜ்ஞாந விபரீத ஜ்ஞானங்களாகிற அவித்3யா ஸ்வபா4வத்தையும் "அடியேன்" என்று ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும் "என்மனனே" என்று ஆத்மாவினுடைய

ஸ்வபா$_4$வத்தையும் "தலைவா" என்றும் "யவன்" என்றும் ஈஶ்வர ஸ்வரூபத்தையும் "நலமுடையவன்" என்று அவனுடைய ஸ்வபா$_4$வத்தையும் சொல்லுகிறார் என்றுமாம். (ஆத்மேஶ்வரப$_3$ந்த$_4$) "இமையோர் தலைவா" "அடியேன்" "அதிபதி" "தொழுதெழு" என்று ஜீவேஶ்வரர்களுக்குண்டான ஶேஷஶேஷிபா$_4$வ ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையும், ரக்ஷணக்ரமம் "உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்" என்றும் "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்றும் ஈஶ்வரன் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி ரக்ஷிக்குமென்றும் அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி ஜ்ஞாநப$_4$க்திகளைத் தன் க்ருபையாலே தந்தானென்றும் அவனுடைய ரக்ஷணக்ரமத்தையும் (கு$_3$ண விக்$_3$ரஹ விபூ$_4$தியோக$_3$) "நலமுடையவன்" என்று கு$_3$ணத்தையும், "சுடரடி" என்று விக்$_3$ரஹத்தையும், "இமையோர்" என்றும் "அயர்வறும் அமரர்கள்" என்றும் விபூ$_4$தியையும் அந்த ஸூரிகளை முன்னிடுகையாலே ததீ$_3$யாபி$_4$மானத்தையும் "மெய் நின்று கேட்டருளாய்" "தொழுதெழு என் மனனே" என்று நெஞ்சு போலே ப$_4$வ்யமான ஈஶ்வரனும் அப்படி ப$_4$வ்யரானார் உபதே$_3$ஶத்துக்கு விஷயமென்றும் (அந்யாபதே$_3$ஶஹேது) "நலமருளினன்" என்று ப$_4$க்தியைத் தந்தான் என்கையாலே அந்யாபதே$_3$ஶத்துக்கு ஹேது அந்த ப$_4$க்தி என்றும். ஆதி$_3$ ஶப்த$_3$த்தாலே வேதா$_3$ந்தங்களில் யாவை சில அர்த்த$_2$ங்கள் சொல்லப்பட்டது அவையெல்லாம் ஸங்க்$_3$ரஹரூபேண இவற்றிலே சொல்லப்பட்டதென்கிறார்.

213. அடி தொழுதெழென்ற இதிலே வஸ்துநிர்த்தே$_3$ஶ நமஸ்கார ஆஶீஸ்ஸுக்களும் உண்டு.

ப்ரப$_3$ந்த$_4$ாரம்ப$_4$த்திலே அந்த ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தினுடைய அவிக்$_4$ந பரிஸமாப்த்யர்த்த$_2$மாகவும் சொல்லக்கடவதான ஆஶீர்நமஸ்க்ரியா வஸ்துநிர்தே$_3$ஶம் என்கிற இவை இப்ரப$_3$ந்த$_4$ாரம்பத்திலுமுண்டோ என்னில், (அடிதொழுதெழு என்கிற இதிலே வஸ்து நிர்தே$_3$ஶ நமஸ்கார ஆஶீஸ்ஸுக்களும் உண்டு) என்கிறார். "துயரறு சுடரடி" (திருவாய்மொழி 1-1-1) என்று வஸ்து நிர்தே$_3$ஶத்தையும் "தொழுது" என்று நமஸ்காரத்தையும் "எழு" என்று ஆஶீஸ்ஸையும் சொல்லிற்றென்கிறார்.

214. சாதுசனம் நண்ணா மயர்வற மாசறுக்கும் தெருள் கொள்ளப் பத்தராவர் அடிமையறவுரிய நோய்களறுக்கும் உடைந்து ஏற்றரும் வானின் தாளின்கீழ் அடிக்கீழின்பக்கதி பயக்கும் ஊடுபுக்கு மூவுலகும் உருகாநிற்பர் என்னும் ஸாம்யத்தாலே வாச்யம் பத்தினாய தோற்றம் போலே தோற்றங்கள் ஆயிரத்தின் பத்துப் பத்தான இதினாவிர்ப்ப$_4$ாவம்.

இனி மேல் "பரித்ராணாய ஸாதூ$_4$நாம் விநாஶாய ச து$_3$ஷ்க்ருதாம் த$_4$ர்மஸம்ஸ்த்தா$_2$பநார்த்த$_2$ாய ஸம்ப$_4$வாமி யுகே$_3$ யுகே$_3$" (கீ$_3$தை 4-8) என்று ஸாது$_4$பரித்ராண து$_3$ஷ்க்ருத்விநாஶநார்த்த$_2$மான ப$_4$க$_3$வத$_4$வதாரம் போலே இத்திருவாய்மொழியினுடைய அவதாரமுமென்கிறார் சாதுசனம் என்று தொடங்கி. (சாதுசனம்) "சாதுசனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு"

(திருவாய்மொழி 3-5-5) என்று ஸர்வேஶ்வரன் "பரித்ராணாய" இத்யாதி$_3$யில்படியே ஸாது$_4$ பரித்ராண து$_3$ஷ்க்ருத்விநாஶநார்த்த$_2$மாக அவத$_3$ரித்து "மயர்வறமதிநலம் அருளினன்" (திருவாய்மொழி 1-1-1) என்கிறபடியே அஜ்ஞாநத்தை வாஸனையோடே போக்கி ஜ்ஞாநப$_4$க்திகளை உண்டாக்கி (அடிமையற) "அடிமையறக்கொண்டாய்" (திருவாய்மொழி 4-9-6) என்கிறபடியே அநந்யார்ஹஶேஷமாக அங்கீ$_3$கரித்து (நோய்களறுக்கும்) "நோய்களறுக்கும் மருந்தே" (திருவாய்மொழி 9-3-3) என்கிறபடியே ஸம்ஸாரவ்யாதி$_4$பே$_4$ஷஜமாய் (ஏற்றரும்) "ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை அருளும் நமக்கு" (திருவாய்மொழி 7-6-10) என்று ஸ்வயத்நத்தாலே பெறவரிதாயிருக்கிற பரமபத$_3$த்தைக் கொடுத்து (தாளின்கீழ்) "தன் தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து" (திருவாய்மொழி 7-5-10) என்கிறபடியே தனக்கு பாதோ$_3$பதா$_3$நமாக இட்டுக்கொண்டு (இன்பக்கதி) "இன்பக்கதிசெய்யும்" (திருவாய்மொழி 7-5-11) என்று நிரதிஶயாநந்தி$_3$யாக்கி (ஊடுபுக்கு) "ஊடுபுக்கெனதாவியை உருக்கி உண்டிடுகின்ற" (திருவாய்மொழி 5-10-10) என்று தன்னுடைய போ$_4$க்$_3$யதாதிஶயத்தாலே சேதநனை த்$_3$ரவத்$_3$ரவ்யமாம்படி உருக்குமாபோலே திருவாய்மொழியும் (நண்ணா) "நண்ணாவசுரர் நலிவெய்த நல்லவமரர் பொலிவெய்த எண்ணாதனகள் எண்ணும் நன்முனிவரின்பம் தலைச்சிறப்ப பண்ணார் பாடல்" (திருவாய்மொழி 10-7-5) என்கிறபடியே ஸாது$_4$பரித்ராண து$_3$ஷ்க்ருத்விநாஶநார்த்த$_2$மாக அவதரித்து (மாசறுக்கும் தெருள்கொள்ளப் பத்தராவர்) "ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்து உள்ளத்தை மாசறுக்கும்" (திருவாய்மொழி 5-3-11) என்று நெஞ்சுக்கு மாசான அஜ்ஞானத்தை வாஸனையோடே போக்கி "தெருள்கொள்ளச் சொன்ன ஓராயிரம்" (திருவாய்மொழி 2-10-11) என்றும் "தூயவாயிரத்திப்பத்தால் பத்தராவர் துவளின்றியே" (திருவாய்மொழி 6-4-11) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநப$_4$க்திகளைக் கொடுத்து "உரிய தொண்டராக்கும்" (திருவாய்மொழி 6-9-11) என்கிறபடியே அங்குத்தைக்கு அநந்யார்ஹஶேஷமாமாக்கி (உடைந்து) "உடைந்து நோய்களை ஓடுவிக்குமே" (திருவாய்மொழி 1-7-11) என்று ஸாம்ஸாரிகமான ஸகலது$_3$ரிதங்களையும் ஸவாஸநமாகப் போக்கி "வானின்மீதேற்றி அருள்செய்து" (திருவாய்மொழி 8-4-11) என்று தே$_3$ஶவிஶேஷ ப்ராப்தியைப் பண்ணுவித்து, (அடிக்கீழ்) "அடிக்கீழிருத்தும்" (திருவாய்மொழி 8-8-11) என்கிறபடியே அவனுக்கு பாதோ$_3$பதா$_3$நமாக்கி (பயக்கும்) "எங்ஙனே சொல்லிலும் இன்பம் பயக்குமே" (திருவாய்மொழி 7-9-11) என்கிறபடியே இவனுக்கு ஆநந்த$_3$த்தை உண்டாக்கி (மூவுலகும் உருகாநிற்பர்) "ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகும் உருகுமே" (திருவாய்மொழி 9-5-11) என்றும் "ஊற்றின்கண் நுண்மணல் போல் உருகாநிற்பர்" (திருவாய்மொழி 6-8-11) என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னுடைய போ$_4$க்$_3$யதையாலே சேதநரைத்$_3$ரவத்$_3$ரவ்யமாக்கி இப்படி ஸர்வேஶ்வரனோடு ஸாம்யத்தை உடைத்தாகையாலே (வாச்யன் பத்தினாய தோற்றம் போலே) தனக்கு வாச்யனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய "பத்தினாய தோற்றம்" (திருச்சந்தவிருத்தம் 79) என்கிற பத்தவதாரம்போலே "தோற்றங்களாயிரம்" (திருவாய்மொழி 6-8-11) என்று இத்திருவாய்மொழியின் பத்துப் பத்தான ஆவிர்ப்பா$_4$வமுமென்கிறார்.

215. ஐந்திநோடொன்பதோடு ஒருபத்து என்னுமவை போலே நூறேசொன்ன பத்துநூறு ஓராயிரமென்றதும் ஸாபி₄ப்ராயம்.

இனிமேல் (ஐந்திநோடு ஒன்பதோடு ஒருபத்தும் என்னுமவை போலே) "ஐந்திநோடைந்தும் வல்லார்" (திருவாய்மொழி 10-2-11) என்று ஐந்து பாட்டுக்கொரு அபி₄ப்ராயம் ஐந்து பாட்டுக்கொரு அபி₄ப்ராயமுமானாப்போலவும் "ஒன்பதோடொன்றுக்கும்" (திருவாய்மொழி 9-5-11) என்று ஒன்பது பாட்டுக்கொரு கருத்தும் ஒருபாட்டுக்கொரு கருத்துமானாப் போலவும் "பாடலோராயிரத்துள் இவையும் ஒருபத்தும் வல்லார்" (திருவாய்மொழி 3-4-11) என்று பத்து பாட்டுக்கு ஒரு கருத்தானாப்போலவும் (நூறே சொன்ன பத்து நூறு ஓராயிரம் என்றதும் ஸாபி₄ப்ராயம்) "நூறே சொன்ன ஆயிரம்" (திருவாய்மொழி 9-4-11) என்றும் "பத்து நூற்றுள் இப்பத்து" (திருவாய்மொழி 6-7-11) என்றும் சொல்லுகையாலே பத்துக்கள் தோறும் வேறு வேறு கருத்தாயும் "அவாவிலந்தாதிகளால் இவை ஆயிரமும்" (திருவாய்மொழி 10-10-11) என்று ஆயிரத்துக்கும் ஓரபி₄ப்ராயமாயும் இப்படித் தலைக்கட்டுமென்கிறார்.

216. பாட்டுக்கு க்ரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும் போலே நூற்றுக்கு உபதே₃ஶப்பத்து.

(பாட்டுக்குக் க்ரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும் போலே நூற்றுக்கு உபதே₃ஶப்பத்து) அதாவது ஒரு பாட்டு "தொழுதெழு" (திருவாய்மொழி 1-1-1) என்று ஒரு க்ரியையோடே தலைக்கட்டுமாப் போலவும், பத்து பாட்டு பரத்வம், ப₄ஜநீயத்வம், ஸௌலப்₄யம், அபராத₄ஸஹத்வம் என்றாப்போலே ஒரு கருத்தோடே தலைக்கட்டுமாபோலவும், நூறுபாட்டு பரோபதே₃ஶமாயிருப்பதொரு திருவாய்மொழியோடே தலைக்கட்டுமென்கிறார்.

217. ப₄க₃வத் ப₄க்தபரங்கள் ஆஶ்ரயண விதி₄ ஶேஷங்கள்.

இவற்றில் ப₄க₃வத்ப₄க்தபரங்களாய் வருமவற்றுக்குத் தாத்பர்யம் ஏதென்ன, அவற்றுக்குத் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார். (ப₄க₃வத் பக்தபரங்கள் ஆஶ்ரயண விதி₄ஶேஷங்கள்) "பயிலும் சுடரொளி" (திருவாய்மொழி 3-7) "நெடுமாற்கடிமை" (திருவாய்மொழி 8-10) என்ற பா₄க₃வதபரங்களான திருவாய்மொழிகளுக்குக் கருத்து என்னென்னில், "ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்க₃காமோ யஜேத" (யஜுஸ் ஸம்ஹிதை 2-5-5) என்று ஸ்வர்க்க₃காமனானவன் ஜ்யோதிஷ்டோமத்தைப் பண்ணுவான் என்கிற விதி₄க்கு "ப்ரயாஜைர் யஜேத" இத்யாதி₃விதி₄கள் ஶேஷமாய் அவற்றினுடைய அநுஷ்டா₂னத்தோடே ப₂லபர்யந்தமாய்த் தலைக்கட்டுமா போலே "திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ" (திருவாய்மொழி 4-1-1) "நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர் பலமுந்து சீரில் படிமின் ஓவாதே" (திருவாய்மொழி 2-8-4) என்கிற ஆஶ்ரயணம் பா₄க₃வத ஸமாஶ்ரயணத்தோடொழிய தலைக்கட்டாமையாலே அவ்வாஶ்ரயண விதி₄க்கு ஶேஷமென்கிறார். அன்றிக்கே 'ப₄க₃வத்பக்தபரங்கள்' என்கிற இதுக்கு ப₄க₃வத் பரமாயும் தத்ப₄க்தபரமாயும் வருமவை என்று பொருளானபோது (பாட்டு க்ரியையிலே முடியுமாபோலேயும்

பத்துப் பாட்டு நிதா₄நம் சொல்லும் பாட்டிலே முடியுமாபோலேயும் பத்துத்தோறும் உபதே₃ஶம் உண்டாகையாலே) ப₄க₃வத்கு₃ணங்களையும் தத்ப₄க்தனான ஜீவனுடைய கு₃ணங்களையும் சொல்லுகிறவிடங்களை ஆஶ்ரயணவிதி₄க்கு ஶேஷமென்கிறார். அன்றிக்கே ப₄க₃வத்ப₄க்தபரமாம்படி ஒருங்கவிட்டு பரோபதே₃ஶம் பண்ணுகிற திருவாய்மொழியில் என்று இதற்குத் தாத்பர்யமாகக் கடவதென்று ஏகவாக்யமாகச் சொல்லவுமாம்.

௨18. பரத்வ, காரணத்வ, வ்யாபகத்வ, நியந்த்ருத்வ, காருணிகத்வ, ஶரண்யத்வ, ஶக்தத்வ, ஸத்யகாமத்வ, ஆபத்ஸக₂த்வ, ஆர்த்திஹரத்வ விஶிஷ்டன் மயர்வை யறுக்க, தத்த்வவேத₃ந மறப்பற்று ஜ்ஞப்தி ப₂ல முக்தி தலைசேர நிஷ்கர்ஷித்து, மோக்ஷப₂லவ்ருத்தி செய்ய அர்த்தி₂த்து, புருஷார்த்த₂ ப₂லாங்யருசி யொழிந்து, விரக்திப₂ல ராக₃ம் கழியமிக்கு, ப்ரேமப₂லோபாயத்தேபுகுந்து, ஸாத₄ந ப₂லோபகாரக் கைம்மாறின்றி, க்ருதஜ்ஞதாப₂ல ப்ரதிக்ருதமானத்தை யுணர்ந்து, ஆத்மத₃ர்ஶநப₂லப்ராப்தி மரணாவதி₄யாகப் பெற்று, காலாஸத்தி ப₂லக₂திக்குத் துணை கூட்டின தம் பேற்றைப் பிறரறியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறார்.

இனி மேல் திருவாய்மொழியில் பத்துப் பத்தாலும் பரத்வாதி₃ கு₃ண விஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரன் தமக்குப் பிறப்பித்த த₃ஶாவிஶேஷங்களை வெளியிடுகிறார் என்கிறார். பரத்வ காரணத்வாதி₃ ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருந்த பரத்வலக்ஷணம் காரணத்வத்தாலே யாகையாலே ஸர்வகாரணபூ₄தனாயிருந்த காரணத்வம் நாட்டிலுள்ள காரணகார்யங்களைப் போலே ப்ருத₂க்ஸித்₃த₄னா யிருக்கையன்றிக்கே கார்யவஸ்துக்களிலே வ்யாபித்திருக்கையாலே ஸர்வ வ்யாபகனாய் அந்த வ்யாப்திதான் ஆகாஶவ்யாப்தி போலன்றிக்கே நியந்த்ருத்வேநவாகையாலே ஸர்வநியந்தாவாய் இப்படி இருக்கிற பரத்வாதி₃களைக் கண்டஞ்சவேண்டாதபடி பரமகாருணிகனாய் இப்படிப் பரம காருணிகனாகையாலே ஸர்வஶரண்யனாய் இப்படி ஸர்வஶரண்யனாம்போது அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமான இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்க வேண்டுகையாலே அதுக்கீடான ஸர்வஶக்தித்வத்தை உடையனாய் அந்த ஶக்தி தன்னாலே கற்பிக்கப்பட்ட நித்யபோ₄கத்தையுடையனாகையாலே ஸத்யகாமனாய் இப்படி நித்யபோ₄கத்தை யுடையவனாய்க்கொண்டிருக்கையாலே லீலா விபூ₄தியை நோவுபட விட்டிருக்குமோ என்னில், அதினுடைய ப்ரளயாபத்திலே உதவி ரக்ஷிக்குமவனாகையாலே ஆபத்ஸக₂னாய் இப்படி ஆபத்ஸக₂னாகையாலே ஸம்ஸாரதாபார்த்தரான ஆஶ்ரிதர்களுடைய ஆர்த்தியைப் போக்குமவனாகை யாலே ஆர்த்திஹரனாய், ஆக இப்படி பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வ காருணிகத்வ ஶரண்யத்வ ஶக்தத்வ ஸத்யகாமத்வ ஆபத்ஸக₂த்வ ஆர்த்திஹரத்வ விஶிஷ்டன்; இப்படிப் பத்துப் பத்தாலும் ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்ட பரத்வாதி₃களான பத்து கு₃ணங்களோடே கூடியிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் (மயர்வை அறுக்கத் தத்வவேத₃ந மறப்பற்று) "மயர்வற மதிநலம் அருளினன்" (திருவாய்மொழி 1-1-1) என்றும் "மயர்வற என்மனத்தே மன்னினான்" (திருவாய்மொழி 1-7-4) என்றும்

சொல்லுகிறபடியே அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கி ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுக்க "மறப்பனோ இனி யான் என் மணியையே" (திருவாய்மொழி 1-10-10) என்று விபூ$_4$தியிலில்லாதபடியான தத்வஜ்ஞாநத்தை யுடையராய் (ஜ்ஞப்திப$_2$லமுக்தி தலைசேர நிஷ்கர்ஷித்து) அந்த தத்வஜ்ஞாந ப$_2$லமான மோக்ஷத்தை "நின் செம்மா பாதபற்புத் தலைசேர்த்து" (திருவாய்மொழி 2-9-1) என்று ஸ்வரூபாநுரூபமாக "தனக்கேயாக" (திருவாய்மொழி 2-9-4) என்று நிஷ்கர்ஷித்து (மோக்ஷப$_2$ல வ்ருத்திசெய்ய அர்த்தி$_2$த்து) அந்த ஸ்வரூபாநுரூபமான மோக்ஷத்துக்கு ப$_2$லமான வ்ருத்தியை "வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்" (திருவாய்மொழி 3-3-1) என்று அர்த்தி$_2$த்து (புருஷார்த்த$_2$ ப$_2$லாந்யருசியொழிந்து) அந்த புருஷார்த்த$_2$த்துக்குப் ப$_2$லம் தத்$_2$வ்யதிரிக்தங்களில் ருசியை "ஐங்கருவிகண்ட இன்பம் சிற்றின்பமொழிந்தேன்" (திருவாய்மொழி 4-9-10) என்று தவிர்ந்து (விரக்திப$_2$ல ராக$_3$ம் கழியமிக்கு) அந்த விரக்தி விஷயவைராக்$_3$யத்துக்குப் ப$_2$லமான ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் ராக$_3$ம் "கழிய மிக்கதோர் காதலளிவள்" (திருவாய்மொழி 5-5-10) என்று அதிஶயித்து (ப்ரேமப$_2$லோபாயத்தே புகுந்து) இப்படி நிரதிஶயப்ரேமப$_2$லமான விளம்ப$_3$ாக்ஷமத்வத்தால் வந்த த்வரையாலே "அலர்மேல் மங்கை உறைமார்பா அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" (திருவாய்மொழி 6-10-10) என்று உபாயவரணம் பண்ணி (ஸாத$_4$நப$_2$லோபகாரக்கைம்மாறின்றி) இப்படி ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$ந பரிக்ரஹம் பண்ணின இவர் அந்த ஸாத$_4$நப$_2$லமான க்ருதஜ்ஞதையாலே ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கத் தேடி "அதுவுமற்றாங்கவன் தன்னது எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே" (திருவாய்மொழி 7-9-10) என்று அவ்வாத்மா அவனுக்கு அநந்யார்ஹஶேஷம் என்றிருக்கையாலே ப்ரத்யுபகாரம் காணாதே தடுமாறி (க்ருதஜ்ஞதாப$_2$ல ப்ரதிக்ருதமானத்தை உணர்ந்து) அந்த க்ருதஜ்ஞதாப$_2$லமான ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணத் தேடி ஆத்மஸ்வரூபத்தை "நின்றவொன்றை உணர்ந்தேன்" (திருவாய்மொழி 8-8-4) என்று தேஹேந்த்$_3$ரியாதி$_3$களில் விலக்ஷணமாய் ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹ ஶேஷமாயிருக்கிற ஆகாரத்தை அறிந்து (ஆத்மத$_3$ர்ஶநப$_2$லப்ராப்தி மரணாவதி$_4$யாகப் பெற்று) அந்த ஆத்மத$_3$ர்ஶனத்துக்குப் ப$_2$லமான ப$_4$க$_3$வத் ப்ராப்தியை "மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்" (திருவாய்மொழி 9-10-5) என்கிறபடியே ஶரீராவஸாநத்திலே பண்ணித் தருகிறோம் என்று அவன் நாளிட்டுத்தர பெற்றுடையராய் (காலாஸத்திப$_2$ல க$_3$திக்குத் துணைகூட்டின) அணித்தாக நாளிட்டுக் கொடுக்கையாலே அதுக்கு ப$_2$லம் அர்ச்சிராதி$_3$ மார்க்க$_3$த்தாலே போகையிறே, ஆகையாலே அவ்வர்ச்சிராதி க$_3$திக்கு "காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலம் கதியே" (திருவாய்மொழி 10-1-1) என்றும் "ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலம் அரணே" (திருவாய்மொழி 10-1-6) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆபத்$_3$த$_4$நமான அவன் தன்னை இவருக்குத் துணையாக்க அவனைத் துணையாக உடையராய் (தம் பேற்றைப் பிறரறியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறார்) இப்படி ஈஶ்வரன் தமக்குப் பண்ணிக் கொடுத்த த$_3$ஶைகளைப் பத்துப் பத்தாலும் வெளியிடுகிறார்.

ஆயி திருவடிகளே ஶரணம்.

நான்காம் ப்ரகரணம்

219. பரபரனாய்நின்ற வளவேழ்வைப்பா மவையுள் உம்பர் வானவரதிபதி மயர்வறமன்னி மனம் வைக்கத் திருத்தி மறக்குமென்று நல்கிவிடாதே மன்ன, அயர்ப்பிலனறுத்தேன் என்சொல்லி மறப்பனோ என்னும்படி தத்த்வஜ்ஞரான வர் சுடரடியெம்பிரானை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருத3யாநுப4வம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி வீடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதே3ய தே3ாஷ கு3ணபரித்யாக3 ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்ப3நமந்த்ரமாக உபதே3ஶித்து எளிதாக அவதரித்துப் பிழைகளை ஸஹித்துப் புரையறக் கலந்து அல்பஸந்துஷ்ட2னாய் அம்ருதமே ஔஷத4மாக்கி நீர்புரையத் தன்னை நியமித்து பே4ாக3த்தை ஸாத்மிப்பித்து ப4க்திக3ணனைகளுக்கு ஒக்க வருமவனுடைய ஸேவைக்கு எளிமையும் இனிமையுமுண்டு, தொழுதால் அரும் பயனாயதரும், உத்3யோக3த்தே வினைகளும் மாளும், அவனுரைத்த மார்க்க3த்தே நின்று இருபசை மலமற உணர்வுகொண்டு நலம் செய்வதென்று தாம் மயர்வறமதிநலமருளி ப4ஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்.

இதில் முதல் பத்தாலே ஸர்வஸ்மாத்பரனான ஸர்வேஶ்வரன் தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே அஜ்ஞாநத்தை வாஸநையோடே போக்கி ப4க்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து இன்னமும் இவர் நம்மை விஸ்மரிக்கக் கூடுமென்று இவர்பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹத்தாலே விடாதே இவருடைய ஹ்ருத3யகமலத்திலே ஸுப்ரதிஷ்டி2தனாய்க் கொண்டு நிரந்தரவாஸம் பண்ண இவரும் அத்தாலே ஸம்ஶயவிபர்யயவிஸ்ம்ருதி ரஹிதமான தத்த்வஜ்ஞாநத்தை உடையராய் அவருடைய கு3ணங்களைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே அநுப4வித்து இவ்விஷயம் தனியே அநுப4விக்க வொண்ணாமையாலே ஸம்ஸாரிகளையும் பார்த்து த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தினுடைய அல்பாஸ்தி2ரத்வாதி3 தோ3ஷங்களையும் அதினுடைய த்யாக3ப்ரகாரத்தையும் உபாதே3யமான ப4க3வத்3விஷயம் நிரதிஶயபோ4க்3யமாயிருக்கும் என்னுமத்தையும் அவனுடைய ப4ஜநீயத்வத்தையும் ப4ஜநத்துக்கு ஆலம்ப3நமான மந்த்ரத்தையும் உபதே3ஶித்து அந்த ப4ஜநீயனுடைய ஸௌலப்4யம் அபராத4ஸஹத்வம் ஶீலவத்தை ஸ்வாராத4தை ஆஶ்ரயணரஸ்யதை ஆர்ஜவம் ஸாத்ம்யபோ4க3ப்ரத3த்வம் பரப4க்திக்கும் பரிக3ணனைக்கும் ஒக்க முக2ம் காட்டுகிற ஸாம்யம் இப்படிப்பட்ட கு3ணங்களையும் ப4ஜநத்தினுடைய ஸுகரத்வ ரஸ்யதைகளையும் ப4ஜிக்கவே ஸர்வப2லங்களும் ஸித்3தி4க்கும் என்னுமிடத்தையும் ப4ஜநோபக்ரமத்திலே ப4ஜநவிரோதி4யடைய நஶிக்கும் என்னுமிடத்தையும் அறிவித்து இப்படியான பின்பு ஸ்ரீகீ3தையில் அவன் அருளிச் செய்த ப4க்திமார்க3த்திலே நின்று தே3வதாந்தரங்கள் பக்கல் பரத்வஶங்காநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அவன் விஷயமான ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு அவன் பக்கலிலே அநந்யப்ரயோஜந ப4க்தியைப் பண்ணுங்கோள் என்று தமக்கு ஸர்வேஶ்வரன் மயர்வறமதிநலம் அருளினாப்போலே தாம் ஸம்ஸாரிகளுக்கு அஜ்ஞாந நிவ்ருத்திபூர்வகமாக

ஜ்ஞாநப₄க்திகளை உபதே₃ஶித்து அவனுடைய ப₄ஜநத்திலே மூட்டுகிறார் என்கிறார். (பரபரனாய் நின்ற வளவேழ் வைப்பாமவையுள் உம்பர்வானவரதிபதி) "முழுதுண்ட பரபரன்" (திருவாய்மொழி 1-1-8) "ஆய்நின்ற பரபரன்" (திருவாய்மொழி 1-1-11) "வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறை" (திருவாய்மொழி 1-5-1) "வைப்பாம் மருந்தாம்" (திருவாய்மொழி 1-7-2) "நலத்தால் உயர்ந்துயர்ந்து அப்பாலவன்" (திருவாய்மொழி 1-7-2) "அவையுள் தனிமுதல்" (திருவாய்மொழி 1-9-1) "உம்பர் வானவர் ஆதியஞ்சோதி" (திருவாய்மொழி 1-10-9) "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" (திருவாய்மொழி 1-1-1) என்று ஸகலஜக₃த் ஸ்ருஷ்டிஸ்தி₂திஸம்ஹார கர்த்ருத்வத்தாலும் உப₄யவிபூ₄தி யோக₃த்தாலும் உப₄யவிபூ₄திநாயகத்வத்தாலும் ப்ராப்யப்ராபகத்வத்தாலும் அபரிச்சே₂த்₃யாநந்த₃ யுக்ததையாலும் ஸர்வஶரீரித்வத்தாலும் ஸர்வஶப்த₃ வாச்யத்வத்தாலும் நித்யஸூரிநிர்வாஹகத்வத்தாலும் பரத்வப்ரதிபாத₃கமான "உளன் சுடர்மிகு சுருதி" (திருவாய்மொழி 1-1-7) என்கிறபடியே வேத₃ாந்த வேத்₃யத்வத்தாலும் "திருவுடையடிகள்" (திருவாய்மொழி 6-8-11) என்று ஶ்ரிய:பதித்வத்தாலும் "என் செய்யதாமரைக்கண்பெருமானார்" (திருவாய்மொழி 1-4-2) என்று புண்ட₃ரீகாக்ஷத்வத்தாலும் "ஓடும்புள்ளேறி" (திருவாய்மொழி 1-8-1) என்று க₃ருட₃வாஹநத்வத்தாலும் அத ஏவ ஸர்வஸ்மாத்பரனான ஸர்வேஶ்வரன் (மயர்வற மன்னி மனம் வைக்கத் திருத்தி) "மயர்வற மதிநலம் அருளினன்" (திருவாய்மொழி 1-1-1) "மயர்வற என் மனத்தே மன்னினான்" (திருவாய்மொழி 1-7-4) என்று ஜ்ஞாநாநுத₃ய அந்யதா₂ஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநமான அஜ்ஞாநத்தை இவர்க்கு வாஸனையோடே போக்கி நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே ப₄க்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்து "சார்ந்த இருவல்வினைகளும் சரித்து மாயப்பற்றறுத்துத் தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி" (திருவாய்மொழி 1-5-10) என்கிறபடியே இவருடைய புண்யபாபரூப கர்மத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கி "அருவினையேன்" (திருவாய்மொழி 1-5-1) என்று அயோக்₃யதாநுஸந்தா₄நம் பண்ணி அகன்றவிடத்திலும் தன் ஶீலவத்தையைக் காட்டிச் சேர்த்துக் கொண்டு இவர் தாமே "மாயோன்" (திருவாய்மொழி 1-5-8) என்று தன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கும்படி தரிசு கிடந்த நிலத்தைச் செய்காலாகத் திருத்துவாரைப்போலே திருத்தி, (மறக்குமென்று நல்கி விடாதே மன்ன) "மறக்குமென்று செந்தாமரைக் கண்ணொடு" (திருவாய்மொழி 1-10-10) "நல்கி என்னை விடான்" (திருவாய்மொழி 1-10-8) "மறப்பறஎன்னுள்ளே மன்னினான்" (திருவாய்மொழி 1-10-10) என்று சொல்லுகிறபடியே இவரின்னம் நம்மை விஸ்மரிக்கக்கூடுமென்று நிரதிஶய வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணி இவரை விடாதே இருட்டறையிலே புகுவார் சிலர் விளக்கேற்றிக்கொண்டு புகுருமாபோலே அழகிய திருக்கண்களோடே இவர் திருவுள்ளத்தே புக்கு நிரந்தரவாஸம் பண்ண (அயர்ப்பிலன் அறுத்தேன் என் சொல்லி மறப்பனோ என்னும்படி தத்வஜ்ஞரானவர்) "பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போது அயர்ப்பிலன்" (திருவாய்மொழி 1-3-10) "மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்" (திருவாய்மொழி 1-7-3) "எம்பிரானை என்சொல்லி மறப்பனோ" (திருவாய்மொழி 1-10-9) என்று

வர்ஷுகவலாஹகம்போலே ஶ்யாமமான திருமேனியை உடையவனுடைய திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளை ஒருக்காலும் விஸ்மரியேன், நிரதிஶய போ$_4$க்$_3$யனான அவனை ஸதா$_3$ அநுப$_4$வித்து ஆஶ்சர்யமான ஜந்மமடியாக வருகிறவஜ்ஞாநத்தைப் போக்கப் பெற்றேன்; எனக்கு உபகாரகனான அவனை எத்தைச் சொல்லி விஸ்மரிப்பதென்னும்படி ஸம்ஶய விபர்யய விஸ்ம்ருதிகள் இல்லாதபடி தத்வஜ்ஞாநத்தையுடையரான இவர் (சுடரடி எம்பிரானை விடாது கண்டாயே நீயும் நானும் என்கிற ஸஹ்ருத$_3$யாநுப$_4$வம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி) "துயரறுசுடரடி தொழுதெழு என் மனனே" (திருவாய்மொழி 1-1-1) "எம்பிரானைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே" (திருவாய்மொழி 1-10-3) "மலராள் மணவாளனைத் துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர் கண்டாய்" (திருவாய்மொழி 1-10-4) "கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று" (திருவாய்மொழி 1-10-5) "நீயும் நானும் இந்நேர் நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்" (திருவாய்மொழி 1-10-6)என்று நிரவதி$_4$கதேஜோரூபமான அவன் திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யம் பண்ணி உஜ்ஜீவிக்கப்பார்; எனக்கு ப$_4$வ்யமான நெஞ்சே, நமக்கு உபகாரகனான அவனைத் தொழப்பாராய், ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரனை நான் அயோக்$_3$யதாநுஸந்தா$_4$நம் பண்ணி அகலும்போதும் நீ விடாதே கிடாய், அவனுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம் இருந்தபடி கண்டாயே, நீயும் நானும் அயோக்$_3$யதாநுஸந்தா$_3$நம்பண்ணி அகலாதிருக்கப்பெறில் அநாதி$_3$காலார்ஜிதமான கர்மம் இதரவிஷயப்ராவண்யம் ப்ரயோஜநாந்தரஸ்ரத்$_3$தை$_3$ உபாயாந்தரஸங்க$_3$ம் அயோக்$_3$யதாநுஸந்தா$_4$நம் தொடக்கமான விரோதி$_4$கள் நம்மைக் கிட்டாதபடி பண்ணுமென்று திருவுள்ளத்தைப் பார்த்து உபதே$_3$ஶித்துத் தம்முடைய திருவுள்ளமும் தாமும் கூட அவனுடைய கு$_3$ணங்களை அநுப$_4$வித்து இப்படித் திருவுள்ளத்தோடேகூட அநுப$_4$வித்த அநுப$_4$வம் தனியநுப$_4$விக்க வொண்ணாமையாலும் "ஏக ஸ்வாது$_4$ ந பு$_4$ஞ்ஜீத" என்று இவர் தனியநுப$_4$விக்க வல்லரல்லாமையாலும் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஸர்வஸாதா$_4$ரணமாகையாலும் இவர் பராநர்த்த$_2$ம் பொறாதபடியான பரமக்ருபாவானாகையாலும் இவ்வநுப$_4$வம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாக வேணுமென்று ஸம்ஸாரிகளையும் பார்த்து (வீடுமின் என்று த்யாஜ்யோபாதே$_3$ய தோ$_3$ஷகு$_3$ணபரித்யாக$_3$ ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்ப$_3$நமந்தரமாக உபதே$_3$ஶித்து) வீடுமின் முற்றத்திலே "வீடுமின் முற்றவும்" (திருவாய்மொழி 1-2-1) என்று த்யாஜ்யஸ்வரூபத்தையும் "மின்னின் நிலையில மன்னுயிராக்கைகள்" (திருவாய்மொழி 1-2-2) என்று அதினுடைய அல்பாஸ்த்தி$_2$ரத்வாதி$_3$தோ$_3$ஷத்தையும் "நீர் நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து" (திருவாய்மொழி 1-2-3) என்று அவற்றினுடைய பரித்யாக$_3$க்ரமத்தையும் "வீடுடையான்" (திருவாய்மொழி 1-2-2) என்று உபாதே$_3$யமான ப$_4$க$_3$வத் ஸ்வரூபத்தையும் "எல்லையிலந்நலம்" (திருவாய்மொழி 1-2-5) என்று அவ்வஸ்துவினுடைய கு$_3$ணத்தையும் "வீடுசெய்ம்மின்" (திருவாய்மொழி 1-2-1) என்றும் "இறைசேர்மின்" (திருவாய்மொழி 1-2-3) என்றும் "இறை பற்று" (திருவாய்மொழி 1-2-5) என்றும் "திண்கழல் சேரே" (திருவாய்மொழி 1-2-10) என்றும் அவ்விஷயத்திலே

ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும் க்ரமத்தையும் "வண்புகழ் நாரணன்" (திருவாய்மொழி 1-2-10) என்று அந்த ஸமர்ப்பணத்துக்கு ஆலம்ப$_4$நமான திருமந்த்ரத்தோடே உபதே$_3$ஶித்து (எளிதாக வந்தவதரித்து) "பலபிறப்பாய் எளிவருமியல்வினன்" (திருவாய்மொழி 1-3-2) என்று அவன் அதீந்த்$_3$ரியன் என்று இறாயாதபடி ராமக்ருஷ்ணாதி$_3$ரூபேண வந்தவதரித்து ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ஸுலப$_4$னாய் அப்படியவதரித்து ஸுலப$_4$னானவன் ஆஶ்ரிதருடைய அபராத$_4$ங்களைக் கண்டு கைவிடுமோ என்னில் அங்ஙனன்று (பிழைகளை ஸஹித்து) "என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு" (திருவாய்மொழி 1-4-7) என்று அபராத$_4$ஸஹனாயிருக்கும். (புரையறக் கலந்து) அவன் அபராத$_4$ஸஹனானாலும் "அருவினையேன்" (திருவாய்மொழி 1-5-1) என்று இவன்தான் அயோக்$_3$யதாநுஸந்தா$_4$நம் பண்ணியகலிலும் "திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன் தானோர் உருவனே" (திருவாய்மொழி 1-5-3) என்றும் "நெய்யூண் மருந்தோ மாயோனே" (திருவாய்மொழி 1-5-8) என்றும் தன் செல்லாமையையும் இவரோடே புரையறக் கலக்கிற ஶீலத்தையும் காட்டி இவரைச் சேர்த்துக்கொள்ளுந்தனை ஶீலவானாய் இப்படி சேர்த்துக் கொண்டால் ஆஶ்ரயணமரிதாயிருக்குமோ என்னில் (அல்ப ஸந்துஷ்டனாய்) அவன் இவனிட்டது கொண்டு வயிறு வளர்க்க வேண்டாதபடி அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் ஶ்ரிய:பதியாயிருக்கையாலே "புரிவதுவும் புகை பூவே" (திருவாய்மொழி 1-6-1) என்று த்$_3$ரவ்யநியதி அதி$_4$காரிநியதி யில்லாதபடி ஆஶ்ரயணம் ஸுகரமாம்படி அல்பஸந்துஷ்டனாய் அவ்வாஶ்ரயணந்தான் தேவையாயிருக்குமோ என்னில் (அம்ருதமே ஔஷத$_4$மாக்கி) "தூயவமுதைப் பருகிப் பருகி என் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே" (திருவாய்மொழி 1-7-3) என்று நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யனான அவனுடைய ஆஶ்ரயணமாகையாலே ஸம்ஸாரவ்யாதி$_4$ பே$_4$ஷஜமான அவ்வாஶ்ரயணம் தானே இனிதாம்படி பண்ணி அப்படி ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில் இவர்களைத் தன் நினைவுக்கீடாக நியமித்துப் பரிமாறுவித்துக் கொள்ளுமோ என்னில் (நீர்புரையத் தன்னை நியமித்து) "நீடு நின்றவை ஆடுமம்மானே" (திருவாய்மொழி 1-8-1) என்றும் "அம்மானாய்ப் பின்னும் எம்மாண்புமானான்" (திருவாய்மொழி 1-8-2) என்றும் "நீர்புரைவண்ணன்" (திருவாய்மொழி 1-8-11) என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேட்டிலே நீரை விரகாலே ஏத்துவாரைப் போலே இவர்களுடைய செவ்வைக்கேடு செவ்வையாம்படி தன்னைச் செவ்வியனாக நியமித்து இப்படிப் பரிமாறுமிடத்தில் குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாப்போலே நலக்கேடுகெடும்படி பரிமாறுமோவென்னில் (போ$_4$க$_3$த்தை ஸாத்மிப்பித்து) "சூழலுளானே" (திருவாய்மொழி 1-9-1) என்று தொடங்கி "உச்சியுளானே" (திருவாய்மொழி 1-9-10) என்று ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கத் தன்னை அநுப$_4$விப்பித்து (ப$_4$க்தி க$_3$ணனைகளுக்கு ஒக்க வருமவனுடைய ஸேவைக்கு) இப்படி அநுப$_4$விக்குமிடத்தில் "கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில் எண்ணிலும் வரும் என்னினி வேண்டுவம்" (திருவாய்மொழி 1-10-2) என்று பரப$_4$க்திக்கும் பரிக$_3$ணனைக்கும் ஒக்க முக$_2$ம் கொடுக்கிற அவனுடைய ஆஶ்ரயணத்துக்கு (எளிமையும் இனிமையுமுண்டு) "பத்துடையடியவர்க்கு

எளியவன்" (திருவாய்மொழி 1-3-1)"அமுதிலுமாற்ற இனியன்" (திருவாய்மொழி 1-6-6) என்று ஆஶ்ரயணந்தான் எளிதுமாய் இனிதுமாய் இருக்கும்; இத்தால் அபேக்ஷித்த ப$_2$லங்கள் ஸித்$_3$தி$_4$க்குமோ என்னில் (தொழுதால் அரும்பயனாய தரும்)"அவனைத் தொழுதால் வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து அழிவின்றியாக்கம் தரும்" (திருவாய்மொழி 1-6-8) "தருமவரும்பயனாய" (திருவாய்மொழி 1-6-9) என்று அவனை ப$_4$ஜித்தால் ப்ராப்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கங்களையும் நிஶ்ஶேஷமாகப் போக்கி அழிவில்லாத பெறுதற்கரிய ப்ரயோஜநங்களையும் தரும். ப$_4$ஜித்தாலன்றோ தருவது, ப$_4$ஜந விரோதி$_4$ குவாலாகவுண்டே" என்னில் (உத்$_3$யோக$_3$த்தே வினைகளும் மாளும்) "நாளுநின்றடுநமபழமை அங்கொடு வினையுடனே மாளும்" (திருவாய்மொழி 1-3-8) என்று நாள்தோறும் நின்று இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற அநாதி$_3$யான அதிக்ரூரமான கர்மங்கள் ப$_4$ஜநோபக்ரமத்திலே நஶிக்கும்; ஆனால் ப$_4$ஜநோபாயமேதென்னில் (அவனுரைத்த மார்க்க$_3$த்தே நின்று இருபசைமலமற உணர்வு கொண்டு நலம் செய்வதென்று) பிணக்கறவித்யாதி$_3$. "அம்ப$_4$க$_3$வன் வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று" (திருவாய்மொழி 1-3-5) என்று பா$_3$ஹ்யமான ஷட்ஸமயங்களுக்கும் வைதி$_3$கஸமயத்துக்கும் தன்னில்தானுண்டான பிணக்கறும்படி வேத$_3$மார்க்க$_3$த்தை யதா$_2$ நிரூபணம் பண்ணியருளிச் செய்தவனுமாய் நிரவதி$_4$கவாத்ஸல்யத்தை யுடையனாய் ஜ்ஞாநாதி$_3$கு$_3$ண பரிபூர்ணனான க்ருஷ்ணன் திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுந வ்யாஜத்தாலே ஸ்ரீகீ$_3$தாமுக$_2$த்ததாலே"ப$_4$க்த்யா து அநந்யயா ஶக்ய:" (கீ$_3$தை 11-54) என்றும் "மந்மநா ப$_4$வ மத்ப$_4$க்தோ மத்$_3$யாஜீ மாம் நமஸ்குரு" (கீ$_3$தை 9-34) என்றும் அருளிச்செய்த ப$_4$க்திமார்க்க$_3$த்திலே நின்று "நும்மிருபசையறுத்து" (திருவாய்மொழி 1-3-7) என்றும் "மனனகமலமறக் கழுவி" (திருவாய்மொழி 1-3-8) என்றும் தே$_3$வதாந்தரங்களில் பண்ணுகிற பரத்வஶங்கையற்று இவனோ அவர்களோ ஆஶ்ரயணீயரென்று ஸம்ஶயாக்ராந்தராகாதே வாஸநையோடே விட்டு அவனுடை உணர்வு கொண்டு தத்விஷயஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு "நன்றெனநலம் செய்வது" (திருவாய்மொழி 1-3-7) என்று அநந்யப்ரயோஜந ப$_4$க்தியைப் பண்ணுங்கோளென்று. (தாம் மயர்வற மதிநலமருளி ப$_4$ஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதல்பத்தில்) ஸர்வேஶ்வரன் தமக்கு மயர்வற மதிநலமருளினாப்போலே தாம் ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தம்முடைய க்ருபையாலே தத்வஹிதபுருஷார்த்த$_2$ விஷயமாக அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி ஜ்ஞாநப$_4$க்திகளை யுபதே$_3$ஶித்து ப$_4$க$_3$வத் ப$_4$ஜநத்திலே மூட்டுகிறார் என்கிறார்.

௨௨0. சோராத மூவா வேர்முதலாய் உலகம் படைத்தவனென்கிற சித$_3$சித்த்ரய த்ரிவித$_4$ காரணமானவன் அறியாதன அறிவிக்க உள்ளம் தேறித் தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞாநப$_2$லமான ஒளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட, உலராமலாவிசேர்ந்து சிக்கனப் புகுந்து ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$களும் சேர்தல் மாறினரென்ன வாழ்வித்து உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலில் எம்மாவீட்டை உப$_4$யாநுகு$_3$ண மாக்கினவர் ஆஶ்ரயணீயனுக்குப் பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்த$_2$ாபிக்கிற ஸகலப$_2$லப்ரத$_3$த்வ காரணத்வ ஶேஷஶாயித்வ ஶ்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்$_4$யாதிகளைத் திண்ணன் அணைவதென்று வெளியிட்டு, கள்வா

தீர்த்தனென்று வசநப்ரத்யக்ஷங்களும் காட்டிப் புலனைங்தென்று ஸம்ஸார மோக்ஷஸாத$_{4}$ந து$_{3}$:க்க$_{2}$ாநந்த$_{3}$ரஸம் முன்னாக விதி$_{4}$க்கிற அந்தர்க$_{3}$த கு$_{3}$ணோபாஸநத்தை மதித்துப் பெருக்கி மூழ்கி அழுந்திக் கீழ்மை வலம் சூதும் செய்து இளமை கெடாமல் செய்யும் க்ஷேத்ரவாஸ ஸங்கீர்த்தந அஞ்ஜலி ப்ரத$_{3}$க்ஷிண க$_{3}$திசிந்தநாத்$_{3}$யங்க$_{3}$யுக்தம் ஆக்குகிறார் இரண்டாம் பத்தில்.

இரண்டாம் பத்தில் ஸர்வகாரணபூ$_{4}$தனான ஸர்வேஶ்வரன் கீழிற்பத்திலே இவ்வாழ்வார்க்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணி அவனாலே த$_{3}$த்த ஜ்ஞாநரான இவர் அந்த ஜ்ஞாநத்துக்குப் ப$_{2}$லமான மோக்ஷத்தை அப்போதே பெறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே அவஸந்நராக இவருடைய அவஸாத$_{3}$மெல்லாம் தீரும்படி அவன் வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்து அந்த ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே வந்த ப்ரீதியை உடையராய் அந்த ப்ரீதியை இவரொருவர் அளவில் பர்யவஸியாதே இவரோடு ஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$ஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$முடையாரளவும் வெள்ளமிட்டு அந்த ப்ரீதியாலே பரமபுருஷார்த்த$_{2}$லக்ஷணமான மோக்ஷத்தை இவர்க்கவன் கொடுக்கத்தேட அந்த மோக்ஷத்தை அவனுடைய ஶேஷித்வத்துக்கும் தம்முடைய ஶேஷத்வத்துக்கும் அநுகு$_{3}$ணமாம்படி நிஷ்கர்ஷித்த இவர் ஆஶ்ரயணீயனான அவனுக்கு கீழ் உக்தமான பரத்வத்தை நிலை பெறுத்துவனவான லக்ஷணங்களையும் வெளியிட்டு ஸம்ஸாரிகள் து$_{3}$:க்க$_{2}$நிவ்ருத்தி பூர்வகமான மோக்ஷஸுக$_{2}$ப்ராப்திக்கு ஸாத$_{4}$நமாக விதி$_{4}$க்கப்பட்ட ஸ்வரூபாந்தர்க$_{3}$தமான கு$_{3}$ணோபாஸநத்தை நிஷித்$_{3}$தா$_{4}$நுஷ்டா$_{2}$னங்களினுடைய த்யாக$_{3}$பூர்வகமாக க்ஷேத்ரவாஸாத்$_{3}$யங்க$_{3}$ங்களோடே கூட்டுகிறார் என்கிறார். (சோராத மூவா வேர்முதலாய் உலகம் படைத்தவன்" என்கிற சித$_{3}$சித்த்ரய த்ரிவித$_{4}$காரணமானவன்) "சோராத எப்பொருட்கும் ஆதியாஞ்சோதி" (திருவாய்மொழி 2-1-11) "மூவாத்தனிமுதலாய்" (திருவாய்மொழி 2-8-5) "எப்பொருட்கும் வேர்முதலாய் வித்தாய்" (திருவாய்மொழி 2-8-10) "பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன்" (திருவாய்மொழி 2-10-11) என்று ப$_{3}$த்$_{3}$த$_{4}$ முக்த நித்யாத்மகமான சித்த்ரயத்துக்கும் ஶுத்$_{3}$த$_{4}$ஸத்வ மிஶ்ரஸத்வ ஸத்வஶூந்யமென்கிற அசித்த்ரயத்துக்கும் நித்யவிபூ$_{4}$தியிலே அப்ராக்ருத த்$_{3}$ரவ்யவிஶிஷ்டனாய்க் கொண்டு உபாதா$_{3}$நமாயும் இச்சா$_{2}$விஶிஷ்ட வேஷத்தாலே நிமித்தமாயும் விநியோக$_{3}$ விஶிஷ்ட வேஷத்தாலே ஸஹகாரியாயும் லீலாவிபூ$_{4}$தியில் ஸூக்ஷ்மசித$_{3}$சித்விஶிஷ்டவேஷத்தாலே உபாதா$_{3}$நமாயும் ஸங்கல்பவிஶிஷ்டனாய்க் கொண்டு நிமித்தமாயும் ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_{3}$ விஶிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸஹகாரியாயும் போருகையாலே ஸர்வத்துக்கும் நிமித்தோபாதா$_{3}$நஸஹகாரிகளான த்ரிவித$_{4}$காரணமும் தானேயான ஸர்வேஶ்வரன் (அறியாதன வறிவிக்க உள்ளம் தேறி) "அறியாதன அறிவித்த அத்தா" (திருவாய்மொழி 2-3-2) என்று இவர்க்கஜ்ஞாதமான தத்த்வஹிதபுருஷார்த்த$_{2}$ங்களை விஶத$_{3}$மாக அறிவிக்க, "அடியை அடைந்துள்ளம் தேறி" (திருவாய்மொழி 2-6-8) அத்தாலே இவரும் அவனைக் கிட்டி நெஞ்சிலே தெளிவை உடையராய் (தூமனம் மருளிலென்னும் ஞானப$_{2}$லமான) "தூமனத்தனனாய்" (திருவாய்மொழி 2-7-8) "மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன்" (திருவாய்மொழி 2-10-11) என்று

மோக்ஷகஹேதுவாய் பரிஶுத்$_3$த$_4$மான அந்த:கரணத்தை உடையராய் அவனுடைய கல்யாணகு$_3$ண விஷயமான அஜ்ஞாநக$_3$ந்த$_4$மில்லாதபடி கீழ்ப்பத்தில் பிறந்த தம்முடைய ஜ்ஞானத்துக்குப் ப$_2$லமான (ஒளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடி வாட) "களிப்பும் கவர்வுமித்யாதி$_3$ ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய் அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்றுகொலோ" (திருவாய்மொழி 2-3-10) என்று ப்ராக்ருதபதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களினுடைய லாபா$_4$லாப$_4$ங்களினால் வருகிற க்லேஶஹர்ஷங்களுமற்று ஷட்$_3$பா$_4$வவிகாரரஹிதமாய் நிரவதி$_4$க தேஜோரூபமாய் அப்ராக்ருதமுமாயிருக்கிற விக்$_3$ரஹத்தை யுடையோமுமாய் அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்திலே தோற்றிருக்கிற நித்யஸூரிகளுடைய திரளோடே கூடப்பெறுவதெப்போதோ என்று அந்த மோக்ஷத்தை ஆசைப்பட்டவர்க்கு அப்போதே கிடையாமையாலே "நாடி நாடி வாடும்" (திருவாய்மொழி 2-4-1) என்று தேடிப் பெறாமையாலே ஆஶ்ரயத்தை இழந்த தளிர்போலே இவர் வாட, (உலராமல் ஆவிசேர்ந்து) "உள்ளுளாவி உலர்ந்துலர்ந்து" (திருவாய்மொழி 2-4-7) என்கிற இவர் தாபமாறும்படி "அந்தாமத்தன்பு செய்து என்னாவிசேரம்மான்" (திருவாய்மொழி 2-5-1) என்கிறபடியே பரமபத$_3$த்திலே பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை இவர்பக்கலிலே பண்ணி கமர் பிளந்த தறையிலே நீரைப் பாய்ச்சுவாரைப் போலே இவருடைய தாபமாறும்படி இவரோடே நிரதிஶய ஸம்ஶ்லேஷத்தைப் பண்ணி (சிக்கெனப் புகுந்து) "சிறிதோரிடமும் புறப்படாத் தன்னுள்ளே உலகுகளொக்கவே விழுங்கி சிக்கெனப் புகுந்தான்" (திருவாய்மொழி 2-6-2) என்கிறபடியே அத்யல்பமாயிருப்பதொரு பதா$_3$ர்த்த$_2$மும் தன்பக்கலிலே நின்றும் பிரிகதிர்ப்பட்டு நோவுபடாதபடி ஸர்வலோகங்களையும் தன்னுடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதே$_3$ஶத்திலே வைத்து இனி ஒருக்காலும் பேராதபடிபுகுந்து (ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$களையும் சேர்தல் மாற்றினரென்ன வாழ்வித்து) "எமர் கீழ் மேல் எழுபிறப்பும் விடியாவெந்நரகத்து என்றும் சேர்தல் மாறினர்" (திருவாய்மொழி 2-7-1) என்று இவருடைய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஸம்ப$_3$ந்$_4$திகளையும் ஸம்ஸாராந்முக்தராம்படி பண்ணி "எமரேழ் எழுபிறப்பும் மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா" (திருவாய்மொழி 2-7-1) என்று என்னுடைய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே ஹேதுவாக என்னோடு ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ ஸம்ப$_3$ந்$_4$திகளும் கேசவன் தமராம்படி "நாராயணனாலே" (திருவாய்மொழி 2-7-1) என்கிற மாசதிரைப் பெற்று ஶ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பத்தானது ஊற்று மாறாமல் பெருகாநின்றது என்று இவர்தாமே ஆஶ்சர்யப்படும்படி இவரை வாழ்வித்து, (உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலில் எம்மாவீட்டை உப$_4$யாநுகு$_3$ணமாக்கினவர்) "நீந்தும் துயரில்லா வீடு" (திருவாய்மொழி 2-8-2) "கெடலில் வீடு" (திருவாய்மொழி 2-9-11) "எம்மாவீடு" (திருவாய்மொழி 2-9-1) என்று து$_3$:க்க$_2$ க$_3$ந்த$_4$ ரஹிதமாய் அநர்த்த$_2$க$_3$ந்த$_4$மில்லாததாய் எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷத்தை இவர்க்கு உபரிக்கத் தேட எனக்கென்று உபகரிக்கில் மோக்ஷம் அஹங்கார க$_3$ர்ப்ப$_4$மாகையாலே ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களோபாதி ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$மாகையாலே அது த்யாஜ்யம்; எனக்கு மோக்ஷம் தரப்பார்த்ததாகில் "நின் செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்தொல்லை அம்மா

அடியேன் வேண்டுவதீதே" (திருவாய்மொழி 2-9-1) என்று அகவாய் சிவந்து புறவாய் கறுத்து பரமபூஜ்யமாய் பரமபோ₄க்₃யமாய் ஶேஷியானவனுடைய திருவடிகளை ஶேஷபூ₄தனானவன் தலையிலே கொக்குவாயும் படுகண்ணியும்போலே சடக்கெனச் சேர்க்கவேணும்; ஶேஷியான உன்பக்கல் ஶேஷபூ₄தனான நான் அபேக்ஷித்துப் பெறுவதுமிது; "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே" (திருவாய்மொழி 2-9-4) என்று உப₄யஸ்வரூபத்துக்கநுகு₃ணமாக புருஷார்த்த₂த்தை நிஷ்கர்ஷித்த இவர் (ஆஶ்ரயணீயனுக்கு பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தா₂பிக்கிற) ஆஶ்ரயணீயனானவனுக்கு முதற்பத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தை நிலைபெறுத்துவனவான (ஸகலப₂லப்ரத₃த்வ காரணத்வ ஶேஷஶாயித்வ ஶ்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்₄யாதி₃களை திண்ணன் அணைவது என்று வெளியிட்டு) ஸகலப₂லப்ரத₃த்வம் முதலான பரத்வலக்ஷணங்களை "வீடுமுதல் முழுதுமாய்" (2-2-1) மோக்ஷப்ரப்₃ருத்யஶேஷபுருஷார்த்த₂ ப்ரத₃னாகையாலே ஸகலப₂ல ப்ரத₃த்வம் "தேவும் எப்பொருளும்" (திருவாய்மொழி 2-2-4) "கருத்தில் வருத்தித்த மாயப்பிரான்" (திருவாய்மொழி 2-2-8) "ஆக்கினான் தெய்வ உலகுகளே" (திருவாய்மொழி 2-2-9) என்று ஸர்வகாரணத்வம், "ஆழியம்பள்ளியாரே" (திருவாய்மொழி 2-2-6) என்று லக்ஷணையாலே அநந்தஶாயித்வம் "பூமகள்தன்னை வேறின்றி விண்தொழத் தன்னுள் வைத்து" (திருவாய்மொழி 2-2-3) என்று ஶ்ரிய:பதித்வம், "கண்ணன்கண்" (திருவாய்மொழி 2-2-1) "கோபால கோளரி" (திருவாய்மொழி 2-2-2) என்கிற அவதார ஸௌலப்₄யம் இப்படி இவ்வர்த்த₂ங்களை திண்ணன் வீட்டிலும், "அணைவதரவணைமேல்" என்று ஶேஷஶாயித்வம், "பூம்பாவையாகம் புணர்வது" (திருவாய்மொழி 2-8-1) என்று ஶ்ரிய:பதித்வம், "இருவரவர் முதலும் தானே" (திருவாய்மொழி 2-8-1) என்று காரணத்வம், "இணைவனாம் எப்பொருட்கும்" (திருவாய்மொழி 2-8-1) என்று அவதாரப்ரயுக்தமான ஸௌலப்₄யம், "வீடுமுதலாம்" (திருவாய்மொழி 2-8-1) என்று ஸகலப₂லப்ரத₃த்வம் என்கிற இவற்றை அணைவதரவணையிலும் வெளியிட்டு (கள்வா தீர்த்தன் என்று வசநப்ரத்யக்ஷங்களும் காட்டி) "கள்வா" (திருவாய்மொழி 2-2-10) என்கிற பாட்டாலே, அவதரித்து உன்னுடைய பரத்வம் தெரியாதபடி நின்றாயேயாகிலும் எங்களுக்குக் காரணபூ₄தனான ஶேஷி நீயே என்று தே₃வதாந்தரங்களில் தலைவனான ப்₃ரஹ்மாதி₃களே தங்களுக்குக் காக்ஷிகொடுக்கைக்கு பெரியதிருவடியை மேல்கொண்டு புறப்பட்டால் அவனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து கூப்பிடாநிற்பர்கள் என்று இவ்வர்த்த₂த்துக்கு வசநத்தையும் "தீர்த்தன் உலகளந்த" (திருவாய்மொழி 2-8-6) என்கிறபாட்டிலே ஒரு அஸ்த்ரலாப₄த்துக்கு ஒரு தே₃வதையை உபாஸிக்கவேணுமென்று அர்ஜுநன் சொல்ல அப்பூவை என் காலிலே பொகடென்று க்ருஷ்ணன் அருளிச்செய்ய "பார்த்தோ₂ விஜேதா மது₄ஸூத₃நஸ்ய பாதா₃ரவிந்தா₃ர்ப்பித சித்ரபுஷ்பம் ததே₃வ கங்கா₃த₄ர மௌலிமத்₄யே தத₃ர்ஶ வீர: க்ருத நிஶ்சயார்த்த₂:" என்கிறபடியே தீர்த்த₂பூ₄தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளிலே அப்பூவைப் பணிமாறி அவற்றோடு ஸஜாதீயமானவையன்றிக்கே அவைதன்னையே பாடே பக்கலிலேயன்றிக்கே

ருத்$_3$ரன் தலைமேலே ஆப்தவாக்யத்தால் அன்றிக்கே தானே ப்ரத்யக்ஷித்துப் பேரளவுடையனான அர்ஜுநன் நிர்ணயித்த பரத்வம் மந்த$_3$மதிகளாலே இன்றாராயும்படி இருந்ததோ என்கிற ப்ரத்யக்ஷத்தையும் காட்டி, (புலனைந்தென்று ஸம்ஸாரமோக்ஷஸாத$_4$நது$_3$:க்கா$_2$நந்த$_3$ரஸம் முன்னாக விதி$_4$க்கிற அந்தர்கு$_3$ணோபாஸநத்தை) "புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர்" (திருவாய்மொழி 2-8-4) என்று பரிச்சி$_2$ந்நவஸ்து க்$_3$ராஹகமான இந்த்$_3$ரியவஶ்யராகை தவிர்ந்து நன்மைக்கு முடிவில்லாதேயிருக்கிற நாட்டிலே புகவேண்டியிருப்பீர் "அலமந்து வீய அசுரரைச் செற்றான் பலமுந்து சீரில் படிமின்" (திருவாய்மொழி 2-8-4) என்று தடுமாறி முடியும்படி அஸுரவர்க்கத்தை அழியச்செய்தவனுடைய கல்யாண கு$_3$ணங்களிலே அவகா$_3$ஹியுங்கோளென்று ஸம்ஸாரது$_3$:க்க$_2$நிவ்ருத்திபூர்வகமான மோக்ஷாநந்த$_3$ரஸ ப்ராப்திக்கு ஸாத$_4$னமாக விதி$_4$க்கப்படுவதாயிருக்கிற "தஸ்மிந்யத$_3$ந்தஸ் தது$_3$பாஸிதவ்யம்" (தைத்திரீய உபநிஷத்) என்று ப்$_3$ரஹ்மஸ்வரூபாந்தர்க$_3$தமான அபஹதபாப்மத்வாதி$_3$ கு$_3$ண விஶிஷ்டவஸ்து உபாஸநத்தை (மதித்துப் பெருக்கி மூழ்கி அழுந்திக் கீழ்மைவலம் சூதுஞ்செய்து இளமை கெடாமல்) "சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியை மதியாது" (திருவாய்மொழி 2-10-2) "திறமுடை வலத்தால் தீவினை பெருக்கி" (திருவாய்மொழி 2-10-5) "வல்வினை மூழ்கி" (திருவாய்மொழி 2-10-9) "நரகழுந்தி" (திருவாய்மொழி 2-10-7) "கீழ்மை செய்து" (திருவாய்மொழி 2-10-6) "வலங்கழித்து" (திருவாய்மொழி 2-10-8) "சூதென்று களவும் சூதும் செய்து" (திருவாய்மொழி 2-10-10) "கிளரொளி இளமை கெடுவதன் முன்னம்" (திருவாய்மொழி 2-10-12) என்று உபாஸநவிரோதி$_4$யான இதரவிஷயப்ராவண்யத்தாலே பாபங்களைக் கூடுபூரித்து அவற்றிலே மறுநனைய மூழ்கி அழுந்தி தாழ்வுபட்டு ப$_3$லத்தைப் பாழேபோக்கி பஶ்யதோஹரனாய் க்ருத்ரிமனாய் பா$_3$ல்யத்தைப் பாழே போக்காதே செய்யும் க்ஷேத்ரவாஸ ஸங்கீர்த்தந அஞ்ஜலி ப்ரத$_3$க்ஷிண க$_3$திசிந்தநாதி$_3$ அங்க$_3$யுக்தமாக்குகிறார் இரண்டாம் பத்தில். "பால்ய ஏவ சரேத் த$_4$ர்மம்" என்றும் "தஸ்மாத் பா$_3$ல்யே விவேகாத்மா யததே ஶ்ரேயஸே ஸதா$_3$" (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 1-17-75) என்றும் சொல்லுகிறபடியே பா$_3$ல்யத்திலே கர்த்தவ்யமான "சார்வது சதிரே" (திருவாய்மொழி 2-10-1) "போதவிழ் மலையே புகுவது பொருளே" (திருவாய்மொழி 2-10-10) என்று க்ஷேத்ரவாஸம் "பதியதுவேத்தியெழுவது" (திருவாய்மொழி 2-10-2) என்று ஸங்கீர்த்தநம் "தொழக்கருதுவதே" (திருவாய்மொழி 2-10-9) என்று அஞ்ஜலி, "வலம்செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கே" (திருவாய்மொழி 2-10-8) என்று ப்ரத$_3$க்ஷிணம் "நெறிபட அதுவே நினைவது நலமே" (திருவாய்மொழி 2-10-6) என்று க$_3$திசிந்தநம் என்கிற இவை முதலான உபாஸநாங்க$_3$த்தோடே சேர்க்கிறார் இரண்டாம் பத்தில் என்கிறார்.

221. முழுதுமாய் எங்கணு மொழிவற அருவாகி நின்று தோய்விலனாம் ஸர்வ வ்யாபகன் தீர்ந்தவடியார்களைத் தாளிணைக் கீழ்க் கொள்ளும் தன் படிக்கும், நீ தந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி அலமருகின்றேன், வேரற வரிந்து எந்நாளெங்குவந்து தலைப் பெய்வனென்று கழித்துப் புகும் தம் காதலுக்கும் ஸத்$_3$ருஶமாகக்கண்டு கொள்ளென்னும் ஊனமில் மோக்ஷ

ப$_2$லமான முடிச்சோதியிலநுப$_4$வத்தாலே நித்யவஸ்து நீடுபெற்று அவச்சே$_2$த$_3$மற்ற அடிமை செய்யவேண்டும்படி ஸர்வாத்மப$_4$ாவத்தைப் புகழ்ந்து சொல்லிப் பாடியேத்திப் பிதற்றியெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குனித்துத் தடுகுட்டக்கும்பிடு நட்டமிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்து நையும் ப்ரீதியுகள, தம்மடியாரென்ன உடன் கூடும் ஸாத்$_3$யம் வளர, பைகொள் பாம்புபோலே இந்த்$_3$ரியவ்ருத்தி நியமமறப் பாட வந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ஶ்லோக க்ருத்தாய், குறை முட்டுப் பரிவிடர் துயர் துன்பமல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அம்ருதாநந்த$_3$மக்$_3$நரானவர் செய்ய தாமரைக் கண்ணன் அமரர் குலமுதலென்று அஞ்சாதபடி எளிவரும் இணைவனாமென்றவை பரத்வமாம்படி அவனாகும் ஸௌலப்$_4$ய காஷ்ட்டையைக் காட்டி வழியைத் தருமவன் நிற்க இழியக் கருதுவதென்னாவது? வேண்டிற்றெல்லாம் தரும், தன்னாகவே கொள்ளும், கவிசொல்ல வம்மினென்று முக்தைஶ்வர்யத்தை முன்னிட்டு ஶ்வ வ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றாம் பத்தில்.

மூன்றாம் பத்தாலே "தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததே$_3$வாநுப்ராவிஶத்" (தைத்திரீய உபநிஷத்) என்கிறபடியே கார்யமான சேதநாசேதநங்களையடைய வ்யாபித்து தத்க$_3$ததோ$_3$ஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய் இருக்கையாலே ஸர்வவ்யாபகனான ஸர்வேஶ்வரன் கீழ்ப் பத்தாலே இவர் உப$_4$யாநுகு$_3$ணமாக நிஷ்கர்ஷித்த மோக்ஷத்துக்கு ப$_2$லமான தன்னுடைய விக்$_3$ரஹாநுப$_4$வத்தை இவரைப் பண்ணுவிப்பிக்க இவரும் அநுப$_4$வித்து த$_3$ரித்து அநுப$_4$வஜநிதப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸர்வவித$_4$ கைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும்படியான அபி$_4$நிவேஶத்தையுடையராய்த் தம்முடைய அபி$_4$நிவேஶாநுகு$_3$ணமாக அவன் காட்டிக்கொடுத்த அவனுடைய ஸர்வாத்மபா$_4$வத்தைப் பேசி அத்தாலே வந்த ப்ரீதியையுடையராய் அது அவனளவில் பர்யவஸியாதே பா$_4$க$_3$வதஶேஷத்வத்தில் எல்லையளவும் சென்று அந்த பா$_4$க$_3$வதர்களுக்கு நிரூபகமான ப$_4$க$_3$வத்$_3$ வைலக்ஷண்யாநுஸந்தாநத்தாலே தாமும் தம்முடைய கரணக்$_3$ராமங்களும் சேதநஸமாதி$_4$யாலே அநுப$_4$விக்க வேண்டும்படியான பெருவிடாயை உடையராய் இதரஸ்தோத்ரத்துக்கு அநர்ஹ கரணராய் அவ்வளவேயன்றிக்கே ப$_4$க$_3$வத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு அர்ஹகரணராய் ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்துக்குத் தமக்கொரு ப்ரதிஹதி தொடக்கமானவையுமற்று நிரதிஶய ஆநந்த$_3$யுக்தரானவர் புண்ட$_3$ரீகாக்ஷனாய் ஸூரிஸேவ்யனானவவனை நம்மாலே ஆஶ்ரயிக்கப்போமோ என்று ஸம்ஸாரிகள் அஞ்சிக் கைவாங்காதே மேல்விழுந்து ஆஶ்ரயிக்கும்படி கீழிரண்டு பத்தாலும் உபதே$_3$ஶித்த அவதாரஸௌலப்$_4$யம் பரத்வஸ்தா$_2$நீயமாம்படி அர்ச்சாவதாரஸௌலப்$_4$யத்தையுமுபதே$_3$ஶித்து அர்ச்சிராதி$_3$ மார்க்க$_3$த்தாலே தே$_3$ஶவிஶேஷப்ராப்தியைப் பண்ணுவிக்குமவனையொழிய இதர ஸ்தோத்ரத்திலே தாழவிழிகை நிஷ்ப்ரயோஜநம்; ஆனபின்பு நீங்கள் ஸகலப$_2$லப்ரத$_3$னுமாய் ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுப்பானுமாயிருக்கிற அவன் விஷயத்திலே வாசிகமானவடிமை செய்யுங்கோளென்று நிஹீநதமமான இதரஸேவையை நிவர்த்திப்பித்துத் தம்முடைய வ்ருத்தியான வாசிக

கைங்கர்யத்திலே மூட்டுகிறார் என்கிறார். (முழுதுமாயெங்கணு மொழிவற அருவாகிநின்று தோய்விலனாம் ஸர்வவ்யாபகன்) "முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்" (திருவாய்மொழி 3-1-8) "ஏழ்ச்சிக்கேடின்றி எங்கணும் நிறைந்தவெந்தாய் (திருவாய்மொழி 3-2-4) "எஞ்ஞான்றுமெங்கும் ஒழிவற நிறைந்துநின்ற மெய்ஞ்ஞானச் சோதி" (திருவாய்மொழி 3-2-7) "அளவுடை ஐம்புலன்களறியாவகையால் அருவாகி நிற்கும் யாவையும் யாவரும் தானாய் அவரவர் சமயந்தோறும் தோய்விலன்" (திருவாய்மொழி 3-10-10) என்று தே$_3$ஶகாலவஸ்துக்களாலே பரிச்சே$_2$தி$_3$க்கவொண்ணாதபடி கார்யமான ஸகலசேதநாசேதநங்களையும் வ்யாபித்து "அநஶ்நந்நந்யோ அபி$_4$சாகஶீதி" (கடோ$_2$பநிஷத்) என்கிறபடியே தத்க$_3$ததோ$_3$ஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய் இப்படி ஸர்வவ்யாபகனான ஸர்வேஶ்வரன் (தீர்ந்தவடியார்களைத் தாளிணைக்கீழ்க் கொள்ளும் தன்படிக்கும்) "தீர்ந்தவடியவர் தம்மைத் திருத்திப்பணி கொள்ளவல்ல ஆர்ந்தபுகழச்சுதனை" (திருவாய்மொழி 3-5-11) என்று தன்னையே உபாயோபேயங்களென்று நிஷ்கர்ஷித்தவர்களை "சன்மசன்மாந்தரம் காத்தடியார்களைக் கொண்டுபோய்த் தன்மைபெறுத்தித் தன் தாளிணைக்கீழ்க் கொள்ளுமப்பனை" (திருவாய்மொழி 3-7-7) என்று இனியொரு ஜந்மபரம்பரைகளிலே போகாதபடி ரக்ஷித்து ஆரப்$_3$த$_4$ஶரீராவஸாநத்திலே அர்ச்சிராதி$_3$மார்க்க$_3$த்தாலே தே$_3$ஶவிஶேஷத்திலே கொடுபோய் ஸ்வஸ்வரூப ப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுத்து தனக்குப் பாதோ$_3$பதா$_3$நமாக விட்டுக் கொள்ளும்படியான ஶேஷியான தன்னுடைய ஔதா$_3$ர்யத்துக்கும் (நீ தந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி அலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்கு வந்து தலைப்பெய்வன் என்று கழித்துப் புகும் தம் காதலுக்கும்) "அந்நாள் நீ தந்த ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்" (திருவாய்மொழி 3-2-1) "பன்மாமாயப் பல்பிறவியில் படிகின்ற யான்" (திருவாய்மொழி 3-2-2) "பொல்லா ஆக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலறா" (திருவாய்மொழி 3-2-3) "வினையியல் பிறப்பழுந்தி கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று பாவியேன் பலகாலம் வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்" (திருவாய்மொழி 3-2-7) என்று ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே உன்னை வழிபடுகைக்குடலாக நீ ஶரீரத்தைக் கொடுக்க நான் அதின்வழியேபோய் அநர்த்த$_2$த்தைச் சூழ்த்துக் கொண்டு ப்ரக்ருதிகார்யமான தே$_3$வ மநுஷ்யாதி$_3$ ஶரீரங்களிலே அவகா$_3$ஹித்து ஹேயமான ஶரீரத்துக்கடியாய் ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கிற கர்மமடியாக மீண்டும் பாபத்திலே கொடுபோய் மூட்டக்கடவதான ஜந்மபரம்பரைகளிலே யழுந்தி என்னால் அடியறுக்க வொண்ணாதே அடிகாண வொண்ணாதே புகுரவழிதெரியுமத்தனை யொழிய புறப்படவழிதெரியாதிருப்பதாயிருக்கிற பாபமாகிற மிடைந்த தூற்றிலே கிடந்து உன்னை ப்ராபிக்கைக்கீடான வழி காணாதே கூப்பிட்டு அலமருவா நின்றேன்; "வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து" (திருவாய்மொழி 3-2-1) "தொன்மாவல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து" (திருவாய்மொழி 3-2-2) என்று அநாதி$_3$யாய் மஹத்தாய் என்னாலே போக்கிக் கொள்ள வொண்ணாதபடி வலிதாய் ஶ்ருங்கலாஞ்சலமா(?) யிருக்கிற பாபஸமூஹங்களை உச்சிவேரோடே யரிந்து பொகட்டு "எந்நாள் யானுன்னை இனிவந்து கூடுவனே"

(திருவாய்மொழி 3-2-1) "எங்கு வந்து அணுகிற்பனே" (திருவாய்மொழி 3-2-5) "எங்கினித் தலைப்பெய்வனே" (திருவாய்மொழி 3-2-9) என்று நான் உன்னைக் கிட்டுவதொரு நாள் அறுதியிட்டுத்தரவேணும் நான் உன்னை எங்கே வந்து கிட்டக் கடவேன் கிட்டுகை என்று ஒரு பொருளுண்டோ என்று ஶரீரஸம்ப3ந்த4த்துக்கு நொந்து அதிலுண்டான அருசியோடே "காயம் கழித்து அவன் தாளிணைக்கீழ்ப் புகும் காதலன்" (திருவாய்மொழி 3-9-8) என்று ப4க3வத்கு3ணாநுப4வத்தோடே காலக்ஷேபத்தைப் பண்ணி ஶரீரத்தை விட்டு அவன் திருவடிகளிலே புகவேணும் என்னும்படியான ஶேஷபூ4தரான தம்முடைய ஆசைக்கு (ஸத்3ருஶமாகக் கண்டு கொள் என்னும்) உப4யஸ்வரூபத்துக்கும் அநுகு3ணமாக "வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள்" (திருவாய்மொழி 3-9-9) என்று ஈஶ்வரன் காட்டிக் கொடுக்கிற (ஊனமில் மோக்ஷ ப2லமான முடிச்சோதியில் அநுப4வத்தாலே நித்யவஸ்து நீடு பெற்று) "ஊனமில் மோக்கமென்கோ" (திருவாய்மொழி 3-4-7) என்று ப்ரகாரமான ஆத்மாநுப4வமாத்ரத்திலன்றிக்கே ப்ரகாரியளவும் செல்ல அநுப4விக்கையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமாகக் கீழில் பத்தில் அறுதியிட்ட பரமபுருஷார்த்த2லக்ஷண மோக்ஷத்துக்குப் ப2லமான "முடிச்சோதி" (திருவாய்மொழி 3-1) என்கிற திருவாய்மொழியில் விக்3ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும் ஆப4ரணங்களினுடைய சேர்த்தியையும் அநுப4வித்து அவை பரிச்சே2தி3த்தநுப4விக்கவொண்ணாதொழிய இது கரண ஸங்கோசத்தாலேயோ என்றதிஶங்கைபண்ணின இவருடைய அதிஶங்கையை வஸ்துவைலக்ஷண்யநிப3ந்த4நமென்னுமிடத்தைக் காட்டி நிவ்ருத்தமாக்க அவ்வநுப4வத்தாலே "பெற்றது நீடுயிர்" (திருவாய்மொழி 3-2-10) என்கிறபடியே நித்யவஸ்து ஸத்தை பெற்று ஸத்தாகார்யமும் ப2லிக்க வேண்டுகையாலே அவச்சே2தமற்று அடிமை செய்யவேண்டும்படி "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்ய" (திருவாய்மொழி 3-3-1) என்கிற பாட்டின்படியே தே3ஶகாலாவஸ்தா2 ப்ரகாரங்களையிட்டு அவச்சே2தி3யாதபடி ஸர்வதே3ஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தை2களிலும் ஸர்வவித4 கைங்கர்யங்களும் செய்ய வேண்டும்படியான அபி4நிவேஶத்தாலே (ஸர்வாத்மபா4வத்தைப் புகழ்ந்து) புகழுநல்லொருவனிலே (திருவாய்மொழி 3-4) பூ4தங்கள் பௌ4திகங்கள் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதி3 பதா3ர்த்த2ங்கள் கா3நாதி3 ஶப்3த3ராஶிகள் மோக்ஷாதி3 புருஷார்த்த2ங்கள் ஜக3த்துக்கு ப்ரதா4நரான ப்3ரஹ்மருத்3ராதிகள் இவற்றுக்கடைய காரணமான ப்ரக்ருதிபுருஷார்த்த2ங்கள் ஆகவிவற்றையடைய விபூ4தியாகவுடையனாய் இவைதனக்குள்ளே அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து தத்க3ததோ3ஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனா யிருக்கிறபடியைப் பேசி அநுப4வித்து அவ்வநுப4வத்தாலே ப்ரீதராய் (சொல்லிப்பாடியேத்திப் பிதற்றி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குனித்துத் தடுகுட்டக் கும்பிடு நட்டமிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்து நையும் ப்ரீதியுகள) "எம்மானைச் சொல்லிப்பாடி" (திருவாய்மொழி 3-5-1) "பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடி" (திருவாய்மொழி 3-5-2) "முனிவின்றியேத்தி" (திருவாய்மொழி 3-5-6) "பேர்பல சொல்லிப் பிதற்றி" (திருவாய்மொழி 3-5-8) "எழுந்தும்பரந்தும் துள்ளாதார்"

(திருவாய்மொழி 3-5-1) "ஏத்திக் குனிப்பார்" (திருவாய்மொழி 3-5-6) "தடுகுட்டமாய்" (திருவாய்மொழி 3-5-3) "கும்பிடு நட்டமிட்டாடி" (திருவாய்மொழி 3-5-4) "உலோகர் சிரிக்க நின்றாடி உள்ளங்குழைந்து நைய" (திருவாய்மொழி 3-5-8) என்று வாசிக காயிக மாநஸங்களினாலே களித்து அந்த ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டு (தம்மடியாரென்று உடன்கூடும் ஸாத்$_4$யம் வளர) இப்படியுண்டான ப்ரீதி அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே "தம்மடியாரடியார் தமக்கடியார் அடியார்தம் அடியார் அடியோங்களே" (திருவாய்மொழி 3-7-10) என்று ஶேஷத்வத்தினுடைய எல்லையிலே நிற்கும்படி "அடியார்குழாங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொலோ" (திருவாய்மொழி 2-3-10) என்று கீழில் பத்திலே ப்ரார்த்தி$_2$த்த பா$_4$க$_3$வதஶேஷத்வமாகிற புருஷார்த்த$_2$ம் அதினுடைய எல்லையளவாகவளர (பைகொள் பாம்புபோலே இந்த்$_3$ரியவ்ருத்தி நியமமற) "பைகொள் பாம்பேறி உறைபரனே" (திருவாய்மொழி 3-8-4) என்று திருவனந்தாழ்வான் சக்ஷுஃஶ்ரவா: என்கிறபடியே ஒருகரணத்தாலே மற்றைக் கரணத்தில் கார்யமும் கொள்ளுமாபோலே "நெடியானே என்று கிடக்குமென் நெஞ்சமே" (திருவாய்மொழி 3-8-1) "வஞ்சனே என்னுமெப்போதும் என் வாசகமே" (திருவாய்மொழி 3-8-2) "ஆனாயர் தாயவனே என்று தடவுமென் கைகளே" (திருவாய்மொழி 3-8-3) என்றித்யாதி$_3$களாலே கரணம் சேதநஸமாதி$_4$யாலே கரணாந்தரப்ரவ்ருத்தியையும் ஆசைப்படும்படியான பெருவிடாயை உடையராய் (பாடவந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ஶ்லோகக்ருத்தாய்) "வாய்கொண்டு மானிடம்பாடவந்த கவியேனல்லேன்" (திருவாய்மொழி 3-9-9) என்று இதர ஸ்தோத்ரத்துக்கநர்ஹகரணராய் "ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு" (திருவாய்மொழி 3-9-10) என்று ஜக$_3$த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி$_3$முக$_2$த்தாலே தம்முடைய ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணின ஸர்வேஶ்வரன் விஷயத்திலே "அஹம் ஶ்லோகக்ருத் அஹம் ஶ்லோக க்ருத்" (தைத்திரீய உபநிஷத்) என்கிற உபநிஷத்தின்படியே கவிபாடுமவருமாய் (குறை முட்டுப் பரிவிடர் துயர் துன்பமல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அம்ருதாந்த மக்$_3$நரானவர்) தே$_3$ஶவிஶேஷத்தில் போயநுப$_4$விக்கப் பெற்றிலேனென்கிற குறைவில்லை; இவ்வநுப$_4$வத்துக்கு எனக்கொரு ப்ரதிஹதியில்லை, ஏகதே$_3$ஶமும் மநோது$_3$:க$_2$மில்லை; வகுத்தஶேஷி என்று பற்றுகையாலே எனக்கொரு து$_3$:க்க$_2$மில்லை. ருசிமுன்னாக தே$_3$ஶவிஶேஷப்ராப்தி பண்ணுகிற எனக்கு வைதி$_3$கபுத்ரர்களைப் போலே மீளில் செய்வதென் என்கிற து$_3$:க்க$_2$மில்லை; இங்கே அவனுடைய கல்யாணகு$_3$ணங்களை நெருங்கபு$_4$ஜித்த எனக்கொரு தே$_3$ஶவிஶேத்திலே போகப்பெற்றிலேன் என்கிற து$_3$:க்க$_2$மில்லை; இவ்விபூ$_4$தி அவனுடைய லீலை என்றறிந்தவெனக்கு ஒரு தளர்த்தியில்லை; எனக்காக ஸர்வவ்யாபகனாயிருக்கிறவனை பற்றின எனக்கொரு கேடில்லை. அவனுடைய லீலாவிபூ$_4$த்யந்வயமாகில் செய்வதென் என்கிற அல்லலில்லை; ஆஶ்சர்யபூ$_4$தனான க்ருஷ்ணனைப் பற்றின எனக்கொரு கேடில்லை; என்றிப்படித் தாமே சொல்லும்படி அம்ருதரான முக்தர் ப$_4$க$_3$வதநுப$_4$வத்தால் ஆநந்தி$_3$க்குமாபோலே அவ்வாநந்த$_3$ ஸாக$_3$ரத்திலே மக்$_3$நரான இவர் (செய்யதாமரைக் கண்ணன் அமரர் குலமுதல் என்று

அஞ்சாதபடி) "செய்யதாமரைக் கண்ணனாய்" (திருவாய்மொழி 3-6-1) "எஞ்சலிலமரர் குலமுதல்" (திருவாய்மொழி 3-6-9) "அஞ்சிநீர் உலகத்துள்ளீர்கள்" (திருவாய்மொழி 3-6-9) என்று புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஶ்வரன் ஜ்ஞாநஸங்கோசமில்லாத நித்யஸூரிகளுடைய திரளுக்கு நிர்வாஹகனன்றோ, ஸம்ஸாரிகளான நம்மாலே அவனை ஆஶ்ரயிக்கப் போமோ என்றஞ்சவேண்டாதபடி (எளிவருமிணைவனாம் என்றவை பரத்வமாம்படி) "எளிவரும் இயல்வினன்" (திருவாய்மொழி 1-3-2) "இணைவனாம் எப்பொருட்கும்" (திருவாய்மொழி 2-8-1) என்று பத்துடையடியவரிலும் அணைவதரவணையிலும் வெளியிட்ட அவதார ஸௌலப்₄யம் பரத்வஸ்த்தா₂நீயமாம்படி (அவனாகும் ஸௌலப்₄யகாஷ்டையைக் காட்டி) "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே" (திருவாய்மொழி 3-6-9) என்று மநஸ்ஸாலே யாதொன்றைத் திருமேனியாகக் கோலினிகோள் அபரிச்சே₂த்₃ய மஹிமனான ஸர்வேஶ்வரன் அதைத் தனக்கஸாதா₄ரண விக்₃ரஹமாக விரும்பும் என்று "யே யதா₂ மாம் ப்ரபத்₃யந்தே தாம்ஸ்ததை₂வ ப₄ஜாம்யஹம்" (கீ₃தை 4-11) என்றும் "அர்ச்யஸ்ஸர்வ ஸஹிஷ்ணு: அர்ச்சகபராதீ₄நாகி₂லாத்மஸ்த்தி₂தி:" (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் 74) என்கிற அர்ச்சாவதார ஸௌலப்₄யத்தைக் காட்டி (வழியைத் தருமவன் நிற்க இழியக்கருதுவது என்னாவது) "ஒழிவொன்றில்லாத இத்யாதி₃ ஓர் மானிடம் பாடல் என்னாவதே" (திருவாய்மொழி 3-9-3) என்று யாவதா₃த்மபா₄வி ப₄க₃வதநுப₄வத்தோடே வர்த்திக்கிற தே₃ஶத்தையும் அவ்வநுப₄வம் தான் ஒரு சிறாங்கை என்னும்படியான அர்ச்சிராதி₃ மார்க்க₃த்தையும் அத்தே₃ஶவிஶேஷத்தையும் ப்ராபிக்கிற உபாயத்தையும் தருகிறவன் நம்மை ஒரு சொல் சொல்லுவாரோ என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்க அவனை விட்டு ஒரு சொல்லுக்குப் பாத்தம்போராதானாய் அசித்ப்ராயனாய் நீர்க்குமிழிபோலே உடைந்து போகிற க்ஷுத்₃ரமநுஷ்யனைக் கவிபாடி முன்பு நின்ற நிலையிலுங்காட்டில் தாழவிழிய நினைக்கிற இத்தாலே என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? அத்தால் ஸ்வரூபம் பெற்றிலிகோள், அபி₄மதம் பெற்றிலிகோள்; (வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்) "ஸகலப₂லப்ரதோ₃ ஹி விஷ்ணு:" (விஷ்ணுத₃ர்மம்) என்கிறபடியே ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கும் (தன்னாகவே கொள்ளும்) "பரமம் ஸாம்யமுபைதி" (முண்டகோபநிஷத்) என்கிறபடியே தன்னோடு ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுக்கும், தனக்கநந்யார்ஹஶேஷமாக்கிக் கொள்ளும் (கவிசொல்லவம்மின் என்று) இதுக்கு நீங்கள் செய்ய வேண்டுவதொன்றும் இல்லை. இதரரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணி உங்கள் கரணங்களைப் பாழே போக்காதே வாய் படைத்த ப்ரயோஜநம் போரும்படி இவ்விஷயத்திலே ஸ்தோத்ரம் பண்ண வாருங்கோளென்று (முக்தைஶ்வர்யத்தை முன்னிட்டு) "ஹாவு ஹாவு ஹாவு அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்" (தைத்திரீயோபநிஷத்) என்று முக்தருடைய ஐஶ்வர்யமான வாசிக கைங்கர்யத்தை முன்னிட்டு (ஶ்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார்) "ஸேவா ஶ்வவ்ருத்திராக்₂யாதா தஸ்மாத்தாம் பரிவர்ஜயேத்" (மநுஸ்ம்ருதி) என்று அப்ராப்தவிஷயத்திலே ஸேவை நிஹீநதரமாகையாலே அந்த ஶ்வவ்ருத்தியை மாற்றி "சா₂யாவாஸத்வமநுக₃ச்சே₂த்"

(மூலஸம்ஹிதை) என்றும் "ஸா கிமர்த்த₂ம் ந ஸேவ்யதே" (விஹகேச்வரஸம்ஹிதை 24-14) என்றும் விதி₄க்கப்படுகிற ப்ராப்த விஷயத்திலே புகழுநல்லொருனில்படியே தம்முடைய வாசிகவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் முன்றாம் பத்தில் என்கிறார்.

௨௨௨. ஈசனை ஈசன் ஈசன்பாலென்ன ஏர்கொள் வானத்தும் ஆயே என்கிற வ்யாப்தி, நிறம்பெறத் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா, ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேர பூர்வ பே₄ாக₃ங்களை ஓதுமாலெய்தின சாபலத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கிப் போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையல் ஏறியபித்தாய், தே₃ஶதூ₃ரத்துக்குக் கூவியும் கொள்ளாயென்றது தீர, கண்ட சதிரையும் ஒரு நிலமாகக் காட்ட, வீவிலின்பம் கூட்டினையென்று முக்தபே₄ாக₃ மாநஸப்ராப்திப₂லமான தே₃வதாந்தர ஆத்மாத்மீய லோகயாத்ரைஶ்வர்ய அக்ஷரங்களில் வைராக்₃யம், உன்னித்து உயிருடம்பினால் கொடுவுலகம் வேட்கை யெல்லாம் ஒழிந்தேனென்ன வுடையரானவர் ஒருநாயகமென்று ராஜ்ய ஸ்வர்க்க₃ ஆத்மாநுப₄வ அல்பாஸ்த்தி₂ரத்வ ஸாவதி₄கத்வாதி₃களையும், ஆடு கள்ளிறைச்சி கரும்செஞ்சோறாகிற நிந்த்₃யங்களாலே இளந்தெய்வத்துக்கு இழைத்தாடும் நிஹீநதையையும், பேசநின்ற தே₃வதாஜ்ஞாநாஶக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதி₃களையும் இலிங்கத்து விளம்பும் ப₃ாஹ்ய குத்₃ருஷ்டிமத தமோ நிஷ்ட₂தையையும் சொல்லி, ஓடிக் கண்டீர் கண்டும் தெளியகில்லீர் அறிந்தோடுமின் ஆட்செய்வதே உறுவதாவதென்று விரக்திபூர்வகமாக ஆஶ்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலாம்பத்தில்.

நாலாம் பத்திலே கீழ்ச்சொன்ன வ்யாப்தி ஆகாஶவ்யாப்திபோல் அன்றிக்கே "அந்த:ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" (ஆரணம் 3-20) என்றும் "ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி" (ப்₃ருஹதாரண்யகம்) என்றும் "ஶாஸ்தா விஷ்ணு: அஶேஷஸ்ய ஜக₃தோ யோஹ்ருதி₃ஸ்தி₂தி:" (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 1-17-20)என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த வ்யாப்தி நிறம்பெறும்படி ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடையவும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி தானிட்ட வழக்காம்படி நியமித்துக் கொண்டு போருகையாலே ஸர்வநியந்தாவான ஸர்வேஶ்வரன் கீழ் ஒழிவில் காலத்தில் கைங்கர்யாபி₄நிவேஶம் போலே தே₃ஶகால விப்ரக்ருஷ்டமான அபதா₃நங்களை தத்தே₃ஶகாலவிஶிஷ்டமாக அநுப₄விக்க வேணுமென்று இவர்க்குக் காலோபாதி₄யைக் கழித்து ஸமகாலமாக்கி யநுப₄விப்பித்து இவருடைய இழவைத் தீர்த்து இவருடைய கரணத்ரய வ்யாபாரத்தையும் யோக்₃யமாக்கிக் கொள்ள அந்த ப்ரணயித்வ கு₃ணத்திலே தோற்று ஸத்₃ருஶ பதார்த்த₂ங்களையும் ஸம்ப₃ந்₄தி பதார்த்த₂ங்களையும் அவனென்று பிச்சேறி தே₃ஶவிஶேஷத்திலே அநுப₄வத்தை யாசைப்பட்டுக் கூப்பிட்ட இவர்க்கு அவ்விழவும் தீரும்படி "ஶ்ரியாஸார்த்த₃ம் ஜக₃த்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா ப₄க்தைர் பா₄க₃வதைஸ் ஸஹ" (லைங்கம்) என்கிறபடியே தே₃ஶவிஶேஷத்திலே பெரியபிராட்டியாரும் தானுமே போ₄க்தாக்களாயிருக்கிற இருப்பை ப்ரத்யக்ஷாநுப₄வம்போலே அநுப₄வத்துக்கு விஷயமாக்க

இவருமநுப$_4$வித்து மாநஸாநுப$_4$வமாகையாலே தத்ப$_2$லமான ப$_4$க$_3$வத் வ்யதிரிக்தங்களான தே$_3$வதாந்தரம் முதலானவற்றிலே வைராக்$_3$யத்தை உடையராயிருக்கிற இவரை ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களினுடைய அல்பாஸ்தி$_2$ரத்வாதி தோ$_3$ஷங்களையும் நிந்த்$_3$யபதார்த்த$_2$ங்களைக் கொண்டு க்ஷுத்$_3$ரதே$_3$வதாப$_4$ஜனம் பண்ணுகிற இதினுடைய தண்மையையும் ப்ரஶம்ஸாபரமான வாக்யங்களாலே சொல்லப்பட்டு ப$_4$க$_3$வத்விபூ$_4$திபூ$_4$தராய் இருக்கச் செய்தே இவனோடே விகல்பிக்கலாம்படி அவனாலே த$_4$த்தமான ஐஶ்வர்யத்தை உடையராயிருக்கிற ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ரர்களுடைய அஜ்ஞாந அஶக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதி$_3$களையும், பா$_3$ஹ்யகுத்$_3$ருஷ்டி மதங்களினுடைய தமோநிஷ்டதைகளையும் வெளியிட்டு தே$_3$வதாந்தரங்களை ஆஶ்ரயித்து தத்ப$_2$லமும் பெற்றுப் போனிகோள்; ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஜக$_3$ந்நிக$_3$ரணாதி ஸர்வசேஷ்டிதங்களாலும் ஸர்வேஶ்வரனே ரக்ஷகன் அல்லாதாரடைய ரக்ஷ்யபூ$_4$தரென்னும் அர்த்த$_2$த்தை வ்யாஸ பராஶராதி$_3$களுடைய வசநங்களாலே கண்டுவைத்தும் தேறமாட்டுகிறிகோள்; இப்படி நீங்கள் தேறாதிருக்கைக்கடி அவனிட்டவழக்காயிருக்கிற ப்ரக்ருதி ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம்; தத்$_3$விமோசநோபாயம் அவன் திருவடிகளே என்றறிந்து ஆஶ்ரயித்துத் தப்பப்பாருங்கோள், அவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே உங்களுக்குச் சீரிய புருஷார்த்த$_2$ம் என்று ப்ரயோஜநாந்தரங்களுடையவும் தே$_3$வதாந்தரங்களி னுடையவும் விரக்தி முன்னாக பரதே$_3$வதை ஸர்வேஶ்வரனே என்றும் தத்$_3$விஷயகைங்கர்யமே பரமப்ரயோஜநமென்றும் உபதே$_3$ஶித்து ப$_4$க$_3$வத் ஸமாஶ்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் என்கிறார். (ஈசனை ஈசன்பாலென்ன ஏர்கொள் வானத்தும் ஆயே என்கிற வ்யாப்தி நிறம்பெறத் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா) "மறுகலிலீசனை" (திருவாய்மொழி 4-1-10) "ஈசன் ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த" (திருவாய்மொழி 4-3-2) "ஈசன்பாலோர் அவம் பறைதல்" (திருவாய்மொழி 4-10-4) என்று நியந்த்ருவாசகமான ஶப்த$_3$த்தாலே சொல்லும்படி "ஏர்கொளேழுலகமும் துன்னி முற்றுமாகிநின்ற சோதி ஞான மூர்த்தியாய்" (திருவாய்மொழி 4-3-8) "வானத்தும் வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும் மண்ணின்கீழ்த் தானத்தும் எண்டிசையும் தவிராது நின்றான்" (திருவாய்மொழி 4-5-9) "ஆயே இவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே" (திருவாய்மொழி 4-9-7) என்று கீழ்ப்பத்தில் சொன்ன வ்யாப்தி ஆகாஶவ்யாப்தி போலன்றிக்கே அது நிறம்பெறும்படி "வீற்றிருந்தேழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல" (திருவாய்மொழி 4-5-1) என்னும்படி உப$_4$யவிபூ$_4$தியும் தன் நியமனத்திலேயாம்படி தன் ஆஜ்ஞையை நடத்துகிற ஸர்வ நியந்தாவான ஸர்வேஶ்வரன் (ஒழிவில்காலத்துக்குச் சேர பூர்வபோ$_4$க$_3$ங்களை ஓதுமாலெய்தின சாபலத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கி) "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி" (திருவாய்மொழி 3-3-1) என்று ஸர்வதே$_3$ஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தை$_2$களிலும் அடிமை செய்யவேணுமென்று கீழ்க்கழிந்தகாலத்தில் அடிமையையும் ஆசைப்பட்டதுக்கு ஒக்க தே$_3$ஶகால விப்ரக்ருஷ்டங்களாயிருக்கிற அவனுடைய அபதா$_3$னங்களை "மாதர்மாமண் மடந்தை பொருட்டு இத்யாதி$_3$ ஓதும் மால் எய்தினள்" (திருவாய்மொழி 4-2-6) என்று தத்தே$_3$ஶகாலவிஶிஷ்டமாக

அநுப$_4$விக்கவேணு மென்று பிச்சேறும்படியான இவருடைய சாபல்யத்துக்குச்சேர காலோபாதி$_4$யைக் கழித்து வர்த்தமாநகாலம் போலே ஸமகாலமாக்கி அநுப$_4$விப்பித்து (போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையலேறிய பித்தாய்) "பூவை வீயா நீர் தூவிப் போதால் வணங்கேனேலும் நின் பூவைவீயாம் மேனிக்குப் பூசும் சாந்து என் நெஞ்சமே" (திருவாய்மொழி 4-3-1)என்று; "பூசுஞ்சாந்தென் நெஞ்சமே இத்யாதி$_3$ ஏகமூர்த்திக்கே" (திருவாய்மொழி 4-3-2) என்று விரோதி$_4$நிரஸநம் பண்ணுகிற அவதாரகாலங்களிலே உதவி புஷ்பாத்$_3$யுபகரணங் களைக் கொண்டு ஶிஶிரோபசாரம் பண்ணப் பெற்றிலேனேயாகிலும் ஸர்வநியந்தாவாய் ப்ரளயாத்யாபத்ஸக$_2$னானவன் தன்னுடைய அத்$_3$விதீயமான விக்$_3$ரஹத்துக்கு என்னுடைய கரணத்ரய வ்யாபாரத்தையும் தனக்கு போ$_4$க்$_3$யமாகக் கொள்ளுவதே என்று இவர்தாமே ஈடுபடும்படி இவருடைய இழவுதீர்த்த அவனுடைய ப்ரணயித்வகு$_3$ணத்திலே "காதல் மையலேறினேன்" (திருவாய்மொழி 4-3-9) என்கிறபடியே அவன்பக்கல் உண்டான ப்ராவண்யாதிஶயத்தாலே அறிவழிய அது வெள்ளக் கேடாகாதபடி அவன் அல்பம் பேர நிற்க அவனோடு ஸத்$_3$ருஶபதார்த்த$_2$ங்களையும் ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$பதா$_3$ர்த$_2$ங்களையும் அவனென்று ப்$_3$ரமித்து "என் பெண்கொடி ஏறிய பித்தே" (திருவாய்மொழி 4-4-6) என்று பிச்சேறி (தே$_3$ஶதூ$_3$ரத்துக்குக் கூவியும் கொள்ளாய் என்றது தீரக் கண்ட சதிரையும் ஒரு நிலமாகக் காட்ட) "கோலமேனி காணவாராய் கூவியும் கொள்ளாயே" (திருவாய்மொழி 4-7-1) என்று உன்னுடைய வடிவழகை வந்தநுபவிப்பித்தருளுதல் அங்கே அருளப்பாடிடுதல் செய்கிறிலை என்று தே$_3$ஶவிஶேஷத்தில் அநுப$_4$வத்தை ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிட்ட இவருக்கு "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்பக் கண்டசதிர் கண்டொழிந்தேன்" (திருவாய்மொழி 4-9-10) என்று நித்யவிபூ$_4$தியிலே பெரியபிராட்டியாரும் நீயுமே போ$_4$க்தாக்களாய் அவ்விபூ$_4$தியிலுள்ளாரடைய போ$_4$கோ$_3$பகரணகோடியிலேயாம் படி கண்டுவைத்த கட்டளையை நான் கண்டேன் என்று கீழ் காலோபாதி$_4$யைக் கழித்து ஸமகாலமாக்கினாப்போலே அவ்விபூ$_4$தியிலநுப$_4$வத்தை இங்கேயிருந்தே அநுப$_4$விக்கலாம்படி ஒரு போகியாக ப்ரகாஶிப்பிக்க (வீவிலின்பம் கூட்டினை என்று முக்தபோ$_4$க$_3$ம்) "வீவிலின்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்தனன் மேவியே" (திருவாய்மொழி 4-5-3) என்று அவனைக் கிட்டி நிரதிஶயாநந்தியாகப் பெற்றேன், "கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை நான் கண்டேனே" (திருவாய்மொழி 4-9-8) என்று ஸ்வயத்நத்தாலே கிட்டுவார்க்குக் கிட்டவரிதாயிருக்கிற திருவடிகளை உன்னருளாலே பெறவிருக்கிற நான் பெற்றநுபவிக்கும்படி கூட்டினாய், நானுங்கண்டநுப$_4$விக்கப் பெற்றேன் என்று பேசும்படியான முக்தபோ$_4$க$_3$மான இவ்வநுப$_4$வம் மாநஸாநுப$_4$வமாய் அந்த மாநஸப்ராப்திக்குப் ப$_2$லமான (தே$_3$வதாந்தராத்மாத்மீய லோகயாத்ரைஶ்வர்ய அக்ஷரங்களில் வைராக்$_3$யம் உன்னித்துயிருடம்பினால் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லாமொழிந்தேனென்ன உடையரானவர்) "உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள்" (திருவாய்மொழி 4-6-10) என்று தன்னெஞ்சாலே துதித்து ஒரு தே$_3$வதைக்கு மூச்சுண்டென்று

தொழுதறியாள் என்று தே₃வதாந்தரவிஷயமான வைராக்₃யத்தையும் "உயிரினால் குறைவிலமே" (திருவாய்மொழி 4-8-10) "உடம்பினால் குறைவிலமே" (திருவாய்மொழி 4-8-9) என்று ஆத்மாத்மீயங்களில் வைராக்₃யத்தையும் "கொடுவுலகம் காட்டேல்" (திருவாய்மொழி 4-9-7) என்று லோக யாத்ரையில் வைராக்₃யத்தையும் "வேட்கையெல்லாம் விடுத்து" (திருவாய்மொழி 4-9-9) என்று ஐஶ்வர்யத்தில் வைராக்₃யத்தையும் "சிற்றின்பம் ஒழிந்தேன்" (திருவாய்மொழி 4-9-10) என்று அக்ஷரமென்று சொல்லப்படுகிற ஆத்மாநுப₄வத்தில் வைராக்₃யத்தையும் உடையரானவிவர் (ஒருநாயகம் என்று ராஜ்ய ஸ்வர்கா₃த்மாநுப₄வ அல்பாஸ்தி₂ரத்வஸாவதி₄கத்வாதி₃களையும்) ஒருநாயகத்திலே "ஒருநாயகமாய் ஓட உலகுடனாண்டவர் பெருநாடு காண இம்மையிலே பிச்சைதாம் கொள்வர்" (திருவாய்மொழி 4-1-1) என்று "ராஜ்யம் நாம மஹா வ்யாதி₄: அசிகித்ஸ்யோ விநாஶந: ப்₄ராதரம் வா ஸுதம் வாபி த்யஜந்தி கலு பூ₄மிபா:" என்கிறபடியே ராஜ்யைஶ்வர்யத்தினுடைய அல்பதையையும் "குடிமன்னுமின்சுவர்க்கம் எய்தியும் மீள்வர்கள்" (திருவாய்மொழி 4-1-9) என்றும் "க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஶந்தி" (கீ₃தை 9-21) என்று ஸ்வர்க்கா₃நுப₄வத்தினுடைய அஸ்தி₂ரத்வத்தையும் "இறுகலிறப்பு" (திருவாய்மொழி 4-1-10) என்று ஆத்மாநுப₄வத்தினுடைய ஸாவதி₄கத்வத்தையும் (ஆடு கள்ளிறைச்சி கருஞ்செஞ்சோறாகிற நிந்த்₃யங்களாலே இளந்தெய்வத்துக்கு இழைத்தாடும் நிஹீநதையையும்) "அணங்குக்கருமருந்தென்று அங்கோராடும் கள்ளும்பராய்" (திருவாய்மொழி 4-6-7) "அங்கோர் கள்ளுமிறைச்சியும் தூவேன்மின்" (திருவாய்மொழி 4-6-3) "கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும்" (திருவாய்மொழி 4-6-4) என்று "த்₃ரவ்யம் நிந்த்₃யஸுராதி₃தை₃வதமதி க்ஷுத்₃ரஞ்ச பா₃ஹ்யாக₃மோ த்₃ருஷ்டிர் தே₃வலகாஶ்ச தே₃ஶிகஜநா தி₄க் தி₄க் தி₄கே₃ஷாம் க்ரமம் வேத₃ா வேத₃நாஶ்ச தே₃ஶிகஜநா ஸத்வஞ்ச வேதா₃ந்தகம் ப்₃ரஹ்மஶ்ரீத₄ரமத்ர வேத₃விஹிதந் நிஜீவஜீவாதவே" என்கிறபடியே நிந்த்₃யபதா₃ர்த்த₂ங்களைக் கொண்டு "நீரணங்காடும் இளம் தெய்வம்" (திருவாய்மொழி 4-6-2) என்று க்ஷுத்₃ரதே₃வதைகளுக்கு "கள்ளிழைத்தென் பயன்" (திருவாய்மொழி 4-6-4) என்று அவ்வோ தே₃வதைகள் ஸந்நிதி₄ பண்ணுகிற ஸ்த₂லங்களிலேயிடுகிறவிது "நீரணங்காடுதல் கீழ்மையே" (திருவாய்மொழி 4-6-8) என்று நிந்த்₃யபதா₃ர்த்த₂ங்களைக் கொண்டு க்ஷுத்ரதே₃வதா ப₄ஜநம் பண்ணுகை நிஹீநமென்னுமத்தையும், (பேசநின்ற தே₃வதாஜ்ஞாநாஶக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதி₃களையும்) "பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் நாயகனவனே கபாலநன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்" (திருவாய்மொழி 4-10-4) என்று ப்ரஶம்ஸாபரமான வாக்யங்களாலும் தாமஸபுராணங்களாலும் பேசப்பட்டு அவற்றுக்கு முட்டுப்பொருத்து நின்ற ப்₃ரஹ்மருத்ராதி₃களுடைய "வாமாங்கு₃ஷ்டநகா₂க்₃ரேண சி₂ந்நம் தஸ்ய ஶிரோ மயா" என்றும் "யஸ்மாத₃நபராதஸ்ய ஶிரஶ்சி₂ந்நம் த்வயா மம, தஸ்மாச்சாபஸமாயுக்த: கபாலீ த்வம் ப₄விஷ்யஸி தத்ர நாராயணஶ்ஶ்ரீமாந் மயா பி₄க்ஷாம் ப்ரயாசித: விஷ்ணுப்ரஸாதா₃த் ஸுஶ்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா₄" (மாத்ஸ்யபுராணம்)

என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்3ரஹ்மா ருத்3ரனாலே தலையறுப்புண்டு ஶோச்யனாகையாலும் ருத்3ரன் கு3ருவினுடை ஶிரஶ்சேத3நத்தாலே பாதகியாய் ஸர்வேஶ்வரன் பக்கலிலே ஸாபேக்ஷனாக, அந்த ஸர்வேஶ்வரன் அந்த ப்3ரஹ்மாவினுடைய ஶோகத்தையும் போக்கி ருத்3ரனுடைய ஶாபத்தையும் போக்கினான் என்கையாலே இவர்கள் அந்யோந்யம் தங்களுக்கு வருகிற க்லேஶமறியாமையாலும் வந்தக்லேஶம் தாங்கள் தாங்கள் தவிர்த்துக் கொள்ளமாட்டாத அஶக்தியாலும் இவை போமிடத்தில் ஸர்வேஶ்வரனே போக்க வேண்டும்படியான ஸாபேக்ஷதையாலும் இப்படி மஹாபா4ரத வசநஸித்தமாக அஜ்ஞாநாஶக்திஸாபேக்ஷங்களையும். ஆதி3 ஶப்த3த்தாலே அவர்களுடைய கர்மவஶ்யதையையும். (இலிங்கத்து விளம்பும் பா3ஹ்ய குத்3ருஷ்டி தமோநிஷ்ட2தையையும் சொல்லி) "இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும்" (திருவாய்மொழி 4-10-5) என்றும், "விளம்புமாறு சமயமும்" (திருவாய்மொழி 4-10-9) என்றும் சொல்லுகிறவிவை "யந்மயஞ்ச ஜக3த்ஸர்வம்" (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 1-1-5) என்று ப்ரஶ்நம் பண்ண "விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாது3த்பூ4தம்" (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 1-1-41) என்று கோல்விழுக்காட்டிலே உத்தரமாகையன்றிக்கே எருமையை யானையாகக் கவிபாடவேணுமென்பாரைப் போலே லிங்க3மென்றொரு வ்யக்தியை நிர்தே3ஶித்து, இதுக்குத்கர்ஷம் தேடிச் சொல்லவேணுமென்று கேட்கிறவனும் தமோபி4பூ4தனாய்க் கேட்கச் சொல்லுகிறவர்களும் தமோபி4பூ4தராய்ச் சொல்ல லிங்க3விஷயமாக உத்கர்ஷம் தேடியிட்ட குத்3ருஷ்டிஸ்ம்ருதிகளென்ன, ப்ரமாணாநுகூலமான தர்க்கமல்லாமையாலே கேவலம் உக்திஸாரமான பா3ஹ்யருடையவும் மதங்களென்ன, இவை "யா வேத3பாஹ்யா ஸ்ம்ருதய: யாச்ச காச்ச குத்3ருஷ்டய: தாஸ்ஸர்வா நிஷ்ப்ப2லா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டாஹி தா: ஸ்ம்ருதா:" (மநுஸ்ம்ருதி 12-95) என்கிறபடியே தமோநிஷ்டங்களென்னுமிடத்தையும் சொல்லி, (ஓடிக் கண்டீர்) "ஓடியோடி வழியேறிக் கண்டீர்;" (திருவாய்மொழி 4-10-10) "க3தாக3தம் காமகாமா லப4ந்தே" (கீ3தை 9-21) என்கிறபடியே ஸ்வர்க்க3 நரகங்களிலே போவது கர்ப்ப4த்தேற வருவதாய்க் கொண்டு அநேக ஜந்மங்கள் தே3வதாந்தரங்களை ஸப்ரகாரமாக த்ரிவித4கரணங்களாலும் ஆஶ்ரயித்து அவ்வாஶ்ரயணமும் முடிய நடத்தி தத் ப2லமும் கண்டிகோள்; (கண்டும் தெளியகில்லீர்) இவனுடைய ஜக3ந்நிக3ரணாதி3 தி3வ்யசேஷ்டிதங்களை ஶாஸ்த்ரத்3வாரா ப்ரத்யக்ஷித்தும் இவனே ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனென்று தெளிய மாட்டுகிறிலிகோள். (அறிந்தறிந்தோடுமின்) உங்களை யிங்ஙனே வைத்தது ஸத3ஸத்கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோ கர்மங்களை அநுப4விக்கக் கடவதான ஶாஸ்த்ரமர்யாதை3 அழியுமென்று. "மம மாயா து3ரத்யயா" (கீ3தை 7-14) என்கிறபடியே இதுவும் அவனுடைய மாயை என்றறிந்தும், "மாமேவ யே ப்ரபத்3யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே" (கீ3தை 7-14) என்கிறபடியே மாயா தரணோபாயம் அவன் திருவடிகளை யாஶ்ரயிக்கையே என்றறிந்து அவனையாஶ்ரயித்துத் தப்பப் பாருங்கோள். (ஆட்செய்வதே உறுவதாவதென்று) "நீள்குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே உறுவது" (திருவாய்மொழி 4-10-10) என்று

ஆஶ்சர்யமான கு₃ணசேஷ்டிதங்களை உடையவனுக்கு அடிமை செய்கையே இவ்வாத்மாவுக்குச் சீரியதும் ஸு஖மும் என்று (விரக்திபூர்வகமாக ஆஶ்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலாம் பத்தில்) ப்ரயோஜநாந்தரங்கள் க்ஷுத்₃ர தே₃வதைகள் பா₃ஹ்யகுத்₃ருஷ்டிகள் என்கிற இவற்றிலுண்டான விரக்தி பூர்வகமாக ஜக₃த்காரணத்வாதி₃களான ப்ரமாணோபபத்திகளாலே ப₄க₃வத்ஸமாஶ்ரயணத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதே₃ஶித்து ருசிப்பிக்கிறார் என்கிறார் நாலாம் பத்தால்.

௨௨௩. ஆவாவென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்று பரத்வாதி₃களையுடையவன் எவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கும் இருகரையுமழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹ முடையவன் பொய் கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர முற்றவும் தானாய் உன்னை விட்டென்னப் பண்ணின விரக்திப₂ல பரமாத்மராக₃ம் பேரமர் பின்னின்று கழியமிக்கு யானேயென்ன வாய்ந்தாற்ற கில்லாது நீராய் மெலிய ஊடுபுக்கு வளர விஷவ்ருக்ஷப₂லங்கள் கைகூடினவர் அடிமை புக்காரையும் ஆட்செய்வாரையும் காண லோகத்₃வீபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர்குழாங்களைக் கண்டு காப்பிட்டு ப்ரஹ்லாத₃ விபீ₄ஷணர் சொற்கேளாத அரக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப் பிடித்து தே₃ஶ காலதே₃ாஷம் போக எங்குமிடங் கொண்டவர்களை மேவித் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள், நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தே₃வதைகளாக நிறுத்தினவனை மேவிப் பரம்புமவரோடொக்கத் தொழில் யுக₃தே₃ாஷமில்லையாமென்று விஷ்ணுப₄க்தி பராக்கிக் கண்ணுக்கு இனியன காட்டலாம்படியானார் கண்ணிலே நோக்கிக் காணும் ப₄க்தி ஸித்₃த₄ாஞ்ஜநத்தையிடுகிறார் அஞ்சாம்பத்தில்.

கீழ்ச்சொன்ன பரத்வாதி₃களால் வந்த அவனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் தம்முடைய நிகர்ஷத்தையுமநுஸந்தி₄த்து அகல்வாரளவிலும் மேல்விழுந்து விஷயீகரிக்கும்படி பரமக்ருபாவானான ஸர்வேஶ்வரன் கீழிவர்க்குப் பிறப்பித்த விரக்திப₂லமான ஸ்வவிஷயமான ப₄க்தியை பரம்பரயா அபி₄வ்ருத்₃த₄மாக்க அந்த ப₄க்தியையும் பா₄க₃வதஸமாக₃மத்தையுமுடையரான இவர், திருத்தின தம்மையும் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் காண்கைக்கு வந்த நித்யஸூரிகளையும் ஶ்வேதத்₃வீபவாஸிகளான ஸித்₃த₄ரையும் கண்டு மங்க₃ளாஶாஸநம் பண்ணி, திருந்தாத ஆஸுரப்ரக்ருதிகளையும் ப₄க₃வத்₃பா₄க₃வத வைப₄வத்தையும் உபதே₃ஶித்துத் திருத்தி பா₄க₃வதஸமாஜம் த₃ர்ஶநீயமாம்படியான ஜ்ஞாநம் பிறந்தார்க்கும் ப்ராப்யத்வரைக்கடியான ப₄க்தியையும் உபதே₃ஶித்துத் தலைக்கட்டுகிறார் என்கிறார். (ஆவாவித்யாதி₃) "ஆவாவென்றருள்செய்து" (திருவாய்மொழி 5-1-9) என்றும், "தானே இன்னருள் செய்து" (திருவாய்மொழி 5-1-10) என்றும் "கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள் செய்யும்" (திருவாய்மொழி 5-2-11) என்றும் "தொல்லருள் நல்வினையால்" (திருவாய்மொழி 5-9-10) என்றும் சொல்லுகையாலே "அம்மானாழிப்பிரான் அவனெவ்விடத்தான் யானார் எம்மா பாவியற்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும் கண்டீர்" (திருவாய்மொழி 5-1-7) என்று கையும் திருவாழியுமானவழகை நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்துக் கொண்டு அங்குள்ளார் பரிமாறவிருக்கிறவன் எவ்வளவிலே, நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும்

இவ்வருகான நானெவ்வளவிலேன்; கீழ்ச்சொன்ன அவனுடைய பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வாதி3களாலே வந்த உத்கர்ஷத்தையும் தங்களுடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தி4த்து அகலும்படியான எத்தனையேனும் மஹாபாபிகளளவிலும் ஐயோ ஐயோவென்று அர்த்தி2த்வநிரபேக்ஷமாக தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தப4ரரானார்க்கு காலதோ3ஷம் தட்டாதபடி பண்ணும் ஸ்வாபா4விக க்ருபையை உடையனாகையாலே "விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும்" (திருவாய்மொழி 5-1-7) என்கிறபடியே தன்னுடைய நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற கரையையும் இவனுடைய ஔபாதி4க ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற கரையும் அழியப் பெருகும்படியான க்ருபா ப்ரவாஹத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். *(பொய்க்கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர)* "பொய்யே கைம்மை சொல்லி" (திருவாய்மொழி 5-1-1) என்றும் "என்றென்றே சில கூத்துச் சொல்ல" (திருவாய்மொழி 5-1-2) என்றும் "என்றென்றே உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ள மனம் தவிர்ந்தே" (திருவாய்மொழி 5-1-3) என்கிறபடியே மெய்கலவாத பெரும் பொய்களைச் சொல்லி ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வாந்தர்யாமியான உன்னையும் பகட்டும் க்ருத்ரிமயுக்தமான மநஸ்ஸைத் தவிர்ந்தே என்று இவர் தவிரும்படி. *(முற்றவும் தானாய் உன்னை விட்டென்னப் பண்ணின விரக்திப2ல பரமாத்மராக3ம்)* "என்னை முற்றவும் தானானான்" (திருவாய்மொழி 5-1-10) என்று எனக்கு ஸர்வவித4போ4க்3யமுமான "உன்னை விட்டென் கொள்வன்" (திருவாய்மொழி 5-1-3) என்று நான் விட்டவன்றும் விடமாட்டாத உன்னை யொழிய து3ராராத4மாய் ஆராதி3த்தாலும் கிடைப்பதொன்றில்லாத விஷயத்தைப் பற்றவோ என்று இவர்தாமே பேசும்படி "கண்டசதிர் கண்டொழிந்தேன்" (திருவாய்மொழி 4-9-10) என்கிறபடியே தன்னுடைய போ4க்3யதையாலே ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களை யுபேக்ஷிக்கும்படி கீழில் பத்தில் பிறந்த விரக்திக்குப் ப2லமான "பரமாத்மநி யோ ரக்த: விரக்த: அபரமாத்மநி" (பா3ர்ஹஸ்பத்யஸ்ம்ருதி) என்கிறபடியே அபரமாத்மவிஷயமான விரக்திக்குப் ப2லமான பரமாத்மவிஷய ராக3ம். *(பேரமர் இத்யாதி3 ஊடுபுக்கு வளர)* "பேரமர் காதல்" (திருவாய்மொழி 5-3-4) "பின்னின்ற காதல்" (திருவாய்மொழி 5-4-6) என்று அபரிச்சே2த்3யமாய்ப் பொருந்திப் பிடரி பிடித்துக்கொண்டு நின்று நெஞ்சை முடிப்பதாய்க் "கழிய மிக்கதோர் காதலளிவள்" (திருவாய்மொழி 5-5-10) என்று பார்ஶ்வஸ்த்த2ரும் பேசும்படி மிகவும் கை கழிந்து, *(யானேயென்னவாய்ந்து)* "கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே" (திருவாய்மொழி 5-6-1) என்றும் "வாய்ந்த வழுதி வளநாடன்" (திருவாய்மொழி 5-6-11) என்றும் "து3ஷ்டகாளிய" இத்யாதி3. இப்படி இவனுடைய ஜக3த்காரணத்வாதி3 அத்3பு4த கர்மங்களை நானே செய்தேன் என்று அநுகாரமுக2த்தாலே அவனை பா4வித்துப் பேசும்படி கிட்டி *(ஆற்றகில்லாது)* "உன்னை விட்டொன்றும் ஆற்றகிற்கின்றிலேன்" (திருவாய்மொழி 5-7-1) என்று அவனையொழிய ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ஆற்றமாட்டாத படியாய், *(நீராய்)* "ஆராவமுதே அடியேனுடலம் நீராய்" (திருவாய்மொழி 5-8-1) என்று போ4க்3யதாதிஶயத்தாலே வந்த ப்ராவண்யத்தாலே அநுப4வோபகரணமான ஶரீரம் ஶிதி2லமாம்படியாய், *(மெலிய)* "வைகலும் வினையேன் மெலிய"

(திருவாய்மொழி 5-9-1) அதுதான் ஒருநாளன்றிக்கே ஸர்வகாலமும் மெலியும்படியாய், (ஊடுபுக்கு வளர) "நிறந்தனூடுபுக்கெனதாவியை உருக்கி" (திருவாய்மொழி 5-10-1) என்று மர்மத்திலே புக்கு ஆத்மாவை த்$_3$ரவத்$_3$ரவ்யமாக்கி முடிக்கும்படி அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$மாய் (விஷவ்ருக்ஷ ப$_2$லங்கள் கைகூடினவர்) "ஸம்ஸாரவிஷ வ்ருக்ஷஸ்ய த்$_2$வே பலே ஹ்யம்ருதோபமே கதாசித் கேஶவே ப$_4$க்திஸ் தத்ப$_4$க்தைர்வா ஸமாக$_3$ம:" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரவிஷவ்ருக்ஷ ப$_2$லம் இப்படிப்பட்ட ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தியும் பா$_4$க$_3$வத ஸமாக$_3$மமான இவை இரண்டும் கைபுகுந்தவிவர். (அடிமை புக்காரையும் ஆட்செய்வாரையுங் காண லோகத்$_3$வீபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர் குழாங்களைக் கண்டு காப்பிட்டு) ஒன்றுந்தேவிலே "பாடியாடிப் பரவிச்செல்மின்கள்" (திருவாய்மொழி 4-10-2) "தெய்வம் மற்றில்லை" (திருவாய்மொழி 4-10-3) "நாயகனவனே" (திருவாய்மொழி 4-10-4) "ஒன்றும் பொய்யில்லை போற்றுமினே" (திருவாய்மொழி 4-10-5) "அறிந்தோடுமினோ" (திருவாய்மொழி 4-10-6) "ஆடு புட்கொடி ஆதிமூர்த்திக்கடிமை புகுவதுவே" (திருவாய்மொழி 4-10-7) "உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்" (திருவாய்மொழி 4-10-9) "ஆட்செய்வதே உறுவதாவது" (திருவாய்மொழி 4-10-10) என்று இப்படி உபதே$_3$ஶிக்கக் கேட்டுத் திருந்தி அடிமை புக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் "ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்" (திருவாய்மொழி 4-10-11) என்று இப்படித் திருத்துகையாலே அடிமை செய்தாரானதம்மையும் காண்கைக்கு வந்த "வைகுந்தன் பூதங்களேயாய்" (திருவாய்மொழி 5-2-5) "தடங்கடல் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்" (திருவாய்மொழி 5-2-4) "தேவர்கள் தாமும் புகுந்து குழுமித் தேவர் குழாங்கள்" (திருவாய்மொழி 5-2-3) என்று லோகாந்தரமான ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$த்திலே நின்றும் போந்தவர்களுமாய் த்$_3$வீபாந்தரமான க்ஷீராப்$_3$தி$_4$யில் நின்றும் போந்தவர்களுமான நித்யஸூரிகளான திரள்களை "கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம்" (திருவாய்மொழி 5-2-2) என்று கண்ணுக்கினியதாயிருக்கையாலே கண்டோம் என்று பலகாலும் சொல்லும்படி கண்டு "பொலிக பொலிக பொலிக" (திருவாய்மொழி 5-2-1) என்று அத்திரள் அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$மாயிடுக என்று மங்க$_3$ளாஶாஸநம் பண்ணினவிவர். (ப்ரஹ்லாத$_3$ விபீ$_4$ஷணர் சொல்கேளாத அரக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப் பிடித்து) "அரக்கரசுரர் பிறந்தீர் உள்ளீரேல்" (திருவாய்மொழி 5-2-5) என்று "த்வய்யஸ்தி மய்யஸ்தி" என்று ப்ரஹ்லாதா$_3$ழ்வான் உபதே$_3$ஶிக்கக் கேட்டுத் திருந்தாத ஆஸுரப்ரக்ருதியான ஹிரண்யன் போல்வாரையும், "ப்ரதீ$_3$யதாம் தா$_3$ஶரதா$_2$ய மைதி$_2$லீ" (ரா.யு. 14-34) என்று ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணப் பெருமாளுடைய உபதே$_3$ஶம் கேட்டுத் திருந்தாத ராக்ஷஸப்ரக்ருதியான ராவணன் போல்வாரையும் தேடிப்பிடித்து. (தே$_3$ஶகாலதோ$_3$ஷம் போக எங்குமிடங் கொண்டவர்களை மேவித் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள்) "கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகை பசி தீயனவெல்லாம் நின்றிவ்வுலகில் கடிவான் நேமிப்பிரான் தமர் போந்தார்" (திருவாய்மொழி 5-2-6) என்றும் "திரியும் கலியுகம் நீங்கித் தேவர்கள் தாமும் புகுந்து" (திருவாய்மொழி 5-2-3) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஶரீரத்தை முடித்து ப்ராணாபஹாரம் பண்ணக்

கடவதான வ்யாதி4 பகை பசி முதலான தே3ஹதோ3ஷமும் "ப4விஷ்யத்யத4ரோத்தரம்" என்கிறபடியே பதா3ர்த்த2ஸ்வபா4வங்கள் வேறுபட்டுவரக் கடவதான கலிப்ரயுக்தமான கால தோ3ஷமும் தங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே போம்படி "இரியப் புகுந்திசைபாடி எங்குமிடங் கொண்டனவே" (திருவாய்மொழி 5-2-3)என்கிறபடியே ப4க3வதநுப4வப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே பெரிய ஆராவாரத்தையுடைத்தாம்படி விபரீதர்க்கு இடமில்லாதபடி விஸ்ம்ருதராய்க் கொண்டு "மறுத்திருமார்வனவன்தன் பூதங்கள் கீதங்கள்பாடி வெறுப்பின்றி ஞாலத்து மிக்கார் மேவித் தொழுதுய்ம்மினீரே" (திருவாய்மொழி 5-2-8) என்று ஶ்ரிய:பதியாய் ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷஸ்த2னான ஸர்வேஶ்வரனுடைய கு3ணங்களைத் தங்களுக்கு ஸத்தாதா4ரகமாக உடையரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இந்த விபூ4தி ஸ்வபா4வத்தாலே வந்த வெறுப்பற்று எங்கும் விஸ்த்ருதரானார்கள். அவர்களை அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு கிட்டி நீங்கள் உஜ்ஜீவியுங்கோள்; அவ்வளவு போகமாட்டாதே தே3வதாந்தரப்ராவண்யத்தாலே ப4க3வத்3 வைப4வமறிகைக்கீடான அளவிலிகளாகில் (நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தினவன்) "நிறுத்தி நும்முள்ளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்கள்" (திருவாய்மொழி 5-2-7) என்றும் அஸத3ஸ்யமாகையாலே பிறரறியாதபடி ராஜஸதாமஸ யுக்தமான உங்கள் நெஞ்சாலே அவற்றுக்கு ஸ்வத: உத்கர்ஷமில்லாமையாலே நீங்கள் சேமம் சாத்தி நிறுத்தி த்4யாநம் பண்ணுகிற தேவதைகளை "நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத் தெய்வநாயகன் தானே" (திருவாய்மொழி 5-2-8) என்று ராஜாவானவன் ஊர்தோறும் விடைச் சேவகரை நிறுத்துமாபோலே உங்களுக்காஶ்ரயணீயராக நிறுத்தினான் அந்த ஸர்வேஶ்வரன்தானே; அவனை (மேவிப் பரம்புமவரோடொக்கத் தொழில் யுகதோ3ஷமில்லையாமென்று) "நக்கபிரானோடயனுமிந்திரனும் முதலாகத் தொக்கவமரர் குழாங்கள் கண்ணன் திருமூர்த்தியை மேவி மிக்க உலகுகள் தோறும் எங்கும் பரந்தன ஒக்கத் தொழுகிற்றிராகில் கலியுகமொன்றுமில்லை" (திருவாய்மொழி 5-2-10) என்று ப்3ரஹ்மேந்த்3ரருத்3ராதி3களான தே3வதா ஸமூஹங்கள் ஸர்வஸுலப4னான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஶுபா4ஶ்ரயமான விக்3ரஹத்தை யாஶ்ரயித்துத் தங்கள் லோகங்களிலே விஸ்த்ருதரானார்கள்; அவர்களைப் போலே நீங்களும் அவனையாஶ்ரயிக்கப் பெறில் விபரீதப்ரவர்த்தகமான யுக3தோ3ஷம் உங்களுக்குத் தட்டாதென்று (விஷ்ணுப4க்தி பரராக்கி) என்றிப்படி உபதே3ஶித்து "விஷ்ணுப4க்திபரோதே3வ: விபரீதஸ்ததா2ஸுர:" என்று ப4க3வத் ப4க்தியுக்தராம்படி திருத்தி, (கண்ணுக்கினியன காட்டலாம்படியானார் கண்ணிலே நோக்கிக் காணும் ப4க்தி ஸித்3தா4ஞ்ஜனத்தை இடுகிறார் அஞ்சாம் பத்தில்) "கண்ணுக்கினியன கண்டோம் தொண்டீர் எல்லீரும் வாரீர்" (திருவாய்மொழி 5-2-2) என்று பா4க3வத ஸமாஜ த3ர்ஶனம் இனிதாம்படி அவ்விஷயத்தில் சாபலமுடையார்க்கு "என் நெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர் என்னை முனியாதே" (திருவாய்மொழி 5-5-2) என்று உபாயத3ஶையிலே நின்று ப்ராப்யத3ஶையிலே நிற்கிற தம்மைப் பொடியும்படியான அவர்களுடைய உபாயாத்4யவஸாய ஜ்ஞாநத்தின்மேலே

"மநஸி விலஸதாக்ஷணா ப₄க்தி ஸித்₃தா₄ஞ்ஜநேந" (ஸ்ரீகு₃ணரத்நகோசம் 12) என்கிறபடியே ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரித்த ப₄க்தியை உபதே₃ஶிக்கிறார் என்கிறார் அஞ்சாம் பத்தில்.

௨௨௪. என்னையும் யாவர்க்கும் சுரர்க்காய் அடியீர் வாழ்மினென்று கருணையாலே ஸர்வலோகபூ₄தேப்₄ய: என்றவை கடலோசையும் கழுத்துக்கு மேலும் ஆகாமல் உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற ஶரண்யன் அஜ்ஞாநாஶக்தி யாதா₂த்ம்ய ஜ்ஞாநங்களளவால் அன்றிக்கே அங்குற்றேன் என்னான் புணரா யென்னும்படி மெய்யமர் ப₄க்தி பூ₄மப₂லமாகவும் அநந்யக₃தித்வமுடைய தமக்குப் பாதமே சரணாக்க அவையே சேமங்கொண்டு ஏகசிந்தையராய் திர்யக்குக்களையிட்டு ஸ்வாபி₄ப்ராயத்தை நிவேதி₃த்து விளம்ப₃ரோஷம் உபாயத்தாலேயழிய உருகாமல் வலித்ததும் நண்ணி வணங்க, ப₂லித்தவாறே ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத் கரணீயமென்று புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்ஶமாக்கின சித₃சித் ப்ராப்ய ப்ராபகாப₄ாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும் ஆளீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீ₃ய ஶேஷமாக்கியும் புறத்திட்டுக் காட்டியென்று ப்ரஸங்கி₃க்கில் முடியும்படி விட்டு, தந்தை தாய் உண்ணும்சோறு மாநிதி₄ பூவையாவையுமொன்றேயாக்கி, தளர்வேனோ திரிவேனோ குறுகாதோ முதல்வாவோ என்னும் ஆர்த்தியோடே திரிவிக்கிரமனாகக் குறள்கோலப் பிரானாய் அடியை மூன்றையிரந்த வன்கள்வன் கண்முகப்பே அகல்கொள் திசை வையம் விண்ணும் தடவந்த தடந்தாமரைகளை இணைத் தாமரைகள் காண இமையோரும் வரும்படி சென்று சேர்ந்த உலகத் திலதத்தே கண்டு அகலகில்லேனென்று பூர்வ வாக்யமநுஸந்தி₄த்தவர் பிணக்கறத் தொடங்கி வேதப் புனித விறுதி சொன்ன ஸாத்₄யோபாய ஶ்ரவண ஸஶோக ஸஜாதீயர்க்குத் தந்தனன் மற்றோர் களைகணிலம் புகுந்தேனென்று ஸ்வஸித்₃தே₄ாபாய நிஷ்டை₂யை உக்த்யநுஷ்ட₂ாநங்களாலே காட்டுகிறார் ஆறாம் பத்தில்.

தன்னுடைய பரமக்ருபையாலே ஸர்வரும் வந்தாஶ்ரயிக்கும்படி யிருக்கிற ஸர்வஶரண்யனான ஸர்வேஶ்வரன் ப₄க்திபாரவஶ்யத்தாலே அநந்யக₃திகளான இவர்க்குத் தன் திருவடிகளே நிரபேக்ஷாபாயமென்னுமிடத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க, அந்த உபாயத்திலே விச்சே₂த₃மில்லாதபடி வ்யவஸாயத்தை யுடையராய்த் தம்முடைய வ்யவஸாயத்தை க₄டகர் முக₂த்தாலே யவனுக்கறிவித்துத் தம்முடைய விளம்ப₃ாக்ஷமத்வத்தால் வந்த இன்னாப்பைப் பரிஹரித்தவனுடைய ஸாமர்த்₂யத்தை அநுஸந்தி₄த்து கு₃ணாநுப₄வத்துக்குப் பண்ணின ப்ரபத்தியும் பலித்தவாறே ப்ராப்திக்குப் ப்ரபத்தி பண்ணுவதாக ஸித்₃தோ₄பாயஸ்வீகாரம் இதரோபாயத்யாக₃பூர்வகமாக வேண்டுகையாலே பௌராணிகவசந ப்ரக்ரியையாலே உபாயவிரோதி₄களான த்யாஜ்யங்களை வாஸநையோடே அவற்றினுடைய ப்ரஸங்க₃மும் அஸஹ்யமாம்படி விட்டு விட்டவையெல்லாம் தமக்கு ப்ராப்தவிஷயமேயாக்கி நிரதிஶயமான பரப₄க்தியோடே திருவுலகளந்த

ஸர்வஸுலப4மான திருவடிகளை நித்யஸூரிகளும் வந்தனுப4விக்கும்படி நிற்கிற திருமலையிலே கண்டு பூர்வவாக்ய ப்ரக்ரியையாலே ஶரணம் புக்கவர் பத்துடையடியவரிலே தொடங்கி அஞ்சாம்பத்தளவாக உபதே3ஶித்த ப4க்த்யுபாயத்தினுடைய து3ஷ்கரத்வாதி3 தோ3ஷாநுஸந்தா4னத்தாலே ஶோகம் ஜநிக்கும்படியான அதி4காரம் பிறந்தவர்களுக்குத் தம்முடைய ப்ரபத்தி நிஷ்டை2யை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறார் என்கிறார்.

(என்னையும் இத்யாதி3 ஶரண்யனென்கிறதளவாக) "ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையும் உளளென்மின்களே" (திருவாய்மொழி 6-1-10) "யாவர்க்கும் வன் சரணே" (திருவாய்மொழி 6-3-7) "வன்சரண் சுரர்க்காய்" (திருவாய்மொழி 6-3-8) என்று ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே தீ3க்ஷித்திருக்கிறவனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்க3த்திலே நானுமொருத்தி உளள் என்று சொல்லுங்கோள் என்றும், திருவிண்ணகரிலே நின்றருளினவனுடைய திருவடிகளல்லது ஸர்வர்க்கும் வலியரக்ஷை இல்லை; தேவர்களுக்கும் வலிய ரக்ஷை என்று இவர்தாமே பேசும்படி "அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்து அடியீர் வாழ்மின் என்றென்றருள் கொடுக்கும்" (திருவாய்மொழி 6-10-11) என்று நமக்கு ஶேஷபூ4தராயுள்ளா ரெல்லாரும் நம்மடியின் கீழே அநந்யப்ரயோஜநராய்ப் புகுந்து உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்று அவன்தானே அருளிச்செய்யும்படியான க்ருபையாலே (ஸர்வலோக பூ4தேப்4ய: என்கிறவை கடலோசையும் கழுத்துக்கு மேலுமாகாமல்) "ஸர்வலோக ஶரண்யாய ராக4வாய மஹாத்மநே நிவேத3யத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீ4ஷணமுபஸ்த்தி2தம்" (ரா.யு. 17-14) என்றும், "ஸக்ருதே3வ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிச யாசதே அப4யம் ஸர்வபூ4தேப்4யோ த3தா3மி ஏதத்3வ்ரதம் மம" (ரா.யு. 18-33)என்றும் சொல்லுகிற ஶரணாக3தனுடையவும் ஶரண்யனுடையவும் உக்தி ஸமுத்3ரகோஷம் போலே நிரர்த்த2கமாகாத படியாகவும், கண்டா2து3பரியாகாதபடியாகவும் "வானவர் வானவர் கோனொடும் நமன்றெழும் திருவேங்கடம்" (திருவாய்மொழி 3-3-7) என்றும் "வினைச் சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடம்" (முதல் திருவந்தாதி 26) என்றும் "வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்" (நான்முகன் திருவந்தாதி 47) என்றும் "கண்டு வணங்கும் களிறு" (மூன்றாம் திருவந்தாதி 70) என்றும் சொல்லுகிறபடியே நித்யஸூரிகளோடு நித்ய ஸம்ஸாரிகளோடு திர்யக்குகளோடு வாசியற ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி நிற்கையாலே தன்னுடைய ஸமாஶ்ரயணீயத்வம் ஶிலாலிகி2தமாம்படி திருமலையிலே யெழுந்தருளி நிற்கிற அநாலோசித விஶேஷாஶேஷலோகஶரண்யனான ஸர்வேஶ்வரன் (அஜ்ஞாந அஶக்தியித்யாதி3 அநந்ய க3தித்வமுடைய தமக்கு) "அவித்3யாதோ தே3வே பரிப்3ருட3தயா வா விதி4தயா ஸ்வப4க்தேர் பூ4ம்நா வா ஜக3தி க3திமந்யா விது3ஷாம் க3திர் க3ம்யஶ்சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோ: ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸ க2லு ப4க3வாந் ஶௌநகமுநி:" (பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி)என்று உபாயாந்தரங்களை அறிகைக்கும் அநுஷ்டி2க்கைக்குமீடான ஜ்ஞாநஶக்திக ளில்லாத அளவால் வந்த அந்த உபாயாந்தரங்களில் அந்வயமேயன்றிக்கே ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தாலே ப4க3வதே3க ரக்ஷ்யமாகையொழிய வ்யதிரிக்தோபாயங்கள் ஸ்வரூபவிருத்3த4ங்கள் என்கிற யாதா2த்ம்ய ஞானத்தாலே "யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்"

(திருவாய்மொழி 5-8-3) என்று அவற்றிலுண்டான அநந்வயத்தளவன்றிக்கே "அங்குற்றேனல்லேன் இங்குற்றேன் அல்லேன் உன்னைக் காணும் அவாவில் வீழ்ந்து நான் எங்குற்றேனுமல்லேன்" (திருவாய்மொழி 5-7-2) "என் நான் செய்கேன்" (திருவாய்மொழி 5-8-3) "புணரா நின்ற மரமேழ் அன்றெய்த ஒரு வில்வலவாவோ" (திருவாய்மொழி 6-10-5) என்று நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரத்திலே உலாவினாப்போலே ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நம் பண்ணி வர்த்திக்கிறேனல்லேன் ஸாத$_4$நாநுஷ்டா$_2$நம் பண்ணுகிறவர்களிலே ஒருவனாய் வர்த்திக்கிறேனல்லேன், அன்றிக்கே உன்னை அநுப$_4$விக்கிற நித்யஸூரிகளிலே ஒருவனாய் அங்கே வர்த்திக்கிறேனல்லேன் உன்னையொழிய ஶப்$_3$தா$_3$தி$_3$ விஷயாநுப$_4$வம் பண்ணுகிற ஸம்ஸாரிகளிலேயாய் இங்கே வர்த்திக்கிறேனல்லேன். உன்னுடைய ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$களிலே ஈடுபட்டு உன்னைத்தான் வேணுமென்று ஆசையாலே ப$_3$லஹீநனாய்த் தளர்ந்து இனி உபாயாநுஷ்டா$_2$நம் பண்ண க்ஷமனல்லேன்; உன் திருவடிகளைக் கிட்டுகைக்கு என்னால் செய்யலாவதில்லை; எனக்கும் செயலுக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? உன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிஶங்கை பண்ணின மஹாராஜருடைய ஶங்காநிராகரணார்த்த$_2$மாக இலக்குக் குறிக்கவொண்ணாதபடி திரண்டு நின்ற மராமரங்கள் ஏழையும் எய்த ஏகவீரனே ஓ என்று கூப்பிடும்படி "மெய்யமர் காதல்" (திருவாய்மொழி 6-8-2) என்று அவனுடைய திருமேனியோடேயமர வேண்டும்படியாய்த் தம்முடம்போடே அவனமர வேண்டும்படியாய் ஸத்யமாய்ப் பொருந்தி ஸ்வரூபாநுப$_3$ந்தி$_4$யாய் கீழில் பத்தில் தமக்குப் பிறந்த ப$_4$க்தி பாரவஶ்யத்தினுடைய ப$_2$லமாகவுமாம். உபாயாந்தரத்துக்கன்றிக்கே "களைகண் மற்றிலேன்" (திருவாய்மொழி 5-8-8) என்னும்படி அநந்யக$_3$தித்வமுடைய இவர் தமக்கு (பாதமே சரணாக்க அவையே சேமங்கொண்டேகசிந்தையராய்) "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்" (திருவாய்மொழி 5-7-10) என்று தன் திருவடிகளே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான ஸாத$_4$நமென்னுமிடத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க; "கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட" (திருவாய்மொழி 5-8-11) என்றும், "அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்" (திருவாய்மொழி 5-9-11) என்றும், "நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறுமேகசிந்தையனாய்" (திருவாய்மொழி 5-10-11) என்றும் சொல்லுகிறபடியே விரோதி$_4$ நிரஸந ஶீலனாயிருக்கிறவன் திருவடிகளே நிரபேக்ஷோபாயமென்கிற ஏகரூபமான வ்யவஸாயத்தையுடையராய் , (திர்யக்குக்களை யிட்டு ஸ்வாபி$_4$ப்ராயத்தை நிவேதி$_3$த்து) "வைகல்பூங்கழிவாய் வந்து மேயுங் குருகினங்காள் வினையாட்டியேன் காதன்மை கைகள் கூப்பிச்சொல்லீர்" (திருவாய்மொழி 6-1-1) என்றும், "சேவகனார்க்கென்னை யுமுளளென்மின்களே" (திருவாய்மொழி 6-1-10) என்றும் பெற்றல்லது த$_4$ரியாத அதிமாத்ர ப்ராவண்ய முடையராயிருக்கச் செய்தேயும், ஸ்வரக்ஷணத்தில் அந்வயமில்லாத அத்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தினாலே ததே$_3$க ரக்ஷ்யமாயிருக்குமென்கிற தம்முடைய கருத்தை, ஶுத்$_3$த$_4$ஸ்வபா$_4$வராய் ஶாகா$_2$ஸஞ்சாரிகளாய் மது$_4$கரப்ரக்ருதிகளாய் பக்ஷபாதிகளாய் ஷட்பத$_3$நிஷ்ட$_2$ரான க$_4$டகரையிட்டறிவித்து (விளம்ப$_3$

ரோஷமுபாயத்தாலே யழிய) இப்படியறிவித்த விடத்திலும் அவன் தாழ்க்க அத்தால் வந்த ப்ரணயரோஷத்தாலே, அவன் வந்து மேல் விழுந்தவளவிலும், "போகுநம்பீ" (திருவாய்மொழி 6-2-2) "கழகமேறேல் நம்பீ"(திருவாய்மொழி 6-2-6) என்று அவனை உபேக்ஷித்து அவன் முக₂ம் பாராமலிருப்போமென்று சிற்றிலிழைப்பது சிறு சோறடுவதாக, அவனும் தன்னுடைய போ₄கவிரோதி₄ யாகையாலே "அழித்தாயுன் திருவடியால்" (திருவாய்மொழி 6-2-9) என்கிறபடியே அந்த அநாத₃ராந்யபரதைகளை தனக்கும் சரமோபாயமான திருவடிகளாலே உபலக்ஷிதமான விக்₃ரஹவைலக்ஷண்யத்தாலே குலைத்த அவனோடே சேர்ந்து. (உருகாமல் வலித்ததும் நண்ணி வணங்க பலித்தவாறே) "உகவையால் நெஞ்சமுள்ளுருகி உன் தாமரைத் தடங்கண் விழிகளின் அகவலைப் படுப்பான் அழித்தாயுன் திருவடியால்" (திருவாய்மொழி 6-2-9) என்றிப்படி அல்லோம் என்ற நம்மைச் சேர்த்துக் கொண்டதோராஶ்சர்யமிருந்தபடியென் என்றுருக, இதுதொன்று கண்டோ ஆஶ்சர்யப்படுகிறீர், தன்னில்தான் சேராதபடி விலக்ஷணங்களானவை நம்மோடே சேர்ந்திருக்கிறபடி பாரீர் என்று தன்னுடைய விருத்₃த₄விபூ₄திகத்வத்தை நல்குரவுஞ்செல்விலே காட்டி உருகாதபடி வலிக்கப்பண்ண இவரும் "நல்குரவும்" என்று தொடங்கி "திருவிண்ணகர்க் கண்டேனே" (திருவாய்மொழி 6-3-1) என்று அத்தைக் கண்டு தேறினவிதுவும் குரவையாய்ச்சியரிலே "என்ன குறை நமக்கே" (திருவாய்மொழி 6-4-1) என்று தொடங்கி "நண்ணி நான் வணங்கப் பெற்றேன் எனக்கார் பிறர் நாயகரே" (திருவாய்மொழி 6-4-10) என்னும்படி க்ருஷ்ணகு₃ணசேஷ்டிதங்களை த₃ரித்துநின்று அநுப₄விக்கலாம்படி ப₂லித்தவாறே. 'உருகாமல் வரித்தும்' என்று பாட₂மானபோது பிறந்தவாற்றிலே உன்னைப் பிரிந்த த₃ஶையிலே உன்னுடைய கு₃ணாநுஸந்தாநம் பண்ணி த₄ரிக்கலாமோ வென்று பாராநின்றேன்; "ஊடுபுக்கெனதாவியை நின்று நின்றுருக்கியுண்கின்ற" (திருவாய்மொழி 5-10-10) என்று அவைதானே ஶிதி₂லமாக்கா நின்றன, த₃ரித்து நின்று கு₃ணாநுஸந்தா₄நம் பண்ணும்படி பண்ணியருள வேணுமென்றும் "மற்றோர் களைகணிலம் காண்மின்களே" (திருவாய்மொழி 6-3-10) "(நாகணைமிசை நம்பிரான்?) சரணே சரண்" (திருவாய்மொழி 5-10-11) என்று உபாய வரணம் பண்ணி அந்த வரணமும் என்ன குறையெனக்கென்று தொடங்கி "விண்மிசைத் தனதாமமே புக மேவிய சோதி தன்தாள் நண்ணி நான் வணங்கப் பெற்றேன்" (திருவாய்மொழி 6-4-10) என்று க்ருஷ்ண கு₃ண சேஷ்டிதங்களை தி₃வாராத்ர விபா₄க₃மற ப்ரீதி ப்ரேரிதனாய்க் கொண்டு பேசப் பெற்ற எனக்கு என்ன குறையுண்டு, பொய்யாஸநமிடுவார் மல்லரையிட்டு நெருக்கத் தேடுவார் எதிரம்பு கோர்ப்பாராய்க் கொண்டு இருக்கிற இந்த விபூ₄தியிலிராதே "க₃தஸ் ஸ்வம்ஸ்த்தா₂நமுத்தமம்" என்கிறபடியே பரிவரேயான நிர்ப₄யஸ்த்தா₂நத்திலே எழுந்தருளின வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தி₄த்து முறையிலே கிட்டப் பெற்றவெனக்கு வேறு நிர்வாஹகருண்டோ என்றும்; க₃ர்விக்க வேண்டும்படி ப₂லித்தவாறே என்றுமாம். (ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத் கரணீயமென்று) இதரோபாயத்யாக₃மாகிற ப்ரகாரத்தோடே ஸித்₃த₄ஸாத₄நஸ்வீகாரம் "ஸக்ருதே₃வ" (ரா.யு. 18-33) என்கிறபடியே

ஒருக்கால் பண்ண வேணுமென்று பார்த்து. (புராணபௌராணிகர் தயாஜ்யாம்ஶமாக்கின சித$_3$சித் ப்ராப்யப்ராபகாபா$_4$ஸங்களை) புராணேதிஹாஸங் களும் அவற்றை உள்ளபடியறிகையாலே பௌராணிகரான உடையவரும். "பிதரம் மாதரம் தா$_3$ராந் புத்ராந் ப$_3$ந்தூ$_4$ந் ஸகீ$_2$ந் கு$_2$ரூந், ரத்நாநி த$_4$நதா$_4$ந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச க்$_3$ருஹாணிச, ஸர்வத$_4$ர்மாம்ஶ்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஶ்ச ஸாக்ஷராந்" (சரணாக$_3$தி க$_3$த்$_3$யம்), "பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச த$_4$நாநி ச, ப$_4$வத் க$_3$தம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகா$_2$நி வை, த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தா$_3$ராம் ச ராக$_4$வம் ஶரணம் க$_3$த:" (ரா.யு.19-5) என்று த்யாஜ்யாம்ஶமாக்கினவற்றில் பித்ராதி$_3$களான சேதநருடைய ரக்ஷணம் "மாத்ருதே$_3$வோ ப$_4$வ" (தைத்திரீயோபநிஷத்) இத்யாதி$_3$ப்படியே ஸாத$_4$நாந்தரத்துக்கு உபகாரகமாகையாலே ப்ராபகங்களாயும் அவர்களுடைய வியோகம் அஸஹ்யமாம்படி ப்ரியவிஷயமாகையாலே ப்ராப்யங்களாயு மிருக்கையாலும்; ரத்நாதி$_3$கள் உபாயாந்தரத்துக்கு தா$_3$நாதி$_3$முக$_2$த்தாலே ஸஹகாரிகளா யிருக்கையாலே ப்ராபகங்களாயும் தன்னை யழியமாறியும் இவற்றை ஆர்ஜிக்க வேண்டும்படி ஸ்வயம்ப்ரயோஜநங்க ளாகையாலே ப்ராப்யங்களாயுமிருக்கிற இந்த ப்ராப்யப்ராபகாபா$_4$ஸங்களை; ஸாக்ஷாத் ப்ராப்யப்ராபகங்கள் அல்லாமையாலே ஆபா$_4$ஸங்களென்கிறது. (கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும்) "நம்மைக் கை வலிந்து" (திருவாய்மொழி 6-5-7) "இழந்தது சங்கே" (திருவாய்மொழி 6-6-1) "இதெல்லாம் கிடக்க இனிப் போய் எம்மையொன்றும் நினைத்திலளே" (திருவாய்மொழி 6-7-9) "இன்றெனக்கு உதவாதகன்ற" (திருவாய்மொழி 6-7-6) என்று சித$_3$சித் வர்க்க$_3$மான இவற்றைக் கைவிட்டும், உறங்கினவன் கையிலே எலுமிச்சம் பழம் போலே ஸ்வரூபயாதா$_2$த்ம்ய ஜ்ஞாநத்தாலே தன்கையில் நின்றும் நெகிழும்படி கண்டு "ஸர்வாந் போ$_4$கா$_3$ந் பரித்யஜ்ய" என்கிறபடியே இவற்றை மதியாமல் அகன்றும் (ஆளீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீ$_3$ய ஶேஷமாக்கியும்) "பொன்னுலகாளீரோ" (திருவாய்மொழி 6-8-1) "நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ" (திருவாய்மொழி 6-8-2) "ஓடிவந்தென் குழல்மேலொளி மாமலரூதீரோ" (திருவாய்மொழி 6-8-3) என்று கீழ் தாம் விட்டவிடத்திலும் தம்மை விடாதபடி பற்றிக் கிடக்கிற ஆத்மாத்மீயங்களை ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் உபகாரகரானவர்களுக்கு "ஸத்$_3$கு$_3$ருப்யோ நிவேத$_3$யேத்" என்கிறபடியே ஸமர்ப்பித்து. (புறத்திட்டுக்காட்டி யென்று ப்ரஸங்கி$_3$க்கில் முடியும்படி விட்டு) "புறத்திட்டின்னம் கெடுப்பாயோ பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ" (திருவாய்மொழி 6-9-8) என்று ஸம்ஸாரிகளுக்கு போ$_4$க்$_3$யமான ஶப்$_3$தா$_3$தி$_3$ விஷயங்களினுடைய தர்ஶநத்திலே ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி அஸஹ்யமாயிருக்கையாலே அவற்றைவிட்டு, (தந்தைதாயுண்ணுஞ் சோறுமாநிதி$_4$ பூவையாவையுமொன்றேயாக்கி) "ப$_4$வத் க$_3$தம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகா$_2$நி வை" (ரா.யு) என்றும், "த்வமேவ மாதாச பிதா த்வமேவ, த்வமேவ ப$_3$ந்து$_4$ஶ்ச கு$_3$ருஸ் த்வமேவ, த்வமேவ வித்$_3$யா த்$_3$ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தே$_3$வதே$_3$வ" என்றும் "வாஸுதே$_3$வஸ் ஸர்வம்" (கீதை 7-) என்றும் "மாதா பிதா ப்$_4$ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத் க$_3$திர் நாராயண:" (ஸுபாலோபநிஷத்)

என்றும் சொல்லுகிறபடியே "தேவபிரானையே தந்தை தாயென்றடைந்த" (திருவாய்மொழி 6-5-11) என்று அயர்வறுமமரர்களதிபதியே மாதா பித்ரு ப்ரப்3ருதிகளான ஸர்வவித4ப3ந்து4வும் என்றும், "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்" (திருவாய்மொழி 6-7-1) என்று தா3ரகபோஷக போ4க்3யங்களெல்லாம் ஸர்வ ஸுலப4னான கருஷ்ணனே என்றும், "வைத்தமாநிதியாம் மதுசூதனையே அலற்றி" (திருவாய்மொழி 6-7-11) என்று ஆபத்ரக்ஷகமாகச் சேமித்துவைத்த அக்ஷயமான நிதி4யும் விரோதி4 நிரஸநஶீலனான அவனேயென்றும், "பூவை பைங்கிளிகள் பந்து தூதை பூம்புட்டில்கள் யாவையும் திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழும்" (திருவாய்மொழி 6-7-3) என்று லீலோபகரணங்களால் பிறக்கும் ரஸமெல்லாம் ஶ்ரிய:பதியினுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லவே யுண்டாகா நின்றதென்றும், இப்படி கீழ் விட்டவையெல்லாம் ப4க3வத்3விஷய மொன்றிலுமேயாக்கி, (தளர்வேனோ திரிவேனோ குறுகாதோ முதல்வாவோ வென்னுமார்த்தியோடே) "கோலத் திருமாமகளோடு உன்னைக்கூடாதே சாலப்பலநாள் அடியேனின்னம் தளர்வேனோ" (திருவாய்மொழி 6-9-10) "தீயோடுடன் சேர் மெழுகாயுலகில் திரிவேனோ" (திருவாய்மொழி 6-9-6) "கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னம் குறுகாதோ" (திருவாய்மொழி 6-9-9) "புணரேய் நின்ற மரமிண்டின் நடுவே போன முதல்வாவோ" (திருவாய்மொழி 6-10-5) என்று ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனாய் பெரிய பிராட்டியாரோடே யிருக்கிற உன்னைக் கிட்டப்பெறாதே ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து எத்தனைகாலம் இப்படியே அவஸந்நனாகக்கடவேன் என்றும், த்ரிவிக்ரமாபதா3நம் பண்ணினவுன்னைக் காணவாசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே அக்3நிஸகாஶத்தில் மெழுகுபோலே ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி எத்தனை காலம் திரியக்கடவேன் என்றும், ஸர்வஸுலப4மாய் நிரதிஶயபோ4க்3யமான உன் திருவடிகளிலே என்னை அருளப்பாடிடுங்காலம் இன்னமணித்தாகாதோ என்றும், யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே போன ஸர்வகாரணபூ4தனே என்றும் உன் திருவடிகள் மாநஸாநுப4வ மாத்ரமன்றிக்கே ப்ரத்யக்ஷமாகக் கிட்டுவதென்றோ என்கிற ஆர்த்தியோடே (ப்ரபத்தி முக்2யாதி4காரமான பரமார்த்தியை உடையராய்) (த்ரிவிக்ரமனென்று தொடங்கி தடந்தாமரை யென்கிறதளவாக) "லோக விக்ராந்த சரணௌ ஶரணம் தே(அ)வ்ரஜம் விபோ4" என்று ஸம்ஸாரிகளுடைய தோ3ஷங்களை போ4க்3யமாகக் கொண்டு அவர்களுடைய தண்மை பாராதே "தலை விளாக் கொண்ட எந்தாய்" என்கிறபடியே ஒரு நீராகவும் அவர்கள் தாங்களே ப்ரத்யக்ஷிக்கும்படி வடிவைக் காட்டி திருவடிகளை எல்லாருடைய தலைகளிலும் வைக்கையாலே ஆஶ்ரயணோபயோகி3யான வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்4யங்களும், "தே" என்று தன்பேறாகச் செய்கைக்குறுப்பான ஸ்வாமித்வமும், "விபோ" என்று கார்யோபயோகி3யான ஜ்ஞாநஶக்திகளும் த்ரிவிக்ரமாபதா3நத்திலே ப்ரகாஶிக்கையாலே "தெய்வநாயகன் நாரணன் திரிவிக்கிரமன்" "மாண்குறள் கோலப்பிரான்" (திருவாய்மொழி 5-9-6) "அடியை மூன்றை இரந்தவாறும்" (திருவாய்மொழி 5-10-9) "மின்கொள்சேர் புரிநூல் குறளாய் அகல்ஞாலம் கொண்ட

வன் கள்வன்'' (திருவாய்மொழி 6-1-11) என்றும் ஸூரிபோ₄க்₃யனாய் ஸர்வ ஸ்வாமியானவன் த்ரிவிக்ரமாபதா₃நம் பண்ணுகைக்காகப் பெருவிலையனான அழகைச் சிறாங்கித்தனுப₄விக்கலாம்படி வாமநவேஷபரிக்₃ரஹம் பண்ணி மஹாப₃லியுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று மூன்றடியென்றிரந்து ப்₃ரஹ்மசாரி வேஷத்தோடே நிற்கிற மஹாவஞ்சகன், "காண்மின்களுலகீரென்று கண்முகப்பே நிமிர்ந்த" (திருவாய்மொழி 6-3-11) நோக்குவித்₃யை காட்டுவாரைப்போலே லௌகிகர் ப்ரத்யக்ஷிக்கும்படி "அகல்கொள் திசை வையமளந்தமாயன்" (திருவாய்மொழி 6-4-6) "திசைஞாலம்தாவியளந்ததும்" (திருவாய்மொழி 6-5-3) "வையமளந்த மணாளன்" (திருவாய்மொழி 6-6-1) "மண்ணும் விண்ணும் கொண்ட மாயவம்மான்" (திருவாய்மொழி 6-9-2) "ஓரடியால் எல்லாவுலகும் தடவந்த" (திருவாய்மொழி 6-9-6) "தாவிவையம் கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே'' (திருவாய்மொழி 6-9-9) என்று விஸ்த்ருதமாய் தி₃க்குகளோடே கூடின பூ₄மியையும் உபரிதநலோகங்களையும் தென்றலுலாவினாப் போலே ஸூகதரமாம்படி எங்குமொக்கப் பரப்பியளந்துகொண்ட நிரதிஶயபோ₄க்₃யமாய் அதிஸூகுமாரமான திருவடிகள். (இணைத்தாமரைகள் காண இமையோரும் வரும்படி சென்றுசேர்ந்த உலகத்திலதத்தே கண்டு) "எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த" (திருவாய்மொழி 6-10-6) இத்யாதி₃ திருவுலகளந்தருளின ஸர்வ ஸூலப₄மாய் நிரதிஶயபோ₄க்₃யமாய்ச் சேர்த்தியழகை யுடைத்தான திருவடிகளை நாம் காண்பதெப்போதோ என்று நித்யஸூரிகளும் வந்தநுப₄விக்க ஆசைப்பட்டுவரும்படி "அன்று ஞாலம் அளந்த பிரான் பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை" (திருவாய்மொழி 3-3-8) என்று திருவுலகளந்தருளின ஶ்ரமந்தீர அச்செயலாலே ஸர்வஸ்மாத்பரனானவன் விடாயர் மடுவிலே சேருமாப்போலே உகந்து நிற்கிற "உலகுக்குத் திலதமாய் நின்ற திருவேங்கடம்" (திருவாய்மொழி 6-10-1) என்று ஸ்ரீபூ₄மிப்பிராட்டிக்கு முக்₂யமான ஆப₄ரணமாயிருக்கிற திருமலையிலே கண்டு (அகலகில்லேன் என்று பூர்வவாக்ய ப்ரக்ரியையாலே அநுஸந்தி₄த்தவர்) "அகலகில்லேன் இறையும்" (திருவாய்மொழி 6-10-10) இத்யாதி₃. புருஷகாரபூ₄தையான பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு வாத்ஸல்யாதி₃ கு₃ணங்களை அநுஸந்தி₄த்துக் கொண்டு தம்முடைய அநந்யக₃தித்வாநுஸந்தா₄ந பூர்வகமாக பூர்வவாக்யப்ரக்ரியையாலே பூர்ணப்ரபத₃நம் பண்ணினவர் (பிணக்கறத் தொடங்கி வேத₃ப்புனிதவிருக்கை நாவில் கொண்டு) "பூவில் புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும் மலிந்து ஞானவிதி பிழையாமே அச்சுதன் தன்னை மேவித் தொழுதுய்ம்மினீர்கள்" (திருவாய்மொழி 5-2-9) என்கிறதளவாகக் கீழுபதே₃ஶித்த ஸாத்₄யஸாத₄நப₄க்தி ஶ்ரவணத்தாலே அதினுடைய து₃ஷ்கரத்வாதி₃ தோ₃ஷாநுஸந்தா₄நத்தாலும் ஸ்வபாரதந்த்ர்யாநுஸந்தா₄னத்தாலும் ஶோகம் பிறக்கையாலே தம்முடைய ப்ரபத்திநிஷ்டை₂ துணையாம்படியான அதிகாரம் பிறந்தவர்களுக்கு (தந்தனன் களைகணிலம் புகுந்தேனென்று ஸ்வஸித்₃தோ₄பாய நிஷ்டை₂யை உக்த்யநுஷ்டா₂ங்களாலே காட்டுகிறார் என்கிறார்) "தந்தனன் தனதாள் நிழலே" (திருவாய்மொழி 6-3-9) "திருவிண்ணகர் மன்னுபிரான் கழல்களன்றி மற்றோர்

களைகணிலம் காண்மின்களே'' (திருவாய்மொழி 6-3-10) என்கிற தம்முடைய உக்தியாலும் "அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்து" (திருவாய்மொழி 6-10-11) என்கிற தம்முடைய அநுஷ்டா₂னத்தாலும் தமக்கிந்த ஸித்₃தோ₄பாயத்திலுண்டான நிஷ்டை₂யை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறார் என்கிறார் ஆறாம் பத்தில்.

225. எண்ணிலாக் குணங்கள் பாலதுன்ப வேறவன் மாயாப் பல்யோகு செய்தி யென்னும் ஆஶ்சர்ய ஶக்தியோக₃த்தாலே தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை அருளும் ப்ராபகத்வம் புற்பா எறும்பு பகைவனுக்கும் ஆக்கவல்ல ஸர்வஶக்தி பாதமகலகில்லாத தம்மை அகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக் கண்டு நலிவான் சுமடுதந்தாய் ஓவென்று ஸாத₄னபூ₂லமான ஆக்ரோஶத்தோடே பழியிட்டுக் கங்குலும் பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியைக் கோயில் திருவாசலிலே முறைகெட்ட கேள்வியாக்கித் தேற்றவொண்ணாதபடி தோற்று ஒன்றி நிற்கப் பண்ணின பூ₂லாத₃ாநம் மற்றும் கற்பாரிழவிலே சுவறிப் பழைய தனிமைக் கூப்பீடு தலையெடுத்துச் சூழவும் பகைமுகம் செய்ய, எடுப்பும் சாய்ப்புமான க்லேஶம் நடக்க உபாயாதி₄காரதே₃ாஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்ரியைக் கேட்க, ஐச்ச₂மாக இருத்தி உறக்கொண்ட ஸ்வபர ப்ரயோஜநத்தை அருளிச்செய்ய, என்சொல்லி எந்நாள் பார் விண்ணீர் இறப்பெதிர் எதுவுமென்கிற உபகார ஸ்ம்ருதியோடே தன்சரிதை கேள்வி யாகாமல் இன்பம் பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக் கேட்பிப்பதாக க₃ாநகோ₃ாஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர் சரமோபாய பரரானார்க்கு நீணகரமது துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலம் உள்ளித் தொழுமின் என்று ப்ராப்ய ஸாத₄நாவதி₄யை ப்ரீதியாலே ப்ரகாஶிப்பிக்கிறார் ஏழாம் பத்தில்.

இப்படி ப்ரபந்நரான இவர்களுடைய அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமாக இஷ்டப்ராப்தியை பண்ணுகைக்கீடான ஆஶ்சர்யமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃ யுக்தனாகையாலே யதா₂ஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கடவதான பரமபத₃த்தைத் தானே உபாயமாய்க் கொண்டு கொடுக்குமிடத்தில் ஶத்ருவுக்கும் திர்யக்ஸ்த்தா₂வரங்களுக்குமுட்படக் கொடுக்கவல்ல ஸர்வஶக்தியான ஸர்வேஶ்வரன் தன் திருவடிகளிலே ஸாங்க₃ப்ரபத₃நம் பண்ணின தம்மை விஷயாந்தரங்களிலே மூட்டி நஶிப்பிக்கக் கடவதான இந்த்₃ரியங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கக் கண்டு விஷண்ணராய்க் கூப்பிட்டு தம் த₃ஶை தாம் பேசமாட்டாதே அபஹ்ருதசித்தராக அவன் தன் விஜயத்தைக் காட்டி த₄ரிப்பிக்க அந்த த₄ரிப்பும் ஸம்ஸாரிகளிழவை நினைத்துச் சுவறிப் பழையவார்த்தியே தலையெடுத்து அநுப₄ாவ்யவிஷயம் ஸ்ம்ருதி விஷயமாய் ஒருமுக₂ஞ்செய்து நலிய நோவுபட்டு இப்படி க்லேஶப்படுகிற இவர் உபாயபூ₄தனாயிருக்கிற உனக்கு ஜ்ஞாநஶக்திகளில் குறைவற்றிருக்க எனக்கு ஆகிஞ்சந்ய அநந்யக₃தித்வங்களிலும் ஆர்த்தியிலும் குறைவற்றிருக்க என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கைக்கடியென் என்று அவனைக் கேட்க அவனும் நமக்கும் நம்மடியார்க்கும் திருவாய்மொழிபாடுகைக்கு வைத்தோங்காணும் என்று தான் இவரை வைத்ததுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்ய

முதலாழ்வார்கள் வ்யாஸாதி$_3$கள் கவிபாடுகைக்கு உண்டாயிருக்க நம்மைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுவதே என்று அவன் பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தி$_4$த்து அதுக்குப் ப்ரத்யுபகாரம் தேடிக் காணாமையாலே திருவாறன்விளையிலே அவன் பெரியபிராட்டியாரோடே கூட எழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பிலே திருவாய்மொழி பாடி அடிமை செய்யப் பாரித்து அங்கே தம்முடைய திருவுள்ளம் ப்ரவணமாகையாலே பரமபத$_3$த்திலிருப்பை உபேக்ஷிக்கும்படியான ப்ரகாரத்தை உடையரான இவர் கீழ் தம்முடைய உபாயத்தில் நிஷ்டை$_2$யை வெளியிடும்படி புகுர நின்றவர்களுக்கு அந்த திருவாறன்விளையில் நின்றருளினவனுடைய திருவடிகளே உபாயம் அத்தே$_3$ஶமே ப்ராப்யமென்று தாமறுதியிட்ட ப்ராப்யப்ராபகங்களினுடைய முடிவைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் உகப்பாலே வெளியிடுகிறார் என்கிறார்.

(எண்ணிலாக் கு$_3$ணங்கள் இத்யாதி$_3$) ஆஶ்சர்யயோக$_3$த்தாலே "எண்ணிலாப் பெருமாயனே" (திருவாய்மொழி 7-1-1) "குணங்கள் கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய்ப் படைத்தளித்துக் கெடுக்கும்" (திருவாய்மொழி 7-1-11) "பாலதுன்பங்கள் இன்பங்கள் படைத்தாய்" (திருவாய்மொழி 7-2-7) "ஊழிதோறூழி உருவும் பேரும் செய்கையும் வேறவன் வையங்காக்கும்" (திருவாய்மொழி 7-3-11) "மாயா வாமனனே" (திருவாய்மொழி 8-8-1) "உள்ளப்பல்யோகு செய்தி" (திருவாய்மொழி 7-8-4) என்று எண்ணிறந்த கல்யாணகு$_3$ணங்களையுடையனாய் ஸத்வாதி$_3$கு$_3$ணப்ரசுரமான மூர்த்திகளைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதி$_3$களைப் பண்ணுமவனாய் இடமறிந்து ஸுக$_2$து$_3$:க்க$_2$ங்களை ஸங்கல்பிக்குமவனாய் ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்த$_2$மாகக் கல்பந்தோறும் திருமேனியும் சேஷ்டிதங்களும் வேறுபடக் கொள்ளுமவனுமாய் ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களை உடையவனுமாய் ஸர்வருடையவும் ரக்ஷணோபசிந்தை பண்ணுமவனுமாய் இப்படி உபாயக்ருத்யத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஆஶ்சர்யஶக்தி யோக$_3$த்தை உடையவனாகையாலே *(தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை அருளும்ப்ராபகத்வம் புற்பாவெறும்பு பகைவனுக்குமாக்க வல்ல ஸர்வஶக்தி)* "தெளிவுற்று வீவின்றி நின்றவர்க்கு இன்பக் கதிசெய்யும் தெளிவுற்ற கண்ணன்" (திருவாய்மொழி 7-5-11) "ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை அருளும்" (திருவாய்மொழி 7-6-10) என்று ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் தானேயென்று அத்$_4$யவஸித்துப் பின்பு நாட்டார் செயல் கண்டாதல் உக்த்யாபா$_4$ஸங்கள் கண்டாதல் பிற்காலியாதே நின்றவர்களுக்கு நிரதிஶயாநந்த$_3$மாய் ஒருவராலும் ஸ்வயத்நத்தாலே ப்ராபிக்கவொண்ணாதிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$த்தைத் தன்னருளாலே கொடுக்கைக்குத் தான் உபாயமாமிடத்தில் "புற்பா முதலாப் புல்லெறும்பாதி ஒன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்" (திருவாய்மொழி 7-5-1) என்றும் "நாட்டை அளித்துய்யச் செய்து" (திருவாய்மொழி 7-5-2) என்றும் "சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன் திருவடி தாட்பாலடைந்த" (திருவாய்மொழி 7-5-3) என்றும் முதலிலே ஜ்ஞாநலேஶமில்லாத திர்யக் ஸ்தா$_2$வரங்களுக்கும் ப்ராதிகூல்யத்திலே முதிர நின்ற ஶத்ருவுக்கும் கொடுக்க வல்லனாம்படி ஸர்வஶக்தியுக்தனான ஸர்வேஶ்வரன் *(பாதமகலகில்லாத தம்மை)* "அடியேனுனபாதம் அகலகில்லேனிறையும்" (திருவாய்மொழி 6-10-9) என்று தன்

திருவடிகளை க்ஷணகாலம் அகல ஶக்தரன்றியிலே "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" (திருவாய்மொழி 6-10-10) என்று ஶரணம் புகுந்த தம்மை (அகற்றுமவற்றின் நடுவே இருத்தக் கண்டு) "அகற்ற நீ வைத்த மாய வல்லைம்புலன்களாமவை" (திருவாய்மொழி 5-7-8) என்று ப₄க₃வத்₃விஷயத்தைக் கிட்டாதபடி அகற்றவற்றான இந்த்₃ரியங்களின் நடுவே வைக்கக் கண்டு (நலிவான் சுமடு தந்தாய் ஓவென்று ஸாத₄நப₂லமான ஆக்ரோஶத்தோடே பழியிட்டு) "நலிவான் இன்னம் எண்ணுகின்றாய்" (திருவாய்மொழி 7-1-1) "அன்புருகி நிற்கும் அது நிற்கச் சுமடு தந்தாய்" (திருவாய்மொழி 7-1-10) "விண்ணுளார் பெருமானேயோ" (திருவாய்மொழி 7-1-5) "முன் பரவை கடைந்தமுதம் கொண்ட மூர்த்தீயோ" (திருவாய்மொழி 7-1-10) என்று வ்யவதா₄ந விளம்ப₃மில்லாத உபாயத்தைக் கீழே பரிக்₃ரஹிக்கையாலே ப்ரதிகூலமான ஸம்ஸாரத்திலே பொருந்தாமையோடே தம் தலையிலுள்ளதையும் அவன் தலையிலே ஏறிடும்படியான ப்ராப்தியை யுணர்ந்தவாராகையாலே "ஶாகா₂ம்ருகா ராவணஸாயகா₃ர்த்தா₂ ஜக்₃முஶ்ஶரண்யம் ஶரணம் ஸ ராமம்" (ரா.யு. 59-44) என்கிறபடியே இவரும் அவன் பரமபத₃த்தில் இருப்புங் குலைந்து வந்து விஷயீகரிக்கும்படி பெரிய ஆக்ரோஶத்தோடே அவன்மேலே பழியாம்படி கூப்பிட்டு (கங்குலும் பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியை கோயில் திருவாசலிலே முறைகெட்ட கேள்வியாக்கி) "கங்குலும் பகலும் கண்டுயில் அறியாள்" (திருவாய்மொழி 7-2-1) "இட்டகால் இட்டகையளாயிருக்கும்" (திருவாய்மொழி 7-2-4), "சிந்திக்கும் திசைக்கும் தேறும் கைகூப்பும்" (திருவாய்மொழி 7-2-5) என்று தி₃வாராத்ர விபா₄க₃மற அரதியாய்த் துடிக்கும்படி அடைவுகெட்ட ஆர்த்தியை "திருவரங்கத்தாய் இவள் திறத்து என் செய்கின்றாயே" (திருவாய்மொழி 7-2-1) "என் செய்திட்டாய்" (திருவாய்மொழி 7-2-3) "என் சிந்தித்தாயே" (திருவாய்மொழி 7-2-4) "என் செய்கேன் என் திருமகட்கே" (திருவாய்மொழி 7-2-8) என்று திருவாசலிலே பெண்பிள்ளையைப் பொகட்டுக் கூச்சுமுறை தவிர்ந்து அவன்தன்னையே கேட்டுக் கூப்பிடும்படியான ஆர்த்தியாலே வந்த அவஸ்தா₂பே₄தத்தையுடையராய் (தேற்றவொண்ணாத தோற்று) "அன்னையர்காள் என்னைத் தேற்ற வேண்டா கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மை தோற்றேன்" (திருவாய்மொழி 7-3-9) என்று பார்ஶ்வஸ்த₂ராலும் தேற்றி த₄ரிப்பிக்க வொண்ணாதபடி அபஹ்ருத சித்தராய்க் கொண்டு பாரதந்த்ர்யத்தையுமிழந்து (ஒன்றி நிற்கப் பண்ணின ப₂லாதா₃நம்) இப்படியிருக்கிற இவரை த₄ரிப்பிக்கைக்காக ஈஶ்வரன் தன்னுடைய விஜயபரம்பரைகளைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு ப்ரீதராய் "குன்றமெடுத்தபிரானடியாரொடும் ஒன்றி நின்ற சடகோபன்" (திருவாய்மொழி 7-4-11) என்று அவனுடைய விஜய பரம்பரைகளிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே ஒரு சேர்த்தியாக நிற்கும்படி ப₂லாதா₃நம் பண்ணி (மற்றும் கற்பாரிழவிலே சுவறி) "கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ" (திருவாய்மொழி 7-5-1) என்று "அபவரகே ஹிரண்யநிதி₄ம் நிதா₄ய உபரிஸஞ்சரந்தோ ந த்₃ரக்ஷ்யந்தி" என்கிறபடியே அவதாரப்ரயுக்த ஸௌலப்₄யத்தை உடையனாய் ப்ரியபரனுமாய் தான் அங்கீகரிக்க நினைத்தாரை நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷபர்யந்தம் நடத்துமவனுமாயிருக்கு மிவனை ஸம்ஸாரிகள் இழப்பதே

என்று அவர்களுடைய இழவை அநுஸந்தி₄த்து அதிலே அந்த ப₂லாதா₃நமும் சுவறி (பழைய தனிமைக் கூப்பீடு தலையெடுத்து) "பாமரு மூவுலகும் படைத்த பற்பநாபாவோ" என்று தொடங்கி "தனியேன் தனியாளாவோ" (திருவாய்மொழி 7-6-1) என்று அவனுடைய ஜகத்காரணத்வாதி₃களைச் சொல்லிக் கூப்பிடும்படி முன்புற்றை உண்ணிலாவியில் தனிமைக் கூப்பீடே மீண்டும் தலையெடுத்து (சூழவும் பகை முகஞ்செய்ய) "சூழவும் தாமரை நாண்மலர்போல் வந்து தோன்றும் கண்டீர் இணைக்கூற்றங்கொலோ அறியேன்" (திருவாய்மொழி 7-7-1) "கண்ணன் கோளிழை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றதே" (திருவாய்மொழி 7-7-8) என்று முன்பு அநுபூ₄தமான அவனுடைய முக₂த்தில் அவயவஶோபை₄யானது விஶத₃ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்க் கொண்டு பாதிக்க நலிவுபட்டு (எடுப்பும் சாய்ப்புமான க்லேஶம் நடக்க) தம்முடைய ஆர்த்தியாலே வருகிற எடுப்பும் அவனுடைய கு₃ணாநுஸந்தா₄நத்தாலே வந்த சாய்ப்புமாய்க் கொண்டு க்லேஶமானது உருவ நடக்க (உபாயாதி₄கார தோ₃ஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்ரியைக் கேட்க) உபாயபூ₄தனாயிருக்கிறவுனக்கு அஜ்ஞாந அஶக்திகளாகிற தோ₃ஷமின்றிக்கே யிருக்க ஶரணாக₃தனான எனக்கு ஆகிஞ்சந்யாநந்யக₃தித்வங்களும் ஆர்த்தியும் உண்டாயிருக்கையாலே அதி₄காரத்திலே தோ₃ஷமின்றிக்கே இருக்க "பாசங்கள் நீக்கி இத்யாதி₃ மாயங்கள் செய்து வைத்தி" (திருவாய்மொழி 7-7-5) என்று ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்க₃த்தை வாஸநையோடே அறுத்து உனக்கநந்யார்ஹஶேஷமாக்கிக் கொண்டு பின்பு என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைத்த ஆஶ்சர்யத்தை அருளிச்செய்யவேணுமென்று கேட்க (ஐச்சி₂கமாக இருத்தியறக்கொண்ட ஸ்வபரப்ரயோஜநத்தை அருளிச் செய்ய) அவன் நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் உம்மைக் கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக் கொள்ளுகைக்காக நம்முடைய இச்சை₂யாலே வைத்தோம் காணும் என்று வைத்ததுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்ய (என் சொல்லி எந்நாள் பார்விண்ணீரிறப்பெதிர் எதுவும் என்கிற உபகாரஸ்ம்ருதியோடே) வ்யாஸ பராஶர வால்மீகி ப்ரப்₄ருதிகள் முதலாழ்வார்களளவுண்டாயிருக்கத் தம்மைக் கொண்டு கவி பாடுவித்துக் கொண்ட உபகாரத்தை அநுஸந்தி₄த்து "என் சொல்லி நிற்பனோ" "எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ" (திருவாய்மொழி 7-9-7) "பார் விண்ணீர் முற்றுங் கலந்து பருகிலுமார்வனோ" (திருவாய்மொழி 7-9-7) "இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனோ" (திருவாய்மொழி 7-9-9) என்று எங்ஙனே நான் தரையில் கால் பாவுவது அவ்வுபகாரத்தைக் காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுஸந்தி₄த்தாலும் பர்யாப்தனாகிறிலேன். ஸகலஸ்த₂லங்களிலு முண்டாயிருக்கிற ஸகல சேதநருடைய வாகா₃த்₃யுபகரணங்களை நானொருவனுமே உடையேனுமாய் காலத்ரயத்திலும் பேசியநுப₄வித்தாலும் பர்யாப்தனாகிறிலேன். "உதவிக்கைம்மாறு இத்யாதி₃. எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே" (திருவாய்மொழி 7-9-10) இதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுமிடத்தில் ஆத்மாவும் ததீ₃யமாயறிகையாலே உப₄யவிபூ₄தியிலும் செய்யலாவது ஒன்றில்லை என்னும்படியான உபகாரஸ்ம்ருதியை உடையராய் (தன்சரிதை கேள்வியாகாமல்

இன்பம் பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக் கேட்பிப்பதாக கா$_3$நகோ$_3$ஷ்டி$_2$யையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர்) "செம்பவளத் திரள்வாய்த் தன்சரிதை கேட்டான்" (பெருமாள் திருமொழி 10-8) என்று நாச்சியாரையொழிய பெருமாள்தாமே தனியிருந்த இடத்தே ஸ்ரீராமாயணம் கேட்பித்த குஶலவர்களைப் போலன்றிக்கே "இன்பம் பயக்கவெழில் மலர் மாதரும் தானும் இவ்வேழுலகை இன்பம் பயக்க நிலத்தேவர் குழுவணங்கும் சிந்தைமகிழ் திருவாறன்விளை" (திருவாய்மொழி 7-10-1) என்று ஆநந்த$_3$மயனான அவன்தனக்குமாநந்த$_3$வர்த$_4$கையான பிராட்டியும் ஸர்வேஶ்வரனுமான சேர்த்தியிலே லோகமடங்க வாழும்படி உப$_4$ய விபூ$_4$திநாயகத்வத்தால் வந்த வேறுபாடெல்லாம் தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற அவனை கரணத்ரயத்தாலும் அநுப$_4$விக்கிற பூ$_4$ஸுரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திரட்சியையுடைத்தான திருவாறன்விளையிலே ப்ரத்யுபகாரமாகத் திருவாய்மொழி பாடி அடிமை செய்யப் பாரித்து (கா$_3$நகோ$_3$ஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர்) "சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மை தேவபிரானறியும் திருவாறன்விளையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின்" (திருவாய்மொழி 7-10-10) என்று அந்தத் திருவாறன் விளையிலே தம்முடைய நெஞ்சு ப்ரவணமாகையாலே "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" (தைத்திரியோபநிஷத்) என்று ஸாமகா$_3$நம் பண்ணுகிற பரமபத$_3$த்தில் கோ$_3$ஷ்டியையும் அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாய் ஸர்வருடைய ஹ்ருத$_3$யமும் அறியும்படி ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கிற அவனும்கூட அறியும்படி விஸ்மரித்தவிவர் (சரமோபாயபரரானார்க்கு) கீழ் தாமருளிச்செய்யக் கேட்ட ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நத்தாலே தத்பரரானார்க்கு (நீணகரமது துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலம் உள்ளித்தொழுமின் என்று ப்ராப்ய ஸாத$_4$நாவதி$_4$யை ப்ரீதியாலே ப்ரகாஶிப்பிக்கிறார்) "நீணகரமதுவே மலர்ச் சோலைகள் சூழ் திருவாறன்விளை வாணனை யாயிரந்தோள் துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலம் உள்ளித் தொழுமின் தொண்டீர்" (திருவாய்மொழி 7-10-7) என்று நிரதிஶய போ$_4$க்$_3$யமான திருவாறன்விளையாகிற மஹாநக$_3$ரமே ப்ராப்யம், அங்கெழுந்தருளியிருக்கிற உஷாநிருத்$_3$த$_4$ க$_4$டகனானவனுடைய திருவடிகளே ப்ராபகம், இவ்வர்த்த$_2$த்தில் மாறாட்டமில்லை, ஆகையால் இவ்வர்த்த$_2$த்தில் ருசியுடையராய் பு$_3$த்$_3$தி$_4$ பண்ணுங்கோள் என்று ப்ராப்யத்தினுடைய அவதி$_4$ ததீ$_3$யமென்றும் ப்ராபகத்தினுடைய அவதி$_4$ அர்ச்சாவதாரஸுலப$_4$னானவன் திருவடிகளே என்றும் இவ்வர்த்த$_2$த்தைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலுகப்பாலே வெளியிடுகிறார் என்கிறார்.

௨௨௬. தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்ல கோட்பாடு என்னும்படி ஶக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதி$_3$களை யுடைய ஸத்யகாமன் கொண்ட வாக்$_3$வ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் ஶங்கையும் அச்சமும்தீர, தலைச் சிறப்பத் தங்கவதில் க்ருதஜ்ஞதாபூ$_2$ல ப்ரத்யுபகாரமாக வேந்தர் தலைவன் கங்யகாத$_3$ாநம் போலே ஆரத்தழுவி அறவிலை செய்த ஆத்ம லாப$_4$த்தாலே அதீவ விளங்கிப் பணைத்து ஜங்மபாஶம்விட்டு ஆத்$_3$வாரம் ஆளுமாளாரென்று பரிந்து அநுரூபனோடே அமர்ந்து பிரிவில்

க்ருபணத3ஶையாகத் துவரும் ஸீதா கு3ணங்களாலே ப்ரீதி வர்த்3தி4த்து, தித்திக்கவுள்ளே உறைந்து கண்டு கொண்டிருந்து அமாநுஷபே4ாக3மாக்கினவன் மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருவினை நோய் மறுவலிடாமல் சிறியேனென்றதின் பெருமையைக் காட்ட தே3ஹாதி3களில் பரமாய் நின்றுநினைக்கில் லக்ஷ்மீதுல்யமாய் அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்த்ர ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தி4த்தவர் ஸ்வஸாத4நஸாத்4யஸ்த2ர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொண்மின் உள்ளத்தென்று ப்ராப்யைகபரராக்குகிறார் எட்டாம் பத்தில்.

இப்படிப்பட்ட ஶக்தி தன்னாலே நித்யமாக கல்பிதமான போ4க்3ய போ4கோ3பகரண போ4க3ஸ்தா2நங்களை உடையனாகையாலே ஸத்யகாமனான ஸர்வேஶ்வரன் கீழ் தம்மைக் கொண்ட வாசிகமான அடிமையையும் விஸ்மரித்து ப4க3வதலாப4த்தாலே கலங்கி அவனுடைய கு3ணங்களிலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிஶங்கை பண்ணி ஸம்ஸாரதோ3ஷாநுஸந்தாநத்தா4லே அஞ்சின இவரை த4ரிப்பிக்கைக்காக பூர்வோக்த உபகாரத்தை ஸ்மரிப்பிக்க அத்தாலே க்ருதஜ்ஞராய் அதுக்குப் ப2லமாக அவர் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ண அத்தாலே பெறாப்பேறு பெற்றானாய் இவர்க்குண்டான ஆத்மகு3ணங்களாலே ப்ரீதனாய் இவர் திருவுள்ளத்திலேயிருந்து நிரதிஶயமாக அநுப4விப்பித்து இவர் இனி அயோக்3யரென்று அகலாதபடி ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்க அதனுடைய யாதா2த்ம்யத்தை அநுஸந்தி4த்த இவர் கீழ் தம்முடைய ப்ராப்யப்ராபகங்களைக் கேட்டு உகந்தவர்களுக்கு ப்ராப்யமொன்றும் ப்ராபகமொன்றுமாகாதபடி ப்ராப்யமொன்றிலுமே தத்பரராக்குகிறார். (தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்லகோட்பாடென்னும்படி ஶக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதி3களையுடைய ஸத்யகாமன்) "தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி ஏவ மற்றமரர் ஆட்செய்வார்" (திருவாய்மொழி 8-1-1) "பணியாவமரர் பணிவும் பண்பும் தாமேயாம் அணியாராழியும் சங்குமேந்துமவர்" (திருவாய்மொழி 8-3-6) "நேர்பட்ட நிறைமூவுலகுக்கும் நாயகன்" (திருவாய்மொழி 8-9-11) "நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தான்நிறைந்த அல்லிக்கமலக் கண்ணன்" (திருவாய்மொழி 8-10-11) என்று லக்ஷ்மீப்3ரப்4ருதி தி3வ்யமஹிஷிகளுக்கு வல்லப4னாய், நித்யஸூரிகளை அடிமை கொள்ளுமவனுமாய், அவர்களுடைய ஸ்தோத்ராதி3களுக்கு விஷயபூ4தனுமாய், போ4க்3யாதி3களால் குறைவற்றுக் கட்டளைப் பட்ட லோகத்ரயத்துக்கும் நிர்வாஹகனுமாய் இருக்குமென்கையாலே கீழ்ச்சொன்ன ஶக்திதன்னாலே நித்யமாகக் கல்பிக்கப்பட்ட பத்நீபரிஜநஸ்தா2ந போ4க்3ய போ4கோ3பகரணங்களை உடைய ப்ரக்ருதியாலே தனக்கென்று தேடவேண்டாதபடி நித்யமான போ4க3த்தை உடையனாகையாலே ஸத்யகாமனான ஸர்வேஶ்வரன். (கொண்ட வாக்3வ்ருத்தியை மறப்பிக்கும்) கீழும் கைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ள வைத்தோம் என்று அவன் கொண்ட வாசிகமான அடிமையையும் விஸ்மரிப்பிக்கவற்றான (கலக்கமும் ஶங்கையும் அச்சமும் தீர) "காணுமாறருளாய் என்றென்றே கலங்கி" (திருவாய்மொழி 8-1-2) "அறிவொன்றும்

சங்கிப்பன்'' (திருவாய்மொழி 8-1-7) ''நரகம் நானடைதல் நன்றுமஞ்சுவன்'' (திருவாய்மொழி 8-1-9) என்று ப₄க₃வத₃லாப₄த்தாலே கலங்கி ப₄க₃வத் கு₃ணங்களிலும், ஸ்வரூபத்திலும் அதிஶங்கை பண்ணி ஸம்ஸாரதோ₃ஷாநுஸந்தா₄னத்தாலே அஞ்சின இவர்க்கு அவையும் நிவ்ருத்தமாம்படி. (தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதா ப₂லப்ரத்யுபகாரமாக) ''ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்து'' (திருவாய்மொழி 5-7-10) ''தந்தனன் தனதாள் நிழலே'' (திருவாய்மொழி 6-3-9) என்று உபாயமாக முன்னிவர்க்கு உபகரித்த தன் திருவடிகளை ''தாள்களை எனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத் தந்த'' (திருவாய்மொழி 8-1-10) என்று விஶத₃ஸ்ம்ருதி விஷயமாக்க அத்தை அநுஸந்தி₄த்து அத்தால் வந்த க்ருதஜ்ஞதைக்குப் ப₂லம் ஸத்₃ருஶப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுகையாலே ''உதவிக்கைமாறு என்னுயிர் என்னவுற்றெண்ணில் அதுவுமற்றாங்கவன்றன்னது'' (திருவாய்மொழி 7-9-10) என்று கீழ் ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கத் தேடி ப₄க₃வதீ₃யத்வாகார அநுஸந்தா₄னத்தாலே நிவ்ருத்தரானவர் இங்கு உபகாரஸ்ம்ருதியாலே வந்த கலக்கத்தாலே (வேந்தர் தலைவன் கந்யகாதா₃நம் போலே ஆரத்தழுவியறவிலை செய்த) ''வேந்தர் தலைவன் சனகராசன்தன் வேள்வியில் கண்டாருளர்'' (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-1-2) என்கிறபடியே க்ஷத்ரியாக்₃ரேஸரனாய் ஜ்ஞாநாதி₄கனான ஜநகசக்ரவர்த்தி மாஹேஶ்வரமான த₄நுர்ப₄ங்கம் பண்ணின பெருமாளுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தைக் கண்டு கலங்கி ''விஷ்ணோஶ்ரீரநபாயிநீ'' (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 1-17) ''அநந்யா ராக₄வேணாஹம் பா₄ஸ்கரேண ப்ரபா₄ யதா₂'' (ரா.) என்கிறபடியே ப்ருத₂க்ஸித்₃தி₄ அநர்ஹையாய் ததர்த்த₂மாக ''ராக₄வத்வே அப₄வத் ஸீதா'' (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 1-9-144) என்றவனுடைய அவதாராநுகூலமாக அவதரித்து நாச்சியாரை ''இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹத₄ர்மசரீ தவ ப்ரதீச்ச சைநாம் ப₄த்₃ரம் தே பாணிம் க்₃ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா'' (ரா.பா. 73-26) என்று கந்யகாதா₃நமாக ஸமர்ப்பித்தாப்போலே ''பேருதவிக் கைம்மாறா தோள்களை ஆரத் தழுவி என்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்'' (திருவாய்மொழி 8-1-10) என்று ஸமர்ப்பணோந்முக₂ரான வளவிலே தாளும் தோளுமாகப் பணைத்தவந்த ஆத்மவஸ்துவை அவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக ஸமர்ப்பிக்க ஆத்மலாப₄த்தாலே தன்னதல்லாததொன்றை அதீவ விளங்கிப் பணைத்து அவனும் ''அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா'' (ரா.ஆ. 37-18) என்று அவளைப் பெற்று விளங்கினாப்போலே ''சோதீ'' (திருவாய்மொழி 8-1-10) என்றிவர் பேசும்படி இவருடைய ஆத்மலாப₄த்தாலே தன்னதல்லாததொன்றைப் பெற்றாப் போலே அதீவ உஜ்ஜ்வலனாய் ''தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க் கண்களாயிரத்தாய் தாள்களாயிரத்தாய் பேர்களாயிரத்தாய்'' (திருவாய்மொழி 8-1-10) என்னும்படி அந்த ப்ரீதியாலே ஶதஶாக₂மாகப் பணைத்து (ஜந்மபாசம் விட்டு ஆத்₃வாரம் ஆளுமாளார் என்று பரிந்து அநுரூபனோடேயமர்ந்து பிரிவில் க்ருபணத₃ஶையாகத் துவரும் ஸீதா கு₃ணங்களாலே ப்ரீதி வர்த்தித்து) அந்த நாச்சியார் பெருமாளைக் கைப்பிடித்த பின்பு ஜந்மபூ₄மியான மிதி₂லையை நினையாதாப்போலே ''பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்ற

விட்டு'' (திருவாய்மொழி 8-2-11) என்கிறபடியே இவரும் திருவடிகளைக் கிட்டுகையிலுண்டான ஸங்க3த்தாலே புறம்புண்டான வலிய ஸங்க3ங்களை நிஶ்ஶேஷமாக விட்டு, "ஆத்3வாரமநுவவ்ராஜ மங்க3ளாந்யபி த3த்3யுஷீ" (ரா.அ. 14-21) என்று அவள் பெருமாளுடைய அழகுக்குப் பரிந்து மங்க3ளாசாஸனம் பண்ணினாப்போலே "ஆளுமாளார் ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்" (திருவாய்மொழி 8-3-3) என்று இவரும் ரக்ஷணபரிகரமாய் அஸாதா4ரணமான தி3வ்யாயுத4ங்களும் சுமையாம்படியான அவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு பரிந்து பெருமாளுடைய ஶௌர்யாதி3களைக் கண்டு துல்யஶீலேத்யாதி3ப்படியே ஶீலாதி3களால் "அநுரூபஸ்வைநாத:" என்கிறபடியே அவள்தனக்கு அநுரூபமான பெருமாளோடே பொருந்தினாப்போலே இவரும் "திருச்சிற்றாற்றங்கரை செல்சார்வே" (திருவாய்மொழி 8-4-1) என்று தொடங்கி "அமர்ந்த மாயோனை முக்கணம்மானை நான்முகனை யமர்ந்தேனே" (திருவாய்மொழி 8-4-4) என்று அவனுடைய ஶௌர்யாதி3களையநுஸந்தி4த்து நிர்ப்ப4யராய்ப் பொருந்தி யநுப4வித்து விஶ்லேஷத3ஶையில் அவள் "ஹிமஹதநளிநீவ நஷ்டஶோபா4 வ்யஸநபரம்பரயாதி3பீட்3யமாநா ஸஹசரரஹிதேவ சக்ரவாகீ ஜநக ஸுதா க்ருபணாம் த3ஶாம் ப்ரபந்நா" (ரா.ஸு.16-30) என்று நிர்க்4ருணருமிரங்கும்படியான த3ஶையை ப்ராப்தையானாப் போலே இவரும் "காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து" (திருவாய்மொழி 8-5-2) அவனைக் காண ஆசைப்பட்டு எங்கும் பார்த்துக் கூப்பிடுகையாலே நீர்ப்பசையறும்படியாக உலர்ந்து இப்படிப்பட்ட ஜநககுல ஸுந்த3ரியான நாச்சியாருடைய கு3ணங்களை இவர்பக்கலிலே காண்கையாலே நிரதிஶயப்ரீதியுக்தனாய் (தித்திக்க உள்ளே உறைந்து) "உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான் ஒருக்கடுத்துள்ளே உறையும்பிரான்" (திருவாய்மொழி 8-6-3) என்று அநுஸந்தா4ந த3ஶைகள் தோறும் நிரதிஶயபோ4க்3யனாய்க் கொண்டு இவர் திருவுள்ளத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணி (கண்டுகொண்டிருந்து அமாநுஷபோ4க3மாக்கினவன்) "இருந்தான் கண்டு கொண்டு" என்று த3ரித்3ரனானவனுக்கு நிதி4லாப4முண்டானாப்போலே இவரைப் பெற்ற ப்ரீதியாலே பார்த்துக் கொண்டிருந்து "ஸமா த்3வாதஶ தத்ராஹம் ராக4வஸ்ய நிவேஶநே, பு3ஞ்ஜாநாமாநுஷாந் போ4கா3ந் ஸர்வகாம ஸம்ருத்3தி4நீ" (ரா.ஸு.33-17) என்று அவன் விஶ்லேஷித்த த3ஶையிலும் வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணி த4ரிக்கலாம்படி அவளை அநுப4விப்பித்தாப்போலே இவரையும் "தருந்தானருள்தானினி யானறியேன்" (திருவாய்மொழி 8-7-2) என்றும், "மூவுலகும் பொருளல்ல" (திருவாய்மொழி 8-7-3) என்றும் "செவ்வாய் முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றி யானறியேன் மற்றருளே" (திருவாய்மொழி 8-7-7) என்றும் இவர்தாமே பேசும்படி இவரை அப்ராக்ருதபோ4க3ங்களை பு4ஜிப்பித்தவன் (மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருவினைநோய் மறுவலிடாமல் சிறியேன் என்றதின் பெருமையைக் காட்ட) "மருள்தானீதோ" (திருவாய்மொழி 8-7-3) "பின்னை யார்க்கவன்தன்றைக் கொடுக்கும்" (திருவாய்மொழி 8-7-6) "அருள்தானினி யானறியேன்" (திருவாய்மொழி 8-7-3) என்கிற உகப்புச் செல்லா நிற்கச் செய்தே "சிறியேன்" (திருவாய்மொழி 8-7-8)

என்று தம்முடைய சிறுமையை அநுஸந்தி$_3$க்க அவ்வளவில் வளவேழுலகில் "களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா என்பன் அருவினையேன்" (திருவாய்மொழி 1-5-1), "வணங்கினால் உன் பெருமை மாசூணாதோ மாயோனே" (திருவாய்மொழி 1-5-2) என்றும், "அடியேன் காண்பானலற்றுவன் இதனில் மிக்கோர் அயர்வுண்டே" (திருவாய்மொழி 1-5-7) என்றும், "சிந்தையுள் வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன்" (திருவாய்மொழி 1-7-1) என்றும் இப்படி மும்மறுவலிட்ட அயோக்$_3$யதாநுஸந்தா$_4$ந வ்யாதி$_4$க்குத் தப்பின இவர் மீண்டும் மறுவலிட்டு "சிறியேன்" (திருவாய்மொழி 8-7-8) என்று இவர் அகலில் செய்வதென் என்று கலங்கி, இவர் இப்படி அகலுகிறது வந்தேறியான அசித்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையிட்டு இது நமக்கநர்ஹமென்றிறே இதினுடைய யதா$_2$வஸ்தி$_2$த வேஷத்தைக் கண்டால் அகலவொண்ணாதே என்று நமக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துப$_4$த்தோபாதி$_3$ தேஜஸ்கரமாய் ஸ்ரீஸ்த$_2$நம் போலே போ$_4$க்$_3$யமாய் அப்ராக்ருதாதி$_3$களைப்போலே(?) அப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$மாய் அநந்யார்ஹ ஶேஷமாய்க் காணும் உம்முடைய ஆத்மவஸ்து இருப்பது என்று ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க (தே$_3$ஹாதிகளில் பரமாய்) அவ்வாத்மவஸ்துவை "யானும் தானாய் ஒழிந்தானை" (திருவாய்மொழி 8-8-4) என்கிறபடியே அவனுடைய அபி$_4$மாநாந்தர்பூ$_4$தமாம்படி அப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$ விஶேஷணமாய் "தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகித் தித்தித்து" (திருவாய்மொழி 8-8-4) என்னும்படி ஆநந்த$_3$ரூபமாகையாலே அவனுக்கு நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யமாய் "சென்று சென்று பரம்பரமாய்" (திருவாய்மொழி 8-8-5) என்கிறபடியே தேஹேந்த்$_3$ரியாதி$_3$ விலக்ஷணமாய் (நின்று நினைக்கில் லக்ஷ்மீதுல்யமாய்) "நினையும் நீர்மையதன்று இவட்கிது நின்று நினைக்கப் புக்கால்" (திருவாய்மொழி 8-9-5) "அருமாயன்பேரன்றிப் பேச்சிலள்" (திருவாய்மொழி 8-9-1) "அன்றி மற்றோருபாயமென்" (திருவாய்மொழி 8-9-10) என்று யதா$_2$ நிரூபணம் பண்ணில் பிராட்டிமாரோபாதி அநந்யார்ஹமாய் அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே (அவர்க்கே குடிகளாய் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தி$_4$த்தவர்) "மாகாயாம் பூக்கொள் மேனி நான்கு தோள் பொன்னாழிக்கை யென்னம்மான் நீக்கமில்லா அடியார்தம் அடியாரடியாரடியார் எங்கோக்கள் அவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்லகோட்பாடே ஊழிதோறூழி வாய்க்க தமியேற்கு" (திருவாய்மொழி 8-10-10) என்று விலக்ஷணவிக்$_3$ரஹயுக்தனான ஸர்வேஶ்வரனுக்குப் பிரியாவடிமை செய்கிற பா$_4$க$_3$வதர்களுடைய ஶேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்கிறவர்களே எனக்கு ஶேஷிகள், என்னோடு ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடையாரும் நானும் அவர்களுக்கு க்ரயவிக்ரஹார்ஹமாம்படியான பாரதந்த்ர்யம் காலதத்த்வம் உள்ளதனையும் எனக்கொருவனுக்குமே ஸித்$_3$தி$_4$க்கவேணுமென்று இப்பாரதந்த்ர்ய காஷ்டை$_2$யான ததீ$_3$யபாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபம் என்றநுஸந்தி$_4$த்தவர் (ஸ்வஸாத$_4$நஸாத்$_4$யஸ்தர் இருகரையராகாமல்) தம்முடைய ஸாத$_4$நஸாத்$_4$யங்களே தங்களுக்கும் என்றிருக்கிறவர்கள் தத்$_3$விஷயத்திலும் ததீ$_3$யவிஷயத்திலுமாய் ப்ராப்யமொன்றும் ப்ராபகமொன்றுமாய் இருகரையராகாதபடி (மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொண்மின் உள்ளத்தென்று) "கோவிந்தன் மண்ணும்

விண்ணும் அளந்த வொண்டாமரையை மண்ணவர்தாம் தொழ வானவர்தாம் வந்து நண்ணு திருக்கடித்தான நகரை உள்ளத்துக் கொண்மின் இடர்கெட" (திருவாய்மொழி 8-6-7) என்று ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸர்வஸுலப₄மான திருவடிகளை உப₄யவிபூ₄தியிலுள்ளாரும் வந்தனுப₄விக்கும்படியான திருக்கடித்தான நகரை உங்கள் ஸமஸ்த து₃:க்க₂ங்களும் போம்படி நெஞ்சாலே நினையுங்கோளென்று கீழ்ப்பத்திலே ப்ராப்யமாக உபதே₃ஶித்த அர்ச்சாவதாரபூ₄மியே து₃:க்க₂நிவர்த்தகமுமென்கையாலே ப்ராப்யமே ப்ராபகமென்று ப்ராப்யமொன்றிலுமே அவர்களை தத்பரராக்குகிறார் எட்டாம் பத்தில் என்கிறார்.

227. எண்டிசையும் அகல்ஞாலம் எங்கும் அளிக்கின்ற ஆலின் மேலென்னும்படி நித்யபே₄ாக₃பாத லீலோபகரணத்தின் லயாதி₃களைப் போக்குமாபத்ஸக₂ன் ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்ம த₃ர்ஶநபூ₂லாநுப₄வ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுகவிட்டு ஏகமெண்ணிக் காணக்கருதி எழ நண்ணி நினைதொறும் உருகியலற்றிக் கவையில் மனமின்றி, பதினாலாண்டு பத்துமாஸம் ஒருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒருமாஸ தி₃ன ஸங்க்₄யையில் படுமது க்ஷணத்திலேயாக இரங்குகிற த்வரைக் கீடாக இனிப்பத்திலொன்று த₃ஶம த₃ஶையிலே பேறென்று நாட்கடலாகத் தம்பிக் கிட்டதாகாமல் நாளை வதுவை போலே நாளிடப் பெற்றவர் இம்மடவுலகர் கண்டதோடு பட்ட அப₃ாந்த₄வ-அரக்ஷக-அபே₄ாக்ய-அஸுக₂-அநுபாய ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யைக் காட்டி மற்றொன்று கண்ணனல்லால் என்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்₃தே₄ாபாயம், அதில் துர்ப₃லபு₃த்₃தி₄களுக்கு மாலை நண்ணி காலைமாலை விண்டு தேனை வாடாமலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்க₃ப₄க்தி, அதில் அஶக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி, அதில் அஶக்தர்க்கு உச்சாரணமாத்ரம், ஸர்வோபாய ஶூந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் த₃ண்ட₃னென்று கீ₃தாசார்யனைப் போலே அதி₄காராநுகு₃ணம் நெறியெல் லாம் உரைக்கிறார் ஒன்பதாம் பத்தில்.

இப்படி அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வத்தால் வந்த நைரபேக்ஷ்யத்தாலே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ப்ரளயாத்யாபத்த₃ஶைகளிலே உதவி ரக்ஷிக்கும் ஆபத்ஸகனான ஸர்வேஶ்வரன் கீழ் ப்ரகாஶிப்பித்த ஆத்மத₃ர்ஶநத்துக்கு ப₂லம் ஸ்வஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யாநுப₄வமாய் அவ்வநுப₄வத்திலுண்டான த்வரையாலே க்ஷணகாலவிளம்ப₃ம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஆர்த்தரான இவர்க்கு ஆரப்₃த₄ஶரீராவஸாநத்திலே பேறாகக் கடவதென்று நாளிட்டுக் கொடுக்கப் பெற்ற இவர் கீழ்த் தாமுபதே₃ஶித்த ஹிதவசநம் கேட்டுத் திருந்தினவர்களையொழிய அல்லாதாரையும் விடமாட்டாத தம்முடைய க்ருபையாலே யதா₂தி₄காரம் ஸர்வோபாயங்களையும் அருளிச்செய்கிறார் என்கிறார்.

(எண்டிசையும் அகல்ஞாலம் எங்கும் அளிக்கின்ற இத்யாதி₃) "எண்டிசையும் கீழும் மேலும் முற்றவும் உண்டபிரான்" (திருவாய்மொழி 9-1-1) "அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான் அவனே அஃதுண்டுமிழ்ந்தான் அளந்தான்" (திருவாய்மொழி

9-3-2) "அகலிடம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்து எங்கும் அளிக்கின்ற ஆயன்" (திருவாய்மொழி 9-9-2) "ஆலின்மேலாலமர்ந்தான்" (திருவாய்மொழி 9-10-1) என்று ஸகலலோகங்களையும் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாக ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே உதவி ரக்ஷிக்கும் என்கையாலே கீழ்ச்சொன்ன ஸத்யகாமத்வத்தால் வந்த நைரபேக்ஷ்யத்தாலே "பாதோ₃ஸ்ய விஶ்வாபூ₄தாநி த்ரிபாத₃ஸ்யாம்ருதம் தி₃வி" (புருஷஸூக்தம்) அந்த நித்யவிபூ₄த்யேகதே₃ஶமான லீலாவிபூ₄திக்குண்டான ஆபத்துக்களிலே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக உதவித் தன்பேறாக ரக்ஷிக்கும் ஆபத்ஸக₂த்வனான ஸர்வேஶ்வரன் (ஆருயிரென்னப்படுத்தின இத்யாதி₃) "ஆருயிர் பட்டது எனதுயிர் பட்டது" (திருவாய்மொழி 9-6-9) என்று என்னாத்மா பட்டது நித்யவிபூ₄தியிலுள்ளாராரேனும் பட்டாருண்டோ என்று இவர்தாமே பேசும்படி அவன்மேல்விழுந்து அநுப₄விக்கைக்கு அடியாக கீழில் பத்தில் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யதா₂வாகக் கண்டவதுக்குப் ப₂லம் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை யநுப₄விக்கையாய், அதிலே த்வரை விளைகையாலே "தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்" (திருவாய்மொழி 9-2-1) "பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" (திருவாய்மொழி 9-2-2) "உன் தாமரை மங்கையும் நீயும் இடங்கொள் மூவுலகும் தொழ இருந்தருளாய்" (திருவாய்மொழி 9-2-3), "கனிவாய் சிவப்ப நீ காணவாராய்" (திருவாய்மொழி 9-2-4) "நின் பன்னிலாமுத்தம் தவழ்கதிர் முறுவல் செய்து நின் திருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாய்" (திருவாய்மொழி 9-2-5) என்று என்னார்த்தி தீரத் திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கியருளவேணும், திருவடிகளை என் தலையிலே வைத்தருளவேணும், தேவரீரும் பிராட்டிமாரும் கூட எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை எனக்குக் காட்டியருளவேணும், என் முன்னே நாலடி உலாவியருளவேணும், அநுகூலத₃ர்ஶனத்திலே பிறக்கும் ஸ்மிதம் நான் காணவேணும், ஒரு வார்த்தை அருளிச்செய்ய வேணும், என்றிப்படி அநுப₄வபரம்பரைகளை ஆசைப்பட்டு அது க்ரமப்ராப்தமாகாமல் கூவுதல் வருதல் செய்யாயே என்று நிரதிஶயபோ₄க்₃யமான உன்னுடைய திருவடிகளிலே நானும் வந்தடிமை செய்யும்படி என்னை அங்கே அழைத்தல் இங்கே வருதல் செய்தருளவேணும் என்று இப்படி முடுகவிட்டு (ஏகமெண்ணி இத்யாதி₃) "கவையில் மனமின்றி" (திருவாய்மொழி 9-8-3) "மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கு என்மனம் ஏகமெண்ணும் இராப்பகலின்றியே" (திருவாய்மொழி 9-2-7) என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரமபத₃த்தைக் காண்கையிலே ஸர்வகாலமும் ஏகரூபமாக மநோரதி₂த்து "காணக் கருதும் என் கண்ணே" (திருவாய்மொழி 9-4-1) என்று பெரியபிராட்டியாரோடும் தி₃வ்யாயுத₄ங்களோடும் தி₃வ்ய விக்₃ரஹத்தோடும் கூடியிருக்கிற அவனைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு "எழநண்ணி நாமும் நம் வானநாடனோடொன்றினோம்" (திருவாய்மொழி 9-5-10) என்று ஸ்மாரகபதா₃ர்த்த₂ த₃ர்ஶநத்திலே நோவுபடுகையாலே முடிந்துபோகையிலே ஒருப்பட்டு "நினைதொறும் சொல்லுந் தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்" (திருவாய்மொழி 9-6-2) "உருகுமால் நெஞ்சம் உயிரின் பரமன்றி பெருகுமால் வேட்கையும்" (திருவாய்மொழி 9-6-1) என்று, அவனுடைய

அநுப$_4$வத்தை நினைக்கும்தொறும் அநுப$_4$வ உபகரணமான நெஞ்சானது ஶிதி$_2$லமாய்க் கரைய "தக்கிலமே கேளீர்கள்" (திருவாய்மொழி 9-7-2) என்று ஆள்விட்டு "கிளிமொழியாளலற்றிய சொல்" (திருவாய்மொழி 9-7-111) என்று ஆற்றாமையாலே அக்ரமமாகக் கூப்பிட்டு "கவையில் மனமின்றிக் கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்" (திருவாய்மொழி 9-8-3) என்று இருதலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே கண்ணீர் காட்டாறு போலே பெருக (பதினாலாண்டு இத்யாதி$_3$ இரங்குகிற த்வரைக்கீடாக) பெருமாளைப் பிரிந்து பதினாலாண்டு பொறுத்திருந்த ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான் அந்த அவதி$_4$ கழிந்த ஒருநாள் பட்ட க்லேஶமும், பத்து மாஸம் பிரிந்து பொறுத்திருந்த பிராட்டி "மாஸாதூ$_3$ர்த்$_4$வம் ந ஜீவிஷ்யே" (ரா.ஸு. 40-10) என்று ஒரு மாஸத்தில் பட்ட க்லேஶமும், க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப் போக ஒரு பகலெல்லாம் அவனைப் பிரிந்து பொறுத்திருந்த ஸ்ரீ கோ$_3$பிமார் ஸந்த்$_4$யாகாலத்திலே பசுக்களின் முற்கொழுந்திலே காணாமல் அவர்கள் பட்ட க்லேஶமுமெல்லாம் அவனை "விட்டகல்வதற்கே யிரங்கி அணிகுருகூர்ச் சடகோபன்" என்று ஒரு க்ஷணத்திலேயாம்படி யீடுபடுகிற தம்முடைய த்வரைக்கீடாக (இனிப் பத்திலொன்று தஶமத$_3$ஶையிலே பேறென்று) "நயநப்ரீதி: ப்ரத$_2$மம் சித்தாஸங்க$_3$ஸ் ததோநுஸங்கல்ப: நித்$_3$ராச்சேதஸ் தநுதாவிஷய விரக்திஸ் த்ரபாநாஶ: உந்மாதோ$_3$ மூர்ச்சா மரணம் இத்யேதா ஸ்மரத$_3$ஶா த$_3$ஶைவ ஸ்யு:, ப்ரத$_2$மஸ்த்வபி$_4$லாஷ: ஸ்யாத் த்$_3$விதீயம் சிந்தநம் ப$_4$வேத் அநுஸ்ம்ருதிஸ் த்ருதீயந்து சதுர்த்த$_2$ம் கு$_3$ணகீர்த்தநம் உத்$_3$யோக: பஞ்சம: ப்ரோக்த: ப்ரலாப: ஷஷ்ட உச்யதே உந்மாத$_3$ஸ் ஸப்தமோ ஜ்ஞேய: அஷ்டமோ வ்யாதி$_4$ருச்யதே நவமே ஜட$_3$தா சைவ த$_3$ஶமம் மரணம் ததா$_3$" என்று காமுகராயிருப்பார்க்கு த$_3$ஶமாவஸ்தை$_2$யிலே மரணமாமாபோலே நம்பக்கல் பரப$_4$க்தி யுக்தரான உமக்கு நம்மைப் பெறாவிடில் முடியும்படி பரமப$_4$க்தித$_3$ஶையான பத்தாம்பத்திலே பெறக்கடவதென்று (நாட்கடலாகத் தம்பிக்கிட்டதாகாமல் நாளைவதுவை போலே நாளிடப்பெற்றவர்) "நாட்கடலைக் கழிமினே" (திருவாய்மொழி 1-6-7) என்று ஒரு நாள் ஒரு கடல் போலே விஶ்லேஷ வ்யஸநத்தாலே து$_3$ஸ்தரமாம்படி "பூர்ணே சதுர்த$_3$ஶே வர்ஷே" (ரா.யு. 127-1)என்று தம்பியான ஸ்ரீ ப$_4$ரதாழ்வானுக்கு நெடுக நாளிட்டுக் கொடுத்தாப்போலேயன்றியே "நாளை வதுவை மணமென்று நாளிட்டு" (நாச்சியார் திருமொழி 6-2) என்று இன்றென்னில் வெள்ளக்கேடாம் சிலநாள் கழித்தென்னில் வறட்கேடாமென்று "நாளை" என்று நாச்சியார்க்கு நாளிட்டாற்போலே "மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்" (திருவாய்மொழி 9-10-5) என்று ஆரப்$_3$த$_4$ஶரீராவதி$_4$யாக அவனாலே நாளிட்டுக் கொடுக்கப்பெற்று ஹ்ருஷ்டரான இவர் (இம்மடவுலகர் கண்டதோடு பட்ட இத்யாதி$_3$ ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்$_4$தியைக் காட்டி) சரமோபாயோபேய பர்யந்தமாக தாமருளிச்செய்த ஹிதவசநம் கேட்டுத் திருந்தினவர்களையொழிய அல்லாதாரையும் விடமாட்டாத தம்முடைய க்ருபையாலே "இம்மடவுலகர்" (திருவாய்மொழி 9-2-7) என்று ஸம்ஸாரத்தில் அறிவுகேடரானவர்களையும் பார்த்து$_2$ "கொண்டபெண்டிர்" (திருவாய்மொழி 9-1-1) என்று தொடங்கி த்$_3$ரவ்யாதி$_3$களாலே ஸம்பாதிக்கப் பட்டு ஸந்நிதி$_4$யிலே ஸ்நேஹித்திருக்குமதொழிய காணாதபோது

ஸ்நேஹமொன்று மின்றிக்கே யிருக்கிற புத்ரதா$_3$ராதி$_3$கள் ப$_3$ந்து$_4$க்களன்று ப்ரளயாபத்ஸக$_2$னானவனே பரமப$_3$ந்து$_4$வென்று "துணையும் சார்வும்" (திருவாய்மொழி 9-1-2) இத்யாதி$_3$ "பொருள் கை" (திருவாய்மொழி 9-1-3) இத்யாதி$_3$ "அரணமாவர்" (திருவாய்மொழி 9-1-4) இத்யாதி$_3$ அவனையொழிந்தார் தாங்கள் உபகாரகரைப்போலே ப்ரயோஜநமுள்ளபோது ப$_3$ந்து$_4$க்களாய்க் கொண்டாடி ஆபத்து வந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பர்கள். ஆகையாலே இவர்கள் ரக்ஷகரல்லர். நிர்ஹேதுகமாக ஆபத்ஸக$_2$னான க்ருஷ்ணனையொழிய வேறு ரக்ஷகரில்லை. "சதிரம்" (திருவாய்மொழி 9-1-5) இத்யாதி$_3$. தங்களுக்கு போ$_4$க்$_3$யைகளாக ஸம்பாதி$_3$த்த ஸ்த்ரீகள் ஆபத்து வந்தவாறே உபேக்ஷிப்பர்கள். ஏகப்ரகாரமாக ஸ்நிக்$_3$த$_4$னாயிருப்பானவனே. ஆனபின்பவனே நிரதிஶய போ$_4$க்$_3$யன். "இல்லைகண்டீர் இன்பம்" (திருவாய்மொழி 9-1-5) என்று து$_2$:க்க$_2$மிஶ்ரமான சிலவற்றை ஸுக$_2$மென்று ப்$_3$ரமிக்கிறவத்தனை போக்கி அவனையொழிய ஸுக$_2$ரூபமாயிருப்ப தொன்றில்லை. "யாதுமில்லை" (திருவாய்மொழி 9-1-9) இத்யாதி$_3$. இவனையொழிய வேறேயொருவனை ரக்ஷகமென்று பற்றினவர்கள் பண்டைநிலையுங் கெட்டு அநர்த்த$_2$ப்பட்டுப் போவர்கள்; ஆனபின்பு அவனையொழிய உபாயமில்லை என்று அவனை யொழிந்தவற்றினுடைய அப$_3$ந்து$_4$த்வத்தையும், அரக்ஷகத்வத்தையும், அபோ$_4$க்$_3$யத்வத்தையும், அஸுக$_2$த்வத்தையும், அநுபாயத்வத்தையும் அவர்களுக்கு உபதே$_3$ஶித்து (மற்றொன்று கண்ணனல்லால் என்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்$_3$தோ$_4$பாயம்)"மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம்"(திருவாய்மொழி 9-1-7) என்று இதுக்கு மேலொன்று இன்றியிலேயிருப்பதாய் ஸம்க்ஷேபேணவுபதே$_3$ஶிக்கலாம்படியுமாய் ஸர்வாதி$_4$காரமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமுமாய் ஸுகரமுமாய் நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யமுமாய் "கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண்" (திருவாய்மொழி 9-1-9) என்று "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" (கீ$_3$தை 18-66) என்று திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்றருளிச்செய்த க்ருஷ்ணனையொழிய வேறு நிரபேக்ஷோபாயமில்லை. இவ்வுபாயந்தான் "வைகல் வாழ்தல் கண்டீர் குணம்" (திருவாய்மொழி 9-1-7) என்று யாவதாத்மபா$_4$வியநுப$_4$வம் என்று ஸித்$_3$தோ$_4$பாயத்தை அவர்களுக்குபதே$_3$ஶித்தும் (அதில் து$_3$ர்ப$_4$லபு$_3$த்$_3$தி$_4$களுக்கு) "ஸக்ருதே$_3$வஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$: தப்நாம் பயநாஶக: நராணாம் புத்திதௌ$_3$ர்பல்யாத் உபாயாந்தரமிஷ்யதே" என்று அந்த ஸித்$_3$தோ$_4$பாயத்தில் மஹாவிஶ்வாஸம் பிறக்கைக்கடியான பா$_4$க்$_3$யமின்றிக்கே ஸாத்$_4$யங்களான உபாயாந்தரங்களில் ருசிகுலையாமையாலே அவன் ப$_2$லப்ரத$_3$னாமோ என்று பு$_3$த்$_3$தி$_4$தௌ$_3$ர்ப்ப$_3$ல்யமுடையார்க்கு (மாலை நண்ணிக் காலை மாலை விண்டு தேனை வாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்க$_3$ப$_4$க்தி) "மாலை நண்ணித் தொழுதெழுமினோ காலை மாலை கமலமலரிட்டு நீர்" (திருவாய்மொழி 9-10-1) "விண்டு வாடா மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்" (திருவாய்மொழி 9-10-3) "தேனை வாடா மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்" (திருவாய்மொழி 9-10-4) "தனதன்பர்க்கு" (திருவாய்மொழி 9-10-5) என்று நிரதிஶயப்ரீதியுக்தராய்க் கொண்டு ஸர்வகாலமும் புஷ்பாத்$_3$யுபகரணங்களைக் கொண்டு அவனை ஸமாராத$_4$நம்

பண்ணி அவன் பக்கலிலே ப4க்தியைப் பண்ணுங்கோள் என்று அங்க3ஸஹிதையான ப4க்தியை உபதே3ஶித்தும் (அதிலஶக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி) அதில் து3ஷ்கரத்வத்தாலே அநுஷ்டிக்க ஶக்தி இல்லாதார்க்கு "சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்" (திருவாய்மொழி 9-10-5) என்று ஸர்வாதி4காரமுமாய் ஶரீராவஸாநத்திலே ப2லமுமான ப்ரபத்தியை வெளியிட்டும் (அதிலஶக்தர்க்கு உச்சாரணமாத்ரம்) உபாய பல்கு3த்வம் ப2லகௌரவ விரோதி4பூ4யஸ்த்வங்களாகிற ஶங்காத்ரயத்தாலே அதில் வ்யவஸாயத்துக்கடியான ஶக்தியில்லாதார்க்கு "திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல நாளும் துயர் பாடு சாராவே" (திருவாய்மொழி 9-10-10) என்று உச்சாரணமாத்ரத்தை வெளியிட்டும் (ஸர்வோபாயர்க்கும் இப்பத்தும்பாடியிடும் தண்டனென்று) கீழ்ச்சொன்ன உபாயாங்களெல்லாவற்றிலும் அயோக்3யராயிருப்பார்க்கு "இப்பத்தும் பாடியாடிப் பணிமின் அவன் தாள்களே" (திருவாய்மொழி 9-10-11) என்று இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டு பாடி அவன் திருவடிகளிலே விழுங்கோளென்று கீ3தோபநிஷதா3சார்யன் தன் பரமக்ருபையாலே "நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த" (திருவாய்மொழி 4-8-6) என்கிறபடியே ருச்யநுகு3ணமான உபாயங்கள் எல்லாவற்றையும் வெளியிட்டாற்போலே இவர் தமக்கு ப்ராப்தி அணித்தானவாறே ஸம்ஸாரிகள் இழக்கவொண்ணாதென்று பார்த்து அவ்வவருடைய அதி4காராநுகு3ணமாந உபாயங்கள் எல்லாவற்றையும் வெளியிடுகிறார் என்கிறார்.

௨௨௮. **சுரிகுழல் அஞ்சனப் புனல்மைந்நின்ற பொல்லாப்புனக் காயாவென்னும் ஆபத்திற்கொள்ளும் காமரூப கந்த3 ரூபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்திஹரனானவன் அருள்பெறும் போதணுகவிட்டதுக்குப் ப2லமான வானேறும் க3திக்கு அண்ட மூவுலகும் முன்னோடிக் கால் விழுந்திடத்தே நிழல் தடங்களாக்கி அமுதமளித்த தயரதன் பெற்ற கோவலனாகையாலே வேடன், வேடுவிச்சி, பக்ஷி, குரங்கு, சராசரம், இடைச்சி, இடையர், தயிர்த்தாழி, கூனி, மாலாகாரர், பிணவிருந்து, வேண்டடிசில் இட்டவர், அவன்மகன், அவன்தம்பி, ஆனை, அரவம், மறையாளன், பெற்ற மைந்தனாகிற பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்தும் ஆத்தனை வழித்துணையாக்கி அறியச்சொன்ன ஸுப்ரப4ாதத்தே துணைபிரியாமல் போக்கொழித்து மீள்கின்றதில்லை யென்று நிச்சித்திருந்தவர் ஸஞ்சிதம் காட்டும் த3ஶையானவாறே முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணி மறவாது மருளொழி நகு கைவிடேலென்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதி4த்து நெஞ்சுபோல்வாரைத் தொண்டீரென்றழைத்து, வலம் செய்து எண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுதுமென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ஶ்ரோதவ்யம் த்3ரஷ்டவ்யம் க3ந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டுப் பிணக்கறவைச் சார்வாக நிக3மித்து எண்பெருக்கிலெண்ணும் திருநாமத்தின் ஶப்3த3ார்த்த2ங்களைச் சுருக்கி மாதவனென்று த்3வயமாக்கி, கரணத்ரயப்ரயோக3வ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலை செய்து கொடுத்துச் செஞ்சொற்கவிகளுக்குக் கள்ளவழி காவலிட்டு மனம் திருத்தி**

வீடுதிருத்தப் போய் நாடு திருந்தின வாறே வந்து விண்ணுலகம் தர விரைந்து அத்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம் புறப்பட்ட வாக்கையிலே புக்குத் தானநகர்களை அதிலே வகுத்துக் குரவை துவரைகளில் வடிவு கொண்ட சபலனுக்கு தே₃ஹதே₃ாஷம் அறிவித்து மாயையை மடித்து வானேதரக் கருதிக் கருத்தின்கண் பெரியனானவனை இன்று அஹேதுகமாக ஆதரித்த நீ அநாத்₃யநாத₃ர ஹேது சொல்லென்று மடியைப் பிடிக்க, இந்த்₃ரிய கிங்கரராய்க் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீர் என்னில், அவை யாவரையும் அகற்ற நீ வைத்தவையென்பர்; அது தே₃ஹ யோக₃த்தாலேயென்னில், அந்நாள் நீதந்த சுமடென்பர்; முன்செய்த முழுவினையாலே என்னில், அது துயரமே உற்ற விருவினை உன் கோவமும் அருளுமென்பர்; ஈவிலாத மதியிலேன் என்னும் உம்மதன்றோ கர்த்ருத்வ போ₄க்த்ருத்வங்களென்னில், ஆங்காரமாய்ப் புக்குச் செய்கைப் பயனுண்பேனும் கருமமும் கரும பலனுமாகிய நீ கர்த்தா போ₄க்தா என்பர்; யானே எஞ்ஞான்றும் என்றத்தாலே யென்னில்; அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உள்ளம் பேதம் செய்கை உன் தொழிலென்பர்; ஜீவப்ரக்ருதி சைதந்யம் நீங்கும் வ்ரதஹேது; அகமேனியிலழுக்கறுக்கை அபி₄மாநிக்ருத்யம்; தான் நல்கும் ப₃ந்த₄ம் நிருபாதி₄கம்; ஸௌஹார்த₃ம் எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்; பிணக்கிப் பேதியாத ஜ்ஞாநாதி₃வைகல்யமில்லை; ஏகமூர்த்தியில் அல்லல்மாய்த்த யத்ந ப₂லித்வங்கள் நம்மது; நாம் தனி நின்ற ஸ்வதந்த்ரரென்று அவனே அறிந்தனமே யென்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர்; நெறிகாட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்து நிற்க, அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம் போலே ஏறப் பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேக₄ஸமுத்₃ர பே₄ரீகீ₃த காஹள ஶங்காஶீஸ்ஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப் பட்டவாறே ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்குத் தலைமிசையாய் வந்த தாள்களைப் பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டுக் கூசம் செய்யாத செய்திப் பிழை; பற்றுக் கொம்பற்ற கதிகேடு போரவிட்ட பெரும்பழி; புறம்போனால் வருமிழவு, உண்டிட்ட முற்றீம்பு, அன்புவளர்ந்த அடியுரம், உயிருறவு முதலளவு துரக்கைகளாலே பெறாவாணை அல்லவாக்கின பேரவா குளப்படியாம்படி கடல் போன்ற ஆத₃ரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம் பத்தில்.

ஆபத்ஸக₂னாகையாலே ப்ரபந்நரானவர்களுடைய ஆபத்துக்களிலே ஶுபா₄ஶ்ரயமாய் அஸாதா₄ரணமான திருமேனியோடேவந்துதவி அவர்களுடைய தாபங்களைப் போக்கும் ஆர்த்திஹரனானவன் கீழில் பத்தில் இவர் த்வரைக்கீடாக அணித்தாக நாளிட்டுக் கொடுத்ததற்குப் ப₂லம் அர்ச்சிராதி₃ க₃தியாலே துணைபெற்றுப் போகையாகையாலே அதுக்கு ஆப்தனானவன் தன்னையே துணையாகப் பற்றி ப்ராப்தி நிஶ்சிதமென்ற போக்கிலே ஒருப்பட்ட இவர் தாம் தஞ்சமாக நினைத்திருந்தவர்த்த₂மும் பேசியிடும்படியான த₃ஶையானவாறே முற்பட்ட உபதே₃ஶவிஷயமான திருவுள்ளத்துக்கு க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதி₄த்து

அப்படி ப$_4$வ்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு கர்த்வ்யாதி$_3$களை வெளியிட்டு முதலிலே உபக்ரமித்த ப$_4$க்தி ப்ரபத்திகளையும் நிக$_3$மித்து ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸுகரமாக ஆஶ்ரயணத்தை உபதே$_3$ஶித்து அநுப$_4$வகைங்கர்யங்களிலே நிற்கிறவர்களுக்கு ஶீலகு$_3$ணமாகிற ஆழங்காலையும் காட்டித் தம்பக்கல் வ்யாமுக்$_3$த$_4$னான ஈஶ்வரனுக்குத் தம்முடைய திருமேனியில் தமக்குண்டான உபேக்ஷையை வெளியிட்டு இப்போது தமக்குப் பரதந்த்ரனாய் நிற்கிறவவனை அநாதி$_3$காலம் தம்மைக் கைவிட்டதுக்கு ஹேதுவென்னென்று கேட்க அவனும் இந்த்$_3$ரியவஶ்யதை தொடக்கமான ஹேதுபரம்பரைகளையெண்ணி அதுவும் ததா$_3$யத்தமென்றறியும் ஸர்வஜ்ஞரான இவர்க்குப் போக்கிடம் சொல்லுகை யரிதென்று நிருத்தரனாய் அர்ச்சிராதி$_3$ மார்க்க$_3$த்தையும் அங்குள்ளாருடைய ஸத்காரத்தையும் காட்டிக்கொடுக்க அத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவிவர் அதுவும் மாநஸாநுப$_4$வமாய் பா$_4$ஹ்யகரணயோக்$_3$ய மல்லாமையாலே அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாதவாணையிட்டுத் தடுத்து அது பெறாவாணையல்லாமைக்கு ஹேதுக்களைச் சொல்லும்படியான தம்முடைய பரமப$_4$க்தியெல்லாம் குளப்படியாம்படியான அபி$_4$நிவேஶத்தோடே வந்து தம்முடைய தாபத்தைப் போக்கிப் பேற்றோடே தலைக்கட்டிக் கொடுத்தபடியை வெளியிடுகிறார் என்கிறார் பத்தாம்பத்தில். (சுரிகுழலஞ்சனப்புனலித்யாதி$_3$ ப்ரபந்நார்த்திஹரனான ஸர்வேஶ்வரன்) "சுரிகுழல் கமலக் கண்கனிவாய்" (திருவாய்மொழி 10-1-1) "அணிக்கொள் நால்தடந்தோள்" (திருவாய்மொழி 10-1-9) "மணிமிகு மார்பு அணிமிகு தாமரைக் கை" (திருவாய்மொழி 10-3-5) "கைகளும் பீதகவாடையும்" (திருவாய்மொழி 10-3-8) "செங்கமலவண்ண மென்மலரடி" (திருவாய்மொழி 10-3-7) "மணிநின்ற சோதி" (திருவாய்மொழி 10-4-7) "அஞ்சன மேனி" (திருவாய்மொழி 10-3-3) "புனல் மைநின்றவரை போலும் திருவுருவம்" (திருவாய்மொழி 10-6-8) "பொல்லாத் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கம்" (திருவாய்மொழி 10-10-1) "புனக்காயா நிறத்த" (திருவாய்மொழி 10-10-6) "நீரார் முகில் வண்ணன்" (திருவாய்மொழி 10-5-8) "கார் மேகவண்ணன்" (திருவாய்மொழி 10-4-1) "மெய்ந்நின்று கமழ் துளப விரையேறு திருமுடியன்" (திருவாய்மொழி 10-6-8) "திகழ்கின்ற திருமார்பில் திருமங்கை" (திருவாய்மொழி 10-6-9) "அணிநின்ற செம்பொன் அடலாழி" (திருவாய்மொழி 10-4-7) "காமனைப் பயந்த காளை" (திருவாய்மொழி 10-2-8) என்று அவயவங்களோடும் ஔதா$_3$ர்யம் முதலான கு$_3$ணங்களோடும் ஸ்ரக்$_3$வஸ்த்ர ஆப$_4$ரண ஆயுத$_4$ங்களோடும் கூடி "காமரூபங்கொண்டு எழுந்தளிப்பான்" (திருவாய்மொழி 10-1-10) என்று ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்$_3$ரக்ஷணத்துக்கு அநுரூபமாகக் கொள்ளும் விக்$_3$ரஹங்களுக்கெல்லாம் கந்த$_3$மாய் ஶுபா$_4$ஶ்ரயமான அந்த விக்$_3$ரஹத்தையுடையனாய்க் கொண்டு தன்பக்கல் ந்யஸ்தப$_4$ரரானவர்களுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்க்கையாலே ப்ரபந்நார்த்திஹரனான ஸர்வேஶ்வரன் (அருள்பெறும்போதணுக விட்டதித்யாதி$_3$ தயரதன் பெற்ற கோவலனாகையாலே) "அவனுடையருள்பெறும் போதரிதால் அவனருள் பெருமளவாவி நில்லாது" (திருவாய்மொழி 9-9-6) என்று கீழில் பத்திலே க்ஷணகால விஶ்லேஷம் பொறாமை

ஆர்த்தரான இவ்வாழ்வார்க்கு "மரணமானால்" (திருவாய்மொழி 9-10-5) என்று ஆரப்3த4 ஶரீராவஸாநத்திலே உமக்கு மோக்ஷம் தருகிறோம் என்று அணித்தாக நாளிட்டுக் கொடுத்ததுக்குப் ப2லம் "வானேற வழிதந்த" (திருவாய்மொழி 10-6-5) என்று அவன் காட்டிக் கொடுத்த அர்ச்சிராதி3 மார்க்க3த்துக்குத் துணை பெற்றுப் போகையாலே இவரை இவ்வழியாலே கொடு போவதாக ராஜகுமாரன் போம்போது நிலவரானார் முன்னே போய் நிலம் சோதித்து நிழலாம்படி சோலை செய்து தடாகங்கள் சமைத்து வைத்துப் பின் கொண்டு போவரைப் போலே "அண்டமூவுலகளந்தவன்" (திருவாய்மொழி 10-1-5) என்று திருவுலகளக்க என்றொரு வ்யாஜத்தாலே முன்னோடி நிலம் ஶோதித்து "அவனடிநிழல் தடமன்றி யாமே" (திருவாய்மொழி 10-1-2) என்று காளமேக4மான தன்கால் விழுந்தவிடத்தே நிழலும் தடாகமுமாம்படி பண்ணி அமுதமளித்த பெருமானாகையாலே "பாதே2யம் புண்டரீகாக்ஷ நாம ஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்" (கா3ருடம்) என்றிவர்க்கு பாதே2யமாகத் தன் தி3வ்யகு3ணாம்ருதத்தை வர்ஷிக்குமவனாய் "தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடம்" (திருவாய்மொழி 10-1-8) என்றும் "கூத்தன் கோவலன்" (திருவாய்மொழி 10-1-6) என்றும் சக்ரவர்த்தி திருமகனாயும் க்ருஷ்ணனாயும் வந்தவதரித்தவனாகையாலே. (வேடன் வேடுவச்சி என்று தொடங்கி ஆத்தனை வழித்துணையாக்கி) "உகந்த தோழன் நீ" (பெரிய திருமொழி 5-8-1) என்று பெருமாளுடைய ஸ்வீகாரத்துக்கு விஷயபூ4தனான ஸ்ரீ கு3ஹப் பெருமாள், "சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகு4நந்த3ந" (ரா. ஆ. 74-14) என்று அவன் கடாக்ஷலக்ஷ்யபூ4தையான ஶப3ரீ, "யா க3திர் யஜ்ஞஶீலாநாம் ஆஹிதாக்3நேசயா க3தி: அபரா வர்த்திநாம் யாசயாசபூ4மிப்ரதா3யிநாம் மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாத: க3ச்ச லோகாநநுத்தமாந்" (ரா.ஆ. 68-29, 30) என்று விஷயீகரிக்கும்படியான ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜர், "ராமபா3ணாஸந க்ஷிப்தமாவஹத் பரமாங்க3திம்" (ரா. ஸு. 17-8) என்னும்படியான வாலி, ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் தொடக்கமான வாநரஸேனைகள், அயோத்தியில் வாழும் சராசரம், "சிந்தயந்தீ ஜக3த்ஸூதிம் பரப்3ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம் நிருச்வாஸதயா முக்திம் க3தாந்யா கோ3பகந்யகா" என்னும்படி இடைச்சியான சிந்தயந்தி, த3தி4பா4ண்டன், அவனுடைய தயிர்த்தாழி, "ஸுக3ந்த4மேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராநநே ஆவயோர் கா3த்ரஸத்3ருஶம் தீ3யதாமநுலேபநம்" (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 5-20-6) என்று விஷயீகரிக்கும்படியான கூனி, "த4ர்மே மநஶ்ச தே ப4த்ர ஸர்வகாலம் ப4விஷ்யதி யுஷ்மத் ஸந்ததி ஜாதாநாம் தீ3ர்க்க3மாயுர் ப4விஷ்யதி" (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 5-9-26) என்று விஷயீகரிக்கும்படியான ஸ்ரீமாலாகாரர், "நவம் ஶவமித3ம் புண்யம் வேத3பாரக3மச்யுத, யஜ்ஞஶீல மஹாப்ராஜ்ஞ ப்3ராஹ்மணம் ஶவமுத்தமம்" (ஹரிவம்சம்) என்று பிணவிருந்திட்ட கண்டாகர்ணன், "வேண்டடிசிலுண்ணும்போது ஈதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளும்" (நாச்சியார் திருமொழி 12-6) பத்தவிலோசநத்தில் ருஷிபத்நிகள், "மீளவவன்மகனை" (பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-5-2) என்று ஹிரண்யபுத்ரனான ஸ்ரீப்ரஹ்லாத3ன், "அவன் தம்பிக்கு" (பெருமாள் திருமொழி 10-7) என்று ராவணாநுஜனான ஸ்ரீவிபீ4ஷணப்பெருமாள், ஸ்ரீகஜேந்த்3ராழ்வான், "நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம்" (பெரிய திருமொழி

5-8-4) என்கிற ஸுமுக$_2$ன், "மலரடி கண்ட மாமறையாள"னான (பெரிய திருமொழி 5-8-5) கோவிந்த$_3$ஸ்வாமி, "மாமுனி பெற்ற மைந்தன்" (பெரிய திருமொழி 5-8-6) என்று ம்ருகண்டு$_3$புத்ரனான மார்க்கண்டே$_3$யன் இவர்கள் தொடக்கமான பதினெட்டு நாட்டிலுள்ள அநுகூலவர்க்கமான பெருங்கூட்டத்தை அர்ச்சிராதி$_3$மார்க்க$_3$த்தாலே தானே துணையாய்க் கொண்டு நடத்துகிறவனாய் "திருமோகூராத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றொன்றிலம் அரணே" (திருவாய்மொழி 10-1-6) "காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலம் கதியே" (திருவாய்மொழி 10-1-1) என்று பரமாப்தனான காளமேக$_4$த்தை வழித்துணையாகப் பெற்று. (அறியச் சொன்ன ஸுப்ரபா$_4$தத்தே) "நாமுமக்கறியச் சொன்ன நாள்களும் நணியவான" (திருவாய்மொழி 10-2-9) "மரணமானால்" (திருவாய்மொழி 9-10-5) என்று அவனறுதியிட்டுத் தந்தானாய் நான் உங்களுக்குச் சொன்ன நாள் கிட்டிற்றென்று பிறர்க்கும் பேசும்படியாய் "ஸுப்ரபா$_4$தா ச மே நிஶா" (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 5-17-3) "ஸுப்ரபா$_4$தாத்$_3$ய ரஜநீ மது$_4$ராவாஸ யோஷிதாம்" (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 5-18-24) என்று ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்தி அணித்தான நல்விடிவான நாளிலே (துணை பிரியாமல் போக்கொழிந்து மீள்கின்றதில்லை என்று நிச்சித்திருந்தவிவர்) "துணை பிரிந்தார் துயரமும் நினைகிலை பசுமேய்க்கப்போகேல்" (திருவாய்மொழி 10-3-4) "என் கை கழியேல்" (திருவாய்மொழி 10-3-8) "பசுநிரை மேய்ப்பொழிப்பானுரைத்தன" (திருவாய்மொழி 10-3-11) என்று தமக்குத் துணையாக அவனை பசுமேய்க்கப் போகையாகிற அபி$_4$மதத்தில் நின்றும் தவிர்த்து "மீள்கின்றதில்லை பிறவித்துயர் கடிந்தோம்" (திருவாய்மொழி 10-4-3) "நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேன்" (திருவாய்மொழி 10-4-4) என்று ஸம்ஸாரது$_3$ரிதம் மறுவலிடாதென்று "ந பி$_3$பே$_4$தி குதஶ்சந" (தைத்திரீயோபநிஷத்) என்கிறபடியே ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதபடி நிஶ்சித்திருந்தவிவர் (ஸஞ்சிதம் காட்டும் த$_3$ஶையானவாறே) மரணாவஸ்தை$_2$களிலே ஸஞ்சிதமாய்ப் புதைத்துக் கிடந்த நிதி$_4$களைப் புத்ராதி$_3$களுக்குக் காட்டுவாரைப் போலே தமக்கு ப்ராப்தியணித்தானவாறே ஒருவரும் இழக்கவொண்ணாது, இவ்வளவிலே எல்லார்க்கும் ஹிதாஹிதங்களை அறிவிக்கவேணுமென்று பார்த்து, (முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணியித்யாதி க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதி$_4$த்து) "தொழுதெழென் மனனே" (திருவாய்மொழி 1-1-1) என்று ப்ரத$_2$மத்திலே உபதே$_3$ஶிக்கும்படி ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலே தம்மிலும் முந்துற்று நிற்கிற தம்முடைய திருவுள்ளத்தைப் பார்த்து$_2$ "பணிநெஞ்சே நாளும் பரமபரம்பரனை" (திருவாய்மொழி 10-4-7) "வாழியென் நெஞ்சே மறவாது வாழ்கண்டாய்" (திருவாய்மொழி 10-4-8) "மருளொழி நீ மடநெஞ்சே" (திருவாய்மொழி 10-6-1) "நரகத்தை நகு நெஞ்சே" (திருவாய்மொழி 10-6-5) "வாழி மனமே கைவிடேல்" (திருவாய்மொழி 10-7-9) என்று நம் ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கங்களை யெல்லாம் தானே போக்கி அடிமை கொள்ளும் ஸர்வஸ்மாத் பரனை அநுப$_4$விக்கப்பார். உனக்கிந்த ஸம்ருத்$_3$தி$_4$ மாறாதே சென்றிடுக. கைபுகுந்ததென்னா இதரவிஷயங்களிலே செய்யுமத்தை இவ்விஷயத்திலும் செய்யாதே கிடாய். இன்பம் பயக்கவிலே "திருவாறன்விளையதனை மேவி வலஞ்செய்து கை தொழக்கூடுங்கொலோ" (திருவாய்மொழி 7-10-9) என்று

ப்ராப்யவஸ்து கிட்டிற்றாகில் இங்கேயடிமை செய்யவமையாதோவென்று ப்₄ரமிப்பதொன்றுண்டு; உனக்கு அத்தைத் தவிரப்பார். உத்தே₃ஶ்யவஸ்து ஸந்நிஹிதமாய்த்தென்று அத்தையே பார்க்குமத்தனையோ, நம்மைப் பார்க்க வேண்டாவோ நான் பரமபத₃த்தேறப் போகாநின்றேன். நெடுநாள் நம்மைக் குடிமக்களாக்கி எளிவரவு படுத்தின ஸம்ஸாரத்தைப் புரிந்து பார்த்து சிரித்துப் போரு கிடாய்; நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாழ்வாராலே வந்ததாய்த்து. அத்திருமலையைக் கைவிடாதேகொள் என்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை அவஶ்யகரணீயமாம் படி விதி₄த்து (நெஞ்சுபோல்வாரைத்தொண்டீரென்றழைத்து) திருவுள்ளம் போலே அந்தரங்க₃ரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை "தொண்டீர் வம்மின்" (திருவாய்மொழி 10-1-4) என்று அழைத்து (வலஞ்செய்தித்யாதி நடமின் புகுதுமின் என்று) கொண்ட "கோயிலை வலஞ்செய்திங்காடுதும் கூத்தே" (திருவாய்மொழி 10-1-5) "எண்ணுமின் எந்தை நாமம்" (திருவாய்மொழி 10-2-5) "பேசுமின் கூசமின்றி" (திருவாய்மொழி 10-2-4) "நமர்களோ சொல்லக் கேண்மின்" (திருவாய்மொழி 10-2-8) "பாதங்காண நடமினோ நமர்களுள்ளீர்" (திருவாய்மொழி 10-2-1) "அனந்தபுர நகர் புகுதுமின்" (திருவாய்மொழி 10-2-1) என்று அவனெழுந்தருளியிருக்கிற தே₃ஶத்திலே அநுகூலவருத்திகளைப் பண்ணுங்கோள்; ஸ்வாமியுடைய திருநாமங்களை அநுஸந்தி₄யுங்கோள்; உங்கள் அயோக்₃யதை பார்த்துக் கூசாதே திருவனந்தபுரத்திலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கிறவனைப் பேசுங்கோள்; என்னோடு ஸம்ப₃ந்த₄முடையரானார் சொன்ன வார்த்தையைக் கேளுங்கோள்; திருவனந்தபுரத்திலே திருக்கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப் போருங்கோள்; இச்சை₂ பிறந்த இன்றே அங்கே போய்ப்புகப் பாருங்கோள் என்று அவர்களுக்குக் கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ஶ்ரோதவ்யம் த்₃ரஷ்டவ்யம் க₃ந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டு (பிணக்கறவைச் சார்வாக நிக₃மித்துக் கொண்டு) உக்தநிக₃மநம் பண்ணுகை ஶாஸ்த்ரமாகையாலே முதலிலே "பிணக்கற" என்கிற பாட்டில் "வணக்குடைத் தவநெறி" (திருவாய்மொழி 1-3-5) என்று உபக்ரமித்த ஸாத்₄யஸித்₃த₄ரூபமான ப₄க்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாயத்தையும் சார்வே தவநெறியிலே "சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன் தாள்கள்" (திருவாய்மொழி 10-4-1) என்றும் "பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்" (திருவாய்மொழி 10-4-9) "இருமை வினைகடிந்து இங்கென்னை யாள்கின்றான்" (திருவாய்மொழி 10-4-2) என்று நிக₃மித்துக் கொண்டு (எண்பெருக்கில் எண்ணும் திருநாமத்தின் ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ங்களைச் சுருக்கி) "எண்பெருக்கந்நலத்து ஒண்பொருள் ஈறில வண்புகழ் நாரணன்" (திருவாய்மொழி 1-2-10) என்றும் "திண்ணம் நாரணமே" (திருவாய்மொழி 10-5-1) என்றும் ப₄க்திக்காலம்ப₃நமாக உபதே₃ஶித்த திருமந்தரத்திலர்த்த₂த்தையும் ஶப்₃த₃த்தையும் பரவாதபடி சுருக்கிக் கொண்டு (மாதவன் என்றென்று த்₃வயமாக்கி) "மாதவனென்றென்று ஓதவல்லீரேல்" (திருவாய்மொழி 10-5-7) என்று அந்தத்திருநாமத்தினுடைய விஶதா₃நுஸந்தா₄நமான த்₃வயத்தையும் வெளியிட்டு (கரணத்ரயமித்யாதி₃ கையோலை செய்து கொடுத்து)

ஈஶ்வரன் தம்மைக் கொண்டுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடியாலும் கேட்கிறவர்களுக்கு ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாம்படியாகவும் சுருங்கக் கொண்டு அநுஷ்டா2நார்த்த2ப்ரகாஶகமான ப்ரயோக3வ்ருத்தி போலே "பாடீரவன் நாமம் வீடே பெறலாமே" (திருவாய்மொழி 10-5-5) "சுனைநன் மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே" (திருவாய்மொழி 10-5-10) என்று கரணத்ரயத்தாலுமுண்டான ஆஶ்ரயணத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதே3ஶித்து (செஞ்சொற்கவிகளுக்குக் கள்ளவழி காவலிட்டு) "செஞ்சொற்கவிகாள் உயிர்காத்தாட்செய்மின்" (திருவாய்மொழி 10-7-1) என்று அவனுக்கு அடிமை செய்வார் ஶீலாதி3களிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள், அநுப4வகைங்கர்யங்களிலே நிற்கிறவர்களுக்கு அரணழியாமல் கள்ளவழி காவலிடுவாரைப் போலே ஶீலகு3ணமாகிற ஆழங்காலிலே இழியாதே கொள்ளுங்கோள் என்று உபதே3ஶித்து (மனந்திருந்தியென்று தொடங்கி தே3ஹதோ3ஷமறிவித்து) "தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி வீடு திருத்துவான்" (திருவாய்மொழி 1-5-10) என்கிறபடியே பரமபத3த்தைக் கொடுப்பதாகப் போய் அலங்கரித்து அவன் வரக்கொள்ள "ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப் போல்" (திருவாய்மொழி 6-7-2) என்று இவருபதே3ஶத்தாலே லோகமாகத் திருந்த இவரை வைத்த கார்யம் தலைக்கட்டினவாறே "விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான்" (திருவாய்மொழி 10-6-3) என்று இவரைக் கொண்டுபோகையிலே த்வரித்து இவருடைய ஶரீரம் சரமஶரீரமாகையாலே அதில் தனக்குண்டான வ்யாமோஹத்தாலே இவரைக் கொண்டு போகையையும் மறந்து "கோவிந்தன் குடிகொண்டான்" (திருவாய்மொழி 10-6-7) என்று ஸபரிகரனாய்க் கொண்டு "என் மாயவாக்கை இதனுள் புக்கு" (திருவாய்மொழி 10-7-3) இன்றிவர்தாம் குந்தியடியிட்டு த்யாஜ்யமென்று சரக்குக் கட்டிப் புறப்பட்டு நிற்கிற இவருடைய தே3ஹத்திலே தான் புகுந்து "திருமாலிருஞ்சோலை மலையே" (திருவாய்மொழி 10-7-8) என்கிறபாட்டின்படியே க்ஷீராப்3தி4 தொடக்கமாகத் தனக்கு வாஸஸ்தா2ந தி3வ்ய நக3ரங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தையெல்லாம் ஒரோ அவயவங்களிலே பண்ணி "அங்க3நாமங்க3நாமந்தரே மாத4வோ மாத4வம் மாத4வஞ்சாந்தரேணாங்க3நா இத்த2மா கல்பிதே மண்ட3லே ஸஞ்சரந் ஸஞ்ஜகௌ3 வேணுநா தேவகீநந்த3ந:" (கர்ணாம்ருதம்) என்று திருக்குரவையில் பெண்களோடே அநேக விக்3ரஹபரிக்ரஹம் பண்ணி அநுப4வித்தாப் போலவும் ஸ்ரீமத் த்3வாரகையிலே தே3விமார்களோடே பதினாறாயிரம் விக்3ரஹம் கொண்டு அநுப4வித்தாப்போலவும் அநேக விக்3ரஹ பரிக்3ரஹம் பண்ணி இவருடைய அவயவங்கள்தோறும் அநுப4விக்கும்படி இவருடைய விக்3ரஹத்திலே சபலனானவனுக்கு "பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியம் ஐம்பூதம் இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானாங்கார மனங்களே உன் மாமாயை மங்கவொட்டு" (திருவாய்மொழி 10-8-10) என்று தம்முடைய தே3ஹத்தில் தோ3ஷத்தை அவனுக்கறிவித்து அத்தை விடுவிக்க வேணுமென்று (மாயையை மடித்து வானே தரக்கருதி கருத்தின்கண் பெரியனானவனை) "மடித்தேன் மனைவாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை" (திருவாய்மொழி 10-8-3) ஸம்ஸாரத்தில் நிற்கைக்கடியான மாயை ப்ரக்ருதி அத்தைத்

திரிய விடுத்தேன் என்று இவர்தாமே பேசும்படி அசித்ஸம்ப₃ந்த₄த்தையறுத்து "வானே தருவான்" (திருவாய்மொழி 10-8-5) என்று பரமபத₃த்தை இவர்க்குக் கொடுப்பதாக "கருத்தின்கண் பெரியன்" (திருவாய்மொழி 10-8-8) என்று இவருடைய மநோரத₂த்தினளவல்லாபடி இவரைக் கொண்டுபோகையிலே த்வரிக்கிற படியைக் கண்டு (அநாத்₃யநாத₃ரஹேது சொல்லென்று மடியைப் பிடிக்க) "இன்றென்னை" (திருவாய்மொழி 10-8-9) இத்யாதி₃ இன்றிப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த நீ அநாதி₃காலம் உபேக்ஷித்து வைத்ததுக்கு ஹேதுவை அருளிச் செய்யவேணுமென்று அவன் மடியைப் பிடிக்க, (இந்த்₃ரிய கிங்கரராய் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீர் என்னில் அவை யாவரையுமகற்ற நீ வைத்தவை என்பர்) "வயந்து கிங்கரா விஷ்ணோ: யூயமிந்த்₃ரிய கிங்கரா:" (வில்லிபுத்தூர் பகவர் வார்த்தை) என்கிறபடியே அநாதி₃காலம் இந்த்₃ரியவஶ்யராய் "தூராக்குழி தூர்த்து எனைநாளகன்றிருப்பன்" (திருவாய்மொழி 5-8-6) "அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன்" (திருவாய்மொழி 3-2-6) என்று து₃ஷ்பூரமான இந்த்₃ரியங்களுக்கு இரையிட்டு எத்தனை காலம் உன்னை அகன்றிருக்கக் கடவேன் அற்பசாரமானது அது நமக்குமெட்டாதபடி ஸம்ஸாரத்திலே கைகழிப் போந்தேன் என்று நீர்தாமே பேசும்படியான ஶப்₃தா₃தி விஷயப்ராவண்யமன்றோ நீர் அநாதி₃காலம் இழக்கைக்கு ஹேது என்னில், "ஓரைவர் யாவரையும் மயக்க நீ வைத்த" (திருவாய்மொழி 7-1-8) என்றும் "அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்கள்" (திருவாய்மொழி 5-7-8) என்றும் நீ வேண்டாதாரை அகற்றுகைக்கு வைத்தவை என்று நன்றாக அறிந்தேன் என்பர். (அது தே₃ஹயோக₃த்தாலே என்னில் அந்நாள் நீ தந்த சுமடென்பர்) அந்த இந்த்₃ரியவஶ்யதைக்கடி ஶரீர ஸம்ப₃ந்த₄மன்றோ என்னில் "அந்நாள் நீ தந்த ஆக்கை" (திருவாய்மொழி 3-2-1) "அது நிற்கச் சுமடு தந்தாய்" (திருவாய்மொழி 7-1-10) என்று அதுவும் உன்னாலே உண்டான(தென்பர்). (முன் செய்த முழுவினையாலே என்னில் அது துயரமேயுற்ற இருவினை உன் கோவமும் அருளுமென்பர்) "முன்செய்த முழுவினையால் திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதே அகல்வதுவோ" (திருவாய்மொழி 1-4-2) என்று அந்த தே₃ஹ ஸம்ப₃ந்த₄த்துக்கடி நீர் அநாதி₃யாகச் செய்து போந்த கர்மமன்றோ என்னில் "துயரமேதரு துன்ப இன்ப வினைகளாய்" (திருவாய்மொழி 3-6-8) "உற்ற விருவினையாய்" (திருவாய்மொழி 10-10-8) என்று புண்யபாபரூபமான கர்மங்களை அசேதநமுமாய் நஶ்வரமுமாய் இருபசைமலமுமாய்க் கொண்டு உன் கோபமும் அருளுமென்று உன்னுடைய நிக்₃ரஹாநுக்₃ரஹரூபேண ப₂லிக்குமவையாகை யாலே அந்த கர்மம் நீயிட்ட வழக்கென்பர். (ஈவிலாத மதியிலேனென்னும் உம்மதன்றோ கர்த்ருத்வ போ₄க்த்ருத்வங்கள் என்னில் ஆங்காரமாய்ப் புக்கு செய்கைப் பயனுண்பேனும் கர்த்ருத்வமும் தத் ப₂லமான போ₄க்த்ருவத்வமும் கருமமும் கரும பலனுமாகிய நீ கர்த்தா போ₄க்தா என்பர்) "ஈவிலாத தீவினைகள் எத்தனை செய்தனன் கொல்" (திருவாய்மொழி 4-7-3) என்றும் "மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ" (திருவாய்மொழி 1-4-3) என்றும் அநுப₄வித்தாலும் மாளாத பாபத்தை எத்தனை பண்ணினேன், நான் பண்ணினபாபமேயோ அநுப₄வித்தாலும்

மாளாதேயிருப்பது என்று நீர் சொல்லுகையாலே அந்த கர்த்ருத்வமும் போ$_4$க்த்ருத்வமும் உம்மதன்றோ என்று நாம் சொல்லில் "தானாங்காரமாய்ப் புக்கு தானே தானே யானான்" (திருவாய்மொழி 10-7-11) என்று தானபி$_4$மாநியாய்ப் புக்கு ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்குண்டான அபி$_4$மானத்தைத் தவிர்த்துத் தானே அபி$_4$மாநியானானென்று, அந்த கர்த்ருத்வமும் "செய்கைப் பயன் உண்பேனும் யானே" (திருவாய்மொழி 5-6-4) என்றும் "கருமமும் கருமபலனுமாகிய காரணன் தன்னை" (திருவாய்மொழி 3-5-10) என்று ப$_2$லபோ$_4$க்தாவும் நாமிட்டவழக்காகையாலே கர்த்தாவும் போ$_4$க்தாவும் நீயே என்பர். (யானே எஞ்ஞான்றுமென்றத்தாலே என்னில் அயர்ப்பாய்ச் சமய மதி கொடுத்து உள்ளம் பேதம் செய்கை உன் தொழில் என்பர்) "யானே என்னை அறியகிலாதே யானே என்றனதே என்றிருந்தேன்" (திருவாய்மொழி 2-9-9) "எஞ்ஞான்றும் மெய்ஞ்ஞான மின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்தி" (திருவாய்மொழி 3-2-7) என்று நீர் சொல்லுகையாலே அந்த கர்மகர்த்ருத்வ ப$_2$லபோ$_4$க்த்ருத்வங்களுக்கடி உம்முடைய அஜ்ஞானமன்றோ என்னில், "அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய்" (திருவாய்மொழி 7-8-6) "மாட்டாத பல சமய மதி கொடுத்தாய்" (திருவாய்மொழி 3-1-4) "உள்ளம் பேதம் செய்திட்டு உயிருண்ட உபாயங்களும்" (திருவாய்மொழி 5-10-4) என்று ஜ்ஞாநாஜ்ஞானங்களிரண்டும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே அத்தால் வந்த பு$_3$த்$_3$தி$_4$ பே$_4$த$_3$ங்களும் உனக்குக் காரியமென்று சொல்லுவர். (ஜீவப்ரக்ருதி சைதந்யம் நீங்கும் வ்ரதஹேது அகமேனியில் அழுக்கறுக்கை அபி$_4$மாநிக்ருத்யம்) "மூதாவியில் தடுமாறுமுயிர் முன்னமே யாதானும் பற்றி நீங்கும் வ்ரதம்" (திருவிருத்தம் 95) என்று ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதி விஶிஷ்டனான ஆத்மாவில் கிடக்கிற சைதந்யம் ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களைப் பற்றி நம்மை விட்டகலுகை நங்கார்யம். "அகமேனி ஒழியாமே" (திருவாய்மொழி 9-7-10) என்று நமக்கந்தரங்க ஶரீரமான இவ்வாத்மாவைப் பற்றிக் கிடக்கிற ப்ரக்ருதிரூபமான மாலிந்யத்தை அறுக்கை அவ்வாத்மாவுக்கு அபி$_4$மாநியான நம்முடைய க்ருத்யமாயிருந்ததீ. (தான் நல்கும் ப$_3$ந்த$_4$ம் நிருபாதி$_4$கம்) "நல்கித்தான் காத்தளிக்கும் பொழிலேழும் வினையேற்கே நல்கத்தானாகாதோ நாரணனைக் கண்டக்கால்" (திருவாய்மொழி 1-4-5) என்று நாம் ஸ்நேஹபூர்வமாக ரக்ஷிக்கைக்கடியான நாராயணத்வப்ரயுக்தமான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் நிருபாதி$_4$கமாகையால் (ஸௌஹார்த்த$_3$ம் எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்) "தனிமாப் புகழே எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த் தான்தோன்றி" (திருவாய்மொழி 8-10-7) என்று அந்த ப$_3$ந்த$_4$மடியாக எல்லாருடைய நன்மையை ஆஶாஸிக்கைக்கடியான ஸௌஹார்த்த$_3$கு$_3$ணம் ஸர்வாத்மாக்கள் பக்கலிலும் ஸர்வகாலமும் நடக்கையாலே இந்த ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மடியான ஸ்நேஹமும் இவனுக்குக் கண்ணழிவு சொல்ல வொண்ணாதா யிருந்தது. (பிணக்கிப் பேதியாத ஜ்ஞாநவைகல்யம் இல்லை) "பிணக்கி யாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதியாததோர் கணக்கில் கீர்த்திவெள்ளக் கதிர்ஞான மூர்த்தியினாய்" (திருவாய்மொழி 6-2-8) என்று ஸம்ஹாரகாலத்தில் மண்ணும் நீரும் கலசுமாப்போலே நன்றாகக் கலசி ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே ஒருவருடைய கர்மம் ஒருவருக்குத் தட்டாதபடி பிரித்து

ஸ்ருஷ்டிக்கும்படியான நமக்கு ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃களில் குறைசொல்லிக் கண்ணழிக்க வொண்ணாதாயிருந்தது. (ஏகமூர்த்தியில் அல்லல் மாய்த்த யத்ந ப₂லித்வங்கள் நம்மது) "ஏகமூர்த்தி யிருமூர்த்தி" (திருவாய்மொழி 4-3-3) என்கிற பாட்டின்படியே காரணங்களோடு கார்யங்களோடு வாசியற எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கி அவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாமபா₄க்த்வங்களுக்காக அநுப்ரவேஶித்து ஸூக்ஷ்மரான சேதநர்க்கு ருசிபிறந்தபோது ஆஶ்ரயிக்கைக்காக க்ஷீராப்₃தி₄யிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வஶரீரியான நீ உன்னுடைய திருமேனிக்கு வேண்டும் போ₄கோ₃பகரணங்களை பூசும் சாந்தில் படியே என்பக்கலாக்கி நிர்து₃:க்க₂னானாயே என்று இவர் பேசும்படி இவரைப் பெறுகைக்கு யத்நம் பண்ணுகையும் பெற்றால் உகக்கைக்கீடாந அறிவுள்ளதொன்றாயிருந்து அத்தாலும் கண்ணழிவு சொல்ல வொண்ணாதாயொழிந்தது. (நாம் தனிநின்ற ஸ்வதந்த்ரரென்று அவனே அறிந்தனமே என்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர்) "தனிநின்ற சார்விலா மூர்த்தி" (பெரிய திருவந்தாதி 71) என்று தான் வேண்டிற்றுச் செய்யும்படி நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனும் நீயே. "அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்" (திருவாய்மொழி 9-3-2) இத்யாதி₃. "அவனே மற்றெல்லாமுமறிந்தனமே" (திருவாய்மொழி 9-3-2) என்று ஸ்ருஷ்டி முதலான ஸகலப்ரவ்ருத்திகளையும் ஸஹஜமாகத் தானே செய்ய வல்லனென்று இப்படி நம்மை உள்ளபடி அறியும் ஸர்வஜ்ஞரான இவர்க்கு உத்தரம் சொல்லுகையறிந்து (நெறிகாட்டி அருகும் சுவடும்போலே இதுவும் நிருத்தரம் என்ற கவிழ்ந்து நிற்க) "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" (பெரிய திருவந்தாதி 6) என்கிற பாட்டிலும் "அருகும் சுவடும் தெரிவுணரோம்" (பெரிய திருவந்தாதி 8) என்கிற பாட்டிலும் உபாயாந்தரங்களைக் காட்டி அகற்றப் பார்த்தாயோ விலக்ஷணமான திருமேனியைக் காட்டி சேர்த்துக் கொள்ளப் பார்த்தாயோ அஜ்ஞரான எங்களை என்செய்வதாக நினைத்தாய் இத்தை அருளிச்செய்ய வேணுமென்றும் உன்னைக் கண்டும் கேட்டும் அறியாதிருக்க எனக்கு உன் பக்கலிலே ஸ்நேஹமானது பெருகா நின்றது இதற்கு ஹேதுவை அருளிச் செய்ய வேணும் என்றும் கேட்டவிடங்களில் ஒரு ஹேது சொல்லவொண்ணாதாப் போலே இதுக்கும் சொல்லலாவதொரு ஹேது இல்லாமையாலே நிருத்தரமென்று தரையைக் கீறிக் கவிழ்ந்து நிற்க (அமந்த்ரோத்ஸவ கோ₄ஷம்போலே) உத்ஸவங்களில் சடங்கு காட்டும் உபாத்₄யாயன் மந்த்ரம் தோன்றாவிட்டால் கொட்டச் சொல்லுமாபோலே இவனும் (ஏறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிறவென்று) அது கிடக்க உம்மைக் கொண்டுபோகிற வழியைப் பாரீர் என்று "நானேறப் பெறுகின்றேன்" (திருவாய்மொழி 10-6-5) என்று இவர் கீழ்ச் சொன்னபடியே பரமபத₃த்துக்குப் போகிற மார்க்க₃த்தையும், மார்க₃ஸ்த்த₂ரான புருஷர்களுடைய ஸத்காரத்தையும் காட்டிக் கொடுக்க (மேக₄ஸமுத்₃ரபே₄ரீகீ₃த காஹளஶங்கா₂ஶீஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே) "சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரியம் முழக்கின ஆழ்கடல் அலை திரை கையெடுத்தாடின" (திருவாய்மொழி 10-9-1) "கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள்" (திருவாய்மொழி 10-9-5) "காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்

வாளொண் கண் மடந்தையர் வாழ்த்தினர்'' (திருவாய்மொழி 10-9-6) ''தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர்'' (திருவாய்மொழி 10-9-7) என்று ராஜாக்கள் போகிறபோது தூர்யாதி$_3$ மங்க$_3$லகோ$_4$ஷம் பண்ணுவாரைப் போலே போகிறவர்களைக் கண்ட ப்ரீதியாலே உண்டான மேக$_4$ஸமுத்$_3$ரங்களினுடைய கோ$_4$ஷங்களாகிற தூர்யாதி$_3$ பே$_4$ரிகளையும் அங்குள்ளாருடைய கீ$_3$தகாஹள ஶங்கா$_2$ஶீஸ்துதி கோலாஹலங்களையும் இவர் செவிப்படுத்த அத்தைக் கேட்டவாறே (ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்கு) அந்த அர்ச்சிராதி$_3$மார்க்க$_3$த்தையும் மார்க்க$_3$ஸ்த$_2$ரான ஆதிவாஹிக ஸத்காரத்தையும் தி$_3$வ்யதே$_3$ஶப்ராப்தியையும் அங்குள்ளாருடைய ப$_3$ஹுமாநத்தையும் பெற்று ஆநந்த$_3$மயமான ஆஸ்தா$_2$நத்தில் இருப்பையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து, இப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்தி மாநஸாநுப$_4$வமாத்ரமாய் யதா$_2$மநோரத$_2$மநுப$_4$வமல்லாமையாலே (தலைமிசையாய் வந்த தாள்களைப் பூண்டு) ''தலைமிசையாய் வந்திட்டினி நான் போகலொட்டேன்'' (திருவாய்மொழி 10-10-1) என்றும் ''தலைமேல் புனைந்தேன்'' (திருவாய்மொழி 10-4-4) ''தலைமேல தாளிணைகள்'' (திருவாய்மொழி 10-6-6) என்றும் இப்படி பூர்ணமாக வந்து தோன்றின திருவடிகளைக் கட்டிக் கொண்டு போகாமல் தடுத்து (திருவாணையிட்டு) ''திருவாணை நின்னாணை கண்டாய்'' (திருவாய்மொழி 10-10-2) என்று அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத ஆணையிட்டுத் தடுக்க நீர் ஶேஷபூ$_4$தரான பின்பு ஶேஷியான நான் செய்தது கண்டிருக்குமத்தனையொழிய நீர் ஆணையிட்டுத் தடுக்கை உமக்கு ஸ்வரூபமன்று; ஆனபின்பு அது பெறாவாணைகாணும்'' என்ன, (கூசஞ்செய்யாத செய்திப்பிழை) ''கூசம் செய்யாது கொண்டாய்'' (திருவாய்மொழி 10-10-2) என்று ஸர்வஜ்ஞனான நீ என் பூர்வவ்ருத்தத்தால் வந்த அயோக்$_3$யதையைப் பார்த்துக் கூசி வாசிவையாதே உன்னோடு ஆத்மபே$_4$த$_3$மில்லாதபடி என்னைப் பரிக்$_3$ரஹித்த உன்னதன்றோ செய்திப்பிழை என்றும். (பற்றுக் கொம்பற்ற கதி$_3$கேடு) ''ஆவிக்கோர் பற்றுக் கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன் நான்'' (திருவாய்மொழி 10-10-3) என்று கொடி கொழுகொம்பை ஒழிய நிற்கமாட்டாதாப் போலே என் உஜ்ஜீவந ஹேதுவாயிருப்ப தொன்று உன்னையொழிய வேறு காண்கிறிலேன் என்னும்படியான அநந்யக$_3$தித்வம் என்றும் (போரவிட்ட பெரும்பழி) ''எம்பரஞ்சாதிக்கலுற்று என்னைப் போரவிட்டிட்டாயே'' (திருவாய்மொழி 10-10-4) என்று என் கார்யம் நீ செய்யக்கடவதாக ஏறிட்டுக் கொண்டு உன்பக்கல் நின்றும் பிரித்து உன் கு$_3$ணங்கள் கால்நடையாடாத ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளி உபேக்ஷித்தாய்; இது உனக்கும் பரிஹரிக்க வொண்ணாத பெரும்பழியன்றோ வென்றும் (புறம்போனால் வருமிழவு) ''போரவிட்டிட்டென்னை நீ புறம்போக்கலுற்றால் பின்னை யான் ஆரைக் கொண்டெத்தையந்தோ எனதென்பதென் யானென்பதென்'' (திருவாய்மொழி 10-10-5) என்று உன்பக்கல் நின்றும்பிரித்து அநந்யக$_3$தியாய் அஜ்ஞனாய் அஶக்தனான என்னை ஸ்ருஷ்டியே தொடங்கி இவ்வளவு புகுர நிறுத்தி ஸர்வரக்ஷகனான நீ என் கார்யம் நான் செய்வேனாகப் பார்த்து என்னை உபேக்ஷித்தால் நான் எந்த உபாயத்தைக் கொண்டு எந்த புருஷார்த்த$_2$த்தை

ஸாதிப்பது? எனக்கொரு புருஷார்த்த₂மென்றும் நானென்றும் உண்டோ? முடிந்தேன் என்கிற இழவாலும். (உண்டிட்ட முற்றீம்பு) "மனக்காராமை மன்னி உண்டிட்டாய் இனி உண்டொழியாய்" (திருவாய்மொழி 10-10-6) என்று மநஸ்ஸுக்கு பர்யாப்தி பிறவாமல் நிரந்தரமாக பு₄ஜித்த நீ தொடங்கின கார்யத்தை குறை கிடவாதே விஷயீகரித்து விடாய். பு₄க்தஶேஷமாக்கின உன்னதன்றோ முதல் தீம்பு என்றும் (அன்பு வளர்ந்த அடியுரம்) "கோலமலர்ப் பாவைக்கன்பாகிய என் அன்பேயோ" (திருவாய்மொழி 10-10-7) நான் அந்த:புர பரிகரமன்றோ! என்பக்கலுண்டான அன்புக்கடி யில்லையோ! அந்த புருஷகார ப₃லத்தால் வந்த அடியுரமென்றும், (உயிருறவு) "பெற்றினிப்போக்குவனோ உன்னை என் தனிப்பேருயிரை" (திருவாய்மொழி 10-10-8) என்று அத்யந்த விஸஜாதீயனாயிருந்து வைத்து எனக்கு தா₄ரகனான உன்னைவிட்டு த₄ரிக்கப் போமோ? ப்ராணனை விட்டு ப்ரக்ருதி த₄ரிக்கவற்றோ என்னும்படியான ஶரீரஶரீரி ஸம்ப₃ந்த₄ம் என்றிப்படி. (முதலளவு துரக்கைகளாலே) முதலிலே பிடித்து முடியுமளவாக புகலறத்துரந்து பெறாவாணையல்லாமையை ப₂லிப்பித்துக் கொள்ளும்படியான பேரவா குளப்படியாம்படி யென்னும்படி "அதனில் பெரியவென்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே" (திருவாய்மொழி 10-10-10) என்று தத்வத்ரயங்களையும் விளாக்குலை கொண்டு அவை குளப்படியாம்படியான பரமப₄க்தியையும் குளப்படியாக்க வற்றான ஸமுத்₃ரம் போன்றிருக்கிற தன்னபி₄நிவேஶத்தைக் காட்டி வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்து இவருடைய ஸகல தாபத்தையும் வாஸனையோடே போக்கி இவருடைய கூப்பீட்டையும் ஓயப் பண்ணி "அங்கே ப₄ரதமாரோப்ய முதி₃த: பரிஷஸ்வஜே" (ரா.யு. 134-39) என்கிறபடியே மீண்டெழுந்தருளிப் பெருமாள் ஸ்ரீப₄ரதாழ்வானை மடியிலே வைத்தணைத்துக் கொண்டாப்போலே இவர் விடாய் கெடும்படி கலந்து "அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்" என்று தாமே பேசும்படி இவருடைய ஸகல தாபங்களையும் போக்குகையாலே நிர்து₃:க₂ராய் நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிப₃ந்த₄கராய் பேற்றோடே தலைக்கட்டினபடியை வெளியிடுகிறார் பத்தாம் பத்தில் என்கிறார்.

௨௨௯. உறாமையோடே உற்றேன் ஆக்காது ஒழிந்தது, நாடுதிருந்த நச்சுப் பொய்கை ஆகாமைக்கு, ப்ரப₃ந்த₄ம் தலைக்கட்ட, வேர்சூடுவார் மண்பற்றுப்போலே என்னுமவற்றிலும் இனி இனியென்று இருபதின்கால் கூப்பிடும் ஆர்த்தி அதி₄கார பூர்த்திக்கென்னுமது முக்₂யம்.

இனிமேலிவர் ப்ரத₂மத்திலே ஆர்த்தராய்க் கொண்டு ஶரணம் புக்கபோதே விரோதி₄யை விடுவித்து பேற்றோடே தலைக்கட்டிக் கொடாதே இவரை இவ்வளவாக வைக்கைக்கடியேதென்னில் அதுக்கு நாலஞ்சு ஹேதுக்களை அருளிச்செய்து அவை எல்லாவற்றிலும் இவர்க்குப் பிறந்த பரமப₄க்தியை வெளியிடுகைக்காக வைத்தான் என்கிறார்.

(உறாமையோடே உற்றேனாக்காதொழிந்தது) "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பபும் இன்னின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை" (திருவிருத்தம்1) என்று முதலிலே அவித்₃யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்தங் களை விடுவிக்கவேணுமென்று ஆர்த்தராய் ஶரணம்புக்க விவர்க்கு "உற்றேன்

உகந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன் ஈதே இன்னம் வேண்டுவதெந்தாய்" (திருவாய்மொழி 10-8-10) என்று திருவடிகளைக் கிட்டி ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமைசெய்யப் பெற்றேன் என்று பேசும்படியாகத் தலைக்கட்டிக் கொடாதே இவரை இவ்வளவவும் ஈஶ்வரன் வைக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில், (நாடு திருந்த) அவன் ஸ்ருஷ்ட்யவதாரங்களாலும் திருத்த வொண்ணாத ஜக₃த்தை "ஊரும்நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல்" (திருவாய்மொழி 6-7-2) என்னும்படி திருத்துகைக்காகவும், (நச்சுப்பொய்கையாகாமைக்கு) இவரபேக்ஷித்த(போதே) கார்யம் செய்யில் நச்சுப் பொய்கை போலே ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் இழிவாரில்லை என்றும், (ப்ரப₃ந்த₄ம் தலைக் கட்ட) தன்னோடு பிறரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் போ₄க்₃யமுமாய் பாவநமுமாய் இருக்கிற இப்ப்ரப₃ந்த₄ங்களை இவரைக் கொண்டு தலைக்கட்டுவித்துக் கொள்ளுகைக்கும், (வேர்சூடுவார் மண்பற்றுப் போலே) வேர் சூடுவார் அதில் மண்பற்றுக் கழற்றதாப்போலே, சரமஶரீரமான இவருடைய விக்₃ரஹத்திலுண்டான வ்யாமோஹத்தாலே விடமாட்டாமை யாலும் வைத்தான் என்கிற இந்த ஹேதுக்களெல்லாவற்றிலும் (இனியினி யென்றிருபதுகால் கூப்பிடும் ஆர்த்தி) அவித்₃யாதி₃ து₃:க்க₂ம் "இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை" (திருவிருத்தம் 1) என்று தொடங்கி "இனிநெஞ்சமிங்குக் கவர்வது யாமிலம்" (திருவிருத்தம் 4), "இனிவளை காப்பவரார்" (திருவிருத்தம் 13), "இனியுன்திருவருளாலன்றிக் காப்பரிதால்" (திருவிருத்தம் 62), "இனியவர்கண் தங்காது" (திருவாய்மொழி 1-4-4), "இனியுனது வாயலகிலின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே" (திருவாய்மொழி 1-4-8), "இனியெம்மைச் சோரேலே" (திருவாய்மொழி 2-1-10), "எந்நாள் யானுன்னையினிவந்து கூடுவனே" (திருவாய்மொழி 3-2-1), "ஆவிகாப்பாரினியார்" (திருவாய்மொழி 5-4-2), "நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார்" (திருவாய்மொழி 5-4-9), "இனியுன்னை விட்டொன்றுமாற்ற கிற்கின்றிலேன்" (திருவாய்மொழி 5-7-1), "தரியேனி" (திருவாய்மொழி 5-8-7), "உழந்தினியாரைக் கொண்டென்னுசாகோ" (திருவாய்மொழி 7-3-4), "அத்தனையாமினி யென்னுயிரவன் கையதே" (திருவாய்மொழி 9-5-2), "நாரைக்குழாங்கள்காள் பயின்றென்னினி" (திருவாய்மொழி 9-5-10), "இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென்" (திருவாய்மொழி 9-9-2), "இனிப்பிறவி யான்வேண்டேன்" (திருவாய்மொழி 10-6-1) "இனி நான் போகலொட்டேன்" (திருவாய்மொழி 10-10-1), "முடிவிலீயோ" (திருவாய்மொழி 10-10-9), "சுடர்ஞான இன்பமேயோ" (திருவாய்மொழி 10-10-10) என்னுமளவாக இருபதின்கால் கூப்பிடும்படியான ஆர்த்திபரம்பரையை விளைத்து இவருடைய பரமப₄க்தி பர்யந்தமான அதி₄காரபூர்த்தியை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக வைத்தான் என்கிறவிதுவே தாத்பர்யமென்கிறார்.

௨௩௦. கமலக்கண்ணனென்று தொடங்கிக் கண்ணுள் நின்றிறுதி கண்டேனென்ற பத்தும் உட்கண்ணாலேயாய், காண்பானவாவுதல் அதிலிரட்டி யாகையாலே கண்டு களிப்ப வளவும் பரஜ்ஞாநகர்ப்ப₄ பரப₄க்தி.

ஆர்த்திக்கடியான பரப₄க்தி பரஜ்ஞாந பரமப₄க்திகளினுடைய த₃ஶைகள் எந்தெந்த திருவாய்மொழிகள் என்ன, அத்தை அருளிச்செய்கிறார் "கமலக்கண்ணன்"

என்று தொடங்கி பரஜ்ஞாநகர்ப்ப₄பரப₄க்தி. "கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளான் காண்பன்" (திருவாய்மொழி 1-9-9) என்று புண்டரீகாக்ஷனானவன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானான்; நானுமவனை ஸாக்ஷாத்கரியா நின்றேன் என்று உபக்ரமித்து "கண்ணுள் நின்றகலான்" (திருவாய்மொழி 10-8-8) என் கண்வட்டத்தை விட்டுப் போகிறிலன் என்கிறதளவாக "என் கண்ணனை நான் கண்டேனே", (திருவாய்மொழி 2-8-10) "கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணனைக்கண்டுகொண்டு" (திருவாய்மொழி 3-2-10), "நறுந்துழாயின்கண்ணியம்மா நானுன்னைக்கண்டு கொண்டே" (திருவாய்மொழி 4-7-7), "கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை நான் கண்டேனே", (திருவாய்மொழி 4-9-9) "கைதொழவிருந்தாயது நானுங் கண்டேனே" (திருவாய்மொழி 5-7-5), "ஏரார் கோலந்திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே" (திருவாய்மொழி 5-8-1), "திருவிண்ணகர்க் கண்டேனே" (திருவாய்மொழி 6-3-1), "தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகிய கண்ணனைக்கண்டு கொண்டேனே" (திருவாய்மொழி 9-4-8) என்று இப்பத்து சந்தையாலும் ஸாக்ஷாத்காரமாகச் சொல்லுகிறவிது "நெஞ்சென்னும் உட்கண்" (பெரிய திருவந்தாதி 28) என்கிற ஆந்தர சக்ஷுஸ்ஸான மாநஸஸாக்ஷாத்காரமாய் "கையபொன்னாழி வெண்சங்கொடுங் காண்பான் அவாவுவன் நான்" (திருவிருத்தம் 84), "அடியேன் காண்பானலற்றுவன்", (திருவாய்மொழி 1-5-7) "உம்மைக்காணு மாசையுள் நைகின்றாள்" (திருவாய்மொழி 2-4-2), "கூவுகின்றேன் காண்பான்" (திருவாய்மொழி 3-2-8), "மெய்கொள்ளக்காண விரும்பும் என்கண்களே" (திருவாய்மொழி 3-8-4), "கூவியுங்காணப் பெறேன் உனகோலமே", (திருவாய்மொழி 3-8-7) "உன்னை யெந்நாள் கண்டு கொள்வனே" (திருவாய்மொழி 3-8-8), "கோலமேனி காணவாராய்" (திருவாய்மொழி 4-7-1), "கூவுகின்றேன் காண்பான்" (திருவாய்மொழி 3-2-8) "பாவியேன் காண்கின்றிலேன்" (திருவாய்மொழி 4-7-10), "உன்னைக்காண்பான் நானலப்பாய்" (திருவாய்மொழி 5-8-4), "ஒருநாள் காணவாராயே" (திருவாய்மொழி 8-5-1) "என்றுகொல் கண்கள் காண்பதுவே" (திருவாய்மொழி 5-9-5), "விளங்க ஒருநாள் காண வாராய்" (திருவாய் மொழி 6-9-4), "உன்னைக்காண்பான் வருந்தியெனை நாளும்" (திருவாய் மொழி 6-9-6) "அலைகடல் கடைந்தவப்பனே காணுமாறருளாய்" (திருவாய்மொழி 8-1-1), "தொண்டனேனுன்கழல்காணவொருநாள்வந்து தோன்றாயே" (திருவாய்மொழி 8-5-6), "உன்னையெங்கே காண்கேனோ" (திருவாய்மொழி 8-5-10), "கனிவாய் சிவப்ப நீ காணவாராயே" (திருவாய்மொழி 9-2-4), "உன்னைக்காணக் கருதுமென்கண்ணே" (திருவாய்மொழி 9-4-1) என்று அவனைக்காண வாசைப்பட்டுக் கூப்பிட்ட சந்தைகள் அதிலிரட்டி யாகையாலே "கண்டுகளிப்பக் கண்ணுள் நின்றகலான்" (திருவாய்மொழி 10-8-7) என்று திருமாலிருஞ்சோலையளவும் அநுப₄வம் செல்லா நிற்கச் செய்தே பெற்றல்லது த₄ரியாதபடியான பா₃ஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை நடக்கையாலே பரஜ்ஞாநத்தை க₃ர்ப்பி₄த்துக்கொண்டு பரமப₄க்தியாயிருக்கிறது.

231. இருந்தமையென்றது பூர்ண பரஜ்ஞாநம்.

(இருந்தமையென்றது பூர்ணபரஜ்ஞானம்) "சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரியம் முழக்கின" (திருவாய்மொழி 10-9-1) என்று தொடங்கி "அந்தமில்

பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை" (திருவாய்மொழி 10-9-11) என்று அர்ச்சிராதி$_3$ மார்க$_3$த்தையும் மார்க$_3$ஸ்த$_2$ரான புருஷர்களுடைய ஸத்காரத்தையும் தே$_3$ஶவிஶேஷப்ராப்தியையும் ப$_4$க$_3$வதநுப$_4$வத்தையும் ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபரூப கு$_3$ண விபூ$_4$திகளை ஸாக்ஷாத்கரித்தநுப$_4$விக்கிற நித்யஸூரிகளோடு ஏகரஸராய்க் கொண்டிருந்தநுப$_4$விக்கிறப்ரகாரத்தையும் யதா$_3$வாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கையாலே சூழ்விசும்பணிமுகில் பூர்ணபரஜ்ஞாநமாய் இருக்கிறது.

௨௩௨. முடிந்த அவாவென்றது பரமப$_4$க்தி.

(முடிந்த அவா என்றது பரமப$_4$க்தி) இப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்தவிது மாநஸாநுப$_4$வமாகையாலே யதா$_2$மநோரதா$_2$நுப$_4$வஸித்$_3$தி$_4$யாகத் திருவாணை யிட்டுத் தடுத்துப் பெருங்கூப்பீடாகக் கூப்பிட்டுப் பெற்றாலல்லது த$_4$ரிக்கவொண்ணாத படியாய் "முடிந்த அவாவில் அந்தாதி இப்பத்து" (திருவாய்மொழி 10-10-11) என்கிற "முனியே நான்முகன்" (திருவாய்மொழி 10-10) பரமப$_4$க்தித$_3$ஶையாயிருக்கிறது.

௨௩௩. இவை ஜ்ஞாந-த$_3$ர்ஶந-ப்ராப்தி அவஸ்த்தை$_2$கள்.

(இவை ஜ்ஞாநத$_3$ர்ஶநப்ராப்த்யவஸ்தை$_2$கள்) "ஜ்ஞாதும் த்$_3$ரஷ்டுஞ்ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டுஞ்ச பரந்தப" (கீ$_3$தை 11-54) என்றிந்த பரப$_4$க்தி பரஜ்ஞாந பரமப$_4$க்திகளை ஜ்ஞாந த$_3$ர்ஶந ப்ராப்தி அவஸ்தை$_2$கள் என்கிறார். எங்ஙனே என்னில் ப$_4$க$_3$வத் ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷைக ஸுக$_2$து:க$_2$ராம்படியான ப்ரேமபூர்வகமான பரப$_4$க்தி ஜ்ஞாநத$_3$ஶையாயும், ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபரூப கு$_3$ண விபூ$_4$திகளை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற பரஜ்ஞாநம் த$_3$ர்ஶநத$_3$ஶையாயும் ஸாக்ஷாத்காரஸமநந்தரம் அப்போதே அநுப$_4$வியாவிடில் முடியும்படியான பரமப$_4$க்தி ப்ராப்தித$_3$ஶையாயுமிருக்கிற அவஸ்தா$_2$ விஶேஷம் என்கிறார்.

௨௩௪. அவித்$_3$யாநிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரத$_3$ ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$ாத் மோக்ஷலாப$_4$ம் என்கை மயர்வற வீடுபெற்றவென்ற ப்ரப$_3$ந்தை$_4$கார்த்$_2$யம்.

(அவித்$_3$யாநிவர்த்தக ஜ்ஞாநபூர்த்திப்ரத$_3$ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாதா$_3$த் மோக்ஷலாப$_4$ம் என்கை) "மயர்வற மதிநலமருளினன்" (திருவாய்மொழி 1-1-1) என்றும் "அவாவற்று வீடு பெற்ற" (திருவாய்மொழி 10-10-11) என்றும் சொல்லுகையாலே ஸம்ஸாரகாரணமான அஜ்ஞாநத்தை நிவர்த்திப்பித்து ஜ்ஞாநபூர்த்தியை நிர்ஹேதுகமாக உபகரித்த ஜ்ஞாநாதிகு$_3$ணபூர்ணனான ப$_4$க$_3$வானுடைய ப்ரஸாத$_3$ம் பரமப$_4$க்தி த$_3$ஶையான பாகத்தையும் விளைத்து ஸ்வரூபாநுரூபமான மோக்ஷத்தையும் தரும் என்கை ஒன்றான ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்துக்குத் தாத்பர்யமென்கிறார். (மயர்வற வீடுபெற்ற என்ற ப்ரப$_3$ந்தை$_4$கார்த்$_2$யம்) அநிஷ்டமான அஜ்ஞாநநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக இஷ்டமான மோக்ஷத்தை ப்ராபிக்கை என்று ஓரர்த்த$_2$ம் என்கிறார்.

ஆக, ஸர்வேஶ்வரன் அஜ்ஞரான சேதநர்க்குத் தன் க்ருபையாலே புருஷார்த்த$_2$ ஜ்ஞாநம் உண்டாகைக்கு ஶாஸ்த்ரப்ரதா$_3$நம் பண்ணினமையையும், அந்த ஶாஸ்த்ரம் கொண்டு புருஷார்த்த$_2$ஜ்ஞாநம் பிறக்கை அரிதென்று

தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டமையையும், அந்த ஶாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களுக்கு விஷயபே$_4$தம் தொடக்கமான வைஷம்யங்களையும், உப$_4$யத்திலும் நிஷ்ட$_2$ரான அதி$_4$காரிகளுடைய ப்ரகாரங்களையும், அந்த வ்யாஜத்தாலே ப்ரஸக்தமான திருவாய்மொழியினுடைய வைப$_4$வத்தையும், அதுக்கு வக்தாக்களான ஆழ்வார்களுடைய ப்ரபா$_4$வத்தையும், அந்த ப்ரபா$_4$வத்துக்கடியான ப$_4$க$_3$வந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தையும், அந்த கடாக்ஷமடியாக இவர்க்குண்டான ஜ்ஞாநப$_4$க்திகளையும், அந்த ஜ்ஞாநப$_4$க்தி த$_3$ஶைகளில் இவர் பேசும் பேச்சுக்களையும், அந்த ப$_4$க்தி த$_3$ஶையில் ப$_4$க$_3$வத்ப்ரேமயுக்தர் எல்லாரோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யத்தையும், அந்த ப$_4$க்தி த$_3$ஶையில் பேசும் அந்யாபதே$_3$ஶங்களுக்கு ஸ்வாபதே$_3$ஶங்களையும், அந்த ப$_4$க்திக்கு விஷயமான தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்களில் நிற்கிற எம்பெருமான்களுடைய கு$_3$ணங்களையும், அந்த கு$_3$ணவிஶிஷ்டவஸ்துவிலுண்டான அநுப$_4$வஜநிதப்ரீதிப்ரேரிதமாய்க் கொண்டு ப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்கள் அவதரித்தமையையும், தத்வார்த்த$_2$ப்ரதிபாத$_3$நபரமான திருவாய்மொழி ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்துக்கு ஸ்ரீகீ$_3$தாஸாம்ய முண்டான படியையும், அந்த கீ$_3$தையில் காட்டில் இதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியையும், இதில் இவர் உபதே$_3$ஶிக்கிற விஷய பே$_4$தத்தையும், அவ்வோவிஷயங்கள் தோறும் உபதே$_3$ஶிக்கிற அர்த்த$_2$ விஶேஷங்களையும், அந்த வ்யாஜத்தாலே உபதே$_3$ஶவிஷயமான ஶிஷ்ய லக்ஷணத்தையும், இந்த லக்ஷணமில்லாதார்க்கு உபதே$_3$ஶிக்கைக்கடியான இவருடைய க்ருபையையும், இப்படி இவர் க்ருபையாலே உபதே$_3$ஶிக்கையாலே அவ்வுபதே$_3$ஶம் ப$_2$லித்தபடியையும், உபதே$_3$ஶிக்கிற இப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்கள்தான் தத்வஹித புருஷார்த்த$_2$ப்ரதிபாத$_3$கமான ரஹஸ்யத்ரயார்த்த$_2$மென்னு மிடத்தையும், அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிற அர்த்த$_2$பஞ்சகங்களும் இந்த ப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்களிலே ஸங்க்$_3$ரஹ விஸ்தரரூபேண சொல்லப்படுகிற ப்ரகாரத்தையும், ப்ரப$_3$ந்த$_4$ாரம்ப$_4$ங்களில் உண்டான லக்ஷணங்களில் ப்ரப$_3$ந்தா$_4$தியிலுண்டாயிருக்கிற ப்ரகாரத்தையும், ஸாது$_4$பரித்ராணாதி$_3$களாலே ஜக$_3$த்ரக்ஷணார்த்த$_2$மான ப$_4$க$_3$வதவதாரம் போலே ஜக$_3$த்$_3$ரக்ஷணார்த்த$_2$மாக இப்ப்ரப$_3$ந்த$_4$ம் அவதரித்ததென்னுமிடத்தையும், திருவாய்மொழியில் பத்துப்பத்தாலும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்ட எம்பெருமானுடைய பரத்வாதி$_3$ கு$_3$ணங்களையும், அக்கு$_3$ண விஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரன் அந்தப்பத்துப்பத்தாலு மிவ்வாழ்வார்க்கு தத்வஜ்ஞாநம் முதலாக ப்ராப்தி பர்யந்தமாகப் பிறப்பித்த த$_3$ஶாவிஶேஷங்களையும், இவர்தாம் பிறரைக் குறித்து உபதே$_3$ஶித்த ப்ரகாரங்களையும், இவர் ப்ரத$_2$மத்திலே ஆர்த்தி பிறந்திருக்கச்செய்தே ஈஶ்வரனிவரை வைக்கைக்கு ப்ரதா$_3$நாப்ரதா$_3$ந ஹேதுக்களையும், இவர்க்குப் பிறந்த பரப$_4$க்தி பரஜ்ஞாந பரமப$_4$க்திகளாகிற த$_3$ஶாவிஶேஷங்களையும், அஜ்ஞாந நிவ்ருத்திபூர்வகமாக ஜ்ஞாநப்ரத$_3$னான ப$_4$க$_3$வானுடைய ப்ரஸாத$_3$மே மோக்ஷ ஹேது என்னுடத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வக இஷ்ட மோக்ஷப்ராபணமே இப்ரப$_3$ந்த$_4$தாத்பர்யமென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்து தலைக்கட்டியருளினார்.

ஆயி திருவடிகளே ஶரணம்.

